

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

JODI ELLEN MALPAS

With
This Woman

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BU KADINLA

JESSE'DEN HİKAYE (2. KİTAP)

JODI ELLEN MALPAS

Jodi Ellen Malpas®

Telif Hakkı © Jodi Ellen Malpas 2023

Tüm hakları saklıdır.

With This Woman ilk olarak 2023 yılında Jodi Ellen Malpas tarafından

yayınlanmıştır ISBN eBook - 978-1-957597-04-1

ISBN Ciltless - 978-1-957597-50-8

ISBN Ciltli - 978-1-957597-03-4

Jodi Ellen Malpas'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü Jodi Ellen Malpas'ın önceden izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme - Marion Archer

Düzeltilme - Karen Lawson

Kapak tasarımı - Hang Le

JODI ELLEN MALPAS'A ÖVGÜLER

"Malpas'ın seksi aşk sahneleri sayfaları yakıp kavuruyor ve hassas, çok katmanlı kahramanı ve kadın kahramanı okuyucuların kalbini kolayca ele geçirecek. Gergin bir olay örgüsü ve birinci sınıf yardımcı karakterler dizisi bu kitabı kalıcı kılıyor." *Gentleman Sinner* hakkında -Publishers Weekly

"Bu kitap JEM'in en iyi hali, sırlar, yalanlar, düşmanlar... ve yanak yanağa mizah. Hepsi her sayfada var! Bu kitabın nereye gittiği ya da nasıl biteceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yolculuk esrarengiz olduğu kadar büyüleyiciydi de." - Kindle and Koffee Book Blog on Wicked Truths

"Karanlıktan sonra lezzetli bir dönüş; başından sonuna kadar tamamen, tartışmasız bir şekilde tahmin edilemez bir yolculuk. Bu öyle bir kitap ki her sayfası önemli, çünkü çok şey oluyor ve bu çift için nefretten aşka uzanan karmaşık bir dans." - Jeeves The Brit'te Romantizm Okuyor

"Jodi'nin 2021'in en çok okunan kitabı olarak bir kez daha büyük bir sansasyon yarattığını söylemek yanlış olmaz! Sıkı tutunun, büyülenmek üzeresiniz." - Booksobsessive, Enigma hakkında

"Karşılıklı manyetik bir çekim, bir superalpha ve aşkla iyileşen uzun süredir gömülü yaralar. Theo karşı konulmaz biri." *Gentleman Sinner* hakkında -Booklist

"Jodi Ellen Malpas, en derin öfkeden mutlak sevince kadar uzanan ham duygularla dolu, hayranlarının kesinlikle benimseyeceği, okunması gereken inanılmaz bir hikaye örmüş." -Harlequin Junkie, Centilmen Günahkâr hakkında

"Karakterler gerçekçi ve birbirleriyle ilişkilendirilebilir ve gerilim patlayıcı bir sonuca doğru tırmanıyor. *Düşmanla Uyumak* tarzı hikâyelerden hoşlananlar için bu kitap mükemmel bir seçim."-Library Journal on *Leave Me Breathless*

"Adeline'in POV'undan anlatılan *Tartışmalı Prenses*, olay örgüsü açısından yoğun, karakter gelişimi açısından zengin, Kindle'ı eriten seks ve kıvrımlar, dönüşler, şok ediciler ve kötü adamların mükemmel bir karışımı!" -SueBee, Goodreads Yorumcusu

"*Tartışmalı Prenses*, sizi daha fazlası için yalvarmak zorunda bırakacak kıvrımlar, dönüşler ve dudak uçuklatan bir uçurum askısı ile her şeyi tüketen, kavurucu sıcak, modern bir kraliyet romantizmi." -Mary Dube, *USA Today HEA*

"*Tartışmalı Prenses*, kalplerimizin ihtiyaç duyduğu romantizmi, özlemini çektiğimiz tutkuyu, tahmin yürütmemizi ve sayfaları hevesle çevirmemizi sağlayan dudak uçuklatan dönemeçler ve dönüşlerle bize sundu." -TotallyBooked Blog

"Cesur, son teknoloji ürünü bir romans... Okunmaya değer." -Library Journal, *Yasak* üzerine

"Tahmin edilemez ve bağımlılık yapıcı."-Booklist on *The Forbidden*

"*Yasak*, Jodi Ellen Malpas'ın sadece romantizm türünün en yetenekli yazarlarından biri değil, aynı zamanda en cesurlarından biri olduğunu da kanıtlıyor. *Yasak* aşkın bu çiğ ve dürüst tasvirinde Jodi, kök salacak karakterlerle seksi ve tutkulu bir aşk hikayesi sunuyor. *Yasak*, 2017'de okuduğum en sevdiğim kitap!"-Shelly Bell, *At His Mercy*'nin yazarı, *Yasak* hakkında

"*Yasak*, tutku, endişe ve kalp dolu, iç burkan bir hikaye! Kaçırılmamalı!"

-Harlequin Junkie *Yasak* üzerine

"Her öpücük, her seksi sahne, bu çift arasındaki her kelime ruhumun bir parçasına sahipti. Bu kitabı yüzlerce kez okuyabilirim ve yine de ilk kez okuyormuş gibi tepki verebilirim. *The Protector* benim için 2016'nın en sevilen kitaplarından biri." -Audrey Carlan, *The Calendar Girl* serisinin 1 numaralı çoksatan yazarı, *Koruyucu* hakkında

"4,5 yıldız. En İyi Seçim. Okurlar bu kitabı en başından itibaren sevecekler! Karakterler o kadar gerçek ve kusurlu ki, hayranlar sanki onların yanındaymış gibi hissediyor. Malpas'ın yazımı da duyguları tam olarak yansıtıyor."-RT Book Reviews on *The Protector*

"*With This Man*, zaten destansı olan bu aşk hikâyesini yepyeni, akıl almaz bir parlaklığa taşıyor." - Gi's Spot Yorumları

"Süper ateşli ve duygusal açıdan yoğun." -The Library Journal *Bu Adamla* hakkında

"Jodi Ellen Malpas yürek burkan, bağımlılık yaratan yeni bir kitap sunuyor."-RT Book Reviews on *With This Man*

"Bu kitap için ne söyleyecek yeterli sözümüz ne de övgümüz var! Geçmişten gelen hayaletlerin yanı sıra şaşırtıcı bir gerilimle birlikte her şeye ve DAHA FAZLASINA sahipti. Ama daha çok, önüne çıkan her şeyi ve her şeyi fethedebileceğini kanıtlayan bir aşkla ilgiliydi. En sevdiğimiz serilerden birine güzel bir ekleme!"-TotallyBooked Blog on *With This Man*

*Evelyn için.
Paylaşacağımız tüm maceralar için sabırsızlanıyorum.*

With
Th sKadın

JOD £LLEN
MALPAS

Gözlerimi kaç kez açtığımı ve hızla tekrar kapattığımı BİLMİYORUM. Kaç saat ya da kaç gün geçti bilmiyorum. Hareket ediyorum ama hareket etmiyorum. Duyuyorum ama duymuyorum. Hissediyorum ama hissetmiyorum. Tenim ağrıyor, başım zonkluyor. Karanlığım terk edilemeyecek kadar rahatlatıcı. Gözlerimi açmaya korkuyorum, hatalarımla yüzleşemeyecek kadar korkağım.

Hatalarımı düzeltecek enerjim olmadan. Çok fazla var.

Berbat bir durumdasın. Yardıma ihtiyacın var.

Ama . . . Yardımın ötesindeyim. Özellikle şimdi, şimdi o da gitti. Herkes gitti. *Gitti.*

Sert zeminde eriyip gidiyorum, yok oluyormuşum gibi hissediyorum. Sonunda bu acının merhametinden kurtulabilmeyi diliyorum. Asla. Çünkü mühleti hak etmiyorum. Hayatım boyunca başıma gelen her zalim, acı verici şey haklı. Ve onu elimden almadan önce bana kurtuluş umudu mu veriyorsun? Bana Ava'yı verip sonra onu almak mı? Bunu hak etmiştim.

Bir bağırışma duyuyorum ama çok uzakta görünüyor ve çenemi döndürerek yanağımın altındaki döşemeye süründüğünü hissediyorum. Zihnim eğilip bükülüyor, geçmişim döngü halinde çalışıyor ve bana acımasızca varlığım olan sonsuz sefalet çukurunu bir kez daha hatırlatıyor. Ama bu dehşetin ortasında bir şey parlıyor

aracılığıyla. İyi bir şey. Bulanık, zar zor algılanabilir, ama orada, acımasız kötülüğü alt etmek için çok uğraşıyor.

Ava.

I itilmiş onu Uzakta, ılık attı at Onu, korkmuş Onu, yapılmış Her şeyi sordu. Onu kaırttım. Duygularıyla savaşımasını sağladım.

Beni terk etmesini sağladım.

Ama gitmedi mi? Gitmedi ama tam olarak burada da değil.

Çünkü karanlığın içinden bana giden yolu bulamıyor. *Ona ulaşmalıyım...* ama biri beni geri çekiyor, durduruyor. Sırtıma bir şeyin bastırıldığını hissediyorum, başım kaldırılırken beynim sarsılıyor, eller yüzüme, saçlarıma, çıplak göğsüme sürtünüyor. Konuşuyorlar. Kulağa kilometrelerce uzaktan gelen kelimeler. Ne dediklerini çözemiyorum. Sesleri çıkaramıyorum.

Ama sonra tanıdığım biri var ve gözlerimi açmam için yalvarıyor. Adımı tekrar tekrar söylüyor, sesi sıkıntılı geliyor. Karanlığın içinden bir yüz beliriyor ve ona doğru uzanırken kalbim hızla çarpıyor. O çok uzakta.

Hayır! Hayır!

Bacaklarım hareket etmeye başlıyor, çılgınca ve hızlı, ona doğru koşımaya çalışıyorum ama yine de hiçbir yere varamıyorum, onun benden gittikçe uzaklaşmasını izliyorum. Yakında, tamamen ulaşamayacağım bir yerde olacak. Yakında beni bulmaya çalışmaktan vazgeçecek. Yakında, sonsuza dek gitmiş olacak.

Yakında sahip olduğum tek şey bu karanlık ve daha fazla pişmanlık olacak.

Tutunacak bir umut yok. Daha fazla keder taşıyabileceğimi sanmıyorum. Yıllardır bulduğum tek rahatlama ve mutluluk parçasını kaybedemem.

Bundan asla kurtulamayacağım.

Beni bırakma!

Sıcaklık elime nüfuz ediyor ve içime bir şey sızıyor, yatıştırıcı bir şey. Hala onu hissetmeye konsantre oluyorum. Tanıdık bir şey. Rahatlatıcı.

Sonra kayboldu ve ben aniden ağırlıksız kaldım. Hareket ediyorum. *Beni bu duygudan uzaklaştırma!* Yumuşak bir şey sırtımla buluşuyor, ve bir şey

daha yumuşak yanağımla buluşuyor.

Geri geldi. O his geri geldi ve yüzümü nazikçe aşağı yukarı ovalarken, karanlık yeniden solmaya başlıyor. İnce ve narin bir şey burnumu istila ediyor ve bir şey alnıma bastırıyor. Dudaklar. Yumuşak, dolgun dudaklar. Kolum dışarı fırlıyor, devam eden karanlığı yakalamaya, kaynağını yakalamaya alışıyor. "Ava?" Gözlerimi açmaya çalışırken gözlerim yanıyor ve parıltı canımı yakıyor ama çılgınca her yere bakıp onu arıyorum.

Ve sonra onu buldum.

Ağzı kıpırdıyor, konuşuyor ama yine de şaşkınlık onu duymamı engelliyor. Anılar beni esir alıyor -sıramız, içki, yüzü şok ve yıkımın bir resmi. İğrenme.

Berbat bir durumdasın. Yardıma

ihtiyacın var.

Başımı kaldırmaya çalışıyorum ama çok ağır, çok acı verici ve nefes nefese yere yığılıyorum. Kırılmış. Ağzım kurudu, kelimeler dilime yapıştı ama onları zorlayarak çıkartıyorum. "ok özür dilerim. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. . ."

Elimi tutuyor ve yüzüne doğru kaldırıyor. Dokunuşu bir yatıştırıcı gibi. Zihnim kapanıyor, pişmanlıklarımın ağırlığı çok fazla ve yorgunluğuma yenik dışüyorum.

Sadece onun bir rüya olmaması için dua edecek kadar enerjim var.

ISINDIM. Çok sıcak. Gözlerimin yavaşça açılmasına izin veriyorum, loş ışık acıtmayacak kadar loş değil. Gözlerimi kısarak vücuduma bakıyorum ve her yerimi kaplayan battaniyeleri görüyorum. Hassas cildim onların altında yumuşuyor. Terliyorum, boğuluyorum, bu yüzden biraz hava almak için boğucu malzemeyi uyuşukça vücudumdan aşağı itiyorum. Buraya nasıl geldim ben? Battaniye ve yastıkla mı?

Çarpan başıma uzanıyorum, şakağıma baskı uygulayarak acıyı dindirmeye çalışıyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum. Sadece tek bir çare var.

Votka.

Ve zihnim sisle mücadele ettikten sonra devreye girme şansı bulmadan, nerede olduğumu ve neden burada olduğumu bana hatırlatma şansı bulmadan önce buna ihtiyacım var. Ne kaybettiğimi.

Bacaklarımı kanepeden sarkıtıp kurtarıcımı aramak için odayı tarıyorum. Ve neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Ava?" Adı dudaklarımdan umutsuz bir yakarış gibi dökülüyor. O burada mı? Gözlerimi ovuşturuyorum, aklımın bana oyun oynadığından eminim, votkanın beni mahvettiğinden eminim. Rüya görüyorum. Hâlâ uyuyorum. O burada olamaz. Neden burada olsun ki?

Kendimi hayal kırıklığına hazırlayarak gözlerimi açıyorum ve onu hâlâ sandalyede kıvrılmış bulduğumda kanepeye yaslanıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum.

onu izlemekten, gerçekliğimin onu yakalayıp götürmesini beklemekten daha fazlası. Ortadan kaybolmasını.

Ama on dakika sonra hala sandalyede. Derin uykuda. Huzur içinde.

Sertçe yutkunarak ellerimi kanepeye doğru itiyorum, ama koluma bir ağırlık saplanınca ağırlığımı hızla onlardan çekiyorum. Tıslıyorum ve şişmiş, mor kütleyi değerlendiriyorum, ters çeviriyorum, nazikçe esnetiyorum. Çirkin bir şey. Yaralanmanın ardındaki nedenler çirkin. Hayatımdaki her şey çirkin.

...

Dikkatimi tekrar sandalyeye yöneltiyorum. "Sen hariç," diye fısıldıyorum, beni ayağa kaldırmak için bacaklarımı kullanıyorum. Ayağa kalkana kadar vücudumdaki her kemik kırılıyor; başım dönüyor ve sersemlemiş hissediyorum. Ve yaşlı. Tanrım, kendimi çok yaşlı hissediyorum.

Dengelenmek için kendime birkaç dakika veriyorum, bir ayağımı diğerinin önüne koymaya çalışmadan önce içebildiğim kadar oksijen içiyorum. Adımlarım kararsız. Ayağım yere her değdiğinde, kafamda patlamadan önce bacaklarımdan gövdem boyunca şok dalgaları gönderiyor. Ama cezaya katlanıyorum, kabul ediyorum, hepsini alıyorum.

Sandalyeye ulaşıyorum ve kalçalarıma doğru eğilip saçlarına uzanıyorum. Güzel, koyu, parlak saçlarına. Yüzü biraz lekeli görünüyor. *Gözyaşları*. Yine de bu kadının her parçası çok canlı ve hareketli. Ve benim her parçam donuk ve ölü. Onun güzelliğini lekeleyebilirim. Küstahlığını yok edebilirim. Onu mahvedebilirim. Belki de çoktan mahvettim. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sanki özür diler gibi. Sanki bu üç kelime yaptığım şey için kabul edilebilir bir mazeretmiş gibi. Elimde başka bir şey yok. Bu kadını sakatlayıcı bir yoğunlukla seviyorum. Bu aşk beni yeni bir tür deliliğe sürüklüyor. Geçmişteki deliliklerimden çok daha çekici bir delilik. Kendi hatası olmadan, Ava benim dayanağım oldu. Devam etmem için bir sebep.

Derin bir nefes veriyorum, saçlarının ipeksi telleri parmaklarımdan kayıyor, acıyan tenime karşı yumuşak bir his veriyor. Ve aniden gözleri açılıyor. Yavaşça kendine gelirken bakışlarında gördüğüm eziyetten nefret ediyorum. Bunu ben yaptım. Buna ben sebep oldum.

Gözlerini kırıştırıp sandalyeden fırlıyor ve ben irkiliyorum, yorgun bedenim geriye düşmemi engelleyecek kadar hızlı çalışmıyor.

"Kahretsin," diye bağıyor.

Kullandığı dilin sertliğinden ve ses tonundan irkiliyorum. "Ağzından çıkan kulağın duysun," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum ve bitkin bir halde kanepeye yığılıyorum.

"Uyanmışsın."

Lanet olsun, sesini kısması lazım. Kulak zarlarım kafamla birlikte patlayacakmış gibi hissediyorum. Beni en kötü halimde gördüğünü inkar edemem. Ama o burada. İlk defa onu kovalamam gerekmiyor. Her an kaçmaya hazır gibi görünse de, gözleri kocaman ve panik içinde, vücudu kaskatı kesilmiş halde bir sandalyeye doğru geri geri gidiyor ve eğiliyor.

Bana bakarken sessizlik dayanılmaz, belli ki zihni hızla çalışıyor. Bitmek bilmeyen sorular dönüp dururken, bitmek bilmeyen mazeretlerin benimkileri döngüye soktuğunu görebiliyorum. Sonsuz özürler. Sonsuz pişmanlıklar.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorarak garip sessizliği bozuyor ama bir şekilde ortamı daha da rahatsız edici hale getiriyor. Nefes veriyorum, elimdeki dağınıklığa bakıyorum. Siyah. Mor. Mavi. Sarı. Aklınıza gelebilecek her türlü çürük, şişmiş uzvumu süslüyor. Ve yine acıyor. Gerçekten acıyor. *Nasıl hissediyorum?* Yutkunuyorum ve bu da acıtıyor. Pişmanlığımı nasıl ifade edebilirim ki? Özür dileyebilir miyim? Onu nasıl rahatlatabilirim? Ava aniden ayağa kalkana kadar bunu çok uzun süre düşündüm.

Bitkin bedenim talimat almadan tepki veriyor, doğruluyor, gitmesini engellemeye hazırlanıyor. Benden tekrar uzaklaşmasına izin veremem. Tanrı bilir bir sonraki durağım neresi olur. "Nereye gidiyorsun?" Ağzımdan kaçırdım, ona saldırmaya hazırdım. Dinlemesini sağla. Beni duymasını sağlamak. Kendimi açıklamanın bir yolunu bulur bulmaz.

"Biraz suya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Su mu? Bir şeye ihtiyacım var ve bu su değil. Bağışlanmaya ihtiyacım var. Bağışlanmaya ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var. Aramızdaki bu mesafe, bu tereddüt.

İyi. İlişkimizde şu anda ilk kez hem zihinsel *hem* de fiziksel olarak en güçlü olanın o olduğu gerçeği de öyle. Ama hata yapmayın, ben her zaman bu kadının merhametine kalmıştım. Şimdi her zamankinden daha fazla. Beni terk etti ama geri döndü. Bu ne anlama geliyor?

Ava mutfağa gidiyor ve kaybolana kadar yol boyunca onu izliyorum. Başka bir odada bile olsa yokluğu dayanılmaz oluyor. Onun üzerindeki gücümle bunu düzeltemem. Her zaman güvendiğim şeyi kullanamam. Kimyamızı. Çekim gücümüz. Yakınlaştığımızda yarattığımız patlamalar. Her şey çok bozuk. *Ona kelimeler vermelisin.* Ama doğru kelimeleri nereden bulacağım? Ve o beni dinlemeye hazır mı?

Tam bir çaresizlik içinde, ağır başımı ellerimin arasına alıp beynimin beni desteklemesini ve bana bir şeyler vermesini diliyorum. *Herhangi bir şey.*

Hiçbir şey.

Sanki tüm dünya bana karşıymış gibi hissediyorum.

Kendim bile.

Halının ipliklerine bakarken, kendimi her seviyede en kötü bok gibi hissederken, onun çıplak ayakları beliriyor. Mükemmel çıplak ayakları. Yorgun başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gözleri yüzüyor. Umutsuzluk benimkiyle eşleşiyor. Buna dayanamıyorum ve ani bir hareketle suya uzanıyorum, elimi onunkinin üzerine koyuyorum, onu hissetmek için çaresizce. Onun *beni* hissetmesi için.

O irkilerek yerinden sıçırıyor, benim de kalbim acıyla göğsümden fırlıyor. Soğuk su elimi ıslatıyor, bardağın üzerine dökülüyor, titremelerim yardımcı olmuyor. Titremelerim endişelerimin en küçüğü ve Ava'nınkilerin çoğu gibi görünüyor. Tanrım, hiçbir şey bilmediği halde bildiğini sanıyor. Kesinlikle hiçbir şey. Buradaki, şimdiki ben, berbat ettiklerimin uçsuz bucaksız tuvalinde sadece bir leke. Ve onun tepkisine bak. Bu kadar uzak olmamız doğal değil.

"En son ne zaman içki içtin?" diye soruyor sessizce.

O kadar sorusu varken bunu mu soruyor? *Seni sevip sevmediğimi sor. Eğer benim için dünyalar kadar önemliysen. Hayat ve ölüm arasındaki fark sensen.*

Ölüm.

Ağzımı ıslatmak ve umarım dudaklarımı gevşetmek için biraz su alıyorum. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Her yudum, her şişe, tamamen unutulmaya doğru biraz daha ilerledi. Tek yol buydu. Anıları kaybetmek. Günleri kaybetmek. "Bugün günlerden ne?"

"Cumartesi."

"Cumartesi mi?" Boğuluyorum, odada boş şişe arıyorum ama bulamıyorum. Onları temizledi mi? Çöpe atarken günahlarımın her birini tek tek saydı mı? "Kahretsin," diye nefes alıyorum. Ölmüş olmalıydım. Ve eğer bu karmaşayı bir şekilde düzeltmezsem, öleceğim.

Kelimeleri bul Ward.

Ancak ... hiçbir şey yeterli görünmüyor, bu da geriye daha fazla sessizlik, benim akılsızca bardağımla oynamam ve Ava'nın benden metrelerce uzaktaki sandalyeye geri dönmesi kalıyor. Keşke ona sarılabilseydim. Ona dokunmama izin verseydi. Tenimin her santimini onun tenine değdirerek özür dilerdim. Hatırlamasını sağlardım.

"Jesse, yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor çaresiz bir sesle.

İçimden gülüyorum ama içimde tek bir mizah kırıntısı bile yok, sadece umutsuzluk var. "Yapabileceğin pek çok şey var Ava," diye mırıldanıyorum, gözlerim bardağımdaki dalgalanan suda. "Ama senden hiçbirini yapmanı isteyemem." Çünkü bu adil değil. O benim verebileceğimden daha fazlasını hak ediyor. Haftalarca ona ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Haftalarca cesaretle korkaklık arasında gidip geldim. Ve işte buradayız, ağzımı kapalı tutmam için her neden kendini kanıtlıyor. Benim dayanılmaz hikâyemin sadece bir kısmını dinledi. Gerisini mi? Gerisi benim için tabuta çivi çakacak. Ve bu onu da öldürecek. Yine de, bencilce, daha fazla zarar vermeden önce ona gitmesini söylemeye dayanamıyorum.

"Duş almak ister misin?" diye soruyor.

Duş. Birkaç hafta önce böyle bir soru beni sandalyemden bir roket gibi kaldırır ve onu bir mağara adamı gibi banyoya taşırdı. Bugün, *kendimi kaldıracak* enerjiyi zor buluyorum. Bana katılmıyor.

O sadece benimle ilgileniyor. Suçluluktan mı? Görevinden mi? Benim için üzüldüğü için mi?

Yoksa beni sevdiği için mi?

"Elbette." Tıslayarak ayağa kalkıyorum, zihnimde bana yardım etmesi için ona yalvarıyorum. Etmiyor. "Kahretsin." Battaniye ayaklarımın dibine yığılıyor, ellerim onu durduracak kadar hızlı değil. Çıplak bedenime bakıyorum. Gevşek. Sarkık. Geri kalan her şeyim gibi işe yaramaz. Aşağı uzanıp kendimi saklamak için çabalıyorum. "Özür dilerim," diyorum vücudumu örterek. *Her şey için üzgünüm.*

Bir an için aşağılanmış gibi bakıyor ve ben de neredeyse durumumun onunla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin kırılmış olmakla ilgili olduğunu ağzımdan kaçıracaktım. İlaç olduğunun farkında mı?

Ava iç geçiriyor ve devam ediyor, ben de peşinden gidiyorum, ayaklarım sürükleniyor, kalbim takip ediyor. Banyoya vardığımızda daha da berbat durumdaydım, nefes nefese kalmıştım, ağrım vardı ve kendimi daha güçsüz hissediyordum.

"Banyo daha iyi olur mu?" diye soruyor.

Şüphesiz. Bacaklarım beni daha fazla taşımayacak. "Sanırım."

Ava bana banyo yaptırırken destek almak için duvara yaslanıyorum ve tasarladığı alanın her santimini inceliyorum. Sonunda bir araya geldiğimiz makyaj ünitesi. Onu güzel başının tepesinden mükemmel ayak parmaklarının ucuna kadar durmadan temizlediğim duş. Banyo, o benimle birlikte olduğu için yüzleşmeye cesaret ettiğim banyo. Ava hayatıma girmeden önce banyo yapmak düşünülemezdi. Rosie'yle geçirdiğim her banyo zamanı aklımın bir köşesindeyken asla ıslanamaz, rahatlayamazdım.

İçimdeki yumruyu yutuyorum ve Ava'yı buluyorum. Makyaj ünitesine bakıyor. O da benim düşündüğüm şeyleri mi düşünüyor? İkimizi burada, çıplak, birlikte, gülümserken görmek?

Ve ikimiz de kelimeleri söyleyecek cesareti bulamamak bile sevmek?

Kendini fiziksel olarak silkeleyerek hayata döndüğünü görüyorum, belli ki bu düşüncelerle yüzleşemiyor. "İşte." Dolu küveti işaret ediyor ve aceleyle çıkıyor.

"Bir yabancı gibi davranıyorsun," diye sesleniyorum sessizce, kaçışını durdurarak. Biz yabancı değiliz. Yabancıнын yanından bile geçmeyiz. Biz biriz. Bir güç. O benim çatlak kalbimin merhemi. O benim ruhum. Benim *her şeyim*.

"Kendimi bir yabancı gibi hissediyorum." Sesi titrek, duygu yüklü ve ardından gelen sessizlikte yankılanıyor. Onun acısı, benim acımla karışmış. Bu zehirli. Ondan kurtulmamız gerekiyor ama yine de düzeltmeye nasıl başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Gerçekle.

Ama gerçek çok riskli. Bu kadının benden tekrar uzaklaşmasını sağlayacak bir hamle yapmaya hazır değilim. Asla. Tanrı ruhuma merhamet etsin, ne gerekiyorsa yapmalıyım. *Ne* gerekiyorsa. Beni öldürse bile onu gerçeklerden koruyacağım.

"Lütfen bana bak Ava," diye fısıldıyorum, yalvarıyorum, eğer benimle yüzleşebilirse bundan kurtulma şansımızın çok daha yüksek olacağını biliyorum. Beni görmesi. *Hissetse.*

Bu onun için büyük bir cesaret, benim içinse büyük bir korku gerektiriyor ama yorgun bir şekilde dönüyor. Bana baktı. Baş sallanmaya başladı, gözyaşları yine sel oldu. "Bunu yapamam." Beynimin az önce olanları hesaplayabilmesinden daha hızlı bir şekilde banyodan çıktı.

"Ava," diye bağıriyorum, peşinden koşarken bacaklarımın beni yarı yolda bırakmaması için yalvarıyorum, onu merdivenlerden aşağı kovalıyorum, durmadan ona uzanıyorum ama her seferinde havayı yakalıyorum, onu ısıktıyorum. İnce hava. Eğer bu daireden çıkmayı başarırsa bana olacak olan bu.

Hiçbir

şey.

Boş.

Öldü.

Biraz güç toplamak için derinlere iniyorum ve bileğini yakalayıp onu geri çekiyorum. Bir saniye içinde yüzünü bana döndü ve ben onun çılgınca itişinin gücüyle sendeleyerek geri çekildim. Ama tutuşumu kaybetmiyorum. Onu elimden *kaçıramam*.

"Hayır," diye haykırıyor, histerik bir şekilde. "Dokunma bana!" Onun bu hali, *benim* onu bu hale getirmiş olmam beni çarmıha geriyor.

"Ava, yapma bunu." Yüzümü ona yaklaştırmaya çalışıyorum, beni görmesi için onu zorluyorum. "Dur."

Vücudundaki tüm kaslar gevşiyor ve onu ayaklarımın dibinde yere indiriyor. "Lütfen yapma," diye yalvarıyor. "Lütfen, bunu daha da zorlaştırma."

Ona baktım, dehşete düşmüştüm. Tanrım, ben ne yaptım? Aşık olduğum o sert, şımarık kadını bu hale getirmeyi nasıl başardım? Paramparça bir kadın. Umutsuzluk içinde bir kadın. *Yıkılmış.*

Geçmişime sırtımı dönmem, onu gömmem için her neden önümde diz çökmüş, hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Yere düşüyorum ve titreyen bedenini tutuyorum, onu kendime çekiyorum, kucaklıyorum, sarılıyorum, saçlarına dua ederken onu ileri geri sallıyorum.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum, gözyaşlarım dökülmeye başlıyor. Onun için ağlıyorum. Kendim için değil. Bu acıyı hak ediyorum. Ava hak etmiyor. "Çok ama çok üzgünüm. Bunu hak etmiyorum," diye fısıldıyorum, "ama bana bir şans ver. Bir şansa daha *ihtiyacım* var."

"Ne yapacağımı bilmiyorum" diye hıçkırıyor, gerçekliğimizden göğsüme saklanıyor. Farkında değil ama bunu şimdiden yapıyor. Titremelerim sakinleşti. Kalbim sabit. Narin tenim onun üzerimdeki sürtünmesinden zevk alıyor.

"Benden bir daha kaçma," diye emrediyorum, nazıkçe olsa da, burnunu çekerek benden uzaklaşıyor. Yüzünü tutup onu bana bakmaya zorlarken bakışları altında yaram karıncalanıyor. Onun gözlerine ihtiyacım var. Umutsuzluk dolu olsalar da, o çok sevdiğim ateşle dolu olmasalar da, onlara ihtiyacım var. Sadece gerçekten burada olup olmadığını kontrol etmek için. Gerçek olup olmadığını kontrol etmek için. "Her şeyi yoluna koyacağım," diye yemin ediyorum. "Hatırlamanı sağlayacağım Ava."

Bakışı bana inandığını söylüyor. İnanmalı da. Onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Cehennemin çeşitli seviyelerinde bulundum. Bu onların en kötüsü.

"Bana geleneksel yolu hatırlatabilir misin?" diye soruyor, tamamen ciddi bir şekilde. Uzun zamandır yüzüme ilk kez gülümseme getirdi. Hiçbir şey yok

bizim hakkımızda geleneksel. Asla da o l m a y a c a k . Ben kendi yolumu buldum, o da kendi yolunu. Ve birlikte, işe yaradı. Yine işe yarayacak.

"Bunu görev hedefim haline getiriyorum," diyorum cesaretle. "*Her şeyi* yaparım." Sözlerim onun içindeki bir şeye ulaşıyor gibi görünüyor ve yüzümü tararken dudakları aralanıyor. Umarım gözlerimde kararlılık görüyordur ve göğsüme kapanıp bana ihtiyacı varmış gibi sarıldığında gördüğünü biliyorum. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar. Sadece bir umut ışığı bile beni kararlılıkla doldururdu. Bu mu? Bana ne kadar sıkı sarılıyor, ne kadar derine sokuluyor? Bu bir parıltıdan daha fazlası. Bu bir şimşek. Beni iyileştiriyor. *Bizi* iyileştiriyor. Nefes veriyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum, kığım uyuşmaya başlıyor, Ama kalbim hissedilecek her şeyi hissediyor. Çok fazla sevgi. "Banyon soğuyacak," diye fısıldıyor.

"Rahatım." Bu bir yalan. Ağrıyan kaslarım çığlık atıyor.

"Senin de yemek yemen gerek. Ve o elin görülmeye ihtiyacı var. Acıyor mu?" "Cehennem gibi." Ve yemek? Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Haydi." Ben dehşetle inlerken o tenimizi birbirinden ayırıyor. Yine de onu burada tutmak için ihtiyacım olan fiziksel güçten yoksunum. Ayrıca benimle ilgilenmek için duyduğu açık arzuya da boyun eğmeliyim. Bu geriye doğru, bize değil ve bundan nefret ediyorum. Ama . . . Alabileceğim her şeyi alacağım.

Bana bakarak elini uzatıyor. Takdire şayan ama ikimiz de biliyoruz ki ben işe yaramazken bile beni bir santim bile hareket ettiremez. Ama y i n e de kabul ediyorum, yüzümü buruşturarak ayağa kalkıyorum ve onun telaşsızca banyoya doğru ilerlemesine izin veriyorum, gözlerim aramızda birleşen ellerimizden ayrılmıyor.

İçeri giriyoruz ve her şeyi içime çekiyorum, keşke bu mekânın korkunç anılarını silebilsem, geriye sadece muhteşem olanları bırakabilsem.

"İçeri gir."

Onu küveti işaret ederken buluyorum - tek kişi için çok büyük olan dev küveti. İçinde tek başıma ıslanma potansiyeli, uğraştığım tek tuhaf düşünce değil. "Talepte mi bulunuyorsun?" "Talepte mi bulunuyorsun?" diye soruyorum.

ya da nefret edeceğim. İlişkimizin dinamikleri benim alışamayacağım kadar hızlı değişiyor.

"Öyle görünüyor." Kendini beğenmiş bir şekilde kayıtsız.

Bana katılmasını beklemek çok mu fazla olur? Bu doğru yönde atılmış büyük bir adım, normal hayatımıza bir adım daha yaklaşmak olurdu. "Benimle gelir misin?" Sadece birkaç hafta önce bu genç güzelle tanışan Jesse Ward'a hiç benzemeyen bir sesle sordum.

Kayıtsızlığı tersine dönüyor ve şimdi emin olamayarak uzaklaşıyor. "Yapamam."

Saçmalık. Yapabilir ve yapmalı da. Ama *yapmayacak*. Yaralı halde, zorlamak yerine açıklamaya çalışıyorum, ki burada kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırmış, yarı ölü gibi hissetmiyor olsaydım işler tam da böyle olurdu. "Ava." Adını bir yalvarış gibi nefesle söylüyorum. "Benden sana dokunmamamı istiyorsun. Bu tüm içgüdülerime aykırı." Bunu biliyor. Beni cezalandırıyor mu? Onun bana şu ya da bu şekilde bağlı olmadığı her saniye en kötü işkence gibi geliyor.

"Jesse, lütfen." Gözlerini kaçırıyor, belli ki gözlerimdeki acıyla yüzleşemiyor. "Zamana ihtiyacım var."

Neyin zamanı? Hayatımda kalıp kalmayacağına karar vermek için mi? Beni affedip affetmeyeceğine karar verme zamanı mı? O zaman neden burada? "Bu doğal değil Ava. Sana dokunmamam doğru değil."

Gözleri ayaklarına kaydıyor ve sustu. *Tanrım, kafanızdan neler geçiyor hanımefendi?* Bana ne yapacağımı söylerse, yaparım. Soru sormadan. Ne olursa.

O zaman şunu yap Jesse. Ona istediği zamanı ver ve burada olduğu için minnettar ol.

Hay sikeyim. Bunu yapabilir miyim? O etrafta yokken kaçınmak yeterince zor, ama onun kokusunu alabiliyorken? Rahatlamamanın ve tedavinin kokusu bu kadar yakınsa?

Ava bana bakma cesaretini kendinde buluyor ve bu bana duruşunu göstermek için bariz bir çaba. Adamant. Bu çok saçma. İkimiz de bunu neyin sileceğini biliyoruz.

Acı. Benim. Onun. *Birlikte*. O da acı çekiyor ve çare -ben- burada onun önünde durup kırdığım şeyi onarmam için bana yalvarıyor.

Bu bizim için alışlagelmişin dışında bir şey ama isteksizce dediğini yapıyorum, battaniyemi bırakıp küvete giriyorum. Tek başıma. "Burada yanımda sen olmadan aynı şey değil." Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, görüş eksikliğimin yalnız yıkanmanın ne kadar tuhaf hissettirdiğini azaltacağını umuyorum. Bundan ne kadar nefret ettiğimi. Onun hareketlerini dinlemekten. Onun burada olduğunu bilmek.

Saçlarımı ıslatıyor ve parmakları ağrıyan kafa derime nazıkçe masaj yapıyor. Dişlerimi sıkıyorum, ellerimi hareketsiz ve bana yakın kalmaya zorluyorum. Sonra avuçlarının vücudumda dolaştığını, beni sabunladığını hissediyorum. Beni temizlediğini. *Keşke*. Boğazım düğümleniyor, kıpırdamadan durmak kaslarımın daha çok ağırmasına neden oluyor. Elleri yara izimin etrafında fazladan zaman geçiriyor, yumuşak daireler çizerken yavaşlıyor. Onu asla yok olacak kadar temizleyemeyecek. Ciğerlerim çılgılık atmaya başlıyor ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum, beni bu konuda tekrar sorgulaması için kendimi hazırlıyorum.

"Tıraş olman lazım."

Çaktırmadan nefes veriyorum, dokunuşunun çeneme doğru ilerlediğini hissediyorum ve bir gözümü açtığımda onun büyümüş yüzümü incelediğini görüyorum.

"Beğenmedin mi?" Kılları okşayarak kendim de hissederek soruyorum.

"Nasıl gelirsen gel, seni seviyorum," diye fısıldıyor ama bunu duyduğumda duyduğum rahatlama, kara gözlerindeki acı titreşimiyle gölgeleniyor. Söylemişti. Ciddi değildi. Sarhoşken beni kabul etmezdi. Ona bağırarak hakaret etmemi, piçlik yapmamı kabul etmezdi.

İyiydin. Aslında, sahip olduklarımın en iyisiydin. Ve bir sürü vardı.

Kabataslak anılardan uzaklaşıyorum, irkiliyorum, yanağıma sanki az önce vurmuş gibi bir tokat attığını hissediyorum. Yüce Tanrım. "Bir daha tek bir damlasına bile dokunmayacağım," diye söz veriyorum. Bu kadar zayıf olduğum için kendimi asla affetmeyeceğim. Acılarımı alkolde boğduğum için. Bir daha asla.

"Sesin kendinden emin geliyor."

"Öyleyim." Kendimi yukarı itiyorum, yüzünü alıyorum. *Hay sikeyim.* Dışlerimi sıkıp yaralı elimi esnetiyorum. *Orospu çocuğu.* Acıyı geri itiyorum ve önemli olana odaklanıyorum. Başka bir acı. Daha çok acıtan bir acı. Onun mesafesi. "Ciddiyim, bir daha asla. Sana söz veriyorum." Bana inanmak zorunda. "Ben çılgın bir alkolik değilim Ava," diye devam ediyorum, bunu bilmesine ihtiyacım var, bir yandan da kafamın içindeki seslerin beni çağırmasına aldırımıyorum. Bana kandırıldığımı söylüyorlar. "İçki içtiğimde kendimi kaptırdığımı ve durmakta zorlandığımı kabul ediyorum, ama ister kabul ederim ister etmem. Sen beni terk ettikten sonra kötü bir durumdaydım. Sadece acımı dindirmek istedim."

Tanrı aşkına, kendini duyuyor musun Ward?

Ava başka tarafa bakıyor. Bana inanıp inanmayacağından emin değil, bu yüzden kendimi kanıtlamaktan başka seçeneğim yok. Ve kanıtlayacağım. Hayatımın geri kalanında her lanet gün.

"Neden bana daha önce söylemedin?" diye soruyor. "Gidersem daha fazla zarar vereceğimi söylediğinde kastettiğin bu muydu?"

Utanarak başka tarafa bakıyorum. O kadar çok şey söyledim ki, çoğunu hatırlayamadığıma eminim. Çaresizdim. "Söylediğim çok boktan bir şeydi."

"Öyleydi."

"Sadece kalmanı istedim," diye fısıldıyorum, ona tekrar bakarak. Bazı şeylerin birinin gözlerinin içine bakarak söylenmesi gerekir ve bu da onlardan biri. "Bana güzel bir otelim olduğunu söylediğinde çok şaşırmıştım." O an. Farkına varış. Bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğunu hâlâ bilmiyorum. O anda Malikâne'nin tam olarak ne olduğunu bilseydi, paylaştığımız güçlü kimyaya teslim olur muydu? Kim olduğumu? "İşler oldukça yoğunlaştı, oldukça hızlı." Ölü kalbime yüksek voltaj çarpmış gibi hissediyordum. Bu yeni, bağımlılık yaratan bir şeydi ve bunu keşfetmem gerektiğini biliyordum. Yeni keşfettiğim arzumun nesnesi bağlantımızı reddetmeye çalışsa bile. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Tekrar kaçıp gitmeni istemedim. Sen. Kaçtın. Kaçtın. Kaçtın."

"Fazla uzağa gidemedim, değil mi?"

Hayır, o da istemiyordu. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Bu da tüm bu yorucu arayışı sinir bozucu, heyecan verici ve lanet olası yorucu bir karışım haline getirdi. "Sana söyleyecektim," diye onu temin ettim. Tanrım, kalbimle kafam arasında sürüp giden savaşı bir bilse. "Malikâneye bu şekilde gelmemen gerekiyordu. Hazır değildim Ava."

Bir kez daha düşüncelere dalıyor ve ben de bu düşüncelerini dile getirmesini istiyorum. O konuşmuyor. Muhtemelen o da bunu tuhaf buluyor, biz hep bedenlerimizle konuştuk. Kimyamızla. "Hadi, budama yapıyorsun." Bana bir havlu ve beklentili bir bakış sunuyor ve yapacak başka bir şey bulamadığım için söyleneni yapıyorum, dışarı çıkıyorum ve beni kurulamasına izin veriyorum. Bu beni, sarhoş bir şekilde aşkını itiraf ettikten sonraki sabah, karşımda bir zombi gibi durduğu zamana geri götürüyor. Sonra da unutmuştu. Ona hatırlatmalı mıyım?

Boynuma uzanıyor ve yüzündeki konsantrasyona gülümsüyorum. "Birkaç hafta önce *senin* akşamdan kalmalığına bakıyordum."

"Bahse girerim *senin* kafan benimkinden çok daha sert çarpıyordur," diye hemen karşılık veriyor ve ben alınganlıkla geri çekiliyorum. Bundan emin değilim. O gece kendisi de bir görevde gibiydi. En azından benimki beş güne yayılmıştı. "Yemek ve sonra hastane."

"Hastane mi?" Şaşırılmış bir şekilde ağzımdan kaçırdım. *Ne oluyor lan?* Yani beni bölümlere mi ayırıyor? Eğer deliysem, bu sadece beni öyle yaptığı içindir. Yoksa burada rehabilitasyondan mı bahsediyor? Terapi mi? *O* benim terapim. "Hastaneye ihtiyacım yok Ava." *Benim sana ihtiyacım var.*

"Elin."

Göz atarken kaşlarımı çatıyorum, bastırılmış bir tıslamayla biraz esnetiyorum. Lanet bir balona benziyor. "Sorun yok."

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Ava, hastaneye gitmeme gerek yok." Bir doktorun beni dürtmesine, üzerimdeki alkolü koklamasına, beni değerlendirmesine, sonuçlar çıkarmasına ihtiyacım yok.

"Gitme o zaman." O banyodan çıkıyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum. Elimin bana yaşattığı tek sorun, onu yakalayamamak ve

onu yatağa atardım. Ama kesinlikle deneyecektim ve acıya dayanacaktım, çünkü asla bu kadar acıtamazdı.

Ağır adımlarla onu takip ediyorum ve o soyunma odasına giderken yatağa sırt üstü düşüyorum. Etrafı karıştırdığını duyuyorum ve yüzümü tavana çeviriyorum, hissetmeye hakkım olmayan bir kızgınlığın üzerime çöktüğünü hissediyorum. Tüm bunlar çok yanlış.

"Al, bunları giy." Bir yığın kıyafet yanıma düşüyor ve kesinlikle duymasını istediğim bir iç çekişle başımı yana eğiyorum. Bunu daha ne kadar yapacak? İkimiz de yeterince acı çekmedik mi?

Giyinmek için hiçbir girişimde bulunmuyorum, ne enerjim ne de isteğim var, ağrıyan başım bana yardım etmeyi ve bu kadın söz konusu olduğunda doğal olarak gelenler dışında bana herhangi bir yön vermeyi reddediyor ve zaten ağırlığımı etrafa atamayacağımı, gücüm olmadığını zaten belirledim. Nazikçe yapıyor. Kendime güvenim yok. İlk tanıştığımızda nazikçe denedim ve hiçbir yere varamadım.

Bileğime bir şeyin dokunduğunu hissediyorum ve Ava'nın boxerımı ayaklarımın dibinde tuttuğunu görmek için vücuduma bakıyorum.

Öyle mi?

Doğrulup ona baktım. Neden kendini oraya koysun ki? Ayaklarımın dibine. Yüzü aletimle aynı hizada. Kanım kabarıyor ve kendimi ne kadar kontrol etsem de durduramıyorum. Tanrım, ben de acının daha kötü olamayacağını düşünüyordum.

Ayağa kalkıyorum ve boksörlerimi yukarı çekmeye başlıyor ve zaten dayanılmaz olan duruma bir de elinin bacaklarımı okşaması eklenince, aletim kelimenin tam anlamıyla canlanıyor. O kadar ki, havluyu belime dolayacak kadar gevşetiyor.

Yere düşüyor.

Ava donup kalıyor ve birkaç sessiz an boyunca azgın ereksiyonuma bakıyor ve sonra gecikmiş bir tepkiyle, sanki aniden bana direndiğini hatırlamış gibi irkiliyor, geri çekiliyor. Yukarı bakıyor, dudakları ayırık, gözleri canlı. Benimkilerin eşleştiğini biliyorum. *Yakala onu. Göster ona.*

Bu savaşı daha ne kadar sürdürebilecek? Hâlâ beni istiyor. Beni çok istiyor, ama bunu zorlamak ilerlemenin yolu değil. Beni reddedecek, sadece kendini göstermek için. Tanıştığımız zamanki gibi, ama bu sefer istemeyerek de olsa, onu kazanmak için talepte bulunmaktan başka bir şey yapmalıyım. "Hastaneye gideceğim," diyorum boxerımı yukarı çekerek. "Eğer istersen, giderim." Adil davranıyorum. Nedenini Tanrı bilir, çünkü kirli oynamamı her zaman sevmiştir. Ama kategorik olarak sevdiği bir şey olan cinsel manipölasyon, hassas durum göz önüne alındığında çok yanlış geliyor.

"Elinize bakılmasını kabul etmek beni minnettarlıkla ayaklarınıza kapanmaya zorlamayacak," diye çıkıştı, hakarete uğramış gibi görünüyordu.

Ne oldu? Buna gerek var mıydı? Ben uysal davranıyorum, bana söyleneni yapıyorum ve o da karşılığında bana dudağını mı uzatıyor? "Bunu atlayacağım," diye homurdanıyorum, korkunç bir şekilde kılanıyorum. *Kendine gel Ward.*

Küçümsememi pek hoş karşılamaz. Asla. "Seni beslemem gerek." Sinirli bir şekilde ayrılıyor ve ruh halinin, tam o sırada üzerime atlamaya hazır olduğu ve benim onu durdurduğum yüksek ihtimaliyle bir ilgisi olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Soruları var ve cevaplarını alana kadar teslim olmayacağını söyledi. Bu da bir daha asla seks yapmayacağımız anlamına geliyor. Bazı gerçeklerin ortaya çıkmasının sonucunu gördüm. Bunu tekrar yaşamak istersem lanetleneceğim. Bu yüzden ona istediğini vermenin ve aynı zamanda ihtiyacım olanı almanın başka bir yolunu bulmaktan başka seçeneğim yok.

Eşofmanımı ve tişörtümü giyip peşinden gidiyorum ve giderken elimi inceliyorum. Gerçekten de çok kötü görünüyor. "Ah," diye mırıldanıyorum, merdivenleri çıkarken kaşlarımı çatıyorum, ne kadar acıdığını bir kenara itiyorum. Çatı katıma bakıyorum, burada olmasına rağmen yokluğunu hissediyorum ve tekrar özür dilemeye hazır bir şekilde mutfığa giriyorum. Ama mutfığı boş buluyorum. "Ava?" Sesleniyorum, olduğum yerde dönüp dinliyorum, paniğin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ama adını tekrar tekrar söylerken sesim doğal olarak yükseliyor, ayaklarım ağır bedenimi kapıya doğru taşıyor. Yaralı elimle kapının kolunu tutuyorum. "Lanet olsun!" diye bağıriyorum, acı dayanılmaz. Midem bulanıyor. Ellerimi değiştirip kapıyı çekerek açıyorum.

ve asansöre yöneliyorum, ama uzaktan gelen bir kapı kapanma sesi beni durduruyor ve geriye bakıp adımlarımı tersine çeviriyorum. Bir vınlama sesi duyuyorum ve onu takip ederek tekrar üst kata çıkıyorum, boş yatak odalarından birinin önünde duruyorum. Duş. *Bizim* duşumuz değil. Daha fazla acı. Karnıma bir tekme daha. Ellerimi yüzüme götürüp kollarımdan aşağı doğru sürüklüyorum ve alnımı kapının tahtasına dayıyorum. Eğer öylece gidecekse neden burada? Beni böyle cezalandırmak için mi?

Kendimi aşağıya sürüklüyorum ve telefonumu mutfakta şarj olurken buluyorum. Sam'i arıyorum ve hemen cevap veriyor, sesi yumuşak. Endişeli. "Lütfen nasıl olduğumu sorma," diyorum, teras kapısının önünde bir aşağı bir yukarı adımlarken sesim sertleşiyor. Merdivenlere tekrar bakıyorum. Duş sesini duyuyorum.

"Dostum, bunu bana bir daha asla yapma," diye uyarıyor ve ben yutkunarak başımı sallıyorum. "Yemin ederim seni kendim öldürürüm. Votkaya ihtiyacın olmayacak. Ava nasıl?"

Gözlerim hâlâ merdivenlerde. "Uzak," diyorum çünkü o tam olarak öyle. Burada ama burada değil. Önemsiyor ama önemsemiyor.

"Ona zaman ver, dostum. Kabullenmesi gereken çok şey var."

"Kate nasıl karşıladı?" Daha fazla su almak için mutfığa doğru ilerliyorum, çok susamışım.

O sessiz ve ben kaşlarımı çatıyorum. Aslında başım çatlıyor. Sadece bir kaş çatma. "Oldukça iyi." Sesi isteksiz geliyor. Temkinli.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey mi?"

"Konuş," diye emrediyorum, suyumu bir dikişte içiyorum. Kate ona bilmem gereken bir şey mi söyledi? Ava'yla ilgili bir şey mi? Kalbim çarpmaya başlıyor.

"Malikâne için bir misafir kartına ihtiyacım var," diye hızlıca geveledi ve acıyan kaşları iki katına çıktı.

"Ne?"

"Bana bunu söyletme Jesse."

Bu bana bir kaya gibi çarpıyor ve bardağımı yavaşça tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Siktir," diye nefes alıyorum. "Kate için mi?"

"Tabii ki Kate için," diye nefes alıyor. "Tanrı aşkına. Ama Ava'ya hiçbir şeyden bahsedemezsin."

"Ciddi misin sen?"

"Evet, hem de çok. Drew dün akşam Victoria'yı yemeğe çıkardı ve ona keşfetmek isteyip istemediğini sordu-"

"Aman Tanrım," diye homurdanarak inanmazlığımı dışa vuruyorum ve mantıksız bir kızgınlık hissetmemeye çalışarak salona geri dönüyorum. Ava'yı Malikâne'nin odalarına götürmek isteyeceğimden değil elbette. Asla. "Peki, tamam. Kendi sırlarımı yeterince saklamıyor değilim, değil mi? Bir tane daha olsa ne olur?" Homurdanarak kanepeye yığılıyorum.

"Bu sırlardan kurtulmalısın."

"Delirdin mi sen? Az önce yaşanan bok fırtınasını kaçırdın mı?" Kendi kendime homurdanıyorum. "Gözlerimin içine zar zor bakabiliyor Sam. Ve sen beni temelli terk etmesi için nedenler listesine eklememi mi istiyorsun?" Hayatta olmaz. Önce ben öleceğim. Ava'yı bu kadar perişan görmek onu ve kendimi daha fazla acıdan korumak için yeterli. "Malikânede iyi eğlenceler." Telefonu kapatıyorum ve başımı arkaya atıp gözlerimi kapatıyorum.

Yapmamalıydım. *Yüzler*. Geçmişimden pek çok yüz, sevdiğim insanların yüzleri, kaybettiğim her şeyi hatırlatırcasına zihnimden geçiyor. Jacob. Rosie. Carmichael. Gözlerimi daha da sıkıyor, anıların öne çıkmasını engellemeye çalışıyorum.

"Tanrım, Jake, hayır!" Araba ona çarparak yolun elli metre yukarısına fırlattı ve ben yavaşlayarak durdum, aniden felç oldum. Çaresiz bedeninin yere çarpma sesi tüyler ürpertici.

Ve bu anı montajı diğerlerine karışır ve bulanıklaşır.

Rosie. Onun küçük gülümsemesi. Küçük tombul vücudu sığ banyoda kayıyor, her yerde köpükler var.

Carmichael. Sarah'yı becerirken yatak odasına girdiğinde yüzündeki hayal kırıklığı beni öfkeliendirmekten başka bir işe yaramadı.

Bok üstüne bok.

Sevdiğim insanlar. Yaşıyorlar. Ben onları mahvedene kadar. Hepsini öldürene kadar. Yavaş yavaş kendimi öldürmeye başladım. Sonra tüm kederin ve karanlığın ötesinde Ava belirdi. Yıkıntıların arasında parlayan bir ışık. Ama ışık sönmeye başladı ve ben ona uzanıp kalması için yalvardım. Elim sisin içinde dalgalanıyor.

Hayır! Hayır!

Sarsılarak doğruluyorum, odayı tarıyorum, kafam karışıyor, terliyorum, nefesim kesiliyor.

Ava'yı ön kapıyı açarken buluyorum. Uykudan ve hayallerden sıyrılmaya çalışırken biri "Gergedan mı bastı seni?" diye soruyor.

"Onun gibi bir şey," diye yanıtıyor Ava, kapıyı da değerlendirerek. Kapıya ne oldu? Öğrenmek için ayağa kalkıyorum, kaslarım yine çılgılık atıyor, gözlerim düzgün odaklanmayı reddediyor.

"Şimdilik güvenliğini sağlayabilirim ama değiştirilmesi gerekecek. Sipariş vereceğim ve geldiğinde size haber vereceğim."

"Teşekkürler." Ava dönüp beni arkasında bulunca kekeleyerek durdu.

Onu.

"Neler oluyor?"

"Sen açmayınca John ön kapınla kavga etti."

John. Tanrım, bu patlamaya karşı kendimi hazırlasam iyi olacak. "Onu aramalıyım."

Onu aramak istemiyorum. Yüzleş onunla. Böyle zavallı bir sık kafalı olduğum için beni soysun.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, beni aşağı yukarı değerlendiriyor, sesi kırılğan.

Korkunç. "Daha iyi." Peki ya o? Biraz bile yumuşadı mı? "Sen mi?"

"İyi." Yalan söylüyor. "Seni hastaneye götürme zamanı. Ben çantamı alayım." Beni geçmeye başladı ve ben daha iyi düşünmeden kolum hareket etti.

"Ava," diyorum sessizce, başka ne söyleyebilirim diye beynimi zorluyorum. Ama bilmiyorum. Tek bildiğim şu anda tenimin onun teninde olduğu ve bunun iyi hissettirdiği. Ve hareketsiz dururken gözlerimi profilinden ayıramıyorum. Gergin.

Rahatsız edici sessizlik çok uzun sürdükten sonra bana bakıyor, yüzünde bir vurdumduymazlık örtüsü var. Sonra gözleri düşüyor, iç çekiyor ve kendini elimden kurtarıyor. "Kahretsin," diye geveliyor ve ben irkiliyorum, kaslarım sarsılıyor. Tanrım, bu acı hiç geçmeyecek mi? Her bir parçam öldürüyor beni.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Ava," diye homurdanıyorum, onun dilinden çok bedenime kızıyorum. "Ne oldu?"

"Arabam Kate'in evinde."

"Benimkini alacağız." Neden bu çıkmazdan kurtulmak için bir yol öneriyorum ki? Hastaneye gitmek istemiyorum. Bizi çatı katıma kilitlemek ve hiç çıkmamak istiyorum. Dış dünya ilişkimiz için tehlikeli.

"Tek elle araba kullanamazsın."

"Biliyorum." Aslında yapabilirim. Ama . . . "Sen sürebilirsin." Anahtarlarımı alıp fırlatıyorum ve ne düşündüğümü merak ediyorum. Aston'um onun küçük Mini'sinden çok farklı. Bu güçle asla başa çıkamaz.

Ava demeti yakalıyor ve onlara bakıyor, gergin görünüyor. Korkularım artıyor. Ava'yı tanıdığım süre boyunca bir kez bile bizi bir yere götürmedi. Zaman değişiyor. Ama çok fazla değil, umarım. Normal halimizi tekrar bulmam gerek.

"Hadi," diyorum, elini tutup onu dışarı çıkarma dürtüsüne karşı koyarak. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, Lusso'nun güvenliğine o kadar çabuk geri döneriz ve bu boku düzeltmeye devam edebiliriz. Umarım. Onun için kapıyı açıyorum ve bana resmen teşekkür ederek dışarı çıkmasını izliyorum.

Kapıya kadar sessiz.

Asansörde yol boyunca sessiz kaldık. Lobiden geçerken Clive sessizdi.

Arabamı görüyorum, cam artık kırılmamış. Tamir edilmiş. Sahibinin aksine. Aston'uma bindiğimizde sessizdi.

Ve yolculuğumuzun ilk on beş dakikası boyunca motorun gürültüsü dışında sessizdi. Buna dayanamıyorum.

Sürekli ona bakıyorum, çığlık çığlığa sessizliğin ortasında onun bu kadar konsantre olduğunu görmekten zevk alıyorum. Gören de ehliyet sınavında sanır. Elleri mükemmel bir şekilde konumlanmış ve sürekli aynalarını kontrol ediyor. Bir yanımda bu kadar dikkatli bir sürücü olduğu için rahatlıyor ama bir yavaşlık var, bir de yavaşlık var ve gözlerim yolcu camından geçen bir bisiklete takıldığında, sürücüsü başını sallayarak bana baktığında, artık yeter diyorum. Hastaneye gittiğimizde gelecek hafta olacak. Onu eve götürmeden ve görevime devam etmeden önce gelecek hafta.

"Ava, Bayan Daisy gibi sürüyorsun," diyorum sinirlenerek. "Ayağını indirecek misin?"

Dikkatini tekrar yola verebilmek için bana attığı kaş çatma hareketi kısa da olsa destansı. "Kapa çeneni," diye mırıldanıyor ama hızlanıyoruz ve ben onun profiline gülümsüyorum.

"Bu daha iyi. Güç konusunda korkak davranmazsan başa çıkman daha kolay olur." Kendi tavsiyeme kulak vermeli ve Ava'nın etrafında dolanmayı bırakmalıyım. Ve onun ağzını kontrol altında tutmak için zorlandığını, gülümsemesine karşı koyduğunu gördüğümde, onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

İnkâr edilemez, tüm güce sahip olan o. Hep öyleydi. Belki bir gün bunu kabul ederim.

Bensiz yaşamayı düşünemeyecek kadar beni sevdiğinden ve bana ihtiyacı olduğundan emin olduğum bir gün.

O gün için dua ediyorum. Gerçi hayatım, yıkım, fedakârlıklar göz önüne alındığında, tanımadığım bir tanrıya dua etmenin bile Ava'nın savunmasının düşmesine yardımcı olacağından emin değilim.

Ama ne olursa olsun, dua edeceğim.

İKİ SAAT. Hayatımın iki lanet saati kışımın üstünde oturup görülmeyi bekleyerek boşa gitti. Ve daha da kötüsü, huysuz yaralarım tuz basmak için Ava kendini karşıma koydu. Yanıma değil. Benden bir koltuk uzağa bile değil. Tam karşımda, aramızda üç metrelik bir boşluk var ve kendini değersiz dergilerle oyalıyor. İyi tarafından bakarsak, bana bakmayı reddetse de onu görebiliyorum. İnatçı kadın.

Nefesimin altında homurdanıyorum ve o ilk kez başını kaldırıp bakıyor. Dudaklarımı büzüyorum. Gözleri biraz kısıldı. Ve dergisine geri döndü. Tanrı aşkına. "Siktir et bu saçmalığı," diye mırıldanıyorum, sandalyeden kalkarak. "Benden bu kadar. Biz gidiyoruz."

"Ne?" Hızla kalktı, dergiyi bıraktı. "Öylece gidemezsin."

"Beni izle." Kapıya doğru yöneldim. Bu kadar yeter. Ava'yla baş başa geçireceğimiz iki saat, bu arada kesinlikle iyi olan elim için lanet olası bir doktora görünmekten daha çok işimize yarayacak. Dışarı çıkmak için elimi kaldırıyorum ve tam o anda zonkluyor, protesto ediyor, tıslayan bir küfürle kapıdan çekilmemi sağlıyor.

"Jesse Ward?"

"O burada," diye sesleniyor Ava, omzumun üzerinden bakıyorum ve onun bana doğru aceleyle geldiğini görüyorum. "Bir doktora görünüyorsun," diyor, tüm ciddiyetiyle, sağlam elimi tutarak. "Bu kadar."

Ben geri çekiliyorum, o da başını eğerek bana meydan okuyor. Ona meydan okumayı çok isterdim. Onu omzuma atmayı. Ona kimin patron olduğunu göstermek. Yine de kışına mağara adamı gibi davranmaktan, elinin benimkinin etrafında olduğunu hissetmek beni alıkoyuyor.

"Gel." Beni odaya doğru götürmeye başlıyor ve ben de itaatkâr bir şekilde, fiziksel bağlantımızın merhametine kalmış bir köle olarak onu takip ediyorum.

Birinin konuştuğunu duyuyorum ama ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok. Gözlerimi ellerimizden alamıyorum. "Jesse," diyor Ava ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Otur."

"Ne?"

"Doktor elinize bakabilmesi için oturmanızı istedi." Beni bıraktı. Dayanılır gibi değil. Kendimi sandalyeye bırakıyorum ve elimi yastıklı kola atıyorum. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi davranmıyorum.

"Ah, ne yapmışız burada?" diye soruyor doktor, şişlikleri, kesikleri ve morlukları incelerken, gözleri kıllı yüzümle çirkin elim arasında gidip geliyor.

"Önemli bir şey değil," diye homurdanıyorum. "Hiç acımıyor." O anda dürtüyor ve ben keskin bir nefes alarak kolumu göğsüme doğru çekiyorum.

Kaşlarını gelişigüzel kaldırdı, ben de kaşlarımı çattım. Bu tamamen yersizdi.

"Zorluk çıkarıyor," diye araya giriyor Ava ve ben de eğlenmeyen gözlerimi ona çeviriyorum.

onun yolu. Bu cesareti nereden alıyor? "Onu görmezden gel." Çok çekici.

"Sanırım röntgen çektirmemiz gerekiyor." Doktor eldivenlerini çıkarıp bir çöp kutusuna attı. "Ve oradan devam edelim."

"Röntgen çekilmesine gerek yok." Tanrı aşkına. "Sadece kırık olmadığını söyle, biz de yolumuza gidelim."

"Röntgen çektirene kadar gitmiyorum." Ava bana oldukça kesici bir bakış attı. "Röntgen çekmelerine izin vermezsen kırık olup olmadığını nasıl anlayacaklar?"

"Karınız haklı, Bay Ward." Doktor kapıya doğru gider. "Röntgen bölümüne gittiğinizi haber vereyim."

Daha fazla itiraz etmiyorum, çünkü . . . karım. *Karım*. Sadece kulağa hoş gelmekle kalmıyor, doktorun bu genç güzelle birlikte olmak için fazla yaşlı görünmediğimi düşünmesi de beni heyecanlandırıyor. Dudağımı çiğneyerek Ava'ya bakıyorum, tam da o bir kahkaha atarken.

"Oh, biz evli değiliz."

Bunu komik mi buluyor? Gülünebilir mi? Kendimi daha da boktan hissetmem için mi burada?

Tanrım, bunu düşündüğüme inanamıyorum. *Karım*. Kulağa harika geliyor. Karmakarışık ilk evliliğimden ve psikopat eski karımdan sonra ne pahasına olursa olsun bundan kaçınacağımı düşünürdünüz. Hep öyle düşünürdüm.

Ama Ava O'Shea'yı hiç
beklemiyordum. Ya da . . . Ava *Ward*.

Kendi kendime kaşımı kaldırıyorum. Bu beni pek çok açıdan rahatlatırdı. Bağlılık. *Her* seviyede. Asla bozmayacağımıza söz verdiğimiz bir sözleşme. İkimiz de istekliyiz. İkimiz de kendimizi adadık.

Ava sessizce, "Sana o röntgeni getirsek iyi olacak," diyor ve odadan çıkıyor. Ben de arkasından bakarak onu takip ediyorum. Onun için harika bir koca olurum. Dikkatli, tutkulu ve her zamanki yumuşak başlı halime geri dönerdim. Bunun için bana teşekkür edecek.

Yürümeden koşuyorsun Ward.

Yoksa ... ben miyim?

Röntgen çekilirken sonraki yarım saati Ava'yı benimle evlenmenin ikimiz için de en iyi çözüm olduğuna nasıl ikna edebileceğimi düşünerek geçiriyorum. Ava bir daha asla bir damla içkiye dokunmayacağıma dair yemin edecek, çünkü ona bir ömür boyu sahip olursam buna ihtiyacım olmayacak ve onu kaybetme korkusundan kurtulacağım. Mükemmel.

"Kırık değil," diyor doktor, röntgen görüntüsüne bakarak. Alay ediyorum. Hayır, belki elim kırılmadı ama diğer her şey kırıldı. "Sadece biraz

kas hasarı. Bundan sonrasını hemşireye bırakıyorum."

Hemşire içeri girerken "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Mola yok. Sorun değil. Ava'ya hoşuna gitmeyeceğini bildiğim bir bakış fırlatıyorum. Zamanımızı boşa harcıyoruz.

"Dinleniyor muydunuz?" diye soruyor hemşire. "Yaralanmanızın üzerinden birkaç gün geçtiyse, şişliğin şimdiye kadar inmiş olmasını beklerdim." Bir bandajla sarmadan önce her bir kesiği kontrol ediyor.

"Hayır." *Elimle bir şişe votkayı sıkıyordum.*

"Olmalıydın ve yükseltilmeliydin."

Ava'nın kaşları yüzünden fırlayacakmış gibi görüldüğünde gözlerimi deviriyorum ama hemşire kolumu askıya aldığı anda müstakbel eşimin ukalalığından uzaklaşıyorum. Bandaj yeterli değil mi? Boynumda o şeyle dolaşamam. Sakat gibi hissetmek yeterince kötü zaten. Bir de öyle görünmek istemiyorum.

"İşimiz bitti mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Teşekkürler." Odadan çıkıyorum, Ava da beni takip ediyor ve hastaneden çıkarken aptal askıyı çöpe atıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Seslendiğini duydum.

"O şeyi giymeyeceğim."

"Sen lanet olasısın!" diye bağırıyor.

Hastaneye geldim, bir doktora göründüm, röntgen çektirdim ve beni sarmalarına izin verdim. Askı çok ileri bir adım ve anlamsız. Doktorun dediği gibi, kırılmamış ama maruz kaldığı kötü muamele *ve çektiği* acı düşünüldüğünde bu bir mucize.

Arabaya doğru yürüyorum, anahtarlar için ceplerimi yokluyorum. Anahtar yok.

Ava Aston'ımın diğer tarafına geliyor, yüz ifadesi ateş gibi. Ben de aynısını yapıyorum. "Arabayı açacak mısınız?" diye soruyorum.

"Hayır, bunu tekrar takana kadar olmaz." Askı ortaya çıktı. Çöp kutusunu mu karıştırmış?

"Sana söyledim Ava, onu giymeyeceğim." "Neden?"

"İhtiyacım yok."

"Evet, var."

"Hayır, bilmiyorum."

Burun delikleri alevleniyor ve ateş daha da şiddetleniyor. Eğer bu kadar tedirgin olmasaydım, bunu çekici bulabilirdim. "Tak şu lanet askıyı Jesse," diye bağıyor, bütün otopark duysun diye.

Şok, şaşkınlık ve tiksintiyle ağzım açık kalıyor. "Ağzından çıkana dikkat et."

Homurdanıyor. Çok küçümseyici. "Siktir," diye tükürüyor.

Ne oldu? Çarpan başım daha çok vuruyor. "Mouth!" Bağıyorum, bağıışıının sesiyle yeri sarsıyorum. Ve lanet kafamı. Tanrım. Şakağımı sıkıyorum ve acı elime doğru yayılıyor. "Siktir!" Gözlerim sulanıyor, sağlam yumruğumu sıkıyorum, dişlerimi sıkıyorum, olduğum yerde dönüyorum, tıslıyor ve tükürüyorum. Kırılmamış mı?

Küfür krizimin arasından bir şey, başka bir ses süzülüyor ve kafamı kaldırıp baktığımda Ava'nın arabanın diğer tarafında kıkırdadığını görüyorum. Gözlerindeki ışıltıyı bile takdir edemiyorum. Yanaklarının kızarmasını. Yüzünü yaran gülümsemesini.

"Aç şu lanet arabayı, Ava."

"Elin nasıl?" Homurdanıyor, dudakları birbirine öyle sıkı yapışmış ki beyazlaşıyor. Sonra yanakları şişiyor ve ikiye katlanıp dağılıyor. Onu sadece izleyebiliyorum, kısmen memnun, kısmen öfkeli, vücudu sarsılıyor ve titriyor, çıkardığı sesler muhteşem. Küstahlığının beni tahrik ettiğini itiraf etmek istemediğim için kot pantolonumu gizlice düzeltiyorum.

Sonunda dikey hale dönüyor. Güzel. Tekrar dikkatini çektim. "Aç."

"Sapan," diye karşılık veriyor ve onu bana fırlatıyor. Çatıya düşüyor ve ben onu kapıp yere fırlatıyorum.

"Aç!"

"Bazen çocuk gibi davranıyorsun, Jesse Ward. O askıyı takana kadar arabayı açmayacağım."

O askıyı takmayacağımı ikimiz de biliyoruz. Bu artık ona ihtiyacım olmadığını düşünmemle ilgili değil. Bu artık başka bir şey ve ona bakarken, başını eğdiğini, karanlık bakışlarıyla bana meydan okuduğunu gördüğümde, yüzde yüz bunu istediğini fark ediyorum. *Düşünüyorum*. "Üç." Emin gibiyim. Ama değilim. Büyük bir hata mı yapıyorum?

Ava iğrenmiş görünüyor ama bu standart bir durum. "Bana geri sayımı vermiyorsun."

Beni dinleyin, bayan. "İki." Sanki başka bir gezegenden gelmişim gibi bana bakmaya devam ederken kollarımı rahat bir şekilde tavana dayıyorum. Ama onun inançsızlığının ardındaki belli belirsiz parıltıyı göremeyecek kadar kırgın değilim. "Bir."

"Doldurulabilirsin."

"Sıfır," diyorum, arabamın önünde volta atıyorum, o soluk soluğa arkaya doğru ilerliyor, mesafesini koruyor. "Ne yapıyorsun?" Yön değiştirerek soruyorum. O da öyle. Çok anlamsız. Onu yakalayacağım, şimdi bile yarım depoyla koşuyorum.

"Hiçbir şey." Gözlerini benimkilerden ayırmıyor, temkinli, heyecanlı, kızgın.

"Buraya gel." Talebimi bilerek alçaktan yapıyorum, ona tam olarak nerede olduğumu gösteriyorum. Aç olduğumu. Aslında açlıktan ölüyorum.

"Hayır."

Güzel. Hiçbir uyarıda bulunmadan koşmaya başlıyorum ve o da çılgılık atarak diğer yöne doğru bombalıyor, park etmiş arabaların arasından geçerek gözden kayboluyor.

Kahretsin, nereye gitti? Yavaşladım, zaten oldukça bitkin düşmüştüm, egom büyük ölçüde sarsılmıştı, vücudum beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Lanet olsun. Görünüşe göre depo neredeyse boşalmış. Nefesimi tutup otoparkta onu aradım. Hiçbir şey yoktu.

"Siktir et," diye mırıldandım, kirli taktiklere başvurdum, eğildim, ellerimi hafifçe dizlerime dayadım, ağırlaştım. Soluma bakıyorum, yaşlı bir çiftin bana doğru geldiğini görüyorum, yaşlı, buruşuk yüzleri endişenin resmiydi.

"Jesse!" Ava'nın sesi yüksek ve perişan geliyor. Biraz üzgünüm.
Fazla değil.

"O iyi mi canım?" diye soruyor yaşlı adam, tam da görüş alanımda onun ayaklarını fark ettiğim sırada.

"Ben-"

Vücudumun izin verdiği kadar hızlı hareket ediyorum ve onu omzumun üzerinden kaldırıp elimdeki acıya katlanarak uzaklaşırken çığlık atıyor. Çünkü o bana bağlı. Dokunmak. Yakın.

"Benimle uğraşma Ava." Oldukça telaşlı görünen yaşlı çifte gülümsüyorum. "Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın, ben hep kazanırım." Onu omzumda tutan kırık elimle, öldürmek için içeri giriyorum, elbisesinin eteklerini geçene kadar bacağına hissediyorum. İçime çekiyorum, sıcaklık içime yayılıyor. Kötü elim anında daha iyi hissediyor. Kalbim anında yatışıyor.

"Donum parlıyor," diye mızızlanıyor ve elbisesinin eteğini düzeltmek için arkasını yokluyor.

"Hayır, değiller." Beş dakika önce acımayan ya da ağrımayan tek yerim aletimdi. Bunu düzeltmek için bu kadına olan bastırılmaz ihtiyacıma güvenin.

Arabaya ulaştığımda, isteksizce göğsümden aşağı kaymasına izin veriyorum, önlerimiz sıkışıyor. Kalbini hissedebiliyorum. O benimkini hissedebiliyor mu? Günlerdir olmadığı kadar sert çarpıyor. Kendimi onu bırakmaya ikna edemiyorum. Onu ne kadar uzun süre tutarsam, hatırlama ihtimali o kadar artar.

Gözleri benimkilerle aynı hizada, ona dalgın dalgın bakıyorum. *Öp onu.* Göster ona.

Hatırlat ona.

Ama ben planımı uygulamaya koyamadan o kıpırdanmaya başlıyor. "Süpermarkete gitmemiz gerekiyor," diyor sessizce, gözlerini başka yöne çevirip benden uzağa bakarak. Süpermarket mi? Ben ne zaman bir süpermarkete gittim ki?

Daha geçen hafta. Votka stoklamak için.

Elim tekrar zonklamaya başladı. Kalp atışlarım donuklaşıyor. Başım çarpıyor. Ava'nın kıvranan bedenini yorgun bir nefesle bırakıyorum. "Denemelerimden kaçmaya devam edersen işleri nasıl düzeltebilirim?"

Elbisesini düzeltti ve bana sert bir bakış attı. Birkaç dakika içinde histerikten şakacılığa, oradan da düpedüz garipliğe geçtik. Bu bir roller coaster. İnmek istiyorum. "Bu senin sorunun Jesse," diyor kırılmış bir sesle ve ben onun kınayan bakışları altında biraz küçülüyorum. "Benimle konuşmak ve bana bazı cevaplar vermek yerine dokunuşunla dikkatimi dağıtarak işleri düzeltmek istiyorsun. Bunun tekrar olmasına izin veremem." Aston'un kapıları açıldı ve o da sürücü koltuğuna oturdu.

Ve bu senin sorunun, Jesse.

Bana henüz cevaplamam için hiçbir soru sormadı. Konuşmuyor. Aramıza giren çılgık atan sessizliğe katlanmaktan memnun görünüyor. Peki, bu bizi nereye götürüyor? Kimsenin olmadığı bir yerde.

Koltuğa düşünüyorum ve Ava eskisinden çok daha hızlı çekiliyor. Kızgın. Kendine mi? Umutsuzca istediğim bir şeye direnmek zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum. Hayal *edebildiğim* şey, çaresizce *ihtiyaç duyduğum* bir şeyden mahrum kalmak. Sorunumuz da bu olabilir.

Beni *istiyor*.

Diğer yandan benim ona *ihtiyacım var*.

İkisi çok farklı ve bizi çaresizlik skalasının zıt uçlarına yerleştiriyor. Bu benim için iyi bir pozisyon değil.

Güç kimde Ward?

Aptalca bir soru.

Süpermarketlerden nefret ediyorum, ama bugün daha da çok. Yoluma çıkan başka bir engel, Ava'yı eve götürmemi geciktirecek bir şey. "Boş yer var." Otoparkı işaret ediyorum ve teşekkür için koluma vuruluyor.

"Orası ebeveyn ve çocuk alanı." Yanından geçip gidiyor, ben de kaşlarımı çatarak dönüp bakıyorum.

"Yani?"

Gözleri kısa bir süreliğine bana kayıyor. "Bu güzel arabanızda bir çocuk göremiyorum, ya siz?"

Karnına bakmak istememiştim. Oluyor işte. "Haplarını buldun mu?" Bunu da söylemek istememiştim. *Karım* kulağa harika geliyordu. Çocuklarımın annesi mi?

"Hayır." Araba durdu. Bir yer bulmuş olmalı. Bilmiyorum.

"Hiç kaçırdın mı?" Merakım ağızımdan dökülüyor. Elimde değil.

"Geçen Pazar akşamı regl oldum." O dışarı fırladı, ben yerimde kaldım, başım dönüyordu. Adeti gelmişti. Rahatlamıştı. Bu da endişelenmiş olabileceği anlamına geliyor. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Zayıf yüzücülerim mi var? Dudağımı biraz fazla ısırduğımda irkiliyorum. Tanrım, üremek için çok mu yaşlandım? O yirmi altı yaşında bir kadın. Bebekler henüz gündeminde olmayabilir, ama ileride olacaklar.

önümüzdeki yıllarda. Ya ona bebek veremezsem? Bu beni terk etmesi için tek başına yeterli bir sebep olur. Boş midem dönüyor ve bunun endişe olduğunu hemen anlıyorum. *O kadar* kırıldım mı? Ve kaç tane hap kaçırdı?

Körlemesine tutamağa uzandım ve kendimi yetersiz hissederek dışarı çıktım. Emin değilim. Dehşete düşmüştüm. "Daha uzağa park edebilir miydin?" Arabanın etrafında dolanırken karamsar bir şekilde soruyorum.

"En azından yasal olarak park ettim." Bir el arabası topluyor. Birkaç şey için bir sepet değil, *kocaman* bir el arabası. Bu iyi bir şey mi? Bir süre benimle kalmaya mı hazırlanıyor? Sonsuza kadar mı? "Hiç süpermarkete gittin mi?" diye soruyor.

Sadece acil durum malzemeleri için. "Cathy yapar." Onunla birlikte yürüyorum, aklım başka yerde. Sperm testi yaptırmalı mıyım? Kendimi kontrol ettirmeli miyim? "Genelde Manor'da yerim." İşimden bahsettiğimde vereceği tepkiyi ölçmek için göz ucuyla bakıyorum. Henüz bu konu açılmamıştı. Ve aniden keskinleşen yüz ifadesine bakılırsa, bu konuya girmeye de pek hevesli değil. Yani, hiç yokmuş gibi mi davranacağız? Bana iyi bir plan gibi geldi. Geçmişimdeki bitmek bilmeyen hatalarımı görmezden gelmek gibi.

Koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşırken Ava tüm sıkıcı şeyleri topluyor, ben de temel ihtiyaçları alıyorum. Bebek reyonunu geçerken bir kavanoz sürülebilir çikolata alıp arabaya atıyorum, gözlerim bir kez daha Ava'yı inceliyor. İkinci bir bakış bile atmıyor. Omuzlarım düşüyor. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedi mi? İstiyor mu ki? Bu konuda hiç konuşmadık, çünkü birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyorken neden konuşalım ki? Hırslı biri. Azimli. Rahatsız edici olmasına rağmen bu yönünü seviyorum, çünkü onun istekleri benden daha önemli gibi geliyor. Ve bu, doğru ya da yanlış, acıtıyor. Bu dünyada benim için ondan daha önemli hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

"Hiçbir şeyin yok mu?" diye soruyor, kafamı karıştırıyor, ta ki ben hayatımı değiştirecek şeyler düşünürken Ava'nın pratik davrandığını fark edene kadar.

o zamanı benim boş dolaplarımı düşünerek geçirdi. Bu, şu anda kafa yapımızdaki ciddi farklılığın bir işareti.

Buzdolabından biraz süt çıkardığında arabaya sahip çıkıyorum. Ellerimle bir şeyler yapmalıyım. En azından iyi olan elimle. Yarım saattir onun yanında bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Ona dokunamıyorum. Ellerim seğiriyor. El arabasının ucundan tutup bizi bir sonraki koridora götürürken, "Cathy yokmuş," diyorum. Alkol koridoru.

Raflara bakıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Onunla ilk karşılaştığımda ofisimden çıkarken hissettiğim hiçliğin aynısı. Gün ortasına gidip bir şeyler içme dürtüsü yok, sadece onu tekrar görme dürtüsü var.

Ava aniden duruyor, nefesi kesiliyor ve dönerek el arabasına çarpıyor. "Siktir," diye bağıyor ve ben de en az onun kadar irkiliyorum, ama çok farklı bir nedenle. Kendime, onun küfürlerini yeterince duyarsam alışabileceğimi söyleyip duruyorum. Henüz öyle bir şey olmadı ve o lanet olası bir erkek gibi küfrediyor.

"Ava, ağzından çıkana dikkat et," diye bağıyorum.

"Bu koridora ihtiyacımız yok." Beni ve el arabasını geri çekilmeye zorluyor. Beni anlamıyor. Bundan zarar görmemeliyim. Bugünlerde kendimi zor anlıyorum.

"Ava, kes şunu," diye nazıkçe uyarıyorum, yüzündeki panikten nefret ediyorum.

"Özür dilerim." Her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor. "Nerede olduğumuzu fark etmedim."

"Tanrı aşkına kadın, raflara dalıp şişelerin kapaklarını sökmeyeceğim." Öfkeyle ovuşturduğu kaval kemiğine bakıyorum. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." O da gözyaşlarına boğulacak gibiydi, sesi bozuktuk. Bacağının tramvaya çarpma kuvvetini hissettim. Acı içindeydi. Ona ulaşmak için birkaç adım attım ve dizlerimin üzerine çöküp bacağını tuttum ve o noktayı öptüm. Çok kötü hissediyorum. Yaralanmıştı ve *yine* benim hatamdı. Onu pamuklara sarıp Lusso'dan ayrılmasına asla izin vermemeliyim. Bu onu acıdan kurtarır,

ve bu beni suçluluk duygusundan kurtaracak. Ve stresten. "Daha iyi misin?" Kafamı kaldırdığımda bana baktığını görüyorum. Uzaklaşmaya çalışmadı. Bana gitmemi söylemedi. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, nerede olduğumuzdan ve kimin bakıyor olabileceğinden habersiz. "Her şey için Ava." *Bildiğin ve bilmediğin her şey için. Özür dilerim.*

Bir, iki kez yutkunuyor, biraz şaşkın görünüyor. "Tamam."

Tamam. Yetersiz hissettiriyor ama başka ne bekliyordum ki? Kollarıma düşmesini ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini mi? Beni bir daha terk etmeyeceğini mi? Evet, sonsuza dek benimle olmak, karım olmak, çocuklarıma sahip olmak, pamuklara sarılıp kalmak ve onu dünyadan ve geçmişimden korumama izin vermek istediğini mi?

Tüm bunları istemek çok mu fazla, özellikle de bir adamın hayatı buna bağlıken?

İç çekiyorum, ağır bedenimi, ağır kalbimi ve ağır başımı yukarı sürüklüyorum. Yanından geçerken karnını öpmeden edemiyorum. Hamile olsa harika görünürdü. Ben de o pamuğu iki kat sarardım. Ama kaderin Rosie'ye karşı çok dikkatsiz olduğuma karar vermesinden korkuyorum. Tekrar baba olma nimetini hak etmediğime. Bu düşünceden uzak duruyorum -aklımdan hiç geçmeyen bir düşünce- çünkü bunu düşünmek için hiç nedenim olmadı. Artık bir sebebim var. Ava'ya isteyebileceği her şeyi verebilmek istiyorum. Rosie'nin yeri asla doldurulamaz, ama böyle bir sevgiye tekrar sahip olmak? Ve bunu Ava ile paylaşmak? Bu en iyisi.

Beni incelediğini hissediyorum. Tüm gerçeği bilse ne kadar iğreneceğini hayal bile edemiyorum. Benden ne kadar hızlı ve ne kadar uzağa kaçacağını.

Onu asla geri alamazdım.

Hazır olduğunda peri masalını isteyecektir. Mükemmel, sağlıklı bir koca. Zamanlama doğru olduğunda çocuklar. Utanarak gözlerimi başka yöne çeviriyorum ve Ava'nın beni takip ederek uzaklaşmasını izliyorum. Beni o adam olarak görebilir mi?

Kasaya vardığımızda, Ava arabayı boşaltırken ben de poşetleri toplayarak işe yarıyorum ve bir kez olsun bana bakmıyor. I

Kendime sürekli, eğer bizim için bir şans olmasaydı, onun burada olmayacağını söylüyorum. Sadece benim için üzüldüğü düşüncesine kapılamam. Hayatımdan temelli çıkmadan önce ayaklarımın üzerinde durmama yardım etmek için burada.

O böyle bir zalimlik yapamaz.

Ve onun bu ihtiyacını birden fazla kez hissettim. Umarım yakında diğer cevap ihtiyacının önüne geçer.

DOKTORA BAKIYORUM, sözleri derimin üzerinde duruyor ve içime işlemeyi reddediyor. Onlar ölü. Yanımdaki Sarah'nın inkârını haykırdığını duyabiliyorum, doktorun iddiasını dışa vurarak reddediyor. Gözlerimi ona doğru çeviriyorum. Başının öfkeyle sallandığını görüyorum. "Bunu biz yaptık," diye mırıldanıyorum. "Bu bizim suçumuz."

"Hayır," diye fısıldıyor, yüzü darmadağın, makyajı yanaklarına bulaşmış ve lekelenmiş. "Jesse, hayır."

"Evet," diyorum basitçe. Sarah'yı teselli edemiyorum. Ona sarılamıyorum. Çünkü bir daha hiçbir şey iyi olmayacak. Neden mi? Çünkü o ısrar etti. Mücadele ettim. Tüm gücümle savaştım ve sonra pes ettim.

Ve şimdi öldüler.

Jake'in ölümünün kalbimde açtığı delik giderek büyüyor. "Gitmeliyim," diyorum sesim kalınlaşarak. Dönüyorum ve her santimim acı içinde, yıkıntılar içinde hastaneden çıkıyorum. Suçluluk duygusu. Beni asla terk etmeyecek. Sonsuz suçluluk duygusuna bir yenisi daha ekleniyor. Jake'i kaybetmemin üzerinden dört yıl geçmesine rağmen hala midemde oturan vicdan azabıyla karışacak daha fazlası. Nasıl oldu da dört yıl önce öldü? Bu zaman nereye gitti?

Aşırı nefes almaya başlıyorum, Rosie'nin parlak hale getirdiği kasvetli geleceğim şimdi yine ıssız. Hava. Havaya ihtiyacım var. Kapılardan sendeleyerek geçiyorum ve nefes nefese kalıyorum, kendimi desteklemek için ellerimi dizlerime dayamak zorunda kalıyorum. Sırtımda onun elini hissediyorum. Sarah'nın eli. Doğrulдум ve omuz silktim. "Sakın dokunma

beni," diye uyarıyorum. Bana her dokunduğunda suçluluk duygum artıyor. Ona her baktığımda pişmanlığım beni öldürüyor. Bu asla değişmeyecek. "Bana bir daha asla dokunma, Sarah."

"Jesse, artık sadece birbirimize sahibiz," diye hıçkırıyor. "Birbirimiz için burada olmalıyız."

"Burada olmak istemiyorum." Boğazımdaki ıstırap yumağı yüzümden güçlükle konuşabiliyorum, ayaklarımı toplayıp kendimi uzaklaştırıyorum. Arabama ulaşıyorum ve anahtarlarımı bulmaya çalışıyorum, doğru anahtarı bulmak için titreyen ellerimde hokkabazlık yapıyorum, arada yanaklarımı fırçalıyorum.

Bir kadın çığlığının inkar edilemez sesini duyduğumda donup kalıyorum. Sarah değil.

Döndüğümde Lauren'in ailesinin arabasından fırladığını ve bana doğru koştuğunu görüyorum, yüzü bir yıkım resmiydi. Bana çarpıyor, kollarını bana doluyor, yıllardır istediğini bildiğim gibi bana sarılıyor. Peki ben ne yapıyorum? Karşılık veriyorum. Çünkü başka ne yapabilirim ki?

Bana sarılmamalıydı. Beni tekmeliyor, yumrukluyor, bana bağırtıyor olmalıydı.

Kızımızı ben öldürdüm.

Gözlerim gürültülü bir nefes alışla açılıyor, parmaklarım kanepenin kumaşını tırmalıyor ama panikle kalkmıyorum, yorgun bedenim beni engelliyor. "Tanrım," diye fısıldıyorum, Ava'yı sandalyede uyurken buluyorum, oda karanlık. Hâlâ burada.

Acıyan kalbim biraz yatışıyor.

Hala buradayım.

Hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Acı içindeydim. Kederi hissettim. Nefretle mücadele ettim. Tüm bunlar beni yordu, ama hiçbir zaman yorgunluk beni bu kadar güçsüz hissettirmemişti. Alışverişten eve döndükten sonra sadece biraz dinlenmek için uzandım. Saat kaç oldu?

Oturmak için kendimi sürüklüyorum, yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, birkaç gerekli nefes alıyorum, ciğerlerim bağılıyor, yanıyor, bana hala hayatta olduğumu hatırlatıyor. *Ve yaşıyorlar.* Yanaklarımı ovarak gözlerimin tekrar Ava'yı bulmasına izin veriyorum. İçimdeki her şey onu kucağıma alıp yatağa götürmemi söylüyor. Ona yakın olmamı. Onu hissetmemi. Yine de beni reddedeceğini biliyorum ve daha ne kadar acıya ve reddedilmeye dayanabileceğimi gerçekten bilmiyorum.

Çekingen bir şekilde ayağa kalkıyorum ve onu uyandırmak istemediğim için yanına doğru sürünüyorum. Onu şu anki gerçekliğimize geri getirmek istemiyorum. Benim acı çektiğim gibi o da acı çekiyorsa olmaz. Yere çömeliyorum ve bakışlarımın yüzünün her santimini dolaşmasına izin veriyorum. Uyurken bile yorgun görünüyor. Bitkin.

Vazgeçmeye hazır mısınız?

"Lütfen yapmayın." Bilinçsiz halinden faydalanarak ona uzanıyorum. Uyanıkken ona dokunmama izin vermiyor. Bedenlerimizin bir araya gelmesiyle her şeyin, tüm acılarımızın ve sorunlarımızın yok olacağından korktuğunu anlıyorum. İkimizin de ihtiyacı olan şeyin bu olduğuna onu nasıl ikna edebilirim? "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sesim kalın.

Kıpırdanıyor ve ben bu sözlerin onu kendine getirmesi umuduyla yutkunuyorum. Onları duydu. Onlara cevap veriyor. Uykulu gözlerini ovuşturarak doğruluyor ve sonra beni karşısında buluyor. Diz çökmüş. Bir köle.

Elim kendi başına hareket ediyor ve bir tutam saç gözlerinden itiyor. "Hey," diyorum sessizce. Onu yatağa götürmeme izin verecek mi? Sadece sarılmak için mi? Sadece şeytanları uzak tutmak için mi?

"Saat kaç?"

"Gece yarısını biraz geçti," diyorum hafifçe kalkıp dudaklarımı alnına bastırırken, onun her zerresini içime çekiyorum. Buna izin veriyor. Onu öpmeme izin veriyor ve tam onu nazikçe kollarıma almak üzereyken telefonum çalıyor ve beni durduruyor.

Bu saatte bir telefon almamın tek bir nedeni var ve bu da içimdeki hoşnutluğu bastırıyor. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum nefesimin altında,

telefonumu kapıyorum. "John," diye nefes alıyorum, hayatımın bu en kötü döneminde beni aramasının ciddi olacağını bilerek kendimi destekliyorum.

"Sana burada ihtiyacımız var."

Kaslarım her yerde uzuyor, beni bir anda daha uzun yapıyor. "Neden?"

"Göçmenlik bürosu. Sadece sahibiyile konuşacaklar," diyor, ben Ava'ya temkinli bir bakış fırlatırken. "Onlara doktorunuzdan izin aldığınızı söyledim ama-"

"Hayır, sorun değil." İçimdeki gerginliğin geri geldiğini hissedebiliyorum ve Ava'nın bunu görmesini kesinlikle istemiyorum. Malikâneden nefret ediyor. Şu anda ben de Malikane'den nefret ediyorum.

"Emin misin?" John sorar.

"Evet, bana yarım saat ver." Bağlantıyı kesip daha önce ayakkabılarımı attığım yeri arıyorum ve onları kanepenin ucunda buluyorum. Oraya gidip ayaklarımı içine sokuyorum ve Ava'nın her hareketimi izlediğini hissediyorum.

"Sorun nedir?" diye soruyor ses tonunda bariz bir endişeyle. Ona bakamıyorum. İçimdeki dizginlenemez öfkeyi görmesine izin veremem. Polis. Malikâne. Yoluma çıkan şeyler.

"Malikânede bir sorun var," diyerek kapıya yöneldim. "Uzun sürmez." Asansöre biner binmez duvara yaslanıyorum. "Siktir," diye tıslıyorum, kapılar kapandığında aynada kendimi görüyorum.

Gri görünüyorum.

Boş. Yaşlı.

Yansımama sırtımı dönüp kapılar açılana kadar duvara bakıyorum ve başım önümde arabama doğru ilerliyorum. "Bay Ward," diye sesleniyor Clive ama onu duymazdan geliyorum. Kibar olabileceğime dair hiçbir inancım yok. Daha ilerlemedim bile ve şimdiden geri adımlar atıyorum.

Arabama girip onu çalıştırıyorum, direksiyona geçip tıslıyorum. "Siktir," diye nefes alıyorum, zonklayan elim itiraz ediyor. *Araba kullanmamalıyım.* Yavaşça

Birkaç dakika esnetip hızlıca çekiyorum, stres ve hayal kırıklığı ayağımı pedalda ağırlaştırıyor.

Orada değişen bir şey yok.

Yanaştığımda dairesel araba yolu kabarıyordu. Üyeler ayrılıyor. "Lanet olsun," diye nefes alarak beyaz bir Mercedes minibüsün yanındaki boşluğa giriyorum. İndiğimde Sam'in Kate'le merdivenlerde olduğunu ve Drew'un girişten çıkıp kravatını bağladığını görüyorum. Victoria yok mu? Drew beni fark ediyor ve hızlıca bir değerlendirme yapıyor. İyi olduğum sonucuna varmış olmalı ki bir söylenmeye başladı. "İş için harika," diye çıkışıyor, boynundaki kumaşı çekiştirip duruyor.

"Victoria nerede?"

Kaşlarını çatıyor. Belli *ki bu* hassas bir konu. "Ne oluyor lan?" Kate yaklaştığını görüyor ve yanakları kısa sürede saçlarının rengine bürünüyor. Eğer havamda olsaydım, gülümserdim. "Selam," diyor, daha onun yanına bile yaklaşmadan.

her zamanki ateşli haliyle. "Görünüyorsun-"

"Bok çuvalı gibi, biliyorum." Nefes veriyorum, duruyorum, insanların toplu halde gidişini izliyorum.

"İşler nasıl?" diye soruyor, neredeyse temkinli. Ona yorgunca bakıyorum. "İnanılmaz."

Gülümsüyor, ama küçük bir gülümseme. "Biraz zaman ver." Kolumu ovuşturuyor. "Kendine gelecektir."

"Yapacak mı?"

"Tabii. Ben hâlâ senin deli kışını seviyorum, Ava da sevmek zorunda."

Kate'e bakıyorum. İkna olmuş görünmüyor. "N e r e d e l e r ?" Yürümeye devam edip fuayeye girerek soruyorum.

"Bar," diye cevap veriyor Sam, son derece temkinli. "İyi misin?"

Üniformalı kadın ve erkeklerden oluşan bir ordunun toplandığı bara vardığımda, "Lanet olası as," diye mırıldanıyorum. "Jesse Ward," diye ilan ediyorum ve hepsi

yoluma dön. Düşmanca davranmamak için elimden geleni yapıyorum. Deniyorum ve başarısız oluyorum. Burada ne halt ediyorlar?

Bir adam yaklaşıyor. "Kev Baxter," diyor. "Göçmen Bürosu Şefi."

"Affedersiniz?"

"Dedim ki-"

"Bu retorik bir soruydu."

"Doğru," diyor. "Belki bundan sonra bana sadece ciddi sorular sorarsınız, değil mi? Çünkü bu ciddi bir durum."

"Durumun ne olduğunu bilmiyorum."

"İstihdamınızda yasadışı göçmenler olduğuna inanmak için nedenlerimiz var." Bir kağıt parçası çıkardı, ben de elinden kaptım. "Arama emri."

"Ne için arama izni?"

"Binayı aramak için."

Ondan çekiniyorum. "İnsanlar için mi? Kaçak göçmenlere yataklık ettiğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Sadece bazı istihbaratları takip ediyorum."

"Evimi aramayacaksınız," diye onu temin ediyorum. Lanet olsun, sahip olduğum her üyeyi kaybedeceğim.

Gülümsüyor ve bu kendini beğenmiş bir gülümseme. Yüzünü yumruklamak istiyorum. "Aramayı zaten yaptık," diyor ve arama iznini parmaklarımın arasından çekip alıyor. "İzninize ihtiyacımız yok Bay Ward. Bu yüzden arama emri." Dönüp işaret ediyor ve ben de onun arkasından bakıyorum. Köşede oturan Mario ve Rosa'nın biraz şaşkın göründüklerini görüyorum. "Bir işveren olarak, potansiyel çalışanların belgelerini kontrol etmek zorundasınız." Tekrar bana bakıyor. "Kontrol ettiniz mi?"

Dişlerim gıcırıyor. Birileri ortalığı karıştırıyor. John'a dönüyorum ve onun da tam bir inançsızlık sergilediğini görüyorum. "Benim için çalışan herkes burada yasal olarak bulunuyor," diyorum öfkeyle. "Eğer benimle iletişime geçseydin

Haftanın en yoğun gecelerinden birinde habersizce kurulup tüm üyelerimi korkutarak sizi bu zahmetten kurtarabilirdim."

"Sorun değil." Gülümsüyor. "Dediğim gibi, sadece istihbarata göre hareket ediyorum."

Sarah elinde bir dosyayla yaklaşırken, "Senin zekân bok gibi," diyorum. İhtiyacım olan dosya. Verdiğinde kabul ediyorum ve memurun göğsüne sokuyorum. "Personelimin tüm yabancı üyelerinin belgeleri."

Dosyayı alırken yüzü inkar edilemez bir şekilde düşüyor, geri çekilip bir sandalyeye çökerken gözleri bende kalıyor. Dosyayı karıştırmaya başlıyor ve karıştırdıkça burun delikleri daha da açılıyor. Böyle bir operasyonun maliyetini hayal bile edemiyorum. Hepsi bir hiç için.

"Şimdi, sakıncası yoksa." Kolumu kapıya doğru uzatıyorum, kısa bir süre önce onun yaptığı gibi kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. "Tabii kalıp oynamak istemiyorsan?"

Sarah'yı yanımda görebiliyorum ve göğüslerinin öne doğru hafifçe itildiğini kesinlikle görebiliyorum. Ve sonra kırbacı beliriyor. İlk defa ona gülümsüyorum.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Ward," diyor Baxter, ayağa kalkıp başını memur ordusuna doğru eğerek.

"Hoş geldiniz." Herkesin çıkışını izliyorum ve onlar gider gitmez doğruca Rosa ve Mario'nun yanına gidiyorum. "İyi misiniz?" diye soruyorum. Rosa başını sallıyor, gözleri korkmuş, Mario ise başını sallıyor, kolları öfkeyle havaya kalkıyor.

"Buraya yirmi yıl için geldim. Yirmi! Çok çalışıyorum. Vergilerimi ödüyorum."

Düz dudaklarımın arasından gülümsemeye çalışıyorum. "Biliyorum, dostum." Omzunu okşuyorum. "İkiniz de evinize gidin. Ve yarın izin alın."

Rosa parmağını bana doğru sallayarak, "Hayır, Bay Ward," diyor. "Çalışmak zorundayım." "Hayır, bir gün izin alacaksın," diye ısrar ediyorum. Kadın çalışmayı *bırakmıyor*.

"Ödenmiş," diye ekleyerek tartışmasını engelliyorum, çünkü buradaki mesele bu. Para. "Gidin," diye sertçe emrediyorum ve ikisi de kalkıp yanımdan geçiyorlar, Mario İtalyanca, Rosa İspanyolca teşekkür ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ciğerlerime biraz sakın nefes çekiyorum. "Biri bana takmış," diyorum John'un alaycı kahkahasını duyarak. Döndüğümde gözlüklerini çıkarmış olduğunu ve gözlerini ovuşturduğunu görüyorum. "Teklif var mı?"

"Çok fazla," diye gürledi, başını sallayarak. "Ve dairenin anahtarını istiyorum."

"Neden?"

"Böylece firar edersen kapını tekrar kırmak zorunda kalmam." "Firar etmeyeceğim." Bir daha asla.

John, "Bana bir anahtar getir," diye homurdanıyor ve ben de ellerimi kaldırarak boyun eğiyorum. "Ve ben," diye ekliyor Sarah.

"Neden anahtar istiyorsun?"

Kızgın görünüyor. "Kiralaman için bir tane vardı."

Evet, ama o zaman öyleydi. "I-" Buna itiraz edersem bir tartışmaya neden olacağım ve bundan rahatsız olamam. "Tamam. Hazır başlamışken Sam ve Drew'a da birer tane alayım."

"Güzel. Bunu ofise geri götüreceğim." John dosyayı masadan kaydırıp dışarı çıkıyor ve beni Sarah ile baş başa bırakıyor. Beni incelediğini hissedebiliyorum ama onunla yüzleşmekten biraz korkuyorum.

"Ne?" Çıkışa doğru ilerleyerek soruyorum. "Ava nasıl?"

Duruyorum. Nasıl olduğumu sormadığını fark ettim. Buradayım, beni görebiliyor ve iyi olmadığım gün gibi ortada. Polise karşı davranışlarım. Asabiyetim. Ve ısınmış ölü gibi göründüğüm gerçeği. Ama beni sormuyor. Hayır. Sadece Ava'nın hala buralarda olup olmadığını bilmek istiyor.

Ona bakmak için yavaşça dönüyorum. Bu gece çok meşguldü. Korsesinin gelişigüzel bağlanmış olmasından, göğüslerinin düzgün olmamasından ve kırmızı rujunun dağılmış olmasından bunu anlayabiliyorum. "Geçen Pazar Ava'yı içeri aldın mı?" Başımı eğerek soruyorum. John'un yapmadığını biliyorum. Ve *ben* kesinlikle yapmadım. Geriye sadece

Sarah. Kapılara uzaktan erişimi olan sadece üç kişiyiz, üyelerin kodları var ve Ava kodu bilmiyor.

Yaralı görünüyor. Bu Sarah'nın iyi taşıdığı bir ifade değil, çok çalışmış olan yüzü bu ifadeye uyum sağlamak için esneyemiyor. "Hayır, bunu asla yapmam. Kapılar birkaç haftadır çalışmıyor."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü iç mimarla biraz meşguldünüz, bu arada o hala gerçek bir tasarım üretmedi."

"Başlama, Sarah."

"Ve sen onun lanet olası donuna girmeye çalışmakla meşgulken ve bunu yaparken de çılgınca davranırken, John ve ben ayaklarımızı yerden kestik."

Donuyla mı? Yanlış. Onun lanet kalbine girmeye çalışıyordum. "Böyle mi düşünüyorsun?" Şaşkınlıkla soruyorum. "Bütün bu çılgınlık sırf onu becermek istediğim için mi?"

"Başka ne isteyebilirsin ki? Daha yirmili yaşlarında, Jesse."

"Bu saçmalığı dinlemiyorum." Parmağımla onu işaret ediyorum, öfkeyle. "Geri çekil lan," diye uyarıyorum.

"Ben-"

"Beni rahat bırak." Hışımla dışarı çıktım ve Malikane'nin kapılarını arkamdan kapattım. Sonra sürücü koltuğuna oturunca Aston'umun kapısını çarpıyorum.

Ve direksiyona vurdum.

"Siktir," diye bağıryorum, ellerim patlayacakmış gibi oluyor. Bazen ondan nefret ediyorum. Ve şu anda beni vuran suçluluk duygusundan nefret ediyorum. Suçluluk için yerim kalmadı. Yer yok. Delik deşik oldum.

Malikânenin önüne bakıyorum. Bina çok güzel. Arazisi tertemiz. Ama yine de bana getirdiği tek şey çirkinlik.

İrkildim ve motoru çalıştırdım, benimle uğraşmak isteyebilecek tüm insanları düşünerek kenara çekildim. Güldüm. Nereden başlayacağım?

Lusso'nun önünde durduğumda hâlâ kendi kendime isimleri sayıyorum. Elimde kolum kadar uzun bir liste ve bunları analiz edecek sıfır beyin kapasitesi var. Lobiye giriyorum ve Clive'ı masasında uyuklarken buluyorum. Onu uyandırmıyorum, üst kata çıkmaya ve kendimi tekrar huzura kavuşturmaya hevesliyim.

Asansörün kapıları açılıyor ve kendimi çatı katına bırakıyorum, gözlerim kanepeye odaklanıyor, onu orada uyuklarken bulmayı bekliyorum. Uyumuyordu. "Panik yapma, panik yapma" diye fısıldıyorum kendi kendime, anahtarlarımı masanın üzerine atarken gözlerim boşlukta geziniyor. Koşma dürtüsüyle savaşıp sakince mutfığa giriyorum ve kalbimin sakinleşmesini dileyerek boş alanın eşiğinde duruyorum. "Ava?" Sesleniyorum, geri çekilip merdivenlere yöneliyorum. Aniden ayrıldım. Hiçbir açıklama yapmadan. Özür dilemeden. Sadece gittim. Yine ondan uzak durdum.

Öğreneceğimi sanıyordun.

Merdivenleri sıçrayarak çıkarken onu arıyorum, yorgun uzuvlarımı besleyen aciliyet ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Boş yatak. Telefonu sesli mesaja düşüyor ve koşarak banyoya giderken tekrar arıyorum. Yine boş. Ve yine sesli mesajını alıyorum. Çenem yuvarlanıyor, aptal kalbim hızlanıyor, her yatak odasına giriyorum, ışıkları yakıyorum, onu tekrar tekrar arıyorum. En uzaktaki yatak odasına vardığımda zorlukla nefes alabiliyordum ve içeri dalıp onu bir kez daha aradım.

Kokusu bana çarptığında eşiği geçince sendeleyerek aniden duruyorum. Işıkları açmama gerek yok. O burada. Omuzlarım düşüyor, sanki tüm varlığımdaki baskı beni terk ediyor. "Kahretsin," diyorum nefes verirken, kontrolden çıkmış nefesimi düzenlemek için bir an ayırıyorum. Kendimi toparladıktan sonra halıda dikkatlice yürüyerek yatağa gidiyorum ve orada öylece duruyorum. Orada öylece durup boş yatakta ters ters bakan kıza bakıyorum. Yeter artık. O beni istiyor. Benim ona ihtiyacım var. Neden bu süreci yaşıyoruz ki? Ava'nın cevaplara ihtiyacı olduğu için mi? Kendine mantıklı biri olduğunu kanıtlamaya çalıştığı için mi? Ne yapmak istediğine karar verirken beni uzak tutmak için mi? Saçmalık bu. O ne istediğini biliyor,

Kalbi ona bunu söylüyor ama Allah kahretsin, yine aklının yoluna çıkmasına izin veriyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve gözleri hemen açılıyor. Beni duyuyor. Bu sözler onun derinliklerine işliyor. Eğilip onu kollarıma alıyorum, bedenim beni bırakmıyor ve yatak odamıza taşıyorum. O bir tüy. Kollarımda mükemmel, mükemmel ağırlıkta, göğsüme mükemmel oturuyor.

"Burada uyuyacaksın." Onu nazikçe yere yatırıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıp arkasına tırmanıyorum. Sırtı önümle buluştuğu anda içimde bir enerji dalgalanıyor. Bir yaşam kıvılcımı. *Huzur*. Kaybolmasından korktuğum umut. "İyi olacağız," diye fısıldıyorum, bana karşı eridiğini, rahat nefes aldığını hissediyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki Ava. O yüzden her şey yoluna *girmeli*."

Sessiz. Hareket etmiyor. Ağzımı ensesine dayadığımda ve nabzı dudaklarıma çarpmaya başladığında ritmi fark ediyorum.

Uyuyor.

Bütün gece orada yattım, sadece kalbinin benimkine yakın attığını hissettim. Her nabzın içime biraz daha hayat katmasına izin vermek.

Gündoğumuna kadar uyumadım ama şimdiye kadar geçirdiğim en huzurlu geceydi. Onu izledim. Onu dinlemek. Onu hissetmek. Ne yapmam gerektiğine karar vermek. Aramızdaki bu şey, belirsizlik, gariplik, temas eksikliği, bitmeli. Bunu ancak Ava kendi içinde bunu bulabilirse, kendine izin verirse, ikimizin de dengesini bozan bu çılgın bağlantıyı kabul ederse aşabiliriz.

Yer değiştirip üstüne çıkıyorum, onu vücudumla sarıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve onu uyanıkken öpüyorum. Dudaklarım uzun zamandır vücuduna değmemişti. "Uyan bebeğim," diye fısıldıyorum. "Uyan ve sana birlikte ne kadar inanılmaz olduğumuzu hatırlatmama izin ver."

Kıpırdanıyor, inliyor, vücudu altımda geriliyor, göz kapakları titriyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, esneme hareketinin sonunda farkında olmadan kalçalarını yukarı kaldırdığında bir iniltiyi bastırıyorum. Gözleri açılıyor ve kalbi ile kafası arasındaki savaşı başlatmaya fırsat bulamadan onu kaldırıp yanıma oturtuyorum. Gözlerindeki ışıltının ilk işaretlerini görüyorum. Her yakınlaşmamızda, öpüşmemizde ya da sadece dokunmamızda gördüğüm ışıltının aynısını. "Bunu yapmam gerek," diyorum, ellerimi yavaşça, acele etmeden üstünün eteklerine götürüyorum. Başının üzerinden sıyırdığımda bana karşı koymuyor ama istek yaymasına rağmen kaskatı kesiliyor. Kokusunu alabiliyorum. Çaresizlik. Eğilip göğüs kemiğini öpüyorum, boynuna doğru yalayarak ilerliyorum.

"Dantel," diye fısıldıyorum, sütyenini açmak için uzanıyorum, ulaşabildiğim her yerini öpüyorum.

"Jesse, konuşmamız gerek."

"*Sana* ihtiyacım var." Dudaklarına doğru ilerliyorum ve ağzını usulca alıyorum. Şefkatle. İnemeleri sessiz, sanki umutsuzca doğal zevk seslerini bastırmaya çalışıyormuş gibi.

Geri çekildiğini hissediyorum. "Jesse, lütfen."

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum, avucumu boynuna dayayıp baskı uygulayarak onu kendime yakın tutuyorum. "Ben konuşmamı bu şekilde yaparım." Gevşediğini, yumuşadığını, güce teslim olduğunu hissedebiliyorum. "Dur sana göstereyim."

Boyun eğiyor, onu altımıza yatırmama izin veriyor ve ben onu öpüyorum. Yavaşça. Sevgiyle. Onu bir erkeğin taptığı bir kadını öpmesi gerektiği gibi öpüyorum ve bu kadına taptığıma hiç şüphe yok. Parmak uçlarımı vücudunun her yerinde yavaşça gezdiriyorum, her kıvrımı yeniden tanıma ihtiyacı duyuyorum ve o da omuzlarıma batan sert parmak uçlarıyla bana tutunuyor. Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey bu zevk kayıtsızlığını geçemezdi. İşte tam olarak bunu kastediyorum. *Kayıp*. İkimiz de. *Huzur*. İkimiz için de.

Sevgiler.

Ve şu anda, bunun ikimiz için de aşk olduğunu biliyorum.

Sağlam elimle yatağı itiyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve külotunu ve şortunu çekmeye başlıyorum. "Hatırlatmaya ihtiyacın var."

"Bu alışıl gelmiş bir yol değil," diyor nefes verirken, gözlerini bana dikmiş, sözleri kıvranışıyla çelişiyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Ava ve benim aramda geleneksel olan hiçbir şey yok. Tek bir şey bile yok.

"Ben işleri böyle yaparım Ava." Onu kendime doğru çekiyorum, etlerimiz çarpışmanın etkisiyle tokatlanıyor ve aç bir şekilde ağzını alıyorum. "Arkadaş edinmeliyiz."

O benimle. Yüzde yüz benimle. Kısıtlamasının kalıntılarının koptuğunu hissediyorum ve hızla boksörlerime tutunup onları aşağı itiyor. Minnettarlığım beni derin bir iniltiyle terk ediyor, aletim serbest kalıyor ve bizi çarşafı geri götürüyorum, onun yanında uzanıyorum, öpmek için mükemmel bir pozisyon

ve onu hissediyorum. Ayağı aniden boxer'ımın beline giriyor ve onu sonuna kadar itiyor. Ayaklarımı kaydırıyorum, kumaştan kurtulmak için onları kıvırıyorum, dilim ağzında acımasız. Elleri saçlarımda, dili benimkinin tembel girdap hareketleriyle eşleşiyor. Bu anda iletilen bağıllık açıklanamaz ve boğazımı tıkayan duygu beni şaşırtıyor. Tanrım, ağlayamam. Olduğumdan daha zayıf görünemem. Yine de sevgimizi hissetmek, henüz dile getirilmemiş olsa bile, hem fiziksel hem de duygusal acıyı yok ediyor. Yoksa sadece çatlakları mı kapatıyor?

Yutkunup geri çekiliyorum, kendime biraz zaman kazandırmak için yüzümü hemen boynuna gömüyorum, elimi kalçalarının arasına götürüp yavaşça vücudunda gezdiriyorum. "Seni özledim bebeğim." Boğazımdaki tıkanıklıktan güçlkle konuşabiliyorum. "Seni çok özledim." Buradaydı, ama burada değildi. Ama şimdi burada, tüm o güzel, güçlü, iyileştirici ihtişamıyla.

"Ben de seni özledim." Avucunu başımın arkasına koydu. Bu bir teselli jesti ve ben bundan nefret ediyorum. Çok iyi hissettiriyor ama nefret ediyorum. İlişkimizin dinamikleri bu şekilde işlemiyor. Gerçekten ihtiyacım olan şey bu değil, onun rahatlığı. Onun *bana* ihtiyacı var.

Hava alıyorum ve kendimi onun üstüne koyuyorum, ereksiyonum tam yerine oturuyor ve kendimi destekleyerek yutkunuyorum. Biraz zaman alabilir. Ve bu arada, sadece ona bakacağım. Ona bakacağım ve onu tamamen kaybetmediğimi bileceğim. "Bana geri döndüğün için teşekkür ederim." Bunu söylemek zorundayım. Beni kabul ettiği için ne kadar minnettar olduğumu ve rahatladığımı bilmeli. Malikâne, içki. İkisi de bu mutluluğu sona erdirebilirdi.

Elleri yüzümü çevreliyor, sessizce dudağımın üzerinde geziniyor, gözleri benimkilerde ve ben açılarak başparmağını ağzıma sokmasına izin veriyorum. Serbest bıraktığında ucunu nazikçe öpüyorum, mutluluğum çok büyük oluyor. Ben hazırım. Bunu yapmaya, hissetmeye ve düşmeye hazırım. Duymaya hazırım ve konuşmaya hazırım. Ön kollarımı itiyorum ve nefesimi tutarak kalçalarımı kaldırıyorum,

onu yakından izliyorum. Sakince ve tembelce içine giriyorum. Sürtünme, zevk, yaşam enjeksiyonu hemen fazla geliyor. İç kasları beni karşılayıp sıkıştırıp çekerken hareketsiz kalıyorum. *Tanrım*. Ava'nın gözleri kapanıyor ve bu fırsatı kendimi toparlamak için kullanıyorum, başım gevşek bir şekilde sarkıyor, gözlerim kapanıyor, nefesim çoktan boka sarıyor. Lanet olsun, bu çok yoğun. Hassasiyet, çılgın kalp atışlarım, nemli tenim. Bir saniye durmam gerek. Biraz güç bulmalıyım. Kendimi nasıl hissettiğimin, bunalmış ve zayıf hissettiğimin, yarı boş bir tankla çalışmakla hiçbir ilgisi yok ve her şeyin saf, ham aşkla ilgisi var. Bu sakatlayıcı.

Gözlerimi açıyorum, amacımı ve gücümü buluyorum. "Bana bak." Kısık sesle istediğimden mi yoksa sikimin içine girmesinden mi bilmiyorum ama kırık bir çığlıkla itaat ediyor. Konuşmadan önce gözlerimin içine baktığından emin oluyorum. Duygular yine beni buluyor, ele geçiriyor, yönetiyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda dünya omuzlarımdan kalkmış gibi hissediyorum. Ama aynı hızla oraya başka bir ağırlık yerleşiyor. Daha ağır bir ağırlık. Dünya değil. Ama lanet olası evren. O bana bakarken kendimi kontrol altında tutmak için çok uğraşarak gözlerimdeki acıyı kırıştırıyorum. Bu sefer çuvallamayacağım. Onu kaybetmeyeceğim. Onu *kaybedemem*. Kurtuluşa giden bir yolculuktayım ve ona aşkımı itiraf ederek aynı zamanda onu mahkûm ettiğim ihtimalini şiddetle görmezden geliyorum.

Birdenbire artık bana sarılmıyor, kolları yatağın üzerinde, gözleri kapalı. "Yapma, Jesse."

İrkildim, yaralandım ama onun düşündüğü bu değil. İtirafım bir özür değil. Göstermelik bir jest değil. Onu yatıştırmak için bir girişim değil. "Ava, bana bak." İtaat ediyor ve bu onu rahatlatıyor. Gözlerindeki umut da öyle. Buna inanmak istiyor. "Bunca zamandır sana nasıl hissettiğimi söylüyorum."

"Hayır, yapmadın." Sözleri yumuşak. Emin değil. "Telefonumu ele geçirip beni kontrol etmeye çalışıyordun."

Kendime gülümsüyorum. *Deniyordum*. O da beni delirtmeye *çalışıyordu*. Bu konuda gelişti. Ama her zaman bir konuda hemfikirdik ve sanki konuşuyormuş gibi

Sikim varlığını hissettiriyor. Boğuk bir iniltiyle kalçalarımı döndürüyorum. Kelimeler istiyor. "Ava, daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diyorum sessizce, sakın bir şekilde ona doğru ilerlerken, altımda sertleştiğini ve ısındığını hissederek. "Hayatım boyunca etrafım kendilerine saygı duymayan çıplak kadınlarla çevriliydi." Her iki elini tutup onu yatağa sabitliyorum, acıyı görmezden geliyorum, bir kez pürüzsüz ve sert bir şekilde pompalamadan önce biraz kaldıraç almak için hafifçe yükseliyorum. Vücudu sarsılıyor ve adımı haykırıyor.

Bir başka amaçlı sürüş. "Sen onlar gibi değilsin Ava." Hiçbiri onlar gibi değil ve bu onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden sadece *biri*.

O sürekli çılgılık atarken ben de tutarlı, sürekli itişler yapıyorum. Bu, çaba, beni tüketiyor olmalı, ama her itişte içime daha fazla enerji ve amaç sızdığını hissediyorum. Daha fazla sevgi. "Tanrım." Aniden duruyorum, nefes nefese kalmış ıslak yüzüne bakıyorum. "Sen benimsin ve sadece benimsin bebeğim," diyorum sessizce ve yutkunmaktan boğazı yuvarlanıyor. "Sadece benim gözlerim için." Yüzünü tarıyorum, beynimin her köşesine yerleştirdiğim zihinsel resimlerini tazeliyorum. "Sadece dokunuşum için ve sadece zevkim için." Geri çekiliyorum ve aınının sıcak duvarları arasından kayan aletim dişlerimi sıkma neden oluyor. "Sadece benim. Beni anlıyor musun?" Homurdanarak eve girdim ve o benim için burada. Emiyor. Kabul ediyor. Kabul ediyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Sen sadece benim misin?"

İçimden gülümsüyorum. Sadece onun olabilseydim, hiçbir şey olmazdım. "Sadece senin Ava," diye teminat veriyorum ona.

Ve şimdi . . .

"Bana beni sevdiğini söyle," diyorum, geri çekilip dalıyorum.

Yüzü bir resim gibi. "Ne?"

"Beni duydun. Bana kendini siktirtme, bebeğim." Zaten onu beceriyorum ve bu harika. "Ava, cevap ver bana." Yüz ifadem sabitlenmiş bir şekilde ona bakıyorum, o da bana şaşkınlıkla bakıyor. Şaşırmış olamaz. O biliyor. "Beni bekletme." Sürmeye, geri çekilmeye ve dalmaya devam ediyorum ve Ava titremeye başlıyor.

"Nereden biliyorsun?" Gözlerini bir zevk ılııyla kapatıyor ve ben hırlıyorum, hayal kırıklığına uğramaya başlıyorum, hareketlerim daha acımasız hale geliyor, yavaşça geri çekiliyor, sert bir şekilde ona geri çarpıyor. O söyleyene kadar vücudunu terk etmeyeceğim. Onun da en az benim kadar içini dökmeye ihtiyacı var ve benim de bunu duymaya gerçekten ihtiyacım var.

"Kahretsin Ava, bana bak." Duygusallaştıını endişe verici bir kesinlikle görüyorum, bu anın yoğunluğuyla başa çıkmak ve bunun ne kadar anlamlı hale geldiğiyile başa çıkmak arasında sıkışmış. İster yumuşak ve yavaş, ister sert ve hızlı olsun, her zaman çok anlamlı. Yutkunuyor, kendini destekliyor ve sonra gözlerini açıyor. "Seni seviyorum," diyorum ona tekrar, dişlerim kenetlenmiş, vücudum titreşirken bir kez daha içine giriyorum.

"Ben de seni seviyorum!"

Donup kaldım, ciğerlerim ılık atıyor, göğsüm yuvarlanıyordu. *Nihayet.* Ama gözlerimin içine bakarak bu sözleri söylediğinde nasıl hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ayıkken. Söylemeye korktuğuş sözler. İtiraf etmekten korktuğuş bir itiraf. Evet, tarifsiz bir rahatlama hissediyorum. Ama aynı zamanda suçluluk duygusunun kabardığını da hissediyorum ve buna hazırlıklı değildim.

Beni sevdiğine pişman olmayacağından emin olmalıyım.

Mahkum.

"Seni o kadar çok seviyorum ki." Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. Şiddetli aşkım bizi kurtaracak mı? Yoksa bizi öldürecek mi? "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim." Hafifçe gülümsüyorum, mutluluk ve hüznün içimde savaş halinde, kalçalarımı kaldırıp yavaşça içine gömölürken. "Şimdi sevişiyoruz." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, ellerini bırakıyorum ve dilim ağrıyana ve ona sonsuz vaatlerde bulunma dürtüsü beni ele geçirene kadar onu öpüyorum. Gözlerini buluyorum ama vaatlerimi dile getirmiyorum. Şu anda buna ihtiyacım yok. Bağlılığım yüzümün her yerine yazılmış, terli tenime nakşedilmiş olmalı. O benim her şeyim ve her şeyimin sonu ve onunla sevişirken bana bakışına bakılırsa, onu hayal kırıklığına uğratmayacağımı biliyor.

"Birlikte," diye fısıldıyorum, kontrolümün elimden kaydığını hissederek.

Başını sallıyor, elleri sırtımda bir görevde, bacakları sürekli sertleşip gevşiyor.

"Tanrım, Ava." Sikim sarsılıyor, kan çarpıyor ve boşalırken inliyor, yoğunlukla başa çıkmak için gözlerini sıkarak kapatıyor, her santimi sertleşiyor.

"Gözler."

Bana hemen onları veriyor ve ben inleyerek ona bakıyorum, çenem gergin, her kasım kilitlenmiş, vücudu doruk noktamı emerken. "Seni seviyorum." Kelimeleri mırıldanıyor ve bu mükemmel bir an için mükemmel bir son. Takviye.

Onu nazikçe öperim. "İsteddiğini biliyorum bebeğim."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor ve ben gülümsüyorum. Gördüm. Sorguladım. Acaba çok mu abartıyorum diye düşünerek kendimi deli ettim. Sarhoşken ve her şeyi anlattığında bile.

"Sana nasıl dans edileceğini gösterdikten sonra sarhoşken bana söylemiştin."

Kaşlarını çatması çok sevimli. Utanç da öyle. "Hatırlamıyorum."

Zihninin fazla mesai yaptığını görerek kendimi sıkıca onun içine sokuyorum. Asla hatırlamayacak. Hiç bu kadar harap olmuş bir kadın görmemiştim. "Hatırlamadığını biliyorum. Çok sinir bozucuydu."

Gözlerini kırıştırıyor, kaşlarını çatıyor ve o geceden sonrasını nasıl bir araya getirdiğini mükemmel bir netlikle görüyorum. *Evet, seni becermeyi denedim ve başaramadım bebeğim.*

"Başından beri biliyor muydun?" Sesi çok suçlayıcı geliyor.

"Sarhoştun," diye mırıldandım. "Aklın başındayken bu sözleri duymak istedim. Kadınlar her zaman sarhoş olur ve bana sonsuz aşklarını itiraf ederler." Ve bazılarının içkiye ihtiyacı yoktur. Coral, örnek olarak.

"Öyle mi?" diye ağzından kaçırıyor. Bu düşünce hoşuna gitmedi. Eğlencemin ortaya çıkmasını engellemeliyim. Bunu takdir etmeyecektir. Ya da peşimdeki kadınların. Tanrım, umarım hayatlarına devam etmişlerdir.

"Evet, öyle." Kafam güzelken bile. Piçin teki olsam bile. Onlara eşya gibi davrandığımda bile. Bir an için gözümü Ava'dan ayırmak zorunda kaldım. Ona karşı bir piçtim. Sarhoş ve zalim. "Hâlâ öyle olup olmadığından emin değildim..." Geçen Pazar gününe dönmek istemediğim için bir an duraksıyorum. Bir daha asla. "Şey, ben küçük çöküşümü yaşadktan sonra."

Bir an sessiz kaldı - rahatsız edici bir an ve ikimizin de unutmak istediğinden emin olduğum bir zamanı gündeme getirdiğim için kendimi tekmeliyorum.

"Seni seviyorum," diye homurdanıyor, kızgın görünüyor. *Seni seviyorum*. Kulağa çok hoş geliyor. O *beni* seviyor. Kalçalarımı sallıyorum, o da iç çekiyor, omuzlarımdan tutup beni aşağı çekiyor. Ve bana sarılıyor. Şiddetle. Ve bir an için onu rahatsız edenin geçen Pazar gününün anıları değil, sözünü ettiğim kadınlar olduğunu düşünüyorum. Sahiplenici olabilir mi? Bu düşünce beni heyecanlandırıyor. Mantıksız belki ama heyecan verici. Gülümsüyorum ve daha derine sokuluyorum, çok memnunum.

"Kaç yaşındasın Jesse?"

Ne fark eder ki? Ben onu seviyorum. O da beni seviyor. Bitti. Kaldırıyorum ve onu görüş alanıma alıyorum. Kaç yaşında olduğumu *düşündüğünü* bilmek isterdim. Şu anda, muhtemelen altmış. Gerçi bana yeniden hayat enjekte edildi, yani belki de sadece kırk. "Hatırlayamıyorum," diyorum somurtarak, düşünüyormuş gibi yaparak.

Birdenbire gözlerinde görebildiğim tek şey fesatlık oluyor ve bana doğru seğiren eli bundan sonra ne olacağına dair büyük bir ipucu veriyor. "Otuz üçteydik," diyor kocaman, bariz bir şey söyleyen bir kadın için fazla özgüvenle.

Sırıtişım destansı. Tanrım, onu bu kadar iyi tanımayı seviyorum. "Yeniden başlamalıyız."

"Hayır," diye ağzından kaçırıyor, dehşete düşmüş bir halde, yanağımı, burnumu, boynumu okşayarak işi sinsî bir boyuta taşıyor. "Otuz üçe ulaştık."

Aptal kız. "Sen berbat bir yalancısın, bebeğim. Bu oyunu sevdim. Bence tekrar başlamalıyız. On sekiz yaşıdayım."

"On sekiz mi?" diye inanamayarak nefes nefese kalır.

Korkutucu bir şekilde, on sekiz yaşımlı benin onun yaşına gerçek yaşımdan daha yakın gösteriyor. Kendimi hasta hissediyorum. "Benimle oyun oynama Ava."

"Neden bana kaç yaşında olduğunu söylemiyorsun?" "Otuz bir yaşımdayım."

Sönüyor, sinirleniyor. Gerçekten unutacağımı mı düşündü? Bu kadınla geçirdiğim her saniye beynime kazındı. Geçen Pazar hariç, gerçi o iğrenç anılar yavaş yavaş geri geliyor. "Kaç yaşındasın?" diye tekrar soruyor, sanki ses tonundaki değişiklik onu bir yere götürebilirmiş gibi.

"Az önce söyledim ya, otuz bir yaşımdayım."

"Bu sadece bir sayı," diyor. "Gelecekte bana bir şey sorarsanız, cevap vermeyeceğim - en azından dürüstçe değil."

Bu saçma konuşma da ne? "Senin hakkında bilmem gereken her şeyi zaten biliyorum," diye çıkışıyorum, o da suratını asıyor. "Nasıl hissettiğimi biliyorum ve bana söyleyebileceğin *hiçbir şey* farklı hissetmemi sağlayamaz. Keşke sen de aynı şeyi hissetsen." Geçmişim şimdi, bu anı, bu güzel, mutlu kavuşmayı, hafızamın üzerinde tepinmek için seçiyor ve ben ondan irkilerek uzaklaşıyorum çünkü Ava'yı incinmekten korumaya yemin etmişim ve geçmişim onu incitmenin kesin bir yolu. Yani, evet, bilmesi gereken her şeyi biliyor ve önemli olan da bu. Onu seviyorum. İçki içmeyeceğim. Ve Malikane benim bir parçam, bir anlamda artık benim bir parçam değil.

"Daha önce bilsem bir mil koşabileceğimi söylemiştin," diyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Hayır, değilsin," diyerek gülüyorum. Onu kaçma riski haline getiren benim sevişme geçmişim değil. *Tanrım*. "Ava, hakkımda en kötü şeyleri öğrendin ve bir mil bile kaçmadın." Utanç verici. Tamamen utanç verici. "Yaptın ama geri döndün." Dudaklarımı alına götürüp gözlerimi kapatıyorum ve zihinsel olarak kendi suratıma yumruk atıyorum. "Gerçekten yaşımdan rahatsız olduğumu mu düşünüyorsun?"

"O zaman neden bana söylemiyorsun?"

"Çünkü bu oyunu seviyorum." *Yoksa diğer sırlarından uzaklaşmak için mi kardeşim?* Ava'nın boynuna gömülürken kaşlarımı çatıyorum, o bana sarılıp uzuvlarını korumacı bir şekilde etrafıma sararken saklanıyorum.

"İstemiyorum," diye karşılık veriyor usulca ve ben saklanmaya devam ediyorum, Jake'in o anıma biraz daha müdahale etmesini bekliyorum, bana hata yaptığımı söylemesini bekliyorum. Sanırım vicdanımın benimle alay etmesini tercih ederim. Her nasılsa, Jake beni kışkırtırken, görmezden gelmek daha zor oluyor.

Çünkü ben senin ikizinin, sık kafalı. Senden bir parça.

Gözlerimi kapatıp beni rahat bırakmasını diliyorum. "İyi misin?" Nemli bedenim titrerken Ava soruyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, kaşlarımı çatıyorum, dinliyorum, bekliyorum. Sanırım bu konuda gerçekten biriyle görüşmem gerekiyor. Bu sesin ikiz kardeşim olması kabul edilebilir bir şey. Ya da sadece suçluluk duygusu konuşuyor olabilir mi? Bilmiyorum ama bunun bir sorun olduğunu fark edecek kadar mantıksız değilim. "Saat kaç?" diye soruyorum.

Ava kaçmaya başladığında keşke çenemi kapalı tutsaydım diyorum. "Gidip saate bakacağım."

"Hayır," diye homurdanıyorum, onu altımda tutmak için kıvranan formuyla güreşiyorum, henüz dünyayla yüzleşmeye hazır değilim. "Ben rahatım. O kadar da geç değil."

"İki saniye sonra geliyorum."

Ava yatak odasının diğer tarafına geçerken, sikim ondan kurtulurken yüzümü buruşturarak hoşnutsuzluğumu dile getiriyorum ve sırt üstü düşünüyorum. Kendimi dirseklerimin üzerinde destekliyorum, gözlerim kapıdan kaybolana kadar giderken kışına çivilenmiş. Sırıtiyorum, yatakta kıvrılarak kendimi yatak başlığına yaslıyorum ve yatak odamızın etrafına bakıyorum. *Evimiz.* Yine doğru hissettiriyor. Ava burada, yatağımızda, mutfağımızda.

Hayatımda.

Şimdi tek yapmam gereken onun asla gitmemesini sağlamak.

"Senden gelen on iki cevapsız arama var," diye sesleniyor.

Ve hafif bir panik atak geçirirken onu telefon bombardımanına tutmak muhtemelen amacıma yardımcı olmayacaktır. Onu kapıda buldum. Onu kapıda buldum.

çıplak vücudunu takdir ediyorum. "Seni bulamadım," diye homurdandım. "Gittiğini sanıyordum." Onu aramak için çatı katında koştururken hissettiğim korku duygusunu düşündükçe terliyorum. "On dakika içinde yüz kalp krizi geçirdim Ava." Şaka değil. "Neden diğer yatak odasıdaydın?"

"Durumların nasıl olduğunu bilmiyordum."

"Bu da ne demek oluyor?" Neyim ben, tam bir embesil mi?

Sanki açıklamak zorunda olduğuna inanamıyormuş gibi omuzları düşüyor. Açıklamadı ve aslında duymama da gerek yok, ama ben yaklaşan yok oluşu durduramadan devam etti. "Jesse, seni son gördüğümde, benim bir pislik olduğumu ve sana sayısız zarar verdiğimi söyleyen bir yabancıydın. Biraz endişeli olduğum için beni affet."

Çekiniyorum. Yaltaklanıyorum. Suçlulukla katlanıyorum. Ahh. *Lanet olsun, ah.* "Özür dilerim," diye mırıldandım somurtarak. "Hiçbirini kastetmedim." Ona üzgün gözlerle bakıyorum ve o da başını hafifçe sallıyor.

"Doğru."

"Buraya gel." Onu kendime doğru teşvik ediyorum, tekrar yakınlaşmasını istiyorum. Yatağa tırmanıyor ve yanıma uzanıyor. "O adamı bir daha asla görmeyeceksin."

"Bir daha asla içmeyecek misin?"

"Hayır." Asla. İhtiyacım olan tek şey Ava. Gözlerim vücudunda geziniyor, parmak ucum kalçasına odaklanıyor. Titrediğinde gülümsüyorum.

"Hiç mi?" diye soruyor, basit bir dokunuştan nefesi kesilmiş bir halde.

"Asla, Ava. Tek ihtiyacım olan sensin ve senin de bana ihtiyacın olması. Başka bir şey değil." Bu kadar basit. Bunu anlaması gerekiyor, ama alnında birkaç çizgi belirdiğinde, hiç anlamamış olmasından korkuyorum.

"Zaten sana ihtiyaç duymamı sağladın," diye fısıldıyor, neredeyse isteksizce. "Sonra da beni yok ettin."

İçime saplanan acı beni irkiltti. Şimdi onun acısını değersizleştirmek ve benim de oldukça yıkılmış olduğumu belirtmek için iyi bir zaman değil. "Seni asla incitmeyeceğim."

"Bunu daha önce de söylemiştin." Gözleri benimkileri tarıyor, bakıyor, tepkimi bekliyor. Hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bir irkilme daha. İşte buradayım, onu zarardan korumaya yemin ettim ve buna neden olan en büyük risk benim.

"Ava," diyorum yüzümü onunkine yaklaştırarak, bağlılığımın derinliğini anlaması için çaresizce. "Senin duygusal ya da fiziksel olarak acı çektiğini düşünmek beni dehşete düşürüyor. Tamamen anlatılamaz. Bunu düşünmek bile beni deli ediyor. Sana yaptığım şey, kalbime bir bıçak saplamak istememe neden oluyor."

"Bu biraz abartılı, değil mi?"

Hiçbir şeyden haberi yok. Hiç de abartılı değil. Haklısın. "Gerçek bu." Kendimi birkaç gerçeği söylemek zorunda bulduğumdan beri, hadi göğsümden başka bir şey çıkaralım. "Tıpkı başka bir adamın seni arzuladığını hayal ettiğimde şiddet hissettiğim gibi." Eski sevgilisi gibi. Ya da Van Der Haus gibi.

"Her şeyi kontrol edemezsiniz."

İçimden gülüyorum. *Bahse var mısın?* Sakinliğimi koruyabilmem için bu çok önemli. Yakında bunu kavrayacaktır. *Umarım.* "Senin için elimden geleni yapacağım Ava." *Yoksa ikimizin de başı belada.* "Sana söyledim, seni çok uzun süre bekledim." Çenemi kapatmam lazım. "Sen benim küçük cennet parçamsın." Yapamıyorum, onun benimle kaçması hakkında tam olarak ne hissettiğimi ifade etme ihtiyacım, belki de panik tarafından destekleniyor. Bu mutluluğu sürdürebilmem için Ava'nın itaatine ihtiyacım olduğu paniği. Ve benim Ava'm pek uyumlu değil. "Hiçbir şey seni benden alamaz. *Hiçbir şey.*" Onu sertçe öpüyorum, şaşırtıyorum, kendi yarattığım çılgınlığımda biraz sakinlik bulmaya çalışıyorum. "Sana sahip olduğum sürece bir amacım ve nedenim var. İşte bu yüzden içmeyeceğim ve işte bu yüzden seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Anladın mı?" Tanrım, nasıl anlamaz? Kendimi duyabiliyorum. Sesim tutkulu ve kararlı gelebilir ama aynı zamanda lanet bir deli gibi de çıkıyorum.

Saf bir tarzla halledildi, kardeşim.

Bu iddiaya itiraz bile edemem. Gerçekten de stil. Ama Ava biraz telaşlı görünse de yine de başını sallıyor. Ve sanki dünya benden nefret ediyormuş gibi, gözleri

Yara izim, bana bu yaranın nasıl oluştuğuna dair amansız sorularını geri püskürtmek için kararlılık ve sabırdan daha fazlasına ihtiyacım olacağını hatırlatıyor.

"Bunu nasıl aldın?" diye soruyor.

"Bu sabah çok meraklısın, değil mi?" "Evet."

"Sana daha önce de söyledim, bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Benden uzak duruyorsun." Kızgın bir şekilde başını kaldırıyor ve ben de bir korkak gibi başımı çeviriyorum, sırtüstü düşüyorum ve yüzümü onun suçlayıcı bakışlarından saklıyorum. Çok geçmeden üstüme çıktı ve ilişkimizin tarihinde ilk kez bu durum beni heyecanlandırmıyor. Kolumu yüzümden çekip alıyor. "Neden bana yara izinden bahsetmiyorsun?"

"Çünkü Ava, geçmişimde kalmasını istediğim yerde." İşte böyle. Bu kadar basit. "Hiçbir şeyin geleceğimi etkilemesini istemiyorum."

"Olmayacak," diye savunuyor. "Bana ne söylediğin önemli değil. Seni yine de seveceğim."

Gülümsüyorum, bu sözler yardımcı oluyor. O beni seviyor. "Biliyorum. Bunu bana bacaksızken de söylemiştin."

"Peki neden bana söylemiyorsun?"

Çünkü bu çok çirkin ve benden iğrenecek ve hayal kırıklığına uğrayacak. Şu andan itibaren, onun için bir kahramandan daha azı olamam. Güçlü. Koruyucu. Sadık. Güvenilir. Onun *tanrısı*. Ben de belden aşağıya inip kalçalarını avuçladım. Bir kalp atışı kadar kısa sürede üstümdeydi. "Eğer bu benim hakkımda hissettiklerini değiştirmeyecekse, o zaman küçük güzel kafanı bununla lekelemenin pek bir anlamı yok, değil mi?"

Kaşlarını çatması çok güzel. "Bana sorarsan sana hiçbir şey anlatmayacağım."

"Bunu zaten söyledin." Zaten bilmem gereken her şeyi biliyorum ve güvenle söyleyebilirim ki hiçbir şey ona olan aşkıma sorgulamama neden olamaz. Doğruluyorum ve yakıcı, sıcak bir öpücükle dikkatini biraz daha dağıtıyorum.

"Kapıların nasıl açıldığını öğrenebildiniz mi?" diye soruyor. "Peki ya ön kapı?"

Dikkat dağıtma taktiklerim üzerinde çalışmalıyım. "Ne?" Sabırsızlığımı göstermemeye çalışarak soruyorum.

"Pazar günü Manor'a gittiğimde," diyor dudaklarını büzerek. "Kapılar ben dahili telefona basmadan açıldı ve ön kapı aralıktı."

"Oh." Geçen Pazar günü yaşananları unutmak istemiyor mu, çünkü benim istediğime adım gibi eminim. "Görünüşe göre kapılar arızalanmış." Sesimdeki tereddütü duyabiliyorum. Şüpheliyim, kabul ediyorum. Kapılar hiç arıza yapmamıştı. "Sarah halletti." Onu tekrar öpüyorum, eski halimize dönmek için sabırsızlanıyorum ama Ava geri çekiliyor ve kaşlarımı çatıyorum, sinirleniyorum. Sadece ona değil.

"Bu çok uygun. Manuel ön kapı da mı arızalandı?" Başını eğiyor ve bu yüzde yüz küçümseyici bir tavır.

"Alaycılık size yakışmıyor, hanımefendi." Ama haklı olduğu bir nokta var, yine de Sarah'nın olası günahlarını Ava'ya yüklemeyi reddediyorum. Aralarındaki sürtüşmenin farkındayım ve Ava'nın durumu takdir etmesini bekleyemem çünkü hikâyeyi bilmiyor. *Tanrı aşkına*. "Bugün ne yapmak istersin?"

Ani beceriksizliğinden ya da ne söyleyeceğini tartıyormuş gibi gözlerini benden ayırmamasından hoşlanmıyorum. Ne olursa olsun, yapacağım. "Şey, sahip olduğum tek bir şey var-"

Telefonum cızırdıyor ve ben de dudağımı büküyorum. "Tanrı aşkına." Yemin ederim, John bana daha fazla sorun çıkarırsa, eşyalarımızı toplayıp başka bir ülkeye siktir olup gitmeyeceğime söz veremem. Sessiz bir yere, kimsenin mutluluğumuzu bozamayacağı bir yere. Ava'yı üzerimden çekip ayağa kalkıyorum ve yatak odasının dışındaki telefona cevap veriyorum. "John?"

"Göçmenlik polisi tekrar temasa geçti." "Şaka mı yapıyorsun?"

"Beni yıllardır tanıyorsun. Hiç şaka yaptım mı?" "Dün gece bunu halletmedik mi?"

"Bu kadar misafirperver olmasaydınız, olabilirdik."

Gözlerimi deviriyorum. "Lanet olası sabahın erken saatleriydi. Ne bekliyorlardı, hoş geldin içkileri, kanepeler ve bir gösteri mi? Söz konusu personelin tüm evrak işlerini gördüler." İçimi çektim. "Boşa giden bir baskın için boşa harcadıkları para ve zamanı garanti altına almaya çalışıyorlar." Ve aynı zamanda zamanımı da boşa harcıyorlar. *Şerefsizler*.

"Ama onları başımızdan savmak için iyi davranalım, olur mu?" Cevabımı homurdanarak verdim.

"Peki Sarah'ya ne söyledin?" diye soruyor. "Sen sabahın erken saatlerinde gittiğinden beri gözyaşlarının eşiğinde."

Yüzümü buruşturuyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Suçluluk duygusu. Her zaman suçluluk. "Burnunu istemediği yere sokuyor."

"Senin için endişeleniyor."

Alay ediyorum. Endişeli mi? Benim adıma mutlu olmalı. Hayatımı sürekli bir sarhoşluk halinde geçirmedığım için mutlu olmalı. Sarah yıllarını bana annelik yaparak, üzerime titreyerek, hayatımdaki tek tutarlı kadın olarak geçirdi. Şimdi değil ve onu rahatsız eden *de bu*. Sahiplenici davranıyor. Nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilmemekten hoşlanmıyor. Nedenlerini görmezden geliyorum. Yine de suçluluk duygusunu görmezden gelemiyorum. "Lanet olsun," diye nefes alıyorum, avucumu yüzüme vurup aşağı çekiyorum. Kahretsin, acıttı. *Aptal el*. "Ben hallederim."

"Emin olun. Malikanenizin o kadın sayesinde saat gibi işlediğini hatırlatmama gerek yok. Buna tüm doğru evrak işlerinin yapıldığından emin olmak da dahil, anladın mı? Biraz minnettarlık göster."

"Ne yani, kırbağıyla bana vurmasına izin vermek gibi mi?" Soruyorum, çünkü ikimiz de onun gerçekten istediği şeyin bu olduğunu biliyoruz. Kalbimin yanı sıra.

"Orospu çocuğu," diye gürledi ve telefonu yüzüme kapattı.

"Gerçek dünyaya dönelim," diyorum sessizce, başım omuzlarıma düşüyor. Ava'yla güne böyle başlamak istemezdim ve bu yüzden çok kızgınım. "Siktir et," diye tıslayarak yatak odasına dönüyorum. "Malikâneye gitmem gerek." Banyoya girip yığından bir havlu alıyorum ve cam bölmenin üstüne atıyorum, yeni hayatıma devam edebilmek için bu işi aradan çıkarmak istiyorum.

"Her şey yolunda mı?" Ava arıyor.

"Olacak, hazırlan." Duşun düğmesine basıp kabine giriyorum, kendimi kabaca yıkıyorum, ruh halim düşük. Ta ki başımı kaldırıp Ava'nın kapıda çıplak durduğunu görene kadar. Ve işte oradaydı. Her şeyin ilacı. Başımı sallıyorum ve o da yanıma gelip bana katılıyor. Ama o endişeli bakış da neyin nesi?

Duş jeli ve süngerini istiyor. Beni yıkayacak. Benimle ilgilenecek. Hayır. Onları alıyorum ve onu kendimden uzaklaştırıyorum, onu sabunlamaya başlamadan önce sırtının her ıslak, çıplak santimini almak için bir an ayırıyorum. Sessiz ve kesinlikle gerginliğini hayal etmiyorum.

"Jesse?"

Onu yıkamaktan vazgeçip dalıyorum, temizliğe devam etmeden önce omzunu öpüyorum, bunun onu gevşeteceğini umuyorum. "Ava?" Karşılığında fısıldıyorum.

"Gerçekten gitmek istemiyorum." Kelimeleri aceleyle söylüyor, daha da geriliyor ve ben durup başının arkasına bakıyorum.

Malikane. Bu onun için her zaman bir sorun olacak ve bu benim için de büyük bir sorun, çünkü hiçbir yere gitmiyor. "Nedenini sorabilir miyim?" Anılar mı? Kadınlar mı? Seks mi? Hepsi mi?

"Alışmam için bana biraz zaman verebilir misiniz?"

Tüm varlığımın söndüğünü, hayal kırıklığına uğradığımı hissediyorum. Buna zorlayamam. İstiyorum ama onu tekmeleyerek ve bağırarak oraya sürükleyemem. Ve kesinlikle bu konuda onunla tartışmak istemiyorum. "Anlıyorum," diyorum isteksizce, onu göğsüme geri çekip saçlarını öperek. "Bundan kaçınmayacaksın.

Sonsuza kadar, değil mi?" Ne kadar süreye ihtiyacı var? "Hâlâ yeni yatak odası tasarımlarımı istiyorum."

"Hayır," diyor ve ben de gülümsüyorum. "Her neyse, tasarımları tamamladıktan sonra işi denetlemeye gitmem gerekecek."

"Güzel." Bununla yaşayabilirim. Ayrıca, Sarah ve Ava'yı bu süre zarfında ayrı tutmak muhtemelen akıllıca olacaktır.

"Malikânede neler oluyor?" diye soruyor.

Biraz şampuan alıyorum -benimkini çünkü beni terk ederken onunkini de almıştı- ve saçlarını yıkamaya başlıyorum, ellerimi kafa derisinden sırtının alt kısmındaki uçlara kadar sürüklüyorum. "Dün gece polis geldi."

"Neden?"

"Bu sadece oyun oynayan bir aptal." Kaç tane potansiyel birileri olduğundan bahsetmiyorum. *Kimdi o?* "Polis bu sabah birkaç görüşme ayarlamak için John'u aradı. Bu işin içinden çıkamıyorum." Saçlarını yıkadıktan sonra Ava'yı duş başlığının altına sokup köpükleri duruluyorum. "Özür dilerim."

"Sorun değil," diyor gözleri göğsümde gezinirken. "Kate dün gece The Manor'daydı."

O biliyor mu? Peki Sam neden bana gizlilik yemini ettirdi? Bilmiyorum ama aptalı oynuyorum. Ava bunu ondan sakladığımı düşünürse, bu bana hiç iyi gelmeyecek. "Biliyorum, büyük bir sürpriz oldu."

Bana bakıyor, endişeli. "O iyi miydi?"

"Evet, iyiydi." Burnuna hızlı bir öpücük bırakıp poposuna dokunuyorum. "Dışarı çık."

Suratını asıyor, düşünüyor ve bu düşüncelerin Kate'le ve Sam'le neler yaptığıyla ilgili olduğunu biliyorum. Mike olabilir mi diye düşünüyorum, düşüncelerim baskına geri dönüyor. Benden yeterince nefret ettiği kesin. Ama Freja da öyle. Ve Coral. Ve Van Der Haus. Ve-

"Ne oldu?" Ava düşünen yüzüme kaşlarını çatarak soruyor ve beni banyoya geri döndürüyor.

"Yok bir şey." Onu hızla çevirip yatak odasına götürüyorum, sonra boş odaya gidip eşyalarını karıştırıyorum ve iç çamaşırını buluyorum. Onu ana odaya geri götürüyorum ve oraya vardığımda Ava'yı yatağın kenarında otururken buluyorum. Önünde diz çöküyorum, dantel külotu tutuyorum ve ayak bileklerine dokunuyorum, o da bana uyuyor, ayağa kalkıp külotu bacaklarına geçirmeme izin veriyor. Bel bandını koparıyorum, ona gülümsüyorum, sonra her bir memesine ağzımın bir anını ayırıyorum, o ise bana eğlenen kaşlarını kaldırarak bakıyor. Ama bana itiraz etmiyor. Sadece işimi yapmama izin veriyor.

"Bitti mi?" diye soruyor.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Asla." Eğilip alnımdan öpüyor ve sütyenini giymesine yardım etmeme izin veriyor. Geride durup ona hayranlıkla bakıyorum. *Her zaman dantelli.*

"Şimdi bitti mi?" diye soruyor, başı öne eğik.

"Sonra görüşürüz, evet." Onu sertçe öpüyorum, nefessiz bırakıyorum ve hazırlanmak için soyunma odasına gidip eski bir kot pantolon giyiyorum.

Tişörtümü başımdan çekiştirerek çıktığımda, yatakta sırtüstü yatıyordu ve inleyerek durdum. Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki? Suratımı asıp odadan çıkarken gözleri bana kayıyor, ondan güvenli bir mesafe uzaklaşıyorum. Kısıtlı gülümsemesi, yaşadığım iç savaştan haberdar olduğunu gösteriyor. *Baştan çıkarıcı.*

Yatak odasının kapısını arkamdan kapatıp aramıza tahta koyuyorum ve kendimi toparlamak için birkaç dakika bekliyorum.

Sonra

gülümserim.

O beni

seviyor.

Astonumdan yavaşça çıkıyorum, binaya bakıyorum, uzun zamandır takdir etmeyi bıraktığım şeyi takdir etmek için bir an ayırıyorum. Uzun zamandır yoğun bir sefalet sisi içinde yaşıyordum, her şey çarpık, her şey puslu ve uzun zamandır ilk kez her şeyi bu kadar net görüyorum. En çok da Ava O'Shea.

Güneş gözlüklerimi çıkarıp tahmin edilebileceği gibi sessiz olan lobiye girerken gülümsüyorum. "Günaydın," diyorum temizlik görevlilerinden birine, yanından geçerken bana bir tüy silgi sallıyor. "Merhaba Pete," diye sesleniyorum barın önünden geçerken, onu cam yıkayıcıyı doldururken görüyorum. "Sarah," diyorum hak ettiğinden daha kibar bir şekilde, spa alanından çıkıp topuklarının üzerinde kayarak dururken. Ona bir gülümseme gönderiyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Birileri mutlu," diye mırıldanıyor.

"Bir aşk itirafı bir erkeğe bunu yapar," diyorum kendi kendime sessizce. Doğru kadından tabii ki. Coral ya da Freja Van Der Haus'un aksine.

"Ne?" Sarah yanımda adımlarını hızlandırarak bana yetişmeye çalışıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, adımlarımı hızlandırıyorum. "Ne, ne?"

"Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey yok. Kapılarla ilgili durum nedir? Tamir edildi mi?" "Daha sonra bakıma alınacaklar."

Yani artık arıza olmayacak. En azından kapılarda. "Güzel." Ofisimin kapısının kolunu tutuyorum ve gülümseyerek içeri dalıyorum. Coral'ı kanepede bulduğumda yüzümdeki gülümseme bir kaya gibi düştü. Başardım, değil mi? Kendime uğursuzluk getirdim.

"Seni yalnız bırakayım." Sarah da gülümsüyor ama onunki kendini beğenmiş bir gülümseme ve beni arkamdan dürterek ofisime doğru sendelememe neden oluyor, sonra da kapıyı çarpıyor. Dudağım kıvrıldı.

"Jesse," diyor Coral, sesi oldukça durgun geliyor.

"Ne?" Kaba olduğum için kendimi küçümsemiyorum bile. Hiç bu kadar kalın derili bir kadın tanımamıştım. İyi günüm hızla aşağı kayıyor.

"Bana bakmayacak mısın bile?"

Gözlerimi ayaklarıma gönderiyorum ve masama doğru yürüyorum. John hangi cehennemde bu arada? Ve şu göçmenlik memuru? "Senin için ne yapabilirim Coral?" Dizüstü bilgisayarımın tuşlarına rastgele dokunup vururken soruyorum. İşle ilgili olsun. Soğukkanlı ol.

"Bu-"

"Aslında" -kapağı çarparak indiriyorum ve ayağa fırlıyorum- "Duymak istemiyorum." Masanın etrafında dönüyorum ve kapıya doğru ilerleyip onu açarken gözleri beni takip ediyor. "Dışarı." Bu kadın beni çok strese soktu, sayısız baş ağrısını tetikledi. Ona hiçbir şey borçlu değilim, özellikle de zamanımı. "Dışarı dedim." Gözlerimi ondan uzak tuttuğuma eminim, hiçbir şeyin beni yumuşatmasını istemiyorum ve gözyaşları bunu yapabilir.

"Ama-"

"Dışarı," diye bağıryorum, hayal kırıklığım daha da artıyor. Ama enerji seviyelerim zaten test ediliyor ve Coral ek bir tükeniş. Benden bu kadar.

"Lütfen, Jesse. Hiçbir şeyim yok."

Onun sorunlarını kendi sorunlarım haline getiremem. Kendime ait bir sürü sorunum var, bu yüzden sessiz kalıyorum, yerimde duruyorum, onunla göz teması kurmayı reddediyorum, ta ki o sonunda yumuşayıp yavaşça ayağa kalkana kadar. O ofisimden çıkarken ben geri çekiliyorum. Ve arkasından kapıyı kapattığımda,

Ona yaslanıyorum ve nihayet ciğerlerime istedikleri havayı veriyorum. "Tanrı yardımcım olsun," diye nefes alıyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve kendimi toparlamak için birkaç dakika ayırıyorum. Buraya her geldiğimde, kendimi lanet bir eldivenin üzerinde koşuyormuşum gibi hissediyorum. Hayatım için savaşıyorum. İnleyip avucumu yüzümde gezdiriyorum ve biri arkamdan kapıyı açmaya çalışınca öne doğru sarsılıyorum.

Tıslıyorum, tahtanın kenarı tam kürek kemiklerimin arasına çarpıyor. "Ah, seni sıkık."

John kaşlarını çatarak görünür.

"Sakın sorma," diye uyarıyorum. "Polis hangi cehennemde bu arada?" Beni bu yüzden çağırmadı mı?

Birden John'un kaşları artık çatık değil. Alaycı bir ifadeye büründü ve kenara çekilerek Göçmen Bürosu Şefi Kev Baxter'ın ukalalığını ortaya çıkardı. Güzel. Şu işi halledelim de buradan çıkabileyim. "Oturun." Masama gidip dosyaları karıştırıyorum ve ihtiyacım olanı arıyorum.

"Buraya resmi bir sıfatla gelmedim," diyor ve ben duraksayıp başımı kaldırdığımda onu ayaklarının üzerinde rahatsız bir şekilde kayarken buluyorum. Beceriksizce gülümsüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Gözlerimi John'a çeviriyorum ve o da gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırarak bakıyor.

Ohhhhhhh.

John, Baxter'ın yapması gereken daha çok görüşme olduğunu söyledi. Beni Malikane'ye geri götürmenin bir yolu mu? Görünüşe göre onunla röportaj yapan benim. Sandalyeme geri yaslanıp rahatladım. Demek malikanemden bir parça istiyor, öyle mi? *Hadi, seni pis herif. Söyle hadi. Sor bana.* Onu yalvartabilirim bile. Dün gece profesyonel bir amcıktı.

Sandalyeyi işaret ediyorum, o da gelip boğazını temizlerken alçalıyor, ben de onu değerlendiriyorum, konuşacak cesareti bulmaya çalışırken onu izliyorum. Temiz giyimli. Dürüst olmak gerekirse biraz damlama gibi görünüyor. Ama her türlü olur. Asıl soru, bunu karşılayabilecek mi? Üyelik aidatına itiraz eden ve gözünü kırpmayan insanlarla tanıştım. Ayrıca kimsenin mali durumunu varsaymamayı da öğrendim. Bazı üyeler doğuştan

Ağızlarındaki gümüş kaşıklar, Coral buna bir örnek. Örneğin Drew gibi bazı üyeler kendi kendilerini yetiştirmişlerdir. Bazıları da başka yollardan para kazanıyor.

-Bir talih kuşu ya da miras. Bu Sam. Yani, evet, her türlü gerekir ve her türlü de çeşitli zenginliklerle birlikte gelir.

Kev Baxter için rahatsız edici, benim içinse kolay olan bir dakikalık sessizlikten sonra sabrımın tükenmeye başladığını hissediyorum. Ava'ya geri dönmek ve tüm sevgiyi devam ettirmek, onun söylediğini duymak, bana gösterdiğini hissetmek istiyorum. İç çekiyorum. Hadi devam edelim. "Yiyecek ve içecek hariç yıllık kırk beş bin dolar."

Gözünü bile kırpmıyor, onun yerine hafifçe gülümsüyor. "Pazarlığa açık mı?" "Hayır. İster al, ister alma."

"Ben alırım."

"Onaylanmış olmanız gerekiyor. Tanıdığın üye var mı?"

"Bir tane. Steve Cooke."

Polis. Kendini beğenmiş. Kendini beğenmiş. Anladım. Eminim Kev Baxter'la çok iyi anlaşıyorlardır.

"Her şey yolunda mı?" Sarah ofise girerken soruyor, gözleri Kev Baxter'ın sırtında yarıklara dönüşüyor.

Ayağa kalkıyorum. "Bay Baxter katılmak istiyor. Steve Cooke'u tanıyor," diyorum ve masanın etrafında dönüp elimi uzatarak onu samimiyetle öldürüyorum. "Sarah size bir tur attıracak. Gitmem gereken bir yer var."

Doğal olarak Sarah'nın ilk tepkisi kaşlarını çatmak oldu, çünkü *nerede* olduğunu biliyordu. Onu görmezden geliyorum ve kısa sürede siniri geçiyor, önünde duran potansiyel karşı konulmaz. Yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor, göğüslerini dışarı çıkarıyor ve Kev Baxter'a onu takip etmesini işaret ediyor. Zavallı adamın başına geleceklerden haberi yok.

"İyi eğlenceler," diye sesleniyorum ve Sarah gülerek ofisimden çıkıyor. Dün gece verdiği rahatsızlıktan dolayı bir orospu gibi kırbaçlanacak. "Tamam." John'a bakıyorum, kaçışımı geciktirmemesi için dua ediyorum. "Ben gideyim o zaman."

"Otur."

"Ne?"

"Otur lan yerine, orospu çocuğu."

John, Kev Baxter'ın az önce boşalttığı sandalyeyi çekip koca gövdesini oraya yatırırken, akıllıca bir hareketle kırımını masamın kenarına indiriyorum. Bekliyorum. Temkinli. Endişeli.

"Konuş," diyor. "Ne hakkında?"

"Beni test etme, Jesse." Öne doğru eğildi, arkasına yaslanmadan önce takım elbisesinin ceketini çekti. "Kızla."

"O bir kadın," diye mırıldanıyorum. Neden herkes ısrarla yaş farkına dikkat çekiyor ki? Bunu aştım. Aştım sayılır. Onların da aşması gerek.

"Kadın," diye taklit ediyor, kel kafası tavandaki ışığın altında parıltıyor. "Kadına ne oluyor?"

Sırıttıyorum ve kesinlikle kendimi tutamıyorum. "O beni seviyor."

"Lanet olsun, bu kadar zeki olduğun için ödül almalısın." Gözlüğünü çıkarıp gözlerini deviriyor, ben de yaralı bir şekilde suratımı asıyorum. "Tabii ki seni seviyor."

"Evet, ama şimdi söyledi." Onu sikip attığım gerçeğini atlayacağım. "Aynı fikirdeyiz." Nihayet.

"Bu, deli bir orospu çocuğu gibi davranmayı bırakacağın anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle." Ayağa kalkıyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "Deli olmak için bir nedenim yok çünkü onun yirmi altı yılının tamamı benim otuz yedi yılımın tamamını seviyor."

"Demek sonunda o önemli bilgiyi onunla paylaştın, öyle mi?"

Neden herkes gülümsememi elimden alıyor? "Tam olarak değil."

"Lanet olsun," diye nefes alıyor John, sargılarını tekrar giyerken başını sallıyor. "Kıza kaç yaşında olduğunu söyle ve bu işi bitir." Kendini sandalyeden yukarı itiyor. "Eğer seni seviyorsa, bunun bir önemi yok." Adım adım uzaklaşıyor. "Tıpkı senin lanet olası geçmişin gibi, seni kandırılmış

orospu çocuğu." Kapıda durup arkasına baktı. "Kaçmayacağından emin olduktan sonra ona her şeyi anlatacağını söylemiştin."

Geri çekiliyorum. "O kadar kolay değil."

"Öyle. Konuş. İşte bu kadar." Gözlerini ofiste gezdiriyor. "En son ondan bir şey sakladığında ne olduğuna bak. Kız gerçeğı hak ediyor."

"Kadın." "Her

neyse. Konuş."

Başımı sallıyorum. Geçmişimden bahsetmek mi? Kardeşim, kızım, amcam? Dört gün boyunca uzak kaldığımda ona ihanet ettiğim gerçeğinden bahset. "Onu tekrar incitemem."

"O zaman sonsuza kadar uçlarda yaşayacaksın ve hissettiğin bu yeni, harika şey hiçbir zaman gerçekten harika olmayacak çünkü bu lanet bir yalan. Başkası söylemeden önce ona söyle." Kapıyı çarptı ve ben sadece kulakları sağır eden sestten değil, aynı zamanda irkildim.

"Ah," diye mırıldanıyorum, göğsüme uzanıp acıyan yeri ovuyorum. Kararımın arkasında durmalıyım. Onu korumalıyım. Bu kadar basit. Onu her şeyden koruyun, ama özellikle de benden koruyun.

Yüzüm allak bullak oluyor ve nefesimi veriyorum, önceki hafifliğim kayboluyor. Bu umutsuzluğu düzeltmenin tek bir yolu var ve o da burada değil.

Anahtarlarımı alıp çıkıyorum.

Eve dönerken, günün geri kalanı için ayrıntılı planlar yapıyorum. Kıyafet yok. Müdahale yok. Ve her fırsatta onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyeceğim.

Fuayede koşarken Clive'in masasının altında bir şeyle boğuştuğunu gördüm. Durup yardım etmeliyim. Etmelisin.

Asansöre adımımı atıyorum ve çaldığında cep telefonuma cevap veriyorum, kodu girmek için sağlam elimi kullanabilmek için omzumla kulağıma tutmak zorunda kalıyorum. "Ne?" Drew'a söylüyorum. Telefonum kulağımdan kayıyor ve yere çarpıyor. "Lanet olsun." Telefonu alıp tekrar omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum ve duvardaki panele geri dönüyorum.

"Sarah neden dün gece burada olan polisi etrafta gezdiriyor?"

Cep telefonum tekrar kayıyor ve *tekrar* yere çarpıyor. "Siktir et," diye bağıriyorum ve elimin etrafındaki bandajı çekip çıkarıyorum, elim zonkluyor. Pantolonumun cebine koyuyorum ve kodu girerken telefonumu yavaşça elime alıyorum. "O bir üye, ama Sarah'nın onunla işi bittiğinde muhtemelen uzun sürmeyecek."

"Bir üye mi? Bizi kızdıran insanları neden içeri alıyorsunuz?"

"Kimin malikanesi bu?" Ben soruyorum. "Victoria ile aranızda ne oldu? Çıktığınızı sanıyordum?"

"Ben çıkmıyorum, Jesse."

"Sanırım onu yemeğe çıkardınız."

"Onu akşam yemeğine çıkardım ve Manor'da bana katılmasını istedim. Pek iyi gitmedi."

Kıkırdıyorum ve Drew telefonu kapatıyor, huysuz herif. Çatı katına götürülürken küçük alanda volta atmaya başlıyorum ve boşluk yeterince büyük olduğu anda kapıdan içeri giriyorum, kapıya doğru acele ederken anahtarımı yüzüğün üzerinde buluyorum. İçeri dalarak kapıyı arkamdan çarpıyorum ve ayağa kalkarak odayı tarıyorum. "Tatlım, ben geldim," diye sesleniyorum kendi kendime sırtarak. Kafamı mutfığa sokuyorum, terası kontrol ediyorum ve ikisini de boş bulduğumda, onu tam olarak bıraktığım yerde bulmayı umarak merdivenleri üçer üçer çıkıyorum. Yatakta, dantellerle sıırıslıklam.

Yatak odasına düştüm. Yatak boş. Banyo da. Boş.

"Ava?" Bağırıyorum, diğer odaları kontrol etmeye devam ediyorum, sinirlerim her saniye daha da yıpranıyor. İçimde uyuyan korkuyla baş edemiyor, John'un sözleri kafamı kurcalıyor. Bacaklarımı beni yatak odasına götürmeye zorluyorum ve yatağın kenarına oturup etrafa bakıyorum. Dinliyorum. O burada değil. Boğazımdaki dev yumruyu yutuyorum, alnımı silerken telefonumu cebimden çıkarıp aynı mantrayı tekrar tekrar söylüyorum. *Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.* Ama o çok fazla kaçtı ve olmasını beklediğim yerde olmadığı her seferinde içime çöken bu his durdurulamaz. Çatı katından ayrılmaktan hiç bahsetmedi. *Bir yere* gitmesi gerektiğiyle ilgili hiçbir şey söylemedi. Ortadan kaybolmasına nasıl tepki verdiğimi bildiğine göre, elbette söylerdi. Onu aradım ve ilk seferinde cevap vermesi beni tamamen şaşırttı. Cıvıl cıvıl sesi de öyle.

"Neredesin lan sen?" Bağırıyorum, ayağa kalkıp odanın etrafında dönüyorum. "Kardeşimle birlikteyim" diye karşılık vermeden önce bir an sessizlik oldu.

Belli ki sinirlenmiş. Buna da zaman ayıramam. "Sakin ol."

"Sakinleşmek mi?" Sesimi yükselterek bağıyorum. "Eve geliyorum ve sen tükenmişsin." Ve bana sakinleşmemi mi söylüyor?

"Lanet olsun," diyor sessizce.

Ona *cehennemi* yaşatacağım. "Ağzından çıkanı kulağın duysun." "Ben kaçmadım. Kardeşimle buluşmaya geldim."

Geri çekiliyorum. Kardeşiyle buluşacağından bahsetmemiştii. Yani planları olduğunu biliyordu ve bana söylemedi mi?

"Avustralya'dan döndü," diye devam ediyor. "Dün onu görmem gerekiyordu ama başka bir yere takıldım."

"Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim." Yüksek atımdan inmem lazım.

"Affedersiniz?"

Onu görmezden geliyorum ve bilmem gereken şeye geliyorum; onu geri almadan önce öldürmek için ne kadar zamanım var? "Ne kadar sürecek?"

"Günü onunla geçireceğimi söyledim."

"Gün mü?" Ağzımdan kaçtı. Bütün *gün* mü? "Neden bana söylemedin?"

"Telefonun araya girdi," diyor neredeyse yorgun bir sesle, ben nefesimi kontrol altına almak için çabalarken. "Sen de Malikane'deki sorunlarla uğraşıyordun."

Ayrılmak mı? Ava'dan asla uzaklaşamam. Bu imkansız ve sorunumun yarısı da bu. Sürekli aklımda ve birlikte olmamızı engelleyen her şeye ve her şeye kızmaya başlıyorum. Malikaneye kızabileceğimi hiç düşünmemiştim. Coral, evet. Freja, evet. Sarah, evet. Ama asla Malikane'ye değil. Ve şimdi, kardeşi de. Ben ondan uzakta geçirdiğim her anı geri dönmek için can atarak geçirirken, Ava'nın benden kopuk bir hayat sürmekten oldukça memnun olması canımı acıtıyor. O benim her şeyim ve her şeyim. Belli ki ben onun değilim. "Neredesin?" Bu kez nazıkçe soruyorum, yatakta sırt üstü düşünüyorum.

"Bir kafedeyim."

Belirsiz. Ne yani, onu bulup geri getireceğimi mi düşünüyor? "Nereye?"

"Nerede olduğu önemli değil." Bana hiçbir şey vermiyor. Riske atmıyor. "Daha sonra seninkine geleceğim."

Sonra görüşürüz. Lanet olsun, bu çok uzun bir zaman gibi geliyor. *Daha sonraya* kadar ne yapmam gerekiyor? Bu farklı türden bir bağımlılık. Ve çok da sağlıksız. *Hay sikeyim.* "Bana geri dön Ava." Sesim çaresiz geliyor. Yardım edebilir miyim? Hayır.

"Yapacağım," diyor, yumuşak ve yatıştırıcı bir şekilde. Bir dereceye kadar işe yarıyor, ama onu eve daha hızlı getirmeyecek. Biraz mantıksız davrandığının farkındayım. Ama bu his, sürekli korku, korku. Aşkım kadar güçlü. Kontrol edilemez.

"Ava?"

Fısıldıyorum. "Ben buradayım."

"Seni seviyorum."

"Biliyorum, Jesse."

Telefon kapanıyor ve kolumu yatağa bırakıp gözlerimi kapatıyorum, *daha sonra* uyuyup uyuyamayacağımı merak ediyorum. Karşılığında beni sevdiğini söylemedi. Bu fikrini değiştirdiği anlamına mı geliyor? Her şeyi berbat mı ettim? "Kahretsin," diye tıslıyorum, ayağa kalkıp soyunma odama gidiyorum ve koşu kıyafetlerimi aceleyle giyiyorum. Burada oturamam. Kendimi delirteceğim.

Çok geç, kardeşim.

Ele geçirilmiş bir adam gibi, ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokmadan önce soyunma odamda aptal gibi zıplayarak şortumu giyiyorum. Çekmecelerimi tarıyorum. Koşu tişörtlerimin nerede olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum. Her geçen saniye daha da heyecanlandığımı hissediyorum, bu yüzden bir tane aramaktan vazgeçip aceleyle dışarı çıkıyorum. Asansörde bir aşağı bir yukarı, bir ileri bir geri yürüyorum, acele etmesini istiyorum ve kapılar açıldığında, arabadan bir at gibi fırlıyorum, lobide uçuyorum, gerinmiyorum, esnemiyorum, iyileşen bedenimi hazırlamıyorum. Sadece koşmam gerekiyordu.

Clive'in arkamdan bağırdığını duyabiliyorum. Durmuyorum. Duramıyorum.

Sakinlerden birinin nezaketiyle açılan kapı bir lütuf. Dışarıdaki yolun açık olması, böylece üzerinden koşabilmem bir lütuf.

Lanet olası aklım ve düşüncelerim bir lanet.

Hızımı artırıyorum, kaldırıma her vuruşumda kafamdaki karmaşayı parçalayarak onları uzaklaştırmaya kararlıyım. Koşarak geçtiğim her dükkân beni çağırıyor, içki rafları yanıp sönüyor. Koş. Sadece koş. Endişeden kaç. Olumsuzluklardan kaç. Sadece koş.

St. James's Park'a vardığımda başım yanıyordu. Regent's Park'ta kalbim de onunla birlikte yanıyor. Green Park'a geldiğimde tüm vücudum alev alev yanıyor. Ama koşmaya devam ediyorum çünkü içimdeki cehenneme odaklanmak, dramatik olup olmadığımı düşünmekten çok daha iyi bir seçenek. Seçimlerimi sorgulamaktan. Ava'nın bana olan sevgisini ve bağlılığını sorgulamak. *İçkiden kaçınmak*.

Ve işte benim sorunum. Dramatik davranmıyorum. Her korku, her endişe, her vahşi, sert eylem haklıdır. Ben coşku ve yıkımın eşiğinde bir adamım ve kendimi hafif tarafta tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve daha da önemlisi Ava'yı yanımda tutacağım.

Koşuyorum.

Koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum.

Çıplak göğsüm sıırılsıklam, kalbim güm güm atıyor ama sorun değil. En azından hâlâ hayatta olduğumu biliyorum. En azından hala nefes aldığımı biliyorum.

Hiçbir şey beni yavaşlatamazdı.

Ta ki ayağım su toplayana kadar. Sabit bir koşuya geçiyorum, sık kafalı gibi topallıyorum, yüzüm berbat. Lanet bir su toplaması. Bir duvar bulup ona yaslanıyorum, acilen hava içiyorum. Kendimi hasta hissediyorum. Nefesimi düzenlemeye, mide bulantısını kontrol altına almaya çalışıyorum. "Lanet olsun." Ellerimi dizlerime koyup belimi büküyorum, bağırsaklarımı yukarı kaldırıyorum, öğürüyorum. Ama içimde çıkaracak bir şey yok. *Bomboş*.

Elimin tersini ağzımın üzerinde gezdiriyorum ve gözümü kırpıştırarak görüşümü netleştiriyorum. Nerede olduğumu bile bilmiyorum. İrkilerek doğruldum ve etrafıma bakındım. Bakmamalıydım. Yolun aşağısından bir içki dükkânı el sallıyor ve beni o tarafa doğru çekiyor. Ve işte ben böyle bir adam oldum. Bir yalpalama, bir şüphe, Ava'nın gittiğine dair önemsiz bir ipucu ve ben lanet bir enkazım. İşe yaramaz. Ama birçok açıdan berbat bir durum olsa da bir şişe votkada boğulmaktan daha iyi olmalı. Öyle olmak zorunda. Yoksa neden kendimi bu duruma sokayım ki? Ve Ava'ya. Neden *onu* da bu duruma sokayım ki? Şu an ne durumda olduğumu bilmediğinden değil. O uzun zamandır kayıp olan kardeşiyle neşeli bir gün geçirirken ben burada onu kollarıma alana kadar aklımı meşgul etmek için kendimi öldürmeye çalışıyorum, benim aklım başımda ve o güvende.

Neyden güvende?

"Her şey," diye nefes nefese kokluyorum. "Her küçük lanet şey." Yutkunuyorum ve yüzümü silmek için tişörtüme uzanıyorum. Tişört yok. Yardımın ötesindeyim. Yolda, içki dükkânından uzakta volta atmaya başladım, kendimle konuşmaya çalışıyordum. Onu yakaladım. O beni seviyor. Bunu atlatmalı, kafamı toparlamalıyım, yoksa her şeyi berbat edeceğim ve bu da beni doğrudan şişeye geri götürecektir.

Alkolden uzak durmaya çalıştığımda hiç bu tür yoksunluk belirtileri yaşamadım.

Ama Ava'dan uzak durmaya çalışmak? Hay sikeyim.
Çok acımasız.

"AH, BAY WARD," diyor kapıcı, bitkin halimi lobiye doğru sürüklerken. Koşmaya başlamadan önce birkaç yüz metre yürümeyi başarmıştım. Çaresizdim. Ve şimdi, neredeyse sürünüyorum.

"Şimdi olmaz Clive." Asansörün düğmesine basıp içeri giriyorum ve saate bakıyorum, Freja Van Der Haus'tan gelen bitmek bilmeyen cevapsız çağrılar görünce yukarı çekiyorum. Eğer nefesim kaldıysa, onu da kaybederdim. Tanrım, şimdi ne olacak? Şimdi ne istiyor olabilir ki? Onu geri aradım ve hemen cevap verdi. Konuşmadım.

"Jesse?"

"Ne istiyorsun?" Soğuk tutarak soruyorum.

"Kayıp olduğunu duydum."

Kayıp mı? Öyle mi diyoruz? Daha çok ölmek gibi. "Ben kayıp değilim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sadece seni kontrol ediyordum."

"Şaka mı yapıyorsun? Seni son birkaç görüşümde kocana benden bahsetmekle tehdit ettin ve iç mimarımın *onun* iç mimarı olduğunu söyledin."

"Onunla hala görüşüyor musun?"

Donup kaldım. Bu yüzden mi arıyor? Herkesin alıştığından daha fazla raydan çıktığımı duymuş ve

Sonuca vardı. Ben ve Ava bittik. "Neden Ava ve benimle bu kadar ilgileniyorsun Freja?"

"Sadece merak ettim," diyor benim hoşuma gitmeyecek kadar kayıtsızca. "Doğru. Merakın burada boşa gitti. Güle güle."

"Gitmeden önce, Mikael'in bizden haberdar olduğunu bilmelisin."

Nefesimin altında gülüyorum. Bu ya da bir şeye vurmak ve elim yeterince acı çekti. "Harika. Nasıl?"

"Boşanma sırasında ortaya çıktı."

"Peki ya becerdiğin diğer adamlar? Onlar da geldi mi?" "Sadece nezaketen söylüyorum."

Saçmalık. "Teşekkür ederim," diyorum dişlerimin arasından. "Peki başka bir şey paylaştınız mı?"

"Paylaşacak başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"Hala Malikane'de hoş karşılanıyor muyum?"

Bana acı veriyor. Lanet olası *acı* veriyor. "Evet." *Ama bana ya da Ava'ya yaklaşma.* "Hoşça kal Freja." Aramayı kesiyorum, başım ağır ve yorgun düşüyor ve boncuk boncuk terin asansörün zeminine vuruşunu izliyorum. Karmaşık olmayan aşk. Tek istediğim bu. Çok şey mi istiyorum? Dileklerden bahsetmişken, Ava'dan biraz bilgi almak iyi olurdu. Hareketleri hakkında bilgi verse de eve heyecanla dönüp onu tekrar elime almayı dört gözle beklerken orada olmadığını görmesem.

Ön kapıya doğru ilerleyerek kendimi içeri attım ve birkaç dakika sessiz bir şekilde durup çatı katımı inceledim. Çok lüks. Pahalı. Zevkli. Bir erkeğin isteyebileceği her şey. Ama öyle değil. Bir şey eksik.

Anahtarımı masaya atıp mutfığa gidiyorum ve konuyu açmaktan korkana kadar su içiyorum. Açabilirdim. Hâlâ midem bulanıyor ve maraton koşum bunun sadece yarısı. Mahvoldum. Bedenim ve zihnim.

Müzik. Biraz müziğe ihtiyacım var.

Uzaktan kumandayı bulmak için tezgâhları tarıyorum ama bir şey bulamıyorum, bu yüzden salona gidip on dakika boyunca kanepelerin kenarlarına kök salıyorum, minderlerin altını arıyorum, mobilyaların etrafını tırmalıyorum. Dolabın çekmecelerini birbiri ardına açmaya ve yüksek sesle kapatmaya başlıyorum. Sessizlik ılık attırıyor. "Lanet olsun," diye küfrediyorum, panie kapılıyorum ve son çekmeceyi çekerek açıyorum. Taşındıktan kısa bir süre sonra içine tikiştirdiğim iki fotoğrafa bakarak donup kalıyorum.

Jacob.

Ve Rosie.

Gözlerim yanıyor, kapıyı çarparak kapatıyorum ve merdivenlerden yukarı koşuyorum, banyoya gidip duşu açıyorum, su toplayan elim zonkluyor. Su sesi zihnimdeki kaosu hafifletiyor. Ama yeterli değil. "Teras," diyorum, hafızam beni kurtarıyor. Aşağıya iniyorum, kapıları kaydırarak açıyorum ve şezlongun yanındaki masanın üzerinde kumandalardan birini görüyorum.

Yattığım yerde, ziyan
olmuştum. Ava beni
bulduğunda. Ve sonra
beni terk ettiğinde.

Elime alıyorum ve çatı katı gümbürdeyene kadar aceleyle düğme üstüne düğmeye basıyorum. Massive Attack'tan *Angel*. Onu hemen görüyorum. Onu Camden'daki randevumuzdan sonra seviştiğimiz gün görüyorum. Yüzünü. Huşu. Yutkunarak mutfağa gidiyorum, biraz daha su içtikten sonra kendimi banyoya götürüyorum, müzik yükseliyor. Duşa şortumla giriyorum, duvardan kıcıma doğru kayıyorum ve gözlerimi kapatıp o zamanı tekrar yaşıyorum. Ve ondan sonra, paylaştığımız her anı - bakışları, sözleri, dokunuşları.

Her şeyi.

Bu düşüncelerle, müzikle ve üzerime yağın suyla, kaosumun içinde bir parça sakinlik bulmayı başarıyorum.

"Hayatım boyunca neredeydin Ava?" Kasıtlı ve sert bir şekilde dönüyorum. "Bana bir söz ver," diyorum, başka bir kusursuz eziyet uygulayarak onu inletiyorum. Gözlerini açık tutmak için mücadele ediyor, ama orada soruyu görüyorum. "Benimle kalacaksın," diye mırıldanıyorum, umut dolu gözlerle ona bakarak. Bana bakıyor, paylaştığımız tarifsiz zevk ile dayanamadığım şaşkınlık arasında sıkışıp kalmış. Sonra başını sallıyor ve ben onu aşağı çekip içine girerken inliyorum. "Kelimeleri duymaya ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, hızı ve sürtünmeyi artırıyorum. Ama o konuşmuyor. Duymak istediğim şeyi söylemiyor. Avuçlarıyla yanaklarımı sarıyor, gözlerimi tarıyor, ben onu izlerken yutkunuyor ve beni öpüyor. Ama ben onun içinde erimiyorum, dudakları bana yabancı geliyor. Tuhaf.

"Jesse," diyor ama sesi farklı.

Bu Ava değil. Sarsılıyorum, ağzımı onunkinden ayırıyorum, gözümü kırptıyorum, çılgınlığın ortasında bir anlam bulmaya çalışıyorum ve sonunda odaklandığımda Ava'yı görmüyorum. Beni kurtaran kadını görmüyorum.

Beni neredeyse bitiren kadını görüyorum.

"Lauren?" Şaşkınlıkla mırıldanıyorum, kaçmaya çalışıyorum. Beni tekrar öldürmeye çalışmadan önce kaçmaya. Onun burada ne işi var? Beni nasıl buldu? Kilit altında olmalıydı. Bana ulaşamamalıydı.

"Sonsuza dek mutlu olamayacaksın," diyor, neredeyse gülümseyerek. Alaycı. "Kardeşine yaptıkların için değil. Amcana yaptıkların için. Sarah'ya. Bana yaptıkların için. Kızımıza. Anlamıyor musun, Jesse? Seni seven herkesi öldürdün ya da mahvettin. Huzuru hak etmiyorsun. Ve buna asla sahip olamayacaksın."

Sarsılıyorum, başım öyle bir güçle geriye fırlıyor ki kafatasım arkamdaki fayansa çarpıyor. Acı hiçbir şey değil. Durmadan hava yutuyorum, gözlerim duş kabininin içinde geziniyor, kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Hayır," diye nefes alıyorum, elimin topunu tekrar tekrar şakağıma vuruyorum, diğer elim içgüdüsel ve korumacı bir şekilde yara izimin üzerine uzanıyor. Dizlerim yukarı kalkıyor.

Başım öne eğiliyor ve nefesimi kontrol altında tutmak için savaşıyorum. Nefes alabilmek için. *Sen huzuru hak etmiyorsun. Ve asla sahip olamayacaksın.*

Korku ve umutsuzluk içimi acımasızca parçalıyor, yüzüm allak bullak oluyor, gözlerim kapanıyor. Ve sonra bir şey duyuyorum.

İyi görünmeyi düşünecek enerjim bile olmadan yukarı bakıyorum.

İşte oradaydı. Benim işkencem. Huzurum.

Bilmiş, sempatik bir gülümsemeyle duş zemininde bana katılıyor, soyunma zahmetine girmiyor, kalçalarımın sarılıyor, beni güvenli, sıcak kollarıyla sarıyor. Beni rahatlatıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum boynuna, tekrar yakınımda olmasına rağmen kendimi tamamen yenilmiş hissediyorum.

"Biliyorum." Sözleri bir iç çekiştir. Yorgun değil. Kızgın değil. Daha çok endişeli. "Kaç tur attın?"

"Üç." Yoksa dört müydü? Hatırlamıyorum. Sadece koştum. "Bu çok fazla."

"Sen burada olmayınca çıldırdım," diye itiraf ediyorum, herhangi bir şekilde ön plana çıkmayı çoktan geçmişim. Beni telefonda duydu. Azalan titremelerimi hissediyor şimdi.

"Anladım sayılır."

Onu hafifçe kalçasından çimdikliyorum. "Bana söylemeliydin." Kendi kendime somurtuyorum. Adil bir uyarı, bir söz, eve geldiğimde burada olmayacağına dair bana bir tür uyarı verecek herhangi bir şey. O zaman belki de şu anda duşun zemininde işe yaramaz bir adam olmazdım. *Belki* de.

"Hep geri dönüyordum. Seninle aynı kalçada olamam."

"Keşke yapabilseydin," diyorum, ona daha da sokularak. Burun deliklerim aniden yanmaya başlıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "İçki içmişsin." Bu kadar suçlayıcı konuşmak istememiştim. Ava'nın içki içmesiyle ilgili sorunum şu anda burun deliklerimin yanması değil. Bunun düşmanımın kokusunu alıp baştan çıkmış hissetmekle bir ilgisi yok. Benim sorunum onun güvenliği. Ve belki de insanların etki altındayken aptalca seçimler yaptığı gerçeği.

"Yemek yedin mi?" diye geveliyor, gergin. İfademden kaçıyor.

"Aç değilim."

"Yemek yemelisin Jesse. Sana bir şeyler hazırlayayım."

İstesem de ayakta duramazdım. Bütün kaslarım tutuldu. Şu anda en güçlü halimden çok uzağım. Ava haftalar önce ofisime girdiğinden beri hiç olmadım. Yine de başka açılardan öyleyim. İçmeyecek kadar güçlüyüm. *Eğer o buradaysa.* Yorgunca nefes veriyorum. Ava ortadan kaybolursa bu güç de kaybolacak. Bu çok gerçek, çok sağlıksız bir sorun. İkimiz için de. "Yakında, rahatım."

Bir kez olsun tartışmadı ve buna minnettarım. Bana daha fazla meydan okumadan önce biraz enerji ve cesaret depolamam gerekiyor ve sırlıslıklam olmak ve üzerimde olduğu sürece ölü bir kışa sahip olmak şaşırtıcı derecede güzel. Yakınımda. Bana dokunduğu sürece. Şarap kokusunu görmezden gelerek yüzümü boynunun derinliklerine gömüyorum. Ne kadar sakın olduğumuzu görüyor musun? Bizi ne kadar huzur kaplıyor? Sakın bana bunun her şeyin ilacı olmadığını söyleme. Sana inanmam.

"Bu şarkıdan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor Ava ve alt dudağım biraz dışarı fırlıyor.

Çok yazık. "Bayıldım." Onun da sevmesini istiyorum. "Bana seni hatırlatıyor."

"Bana sevmediğim bir adamı hatırlatıyor."

Direkt karşı çıkışı gözlerimi kapatmama neden oldu. "Özür dilerim." Bunu telafi etmek için ne yapabilirdim ki? Dudağımı kemiriyorum, düşünüyorum. Cevap çok kolay ve ikimiz de bunu biliyoruz. Boğazının sütununu yalıyorum ve vücudunun benimkinin üzerinde esnediğini hissediyorum. Eğer ... hareket edebilirdim. "Kıçım öldü."

"Rahatım," diyor yanağıma gülümseyerek ve ben de onunla birlikte gülümseyerek gıdıklanma noktasına hafifçe vuruyorum. "Dur." Kıpırdanıp solucan gibi kıvranıyor, gülüyor ve bu sikime roket yakıtı gibi geliyor. "Seni beslemem gerek."

Yemek mi? Midem dönüyor, vücudum bu fikri reddediyor. Peki ya sikim? "Evet, istiyorsun," diye kabul ediyorum. "Ve Ava'mı istiyorum, çıtır çıtır soyulmuş ve yatağımızda yatıyor, böylece onu tıkınabilirim." Bütün hafta boyunca. Bütün ay boyunca. Kahretsin, sonsuza kadar, sadece kemirmek, yalamak, emmek, her santimini öpmek. Ve işim bittiğinde, her şeye yeniden başlayacağım. Ve tekrar. Ve tekrar, ve tekrar, ve tekrar.

Ava'yı da yanıma alarak ayağa kalkıyorum. "Ben buna varım," diyor önümden sarkarak. "Ama erkeğimi beslemem gerek. Şimdi yemek, sonra aşk."

Her şeyi yanlış anlamış. "Şimdi sevgi, sonra yemek." Islak halini makyaj masasının üzerine koyuyorum ve bir süre onu hayranlıkla izliyorum.

"Bandajın nerede?" diye fısıldıyor, ben bir havlu alıp onu kurulamaya başlarken gözleri hırpalanmış elimde.

"Yoluma çıkıyordu." Bu dünyadaki diğer pek çok şey gibi beni geride tutmaya kararlı bir engel. Onu havluya sarıyorum ve ağzıma doğru fırlatıyorum. Elimden fırlayan acı irkilmeme neden oluyor ve o da bunu kaçırmıyor.

"Lütfen, seni beslememe izin ver." Sesindeki yalvarış bir suçluluk dalgası yaratıyor. O endişeli ve ben de kendimi bir arada tutma konusundaki beceriksizliğim yüzünden bunun olmasına neden oldum.

Bu suçluluk duygusunu düzeltebilirim. "Tamam." Kolayca pes ediyorum. "Şimdi yemek, sonra aşk." Gülümsemeye zorluyorum, burnumu onunkine sürüyorum ve dudaklarımı alnına bastırıp onu içime çekiyorum. Üşüyor. "Hadi," diye fısıldıyorum, onu kollarının altına alarak. "Kuru giysilere ihtiyacın var." Kaldırmak için hamle yapıyorum ama elimden kurtuluyor. "Hey."

"Elin." Hâlâ şiş olan uzvunu gösteriyor. "Beni her yere götürürsen asla iyileşmeyecek." İtiraz edemeden üniteden çıktı ve tam onu taşıma talebimi uygulamak üzereyken, elbisesini çıkarmaya başladı ve beynim pelteye döndü. Beni yandan becer, ona bir baksana. Bana yakınlaşmayı reddediyor ve sonra böyle bir şey mi yapıyor?

Hareketimin neden olduğu acıyı görmezden gelerek onu omzuma atıyorum. "Seni gezdirmeyi seviyorum." Onu yatağa fırlatıyorum. "Eşyaların nerede?"

"Boş odada."

Ona homurdanarak ne demek istediğimi anlattım ve her tarafım sırlıklam bir halde sahanlığın en ucundaki boş yatak odasına doğru ilerledim. "Lanet olası yedek

Odada," diye mırıldanıyorum, kollarımda yığılana kadar tüm eşyalarını alıp olması gereken yere geri götürüyorum. "İşte." Hepsini bir yığın halinde yatağın üzerine bırakıyorum ve Ava karıştırmaya başlıyor. Birkaç külot ve bir üst çıkarıyor. Dantel olmayan bir külot. *Cidden mi, bayan?*

İçeri girerken, onun seçtiği külotlara el koydum ve *kendi* seçtiğim bir çift külot buldum. Onlar da onun seçimi olmalı. "Her zaman dantelli," diyorum, kabul edip giyerken içimden gülümsüyorum.

Islak şortumu bacaklarımdan aşağı sıyrıp kuru olanları giyiyorum ve onun her hareketimi izlediğini hissediyorum. Umarım şimdi yemek konusundaki ısrarından pişmanlık duyuyordur, daha sonra sevecektir. Dönüyorum ve onu surat asarken buluyorum. *Kesinlikle* pişman. Aptal kadın. Onu alıp mutfığa götürüyorum.

Onu çıplak ayaklarının üzerine bırakıp yüzümü ıslak saçlarına gömüyorum ve avuçlarını göğsüme bastırıp kaçmaya çalışırken bir öpücük çalıyorum. İsteksizce onu bırakıyorum ve o da müziği kapatıp buzdolabına gidiyor. "Ne istiyorsun?"

"Sorun değil." Rafta fıstık ezmemi görüyorum ve onu almak için harekete geçiyorum. "Sen ne yiyorsan ben de ondan alacağım." Menzil içinde parlayan çıplak boynu ağzımı oraya çekiyor.

"Onu yerine koy," diye emrediyor, yüzünü tiksintiyle buruşturarak mengeneme sahip çıkmaya çalışıyor. Hiç şansım yok. Eğlenerek yolundan çekiliyorum ve kendimi bir taburenin üzerine koyarak kavanozun içine girmek için hızlıca çalışıyorum. Cömert bir kaşık parmağımı dolduruyor ve muzaffer bir sırıtışla ağzıma atarak içime çekiyorum.

"Sen bir çocuksun." Buzdolabına döndü ve biraz tavuk çıkardı. Benim için yemek yapacak. Erkeğine bakmak isteyen bir kadın gibi. Muhtemelen domuz gibi konuşuyorum. Umurumda değil.

"Fıstık ezmesi sevdiğim için mi çocuğum?"

"Hayır, fıstık ezmesi yeme *şeklin* yüzünden sen bir çocuksun." Tavuk tepsisini tezgâhın üzerine koyuyor ve somurtarak düşünüyor. "On yaşından büyük hiç kimse kavanozları parmakla ıslatmamalı ve ben bu konuda karanlıkta bırakıldığım için

Yaşın, on yaşımdan büyük olduğunu varsayıyorum." Bakışları sert ama aynı zamanda eğlenceli. O da oyunumuzu seviyor.

Yaşıyla ilgili sorusunu duymazdan geliyorum. "Denemeden eleştirme." Bir kepçe daha alıyorum ve o tavukla uğraşıp fırın kabına yerleştirirken adanın öbür ucuna uzatıyorum. "Al bakalım."

Parmağıma bakıyor, etkilenmemiş, kabul etmiyor ve omuz silkip yavaşça kavanozumu karıştırıyorum, onun mutfakta memnun bir şekilde dolaşmasını izliyorum. İkimiz de. Sakin, yerleşik, mutlu.

Dış dünyadan güvende. Peki ya Kate'in evine döndükten sonra? Gözlerimi kavanozdan ayırmıyorum. Kate'e *ne zaman* dönecek? *Hiçbir zaman*.

"Hoşuna gidiyor mu?"

Parmağım kavanozdayken başımı kaldırıyorum ve onu tezgâhın üzerinde oturmuş beni incelerken buluyorum. "Kendimi hasta hissedene kadar yiyebilirim."

"Hasta hissediyor musun?" diye soruyor, başını eğerek. "Hayır, henüz değil."

"Bunu yapmadan önce durmak ve sana hazırladığım dengeli yemek için biraz yer ayırmak ister misin?"

Dengeli mi? Dengeli beslenmeye ihtiyacım yok. Sadece dengeli *olmaya* ihtiyacım var. "Neden bebeğim," diye mırıldanıyorum, kapağı yavaşça mengeneme geri yerleştirirken. "Bana dırdır mı ediyorsun?"

"Hayır." Dehşete kapılmış bir şekilde homurdanıyor. "Sana bir soru soruyorum."

Dırdır ediyor. Bu hoşuma gidiyor. Bana yemek pişiriyor ve dırdır ediyor. İkisi de beni tahrik ediyor. Ama bundan da öte, bunun bu kadar kolay olması, evimizde normal olmamız beni daha çok tahrik ediyor. "Sweatshirt'ünü beğendim," diye fısıldıyorum dudağımı ısırarak. Eminim yemek ve aşk meselesi hakkındaki fikrini değiştirmesini sağlayabilirim. "Siyahı üzerinde seviyorum." Hiç bitmeyen zarafetine boğucu bir hava katıyor.

"Öyle mi?" diye sorar, nazlanarak. "Evet."

"Yarın Pazartesi." Omuzları iddialı bir hareketle dikleşir.

Onun bu rastgele ifadesine kaşlarını çatıyor, kollarını kavuşturarak avuç içlerini bir kenara koyuyorum. "Ve?"

"Ve ... hiçbir şey. Sadece ne planladığınızı merak ediyordum."

Oh. Sorusu hiç de rastgele değildi. Bugün pazartesi, yani çalışma haftasının başlangıcı. Onu daha yeni geri aldım ve şimdi işinin talepleri yüzünden onu kaybedecek miyim? Ve daha da endişe verici olanı, müşterileri. Van Der Haus Ava ile temasa geçti mi? Endişelenmeli miyim? "Ne planladın?" Suyu test ederek soruyorum.

"İş," diye yanıtlıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar belirsiz bir şekilde. Ne işi? Hangi müşteriler? Ve endişe geri dönüyor. Bununla nasıl başa çıkacağım? Oldukça basit aslında. Malikânenin tadilatının Ava'nın tüm zamanını almasını sağlamam, Peterson için mali açıdan cazip olmasını sağlamam ve diğer müşterilerini başka çalışanlara dağıtmasını ummam gerekiyor. Peterson'ı ikna etmek kolay olacak. Ancak Ava tamamen başka bir mesele. Buna nasıl yaklaşmalıyım? "Bunu aklından bile geçirme," diyerek beni planlarımdan koparıyor. Gözlerimi kırpıştırıp başımı kaldırıyorum, yüzündeki uyarı hoşuma gitmiyor. "Benim için önemli

toplantılara devam etmek."

Kiminle? "Sadece bir gün mü?" İkimiz için de işe yarayacak bir çözüm bulana kadar.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyor. Çok çabuk. "Malikânede yetişmeniz gereken çok şey olmalı."

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum, şu anda Ava'nın işiyle ilgili herhangi bir şeyi zorlamanın bana bir faydası olmayacağını kabul ederek.

"Clive daha önce burada bir kadın olduğunu söylemişti."

Bir an durdum, çılgınca poker suratımı bulmaya çalıştım. Bir kadın mı? "Öyle mi?"

"Çatı katına çıkmaya çalıştığını söyledi," diye devam ediyor, ben de o beni incelerken gözlerimin endişeyle açılmasını engellemeye çalışıyorum.

Ne oluyor lan? "Adını vermedi ve Clive seni aramaya çalıştığında telefonuna cevap vermedin. Sarışın kadın. Olgun. Dalgalı saçlı."

"Onunla konuşacağım," diyorum hızlıca, onun yanından fırına doğru bakarak. "İyi dengelenmiş yemeğim hazır mı?"

"Kimdi o?"

"Hiçbir fikrim yok."

Aşağı inip sebzeleri kontrol ederken beni çok yakından izliyor. Tanrım, burada ter içinde kalıyorum. Clive ne haltlar karıştırıyor? Clive ve benim, evin hanımıyla uygun bir şekilde konuşmak konusunda birkaç kelime etmemiz gerektiği açık. Çekmeceye gidip çatal bıçak takımı alıyorum.

"Gerçekten hiçbir fikrin yok mu?"

Duvara yaslanıyorum, beynim çok yavaş çalışıyor. "Ava," diye nefes alıyorum, adaya geri dönerken gülümsemeye çalışıyorum. *Düşün, düşün, düşün.* "Gerçekten hiçbir fikrim yok." Sarışın kadın. Olgun. Dalgalı saçlı. *Freja Van Der Haus.* Neden eski kocasını ve benim sorunlarımı *da* alıp Danimarka'ya siktir olup gitmiyor? "Ama sizi temin ederim, Clive'la konuşup kim olduğunu öğrenmeye çalışacağım." Kendime biraz zaman kazandırdım ama ne kadar? Freja yakında Ava'yla birlikte olduğumuzu doğrulayacak. Üyeliğini iptal edebilirim. Sorun şu ki, umurunda mı bilmiyorum. Birkaç saat önce onunla konuştuğumda benim için endişeleniyordu. Ama sonra Van Der Haus'un onun yatağında olduğunu bildiği haberini verdi. Sonra da Ava hakkında sorular sormaya başladı. Ne soruyordu? Kocasını bu konuda da aydınlatmadan önce hâlâ birlikte olup olmadığını mı kontrol ediyordu? *Aman Tanrım.* "Şimdi, erkeğini besle."

Ava şakayla karışık kaşlarını çatıyor ve sorgulamayı bırakıp - Tanrı'ya şükür - tavuğu servis ediyor. Harika kokuyor ve ben aniden açlıktan ölüyorum. Ve sohbeti ilerletmek için çaresizim. Çatalımı yüklüyorum ve onayımı mırıldanarak hemen dalıyorum. "Kardeşinle günün nasıl geçti?" Onu daha ne kadar onunla paylaşmak zorundayım? Ava'yı hatırlıyorum.

Avustralya'da rüya gibi bir hayat yaşadığından bahsediyordu. Güzel. Yani çok yakında rüyasını yaşamaya devam edecek.

"Tamam." Adada bana **k a t ı l d ı** ve yemeğini yemeye başladı.

"İyi mi?" Ben soruyorum. "Bu gerçekten iyi."

Hafif de olsa gülümsüyor. "Harika bir gün geçirdik. Madame Tussauds'ya gittik ve en sevdiğimiz Çin lokantasında akşam yemeği yedik."

"Tussauds?"

"Evet, bu bizim olayımız." Sesi neredeyse utanmış gibi çıkıyor, tavuğunu keserken onu inceliyor.

"Bir şeye sahip olmak güzel." Eğer Jake hâlâ hayatta olsaydı, bizim *şeyimiz* ne olurdu? İçimden gülümsüyorum. Süper motosikletler. Bu bizim olayımız olurdu. Bizim bir şeyimiz olması için hiç şansımız olmadı. Yutkunuyorum, ağrıyan elimi esnetiyorum. "Yemek yedin mi?" diye soruyorum ve Ava bir çatal dolusu daha yemekten vazgeçiyor. "İki kişilik mi yiyorsun?" Ona bakarak bu konuda da kendimi sınıyorum. Gözleri irileşiyor. *Kesinlikle* anneliği hiç düşünmemiş.

"Hayır," diyor çiğneyip yutmadan önce. "Endişelenmeyi bırak."

Endişelenmek mi? Endişelenmem gereken onca şey varken, *bu* onlardan biri değil. Yakınından bile geçmez. Olabilir mi? Çünkü günlerdir bir şey yememiş gibi aç gözlülükle yemek yediğini hiç görmemiştim. Geçen hafta adet gördü. Hamile *değil*.

Yani, tekrar soruyorum, ben bozuk muyum? Yemeğimin geri kalanını mırıldanarak ve inleyerek yerken bunu düşünüyorum, sadece ne kadar keyif aldığımı bilsin diye. *Bunun* tadını çıkarıyorum. O burada, ben burada, başka kimse yok. Kaç tane hap kaçırdı? Belki de hiç, çünkü sürekli yeni paketler geliyordu, yani belli ki rezervleri vardı. Herkes onun çocuk sahibi olmama konusunda tutkulu olduğunu düşünebilir. Yine, bu konuşmayı yapmadığımız için bilemiyorum. Gözlerim doğal olarak karnına kayıyor, çatal ve bıçağımı yere bırakırken dişlerim dudağımda geziniyor, temizliğe başlarken onu izliyorum, büyüleniyorum

ne kadar evde olduğunu. Memnun hissediyorum. Ta ki sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi sırtının her saniye daha da dikleştğine dair işaretler yakalayana kadar. Sorular zihninde yeniden ivme kazanıyor. Taburemde kayıyorum ve tezgahı sildiğı mutfaga doğru sessizce yürüyorum ve o dönüyor, nefes alıyor, sorularını ateşlemeye hazır-

Ve göğsümden sekiyor. "Oh!"

"Sweatshirt'ü çıkar."

Bana bakıyor ve ben de onun sadece cesaret gördüğünden emin oluyorum. Onu şımarttım. Beni beslemesine izin verdim. Güzeldi, keyifliydi ama hiçbir şey beni ona fiziksel olarak yakın olmak kadar bulutların üzerine çıkaramaz ve bugün kesinlikle daha fazla sorgulamaya katlanamam.

Soru sormadan ya da tereddüt etmeden kazağını çıkarıyor ve ben onu içime çekerken hafifçe nefes alıyorum, serinlik yayıyor ama içim parçalanıyor. "İnanılmaz derecede güzelsin," diye fısıldıyorum boğazımdaki takdir yumrusunun üzerine. "Ve tamamen benimsin." Dizlerimin üzerine çöküyorum, dantelli külotunu alıp aşağı doğru çekiyorum, kaldırması için sırayla bir ayağıma vuruyorum. Onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. İhtiyacının kokusunu alabiliyorum.

Aşkını kokla.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sanırım önce senin gelmene izin vereceğim. Sonra da seni ortadan ikiye ayıracağım."

Ben bacaklarının arkasını okşarken yutkunuyor, göğsü zonkluyor. Ağzım sulanıyor, yalama mesafesinde hayatta kalmak için gerçekten ihtiyacım olan besin. Parmak uçlarım kalçalarının arkasını okşuyor, dilim dışarı fırlıyor, dudaklarımı yalıyor, sonra onu öne çekip davetkâr amına dalıyorum, onu derinden ve doyumsuzca öpüyorum.

"Oh kahretsin." Ellerini saçlarıma gömüyor, beni daha da içine itiyor, beni cesaretlendiriyor, her bir parçası dudaklarıma ve dilime karşı titriyor.

"Ağız," diye uyarıyorum onu, hiç ara vermeden dilimi sertçe yuvarlayarak emiyorum. Bir parmağımı, sadece bir parmağımı yavaşça sokuyorum, sıcak duvarlarının her santiminin onu daha derine çektiğini hissediyorum, onun sesini duyuyorum

sızlanmak. "Bana zamanını söyle, Ava." Bir parmak daha. Dişlerimin arasından hava emiyorum, dilime karşı zonkladığını hissediyorum.

"İşte bu kadar." Kalçaları ileri doğru itiyor, baskı uyguluyor ve duyulamayan birkaç kelime mırıldanarak bana doğru geliyor, bir yaprak gibi titriyor, şiddetle kabarıyor. Etine karşı gülümsüyorum, onu ağzıma sımsıkı tutuyorum, girdap hareketlerimi yavaşlatıyorum ve parmaklarımı serbest bırakıyorum, kasları meydan okurcasına direnmiyor.

"Çok iyisin," diye pantolonunu indiriyor ve ben yukarı bakıyorum, hafifçe iterek onu aşağı indiriyorum.

Onu ağzımın zevkinden kurtarıyorum ve yavaşça yükseliyorum, geçerken göğsünün üzerinde yolumu kemiriyorum. "Biliyorum. Şanslı değil misin?" Onu önüme doğru kaldırıyorum. "İyi ve düzgün bir şekilde becerilmeye hazır mısın bebeğim?"

Gülümsemesi. Tanrım, gülümsemesi. "Keyfine bak."

İkimizi de bayıltmak niyetindeyim. Ama burada değil. Onu mutfakta birden fazla kez hakladım. Ama spor salonunda? Bu eğlenceli olacak. Onu sertçe öpüyorum ve bizi dışarı çıkarıyorum, keskin dilinin açgözlülükle ağzımda dolaşmasına onayımı inletiyorum. Onu ayağa kaldırarak, kürek çekme makinemin yanına gelene kadar geriye doğru teşvik ediyorum. Dudaklarımın onunkilerden ayrılmasına izin veriyorum ve kulağına doğru öpücükler gönderiyorum. "Egzersiz yapmak ister misin?"

"Aklında ne var?" diye soruyor, kulağının kabuğunu yalarken titriyor. Bizi ayırıp geri çekiliyorum, şortumu çıkarıyorum ve ağrıyan aletimi serbest bırakıyorum. Beni içine alması için ona bir an veriyorum, bana geri yayılan katıksız ihtiyaçtan cesaret alıyorum. Sonunda gözlerime ulaşıyor ve başımı hafifçe sallayarak arkasını işaret ediyorum.

Dönüp spor aletlerime bakıyor ve ben de bir şey anlamasını bekliyorum. Ama tekrar bana döndüğünde, hiçbir şeyden haberi olmadığını görüyorum. *Hadi ama Ava.* Kaşlarını kaldırıyorum ve yüzünde kısa süreli bir kaş çatma ve emin olamadığı bir eğlence beliriyor. "Oh." Nefes veriyor, hemen kıpırdanıyor, ben içeri girip ona sahip çıkarken, onu

Kürek makinesi. Kürek çekmek hiç bana göre değildi. İçimde bunun değişeceğine dair bir his var.

Koltuğa doğru alçalıyorum ve gözleri dikkatle duran heybetli ereksiyonuma kayınca gülümsüyorum. Onu öne doğru çekiyorum ve pozisyon almasını sağlıyorum, üzerimde duruyor, elim göğsüne gidiyor ve nazikçe masaj yapıyor.

Gevşiyor, başı düşüyor, göğsü pompalanıyor.

"Ava," diye nefes alıyorum, beklentiyle her yerim karıncalanıyor. "Beni öldürüyorsun." Bana bakacak gücü kendinde buluyor ve bu asla bıkmayacağım bir bakış. Teslimiyet. "Seni seviyorum." Kalçalarını nazikçe tutuyorum, seğirdiğinde kendi kendime gülümsüyorum. "Sana dokunduğumda irkilmeni seviyorum." *Herhangi bir yerine* dokunduğumda irkilmesine bayılıyorum. "Benim için bu kadar ıslak olmanı seviyorum." Tamamen doymuş, yalvarıyor. Bir parmağımı içine sokuyorum ve yukarı doğru iterken iniltim onun iniltisiyle karışıyor, vajinasının yumuşak, süngerimsi duvarları beni tekrar karşılıyor. "Tadını seviyorum." Özünü yalayıp yuttuktan sonra onu kucağıma alıyorum, sikim içine kolayca kayıyor. Sanki bana alışmış gibiydi. Sanki vücudu beni isteyerek kabul ediyor. Sanki tek bildiği buymuş gibi. Yüzüme doğru nefes alarak iniliyor. "İçinde olmanın verdiği hissi seviyorum." Hiçbir şey onu yenemez. "Bacaklarını etrafıma sar," diye emrediyorum, talimatımı yerine getirip uzun, ince bacaklarıyla etrafımda dönerken ona sürtünmemek için çaba sarf ediyorum. "Seni seviyorum. Seni." Ayaklarımı yere bastırıyorum, bizi koşucunun sonuna kadar kaydırıyorum, bizi durduracak tamponun dudağımı ısırmasını bekliyorum. Ve sonra o şey oluyor ve ben buna hazırlıklı olmaktan çok uzağım. Havayı geri emiyorum ve gözlerimi kapatıyorum, boşalmadan önce kendimi topluyorum. Tanrım. Yanaklarım şişiyor, sahip olduğum her kas biraz kontrol bulmak için sıkılaşıyor, sikim kasılıyor. Gözlerimi açıyorum. Beni izliyordu. Çırpınışımı izliyor. Harekete hazırlanmamı izliyor. Sonra beni öpüyor ve bu beni hem sakinleştiriyor hem de uyarıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ağızımın etrafında ve öpücüğü dünyayı yerinden oynatıyor olmasına rağmen, sadece gözlerinin içine bakmak ve şunu görmek için geri çekilmek zorunda kalıyorum

Sevgi. Böylece o da benimkindeki takdiri görebilir.

"Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam," diye fısıldıyorum, bizi koşucuya doğru götürürken. "Bana ihtiyacın var mı?"

Zirveye ulaştık ve hep birlikte zevkle nefesimizi verdik. "Sana ihtiyacım var." Sesi titriyor.

"Bu beni de mutlu ediyor. Yine mi?"

"Lütfen."

Sona vardık ve inlemem kesildi, ellerim kalçalarında esniyor, bağlantımızın derinliği zihnimi döndürüyor. Bir sonraki sarsıntıdan önce kendimizi toparlamamız için bize zaman vermiyorum, bizi tekrar yukarıya çıkarıyorum, kendimi destekliyorum.

"Ah," diye soluk soluğa kalıyor, çenesi geriliyor, vücudu daha da sıkılaşıyor. "Biliyorum."

Kahretsin, bu çok iyi. "Daha fazla mı?"

"Evet," diyor, istekli bir şekilde ağzıma saldırıyor, tüm kontrolü, eğer kaldıysa, şimdi kaybetti.

Bu da titiz hareketlerimin artık ölçülü olmadığı, kısıtlamamın ortadan kalktığı anlamına geliyor. Bu kez ikimizin de hazır olmadığı bir güçle zirveye ulaştık ve Ava omzumun sığınağı için dudaklarımı bırakıp etime doğru ağlarken, yüzü tekrar tekrar boynuma girip çıkarken öksürükten havlıyorum.

"Oh kahretsin." Bacaklarım kendi başına bir zihin ediniyor, bizi makinenin tepesine başka bir hızlı kaymaya gönderiyor. Her vuruş göğüslerini göğsüme daha çok bastırıyor ve sikimi amının derinliklerine sokuyor. Görüşümde yıldızlar belirmeye başladı. *Hay sikeyim.* Ayaklarım bir kez daha yere basıyor, vücutlarımızın o keskin çarpışması için sabırsızlanıyorum. Saçlarımı yumrukluyor, kendini sabitliyor, omzumdaki sıcak, nefesli pantolonları tenimi yakıyor.

Bang.

Nefes nefese kaldım, etimi ısırdığını ve üzerimde kıvrandığını hissettim.

"Kahretsin Ava," diye bağıyorum, aşağıya doğru sürükleniyorum, biz inerken ısırıkları beceriksiz öpücüklerle dönüşüyor.

"Dişlerini omzuma geri sok." Bizi tekrar raylara fırlatıyorum, aletim seğiriyor ve şişiyor, öksürürken boğuluyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve ona yapışıyorum. "Kahretsin, boşalacağım." Doruk noktam arttıkça bacaklarım jöleye dönüşüyor. "Hazır mısın?"

"Evet," diye bağıyor, çılgınca, etrafımdaki her uzvu sıkıyor, hazırlanıyor. Ve sonra duvarları sikimi sıkıyor ve bu beni tamamen en iyi şekilde derin uca gönderiyor. Ayaklarımı itiyorum ve bizi koşucuya doğru yelken açmaya gönderiyorum.

Bang.

Ve tekrar.

Bang.

Ve tekrar.

Bang.

Siktir!

Ava, tepeye her çarptığımızda üstümde ağlıyor ve bağıyor, sırtımı pençeliyor, ısıtıyor, omzuma çığlık atıyor. Orgazmım bana bir buldozer gibi çarpıyor, gücü affetmiyor ve acımasız ve Ava'nın vücudu sıkılaşıyor, dişleri daha derine batıyor, çığlığı boğuluyor. Terden kayganlaştık. Birbirimizin boynuna gömüldük.

Nefes nefese.

Ve bu inanılmaz bir şey, tenimdeki karıncalanmalar durmaksızın devam ediyor, onun bana sıkıca yapışmış olduğunu hissediyorum, ona tutunmam için bana güveniyor.

Vay

canın

a.

Lanet

olsun.

İlk hareket eden Ava oluyor -nihayet- geri çekiliyor, tenimi öpüyor. Gülümsüyorum ve omzumdaki hasara bakıyorum. Kırmızı izlerden oluşan bir koleksiyon beni karşılıyor. "Sen bir vahşisin, bayan." Ve bu benim için sorun değil. Onu öpüyorum ve kaslarımın gevşemesine izin veriyorum. "Seni yatağa götüreceğim ve bütün gece içine gömülerek uyuyacağım." Onu kendime doğru çekiyorum ve yumuşayan aletimin olduğu yerde kalmasını sağlayarak kalkıyorum. Sıcak. Mutlu. "Şimdi öp beni." O

Ama saçımı sahiplenici bir şekilde çekiştirmeden önce değil. "Vahşi," diye fısıldıyorum, memnun bir şekilde gülümsediğini hissediyorum.

Bizi yatak odamıza götürdüğümde, aletimdeki kan yeniden dolmaya başlamıştı. Bu hayati bir işaret. Kendim ve Ava için, ikimizin de olmamız gereken yerde olduğumuzun kanıtı.

Onu yatağa yatırıyorum, yastığa uzanmasına yardım ediyorum, öpüşmemiz yumuşak ve sakin. "Benimle kal." Altımda ona bakıyorum, teni hala son orgazmindan dolayı kızarmış.

"Buradayım," diye fısıldıyor.

"Benim yanıma taşın." Yeni bir hafta başlamadan önce bunun netleşmesini istiyorum. Tüm gri alanların silinmesini istiyorum. Anlaşılmak istiyorum. Onay istiyorum. Bu ikimizin de yararına olacak, özellikle de işe gitmekte ısrar ederse. "Uyuduğumda burada olmanı istiyorum. Uyandığımda da burada olmanı istiyorum." Dilimle dudaklarının kenarında iz bıraktığımda bana karşı sertleşiyor. "Güne seninle başlamak ve seninle bitirmek tek ihtiyacım olan şey." Aradaki her şeyle geldiği gibi başa çıkacağım.

"Tüm bunların biraz erken olduğunu düşünmüyor musun?" diye soruyor.

Hayır, artık çok geç. Dudaklarını serbest bırakıyorum, Ava'nın aptal kafasının yine kalbinin önüne geçiyor olabileceğinden başka bir nedenden ötürü verdiği tepkiden hoşlanmıyorum. Her şeyden sonra, özellikle de geçen gün, bunu aştığımızı sanmıştım. "Belli ki aşmışsın."

"İki gün oldu."

İşte başlıyoruz. "Neyin üzerinden iki gün geçti?" Burada ne olması gerektiğini görebiliyorum. Bunu spor salonunda zevkten uçarken önermeliydim. *Aptal.* Öğrenemedim mi? Ama . . . Bunu kurtarabilirim. Hareket ediyorum, kendimi pozisyona sokuyorum, ne olacağını anladığında içimden gülümsüyorum. *Evet bebeğim, istediğimi almak üzereyim.* Geri çekiliyorum, gözlerim kısılıyor ve bilerek ileri atılıyorum. "Bunu her sabah ve her gece istiyorum." Gülümsemem engellenemez, hele ki o deliliğe yenik düşmemek için her şeyiyle savaşıırken. "Ve belki biraz da

arasında," diye mırıldanıyorum, gıcırıyor ve derinlere iniyorum. O da bunu istiyor. Lanet olsun ona, neden ilişkimizdeki her adımı zorlaştırmak zorunda?

Parlayan gözleri kısılmaya çalışıyor. Ve başarısız oluyor. Bana olan arzusunu her zaman gizlemeyi başaramaması da cabası. "Beni sadece vücudum için istiyorsun."

"Bunu istemiyor musun?" Daha derine, daha sert, daha amaçlı dalıyorum ve o kıvranıyor, iniyor, zevkin saldırısıyla savaşıyor.

"Adil oynamıyorsunuz, Bay Ward."

Nasıl oynadığımı seviyor, belki de bu yüzden ilişkimizdeki her adımı zorlaştırıyor. Çünkü bunu istiyor. "Evet de," diye talep ediyorum, aynı zamanda ona şiddetle vuruyorum. "Sana biraz akıl vermem gerekiyor mu Ava?" Çünkü kesinlikle yapacağım ve o da buna bayılacak. Burada sadece bir sonuç var. Bunu biliyorum. O da biliyor. Vücutlarımız bunu biliyor. Ama süreci uzatmak isterse, ben varım. Her zaman varım.

"Hayır," diye bağırıyor, göz temasını kesip yatak başlığını tutuyor, ağzı bir şey söylerken vücudu tamamen başka bir şey söylüyor. Ve gözlerimden kaçmanın işe yarayacağını mı düşünüyor? Ensesinden tutup başını yukarı kaldırıyorum, dudaklarım biraz bükülüyor, acıyla başa çıkmaya çalışıyorum.

"Söyle," diye homurdanarak ileri atılıyorum. "Hayır."

Tanrım, gerçekten bunu istiyor. Ve o geri adım atana kadar her darbenin ve sürüşün tadını çıkaracağım. İhtiyacım olacağını bildiğim için hava alıyorum ve onun meydan okumasına izin veriyorum. Bu son olmayacak. "Lanet olsun, söyle Ava!"

"Hayır."

"Ava." Kalçalarım pistonlanıyor, vücudum anında damlıyor ve tekrar tekrar çığlık atıyor, her tiz çığlık, kaslarının aletimin etrafındaki sıkılaşmasıyla birlikte beni körüklüyor. Geliyor. Teslimiyeti ve orgazmı. Ağzımı onunkine götürüyorum ve çılgın hızıma uygun bir öpücük veriyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet!" İnliyor, ığlık atıyor, inliyor ve çığlık atıyor. "Bunu her gün istiyor musun?"

"Evet!"

Tanrım, evet. Eğer böyle oynamak istiyorsa işime omak sokmaya devam edebilir. Onları çıkarmaktan asla yorulmayacağım. "Söyle o zaman," diye emrediyorum, saçlarını sertçe kavırıyor, sürekli bağırarak dalıyor ve geri çekiliyorum.

"Evet," diye çığlık atıyor, sesi delici ve içimden sırtıtıyorum, sonunda Ava kelimenin tam anlamıyla patlarken vücudumun bir başka tahliye talebinin beni almasına izin veriyorum. Ve tüm kontrolünü kaybeden sadece vücudu değil, aynı zamanda lanet olası ağzı. "Evet, evet, lanet olsun, evet!"

Aklımı kaçırmış durumdayım, doğru düzgün göremiyorum ama hâlâ duyabiliyorum. "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye bağırıp yatağı yumruklayarak dengemi sağlamaya çalışıyorum. *Lanet olsun.* Acıdan. Dişlerimi sıkıyorum ve oyunun sonuna odaklanıyorum, aldığım her nefeste tıslıyorum ve her zamanki gibi bunu bekliyor olsam da hazır olmaktan çok uzağım. İçine gmlyorum, nefesimi tutarken kendimi derinden tutuyorum ve zevkten kendimden geçiyorum, inlemem uzun ve boğuk. *ılgınca.* Gevşek başım düşüyor ve sarkıyor, her gzeneğimden boncuk boncuk ter damlıyor. "O kadar da zor değildi, değil mi?" Hırıldıyorum, hâlâ başım dönüyor, her yerim karıncalanıyor.

"Etki altındaydım." Nefesi kesildi ve ben gülümsedim. Benden sarhoş. Demek istediği bu. Onu usulca öpüyorum ve Ava'yı da yanıma alarak sırt üstü düşüyorum. "Günün her saniyesi seninle olamam," diyor sessizce, sesi biraz endişeli geliyor.

"Yapamayacağını biliyorum," diye nefes alıyorum, bunu yarı kabullenmiş bir şekilde. "Keşke yapabilsen."

"Benim bir işim, bir hayatım var."

Ve işte sorun. Bağımlılık. Ya da Ava'nın durumunda, bağımsızlık. "Senin hayatın olmak istiyorum." Ses tonumdaki kederli ifadeyi engelleyemiyorum.

"ylesin," diyor ama yanılıyor. Onun bir kariyeri var. Arkadaşları. Ailesi var. Kendi kendine yetmek için bir susuzluk, oysa benim sadece ona karşı bir susuzluğum var. Bakıyorum

göğsümü nazikçe okşarken başının arkasına bakıyorum. Sanki hem pastamı yemek hem de onu yemek istiyormuşum gibi hissediyorum. Ava'nın sahip olduğu her şey, yapısı, ona bu kadar hızlı ve sert aşık olmamın nedeni. Beni yatıştırmak için bunu değiştirmesini beklemem adil değil, bunu biliyorum. Bu yüzden ona istediğini vermek ve aynı zamanda ihtiyacımı karşılamak için *elimden* gelenin en iyisini yapmalıyım. Uzlaşma. Bunu yapabilirim. Ama o yapabilir mi?

Düşünceli bir şekilde dudağımı çiğniyorum, başımı arkaya yaslıyorum, nefesi sığılaştıkça ve vücudu göğsümde ağırlaştıkça onu her yerde hissediyorum. Hiç şüphe yok ki; eğer eski hayaletler varlığımızın çevresinde dolaşmıyor olsalardı, beni asla terk etmeyeceğini söylediğinde bunu gerçekten kastettiğinden daha emin hissedebilirdim. Bu yüzden onlar defolup gidene kadar endişemi içime atmam, saklamam, Ava'yı geçmişimden uzak tutmam ve bende güç ve istikrardan başka bir şey görmediğinden emin olmam gerekecek.

Çocuk oyncağı.

TUĞLA GIBI UYUYORUM. Kendime nedenini sormanın bir anlamı yok. Cevap şafak sökerken hala kollarımda, olabildiğince derine sokulmuş, hafifçe nefes alıyor. İç çekiyorum, memnunum ve onu daha da sıkıyorum. Onu nazikçe ters çevirebilirim. Onu mümkün olan en iyi şekilde uyandırabilirim.

Ama *bir parça kek* planımı harekete geçirmem gerekiyor. Bu yüzden, ve bu çok acı veriyor, dikkatlice vücudunu benimkinden ayırmaya başlıyorum, çok gergin, aletim protesto ediyor. Ama gerekliydi.

Ava'yı yatağımızda yayılmış halde bırakıp bir boxer buluyorum, üzerime geçiriyorum, biraz para ve telefonumu alıyorum ve aceleyle merdivenlerden inip çatı katımızdan çıkıyorum. Lobiye vardığımda Clive telefonla konuşuyordu. Asansörden boxer'larımla çıktığımı fark ettiğinde, yaşlı gözleri fal taşı gibi açılmış ve şok olmuştu. Kendimi masasının önüne bıraktım, yüzümde kocaman, sevimsiz bir sırıtış vardı. Clive ve ben tanıştığımızdan beri pek anlaşıyoruz. Bunu değiştirmem gerek.

"Evet, efendim," diyor hatta. "Bu kesinlikle yapılabilir, efendim." Bir kalem alır ve kendisine doğru bir bloknot çeker. "Detayları almaya hazırım efendim."

Omuzlarım düşüyor. Burada zamana karşı yarıştığımı göremiyor mu? Parmaklarımı mermer masaya vurmaya başlıyorum, gözlerim onun yazı yazan elinde, acele etmesini istiyorum.

"Ah, gerçekten efendim. Bunu sizinle tekrar gözden geçirmeme izin verin, efendim."

Ne dedin? Hayır. Tezgâhın üzerinden uzanıp telefonu Clive'dan aldım ve yuvasına geri koydum.

"Bay Ward," diye sıçradı. "Çok zor bir durumdaydım-"

Tezgâha bir tomar para atıp parmak uçlarımla bastırıyorum, Clive'a paranın henüz onun olmadığını söyleme şeklim bu. "Biraz konuşmamız gerek," diyorum ve başını kaldırıp bana bakıyor. "Dün burada beni arayan bir bayan olduğundan bahsetmiştin."

"Ava değil tabii ki," diyor. "Başka bir kadın. Biraz daha yaşlı."

Olgun, dedi Ava. "Benden biraz daha mı yaşlı?"

Mırıldanıyor. "Sanırım öyle. Kaç yaşındasınız Bay

Ward?" "Sarışın mı?" Onu görmezden gelerek soruyorum.

"Evet, sarışın."

"Hmm." Dişlerim dudağımda fazla mesai yaparken ona bakıyorum. Malikâneye gelmek bir şeydir. Benim evime mi? Freja bunu daha önce de yapmıştı, bu yüzden şaşırmamalıyım ama yine de. Ne haltlar karıştırıyor bu? Ava'nın hâlâ evimde olduğuna dair görsel bir onay mı bekliyor? Hayatımda mı? Parayı bırakıyorum ve Clive'ın elindeki kalemi alıp cep telefonu numaramı karalıyorum. "Ava dışında başka bir kadın gelirse, onları gönder ve beni ara." Not tomarına dokunuyorum. "Tamam mı?"

Gülümsüyor, parlak ve neşeli. Sanırım Clive ve ben artık çok iyi anlaşacağız. "Elbette, Bay Ward. İyi günler dilerim."

Alaycı bir kahkaha atarak başımı sallıyorum ve asansöre biniyorum. "Deneyeceğim," diyorum kendi kendime, şifreyi tuşlarken zihnim daireler çiziyor. Van Der Haus. Karısını becerdiğimi öğrenmeden önce onun en sevdiği kişi değildim. Ya şimdi? Ya gözüne kestirdiği genç ve seksi iç mimara aşık olduğumu öğrenirse? Bunun üstesinden nasıl geleceğim? Eğer halledilmesi gerekiyorsa. Freja ona Ava ve benden bahsetmeyebilir. *Söylemeyebilir*. Sikeyim. O zaman neden ilişkimizle bu kadar ilgileniyor?

Asansörden çıkıyorum ve John'u arıyorum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyorum, kendimi çatı katına geri bırakıyorum, gözlerim doğrudan merdivenlere iniyor, yatak odasından herhangi bir yaşam belirtisi dinliyorum.

"Hayır," diyor John ve ben geri çekiliyorum. "Sormadım bile."

"Umurumda değil. Bunu yapmak istemeyeceğimi biliyorum." "Yataktan ters mi kalkıyorsun?"

"Daha yataktan bile çıkmadım, seni sinir bozucu orospu çocuğu. Saat daha yedi."

Kapıyı kapatıp mutfığa yöneliyorum, zihnim fazla mesai yapıyor. Ne yapmalı, ne yapmalı? "Sana bir bonsai ağacı alacağım." "Bende yeterince var."

"Sana maaş zammı yapacağım."

"Bana hakaret etme."

İç çekiyorum, kıcıımı tabureye bırakıyorum. "Lütfen, John." Onun merhametine kalmış durumdayım ve bana yardım ederse her şeyi, kesinlikle istediği her şeyi yapacağım. "Çaresizim."

"Ne için?"

"Akıl sağlığı," diye mırıldanıyorum ve o gülüyor. "Hiç komik değil."

"Bu konuda sana nasıl yardımcı olabilirim, aptal suratına vurup biraz tokat atmaya çalışmak dışında?"

"Ava'ya benim için bakabilirsin."

"Şimdi ne olacak?"

"Onu işe götür, öğle tatilinde ona eşlik et, bu tür şeyler.

Gizlice tabii ki. Ona bebek bakıcılığı yaptığımı düşünmesini istemiyorum."

"Gizlice mi? Onu işe götürürken mi? En son baktığımda, Jesse, Thames Nehri'nden daha geniş bir göğsü ve lanet olası aydan bir anlığına görebileceğin kadar parlak bir kel kafası olan, 1.80 boyunda, 2.80 cm'lik Siyah bir adamdım. Gizlice mi?"

"Evet, araba kullanma kısmını kabul edecektir. Ama-"

"Her hareketini takip etmeme karşı çıkabileceğini mi düşünüyorsun? Nedenini hayal bile edemiyorum."

Başım ellerimi buluyor. "John, bu önemli." "Neden?"

"Çünkü Freja Van Der Haus etrafı kokluyor. Beni aradı, Ava'yı sordu. O da dün buraya geldi. Neyse ki Ava burada değildi ve kapıcı onu içeri almadı ama durum çok farklı olabilirdi. Ava'nın yolunu kesip hikâyeler anlatması riskini göze alamam."

"Ama bunlar masal değil."

Çenem geriliyor. Kanım tehlikeli bir şekilde cızırdamaya başlıyor. "Sadece Ava'nın bu pisliği öğrenme ihtimalini azaltmaya çalışıyorum, nasıl başa çıkacağımı öğrenene kadar öğrenmesini gerçekten istemiyorum."

John yorgun bir ifadeyle, "Kahretsin, hayatının yarısını zor işlerde geçirmiyorsun," diyor ve ben yüksek sesle gülüyorum. "Tamam, onu işe götüreceğim. Tamam, onu ben alırım. Ama onu takip etme konusunda sınırı çiziyorum, o yüzden daha pratik bir şeyler bulsan iyi olur. Ve çabuk ol. Yapacak işlerim var."

Bu da bir şeydir ve alabileceğim her şeyi alırım. "Sekizde burada olur musun?" "Siktir git." Telefonu kapattı, ama akıl sağlığım kesinlikle kurtulmadı, çünkü

John haklı. Bu sürdürülebilir değil. Ava'nın, onu bana musallat olan tüm insanlardan korurken akıl sağlığımı korumak için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğumu öğrendiğinde muhtemelen devasa boyutlarda bir kriz geçireceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu süreçte muhtemelen onu delirtecek olmam ironik. Günlüğünü ele geçirmeliyim. Ya da daha iyisi, beni mahvetmeye çalışan tüm piçlerden kurtulmak için lanet olası bir tetikçi tutmalıyım. Homurdanıyorum ve buzdolabına gidip beni sakinleştirmek için birkaç kaşık fıstık ezmesi yiyorum. Sonra kahve makinesini çalıştırıyorum ve planın ikinci bölümünü uygulamak için duş almaya gidiyorum.

Yatak odasına girip eşikte duruyorum ve onu yatağıma yayılmış, güzelce bilinçsiz ve habersiz gördüğümde bir anlığına tüm sıkıntılarım eriyip gidiyor. İç çekiyorum, omzumu kapının pervazına yaslıyorum ve

Daha fazla yaklaşmaya cesaret edemeden g r nt ye hayranlıkla bakıyorum. Sabah sevgisinin potansiyelinden gafil olacağım. Onu o g n i in dış d nyaya kaptırmadan  nce m kemelliğimizi ona bir anlığına hatırlatmak. "Pislikler," diye fısıldıyorum, g zlerimi ka ırıyorum, banyoya odaklanıyorum.

Ava'yı uyurken bırakmak ve onun ırzına ge memek tarıfsız bir g   gerektiriyor ama o hazır olmadan ve John'u otoparkta onu beklerken bulmadan  nce gitmiş olmam gerekiyor. Ve beni iş g n m i in hazır bulduğunda y zde y z birlikte g r nmeliyim, ki bu g n Malik ne'de topuklarımın  zerinde tepinerek ve zamanın bir an  nce ge mesi i in yalvararak ge ecek.

Duş alıyorum, tıraş oluyorum, dişlerimi fır alıyorum, ekstra gargarayla  alkalıyorum ve soyunma odasına giderken onu yatağımızda bir kez daha g rmezden geliyorum. En iyi takım elbiselerimden birini, yeni bir beyaz g mleği  ıkardım ve kravat se eneklerime g z attım. Pembe. Kendimi toparlıyorum, sa ımı d zeltiyorum, Rolex'imi takıyorum ve ayaklarıma bronz Grenson'larımı giyiyorum.

Tamamdır.

Boy aynasında kravatımı d zeltirken, karşımdaki adama g l ms yorum
Ben.

Sıcak. Gibi. Sikeyim.

Y z m  buruşturuyorum, yumruğumu esnetiyorum,  r  kler ve şişlikler birbirine  arpıyor.

K m r rengi takım elbisemle. "Orospu  ocuğu," diye nefes alıyorum, yatak odasından gelen kıpırdanmaları duyunca omzumun  zerinden bakıyorum. Ve inliyorum. "Acı," diye homurdanıyorum, ama elimle ilgili değil. G zlerimi yataktan ayırmadan soyunma odasından  ıkıyorum ve alt kattaki mutfağa y neliyorum. Kapının yanında Ava'nın  antasını g r yorum ve doğal olarak işbirlik i zihnim d nmeye başlıyor.

Elime alıp karıştırıyorum, her zamanki gibi bir kadının  antasında ne kadar  ok ıvır zıvır bulundurabildiğine hayret ediyorum. Telefonunu buluyorum, ayarlara giriyorum ve numaramın zil sesini değiştiriyorum, bunu yaparken de g l ms yorum. Sonra, fazla d ş nmeden, biraz daha karıştırıyorum, bir şey aramak i in en d be kadar tırmalıyorum.

Bir paket hapın tanıdık buruşmasını duyduğumda hala sağıma soluma ve etrafıma bakıyorum, sanki tam bir psikopat davranışı sergilerken yakalanmadığımı kontrol ediyorum.

Yapma bunu.

Yol göstermesi için tavana bakıyorum. Bir sebep için. Beni durduracak bir şey için. Bir hafta önce adet görmüş. Hamile *değil*. Benim aşağılık numaramdan sonra, bu bir lütuf. Peki ben neden bunu böyle görmüyorum?

Arkamdan gelen bir ses beni ürkütüp harekete geçiriyor ve çantasını bırakıp haplarını cebime atıyorum ve mutfığa gidip kendime hızlıca bir kahve doldurup oturuyorum. *Sıçtın Ward. Tamamen sıçtım.*

İki saniye sonra Ava mutfığa düşüyor ve kalbim karnıma düşmeden önce takırdıyor. Gözlerim onun çıplak bedeninde yavaşça geziniyor, aletim pantolonumun fermuarını yumrukluyor, dışarı çıkmak istiyor. Zamanım var. Gerekirse zaman yaratırım.

"Günaydın," diyorum sessizce, titreyen elimi kahvemden kurtarıyorum ve ayağa kalkıyorum. Sesim kısık. Vücudum hazır. Biraz şaşkın görünüyor. Ve gerçekten büyülenmiş.

"Urh . . sabah." Çullanıp onu kaldırdığımda, çıplak önünü bana doğru bastırırken, koyu renkli, memnun gözleri takım elbiseli formuma bakıyor. Yanakları pembeleşmişti. Uykulu olmasına rağmen gözleri canlı.

"İyi uyudun mu?"

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirirken mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

"Görüyorsun ya," diye fısıldıyorum, sesim konuştuğum her kelimeyle daha da derinleşiyor. "İşte *tam da* bu yüzden seni sabah, öğle ve akşam burada istiyorum." Tutuşumu gevşetiyorum ve o önümden aşağı kayıyor, hala biraz şaşkın olsa da zaten nefes nefese. Ne düşündüğünü biliyorum. Bunun dün duшта bulunduğu adamla taban tabana zıt olduğunu düşünüyor. Dışarıdan, evet. İçimden, John Ava'nın refakatçiliğini bırakmadan önce tüm olası sorunları ortadan kaldıracabileceğimi umuyor ve dua ediyorum. Ya da daha büyük ihtimalle Ava onu kovmadan önce.

Ve beni öldürüyor.

Ön tarafına bakıyorum, dudağımın kenarı kalkıyor. Kaşlarını çatıyor. Kendine hızlıca bir göz atıyor. Mutfakta çırılçıplak olduğunu fark ediyor.

"Kahretsin," diye geveliyor ve ben irkilip gözlerimi kapatıyorum. Kapatmamalıydım. Gözlerimi açtığımda gitmişti.

"Olamaz," diye mırıldanıyorum, peşinden gidiyorum, merdivenleri üçer üçer çıkıyorum, ısırma mesafesindeki pürüzsüz, dolgun kıcını görünce şaşı oluyorum. *Tanrı aşkına*. Onu yakaladım ve mutfığa geri götürerek bizi döndürdüm. "Ağzını topla." Çıplak tenine değen soğukluk karşısında ciyakladığında kıkırdarak onu adaya oturtuyorum ve çıplak bacaklarını ardına kadar açıyorum. "Her sabah kahvaltıya böyle gelmeni istiyorum."

"Her sabah burada olacağımdan eminsin," diyor, dokunuşumu bacaklarının arasına sürüklediğimde sesi kırılıyor, vücudu geriliyor. Oyun oynuyor. Çok tatlı. Ve gerçekten çok sinir bozucu.

Bu yüzden bir hatırlatıcıya ihtiyacı var ve ben de bunu seve seve yaparım. Burada oturup nazlanabilir, kararlı görünebilir ama vücudu yalan söylemez ve vücudu şu anda benim için çılglık atıyor. "Kendime güveniyorum," diyorum sessizce, parmağımın hafif daireleriyle ona işkence ederek. "Çünkü *evet* dedin. Yoksa ... mıydı?" Düşünceliymiş gibi yapıyorum, bir şeyler hatırlamaya çalışıyormuş gibi yapıyorum. "Oh, hatırlıyorum. *Evet, evet, evet, evet, lanet olsun, evet!*" Karanlık bir şekilde gülümsüyorum, onu parmağımla becermeye başlıyorum, karanlık gözlerinin daha da karardığını ve sadece benim besleyebileceğim bir açlıkla dolduğunu memnuniyetle izliyorum.

"Zayıf bir anımda yakalandım," diye pantolonunu indirdi, kıvrılarak bacaklarını daha geniş açtı. *İffetsiz*.

"Bunun neden iyi bir karar olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Onu sertçe öpüyorum ve bir parmak daha sokarak çıtayı yükseltiyorum. Mükemmel ütülenmiş takım elbisemin yakalarını yumrukladığında, cevabımı aldım, dilimin etrafındaki inlemeleri bunu zorluyor. Siktir, ona sahip olmalıyım. Şimdi. İşte. Onu tezgâha doğru itiyorum ve pantolonumun kemerini çekıştırmeye başlıyorum, beni beklerken göğsünün pompalanmasını izliyorum. Sikim pantolonumdan dışarı fırladı, ağlıyordu.

ve hiç vakit kaybetmeden onu olması gereken yere koyuyorum. Kalçalarını tutup onu kendime çekiyorum ve anında zevk vücudumu sarıyor.

Tanrım.

"Bu da başka bir neden," diye mırıldanıyorum, geri çekilip tekrar ileri atılıyorum. Çığlık atıyor, başı geriye atılıyor, vücudu şiddetle eğiliyor, elleri tezgahın kenarını kavırıyor. Bunun zor olacağını biliyor. Hazırlıklı. Güzel, çünkü kendimi tutabilmemin hiçbir yolu yok. Ona acımasızca vurmaya başlıyorum, kalçalarım hızlı, kıçım gergin, parmaklarım uyluklarının etini pençeliyor. Küfürlerimi tekrar tekrar bağıriyorum, başıma hücum eden kan yakıyor, vücudumun sıcaklığı o kadar yüksek ki, alevler içinde patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Kahretsin, mükemmel hissediyorsun bebeğim." Zıplayan göğüslerinden birine uzanıyorum, her acımasız sürüşte çığlık atarken sıkıca şekillendiriyorum. "Daha hatırlamadın mı?" Her acımasız saniyeyi kabul ederken dişlerimi sıkıyorum, vücudum kontrolden çıkıyor. "Soruya cevap ver Ava," diye çılgınca emrediyorum, nefesini tuttuğunu, ihtiyacı olan orgazmı aradığını görüyorum. "Şimdi."

"Evet!"

"Benimle mi kalacaksın?" Sakinleşmiyorum. Bana istediğimi verene kadar ona vermeyeceğim.

"Tanrım," diye feryat ediyor, başı sürekli bir o yana bir bu yana savruluyor. "Aman Tanrım. Jesse!"

Benim adım. Adımı haykırışını duymak. Çok sert boşalacağım. Ama . . .
"Lanet soruya cevap ver, Ava."

"Evet," diye bağıriyor, sesi çatlıyor, sırtı kamburlaşıyor.

Ve bırakıyorum, kalçalarım yuvarlanıyor ve bir iniltiyle boşalıyorum, vücudumu dik tutma yeteneğimi kaybediyorum, bacaklarım jöle gibi. Öne doğru düşüyorum, onu sıcak, ağır vücudumla sarmalıyorum ve işte bir erkeğin gününe mükemmel başlangıç diye buna denir. Ama sonuç olarak, bitkin düştüm. Kahretsin, birlikte o kadar mükemmeliz ki ağlayabilirim.

"Tanrım, seni çok seviyorum." Onu görmek için başımı kaldırmaya zorladım. Yanaklarının gölgesini ve gözlerindeki uyuşukluğu görmek için.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, hâlâ düzgün nefes almakta zorlanıyor, uykulu gözleri çene hattımı inceliyor. "Tıraş olmuşsun."

"Tekrar uzatmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, hepinizi görmek hoşuma gidiyor." Yüzümdeki avuç içi tenimde daha fazla ateş etkisi yaratıyor ve ağzımı ona çevirip onu usulca öpüyorum. Ve şimdi gerçekten buradan çıkmalıyım. Yüzümü onun karnına bırakıyorum, onu içime çekiyorum, sonra isteksizce sıcaklığından kurtulup kendimi içeri sokuyorum.

"Gitmeliyim," diyorum kendimi toparlayarak. "Seni tekrar almadan önce gözümün önünden kaybol." Onu yukarı çekiyorum ve ağzı bana çok yaklaşıyor. Onu öpüyorum. Onu derin ve sert öpüyorum, içimden ağlıyorum. "Şimdi." Kendimi geri çekiyorum ama Ava öylece duruyor, düşünceli bir şekilde bana bakıyor ve daha fazlasını istediğini belli ediyor. Ben de gözlerimi kısıyorum, sessizce onu uyarıyorum, daha fazla acı vermemesi için yalvarıyorum. Sonunda ayağa kalkıyor ve çıplak kalçalarının salınımında çok fazla amaç güderekle uzaklaşıyor. Küçük baştan çıkarıcı. Ellerimi bağlı oldukları ceplerime sokuyorum, bir şey hissediyorum ve ne olduğunu hatırladığımda çıkarmak üzereyim. *Lanet olsun.* Hapları oldukları yerde bırakıyorum. Saklı.

Vücudumu yavaşça çeviriyorum, onu kapıya kadar takip ediyorum ve o duruyor. Omzunun üzerinden bakıyor. "İyi günler," diye mırıldanıyor, kalçalarının arasını okşuyor ve sabah seansımızın kalıntılarını yavaşça yalıyor.

Yüce Tanrım. "Siktir git, Ava."

Gülümsemesi boğucu ve tatmin edici. Aferin ona. Ve eğer lanet olası aletim yine demir olmasaydı, kesinlikle adımlarımda bir baharla yürürdüm. Havayı üflüyorum ve pantolonumu yeniden düzenleyerek kendimi avuçluyorum. Ve sonra gülümsüyorum. Beni seviyor. Bana karşı koyamıyor. Vicdanımla savaşıyor hapları çıkarıyorum. *Geri koyuyorum.* "Yardıma ihtiyacın var Ward," diye mırıldanıyorum, onları yanlış yere geri koyuyorum. Cebime.

Anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum. Lobiden geçerken Clive biraz daha uyanık görünüyor ve sevimsiz bir sırıtışın eşlik ettiği şapkasının ucuyla bana artık aynı sayfada olduğumuzu söylüyor. "İyi günler Clive," diyorum neşeyle, güneş gözlüklerimi takıp sabah güneşine çıkıyorum. Duruyorum ve yeni haftayı içime çekiyorum, iyi bir hafta geçirmeye kararlıyım. Bunu başarabilirim. Daha sekiz saat var. İçten içe inliyorum. Lanet olası sekiz saat. Sekiz yıl gibi hissettirecek.

"Bir aslan tarafından parçalanmış gibi görünüyorsun."

Dönüyorum ve John'u Range Rover'ının kaputuna yaslanmış, gözlüklerinin üzerinden bana bakarken buluyorum. Gülümsüyorum ve gözlüğümün üstünden bakıyorum. "Aslında bir dişi aslandı." Adımlarımda hâlâ bir sıçrama olmadan yanına doğru ilerliyorum. "Bunu yaptığın için teşekkürler koca adam."

"Peki *sen* ne yapacaksın?" "Ne demek istiyorsun?"

Bana hırladığında altın dişi ortaya çıkıyor ve ben temkinli bir şekilde birkaç adım geri çekiliyorum. "Yani, birincisi kız arkadaşına bakıcılık yapmak zorunda kalmamak için, ikincisi de senin bu işi çözmen gerektiği için."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, biraz afallamıştım.

"Freja Van Der Haus'un olayı nedir?"

"Kocasına onu becerdiğimi söylemiş." İçimdeki ürpertiye silkeledim. Freja, Mikael'in benden hoşlanmadığını biliyor. Kocasının Malikâne'den nefret ettiğini biliyor ve şimdi de onun benim yatağında olduğunu biliyor. Ava bir boğa için kırmızı bir bayrak olacak ve Mikael bayrağa oldukça bağlı olduğumu öğrenirse o bayrak boğanın suratında dalgalanacak. "Şimdi de Ava'nın hâlâ aşkımın nesnesi olup olmadığını anlamak için etrafı kokluyor."

"Ve çılgınlık," diye mırıldanarak yorgun bir ifadeyle ona bakmamı istedi.

"Onun tekliflerini reddettim ve şimdi kendimi biraz savunmasız hissediyorum."

"Sanki Van Der Haus'a onu tam olarak ne kadar yakın zamanda becerdiğini söyleyebilirmiş gibi."

"Evet." Yani, temel olarak, her iki şekilde de sıçtım.

Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor, burun delikleri öfkeyle alevleniyor. Anlayabiliyorum. "Daha fazla çılgınlık yok demiştin. Bu delilik. Ava'ya karşı dürüst ol." Endişeli bir şekilde terlerken histerik bir şekilde gülüyorum ve Lusso'yu işaret ediyorum. Bunu daha kaç kez tekrarlamamız gerekiyor? "Ona ihanet ettiğimi mi söyleyeyim? Kısa bir an için aklımı kaçırdığımı ve bir şişe votka içtikten sonra iki kadını ofisime kabul ettiğimi mi?" Alay ediyorum. "Bu onun korktuğu her şeyi doğrulayacak ve onu kaybetme olasılığı ölümcül bir kesinlik haline gelecek." Ben berbat biriyim. Ve bunu doğrulamak istercesine elimi cebime sokuyorum ve az önce hayatımın aşkından çaldığım hap paketini hissediyorum. İhanet ettiğim hayatımın aşkından. Bana bir silah verin, kendimi ve diğer herkesi acılarından kurtarayım. "Daha yeni yola çıktık. Ona söylemeyeceğim," diye onayladım, Aston'uma doğru yürürken. "Onu kaybedemem John. Bu benim sonum olur." Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırıyorum ve kükreyerek kapılara doğru gidiyorum. Ona söyleyeyim mi? Beni temelli terk etmesi için gereken tüm cephaneyi ona mı vereyim? "Buradaki insanların nesi var böyle?" Direksiyona birkaç kez vurarak bağıriyorum, her vuruşta ve yumruğumdaki her keskin acıda küfrediyorum. "Lanet olsun." Burnumu çekiyorum ve kabaran gözlerimi kabaca siliyorum, hayal kırıklığı beni ele geçiriyor. Cennetimden ayrıldığım an, o lanet olası saniye, dünyam alt üst oluyor ve gerçekliğim etrafımda yıkılıyor. Bir vites düşürdüm ve ayağımı yere vurdum.

Diş gıcırdatma.

Ava'yı düşün.
Sadece Ava'yı düşün.

Ben de öyle yaptım. Malikâneye giden yol boyunca, bir haftalık cehennem yolculuğumdan sonra gözlerimi açıp onu sandalyede uyurken bulduğumdan beri geçirdiğimiz her saniyenin üzerinden geçiyorum. Benimle savaştığı ama savaşmak istemediği her anı. Ve söylemekten korktuğum kelimeleri söylediğim an. Ve onun da bunları söylediğini duymak. Boğazıma bir yumru yayıldı, parmak eklemlerim tutuşumdan dolayı beyaza döndü.

Seni seviyor. Belki de seni bırakmaz. Ve sen gerçekten böyle devam edebilir misin? Sırlarını saklayarak? Kızını saklayarak? Acınası hikayeni saklamaya? Beni saklamaya?

Hayır, bu şekilde devam edemem. Ama bunun alternatifi Ava'nın bu dış görünüşün altına girmesi ve ben de onun bana ihtiyaç duyduğu adamdan daha azı olmayı reddediyorum. Olmak istediğim adam. Olmam için bana yardım ettiği adam. Bir kaç küçük erime bir yana.

Ve onu aldatmak bir yana.

"Ciddi değildik," diye bağıriyorum, direksiyona bir yumruk daha atıyorum, kızgın bir goril gibi kabarıyorum. Bu bir yalan. *Çok* ciddiydik. En azından benim için. İşte tam da bu yüzden şışeye döndüm. Bu bir bakıma Ava'ya berbat bir iltifat. Çünkü Jesse Ward'ın tarihinde hiçbir kadın onu çıldırtmadı. Hiçbir kadın onu büyülemedi. Hiçbir kadın onu aşık etmedi.

Şimdiye kadar.

Ve aşkımla birlikte, ne yazık ki Ava için, bir yığın çılgınlık da geliyor gibi görünüyor.

Malikâne ölü, fuaye sessiz, bar boş, yazlık oda sessiz. Ofisime doğru yürürken kimseyi görmüyorum, John'u arayıp kontrol ediyorum. Ya da daha doğrusu Ava'yı Lusso'dan aldıktan sonra hâlâ tek parça olup olmadığını kontrol etmek için. "O burada Jesse," diye gürlüyor, etkilenmemiş bir şekilde, telefonu kapatmadan önce. Ve işte bu kadar. Kız onun arabasında, gerçi bahse girerim bir yığın öfke de onunla birlikte gelmiştir. Yine de kazanıyormuşum gibi hissediyorum.

Gülümsüyorum ve yeni arkadaşım çiçekçiyi aramadan önce kapılar için yeni bir uzaktan kumanda sipariş etmek üzere Lusso'daki bakım görevlisini arıyorum. "Jesse Ward," diyorum cevap verdiğinde, ofisimin kapısını iterek içeri giriyor.

"Bay Ward. Yine mi

aynı?" "Evet, lütfen."

"Bruton Sokağı'ndaki aynı adres mi?"

"Tabii ki."

"Peki kartta ne yazmalı?"

Masama oturdum ve bir süre düşündüm. "Kalemin var mı?" diye soruyorum ve o da onaylıyor. "Şöyle yazmalı," diye başlıyorum, omzuma uzanıp dişlerini geçirdiği yeri ovuyorum. "Sen bir vahşi ve alaycısın. Beni deli ediyorsun. Seni seviyorum. İmzala J. Bir öpücük de ekle."

Çiçekçi, "Biliyor musunuz, sizin aramalarınız için yaşıyoruz Bay Ward," deyince kaşlarımı çattım. "Meslektaşlarım ve ben, hangi bayıltıcı çiçekle ilgili küçük bir iddiaya girdik.

kelimeler her bir demetle birlikte teslim edilecektir."

Biraz güldüm. "Çok mu sevimsiz?" diye soruyorum. Hiç sevimsiz olmadım, şimdi de olmak istemiyorum.

"Oh hayır, çok romantik."

Zavallı göğsüm kabarıyor ve ofisimin karşısındaki ince havaya sırtıyorum. "Kadınlar romantik sever, değil mi?" Neden güvence arıyorum ki? Ava'nın nelerden hoşlandığını biliyorum. Bu kadının bana söylemesine ihtiyacım yok.

"Doğru," diye onaylıyor. "Ben de kendime yaşlı bir erkek aramak zorunda kalabilirim."

Dilim boğazımda kaldı. Arsız herif. "Kartımdan çek." Telefonu kapatıp ayağa kalkıyorum ve yeni tıraş olmuş yüzümü elimle yokluyorum. Yaşlı bir adam mı? İnsanlar Ava'yı benimle gördüklerinde bunu mu görüyorlar? Genç bir kadınla yaşlı bir adam mı? Doktor onu karım sanmış. Tam Sarah içeri girerken suratımı astım. Beni baştan aşağı süzüyor ve o buruşuk halime yorum yapamadan ben atlıyorum. "Kaç yaşında görünüyorsun?"

"Yani benimle mi konuşuyorsun?" Masamın karşısına geçip oturuyor, deri kaplı bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve kırmızı dudaklarını büzüyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Kaç yaşında?" "Şimdi mi? İki yüz."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, masamın etrafında dönüp dışarı çıkıyorum. "En azından ben tamamen doğalım." Neyim ben, kaltak mı? Gözlerimi kendi kendime deviriyorum ve kapıyı çekip açıyorum. Yüzmeye gideceğim. Saunaya gireceğim. Hatta belki kortta fileye birkaç top çarptırırım. Tavana bakıyorum. Zaman öldürüyorum. *Tekrar.*

"Kaç yaşında olduğunla neden bu kadar ilgileniyorsun?" Sarah aniden durdu, nefesi kesildi ve sonra gülmeye başladı. Ses beni sırtımdan bıçakladı. "Aman Tanrım, genç ve seksi iç mimarın daha *genç* ve seksi bir adam bulacağı paranoyasına kapılmışsın."

Öfkeyle arkamı döndüm. "Yaşları ne olursa olsun, bu dünyada benden daha seksi çok fazla erkek yok."

Gülümsemesi tokat gibi ve omuz silkerek sandalyeden yavaşça kalkıyor. "Genç bir kadınla yatmaya başladığında bu riski alırsın."

Sikişmek. Duygusuz bir sikişten başka bir şey yapabileceğimi kabul etmiyor. "Ne, Carmichael'ın seninle aldığı risk gibi mi?" Ben daha durduramadan ağzımdan çıktı ve kendimi tutamadım. "Çünkü sen kesinlikle tetikteydin." Kalıcı olarak. Ve ben onun şanssız avıydım.

Sarah irkilmiyor bile, sert suratlı sürtük. Yaralı olduğum için kindar davrandığımı biliyor, ona söylediğim her kelime yüzde yüz doğru olsa bile.

"Carmichael da en az benim kadar kendini yaydı. Bunu biliyorsun." Burnu bir canlılık gösterisiyle kalktı. "Paranoyak olmalısın, yoksa sormazdın. Belli ki Ava sana ihtiyacın olan güvenceyi vermemiş."

Bana bir sürü güvence verdi. Sarah'ya pis bir bakış fırlatıyorum ve o daha fazla bastırıp Ava'nın erkek arkadaşının kaç yaşında olduğunu *bilmediğini* anlamadan oradan ayrılıyorum. *Erkek arkadaş* olmak için fazla olgunum. Ne yazık ki kız arkadaşım gibi yirmili yaşlarda değilim. Gözlerimi deviriyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Sarah arıyor. "Yıldönümü partisinin programını seninle birlikte gözden geçirmem gerekiyor."

Durup arkama baktığımda onu bir dosya sallarken buldum.

"Konuk sayılarının teyit edilmesi ve parti çantalarının bir araya getirilmesi gerekiyor. İş bankası müdürü de kimliklerimizi güncellemek ve doğrulamak için saat dört buçukta burada olacak."

"Parti çantalarını hazırlamaya yardım etmemi ister misin?"

"Bana biraz zaman ver, olur mu? Sen dışarıda deli bir piç gibi davranırken ben tüm bunları tek başıma yapıyorum." Bana yalvaran bir bakış attı. Bu bakıştan nefret ediyorum. Suçluluk duygusu uyandıran bir bakış. Lanet olsun ona. İş yükü ne olursa olsun bensiz her zaman gayet iyi idare etti. Neden *şimdi* umutsuzca beni etrafında istiyor?

Aptalca bir soru. Ayrıca, zaman öldürmem lazım.

Dayak yemiş bir halde masama dönüyorum ve çaldığında cebimden telefonumu çıkartıyorum. Ve onunla birlikte Ava'nın doğum kontrol haplarını da çıkarmayı başarıyorum. Küçük bir çınlamayla yere düşüyorlar ve Sarah'dan önce onları almam için beynimin çığlık attığını fark edene kadar çok uzun süre onlara bakıyorum. Hızla eğilip onları yerden alıyorum, cebime geri koyuyorum ve Sarah'ya bakmaya cesaret edemiyorum. Ne olduklarını bilecek miydi? Tıklar mı?

Sikerler. Telefonum çalmaya devam ediyor, bana zaman kazanmak ve Ava'nın onları arabamda bıraktığına dair saçma bir hikaye derlemek için mkemmek bir dikkat dağıtıcı sunuyor. Ta ki beni kimin aradığını görene kadar.

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve Amalie'nin çağrısını reddedip sandalyeme kyorum, Sarah temkinli bir şekilde diğer tarafa eğilirken cep telefonumu masamın üzerine atıyorum. enem yuvarlanarak ona bakıyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Peki," diye homurdanıyorum, telefonum tahtanın üzerinde titremeye başladığında.

Sarah boynunu büküyor ve dudakları düz bir çizgi oluşturuyor. Çenesini kapalı tutmasını istiyorum. Kız kardeşimin sürekli bana ulaşmaya çalışmasından neden kaındığıma dair bir derse ihtiyacım yok. Telefon çalıyor ve bir dakika sonra sesli mesaj uyarısı geliyor. Telefonuma uzanıyorum ve sakince ekranı temizliyorum.

"Bugün bir hafta sonra doğum günün," diyor Sarah sessizce.

"Ben doğum günü yapmam." Sanki ona hatırlatmak zorundaymışım gibi. Çok zorlar. Çok acı verici. Peki bu yıl? Kahretsin, korkuyorum. İçinde boğulacak alkol yok. Günü olabildiğince çabuk ve acısız geçirmeme yardımcı olması için. "Son rakamlar," diye devam ediyorum, ona bakıyorum, sesim tamamen kendime gelmiş gibi. Ben değilim. Jake burada olmalı. Burada olmayı hak ediyor. *Ben olmalıydım.*

"Jesse?"

Gz kırpıyorum, sarsılıyorum ve nefes alıyorum. "Sayılar," diye mırıldanıyorum, boğazımı temizleyerek.

"Yedi elli." Sarah bana doğru bir hesap izelgesi uzatıyor ve beni dikkatle süzüyor. Onu alıyorum ve ihtiyacım olan sayfaya göz gezdiriyorum, gözlerimi isim listesinde gezdiriyorum. "Freja Van Der Haus'u görevden alın," diye emredip elimdeki kâğıdı masama geri fırlatıyorum. Tanrım, bu çok kötü bir hareket olabilir ama eğer Ava

ve Ava *kesinlikle* burada olacak. Kolumda. Bütün gece. "Ve Ava'yı ekle."

"Ne?"

"Ve benim masamda olduğundan emin ol."

"Buranın ne olduğunu öğrendiğinden ve seni terk ettiğinden beri buraya gelmedi ve sen onu yılın en yoğun gecesinde mi getirmek istiyorsun?" Kızgın görünüyor.

"Evet." O iyi olacak. Her şey yoluna girecek. Ava'ya Malikane'nin yıldönümü etkinliğinin dev bir seks partisi olmadığını açıkladıktan sonra. En azından 10:30'dan önce aşağıda olmaz.

"Peki Freja Van Der Haus'a ne diyeceğim?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yararlı."

Telefonum yine masamın üzerinde dans etmeye başladı, ama bu sefer arayan John'du, Tanrı'ya şükür. Sarah'dan özür dileme zahmetine girmeden cevap veriyorum. "John?"

"Arabasını alması için onu bıraktım."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Onu işe götürmen gerekiyordu."

"Şey, arabasını almak için onu eve götürmemi istedi."

"Burası onun evi değil," diye bağıryorum, Sarah'nın gözleri açılıyor ve John bana kıcıyla küfrediyor. Kendimi toparladım. Deli değilim. "Ava benim yanıma taşındı." Sarah'nın gözleri daha da yuvarlaklaşıyor ve ben de ona ters ters bakarak yorum yapmasına cesaret ediyorum.

Ama John benim uyarı bakışımı göremiyor. "Ava bunu biliyor mu?" diye soruyor, düz ve soğuk bir şekilde.

"Siktir git. Boktan bir refakatçisin." Az önce ölüm fermanımı imzaladığımın ve Ava'nın şaperonunu kaybettiğimin farkında olarak telefonu kapatıyorum. "Sıradaki?" Beklentiyle Sarah'ya soruyorum.

Akıllıca dosyalarına geri dönüyor ve sonraki birkaç saat boyunca, bilmeme gerek olmadığından emin olduğum bilgileri sıralayarak beni adım adım ilerletiyor. Ona teşekkür etmeliyim, gerçekten. Zaman öldürüyor, her ne kadar teknik olarak

rakamlar üzerinde düşünmesi ve Cuma günü Malikânenin yıldönümü partisinin ince ayrıntılarını tamamlaması gerekiyordu.

Birden fazla kez Ava'dan gelen birkaç mesajla dikkatim dağılıyor ve onları açıp cevaplarken aptal gibi sırtıyorum, odaklanamadığım her seferinde Sarah'dan birkaç yorgun ve sabırsız iç çekiş alıyorum. Ava beni düşünüyor. Beni düşünmemesini imkansız hale getirdiğim gerçeğini unutun.

"Ve özel sütler 10:30'a kadar açık değil, anlaştık mı?" Sarah soruyor ve ben gözümü kırıştırtarak ona bakıyorum.

"Ne?"

Kızgınlığını gösteriyor, dudakları düz. Dikkatim dağıldığı için kızgın değil. Dikkatimi dağıtan şey yüzünden kızgın. "Odalar," diye homurdanıyor. "Akşam yemeğinden sonra on buçuk civarına kadar üyelere açılmıyorlar."

"Neden buradayım?" Ona bir cevap vermeden soruyorum. Bir cevaba ihtiyacı yok. Yıllardır Malikâne'yi saat gibi işliyor ve beni de bu işlerle hiç sıklmıyor.

"Sen söyle. Şu anda düzüştüğün yeni, genç şeyle tanıştığından beri Malikane'de olmak için mücadele ediyorsun."

"Bazen senden nefret ediyorum."

"Sadece bazen mi?" Sandalyeden yavaşça kalkıyor. Yüzüne taktığı maskeyi suratından indirmeyi çok isterdim. Ama çok saçma ama bu kaltağı, kendini bana atan ve sonsuz, anlatılmamış suçluluk duygusu uyandıran muhtaç, çaresiz kadına tercih ederim. "Görüşürüz, aygır," diye mırıldanarak uzaklaşıyor. Kapıya ulaştığında, kapı uçarak açılıyor ve Sarah'nın yüzünü kıl payı kaçırıyor. Ne utanç verici.

"Nereye gittiğine dikkat et," diye tersliyor ve Sam akıllıca geri çekiliyor, ellerini teslimiyetle kaldırıyor.

"Özür dilerim." Ona arsızca gülümsüyor ve masama doğru ilerleyerek Sarah'nın az önce boşalttığı sandalyeye kendini dağınık bir şekilde bırakıyor.

"İçeri gel," dedim açıkça.

"Siktir git," diye mırıldanıyor, aniden stresli görünüyor ve masaya doğru eğiliyor. "Kate bilgi için taşaklarımı kesmeden önce Ava'ya kaç yaşında olduğunu söylemelisin."

Ona bakıyorum. Sarah'nın hâlâ ofisimin eşiğinde olduğunun farkında olarak ona bakıyorum. Lanet olası aptal herif. Onu öldüreceğim.

"Ne?" Sarah ilgilenererek soruyor ve ben gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum. Sakin ol. Sakin kal. "Senin kaç yaşında olduğunu bilmiyor mu?" Kahkahası içime işliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanır Sam.

Gözlerimi açıyorum ve ona ölü olduğunu ima eden bir bakış atıyorum.

"Aman Tanrım," diye feryat ediyor Sarah, kendini tutmak için kapının pervazına tutunuyor. "Bu paha biçilemez."

Sam'e hırlıyorum, o da sandalyesinde daha da büzüşüyor ve John içeri girerken özür diliyor. Hâlâ histerik olan Sarah'ya baktı. Yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifadeyle bana bakıyor. Utangaç Sam'e bakıyor.

"Ne?" diye sorar. "Ne oluyor lan?"

"Jesse'nin küçük oyuncacı kaç yaşında olduğunu bilmiyor." Sarah'nın kafası geriye savruluyor, kahkahası artıyor. Dayanılmaz bir şey. Ve ... *oyuncak mı?* Sandalyemden bir mermi gibi fırladım, ofisime doğru ilerliyorum, onun hasta kafasını omuzlarından söküp atmaya hazırım. Açıkçası, onun kıkırdayan formuna ulaştığımda, kafasını koparmıyorum. Koparmazdım. Koparamazdım. O da bunu biliyor. "O koca lanet çeneni kapalı tutacaksın."

"Söz veriyorum," diye mırıldanıyor, dönüyor ve mutlu bir şekilde dans ederek uzaklaşıyor.

"Carmichael o kadını nasıl sevebildi?" O gittiğinde başımı ellerimin arasına alıp soruyorum.

"O zamanlar bu kadar çarpık değildi," diyor John iç çekerek ve Sam'e bakıyor. "Bu sabah arabayı belli bir dairenin önünde gördüm."

"Biz arkadaşız," diye homurdanıyor Sam, dikkatini bana çevirerek. "Bu aptal oyuna ne zaman bir son vereceksin?"

Ava ile?" diye soruyor. "Dostum, kurşunlardan kaçmaktan yorulдум. *Sen de* çok yorulmuş olmalısın."

"Kim yorgun?" Drew içeri girerek soruyor.

Ellerimi bıkkınlıkla havaya kaldırıyorum. "Nedir bu, sabah kahvesi kulübünüzün yeni mekânı mı?"

"Bir tane isterdim." Drew kanepeye uzanır ve rahatına bakar. "Şekersiz, ekstra bir shot."

"Neden işte değilsin?"

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol ediyorum. Ve aklı başında." Kaşları yavaşça kalkıyor. "Ve ayık."

Gözlerimi deviriyorum ve çocukları bırakıp spaya gidiyorum, erkeklerin soyunma odalarında huzur ve sessizlik buluyorum. Bir banka oturup Ava'yı arıyorum, günün geri kalanını atlatmak için küçük bir vuruşa ihtiyacım var. Ama ben bağlanamadan bir mesaj geliyor. Ve kalbim sıkışıyor. Sarah, Freja'ya haber vermek için hiç vakit kaybetmemişti.

Az önce Sarah'dan bir mesaj aldım. Hiçbir şey için teşekkürler.

Hemen cevap veriyorum.

Kişisel bir şey değil. Ama yapmak istersen çok kişisel olacak. Pisliği kazabilir ve senin yapabilirim, Freya. Şimdi işleri olurluna bırakma zamanı.

Misilleme yapması için beş dakika bekledim ama hiçbir şey alamadım. Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Ama bir şey iyi hissettirecek. Sonunda Ava'yı aradım.

"Hey," diye seslendi, sesi neşeliydi.

Başka bir şey hissetmiyorum. "Tanrım, seni özledim." Bu sabah şimdiye kadarki en uzun sabah oldu. Birlikte geleceğimiz için iyiye işaret değil.

"Neredesin?"

"Malikânede," diye homurdanarak boş değişim odasına bakıyorum.

Odalar, Sarah'nın kötü cackle hala Yankılanma içinde benim kulaklar.

"Her şey kontrol altında. Burada bana ihtiyaç yok." Tabii biri beni yanlış yola sürüklemek istemiyorsa. "Bana ihtiyacınız var mı?" Umutla soruyorum.

"Her zaman," diye fısıldıyor ve ses tonundaki gülümsemeyi hissediyorum. Onu özlemem hoşuna gidiyor.

"Şimdi mi?" Onun çalışmasını izleyeceğim. Onu randevularına götüreceğim. Randevusu var mı? Varsa kiminle?

"Jesse," diye nefes alarak balonumu patlattı. "İşteyim."

"Biliyorum." Başımı ellerimin arasına aldım. "Şu anda tam olarak ne yapıyorsun?" Daha o konuşmadan irkiliyorum, ofiste olması ve Danimarkalı havalı adamlarla yemekli toplantılara gitmemesi için dua ediyorum.

"Bir müşteriye gidiyordum ve daha yeni geldim," diyor. "Bu yüzden imzalamam gerekiyor."

"Oh," diye homurdanıyorum, kiminle buluştuğunu sormayı çok istiyor ama şüphe uyandırma riskini almak istemiyorum. "Tamam."

"Bu gece sende kalacağım."

Avucumun içine kaşlarımı çatıyorum. "Umarım öyledir. Sen orada yaşıyorsun."

Bir an sessiz kalıyor ve kendi kendine gözlerini devirdiğinden korkuyorum. "Sonra görüşürüz."

"Yapacaksın," diye iddia ediyorum. "Ne zaman?" İşkencesini sürdürmek için tam olarak kaç saatim kaldığını bilmem gerekiyor.

"Altı gibi."

Gülümsüyorum. "Ish," diye taklit ediyorum. Umarım bu konuda çok fazla ...şey yoktur. "Seni seviyorum, bayan."

"İsteddiğini biliyorum." Telefonu kapatıyor ve ben de alt dudağımı çiğneyerek parlak ahşap dolapların olduğu duvara bakıyorum. *Benim evim* mi? Yaşam düzenimiz hakkındaki tartışmanın sona erdiğini sanıyordum. Belli ki yanılmışım.

Bunu düzeltmem gerek.

Ama önce terlemem gerekiyor. Ayağa kalkıp takım elbisemi çıkarmaya başlıyorum, bunu yaparken homurdanıyorum, aklım sürekli Ava'nın kiminle randevusu olduğuna gidiyor. Lanet olsun, Freja'yı arayıp aklını almak için can atıyorum ama

Sanırım oradaki köprülerimi tamamen yaktım. "Siktir et." Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum, şortumu giyiyorum, bir raket kapıyorum ve topları havaya vurmak için kortlara gidiyorum.

O zaman yüzeceğim.

Sonra da saunada terleyeceğim.

Sonra bisikletimle birkaç saatliğine dışarı çıkabilirim.

Malikânede dolaşırken başımı kendi kendime sallıyorum ve Eva'dan önceki zamanımda ne yaptığımı düşünüyorum. Uyumak. Dinlenmek. İçmek. Sikişmek.

Saklan.

Ve tekrarla.

Kortlara gidiyorum ve hırpalanmış elimi esneterek raketi düzgün bir şekilde kavramaya çalışıyorum. Şişlik inmiş, morluk sarıya dönmüştü ama Wimbledon için tam olarak hazır değildim. Raketimi diğer elime geçiriyorum ve bu akşam Ava'nın ve benim birlikte geçireceğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirecek bir plan yapmaya başlıyorum. Bu plan sürekli teması içeriyor. Onun için yanıp tutuşuyorum, ondan uzak kaldığım her an bana zarar veriyor.

Bağımlılık.

O farklı bir bağımlılık türü. O kadar sağlıksız değil ama. Benim için değil. Ama Ava için?

Topu fileye vururken homurdanıyorum ve saate bakıyorum. Bir saat daha azaldı.

Havuzda yüz boy yüzdüm. Bir saat daha.

Saunaya gidip terliyorum ama sadece on dakika sonra sessizlik beni yeniyor ve bu fikirden vazgeçmek zorunda kalıyorum.

Soyunma odasına gidip duşa giriyorum ve bir sonraki zaman öldürme egzersizimi planlıyorum. Kırsalda güzel bir gezinti. Sonra Ava'ya evimin anahtarını yaptırmaya gideceğim. Sonra süpermarkete gidip sürülebilir çikolata ve krema stoklayacağım. Sonra eve gideceğim. Kanepeye uzanıp ön kapıdan gireceği o muhteşem anı bekleyeceğim.

Eve, yanıma geldiğinde. Haftanın her iş günü buna katlanma ihtimali midemi bulandırıyor. Hafta sonları sorun olmayacak elbette, çünkü bana bağlı olacak.

Bir havluya uzanıp yüzümü ovuyorum ve dolaplara doğru dönüyorum. Sarah'nın yolumu kestiğini gördüm. Genelde utangaç biri değilimdir. Onun önünde çıplak kaldığımda kendimi asla açıkta hissetmem. Yıllar boyunca beni giyinik halimden çok çıplak halimle gördü, sabahları yatağıma düşen kadınları kovmak için özel odama ilk giren hep o oldu. Yine de şimdi kendimi son derece rahatsız hissediyorum.

Havluyu kasıklarımın üzerinde tutuyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Görmezden geliyorum ve dışarı çıkıyorum. "Sakıncası var mı?" Etrafında beceriksizce dolanarak soruyorum.

Gülüyor. "Juliette bir saat içinde burada olacak."

"Kim?"

"Kişisel banka müdürünüz."

"Ne?"

"Yıllık doğrulamalar mı? Bu sabah size söylemiştim."

Hay sikeyim. Planlarım göz açıp kapayıncaya kadar boka sardı. "Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Ne kadar sürerse o kadar sürer."

Ava altıda evde olacağını söyledi. Malikânedeki Lusso'ya kırk dakikalık yol var. Trafik benim tarafımdaysa, tamamen yapılabilir. Ama riske atamam, özellikle de günün o saatinde. Eve geldiğinde orada olmazsam, içeri giremez. Gider.

Daha önceki nazımı unutarak aceleyle giyinmeye başladım ve soyunma odalarından dışarı fırladım.

"Aman Tanrım," diye bağıyor Sarah. "Şimdi nereye gidiyorsun? Jesse! Bir toplantımız var!"

"Geri döneceğim." Koşarak Malikâneye giriyorum, merdivenlerden aşağı atlıyorum ve arabama atlayıp hızla uzaklaşıyorum, Aston'umun arka tarafı her yere dağılmış, hava tozlu. Dikkatimi telefonum ve yol arasında bölüştürdüm,

Google'ı açıp en yakın anahtar kesiciyi aradım. Yolun bir mil aşağısı çok uzak olurdu, çok fazla zaman kaybı olurdu. Lusso'dan üç mil ötede bir tane buldum. "Siktir et." Ayağımı yere basıyorum ve ileride bir traktörü solluyorum, aptal gibi sürüyorum, her zamanki gibi direksiyon başındayken sıkıntı beni ele geçiriyor, ama bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Gideceğim yere varıyorum, yasadışı bir şekilde park ediyorum ve dükkâna dalıp çatı katımın anahtarını tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Olabildiğince çabuk," diye nefes nefese saatimi kontrol ediyorum.

"Belirli bir renk var mı?" diye soruyor tezgâhtar ve ben kaşlarımı çatarak başımı kaldırdığımda onu, insanoğlunun bildiği her şekil ve renkteki anahtarlardan oluşan bir duvarı işaret ederken buluyorum.

"Pembe."

"Hemen geliyorum."

John'un talebini hatırlayarak, "Ve birkaç tane daha," diyorum.

Bir hız canavarı gibi, yeni kesilmiş pembe anahtarlarımla sokaklardan Lusso'ya doğru koşuyorum ve lobiye giriyorum. Clive başını kaldırıyor ve kendisine doğru koşan darmadağınık adam karşısında telaşlanıyor. "Bay Ward?" diye soruyor, ben bir ezik gibi nefes nefese masasına inerken.

Ona bir anahtar uzatıyorum. "İşten eve döndüğünde bunu Ava'ya vermeyi unutma."

"Oh, ona bir anahtar veriyorsun." Gülümseyerek alıyor.

"Tabii ki öyleyim. O burada yaşıyor." Dönüyorum ama belki de daha önce düşünmem gereken bir şey aklıma geliyor. Dikkatimi tekrar Clive'a vererek yeni arkadaşşıma gülümsüyorum. "CCTV dosyaları," diyorum ekranlara bakarak. Kızımı tanıyorum. Kurnazdır. Buraya gelen gizemli kadının kim olduğunu bilmek isteyecektir. "Ava sorarsa, ona verme."

"Oh?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne dediğimi anlıyorsun, değil mi Clive?"

"Sanırım öyle, efendim." Sanki tam olarak ne demek istediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi acınası bir yüz ifadesi takınıyor. Kurnaz herif.

"Sakinlerle sınırlı olduğu için bu bir sorun olmamalı," diye hatırlatıyorum ona.

Dudaklarını büzüyor, anahtarı kaldırıp bakıyor, hâlâ düşünceli. "Ava burada ikamet etmiyor mu?"

Oh, o iyi. Gözlerimi ona dikiyorum, cebime elimi daldırıp birkaç not çıkarıyorum, eğilip ceketinin cebine tıktırıyorum.

Parlak ve memnun bir şekilde gülümsüyor ve cebini yokluyor. "İyi günler, Bay Ward."

Başımı sallayıp uzaklaşıyorum. Yaşlı bir adam tarafından şantaja uğruyorum. Bugün her saniye daha da boktanlaşıyor.

Ofisime zorla girdim ve önce Sarah'nın öfkeli yüzünü fark ettim. Sonra kanepedeki kadını. Banka müdürüm. Önündeki sehpanın üzerinde bir dizi evrak duruyor. "Kusura bakmayın geciktim," diyorum, Sarah'nın sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek karşı koltukta ona katılıyorum. Tampon tampona trafikte otururken onun tüm çağrılarını reddettim ve bu da beni toplantımıza bir saat geç kalmama neden oldu.

"Juliette'i hatırlıyor musun?" Sarah diyor ki.

Hayır, bildiğimi söyleyemem. Ama bu sürpriz değil. Ava'dan önceki hayatıma dair pek bir şey hatırlamıyorum, günlerim içkinin sisinde geçti. "Onu nasıl unutabilirim ki?" Ona öldürücü bir gülümseme atıyorum, telaşlanmasını bekliyorum. Ama öyle olmadı. Onun yerine dizüstü bilgisayarına yöneldi. Göz ucuyla Sarah'ya bakıyorum. O da başka tarafa baktı.

"Bir çeşit fotoğraflı kimliğe ihtiyacım var. Pasaportunuz ya da ehliyetiniz." Juliette'in parmakları dizüstü bilgisayarının tuşlarında hızla ilerliyor. Hiç mutlu değil. Ben de öyle. Burada olmak istemiyorum. Kıcıımı kaldırıp cebimi karıştırıyorum, cüzdanımı ve ehliyetimi çıkarıp onun için masaya atıyorum.

Eline alıp yakından inceliyor, acele etmiyor, beni bekletiyor. Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor. Sonra gözleri bana kayıyor. Ve tekrar

ruhsattaki fotoğraf. *Tanrım, hadi ama.* "Benim," diye onu temin ediyorum, sıkı bir gülümseme alıyorum.

Hiçbir şey söylemedi ve bana bir kağıt parçası uzattı. "Burayı imzalamanız gerekiyor."

"Sarah hesapta imza sahibi." Kağıdı sağıma, Sarah'ya doğru itiyorum, o da hemen geri itiyor. Ona soru sorarcasına baktım.

"Ben zaten imzaladım. Bankayla ilgili her şey için iki kez onay gerekiyor ve John ağaçlarını beslemek için eve gitti."

Gözlerimi deviriyorum ve belirtilen yere imzamı atıyorum. "Bu kadar mı?"

"Sadece bir kopyasına ihtiyacım var." Juliette ehliyetimi tutuyor, benimle Sarah'nın arasına bakıyor.

"Sarah sana bir tane tarayabilir." Ayağa kalkıyorum. "Benim için bir zevkti," diyorum, yeterince alaycı bir ifadeyle.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, başını kaldırmadan.

Sinirlerim tepeme çıktı. Tamam, geç kaldım. Özür diledim. Kim olduğunu sanıyor bu? Onun en iyi müşterilerinden biri olmalıyım. "Olur mu-"

"Juliette'in kocası kısa süre önce Malikâne'ye katıldı," diyor Sarah ve gözlerimi ona çeviriyorum. *Öyle mi?*

Juliette, "*Eski kocam,*" diye düzeltiyor Sarah'yı ve ben geri çekiliyorum, onun düşmanlığı şimdi çok mantıklı geliyor. "Ben gidiyorum." Ayağa kalktı, evrakları kabaca topladı ve kibirli bir şekilde dönerek dışarı çıktı. Kapı arkasındaki tahtaya çarpıyor.

"Vay canına," diyorum, koltuğa çöküp telefonumu masanın üzerine koyarak. "Bu çok aşağılanmış bir kadın. Kocası kim?"

"Steve Cooke."

"Şaka mı yapıyorsun?" Kalkıp kendime biraz su getirdim.

"Şaka yapmıyorum. Şu anda ona göz kulak oluyoruz." "Neden?"

"O sadece biraz ... gevşek, ne demek istediğimi anlıyorsanız." "Bir şikâyetiniz mi vardı?"

"Hayır, şikâyetim yok. Sadece gözlemlerim. Bazı kadınlar diğerlerinden daha maceracıdır, bunu söyleyelim."

"Üyeler arasında iyi bir iletişim olduğu sürece bir sorun çıkmayacaktır."

"Aynen öyle."

Telefonum çalıyor ve onu almaya giderken suyumu bırakıyorum ama beni kimin aradığını görünce duraklıyorum. Sarah'a bakıyorum. O da bana bakıyor. Telefonum çalmaya devam ederken rahatsız oluyorum, Amalie her zamanki gibi ısrarcı, sonunda kapanana kadar.

Sonra sesli mesaj uyarısı duyulur.

Ben hızlı hareket ediyorum ama Sarah daha hızlı hareket ediyor, telefonumu alıp göğsüne götürüyor. Bu taktiksel bir hareket. Ona dokunmayacağımı biliyor. "Ver onu bana," diyorum, ses tonum tehditkâr. "Şimdi."

Başını sallayıp birkaç tuşa basıyor ve hoparlörden Amalie'nin sesi geliyor. Ve onun sesiyle birlikte göğsümdeki dayanılmaz ağrı da başlıyor. Onu durdurmaya çalışmak için yumruğumu kalbime bastırmak zorunda kalıyorum, acilen masaj yapıyorum, nefesimi kontrol altında tutmak için savaşıyorum. "Jesse," diyor kız kardeşim, sesi benim hissettiğim kadar titrek. "Lütfen, sana yalvarıyorum. Beni geri ara. Seni çok özledim. İyi olduğunu bilmem gerek. Tamam mı? Lütfen ara. Seni seviyorum."

Tekrar tekrar yutkunuyorum, amaçsızca ofisimde bir aşağı bir yukarı yürüyorum. "Bunu neden yaptın ki?" diye soruyorum.

"Onunla konuşmalısın."

Ve ne diyeceğim? Özür mü dileyeyim? Annemle babamın nasıl olduğunu mu sorayım? Benden hala utanıp utanmadıklarını sor. Hala benden nefret ediyorlar mı? Beni suçluyorlar mı? "Siktir git, Sarah. Hemen defol git." Telefonumun sehpaye düştüğünü ve onun ofisimden çıktığını duyuyorum. Özür yok. Bu kadar zalim bir kaltak olduğu için bir açıklama yok. Kapıda John'la karşılaşılıyor ve John onun geçişine bakıyor, alnı çizgilerle dolu, gözleri onu koridorda takip ediyor. Ama sormaz. O da söylemiyor.

Ben de öyle. "Ben gidiyorum." Yanından geçiyorum ve John'un nadiren yaptığı bir şeyi yapıyor. Elini omzuma koyup beni durdurdu. Fiziksel güç. Sözleri ya da bir bakışı genellikle işe yarıyor, yani John her ne söyleyecekse ondan kaçacağımı düşünüyor.

Ona bakmıyorum. Sadece ağır elinin ve omzuma sarılmış kalın parmaklarının ağırlığını hissediyorum. "Bu takıntı sağlıklı değil," diyor sessizce.

"Bu bir saplantı değil."

"Saplantı. Karasevda. Her neyse işte. Bu sağlıklı değil."

Kimin için? Ava için mi, benim için mi? Yutkunuyorum ve bu düşüncüyü uzaklaştırıyorum. "Anlamamı beklemiyorum."

"Dene beni."

"Peki." Omuz silkiyorum ve heybetli gövdesiyle yüzleşiyorum. "Her günden korkuyorum John," diye homurdanıyorum, Sarah'nın dublörü öfkemi kontrol etmeme yardımcı olmuyor. "Uyanmaktan. Dört gözle beklediğim tek şeyin alkol ve seks olduğunu bilmek." Bunların hepsini biliyor. Birden fazla kez söyledim, aslında söylememe gerek de yok. Ama tekrar duymak isterse söylerim. Gerekirse her gün hatırlatırım. "Ve sonra bir mucize oldu, bir şey ofisime geldi ve beni mutsuzluğumdan kurtardı. Bir can simidi. Ve eğer benim boktan geçmişimi öğrenirse bu yaşam çizgisinin göz açıp kapayıncaya kadar yok olabileceğinden çok korkuyorum. Mahvettiğim insanları. Ondan uzaklaştığımda ne yaptığımı." Sesim her acı verici, doğru kelimeyle daha da titriyor ve bedenim de onunla birlikte titriyor, çenem kırılmaya hazırlanıyor, nefesim kesiliyor. "Hayatımda çok şeyi mahvettim ve bunu da mahvetmeye çok yakın olduğumu biliyorum. Beni duyuyor musun, John?"

"Seni anlıyorum," diyor düz bir sesle, yüzü ifadesiz. Ama ben onun endişesini görüyorum. Kestiğim anahtarları çıkardım ve havaya kaldırdım. "Asla tekrar olmayacak, bir daha asla bir damlaya dokunmayacağım, ama dairemin anahtarına sahip olmak seni daha iyi hissettirecekse-"

"Öyle."

"Sam ve Drew için de birer tane var. Sarah'ya verme."

Ben bir şeyler söylemesini, herhangi bir karşılık vermesini beklerken John anahtarlara uzanıyor. Onun boş ifadesinden başka bir şey alamadığıma şaşımamalıyım. Bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyor olmalı. Ama neden John'un hâlâ bir anahtara ihtiyacı olduğuna inandığı hissine kapılıyorum? Buna cevap vermek istemiyorum. Dönüp uzaklaşıyorum, görüşüm pişmanlıklarım ile bulanıklaşıyor, bedenim suçluluk duygusuyla ağırlaşıyor.

"Eğer seni gerçekten söylediğin gibi seviyorsa," diye sesleniyor John, "seni sen yapan her şeyi kabul edecektir. Ve kendini ve onu hayal kırıklığına uğrattığın o aptal an için seni affedecektir."

Yavaşça durdum ve onunla yüzleştirdim. Onu aşağı indirdim. "Ava'dan önce olduğum şey iğrençti. Onun o adamı tanımasını istemiyorum. Sadece *şu anda* olduğum adamı tanımasını istiyorum."

"Deli orospu çocuğu mu?"

"Sarhoştan daha iyi. Dikkatsiz piçten. Pislikten. Katil orospu çocuğundan."

John da benim gibi irkildi. "Kes şunu. Lütfen, kendini suçlamayı bırak."

Kendimi suçlamayı asla bırakmayacağım, bu sadece yaşamak zorunda olduğum bir şey. "Geri dönemem John." İronik bir şekilde, dünyamda beni dengeleyebilecek tek şey Ava. Kendimi affettirebilirim. Uğruna yaşamaya değer bir şeyim varsa bir tür bağışlanma bulabilirim.

Herkes için hiçbir şey olmak yerine birileri için her şey olun.

Kendimi ağır, yorgun ve yenilmiş hissederek fuayeden geçiyorum. Clive kendinden o kadar memnun görünüyor ki, gülümsemesini memnuniyetle tokatlayabilirim. "Bana gelen kadını sorup sormadığını sordu," diyor masasının arkasından çıkıp asansöre doğru yanımdan geçerken. "Doğal olarak hayır dedim."

"Anladım, Clive." Çağrı düğmesine bastım ve kapılar açıldığında içeri girdim. Tam düşündüğüm gibi. Kemiği olan bir köpek. Şifreyi girdikten sonra Clive'a bakıyorum ve onu asansörün dışında beklerken buluyorum, gülümsemesi hâlâ geniş. Ne istiyor, sırtını sıvazlamamı mı? Ve sonra fark ediyorum.

İçimi çektim, bir yirmilik çıkardım. İşbirlikçi ihtiyar herif beni sıırıslıkla edecek. Kapılar kapanırken parayı avucuna sıkıştırıyorum ve kibarca şapkasını çıkarıyor. Duvara yaslanıp tavana bakıyorum, ellerim ceplerimde, gözlerim dolu dolu. Çok kızgınım. Dünya beni kuruttuğu ve Ava'yla bu gece için yaptığım tüm planlar tırmanılması gereken bir dağ gibi geldiği için kızgınım.

Telefonum çaldığında elimi cebime atıp kapatıyorum, o günlük işim bitiyor. Malikânededen ayrıldığımdan beri Amalie'nin yalvaran sözleri aklımdan çıkmıyor. O ve John'un yorumları. Saplantılı değilim. Belki de aşık. Kesinlikle.

Takıntılı değil. *Aptal*. Ben kararlıyım, hepsi bu. Kendimi ıslah etmeye adadım. Ava'nın istediği ve ihtiyaç duyduğu her Şey olmaya kararlıyım.

Cebimden onun haplarını çıkarırken içime çekiyorum ve köşedeki küçük kutuya atarken başımı kendime sallıyorum. Hiç de takıntılı değil. Onu tuzağa düşürmeye çalışan bir adama ihtiyaç yok. Bu delilikten vazgemeliyim.

Kapılar açılıyor, kendimi duvardan uzaklaştırmak için kürek kemiklerimi kullanıyorum ve ayaklarımı n kapıya doğru sürükleyerek kendimi içeri bırakıyorum. Onu bulmadan önce kokusunu alıyorum. Ve kalbim göğsümde dönerek varlığını haykırıyor. Kapıyı kapatıyorum, tüm dünyayı dışarıda bırakıyorum.

Mutfak girişine vardığımda onu bir taburenin üzerinde buluyorum. O da yorgun görünüyordu. Hâlâ güzel ama yorgun. Burada, mutfağımızda onun her santimini özümsemek için bir an durmak zorundayım. Bütün gün çaresizce beklediğim Şey buydu. Buraya dönmek. Sadece Ava ve ben. Yine de bu geçici, çünkü yarın bugünü tekrar yaşamak zorundayım.

"İyi misin?" di y e soruyor bir süre sessiz kaldıktan sonra, gözleri endişeli bir Şekilde dövülmüş, durağan halimi izliyor. şimdi iyiyim. Yine, geçici olarak. Yanına gidiyorum, tabureden kalkmasına yardım ediyorum, onu ölesiye öpmeye, tadına bakmaya, içime çekmeye direniyorum. peceğim. Ama önce, her yerimde ona ihtiyaım var. Yorgun zihnimi ve bedenimi bir süre dinlendirmeye ve kendimi hayata döndürmeye ihtiyaım var. Güzel siyah elbisesinin eteğini buluyorum ve kalçalarının arkasından tutup onu kaldırmadan önce yukarı kaldırıyorum. Boynunun tatlı kokusu beni cezbediyor, burnum saçlarına düşüyor. Tanrım, çok güzel kokuyor. *ok* güzel. Temiz, saf ve benim.

Onu merdivenlerden yukarı taşıyorum, kollarının beni sardığını, beni tuttuğunu, beni kabul ettiğini, beni sakinleştirdiğini hissediyorum. Sessiz sorularını duyabiliyorum. Milyonlarca soru. şu anda onlardan kaçacak enerjim yok, sadece ona sarılacak ve onu sevecek enerjim var. Yatağımız ortaya çıkıyor ve soyunma zahmetine girmeden, Ava altımdayken sürünüyorum, her santimimi onun her santiminin üzerine yerleştiriyorum.

Ve bu mükemmel. Sanki bugün sadece bu noktaya gelmek için bile katlanmaya değerdı. Benim ödölüm. Günü atlattığım için ödölüm.

"Bana kaç yaşında olduğunu söyle," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi kapatıp daha derine sokuluyorum.

"Otuz iki." Ama şu anda 300 hissediyorum.

"Söyle bana," diye itiyor, omzunu kaldırıp beni dürtüyor. "Fark eder mi?"

"Hayır," diye fısıldar, sesi cesareti kırılmış gibidir. Bunu kazanamayacağını biliyor. "Ama bana söylersen sevinirim."

"Tek bilmen gereken seni sevdiğim." En önemli şey bu. Şu anda yaşım bir gizem ve herkes iyi bir gizemi sever. Onları meşgul eder. Dikkatleri dağılır. "Günün nasıl geçti?"

Rahat bir iç çekişten sonra, kaç yaşında olduğumu umursamadığına dair sessiz bir mesaj verircesine bana daha sıkı sarılıyor. Sarah'nın az önceki acımasız sözlerinden sonra o kadar emin değilim. Dışarıda benden daha genç milyonlarca erkek var. Gizemli yaşımın yeniliğı ancak gerçekte kaç yaşında olduğumu öğrenirse geçecektir. O yüzden belki de hiç öğrenmemeli. "Aptalca meşgulüm ama çok yapıcı," diyor sessizce. Demek bu yüzden yorgunmuş. Beni çok özlediğı için ya da bütün gün şeytanlardan kaçtığı için değil, iş onu çok yorduğı için. "Ve ofisime çiçek göndermeyi bırakmalısın," diye ekliyor küçümseyerek.

Saklandığım yerden kurtulma isteğini buluyorum ve ona pis bir bakış fırlatıyorum. "Hayır." Bunu neden yapayım ki? Günü her saniyesinde onu düşündüğümü bilmesini istiyorum. Ve korkunç bir şekilde, çiçekler, mesajlar, aramalar, hediyeler, onun beni düşünmeden çok fazla zaman geçmediğinden emin olma yolum. "Benimle banyo yap."

"Çok isterim."

Karşı koymak yok. Direniş yok. Yanak yok. Güzel. Onunla savaşıacak enerjim yok. Onun inanılmaz sıcaklığından uzaklaşarak, ona küçük bir öpücük veriyorum. Sadece kısa, sadece iffetli, yoksa banyoya asla varamayacağız ve ben daha fazlasını arzuluyorum

Bu yakınlığın. Çıplak olması dışında. Ve ıslak. "Sen burada kal," diye nazikçe emrediyorum ve ağzının bir köşesi kalkıyor. Bundan hoşlanıyor. Ona göz kulak olmam, liderliği benim üstlenmem hoşuna gidiyor. "Ben banyoyu hallederim." Yataktan kalkıp ceketimi silkerek banyoya doğru ilerliyorum, buraya koyduğu küvetin büyüklüğüne bakıp inliyorum. Bu bizim banyomuzu oldukça geciktirecek. Omzumun üzerinden bakıp gülümsüyorum, uzanıp kravatımın düğümünü tutuyorum, adımlarımı tersine çevirirken çekiştiriyorum, zamanı doldurmak için planımı aklıma getiriyorum. Çok uzun sürmüyor. Her saniye zihnimde hızlıca planlanıyor ve bu muhteşem bir şey.

Ava'yı sırtüstü uzanmış, hareketsiz ve rahat buluyorum ama beni kapının yanında görür görmez gözle görülür bir şekilde geriliyor ve hareketsiz olmaktan çok uzak, beni incelerken göğsü hızla inip kalkıyor. Kravatımı şezlonga bırakıyorum ve gömleğime geçiyorum, her düğmeyi yavaşça açıyorum, beni izlerken gözlerindeki özlemin tadını çıkarıyorum. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum ve doğrulurken içimden gülümsüyorum. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?"

Gözlerini kırpıştırarak odaya geri dönüyor. "Her zaman."

"Her zaman," diye fısıldıyorum. "Buraya gel." Başımı hafifçe sallıyorum, o da yatağın kenarına yanaşıp ayakkabılarını tekmeliyor. "Elbiseyi bırak." Elbiseyi çıkarmak hoşuma gidecek ama açıkçası işe giderken böyle vücudu saran kıyafetler giymesi konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. Vücudunun her mükemmel kıvrımını görebiliyorsunuz, hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor.

Bana ulaştığında gözleri aşk, şehvet ve açlıkla dolu. "Arkanı dön," diye mırıldanıyorum, tenim yanıyor, kalbim çarpıyor. Acele etmiyor, ikimizi de daha fazla çalıştırıyor ve ellerimi omuzlarına koyduğum anda sarsılıyor. Evet. Temas. "Bu elbiseyi gerçekten beğendim." Avuçlarımı boynuna götürüyorum ve saçlarını omzunun üzerinden geçirerek fermuarı ortaya çıkarıyorum. Hiç acele etmeden, mücadelesinin işaretlerini severek, başını sürekli eğerek aşağı çekiyorum. Omuzları yüksekte. Yüksek sesle nefes alıyor. Elimde olmadan daha fazla çırpınmasını sağlıyorum, omurgasından ensesine kadar yalıyorum. "Sırtını seviyorum," diye mırıldanıyorum etine karşı, omuzlarının yuvarlandığını hissediyorum. İçeri giriyorum

kulağına yakın. "En yumuşak tene sahipsin." En sıcak. En pürüzsüz. Bana karşı ağırlaşıyor, arkasına yaslanıyor, boynumda teselli arıyor. Başımı çevirip ağzını yakalıyorum, elbisesini çıkarırken dillerimiz hemen birbirini buluyor, yavaşça dans ediyor. "Dantel mi?" Geri çekilerek soruyorum. Başını sallıyor ve ona başka bir öpücükle teşekkür ediyorum, nazik ve yavaş, ellerim göğüslerine gidiyor ve narin kumaşın üzerinde onlara masaj yapıyor, aletim nabız atıyor, hazırlanıyor. "Bana ne yaptığını görüyor musun?" Sırtının alt kısmına doğru itiyorum, ona karşı zonkluyorum. Gözleri çılgınca parlıyor ve kalbim çılgınca çarpıyor. "Seni severken öleceğim Ava," diye fısıldıyorum kısık sesle, düşüncelerim ağızımdan dökülüyor, zihnim ona, buna, bize kayboluyor. Sütyeninin kaplarını kabaca önümden çekiyorum ve ellerimin hafif bir fırçasıyla meme uçlarını gıdıklıyorum. Dudakları aralanıyor, göğsü genişliyor, gözleri bana yalvarıyor. "Sen ve ben." Elim önünden külotuna doğru iniyor, kıcı dokunuşuma doğru yuvarlanmadan önce kasıklarına doğru itiliyor.

"Seni tahrik ediyor muyum Ava?" Soruyorum, gözlerim onun profilinde, dudağını ısırtmasını, havayı şişirmesini ve gözlerini sürekli kapatmasını izliyorum.

"Biliyorsun." Onun kabulü aletime bir enerji enjeksiyonu gibi. Pantolonuma boşalmadan önce bunu devam ettirmeliyim.

"Kollarını boynuma dola," diye emrediyorum ve o da hemen doluyor. "Benim için ısladın mı?"

"Evet."

Külotunu iki yanından tutup kulağının arkasını yavaşça yalıyorum. "Sadece benim için."

Sarsılıyor. "Sadece senin için." İçindeki bu arzu. Bu ihtiyaç. Onun her yerinde olmamı, ona tapmamı, aklını kaçırmamı sağlamamı isteyen bu inkar edilemez çaresizlik. Gülümsüyorum ve külotunu çekip yırtarak çıkarıyorum ve bir elimi hafifçe kalçasına koymadan önce yere bırakıyorum.

"Bununla ne yapacağım Ava?" diye sordum. "Göster bana."

Eli beliriyor ve nefes nefese benimkini alıp iç uyluğuna götürüyor, yukarı, yukarı, yukarı yönlendiriyor. Avucum sıcaklığıyla buluştuğunda nefes alıyorum

Bacaklarının arasında, etinin üzerinde kolayca kayıyor. İniltisi yüksek ve kesik, kıcı dokunuşumun işkencesinden kaçmak için geriye doğru uçuyor ve başı bana dönüyor, biraz ağız hareketi arıyor.

Ona temas ediyorum ama öpüşmüyorum, sadece elimi amına götürürken ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum, bunu yaparken dudağımı ısıırıyor, vücudu kaskatı kesiliyor. "Gelme," diye emrediyorum ve o da olduğu yerde durup dokunuşumu geri çekiyor. Siktir, bu çok ateşli. Onun teslimiyeti. İtaati. Elimdeki durumunu yalıyorum ve sütyeninin kopçasını bulup açıyorum ve onu çeviriyorum. Gözlerindeki bakış beni kıcımın üstüne koyabilirdi. Bir bakışta hiç bu kadar tutku, bu kadar sevgi ve hayranlık görmemiştim. Bu bakışların bu kadından gelmesi ve bana yönelmesi karanlık ruhumun başa çıkamayacağı bir şeydi. "Beni asla terk etmeyeceğine söz ver," diye emrediyorum, aptal ağzım yine benden kaçıyor. Ama şu anda ondan istediğim her şeyi yapıyor. Sınırları zorlayacağım, yapabileceğim her şey için onu sağacağım.

"Seni asla terk etmeyeceğim," diye güvence veriyor bana, biraz şaşkın görünüyor. "Söz ver bana," diye mırıldanıyorum gergin bir çeneyle.

"Söz veriyorum." Gecikme yok. Sorgulama yok. Sanki duymam gerekenin bu olduğunu biliyor gibi. Ama gerçekten bunu mu demek istiyor?

Sırayla bileklerimi tutuyor, kelepçeleri açıyor ve gömleğimi bedenimden uzaklaştırıyor. Tek yapabildiğim beni soymasını izlemek, bir an için işe yaramaz, şaşkın. Pantolonumu çıkarıyor, kıcımı hissetmek için bir yemek yapıyor ve aletim serbest kaldığı anda gururla dışarı çıkıyor. Ava nefes alıyor, bakıyor, elleri göğsümün düzlemlerinde geziniyor. Bana hayranlıkla bakarken, beni hissederken harika vakit geçiriyor. Öte yandan ben, aklımı hızla kaybediyorum.

"Daha fazla bekleyemem." Pantolonumu aceleyle tekmeliyorum. "Senin içinde olmam gerek." Onunla sevişmeden önce yıkanabileceğimi nasıl düşünmüştüm, bilmiyorum. Bir anlığına aklımı kaçırmış olmalıyım. Onu kavradım, vücuduma doğru çektim ve aletim kayarken neredeyse düşüyordum.

Kalçalarının arasındaki ateşi. *Lanet olsun.* Keskin bir şekilde nefes alıyor ve en yakın duvarı bulup onu duvara doğru itiyorum, aletim tam olarak olması gereken yeri buluyor. Ama içine girmiyorum, kendimi toparlamam ve beni bulmak üzere olan rahatlamaya hazırlanmam gerekiyor. Biraz zaman alabilir. Bacaklarım dengesiz hissediyor, başım dönüyor. Ama kendimi toparlamam için bir saniye bile geçmeden Ava hareket ediyor ve ben onun içindeyim. Her santimim onun amının yumuşak duvarlarına sarılmıştı. Boğuluyorum, her yerim geriliyor.

"Oh, beni öldürüyorsun." Dişlerim gıcırıyor ve nabzım atıyor. Tanrım, bu dayanılmaz ve inanılmaz bir şey. "Bana tutunuyor musun?" diye soruyorum, saçlarındaki elleri açgözlü ihtiyacımı yatıştırmama yardımcı olmuyor. Serbest kalma isteğini buluyorum, ciddi gözlerle ona bakıyorum.

"Evet." Bana karşı her şeyi geriliyor, kasları, tutuşu. Ve gözleri kararıyor. Ne olacağını biliyor.

Her iki avucumu da arkasındaki duvara sıkıştırıyorum -sağ avucumu özenle ve yavaşça çekiyorum, ben çekerken göğsü şişiyor, hava alıyor, kendini destekliyor. Ve kalçalarımı esnetiyorum, dikkatlice ileri sürüyorum, ivme kazanıyorum, bizi çalıştırıyorum, saldırıya hazırlanıyorum. O inliyor, ben homurdanıyorum, tekrar tekrar, başım onunkine giriyor, sürüşlerim hız kazanıyor.

"Öp beni."

Ağzımı beceriksizce alıyor, kalçaları sıkıca kenetleniyor, vücudu duvardan yukarı kalkıp aşağı iniyor.

"Aman Tanrım, kadın," diye bağıryorum. "Bana ne halt ediyorsun?" Kalçalarım kontrolden çıkmış durumda ve görünüşe göre bu Ava için sorun değil. "Bütün gün bunun için bekledim." Onu öpüyorum. Sertçe itiyorum. Daha sert öpüyorum. "Hayatımın en uzun günü oldu."

Mırıldanıyor, her şeyi kabul ediyor, istiyor, bunun için yalvarıyor. "Çok iyi hissediyorsun."

"İyi hissediyor muyum?" Hissettiklerimi hissedebilse, gördüklerimi görebilse, tattıklarımı tadabilse. "Siktir, Ava, bana ciddi şeyler yapıyorsun."

Adımı haykırıyor, sırtımda çırpınıyor.

Hızımı artırıyorum, şimdi adımlarımda, bitiş çizgisine hazırım. "Ava." Tırnaklarını etime batırırken tıslayarak daha sert itiyorum. "Bundan sonra nereye gidersem gideyim, seni de yanımda götüreceğim bebeğim." Sertçe vuruyorum, nefes nefese kalıyorum, terli avuçlarım duvarda kaymaya başlıyor. "Kahretsin," diye bağıryorum ve o çığlık atıyor. "Boşalacaksın," diye nefes nefese yüzüne bakıyorum, çırpınışını izliyorum, tutunmak için verdiği mücadeleye *bayılıyorum*.

"Sert!" diye bağıryor ve dişlerini dudağıma batırdığında irkiliyorum, ama acıya katlanıyorum, zevk her sinir ucunu ele geçiriyor ve o sarsıldıkça, gerildikçe, inledikçe, tırmaladıkça büyük bedenimi spazma gönderiyor.

Zorla boşalıyor, yüzü boynuma düşüyor, vücudu sarsıntılarla sarsılıyor ve ben de onunla birlikte uçuşumun kenarına geliyorum, nefesimi tutuyorum ve eve çarpıyorum, patlıyorum, adını haykırarak havayı serbest bırakıyorum. Bacaklarım tutmuyor ve bitkin bir halde yere yığılıyorum. Ava bir şekilde ayağa kalkıp kucağıma oturuyor, kalçalarını yuvarlıyor ve beni zevkten kurutuyor. İşim bitmişti. Tamamen işe yaramaz haldeydim, vücudum dağılmış ve yayılmıştı. Ama gözlerimi açık tutabiliyorum ve onun bana sürtünmesini izleyebiliyorum, sessiz, düşünceli, yüzünde küçük, tatmin olmuş bir gülümseme.

"Ne düşünüyorsun?" Kelimelerim zorlanarak soruyorum. "Seni ne kadar sevdiğimi."

Müzik. Kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Hala senin tanrın olarak nitelendiriliyor muyum?"

"Her zaman." Elleri göğsümde daireler çiziyor, beni hissedebildiği her yerde hissediyor, duvarları hala beni sımsıkı sarıyor. "Hâlâ senin baştan çıkarıcın mıyım?"

"Kesinlikle öylesin bebeğim." Gülümsemesi saf altın. "Tanrım, sırtına bayılıyorum."

"Banyo, Tanrım?" diye soruyor, meme uçlarını hafifçe çimdikliyor.

Banyo mu? Banyo mu yapacağız? İşte bu kadının bana ne yaptığının güzel bir örneği. Onun içinde kaybolduğumda onun dışında her şeyi unutmamı sağlıyor, bu da onun içinde kaybolmayı bir zorunluluk haline getiriyor. "Kahretsin." *Banyo*. "Hâlâ çalışıyor." Ava'yı da yanıma alarak ayağa fırlıyorum.

Elim hâlâ çok acıyor. Havayı geri çekiyorum, acıya katlanıyorum, engellemeden rahatsız oluyorum.

"Beni yere bırak." Kıpırdanıyor ve ben de sik kafalı olduğum için onu daha sıkı kavriyorum.

Orospu çocuğu.

"Asla." Yarı ölü olsam da her şeyimle ona tutunurdum. Ve buna ihtiyacım olabilir. Bu düşünce ayıltıcıdan da öte ve şu an için değil.

"O banyoyu bir hafta boyunca açık bıraksan bile dolmaz." "Biliyorum." Onu etrafıma sararak içeri giriyorum ve bizi mutlu bir iç çekişle. "Tüm bu İtalyan saçmalıklarının tasarımcısı belli ki çevreye ya da benim karbon ayak izime hiç önem vermiyor."

"Bunu on iki süper siki olan söylüyor," diye homurdanarak kucağıma yerleşiyor, beni incelerken amcığı hala bana yapışıyor, gözleri mutlu bir şekilde dolaşiyor. Ben de burada uzanıp onun bakışlarının odağı olmaktan çok mutluyum. "Bütün gün sana bakabilirim," diye fısıldıyor, parmağı tenimde geziniyor, gözleri onu takip ediyor, başı düşünceli bir şekilde eğiliyor. Bu, sonsuza dek saklayacağım ve durmadan başvuracağım bir görüntü. Bana bakışı. Memnuniyeti. Uzun, siyah saçlarının uçları suda kayıyor, telleri ıslak göğüslerine yapışmış, meme uçları dikleşmiş, yumuşak, mükemmel tümsekler üzerinde sert. Ve sakın beni gözlerinden başlatmayın. Geriye yaslanıyorum ve dokunuşunu vücudumda gezdirip ağzımda bitirirken onu yakından izliyorum. Gözleri benimkilere kayıyor, gülümsemesi ağırbaşlı. "Ağzını seviyorum." Yavaşça öne düşüyor, köşeyi, ortayı, diğer köşeyi öpüyor. "Vücudunu seviyorum." Önünü benimkine doğru itiyor ve dilini ağzımın içine sokuyor. "Ben de senin çılgın aklını seviyorum." Kendimden geçmişim, tükenmişim, onun tarafından, bu öpücük tarafından tamamen gafil avlanmışım. Birinin benim çılgınlığımı sevmesi gerekiyor ve o da bunu yaptığına göre iyi bir iş çıkarmış.

"Beni delirtiyorsun, Ava." Ellerinin boynuma dolandığını, beni tuttuğunu hissediyorum.

"Sadece sen." Öpüşmemiz derinleşiyor, diller tembelce birbirine değiyor, bedenler birbirine yaklaşıyor. Ve sonra gitti, ağzımı çıplak ve yalnız bıraktı.

"Çılgınca," diye fısıldıyor ve ben gülümsüyorum.

"Ish." Bu konuda gerçekten bir şey yok. Bugünlerde tartışmaya açık biriyim. Ve işte panzehirim, kucagımda, çıplak. Sebep ve tedavi. Şu anda tamamen benim. Kabullenmiş. Bana bu fırsatı sunmuşken değerlendirmeliyim. "Seni yıkamama izin ver," diyorum, onu çeviriyorum, bacaklarımın arasında rahat ve rahat olmasını sağlıyorum, zihnim buna en iyi nasıl yaklaşacağımla yarışıyor. Bir sünger alıp teninde gezdirmeye başlıyorum. Talep mi edeyim? Yalvarayım mı? "Seninle bir şey konuşmam gerekiyor," diyorum, kelimeleri söylerken sesimin ne kadar emin olmadığı mı duyarak irkiliyorum.

"Ne?"

"Malikane." Başının arkasına bakıyorum, dudağım cezalandırıcı bir çiğneme alıyor. Gerginim ve vücudunun bana karşı sertleşmesi yardımcı olmuyor. Sessizliği de öyle. O yüzden devam ediyorum. "Yıldönümü partisi."

"Ne olmuş ona?" Her ne kadar durdurmaya çalışsam da, onun bu küçümseyici tavrı beni sinirlendiriyor.

Dudağımı serbest bırakıyorum. "Hâlâ gelmeni istiyorum." Ve kelimeleri tükürdüğüm anda tekrar ona yapışıyorum.

"Benden bunu yapmamı isteyemezsin." Konuşurken başını sallıyor ve elim gevşiyor, umudum azalıyor. İsteyebilirim ve istedim de. "Ben bilmeden önce benden gitmemi istedin," diye devam ediyor, sesi gergin.

"İşyerimden sonsuza dek uzak mı duracaksın?"

"Yapabilirim," diye homurdanıyor ve ben de gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. Daha dün sonsuza kadar bundan kaçınmayacağını söylemişti.

"Aptal olma Ava." Ellerimi meşgul etmek için süngerini tekrar tenine götürüyorum ve ağzımı başına götürerek ona sakinleştirici bir öpücük veriyorum. "Lütfen sadece bunu düşünür müsün?"

"Söz vermiyorum." Bu bir hayır değil. "Ve eğer bu konuda beni ikna etmeye çalışmayı aklından bile geçirirsen, giderim."

Isırma. Yüklü kelimeler kullanmakta ustadır. Beni sinirlendireceğini bildiği kelimeler. Ciddi olmadığı kelimeler. Gitmiyor ve tehdit etmese çok memnun olurum. Ama onu uyarmak yerine, hiçbir yere gitmeyeceğine dair sessiz bir mesaj olarak onu kollarımla sarıyorum. "Kalbimin benimle birlikte atmasını sağlayan kadını istiyorum." *Al bakalım, bebeğim. Beni şimdi inkar et, sana meydan okuyorum.*

Kıpırdamadan duruyor ve ben de kendi kendime gülümsüyorum, onu süngerle ıslatmaya devam ederken beyanatımı özümsemesine izin veriyorum, kalbim sanki beni destekliyormuş gibi rahat ve sabit bir hızla sırtına çarpıyor.

"Clive'la konuştun mu?" diye birdenbire soruyor ve ben akışımda duraksıyorum, sünger göğsünde bir an duruyor.

"Ne hakkında?"

"Gizemli kadın."

Lanet olsun, bu işin peşini bırakmayacak. "Hayır Ava, zamanım yoktu." Sıkılmış gibi görünmemeye çalışıyorum. Ya da sinirli. *Başarısız* oldum. "Söz veriyorum yapacağım. Ben de en az senin kadar merak ediyorum." *Sik kafalı.* Konuyu değiştir. "Şimdi, aç mısın?" Kulağını yalıyorum, uzun, sıcak nefesler alıyorum, titrediğini hissediyorum.

"Bana o kadının kim olduğunu söyleyene kadar uyumayacağım."

Uyumaktan bahseden kim? Sesi benim kadar sabırsız geliyor. Bana güvenmiyor mu? Ürküyorum. Güvenmemeli. Ava'nın ilişkimize direnmesinin nedenlerinden biri de beni kalbi için bir tehlike olarak görmesiydi. O da Sarah gibi, belki Sarah'nın da katkısıyla, benim sadece ve sadece tek bir şey için bu işin içinde olduğumu düşünüyordu. Sikişmek. *Sen üzerine hayaller kurulacak türden bir adam değilsin.* Evet, geçmişte birçok kadın oldu. Evet, bazıları cesur, küstah ve şüphesiz kıskançtı. Ava'nın bilmesi gerekmeyen ya da bilmemesi gereken pek çok şey var ve geçmişteki sikişlerimin sıcak bir listesi de bunlardan biri. "Bilmiyorsam sana nasıl anlatabilirim?" Yorgunca soruyorum, keşke bu konuyu kapatsa. Devam et.

"Biliyorsun."

"Bilmiyorum amına koyayım," diye bağıyorum, sinirli bir şekilde. Hemen pişman olup kendimi dizginliyorum. Ava irkilerek sarsılıyor, su etrafımıza sıçırıyor ve ben de kendime şaşırarak göz kırpmıyorum. Bunun güzel bir akşam olması gerekiyordu, sadece ben ve Ava, dış dünyadaki hiçbir şey huzurumuzu bozmayacaktı. Ta ki Ava dış dünyanın içeri girmesine izin verene kadar. Bunu kontrol edemiyorum. Sorularını. Merakını.

Siktir et. Bunların hiçbirisi onun suçu değil. Benim suçum. Hepsi benim. "Çok üzgünüm, bebeğim."

"Tamam," diye fısıldıyor, emin değil, içimi çürütüyor. Hayal kırıklığımı ondan çıkaramam. Ona kızamıyorum.

"Sevgili hanımım çok yoruldu." Kollarım omuzlarında bir mengene gibi, ağzım kulağının etrafında meşgul, biraz daha özür dileyerek onu yakın tutuyorum. "Paket servis mi?"

"Buzdolabınız yiyecek dolu. Bu bir israf."

Hayır, yemek pişirmek için kaybedilen zaman israf olacaktır. "Yemek yapmaya zahmet edebilir misin?"

Bunu birkaç dakika düşünür. Umarım doğru cevaba ulaşır. "Paket servis."

Güzel. "Sen saçını yıkarken ben de gidip sipariş vereyim." Küvetten çıktım ve onu orada bırakmak şaşırtıcı derecede kolay oldu. Bir ızgara bunu yapacaktır.

Banyodan çıkıyorum, aldığım şampuan ve saç kremini alıp ona götürüyorum. Minnettarlığı çok sevindirici. "Dantel giyin," diye fısıldıyorum, onu alnından öperek. Sonra yemek siparişi vermek için ayrılıyorum.

Bir cam bölmenin ardında sıkışıp kaldım, bir aşağı bir yukarı yürüyorum, hissediyorum, sonunu arıyorum. Ama hiç bitmiyor. Sürekli bir engel.

Ben bir taraftayım.

Ve sevdiğim herkes diğer tarafta.

Jake.

Rosie.

Carmichael.

Hepsi orada, ulaşabileceğim bir yerde ama değiller. Benimle onlar arasındaki kalkanın sonu yok. Onlara ulaşmanın bir yolu yok. Uzanıyorum ve elimi vuruyorum. Onlara sesleniyorum ve sesim camdan geri sekiyor. Onlara ulaşmak için çaresizce vurmaya, bağırmaya başlıyorum. Ama vuruşlarım dikkatlerini çekecek bir ses çıkarmıyor. Onlar için görünmezim.

"Artık sadece biz varız."

Sesi takip ediyorum. Lauren yanımda duruyordu. Benimle aynı tarafta. Bana bakıp gülümsüyor ve koluma uzanıyor. Bana dokunuyor. Pazuma, ince parmaklarına bakıyorum. Alyansına. Hâlâ takıyor.

"Sadece biz," diye düşünüyor, cama doğru işaret ederek bakmam için beni cesaretlendiriyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. Jake, Rosie ve Rosie'nin yanında bir kişi daha var.

Carmichael.

"Hayır!" Ava.

"Hayır!" Tüm gücümle cama vuruyorum, bağıriyorum, diğer tarafa geçmek istiyorum. Cam boyun eğmiyor. Sabit duruyor, aşklarımı görmeme izin veriyor ama onlara dokunmama izin vermiyor. Onlara ulaşmama.

Onlarla birlikte ol.

Banyoda yatıyor olabilirim, çok ıslağım. Hareket edemiyorum, vücudum sıkışmış durumda. Göz ucuyla bakıyorum, onu rahatsız etmek istemiyorum, beni böyle terli ve perili görmesini istemiyorum. Dünya için ölmüştü. Ve hala bana tutunuyor. Nefes veriyorum ve tavana bakıyorum, rüyalarla savaşıyorum. Kapıyı kapatabilirim, dünyayı ve geçmişimi dışarıda bırakabilirim. Ama asla aklımdan çıkaramayacağım. Açıktaım, savunmasızım, bilincim yerinde değilse düşüncelerle savaşamam. "Boku yedim," diye fısıldıyorum, elimi Ava'nın sırtında gezdirip onu hissederken bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Ve harika bir başlangıç yapamadığımız bir gün daha.

Bunu değiştirebilirim. İşleri tersine çevirebilirim. Devam etmek istediğim gibi başlayabilirim. Ve belki de bu süreçte onu tamamen çıldırtarak işten ağlayarak kaçmasını sağlayabilirim. Mükemmel çözüm.

Karşılıklı bağımlılık diye bir şey duydun mu kardeşim?

"Evet, siktirip gidebilirsin," diye mırıldanıyorum, Ava'nın sıcaklığından nazikçe uzaklaşarak. Yine de gülümsüyorum, çünkü ağabeyimi duymak ne kadar berbat olsa da, bana onun nasıl bir adam olabileceğini anlatıyor.

Alaycı. Şakacı.

Bunca zaman nereye gitti? "Pazartesi günü otuz sekiz yaşında olacağız, kardeşim," diyorum sessizce, koşu takımımı bulurken. "Otuz lanet-

sekiz."

Sadece hissettiğin kadın kadar yaşlısın.

Bir kakhaha patlatıyorum, ayağım şortuma takılıyor ve yüzüstü düşmemeye çalışarak zıplıyorum. Başarısız oluyorum, ayağımı kaybediyorum ve yüksek bir gümbürtüyle güverteye çarpıyorum. "Siktir et," diye homurdanıyorum yere inerken. Tekrar güldüm. Ve yatağımda kıpırdanmalar fark ettiğim anda çenemi kapıyorum. Çabucak toparlanıp ayağa kalkıyorum, şortumu yukarı çekiyorum, yeleşimi giyiyorum ve spor ayakkabılarımı yerden alıyorum. Sonra ayaklarımı içine sokmak için kendimi şezlongun ucuna bırakıyorum ve kendi kendime başımı sallıyorum.

Benim
bölümüm.

Yap işte.

Bağcıklarını bağlarken göz ucuyla Ava'nın yatakta doğrulup beni izlediğini görüyorum. Ve işim bittiğinde, sessizce çarşafına geri dönüyor. Tanrı onu korusun. Ayağa kalkıp yanına yaklaşıyorum ve göğsünün inip kalkmasını izliyorum. Bu kadını defalarca uyurken izledim. Nefes alışını biliyorum. Ağzının şeklini. Rüya görürken kirpiklerinin çırpınışını. Beni kandırmaya çalışması bir hakarettir.

Sessizce kenarda diz çöküyorum. Gözlerinden biri yavaşça açılıyor ve gülümsemem genişliyor. Öfkesi anında ortaya çıkıyor ve bedenini ön tarafına atıp bir yastığın altına saklanıyor. Yastığı çekip onu sırt üstü çevirirken kıkırdıyorum. "Günaydın."

"Lütfen beni zorlama," diyor sevimli bir surat ifadesiyle.

Yalvarışlarını duymazdan geliyorum ve onu yukarı çekiyorum.

"Kalk bakalım."

İnliyor ve sızlanıyor, spor çantasını uzattığımda gerçekten gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor.

"Uykulu seks istiyorum," diye sızlanıyor. Bu da çok sevimli. Ama kaçmam lazım. Ve Ava'ya ihtiyacım var. O yüzden ikisini de alıyorum. "Lütfen."

Onu ayağa kaldırdım ve külotunu çıkardım. "Bu sana iyi gelecek." *Bana da.*

"Bu bir işkence."

İşkence mi? İşkence hakkında hiçbir şey bilmiyor. "Yanımda olman hoşuma gidiyor," diyorum usulca, eşyalarını giymesine yardım ederek, ısrarlı itirazlarını ve inlemelerini duymazdan gelerek.

Bizi asansörle aşağı indiriyorum, yol boyunca onun iğrenmiş yüzüne gülümsüyorum. Etkilenmedi, bu yüzden otoparkta gönüllü olarak esnemeye başladığında hoş bir sürprizle karşılaştım. Ben de ona katılıyorum ve bana doğru gelen hayranlık dolu bakışların farkında olarak diz kırışlarını iyice çekiyorum. Manzarayı takdir ediyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, adımlarını zıplatarak koşuyor. Peşinden giderken başımı sallıyorum ve neden sürekli bu kadar sert protesto ettiğini merak ediyorum.

"Sadece düşün," diyorum, ona ulaştığımda hızımı yavaşlatarak. "Bunu her sabah birlikte yapabiliriz."

Hızlı, şok olmuş nefesi bana onun bu konuda ne düşündüğünü söylüyor. Ama yapacak. Ve doğal olarak, işimiz bittiğinde, beni şımarttığı için bir ödül alacak. Sık sık ona bakıyorum, hızım her zamanki hızımın yarısı kadar, ama bu sabahki huzurum, yere yığılacakmışım gibi hissedene kadar koşma ihtiyacından çok, bana eşlik etmesinden kaynaklanıyor.

Ava'nın son seferinde pes ettiği noktaya yaklaşırken, "Hey," diyorum, yüzünde boş bir ifadeyle arkasına baktığını görüyorum. Gergin değil. Başarılı değil. Sadece boş. Aklında bir şey var.

Bana baktı. "Ben iyiyim."

Gerçekten mi? Çünkü öyle görünmüyor ve az önce zoraki gülümsemesi de çok ezikti. Yavaşlamaya başlıyor ve parka doğru bir açıklık belirlediği anda caddeden ayrılıyor ve gürültülü bir hışımla çimlerin üzerine yığılıyor. "Geçen seferkinden daha iyiydim," diye söyleniyor ben başında dikilirken. Ne kadın ama. Aklına koyduğu takdirde her şeyin üstesinden gelebileceğini kanıtlıyor. Koşu rotam kolay bir iş değil ama bu sefer bilerek üstlendi. Tıpkı *beni bilerek* üstlendiği gibi. *Ya da bilerek değil.*

O güçtür. Mükemmellik. Kararlılık. Ama yine de bu sabah aklında bir şeyler olduğu kesin. "Yaptın, bebeğim." Yanında alçalıyorum

ve bir bacağını tutup, ona biraz hayat sürüyor. İnlemeleri muhteşemdi. "Seninle gurur duyuyorum," diyorum, diğer bacağına geçip etine sıkıca bastırıyorum. Bunu yapmamalıydım. Onu kıpırdayamasın, dolayısıyla Lusso'dan ayırlamasın diye bırakmalıydım. "Birkaç gün ver, uçup gideceksin."

Buna itiraz etmiyor, parmak uçlarım uyuşana kadar kaslarını çalıştıran ellerimin tadını çıkarmakla meşgul. Etrafa bakındım, yolun karşısında bir kahve dükkânı gördüm. Mükemmeldi. Onu yukarı çekip bir not gösteriyorum. "Hazırlıklı geldim." *Para ve kelimelerle.* "Kahve?"

Omzunun üzerinden bakıp iç geçiriyor, sonra kollarını omuzlarıma atmaya devam ediyor. Kıkırdıyorum ve onu kaldırarak beni bırakmaya zorluyorum. "Hadi gel." Elini tutarak yolun karşısındaki kahveye kadar yürüyüp onu tezgâha götürüyorum. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır," diyor, kararlı bir şekilde, gözlerini hamur işlerinden ayırarak.

O bir vaka. Garsona siparişimizi vermeden önce ensesinden tutup kendime çekiyorum ve terli alnından öpüyorum. "Git ve otur." Dikkatimi tezgâha verip bu cuma Malikâne'nin yıldönümüne nasıl yaklaşacağımı düşünüyorum, arada bir omzumun üzerinden bakıyorum, her seferinde Ava'yı pencerenin önündeki kanepede düşüncelere dalmış buluyorum. Bunu düşüneceğini söyledi. İçimden bir ses bu sabah aklımdan geçen şeyin bu olduğunu söylüyor ve ben onun dalgınlığından hoşlandığımdan emin değilim.

"Bu on dört pound yirmi efendim."

"Teşekkürler." Bir yirmilik uzatıp tepsiyi alıyorum. "Üstü kalsın." Ava'ya doğru ilerlerken endişem artıyor. Pencereden dışarı boş boş bakıyor, sürekli gözlerini kısıyor, bazen yüzünü buruşturuyor. Öyle. Malikane hakkında düşünüyor. Sonuçlar çıkarıyor, varsayımlar yapıyor.

"Rüya mı görüyorsun?" Tepsiyi yere bırakıp onu düşüncelerinden kopararak soruyorum. İçkilerimizi dikkatlice boşaltıp bir keki ona doğru iterken gülümsemesi gergin. Kıpırdanırken fincanına bakıyor, dalgın dalgın

  reği parmaklıyor. Sandalyeme   k  yorum, konuşmak i in cesaretini toplamasını izlediğim her saniye iştahım azalıyor.

"Partiye gelmiyorum," diyor sonunda, bana bakmayı reddederek. Muhtemelen en iyisi bu,   nk   tavana sabırsızca bakışımdan hoşlanmayacağını biliyorum. "Seni seviyorum," diye devam ediyor, "ama bunu yapamam."

Yanılıyor. *Yapamam* değil, daha   ok *yapmayacağım*. Benimle orta yolda buluşmazsa bunu nasıl   zeceğim? Karanlık, keyifsiz bir yer beklediğini biliyorum. M  stehcen, pis, evet, ama bir seks kul  b  n  n olabileceği kadar zevkli. Rahat. G  venli. Malik  nede olanlar ilişkimizde yer almayacak ama Malik  nenin kendisi yer alacak. Oraya bir daha adım atmayı reddedecek mi? Bu sadece yeni tasarımları yerine getirecekse imkansız değil, aynı zamanda Ava ve benim bir ilişkimiz varsa ger  ek  i de değil.

Nefes veriyorum, kızgınlığımı silmeye   alışıyorum, o bana endişeyle bakmadan   nce bunu yapmayı başarıyorum. "D  ş  nd  ğ  n gibi olmayacak Ava." Onunla konuş. Sabırlı ol.

"Nasıl yani?" Başını eğiyor, pembe y  z  nde merak dolu bir ifade beliriyor. Bu iyi bir şey. Kendini Malik  ne'nin ne olduğuna ikna etmiş olsa da h  l   meraklı.

Kuruyan ağzıma biraz kahve koyuyorum, onunla endişelerini konuşmaya ve umarım onları gidermeye hazırım. "Malik  ne size hi   keyifsiz bir seks kul  b   izlenimi verdi mi?"

Dudakları biraz b  z  l  yor ve ben i imden g  l  ms  yorum. "Hayır."

"Ava, etrafta   ıplak dolaşıp sana teklif eden insanlar olmayacak," diye a ıklıyorum, dişlerim otomatik olarak sıkılınca y  z  m   buruşturuyorum. Tanrı bunu deneyenin bile yardımcısı olsun. "Merdivenlerden ortak odaya itilip kakılmayacaksın. Kurallar var."

"Kurallar mı?" diye soruyor. Kaşlarını   atması   ok sevimli. Ava'nın ortalama bir   yeden   ok daha gen   olduğunu unutmamalıyım. Benimle taņıřmadan   nce benim d  nyam onun hayatında asla yer almazdı, benim d  nyamın bir par  ası olacağından değil

Bu anlamda. Bahse girerim seks kulüpleri, sahibiyle çıkmak bir yana, aklının ucundan bile geçmemiştir.

"İnsanların kıyafetlerini çıkarmalarına izin verilen tek yer ortak oda ya da özel süitlerden biri." Kaşları yumuşuyor. "Zemin kat, spa ve spor tesisleri diğer seçkin tatil köyleri gibi işletiliyor. Ben genelev işletmiyorum Ava," diye devam ediyorum. "Üyelerim Manor'un sağladığı her şeyden faydalanmak için çok para ödüyor, sadece benzer düşünen insanlarla cinsel tercihlerini sürdürme ayrıcalığından değil."

Dudağı dişlerinin arasından kayıyor, zihni dönüyor. *Hadi, bebeğim. Sor bakalım.* "Cinsel tercihin nedir?" diye soruyor, dalgın, sessiz, ve ben sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Bu sadece Malikâne ve orada olup bitenlerle ilgili değil. Bu benimle ilgili. Ben nasıl Ava'yı cinsel aktivitelerin ortasında düşünmeye dayanamıyorsam, o da beni orada hayal etmeye dayanamıyor. Endişelenecek bir şey yok. Ben menüden çıkarıldım. Ama ikimiz de bunun her zaman böyle olmadığını biliyoruz ve bu onun için sorunun bir parçası. Sahiplenme belirtileri mi gösteriyor?

İlginç. Pastadan bir parça koparıp dudaklarımın arasından geçiriyorum ve onun ani kırırdanışının tadını çıkarıyorum. Bugünlerde tek bir tercihim var. "Seni."

Yavaşça başını sallıyor, dudakları gülümsemek için seğiriyor. "Sadece ben mi?"

"Sadece sen, Ava." Bana öyle bakmayı kesmesi gerekiyor. Onu domaltıp başka hiçbir şeye inanmayana kadar sikebileceğim bir yerde değiliz.

"Güzel," diyor mutlu bir şekilde, iştahı yerine gelmiş olacak ki kekini mideye indiriyor. Sandalyemde kayıyorum, kanım güneye doğru akıyor. Bu dünyada beni Ava'nın beni sahiplenmesinden daha fazla tahrik edebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama onu izlerken, üzerine atlama, teşekkür etme, istediği kadar sahiplenebileceğini söyleme dürtümü kontrol etmek için savaşıırken, çünkü kesinlikle olacağım, aslında geleceğini söylemediğini fark ediyorum.

"Gelecek misin?" Bunu bir soru olarak sorduğuma emin olarak yavaşça çiğnemesini izliyorum. "Lütfen mi?"

Sessizce ofluyor, gözleri hayat dolu bir ışıltıya bürünüyor. "Sadece seni sevdiğim için."

Bu kelimeler beni aptal gibi sırttırıyor. Ayrıca öfkemi de körüklüyorlar. "Tekrar söyle."

"Ne?" diye sorar, gülümseyerek. "Geleceğimi mi?"

"Oh, tamam geleceksin." Ve sesini kaybedene kadar çığlık at. *Siktir, evet.* O zaman bugün Ava'ya iş yok. "Hayır, beni sevdiğini tekrar söyle."

"Seviyorum. Seni seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum." Ve onun aşkı hayattır. "Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor." Ayağa kalkıyorum, memnuniyetimin yerini aciliyet alıyor, onu kollarıma alıyorum. Buradaki işim bitti. Ama Lusso'daki işim henüz başlamadı. Tabii Lusso'ya varabilirsek. "Eğer koşmaya devam etseydin," diye fısıldıyorum, ıslak saçlarını yüzünden iterek, parlayan gözlerini tarayarak, "şimdiye kadar evde olurduk ve ben de senin içinde kaybolurdum."

Onu sert ve amaçlı bir şekilde öpüyorum, onu eve götürdüğümde beni nelerin beklediğine dair sessiz bir mesaj. Lanet olsun, uzun bir yolculuk olacak. Nefesimin altında homurdanıyorum ve eğilip onu omzuma alıyorum ve aceleyle kafeden dışarı çıkıyorum, o da önce inliyor sonra gülüyor. İleride bir adam, ben onu dışarı taşıırken, kapıyı benim için açık tutarak telaşla izliyor. İyi adamdı.

Bir taksi arıyorum ve bir tanesi sokağın köşesini döndüğünde var olan her tanrıya şükrediyorum. Ava'nın avuçlarının belime sıkıştığını hissederek kolumu kaldırıyorum ve taksi kaldırırma yanaştığında kapıyı açıyorum, onu içeri indiriyorum ve kaşlarını kaldırarak bana bakan taksiciye başımı sallıyorum. "St. Katherine Docks, lütfen, dostum." Gözlerimi ileriye dikerek onun yanındaki koltuğa çöküyorum. En güvenli yol bu. "Ve çabuk olsun." Ona sıkı, anlamlı bir gülümseme veriyorum, uzanıp kendimi ayarlarken boğazımı temizliyorum.

Taksici sırtlıyor. Ava'ya bakıyor. Bunu hemen durdurmalı. "Emredersiniz patron," diyor, direksiyona dönüyor ve siyah bir taksinin yapabileceği kadar hızlı çekiliyor.

Ava'nın koltuğun derisini iten ellerine bakıyorum, parmakları pençeliyor. Kısıtlıyor. Gözlerini profilimde hissedebiliyorum. "Bana bakma," diye uyarıyorum, düşünülemez olanı yaparak. Uzaklaşıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum, taksicinin aracını dumana boğmadan önce acele etmesini istiyorum. Lusso'ya dönmek için her bir kilometreyi geri sayarken, kırmızı yanan her ışığa, kenara çekilen her arabaya, durakta durup bizi oyalayan her otobüse lanet okurken, ayağım takırdamaya başlıyor, her parçam huzursuz.

Lusso'ya vardığımızda sabırsızlıktan başım dönüyor. Şoföre biraz para atıyorum, Ava'nın elini tutuyorum ve onu lobiye çekiyorum, bir viteste koşmaya başlıyorum.

"Günaydın Clive," diyorum başını kaldırdığında, yaşlı gözleri irkilmiş, bizi asansöre kadar takip ediyor. Daha kapılar kapanmadan Ava'yı duvara yaslıyorum, öpücüğüm açgözlü, ellerim çılgınca. "Gelecekteki koşumdan *önce* seni becermek zorunda kalabilirim."

İnliyor, bana sürtünüyor, ağzımın hızına ve açlığına uyuyor. Tanrım, çaresizlikten deliriyorum, hareketlerim beceriksiz, öpüşüm gelişigüzel ve onun kabulü, eşit tutkusu, doğrudan damarlarıma pompalanan adrenalin gibi. Birbirimizi canlı canlı yerken o da benim kadar çaresiz ve sabırsız bir şekilde inliyor, inliyor, sırtıma yapışıyor. Kapıların açıldığını belli belirsiz duyuyorum ve körü körüne dışarı çıkıyoruz, giderken birbirimizin ayaklarına takılıyoruz, garip ve kaotik. Bir elimi saçlarından çekerek cebimde anahtarı arıyorum, onu kapıya yaslıyorum, tahtaya vurup kilidi bulmaya çalışırken hâlâ onu çılgınca öpüyorum. *Hadi, hadi, hadi.*

Bizi içeri sokuyorum, kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve işe koyuluyorum, kıyafetlerini yırtıyorum, ellerimiz çarpışıyor, o beni örten kumaşı çekerken kollarımız birbirine dolanıyor.

İçine gir. Bu çılgın dürtüyü doyur. Yanığı soğut.

Ava koşu yeleğimi başımın üzerinden yırtıyor, tekrar birleşmeden önce bir saniyeliğine ağızlarımızı ayırıyor, dudaklarımız çarpışıyor, dillerimiz birbirine çarpıyor. İtiyorum

Duvara sırtını dayayacak. Kaldıraca ihtiyacım var. Arkamda biraz ağırlığa ihtiyacım var. Ava için bir dayanağa ihtiyacım var. "Dizlerinin üzerine çök," diye homurdanıyorum, öpüşmemizi kesip onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Ellerini duvara koy." Şortumu indiriyorum, spor ayakkabılarımı çıkarıyorum, yere çöküp avuçlarını sıvanın üzerine yerleştirmesini izliyorum. Bekliyorum. Hazır. Nefes nefese.

Her zamanki gibi onun bana yaptıklarına ve daha da iyisi benim ona yaptıklarına hayranlıkla yanaklarımı şişiriyorum. Arkasına geçiyorum, kalçalarını tutarken gözlerim kışına çivileniyor, seğirdiğinde gülümsüyorum. Bacaklarını ayırdım. Cennetin eşiğinde duran sikime bak.

"Ben söyleyene kadar gelme," diye emrediyorum, pratikte onun serbest bırakılma ihtiyacının kokusunu alıyorum. "Anladın mı?"

Başını sallıyor, katılaşıyor, kendini destekliyor. Onu zorlamaya gerek yok. Nazikçe yaklaşmaya gerek yok. Artık bana fazlasıyla alıştı. *Sadece bana*. Nefes alıyorum, yutkunuyorum ve kırık bir hırıltıyla ilerliyorum ve taşaklarımın derinliklerine gömüldüğüm anda, daha fazla sürtünme dürtüsü devreye giriyor ve kalçalarım kendi zihnine sahip oluyor, acımasızca itiyor, her vuruşta onu vahşice üzerime çekiyor.

"Tanrım, Jesse," diye bağılıyor, şok olmuş ama kabullenmiş, her darbeyi emiyor.

"Bunun zor olacağını biliyordun Ava. Sakın boşalayım deme." Devam ettim, her vuruşta boncuk boncuk terler tenimden akıyordu. "Siktir." Parmaklarım kalçalarına saplanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. "Sen," diye homurdanıyorum, ona sertçe vuruyorum. "Lanet olsun." *Bang*. "Sür." *Bang*. "Ben." *Bang*. "Çılgın." *Bang, bang, bang*.

Tanrım, bu dünyada olabileceğim daha iyi bir yer var mı? Şaftımın üzerinde kaydığını hissetmek, kafasının çırpınışını izlemek, eve her vurduğumda homurdanması. Ellerimi omuzlarına götürüyorum, vücudum kilitleniyor, sertleşiyor, hazırlanıyor, baskı öne doğru akıyor. Çenem ağrıyor. Başım dönüyor. İşte orada, sert ve hızlı geliyor, beni dışarı çıkarmaya hazır. Tavana bakıyorum, bağıriyorum. Ve sonra oluyor ve ben zevk saldırısına, yoğunluğa, sarsıntılara hiç hazır değilim.

Hareket etmeyi bırakmalı, kendimi derinden tutmalı, hassasiyetle başa çıkmak için dişlerimi sıkmalı, tıslamalı ve Ava'nın at kuyruğunu tutmak için kalan enerjimi kullanmalı, başını geriye çekmeli, yedek elimi amına götürmeli ve klitorisine masaj yapmalıyım. "Gel." Talebimin üzerine nefes veriyorum, benim bakışım övgü dolu, onun bakışı merak dolu. Ve onu öpüyorum, iniltilerini yutuyorum, tükenmiş bedenim titremelerini emiyor, parmağım yavaşça klitorisinin etrafında dönüyor, ben onun içinde nabız atarken, hala sızıyor, hala katı, sonunda gevşeyene kadar.

"Sen bir tanrısın," diye nefes alıyor ve kollarını başımın üzerine atıp tutunurken ağzına gülümsüyorum. Bu hareket göğsünü öne doğru itiyor, meme uçları mermi gibi, teni parlıyor.

"Çok şanslısın."

"Sen kibirli bir tanrısın."

Kendi kendime homurdanıyorum. Bu kibirli tanrıyı seviyor. Nefesimi geri çekip onu serbest bırakıyorum ve kollarımın arasında çeviriyorum. Gözlerini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve onları bulduğumda uykuluydular. Pırıl pırıl ama uykulu. "Senin kibirli tanrın seni çok seviyor." Ağzım yanağına yerleşiyor, öpüyor, tuzluluğun tadına bakıyorum. "Senin kibirli tanrın hayatının geri kalanını seni sevgisiyle ve bedeniyle boğarak geçirmek istiyor." Hayaller bir yana, günümüze mümkün olan en iyi başlangıç oldu ve devam etmek istediğim gibi başladığımdan emin olabilirsiniz. Kendimden çok şüphe ediyorum ama Ava'ya verebileceğimi bildiğim tek şey eşsiz bir sevgi ve zevk. O bunu çok kolaylaştırıyor.

Ayağa kalkıyorum, ağzıma girme isteğini yerine getiriyorum, o da bana sokuluyor, sokuluyor, mutluluğunu mırıldanıyor. Onu yatağımıza yatırmak ve bu kolay şefkati sürdürmek istiyorum.

"Saat kaç?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." O geri çekilirken ben de onu takip ediyorum, hâlâ öpüşüyoruz.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ağzımın etrafında ve ben ırkılıyorum. "Hey, lanet olası ağzına dikkat et."

Tamamen görmezden gelindim, hatta omuz silkildi ve gözümü kırıp onu azarlayamadan, ona ne haltlar karıştırdığını soramadan kollarımdan kurtuldu ve merdivenlerden yukarı sıçradı.

"Saat sekize çeyrek var," diye bağıyor panikle ve gözden kayboluyor.

Oh.

Çalış.

Önümde hiçbir şey yokken kaşlarımı çatıyor, nasıl olup da her şeyi tüketmişken dikkatinin dağıldığını merak ediyorum. Ve daha da kötüsü, işle. Yapmasını kesinlikle engelleyemediğim tek şey. Paraya ihtiyacı olduğu için çalışıyor diye kendimi kandırmaya çalışmayacağım. İşini sevdiği için çalışıyor ve bu berbat bir şey çünkü onu desteklememe, ona bakmama izin vermesi gerektiğine ikna etmek hiç de kolay değil.

"Siktir et," diye homurdanarak peşinden koşuyorum. Koşacak enerjiyi nereden buluyordu? Tamamen tükenmesini umuyordum. Yaratıcı olmalıyım. Onu kaçırmaya ikna etmeli, sonra da benimle evde kalmanın işe gitmekten çok daha cazip bir seçenek olduğunu kanıtlamak için kıcımlı yırtaarak çalışmalıyım. Düşün, Ward. *Düşün, düşün, düşün.*

Düşün sesini duyarak yatak odasına ulaşıyorum ama planımı uygulamaya koymadan önce çantasını kapıp telefonunu alıyorum, hızlıca zil sesini tekrar değiştiriyorum ve son arama geçmişini kontrol ediyorum. Özellikle bir isim arıyorum. Ve hiçbir şey bulamadım. Ama ofisini aramış olabilir. Ona e-posta göndermiş olabilir.

Telefonunu yerine koyuyorum ve banyo kapısına doğru sürünüyorum, onu spreyin altında sıvıslam bulduğumda sertçe inliyorum, saçlarını köpürtüyorum. Ağrıyan aletim, o doymak bilmez piç, canlanıp bana yol gösteriyor. Ve beni yönlendirmesine izin vermekten çok mutluyum. Ava'yı bugün işten kaytarmaya ikna edebilmemin tek bir yolu var.

Arkasından sessizce yürüyorum ve ellerimi ıslak, sıcak, kaygan karnında gezdiriyorum. Bir an durgunlaşıyor, boyu uzuyor, omuzları geriye doğru itiliyor.

Sadece. Bir kere. Dokun.

Yüzündeki köpükleri silerken ve bana bakarken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. "Yapma." Sesi titrek ve inandırıcılıktan yoksun. Oysa ben ağzına kadar inançla doluyum. Omuzlarını tutuyorum ve onu sertçe öpüyorum. "Geç kalacağım," diye sızlanıyor aşağı yukarı.

"Randevu almak istiyorum." Bedenimi onunkine doğru itiyorum.

"Beni becermek için mi?" diye soruyor. "Randevuya gerek yok."

Tanrı aşkına. "Ağız," diye bağıriyorum. "Sana daha önce de söyledim, seni becermek için randevu almama gerek yok. Bunu ne zaman ve nerede istersem yaparım." Şimdi olduğu gibi. Ve bir saat sonra. Ve ondan bir saat sonra da.

Nefes alıyor, yüzünde sert bir ifade beliriyor. Bu hoşuma giden bir ifade değil. "Gitmem gerek." Eğilip kaçıyor, ben de duvara yaslanıp suratımı asıyorum, o kurulanıp dişlerini fırçalıyor ve arkasına bakmadan gidiyor.

"Lanet olası iş," diye mırıldanıyorum, kabaca saçımı yıkayıp vücudumu sabunlarken. "Çalışmasına gerek yok." Bir havlu kapıyorum ve yıkama sepetine atmadan önce kurulum. "Başkasının programına göre yaşamasına gerek yok, sadece benimkine." Parmağımı ağda kabıma daldırıyorum ve yatak odasına gidiyorum. "Bunu neden yapamıyor?" Parmaklarımın arasındaki yapışkan maddeyi işleyerek havaya soruyorum. Durup ona pis bir bakış fırlatıyorum, çünkü o mutlu bir şekilde makyaj yapıyor ve başkalarının takdir etmesi için kendini daha da güzelleştiriyor. Mikael Van Der Haus? Lanet olsun, Freja'ya yaptığım tehdit çok gerçekti ama umurunda mı? Mikael'e benden ve Ava'dan bahsetti mi?

Soyunma odasına girip takım elbise sırasını tarıyorum, kararsızım. Kararsız. Yatak odasına, onun oturduğu aynaya geri dönüyorum ve ona doğru eğiliyorum, saçlarımı dürtüyor ve çekiyor, aletim neredeyse yanağını gıdıklıyor. *Devam et, bebeğim. Diren bana.* İçimden gülümsüyorum, onun bana baktığını hissediyorum, göz ucuyla rimelinin çubuğunun elinde gevşekçe asılı durduğunu görüyorum.

Hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Güzel. Belki şimdi o da benimkini anlamıştır. Ava sabrını içine çekerek göz makyajını yapmaya devam ediyor. Zoru mu oynuyorsun? O bir hazine. İkimiz de biliyoruz ki bu oyuna sadece bir yere kadar katılabilir. Ben kazanmaya hazırım.

Bir tutam saçı sağa doğru itiyorum, aşağı bakıyorum, bacağımı öylece hareket ettiriyorum ve ön koluna hafifçe sürüyorum. Kıpırdamıyor ve nefes veriyor, eli yüzünden düşüyor ve ben de eğlendiğimi gizlemek için berbat bir iş çıkarıyorum. Saçlarım mükemmel görünüyor. Kaba ve dağınık ama mükemmel.

Aynadaki yansımasında onun bıkkın halini görünce, arkasından kıcıma kadar alçalıyorum, gözleri beni takip ediyor ve onu kollarımın arasına alıyorum, ona karşı konulmaz olduğunu umduğum bir dudak büküşü yapıyorum, yüzümü onunkine yaklaşıtıyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, öne doğru esneyerek durumumu gösteriyorum.

Kaçınılmaz olandan kaçmaya çalışarak sırtını dikleştiriyor. "Sen de öylesin." Gözleri yüzüyor. Vücudu çağırıyor.

"İşe gitme." "Lütfen, yapma" diye yalvarır.

"Yatağa girip bütün gün sana özel ilgi göstermeme izin vermek istemez misin?" Ona yavru köpek bakışları atarak soruyorum.

"Çalışmak zorundayım."

Lobunu kemiriyorum, kulağına doğru nefes alıyorum, onu yıkmaya gittikçe yaklaşıyorum. "*Sana* sahip olmalıyım."

"Jesse, lütfen." Kıvranıyor ve ben sarkıyorum.

Çalışmayı benimle birlikte olmaktan daha çok *istemese* çok can sıkıcı. "Beni inkar mı ediyorsun?"

"Hayır," diye iç geçiriyor. "Seni geciktiriyorum." Ve tekrar kıvranıyor, pençelerimden kurtulmak için savaşıyor, bir şekilde kendini döndürmeyi başarıyor. Ne olduğunu anlamadan sırtüstü yatıyorum ve Ava her tarafıma yayılıyor. *İşte bu!* Doğruca ağzıma gidiyor ve ben de ona teslim oluyorum, kollarım yayılıyor, vücudum gevşiyor, bir kadının sevdiği erkeği öptüğü gibi öpülüyorum. Tam bir cennet.

"Çalışmam gerek, Tanrım."

Bu anı mahvediyor. "Çalıştır beni," diye ısrar ediyorum, çıplak kalçalarımı yukarı doğru yuvarlayarak. "Çok minnettar bir müşteri olacağım." *En* minnettar.

Güzel bir kaşını kaldırıyor. Göz makyajı çarpıcı, koyu renk gözleri dumanlı, kirpikleri uzun ve kalın. Çok güzel. "Müşterileri çizimlerle, planlarla ve programlarla mutlu etmeye çalışmak yerine . . ." Sesinde alaycı bir ton var. "Onlarla yatağa mı atlamalıyım?"

Ne oluyor lan? Bu sonuca varmayı nasıl başardı? "Böyle şeyler söyleme Ava." Van Der Haus bundan daha fazlasını istemezdi.

"Bu bir şakaydı." Kıkırdıyor. Şimdiye kadarki en komik şaka. Ne kadar mecazi olursa olsun, böyle şeyler hakkında konuşmamalı bile. Lanet olası bir damarımı patlatacağım.

Homurdanıyorum ve onu döndürerek vücudumla örtüyorum. "Beni gülerken görüyor musun?" diye soruyorum ve son derece ciddi olduğumu anladığında dudakları düzeliyor. Güzel. Pek çok şeye tahammül edebilirim ama başka erkeklerden bahsetmek bunlardan biri değil ve asla da olmayacak. "Beni delirtecek şeyler söyleme."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, suçlu görünüyor.

Evet, ben de. Sahipleniciliğimi kontrol edemediğim için özür dilerim. Ya da düşüncelerimi. Ya da görünüşe göre lanet kadını. Kalkıp soyunma odasına doğru yürüyorum, gerginliğimin bir kısmını atmayı umuyorum, aklım Ava'da, iş gününde ve kimlerle buluşuyor olabileceğinde. Tanrım, bu korkunç. Onunla konuştu mu? Ve yine, Van Der Haus onun benimle olduğunu biliyor mu? Benimle *görüşmüyor*. Benimle *çıkıyor*. Ama benimle. Freja'ya sormadan nasıl öğrenebilirim ki? Belki de bu kadar aceleci davranıp davetini geri çekmemeliydim. Belki de onu yanımda tuttuğumdan emin olmalıydım. Bilgi almak için onu zorlamalıydım. Lacivert takım pantolonumu çekip aptal halime gülüyorum. Peki karşılığında ne isteyecekti? Aptalca bir soru. Burada köşeye sıkışmış durumdayım. "Siktir et," dedim sessizce, omuz silkerek.

Bir gömlek giyiyor, düğmelerini kabaca ilikliyor, çorap ve ayakkabılarımı giyiyor ve çekmecedan gri bir kravat çıkarıyorum. Sırtımda sadece bir kadın olması, kaç tane olabileceği düşünüldüğünde büyük bir başarı. Yakamı kaldırıyorum ve kravatımı boynuma geçiriyorum, düğümlemlerken düşünceliyim. Clive olgun ve sarışın dedi. Bu Malikâne'deki kadınların yarısı demek, peki ya etrafı koklayan Freja değilse? Ama başka kim olabilir?

Ceketimi alıp üzerime geçiriyorum ve önümüzdeki gün için giderek daha fazla endişelenerek yatak odasına gidiyorum. Saçlarını gevşekçe toplamış, makyajı mükemmel, vücudu güzel bir kırmızı elbiseyle kaplı Ava'yı keşfettiğimde nedenim yardımcı olmadı. Tam bir erkek mıknaatısı.

"Elbiseni beğendim," diyorum sessizce, kravatıma uzanıp düğümü düzeltirken o dönüyor, bulduğu şeyden çok memnun olduğu belli.

"Takım elbiseni beğendim."

İhtiyacı olanları toplayıp çantasını yatağın üzerine koyarken, onun takdirini takdir ederek gülümsüyorum. Ama evde kalıp beni tıkınacak kadar minnettar değil. O el çantasını karıştırırken ben huysuz bir şekilde yakamı aşağı çekiyorum, alını ağırlaştırıyor. Onu kendi haline bırakıp banyoya gidiyorum, tıraş losyonumu dolaptan çıkarıp avucuma biraz döküyorum. Ava'nın yanına dönerken ellerimi birbirine sürtüyorum. Hâlâ çantasını karıştırıyor.

"Bir şey mi kaybettin?" Yüzümü okşayarak soruyorum.

"Haplarım," diye mırıldanıyor ve çantasını sessiz bir küfürle yere çarpıyor. Ellerim hâlâ yanaklarımda, tüm bedenim gergin. Suçluyum. *Çenenin kapalı tut Ward*. Dün bunu fark etmedi mi? Bu dün hiç hap almadığı anlamına mı geliyor?

"Yine mi?" Ellerimi yüzümde gezdirerek soruyorum. Lanet olası ağzımı dikip kapatmam gerek. Ava başını kaldırıp bakıyor, yanakları pembeleşiyor. Utanıyor. Ona ne yaptığımı söylemeden önce buradan bir an önce gitmeliyim.

Suçluluk. "Sonra görüşürüz." Hemen yanağına bir öpücük kondurup hızla oradan uzaklaşıyorum ve uzanıp alnımı siliyorum.

Merdivenleri çıkıyorum, omzumun üzerinden geriye bakıyorum, alışılmadık derecede keskin kaçışımın beni olduğum kadar suçlu göstermediğini umuyorum. Tanrım, onu tuzığa düşürmeye çalıştım. Ama burada olmak istiyorsa bu tuzak mı? Beni dinle. Rezil biriyim, bunun tamamen farkındayım ama yine de... Kendimi durduramıyorum. Bu zorlama. Tanrım, keşke biri düşünce sürecimi duyabilseydi. Gerekçelerimi. Sorun şu ki, zaman benim tarafımda değil ve bunun tek nedeni aşkımın nesnesinden oldukça yaşlı olmam değil. Peşimde çok fazla hayalet var ve içten içe sonsuza kadar hayalet olarak kalamayacaklarını biliyorum. Yıllarca içki içerek üreme sistemimi bozduğum için oldukça endişeli olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Eğer kısırsam onun haplarını çalmanın bir anlamı yok. İrkildim. *Kısır*. Eninde sonunda çocuk isteyecek ve ben ona çocuk veremeyebilirim. Ve o da gidecek.

Asansörün köşesindeki kutuya bakıyorum. Onları dışarı çıkarabilirim. Onları bir yerde bulduğumu farz et.

Olabilir

. Ama .

• •

İlaçları oldukları yerde bırakıp asansörden çıkıyorum ve Clive'in masasına doğru yürüyüp sağlam avucumu mermer vurarak dikkatini çekiyorum. "Bay Ward." Gülümsüyor, muhtemelen güzel bir bahşış daha kazanmak üzere olduğunu bildiği için.

"Konuştuğumuz kamera kayıtları," diyorum ve elimi cebime atıp bir not çıkarıyorum. "Onu görmek istiyorum." Parmaklarımın ucunu kenarda tutarak yirmiliği ona doğru kaydırıyorum.

"Sorun değil, efendim."

Tabii ki değil. Notu bırakıyorum ve Clive oflayıp puflayarak ekranda gezinirken masanın üzerine eğiliyorum. "Teknoloji," diye mırıldanıyor, tıklıyor, kaydırıyor, kaşlarını çatıyor. "Basit olduğunu söylediler."

Gözlerimi deviriyorum ve saatime bakarak zamanın nasıl geçtiğini kontrol ediyorum. İhtiyacım olan son şey Ava'nın asansörden kasıla kasıla çıkması ve beni kapıcımızın rüşvetinin ortasında bulması.

"Basit." Gülüyor. "Eski moda bekçilere ne oldu?"

Asansöre bakıyorum, gözlerim seğiriyor ve tam kumandayı ele geçirip ona yardım edecekken, "Aha. İşte geldik."

Tanrı'ya şükür. Masanın üzerine eğilip gözlerimi kısarak yaya geçidinin yanındaki figüre odaklanmaya çalışıyorum. "Yakınlaştıramıyor musun?" Soruyorum, yüzümü

daha yakın.

"Sanırım burada bize yakın çekim sağlayacak süslü bir alet var." Ama onu bulması gelecek yılı bulabilir. Tekrar asansöre bakıp dinliyorum. Sikerim böyle işi. "Bana bırak," diyorum, masasının etrafından dolanıp kontrolleri ele geçiriyorum. "İzle ve öğren, Clive." Birkaç düğmeye basıyorum ve gözlerini kısıarak, Clive'ın da eğilip yaklaştığını hissederek.

"Biraz grenli, değil mi?"

"Evet," diye kabul ediyorum, dudağımı ısırarak. Uzun boylu. Zayıf. Sarı saçlı. Freja Van Der Haus. *Sanırım*. Kesinlikle Coral değil. Nefes veriyorum, doğruluyorum, omzumun üzerinden asansöre bakıyorum. "Anlaşmamızı hatırlıyor musun?" Şapkasını çıkarıp yirmiliği içine sokarken Clive'a soruyorum.

"Unutma," diye onaylıyor ben çıkarken. "Ayrıca bakım bölümünden sana bir mesajım var." Masasını karıştırmaya başladı. "Kapıyla ilgili bir şey."

"Ava'yla konuş," diye bağıriyorum. "Evin hanımı o." Güneş ışığına çıkıyorum ve güneş gözlüklerimi takıyorum, çiçekçiyi aramak için cebimden telefonumu çıkarıyorum ama John'u görünce duraksıyorum. Şaşkınlığım gerçektir. İşini ve arkadaşlığımızı bırakmasını bekliyordum. "İyi misin?" Aston'umu açmak için anahtarlığımı iterek sesleniyorum.

Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor, yüzü donuk. Hırlamadığı ya da beni dövmekle tehdit etmediği için bunu evet olarak kabul ediyorum. Bana orospu çocuğu bile demedi. Harika bir gün olabilir. "Ben iyiyim."

"Neden bakmıyorsun?"

"Anahtarlarından biri Sarah'da."

Omuzlarım düştü. "Nasıl yani?"

"Çünkü Sam'e bir tane verdiğimde o da bir tane aldı ve bunun için onunla güreşecek değildim."

Tam bir baş belası. "Peki evimde kaç kişinin anahtarı var?"

"Cathy dahil mi?" John sorar. "Yedi."

Tanrı aşkına. "Sonra görüşürüz."

"Peki bana sorduğunda bugün kaç yaşındasın?"

"Otuz iki." Arabama gidiyorum, olası bir çapraz ateşe yakalanmadan önce atlayıp uzaklaşıyorum. Çünkü Ava, John'u yine onu beklerken bulduğunda bir tane olabilir. Belki de olmaz. Dün iyiydi. Kabullenmişti. Ama arabası dün burada değildi.

Çiçek siparişi vermek için çiçekçiyi arıyorum ve başparmağım Freja Van Der Haus'un numarasının üzerinde geziniyor, kızartma tavaından ateşe mi atlayacağıma yoksa durumu yatıştıracağıma karar veremiyorum. Lanet olsun, bilmiyorum ama Londra trafiğinde bir mil gittikten sonra, arayıp Lusso'ya gelenin gerçekten o olup olmadığını sormaktan başka seçeneğim olmadığına karar veriyorum. Ve belki de kocasına Ava ve benim hakkımda ağzını açıp açmadığını sormak. Ama cevap vermiyor. Sürpriz olmadı. Lanet olsun, kendimi savunmasız, kör ve belirsiz hissediyorum.

Sabahın erken saatlerinde trafikte yolumu bulurken, bir kez daha günümü planlamanın sıkıcı görevine başlıyorum. Şehrin kenarına geldiğimde artık boku yediğime karar verdim. Ayaklarım yerden kesilse, zamanımı dolduracak sonsuz görevim olsa bile, yine de mücadele ederdim. Ava'yı Malikane'ye geri götürmeli ve iş gününü uzatmayla tüketmeliyim. Cömertçe ödeyeceğim. Para delisi patronunun her türlü müdahalesini ortadan kaldırıyorum. Herkes kazanır.

Kendi kendime onaylarcasına başımı sallıyorum ve telefonum çaldığında gösterge panelime bakıyorum. "Clive?" Cevap verdiğimde koltuğumda gerilerek söylüyorum.

"Bay Ward. İstediginizi yaptım." "Ne istemiştin?"

"Evin hanımı olduğu için Ava'yı yeni kapıdan haberdar etmek için."

"Oh. Güzel." Yola bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Size burada yaşamadığını söylememi istedi, efendim."

Ayağım doğal olarak gaz pedalına daha fazla basıyor, tüylerim diken diken oluyor. "Yaptı, değil mi?" İşte Ava'nın bu gezegenin gördüğü en zorlu şey olduğuna dair kanıtım. Mesajı gönderildi

tek bir sebepten dolayı. Beni kızdırmak için. Bir tepki almak. Beni delirtmek. "Teşekkürler Clive." Telefonu kapatıyorum, direksiyonu sıkıca kavıyorum ve bu konuyu konuşmak için Ava'yı aramadan önce boşuna sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Ama o benden önce davranıyor, adı gösterge tablomda yanıp sönüyor. Aşkımın beni şimdiden özlediği için aradığına inanmayı çok isterdim. Ancak ben hayalperest değilim. Direksiyondaki cevaplama düğmesine basıyorum, ağzım ona bazı gerçekleri söylemek için açılıyor, mesela aslında orada yaşıyor.

Ama o benden önce davrandı.

"Telefonumla uğraşmayı bırak," diye bağıyor, öfkeli talebinin ses seviyesi arabamın etrafında yankılanıyor.

Şaşkın bir şekilde yola bakıyorum. "Hayır," diye bağıyorum. "Bana seni hatırlatıyor.

"Orada yaşıyorum da ne demek?" "Ben senin hizmetçin değilim."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Siktir git."

Tüm vücudum spazm geçiriyor, arabamın direksiyonunda seğiriyorum. "Mouth," diye bağıyorum, bir otobüsü sollamak için direksiyonu kırıyorum. Tanrım, onun güzel, meydan okuyan boynunu sıkabilirdim.

"John'un burada ne işi var?" diye sorar, kısa ve çabuk. Bütün bunlar lanet bir kapı yüzünden mi? Çok ileri gitti. Bu çok ileri gidiyor.

"Hala sakinleşmedin mi?" Kırmızı ışıktaki dururken soruyorum. Gördüğüme şaşırdım, çünkü şu anda tüm görüşüm kırmızı.

"Cevap ver bana!" diye bağıyor.

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" "Sen!

Dinliyor musun? John neden burada?"

Sakin ol. Nefes alın. Yetişkin gibi davran. "Seni işe götürecekt."

"Şoföre ihtiyacım yok, Jesse."

"Buralardaydı," dedim. "Park etmeye çalışmandan daha kolay olur diye düşündüm."

"En azından benimle ilgiliyse neler olduğunu söyle," diye tıslıyor ve sonra hat kesiliyor, ben de onun müstehcen konuşması ve önemsiz bir meseleye aşırı boktan yaklaşımı yüzünden hâlâ seğirirken hızla gözlerimi kırıştırıyorum. İkimizin de muhtemelen birbirimizden uzaklaşmaya ihtiyacımız olduğunun farkındayım ama aslında yapmak istediğim şey onu bulmak, yatağımıza geri götürmek ve birkaç şeyi pekiştirmek. "Kahrolası kadın," diye mırıldanıyorum, bir çığlık atarak ışıklardan uzaklaşırken ağrıyan başımı ovuşturuyorum, öfkeyle bir elimi havaya kaldırıyorum. "Eminim bir kadının hayatı boyunca ettiği en çok küfür konusunda dünya rekoru kırmaya çalışıyordur." Viraja biraz fazla hızlı giriyorum, arka taraf tekmeliyor. Böyle hissederken araba kullanmamalıyım. İyi bir ruh halindeyken yeterince dikkatsiz davranıyorum, bir de Ava'nın günahları beni sinirlendiriyor. "Onun hatası," diye mırıldanıyorum, bir başka kırmızı ışıkta yavaşlayarak duruyorum. Parmaklarımı direksiyona vurmaya başlıyorum, morarmış elime bakıyorum ve onun kötü ağzından nasıl kurtulacağımı merak ediyorum. Onun meydan okumasını nasıl durduracağımı.

Onun meydan okumasını sevdiğini sanıyordum, kardeşim? Seni diken üstünde tutuyor.

"Bazen," diye katılıyorum. "Yine de ağzının bozuk olmasından kesinlikle nefret ediyorum."

Çünkü sen hiç küfür etmezsin, değil mi?

Isırmadan bıkkınlığımı içime çekiyorum. İçimdeki bu korkunç gergin, stresli hissi nasıl durdurabilirim? Elimini kaldırıp göğsümü ovuyorum. Gerçekten de gezegendeki en zor kadına aşık olmuştum. "Tipik," diye mırıldanıyorum tekrar, birinin bana baktığını hissedince soluma bakıyorum. Scooter kullanan bir adamın gözlüklerinin üzerinden bana baktığını ve kendi kendime konuşmamı izlediğini görüyorum. Gözlerimi deviriyorum ve onun eğlencesini el sallayarak savuşturuyorum, kenara çekip bir teslimat kamyonunun yanından geçiyorum. Ava'yı arıyorum, şimdi biraz daha sakinim. Umarım o da sakinleşmiştir.

"Evet, canım?" diye tatlı tatlı cevap veriyor.

Sertçe kaşlarımı çatıyorum. Ulaşamayacağı kadar uzakta olduğu için şanslı yıldızlarına şükretmek istiyor. Ama sonrası var. Buna pişman olacak. "Alaycı olma Ava," diye uyarıyorum. "Sana yakışmıyor."

"John'la çalışmaya gittiğimi bilmek sizi memnun edecektir.
Onay ister misiniz? John, kendini tanıtır." "Her şey yolunda
Jesse," diye mırıldanıyor gülererek.

Her şey yolunda mı? Öyle mi?

"Mutlu musun?" Ava soruyor.

"Çok." Gözlerimi kısıyorum, zihnim intikamımı planlıyor. "Hiç intikam
sikişi diye bir şey duydun mu?"

"Hayır, gösteri mi yapacaksınız?"

Evet, intikam sikişinin tam olarak neleri içereceğini planlamayı ve
kararlaştırmayı bitirir bitirmez. "Eğer şanslıysan," diyorum sessizce, tüm öfke
gitmiş ve özlem başlamıştı. "Evde görüşürüz." Telefonu kapatıp Ava'yı başına
gelecekleri dört gözle beklemeye bırakıyorum. Böylece günüm hemen hemen
planlanmış oldu. İntikam sikişini icat edeceğim. Henüz en ince ayrıntıları
belirlemedim ama İncil'e uygun olacağına söz verebilirim.

Gülümsüyorum ve Sam'i arıyorum. "Kız kıza kahve randevularından birine
ne dersin?" Cevap verdiğinde soruyorum. Gülüyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen," diyor iç çekerek. "Komiksin." Öfkeyle
geri çekiliyorum. "Neden?"

"Boş ver. Evet, kahve içelim. Seninle bir şey konuşmam lazım."

İlgimi çekti. "Ne?" "Malikane üyeliği."

"Malikâneye üyeliğiniz var." "Bir arkadaş,"
diyor yavaşça.

"Kim . . ." Gözlerim açılıyor. "Bekle. Kate mi?"

"Gidip iki yüz dolar alabilirsin." "Siktir," diye nefes
alıyorum. "Demek eğlendi, ha?"

"Evet, çok eğlendik. Ama kesinlikle bana söylemediği bir şey var."

"Gibi mi?"

"Bilemiyorum. Kadınlarla ve duygularla aram pek iyi değildir ama bana öyle geliyor ki o yanmış. Diğer her cümlesinde ciddi olmadığımızı ima ediyor."

"Yani onu Malikâne'ye mi götürüyorsun?" Bir kahkaha atarak söylüyorum. "Sorun çözüldü."

"Ve sen de paylaşmaya hazırsın, öyle mi?" Sam'in cevap vermesi çok uzun sürerken gülümseyerek soruyorum. Kate genç. Çok çekici. Kızıl saçları, mavi gözleri, fişek gibi bir kişiliği var. Malikânede fırtına gibi esecek ve Sam de bunu düşünmüş olmalı.

"Beni tanıyorsun, dostum. Sevgiyi paylaş."

Homurdanıyorum. Herkesin *benim* deli olduğumu iddia ettiği gibi o da deli. Etrafım aptallarla dolu. "Her neyse. Ama kim ödüyor, çünkü fırıncıların İngiltere'nin en çok kazananları arasına girmediğine adım gibi eminim."

"Arkadaşımın fiyatlarını bekliyorum."

"Tabii ki. Sarah'yla konuş, sana bir şeyler ayarlar." "Kate Ava'nın bilmesini istemiyor."

Nedenini sormama gerek yok. "Sorun değil." Ava'nın dudakları bükülmeden Malikane'den zar zor bahsedebiliyorum. Kesinlikle daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmayacağım, özellikle de en iyi arkadaşıyla ilgiliyse. "Ee, o kahve?"

"Elbette. Kate Brighton'a gidiyor, o yüzden yarım kalmış bir işim var. Drew ile konuşacağım."

"Ara beni."

"Evet canım," diyerek telefonu kapatıyor ve o kapatır kapatmaz ben de intikam sikişini icat etmeye geri dönüyorum. İçimde bunun en sevdiklerimden biri olacağına dair bir his var.

ADİL OLMAK gerekirse, gün oldukça hızlı geçti, zamanım yıldönümü partisi planları ve Salı akşamı intikam planlarıyla doluydu. Sam ve Drew kahve içmek için Manor'a geldiler ve Sarah kas gücünü kullanarak yazlık odadaki mobilyaları Cuma gününe hazır hale getirdi.

Malikânenen ayrılmadan önce özel odama çıkıyorum ve aradığım şeyi bulana kadar birkaç çekmeceyi açıyorum. Kelepçeleri cebime koyarken ve eve gitmek için can atarak ayrılırken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum.

Lobiye adım attığımda Clive masasının arkasından fırlıyor ve benimle birlikte asansöre doğru yürüyor. Çağrı düğmesine bastığımda, "On dakika önce eve geldi, Bay Ward," diyor.

Clive'ın pek de özel olmayan dedektifçilik oynamayı sevdiğini düşünerek ona gülümsüyorum. "Ruh hali?"

"Aceleye geldi." Şapkasını tekrar kafasına geçiriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım acelesi vardı."

"Oh?" İlginç.

"Konuşmak için durmadı. Belki de siz eve gelene kadar yemeğinizin hazır olmasını istemiştir, efendim." O sırtıyor, ben de içeri girerken kendi kendime gülüyorum.

Asansör. Yemek hazır mı? Sanmıyorum. Bağımsızlığı buna izin vermez. "Ama yine de," diye düşünüyor Clive, "bu sabah çok kızgındı."

"Öyle değil miydi?"

"Genç bir cep roketiniz var efendim." Kıkırdıyor. *Genç*. "Sizi diken üstünde tutacak, orası kesin."

Kapılar kapanmaya başlıyor. "Ya da deliliğin sınırında," diye mırıldanarak Clive'a bir sterlin atıyorum. Kapılar kapanmadan önce parayı yakaladığında kaşlarının çatıldığını görüyorum. *Ne diye bu kadar acele ediyor ki?*

Çatı katına ulaştığımda, kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum, dikkatle dinliyorum, gözlerim pür dikkat boşlukta gezinirken. Salonda değil. Mutfakta da yok. *Kesinlikle* beni bekleyen bir akşam yemeği yok. *Sanki*. Hala merdivenlerin dibindeyim, uzaktan gelen su sesini duyuyorum. "Bu işleri kolaylaştıracak," diyorum kendi kendime, kravatımın düğümünü tutup çekiştirerek cennete giden basamakları tırmanırken.

Takım elbisemi çıkarıp yatağın yanında dağınık bir yığın halinde bırakıyorum ve boksörlerimi çıkarıp banyoya doğru volta atmadan önce kelepçeleri üstüne bırakıyorum. Duşun kapandığını duyuyorum ve kapıya ulaştığımda Ava'yı çılgınca çıplak, ıslak vücudunu yıkarken buluyorum. Oldukça güzel bir manzara. Ama yine de, neden bu kadar acelesi var?

Dışarı çıkıyor, havluyu indiriyor, dönüyor ve sonra bana çarpınca bağılıyor.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" Ona doğru yükselerek soruyorum. Yukarı bakıyor, temkinli.

"Biraz."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Onu yatağa yatırıp benimle kavga etme riskini göze almanın yararlarını düşündüm, ama hayır. Şimdi olmaz. Şimdi ne istersem, ne *zaman* istersem yapacak. Bu sabahki itaatsizliğini telafi edecek. Tüm gücü bana geri verecek. "Çözmemiz gereken küçük bir sorun var ve bunu şimdi yapacağız."

"Ya hayır dersem?" Sesi kısık. Emin değil. Lanet olası anlamsız.

"Yapmayacaksın." Daha da yaklaşıyorum, çıkık aletimin karnıyla buluşmasına izin veriyorum. Nefesi kesiliyor. *Devam et, bebeğim. Hayır de.* "Oyun oynamayalım Ava. İkimiz de bana asla hayır demeyeceğini biliyoruz." Bir parmağımı sıcak, ıslak teninde gezdiriyorum, nefesini tutuyor, havluyu daha sıkı kavriyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Kadere inanır mısın Ava?"

"Hayır," diyor, sorum karşısında kafası karışmış bir halde bana bakarak.

"İstiyorum." Avucumla amını sarmalıyorum. "Burada benimle olman gerektiğine inanıyorum," diye fısıldıyorum, kara gözlerinin dumanını izliyorum. "Yani kapıcıya burada yaşamadığını söylemen beni çileden çıkarıyor."

Meme ucunu sertçe çimdikliyorum, nefesinin altında homurdanmasına neden oluyorum ve parmaklarımı içine sokuyorum. Hemen eridi. "Oh, Tanrım." Havluyu atıyor, elleri havaya kalkıyor ve beni kavriyor. Başı geriye düştüğünde boğazının sütunu parlıyor ve ben oradayım, dikkatimi etine yayıyor, onu titizlikle parmaklıyorum.

"Seni çığlık atana kadar becereceğim Ava." Yüzünü tutup gözlerini talep ediyorum. Şaşırmış, üstesinden gelmiş, kafası karışmış görünüyor. "Git ve yatağın ucuna diz çok," diyorum. "Yüzün yatak başlığına dönük olsun."

Doğruca yatağa gidip emirlerimi sorgusuz sualsiz ve tereddütsüz yerine getirdiğinde şaşıyorum. Şaşırmaktan da *öte*. Ama bu durum, bu ruh halindeyken onu istediğim gibi yönlendirebileceğimi sorgusuz sualsiz doğruluyor. İsteddiğin emri ver, yapacaktır.

Bu ruh halinin sürekli olması gerekir.

Kelepçeleri toplayıp arkasına geçiyorum, sırtının pürüzsüz düzlemleri, topuklarının üzerinde duran dolgun poposu, dağınık bir şekilde toplanmış dalgalı saçları beni büyülüyor. Kürek kemikleri keskin ama yumuşak, zeytin rengi teniyle örtülü. Tek bir dokunuşla aklımı başımdan alan bir ten. Tek bir kokusuyla beynime kısa devre yaptıran saçlar. Yürüdüğünde sarkaç gibi sallanan bir kıç, ince ve pürüzsüz.

Yanaklarım şişiyor, ellerim yüzümde geziniyor. Kendimi toparlamam lazım. Bu anı en iyi şekilde değerlendir. Kelepçeleri dikkatlice yerleştiriyorum

Göğsüm sırtıyla buluştuğunda yorganın üzerine uzanıyor ve tavana bakıyorum, ellerini tutup göğüslerine götürmeden önce sessizce hava çekiyorum.

Titriyor. Omuzları titriyor. Burada kontrol tamamen bende. Onun zevkini kontrol ediyorum. Vücudunun. Düşüncelerinin. Avuçlarını yavaşça meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum, ona bakıyorum, yüzüne yayılan coşkuyu özömsüyorum. *Oh, bebeğim. Daha ısınmadım bile.* Ama onun tepkileri. Tepkileri, beni iyi durumda tutuyor. Kontrolün bende olduğunu o da biliyor. Yine de şansını zorluyor, göğüs uçlarına daha fazla sürtünme sağlamak için göğsünü öne doğru itiyor. Onu sessizce azarlıyorum, geri çekiliyorum, onu reddediyorum. Boğuk, kederli ığığı beni gülümsetiyor. "Bana güveniyor musun?" Kulağına fısıldıyorum.

"Hayatım pahasına." Yine, tereddüt yok. Soru yok.

"Hiç kelepçelendin mi Ava?" Kollarından tutup geriye doğru çekerek kelepçeleri bileklerine geçiriyorum. Nefes nefese kelepçelere karşı koyuyor. "Kollarını sabit tut." Ellerini kışına doğru indiriyorum, gözlerim omuzlarında. Yüz dışında, bir insanın en belirgin yeridir. Bir yüzün gösterebileceğı pek çok duygu omuzların hareketiyle ortaya çıkabilir. Koruyucu moddayken kaldırılmış. Hazırlanırken, desteklenirken geriye doğru yuvarlanır. Stresliyken ya da şoktayken kamburlaşmak. Korktuğunda titrer.

Ava'nınki düşük. Rahat.

Kabullenici.

"Aferin kızıma," diye kulağına nefes veriyorum, saçlarını tutturan tokaları yokluyorum ve hatırladıkça gülümsüyorum. Birlikte geçirdiğimiz ilk gece yıllar önceymiş gibi geliyor. Ve aynı zamanda, o kadar güçlü, o kadar mükemmel ki, duygular şimdi de o zamanki kadar güçlü. Tutamaçları atıyorum ve iplerin parmaklarımın arasından kaymasına izin veriyorum, Ava'nın asla yapmayacağını düşünüyorum. Şimdi olmaz.

Sevgiler.

Ve Tanrım, bu kadını seviyorum. Mükemmel sırtından mükemmel kıcına doğru mükemmel bir çizgi çizerken, bir kolumu altından geçirip önünü yatağa doğru iterken sevdiğim tüm yolları sayıyorum. "Aşağı in," diye fısıldıyorum, bir an durup pozisyonunu takdir ediyorum. Çıplak. Davetkâr. "Böyle ne kadar harika görüldüğünün farkında mısın?" Tamamen harika. "Senin kıcını almayacağım." Bu anıya da gülümsüyorum, kasıklarımı ileri itiyorum, aletimin ucu onun açıklığına değdiğinde havayı içime çekiyorum. Onu geri öpüyorum. Tenini kokluyorum. Bu duygu neredeydi? Bu her şeyi tüketen, aklımı başımdan alan, içimi burkan memnuniyet. Kendimi hem zor durumda hem de aynı derecede minnettar hissediyorum. Çünkü bu olmadan bir ömür geçirebilirdim. Durgun, kayıp ve tatminsiz kalabilirdim. Ama kader aksini seçti. Bu bir işaret olmalı. Bir anlamı olmalı, çünkü bu dünyada hiçbir şey bana onu verecek, bana bu duyguyu yaşatacak ve sonra da hepsini elimden alacak kadar acımasız olamaz.

Ama bu düşünce beraberinde pek çok istenmeyen düşünceyi de getirir. Evren bana Jacob'ı verdi. Ve onu aldı. Evren bana Carmichael'ı verdi. Ve onu aldı. Bana Rosie'yi verdi. Ve onu aldı.

Yutkunuyorum, yüzümü omzuma bastırıyorum.

Hayır.

Yine mi?

Elbette kurtuluşa layık görüldüm. Elbette bu mutluluğu hak ediyorum. Elbette, sevdiğim başka birini benden alamazlar.

Onu kaybetmemin tek sebebi *benim*. *Benim* hatalarım. *Benim* hatalarım.

Ava'yı kavrayışım doğal olarak sıklaşıyor, onu tutuyorum, tutuyorum, alınmasına izin vermeyi reddediyorum. İrkiliyor, rahatsız oluyor. "Kıpırdama," diye uyarıyorum, şu anda zihnimi işgal eden kirlilikle savaşıyor.

Odaklan.

İhtiyacım olan birkaç nefesi alıyorum ve yavaşça içine giriyorum, sadece biraz, ikimizi de hazırlıyorum, dünyaya karşı çok öfkeliyim. Kendime. "Sonuna kadar istiyor musun?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Evet," diye nefes nefese kalıyor.

Tanrım, kadın, senden sakladığım şeytanları bir bilsen. Kaçar mıydı? Kalır mıydı? Buna kesin bir cevap verememek beni çileden çıkarıyor. Tavana bakıyorum, geri çekilirken merhamet için yalvarıyorum, onun içinden kayıyorum. İç kasları aşırı hızda, beni tekrar içeri çekmek için savaşıyor, ama onunla tüm gücümle savaşıyorum, onu penetrasyonun zirvesinde tutuyorum. Onu zevkin sınırında tutuyorum.

Çaresizliğini artırıyor. İhtiyacını artırıyor.

Ama sonra geri çekilip beni derinlere gönderiyor ve yutkunuyorum, göz kırpmıyorum ve elim dışarı fırlıyor, uyarı olarak kıcını çırpıyor. Bunu kendi hızımda yapmalıyım. *Benim yöntemimle.*

Kontrolü elimde tutmalıyım.

"Siktir!" Ava bağılıyor, şiddetle sarsılıyor.

"Ağız." Kelime bozuk, kırık dökük ve ben gözlerimi sıkarak kendimi tutmaya çalışıyorum. "Kımıldama."

Altına kaçırıyor, kendini hareketsizliğe zorluyor, adımı mırıldanıyor.

"Biliyorum." Nefes alıp veriyorum, tekrar tekrar, ellerim kalçalarında, şiddetli sarsıntılarını emiyorum. Yoksa onlar benim sarsıntılarım mı? Kahretsin, sana söyleyemem. Bana itaat ediyor, hareketsiz kalıyor, beni memnun etmeye çalışıyor ve bu hiç sahip olmadığım bir uyarıcı. Kadınlar her zaman benim isteğime boyun eğmiştir. Her zaman beni memnun etmek için çabaladılar. Ama şimdi, bu kadınla -benim için çok değerli olan bir kadınla- yepyeni bir tatmin düzeyi.

"Bunu yapamam." Sesindeki sıkıntılı ton kalbimin tellerini çekiyor. Bunu yapabilir. Bunu yapmak *istiyor*, ama benim gibi o da bu zorlu yoğunlukla mücadele ediyor ve az önce başka bir seviyeye ulaştık.

"Yapabilirsin Ava," diyorum usulca. "Kiminle olduğunu unutma." *Benimle.* O benimle. Ve onun tam olarak burada kalmasını sağlamak için dağları yerinden oynatacağım, beni güç ve güvenden mahrum bırakacak ama aynı zamanda bana güç ve umut yükleyecek.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Ben onun tanrısıyım. Öyleyse onu cennete götürmeme izin ver.

Öne doğru güçlendim ve ondan bir çığlık kopardım. "Sana ne yapacağını söylemiştim Ava?" Tekrar içine giriyorum ve beni kabul ederek gevşiyor, kalçalarımın her saldırısında soluk soluğa homurdanıyor. "Cevap ver bana." Ona şaplak atıyorum, onu sayıklama sersemliğinden uyandırıyorum.

"Çığlık at," diye bağırıyor. "Çığlık atacağımı söylemiştin." Sertçe ilerliyorum. "Çığlık mı atıyorsun?"

"Evet!"

Başım geriye düşüyor, parmaklarım esniyor, omurgam geriliyor. Ama gözlerim onun bedenine odaklanmış, beni içine çekişini, yuvarlanışını ve bir sonraki saldırıya hazırlanışını izliyor. Tekrar ve tekrar. Vuruş üstüne vuruş. Vuruş üstüne vuruş. "Bu iyi mi, bebeğim?" Kıçına şaplak atıyorum, parıltının tadını çıkarıyorum. "Nerede yaşıyorsun, Ava?" Bu egzersizin asıl amacına gelelim.

Mırıldanıyor ve inliyor, başı yorganın içine dönüyor, tekrar dışarı çıkıyor, elleri kelepçelerin içinde kıvrılıyor, kalçaları dönüyor ve geri çekiliyor.

"Ava," diye bağırıyorum, tekrar ileri atılıyorum. "Nerede yaşıyorsun lan sen? Bana tekrar sordurtmayın."

Yatağa doğru çığlık atıyor, hüsrana uğramış. "Burası! Ben burada yaşıyorum!"

"Lanet olsun ki haklısın." Ben ona vurmadan önce burada yaşıyordu. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Lanet kapıcı bile biliyordu. Bu bir oyun. Bir güç oyunu. Kazanmak için buradayım. Sağ yanağına bir tokat daha atıyorum, avucumda acıyı hissediyorum ve sonra bunu bitirmeye hazırlanıyorum, onu sıkıca kavriyorum ve serbest bırakıyorum.

Kürek kemiklerinin birbirine yaklaşmasını, yüzünün çarşafıya dönmesini izliyorum ve şaftımın sıkıştığını hissediyorum, dürtüsel olarak ileriye doğru buharlaşan zevk saldırısını geri itmeye çalışıyorum.

Tokat.

Pound.

Tokat.

Pound.

Gittiği anda anlıyorum, omurgası şiddetle kırılıyor, çığlığı gök gürültüsü gibi. Ve bununla birlikte vücudum teslim oluyor ve ben de onunla birlikte gidiyorum. Orgazmım boyunca saçma sapan şeyler mırıldanırken ağzımı, bedenimi, düşüncelerimi kontrol edemeyerek havaya doğru böğürüyorum.

Onu hamile bırakacağım. Onunla evleneceğim. Tüm günahlarımı itiraf edip dizlerimin üzerine çökerek merhamet dileyeceğim.

Yanlış sipariş, kardeşim.

Başımı sertçe sallıyorum, sisi ve sesleri göz kırparak uzaklaştırıyorum. *Kelepçeler.* Üzerine düşmeden önce uzanıp birini çıkarıyorum, kalçalarım kendi iradeleriyle dönüyor, bizi aşağı indiriyor, kollarımı onunkilerin üzerine yerleştiriyorum, birlikte nefes alırken bedenlerimiz yuvarlanıyor. "Arkadaş mıyız?" Kulağına gidip biraz ısırmadan önce ensesine hafif öpücükler kondurarak soruyorum.

"Bu da nereden çıktı?" diye soruyor, her kelimedede nefes almak zorunda kalıyor.

"Bana arkadaş olduğumuzu söyle," diye sessizce emrediyorum ve o da iç çekiyor. "Biz arkadaşız. Bunun nereden geldiğini söyle bana."

Gerçekten bilmek istemiyor. Sert ve hızlı olmayı planlamıştım. Şok ve dehşet. Ama zehirli, kontrol edilemez düşüncelerimle birlikte panik, panikle birlikte de önlenemez bir vahşilik geliyor. Kulağına bir öpücük konduruyorum ve diğer kelepçeyi çıkarıyorum, onu ters çeviriyorum, hassas, karıncalanan, yumuşayan sikim geri çekildiğinde yutkunuyorum. Bileklerini kontrol ediyorum. Biraz kırmızıydılar. Kabarcık yok. Yara yok. Çünkü benimle kavga etmedi.

Onu altımda sabitliyorum, ellerim yastığın üzerinde onunkilerin üzerinde ve yüzünün her yerinde görünen intikam sikişimin sonuçlarına bakıyorum. Parlayan gözler. Kızarmış yanaklar. Nemli bir kaş. Yabani saçlar. Çok güzel bir karmaşa.

"Çığlık atmanı duymak hoşuma gidiyor," diyorum gülümseyerek. "Ve sana çığlık attırmanın ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyor."

Kırgın görünmeye çalışıyor. Çok tatlı. "Boğazım ağrıyor."

İyi oldu. Umarım konuşmak rahatsız edici olur ve gelecekte benimle tartışırken iki kez düşünür. "Aç mısın?"

"Hayır."

Bahse girerim yemek yiyemeyecek, hatta yemek yemeyi düşünemeyecek kadar meşguldü ve işte bu da işine kızmak için bir başka sağlam neden. Kendini ihmal etmek. "Gidip sana biraz su getireyim, sonra da sarılabiliriz," diyorum burnuna sokularak. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Onu iffetli bir şekilde öpüyorum ve yataktan sürünerek kalkıyorum, mutfığa gidip biraz su getiriyorum, buzdolabında otlanabilecek bir şeyler var mı diye bakıyorum. Biraz çilek çıkardım, iki bardak doldurdum ve yukarı çıktım. Ben geldiğimde uyukluyordu. Çırlıçıplak. Gülümsememe engel olamıyorum. Suları komodinin üzerine koyup yatağa uzanıyorum.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum, yanına yaklaşıyorum, vücudum onunkinin uzunluğuna yayılıyor. "Seni bayıltana kadar becerdim mi?" Geriniyor ve yüzüme bakacak şekilde hareket ediyor, ona bir çilek uzattığımda ağzını açıyor.

Onu besliyorum. Burada uzanmak. Sadece biz, huzurumuzu bozacak hiçbir şey ya da dış güç yok. Sadece zihnim ve onu kontrol etmek için çok çalışıyorum. Ama buraya gelmek uzun bir gün aldı. Pazartesi de pek iyi geçmedi. Peki ya yarın? Geçmişimden kaçarak, müdahalelerden kaçınarak yeniden koşturma düşüncesi beni burada ve şimdi yoruyor.

"Öyle demek istemedin, değil mi?" Sessizce soruyorum ve beni izlerken çiğnemesi yavaşlıyor. Ben de detaylandırıdım. "Burada yaşamadığını söylediğinde." Bugün gibi bir günle daha yüzleşmem. Belirsiz. Onun meydan okumasıyla uğraşmak. O isteyken günlerim düzelecekse, benimle ortada bir yerde buluşmalı ve beni çıldırtacağını bildiği şeyleri söylemeyi ya da yapmayı bırakmalı.

"Seninle yaşamamı istiyorsun ama bana kaç yaşında olduğunu bile söylemiyorsun."

"Yaşım ne fark eder ki?" Bir çilek alıyorum ve dişlerimi geçirip suyunu emiyorum.

"Tamam." Ağzını yemekten arındırıyor. Bu iyiye işaret değil. "Mesleğini sorduklarında aileme ne diyeceğim?"

Oh? Beni ailesiyle tanıştırmayı mı düşünüyor? Bu doğru yönde atılmış bir adım. Benim hakkımda ne düşünecekler? Yaşım hakkında mı? İlişkimiz hakkında? "Onlara bir otelim olduğunu söyle."

Ava uzattığım çileği alıyor, gözleri kısılıyor. "Ya bu oteli görmek isterlerse?"

"O zaman görebilirler. Otel olduğunu sanıyordun." Dudaklarım eğlenerek geriliyor. Her çözüm için bir sorunu olacak.

"Bana tesis içinde personel tarafından eşlik ettirdiniz ve kimse benimle konuşmasın diye beni ofisinize kilitlediniz." Kaşları çatıldı. "Aynı şeyi annem ve babam için de yapacak mısınız?"

"Sakin bir günde onlara etrafı gezdiririm." Sorun çözüldü. Gerçekten ailesiyle tanışmamdan mı bahsediyor? Yoksa neden tanışmamam gerektiğine dair sebepler mi sunuyor? İkincisi iç karartıcı ve daha da iç karartıcı olan cevap da öyle. Gerçekten endişeli. Yaşım hakkında, malikanem hakkında.

Benim hakkımda.

Onların önünde dürtülerimi kontrol etmek zorundayım. Saygılı olmak. Ona dokunmamalıyım. Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Tanrım. Belki de ailesiyle tanışmamam en iyisi.

"Ya bu otelde kalmak isterlerse?" diye devam ediyor. "Newquay'de yaşıyorlar, dolayısıyla ziyarete gelirlerse bir otelde kalacaklar."

Başka bir sorun. "Onları ortak odaya koymalı mıyım?"

Nefes nefese kalıp beni tokatlıyor, ben de öksürerek gülüyorum. "Kargaşamı bu kadar komik bulmana sevindim."

Kargaşa mı? Her şeyi fazla düşünüyor. İzin ver de bunları onun için ben çözeyim çünkü aslında kesinlikle ailesiyle tanışmak istiyorum. Onlarla gerçekten tanışmak istediğim için değil, bunun ne anlama geldiğinden dolayı. Bu ilişkide bir dönüm noktası. Ciddi bir dönüm noktası.

Ve bundan kaçınmak istiyor gibi görünüyor.

Kahkahalarımı kontrol altına alıp onunla yüzleşiyorum ve bundan kaçması için hiçbir saçma bahaneyi kabul etmeyeceğimi gördüğünden emin oluyorum. Bu er ya da geç olacak. Gözlerim kısa süreliğine karnına kayıyor. Belki de düşündüğünden daha erken. "Ava," diye başlıyorum ciddiyetle, dudaklarına uzanıp düzeltiyorum. "Görünüşe göre bundan kurtulmak için herhangi bir bahane arıyorsun. Ailen kaç yaşında olduğumu sorarsa, o zaman bir yaş uydur. Kaç yaşında olmamı istiyorsan, o yaşta olacağım. Ziyarete gelirlerse, burada kalacaklar. Bir sürü boş yatak odası var, hepsinde banyo var. Karşı çıkmayı bırak. Hepsi bu kadar mı?"

"Ailemi çiğneyecek misin?" diye soruyor sessizce.

"Eğer yoluma çıkarlarsa." Yoluma çıkmasalar iyi olur. Bunu nasıl sağlayabilirim? Onları kazanan kişiliğimle -son zamanlarda soluklaşan rahat kişiliğimle- ve servetimle göz kamaştırmam gerekecek. Belden aşağı mı? Belki. Ama her anne ve babanın tek istediği kızlarına iyi bakılacağını bilmektir ve ben bunu yapacağım. *Tabii Ava izin verirse.*

"Polis neden Malikâne'deydi?" diye ağzından geçiriyor ve ben de onun konuyu hızla değiştirmesine kaşlarımı çatıyorum.

"Size söyledim, aptalın biri aptalca oyunlar oynuyor." "Ne tür aptalca oyunlar?"

Hay Allah. "Ava, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. O kadar." *Bu konuşmayı sonlandırmak için ağzına bir çilek daha tıkıyorum.*

"Peki ya bu gizemli kadın?" diye soruyor.

Tanrı yardımcım olsun. "O hala bir gizem." Teknik olarak yalan söylemiyorum. "Clive'a sordun mu?"

"Hayır, Ava," diye nefes alıyorum, hızlıca sorulan sorulara sinirlenerek. Görünüşe göre bugün kurşunlardan kaçmayı bitirmedim. "Hiç vaktim olmadı. Seni ne zaman alışverişe götürebilirim?"

Gözleri büyür, endişesi onu ele geçirir.

"Sana bir elbise borcum var," diye hatırlatıyorum ona. "Yıldönümü partisi yaklaşırken, bir taşla iki kuş vurabileceğimizi düşündüm." Çok güzel bir gün olacak. Sadece ikimiz. Ben onu şımartacağım. Ayrıca, gardırobunda beni çıldırtan bazı parçaları değiştirebilirim. Art niyetimi asla bilmemeli.

"Bir sürü elbisem var."

"Bugün her fırsatta bana meydan mı okuyacaksınız, hanımefendi?"

Burnu kırışıyor ama itiraz etmiyor. Düşündüğüm gibi oldu. Bana meydan okuyamayacak kadar bitkin, ama göğsümün içine girip derinlere dalamayacak kadar da bitkin değil, çıplak teni benimkinin her yerinde, dudakları göğüs kafesimde.

Nefes veriyorum ve burnum saçlarında, ona sarılıyorum. Bu tam ve mutlak bir mutluluk.

Ama ... sorular hiç bitecek mi?

KAPAKLARIM YAVAŞÇA AÇILIYOR ve gözlerim sabah ışığının sert saldırısıyla savaşıyor. Odaklanıyorum, onu doğrudan görüş alanımda buluyorum ve onun göğsüme bakmasını seviyorum, açıkça gördüklerinden hoşlanıyor. Ben de baktığım şeye aldırmiyorum. Dantellerle süslenmiş. Bana sarılıyor. Sertleşmeye başladım.

Günaydın amına koyayım.

"Hey, bebeğim," diyorum, sesim uyku hali ve şehvet karışımıyla kalınlaşıyor.

"Selam." Sesi de mükemmel geliyordu ve umutsuz bir çabayla

Ellerimi onun üzerinde gezdiriyorum, kollarımı kaydırıyorum.

Ama hiçbir yere gitmiyorlar.

Ve başımın üstünde çınlamalar
duyuyorum. Ve lanet bileklerim
acıyor.

Gözlerim şimdi tamamen açık, geniş ve temkinli ve başımın üstüne bakarken uykulu yüzüm şaşkınlıkla kırışıyor. Kollarımı tekrar sallıyorum, sanki bu ses baktığımı sandığım şeyi doğrulayabilirmiş gibi.

Öyle.

"Ne oluyor lan?" Hemen onu aradım ve çarpıcı yüzünün bir ... ifadesiyle süslendiğini gördüm.

Hay sikeyim.

İşte güç budur. Güç ve tatmin. "Ava," diyorum sessizce, ihtiyatla, sormaya korkarak. "Neden yatağa kelepçeliyim?"

"İlişkimize yeni bir sikiş türü getiriyorum Jesse." Ses tonundan güven ve eşitlik sızıyor ama güzel ağzından böylesine kaba bir dil dökülmesi, özellikle de uyandığım anda, kanımı anında ısıtıyor. Yoksa ereksiyonum kalçalarının arasına girdiği için mi? İkisi de olabilir.

"Ağız." Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi yatak başlığına bakarken kollarımı iki yana açarak saldırıyorum. "Bunlar benim kelepçelerim değil."

"Hayır ve iki çift var. Eminim fark etmişsinizdir. Dediğim gibi, yeni bir sikiş icat ettim. Ve tahmin et ne oldu?"

"Ne?" Gerçekten bilmek istemiyorum ama şu anda onun merhametine kalmış durumdayım -iyi anlamda değil- ve bu ikimiz için de tehlikeli bir durum.

"Bunu sadece senin için düşündüm." Minik kalçalarını döndürerek derin ve endişeli bir nefes almamı sağlıyor. "Seni seviyorum," diyor usulca.

"Oh, lanet olsun." Uyanık beynime bir tuğla gibi çarptı. Kendi oyunumu oynuyorum ama korkarım ki onun farklı bir amacı var. Koyu renk gözlerinin kararlı bakışlarında bunu görebiliyorum. Neyin peşinde?

Avuç içlerinin narin düzlükleri göğsüme yerleşiyor ve zarif yüzünün yaklaşmasını izliyorum. Düzenli nefes almak için savaşıyorum. Kahretsin, nefes almakta bile zorlanıyorum. "Kaç yaşındasın?" Dudaklarını dudaklarımda üzerinde gezdiriyor ve bu soru bana bilmem gereken her şeyi anlatmış olsa da ve ben bundan dolayı şoktan daha fazlası olsam da, dudaklarının dudaklarımdaki hissi ile durumumun netliğinden uzaklaşmaktan kendimi alamıyorum. Ama sonra geri çekiliyor ve içimde bir öfkenin kabardığını hissediyorum. Bu iş son derece çirkinleşebilir. Ne kadar inatçı olabileceğini biliyorum.

Ellerim bağlıyken dudaklarını dudaklarıma sabitlemek için başımı kaldırmaya çalışıyorum, ağzına özel bir ilgi gösterebilirim ayakta kalabileceğimi biliyorum.

Bu küçük durumdan zirvede çıkma şansım var. Ama dikkatini dağıtma fırsatım olmadı. Ona şeytani bir bakış attım.

"Otuz üç." İçime sürtündüğünde neredeyse bir iniltiyle boğuluyordum. Başım belada, daha çok yaklaşıp beni ısırma ve emmeye başladığında.

"Bana doğruyu söyle."

"Lanet olsun, Ava. Sana kaç yaşında olduğumu söylemeyeceğim."

İnce vücudu kalkıyor ve bana bakıyor, biraz sinirli. "Neden?"

Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. İyi göründüğümü biliyorum, benim yanımdayken kendini kontrol edemediğini biliyorum ve şehvetten başını döndürdüğümü biliyorum. Ama on bir yıl koca bir on yıl, artı bir! Ben 21 yaşındayken, o 10 yaşındaydı. Bu kulağa doğru gelmiyor. Kırkıma merdiven dayadım, ama asla öyle görünmeyi planlamıyorum. Ve Tanrım, aramızdaki uçurum Pazartesi günü daha da artacak. "Kelepçeleri çöz," diye emrediyorum, dişlerimi sıkarak. "Sana dokunmak istiyorum." Emrim karşısında gösterdiği sevinç hoşuma gitmiyor. Beni yakaladığını biliyor.

"Hayır." Küçük baştan çıkarıcı kadın sertçe bastırıyor ve beni çılgına çeviriyor.

"Siktir." Hiçbir amaç gütmenden vücudumu biraz sağa sola savuruyorum.

Boku yedim. "Çıkar şu lanet kelepçeleri Ava."

Reddediyor.

"Tanrı aşkına, benimle oyun oynama, bayan."

"Bana ne yapacağımı söyleyecek konumda olduğunu sanmıyorum." O kadar sakın ki. Bu beni donduruyor ... ve daha çok endişelendiriyor. "Mantıksız olmayı bırakıp bana söyleyecek misin?"

Muhtemelen şu anda sadece zorluk çıkarıyorum, ama eğer bu konuda pes edersem, lanet hayatımın geri kalanında bunu bana karşı kullanacak. Özgür kaldığımda yapacağım ilk şey, onun aklını başına getirdikten *sonra*, üzerine bir şeyler takılamayacak bir yatak almak olacak. "Hayır."

"Tamam." Göğsümün üzerine uzanıyor, dantelle kaplı yumuşak göğüsleri sert kaslarıma baskı yapıyor ve yanaklarımı avuçlarının arasına alıp birkaç dakika beni inceliyor. Sonra dudaklarını indiriyor. Ağlayabilirim, sikim patlama noktasına kadar sertleşiyor. Dilim onu aramak için ağzımdan çıkıyor ama o geri çekiliyor. Homurdanıyorum. Bana bunu yapmaması gerektiğini bilmeliydi. Beni inkar et. Beni geride tut.

Kalçalarımın kalkıp dilini ağrıyan sikimin üzerine yerleştirdiğinde de tedirginliğim geçmiyor. "Ohhhh, lanet olsun." Bununla başa çıkamıyorum. "Ava!"

Tam dikkatini çekebileceğimi düşündüğüm anda beni bırakıp hareket ediyor ama sonra bir şey tutuyor. Neredeyse dilimde boğuluyordum. Hemen tanıdım.

"Oh, hayır." Gülmeli miyim? Ağlasam mı? "Ava, yemin ederim." Başım çaresizlik içinde geriye düşüyor, zihnim çılgınca bunu durdurmanın yollarını düşünüyor. En kolayı ona söylemek olurdu ama ya gerçekten bir an durup düşünürse? O sadece otuz dokuz yaşındayken ben elli yaşında olacağım. Elli! Ve yine, çocuklar ne olacak? Şu anda düşünmemiş olabilir, ama ya aniden düşünür ve çocuklarının daha genç, daha yetenekli bir babaya sahip olmasını istediği sonucuna varırsa?

Tüm bunları düşünmek anlamsız, kardeşim, çünkü onu zaten yaşlı bir piçin çocuğunun babası olması için tuzağa düşürmüş olabilirsin.

Saçmalık.

"Bunu bana yapamazsın," diye mırıldanıyorum kederle. "Siktir." *Siktir, siktir, siktir.*

Vibratörün alçak uğultusunu duyuyorum, kafam aptalca b i r hızla bir o yana bir bu yana sallanıyor, bunu unutmaya çalışıyorum.

"Vay canına!"

Gözlerimi kapalı tutuyorum.

Bakamıyorum. "Bu çok güçlü bir makine."

"Ava." Nefes alıp veriyorum, her kelimeyi boğazımdan zorla geçiriyorum. "Çıkar şu lanet kelepçeleri."

Makine duruyor ve dişlerimi sıkarak çeneme enjekte ettiğim gerginliği azaltıyorum. Her şeyim acıyor. Bileklerim, kaslarım. . . sikim. Bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak ederek gözlerimi yavaşça açıyorum. Kötü bir fikir. Etkileyici gözlerindeki bakış bana pes etmediğini söylüyor. "Bana kaç yaşında olduğunu söyleyecek misin?"

Gücüm var, diye düşünüyorum kendi kendime, lanet bir amcık gibi. "Hayır, değilim." Bunu kazanamayacak. Yatak odasında değil. Asla kazanamayacak. Kimyamız, seksimiz, bedenim, onun istekleri, bunlar benim tek silahım ve teslim olmayı reddediyorum. Kıyamet kopacak. Daha da delireceğim ve bunu istemediğini söylediğimde bana güvenmesi gerek.

"Neden böyle inatçı bir göt gibi davranıyorsun?"

Gülümsüyorum. Sinirlenmeye başladı. "Ben senin inatçı tanrın değil miyim?"

Dantel külotunu bacaklarından aşağı indirmeye başladığını ve kalçalarının tepesindeki düzgün saç şeridini ortaya çıkardığını gördüğümde aptal gibi sırtımayı kısa sürede bırakıyorum. Dizlerinin üzerine yükselirken kalp atışlarım daha da hızlanıyor, vücudum terliyor. "Bana yardım etmek istemez misin?"

Çenem yuvarlanıyor. Gözlerimi kapamalıyım, beni delirttiği için ona bu zevki tattırmamalıyım ama açgözlü bakışlarımı önümdeki görüntüden ayıramıyorum, lanet olası bir güç sızıyor. "Ava, şu kelepçeleri çöz de seni yıldızlar görene kadar sikeyim."

Talebimi görmezden geliyor, kendine dokunarak ve sessizce soluyarak beni daha da öldürüyor. "Söyle bana," diye fısıldıyor.

"Hayır." Defolup gidebilir. Bugün onun için bir zafer olmayacak. Kendi sırtım için bir çubuk ayarlamayacağım. "Kelepçeleri çıkar." Dudakları aniden karnıma konuyor, ağzıma gelene kadar vücudumda ilerliyor. Elimde değil. Hiçbir şey beni o dudaklara karşılık vermekten alıkoyamazdı, onun cesareti ve cüreti karşısında duyduğum öfke bile. Onu öptüm, bana sataştığında inledim.

Vücudunu zonklayan aletimin üzerinde nazıkçe kaydırarak. "Tanrım," diye mırıldanıyorum, ses tonum acı veriyor. "Ava, lütfen." *Yalvar*. Sadece yalvar ona.

"Anlat bana."

Başımı sallıyorum ama şimdi bunun bir şey anlatmaktan ziyade çaresizlikten kaynaklandığını düşünüyorum.

"Peki, istediğin gibi olsun." Vücudunu bacaklarımın arasında yeniden konumlandırıyor ve özgür kaldığımda milyonlarca parçaya ayıracağım ısıltılı makineyi topluyor ... meleşimi aptalca becerdikten sonra, sadece ona hatırlatmak için ... şey, ona yaşın önemli olmadığını göstermek için.

"Bırak onu." Sesim ölümcül çıkıyor. Hissediyorum ama bir gram bile fark etmiyor. Benim kızım korkusuzdur. "Ava, yemin ederim." Onu o özel *yere* - benim yerime- indirmesini izlerken titreşim kulaklarımda çınlıyor. "Yapma," diye uyarıyorum. Onu alamam. Ve ona bilmek istediği şeyi söyleyemem, çünkü itiraf edersem ve bu gerçekten onun için eve çarparsa, kaçarsa onu durduramam.

"Siktir," diye bağıyorum, her korkunç düşünceyle hayal kırıklığım artıyor. "Ava, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!"

Bir nefes sesi küfür krizimi bozuyor ve onun sarsıldığını hissediyorum. "Aman Tanrım," diyor iç çekerek.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Terliyorum. Titriyorum. Darmadağın. "Ava, tüm zevkin benden geliyor."

"Bugün olmaz." Gözleri kapanıyor ve beni o çarpıcı ısıltıdan mahrum bırakıyor. Yaralarım tuz basıyor.

"Ava," diye bağıyorum, biraz daha kıpırdanıyorum. "Siktir! Ava, zorluyorsun!" "Hmm."

Daha fazla dayanamayacağım. Bu işkencenin en kötüsü. Başım patlayacak gibi oluyor, ellerim beni öldürüyor, gözlerim kanıyor, kalbim kontrolden çıkıyor. "Otuz yedi yaşındayım," diye bağıyorum.

Ava'nın nefesi kesildi. Şokta mı?

Zihinsel olarak aramızdaki yılları hesapladığını görebiliyorum.

"Tanrı aşkına kadın, ben otuz yedi yaşındayım."

Vibratörün yatağa düşmesini izliyorum, nereye düştüğünü zihnime not ediyorum ki özgür kaldığımda sahtekârı yok edebileyim.

"Çıkar şu lanet kelepçeleri." Ona ters ters bakıyorum, yüzünde beliren endişeli ifadeden hiç hoşlanmıyorum.

Avuçlarının sıcaklığı kalçalarımın buluşuyor ve yavaşça vücudumda gezinmesini, dudaklarını dudaklarıma dayamasını ve ellerini saçlarımdan geçirmesini izliyorum. Çok iyi hissettiriyor ama içimde kabaran öfkeden kurtulamıyorum. Benim neyim var böyle? Gücü ele geçirdi ve ben bunu kabullenemiyorum. "Seni hâlâ seviyorum." Sözleri korkumu biraz hafifletiyor ama yeterli değil.

"Güzel, şimdi kelepçeleri çıkar."

"Bana kızgın mısın?"

"Lanet olası deli, Ava." O kazandı. Bunun bedelini sonsuza dek ödeyeceğim.

Kucağıma oturuyor, beni değerlendiriyor ve sonra arsız bir gülümsemeye zorluyor. "Deli gibi aşık olamaz mısın?"

"Ben de öyleyim. Kelepçeleri çıkarın."

Hareket etmeye başlıyor ve beni rahatlatıyor, ama sonra girişinin hazır sıcaklığını üzerimde hissediyorum. Bu beni uçurumun kenarına gönderdi. Bana ipucu veriyor. "Kahretsin, Ava. Çıkar şu lanet kelepçeleri."

"Ne yapacaksın?"

Onu bariz bir telaşla doldurduğum için kendimden nefret ediyorum ama onun şu anda benim kadar endişeli olmadığından eminim. Bu kadar kurnaz olduğu için ona kızgınlım ve bunu kazanmasına izin verdiğim için kendime daha da kızgınlım.

"Çıkar şunları."

"Bana ne yapacağını söyleyene kadar olmaz."

Ne yapacağım ben? Tepkilerden endişeleniyor. Güzel. "Durmam için yalvarana kadar seni becereceğim, sonra da on dört mil koşacaksın." Başımı biraz kaldırıyorum. "Ve kas masajı ya da kahve molası için durmayacağız."

"Koşuya çıkmak istemiyorum," diyor soğukkanlılıkla. "Beni zorlayamazsın."

"Ava, bu ilişkide gücün kimde olduğunu unutmamalısın." Onun bu sözlerine şaşırdım ve küstahlığının devam etmesine daha da çok şaşırdım. Etrafa böyle laflar savuracak durumda değilim ve onun dehşete düşmüş yüzü de bunu doğruluyor.

"Özür dilerim, güç kimde?" diye karşılık veriyor, kararlı ve kendini beğenmiş bir şekilde.

Ve işte oldu. O biliyor. Burada neler olduğunu biliyor. Güçsüzüm ve bu hiç de göze alabileceğim bir durum değil. "Ava, seni uyarıyorum."

"Bunun için bu kadar huysuzlandığına inanamıyorum. *Beni* kelepçelemende bir sorun yoktu."

"Kontrol bendeydi," diye kükrüyorum, çıldırmış bir halde.

"Sen bir güç manyağısın," diye bağıyor ve ben aptalca şeyler söylemekten başka bir şey yapmak için biraz daha kıpırdanıyorum. "Ben duş almaya gidiyorum."

Beni yatakta bırakırken, "Ben sadece senin yanında bir güç manyağıyım," diye bağıyorum.

Bekle. Duş mu? Şimdi mi? Ben ne olacağım? "Ava!"

Banyo kapısı çarpıyor ve ben yalnızım, öfke ve belirsizlikle kaynıyorum. Spreyin başladığını duyabiliyorum, vücudunun her yerine sabun sürdüğü zihinsel görüntüsünden küçük bir inilti kaçıyor. Sorunlarım var. Büyük sorunlar. Beni sevdiğinden eminim ama bu konudaki fikrini değiştirmesine neden olabilecek çok şey var - yaşımdan daha önemli şeyler.

Tamamen bitkin bir halde arkama yaslanıyorum ve merak ediyorum ... şimdi ne olacak?

Duş aldıktan sonra ne olacak? Bir noktada beni serbest bırakmak zorunda.

Öyle değil mi?

Bir gözümü kapıya dikiyorum. Birkaç kez ofladım. Başımı tekrar yastığa gömüyorum ve sonsuza kadar öylece yatıyorum, kısıtlanmış bir şekilde, zihnim yarışıyor, sonunda kapının açıldığını duyuyorum ve onun bir havluya sarınmış bir şekilde odaya girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Kendi kendime somurtuyorum. Duş almıştı.

Bensiz. Onu temizleme, saçını yıkama, ona bakma fırsatından mahrum bırakıldım ve bu çok acımasızca.

Boku yedim.

Vardığım sonuç bir işkence seansı ve çok geç kalmış bir itiraf, ama sonunda makul bir ruh haline ulaştım. Yatağa kelepçeliyken taleplerde bulunamam. Bu durumdayken onları uygulayamam. Bu yüzden taktiğimi değiştirmekten başka çarem yok. "Bebeğim," diye mırıldanıyorum usulca. "Gel ve beni serbest bırak, lütfen."

Beni tamamen görmezden geliyor, saçlarını kurutmakla yetiniyor ve bana işe hazırlanışını izlemekten başka yapacak bir şey bırakmıyor. Kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Bunu daha iyi halledebilirdim, biliyorum. Yine de buradayım, hâlâ lanet yatağa kelepçeliyim. *Aptal*.

İşi bittiğinde ve daha da çarpıcı görüldüğünde yanıma geliyor ve ne kadar güzel olduğuna hayret ederek iç çekiyorum. Eğilip beni öpüyor ve ben de kabul ediyorum, güzel avucunun hâlâ ağrıyan uyarılmışlığını kavradığını hissedince sarsılıyorum. Belli ki beni usulca öldürmeyi bitirmemiş. "Ava," diyorum ağzının etrafında, alabildiğim her şeyi alarak. "Seni o kadar çok seviyorum ki." Taktiğimi değiştirmeyi siktir et. O zalim bir fahişe. "Ama bu kelepçeleri çözmezsen seni boğacağım."

Sözlerimin hiçbir etkisi olmadı. Sadece gülümsüyor ve sikime doğru öpücükler konduruyor. Yalıyor ve beni derinlere alıyor. Bu inanılmaz. Korkunç. *Oh Tanrım*. "Ava, lütfen." Aletim bir anda düştü ve o da hemen uzaklaştı. Çekmeceden bir şey aldığını görünce umudum arttı. Anahtar mı? *Oh, Tanrı'ya şükür*. Beni bu cehennemden çıkar.

Bir elimin kilidini açtığında tüm varlığım gevşiyor, kan tamamen boşalıyor, gevşek ve zayıf kalıyor ... ve lanet olası acı veriyor. Hiçbir şey yapamayacağım çünkü ellerim çalışmıyor. Anahtarı yatağın yanındaki masanın üzerine koyuyor ve ben önce kaşlarımı çatarak küçük gümüş parçasına, sonra da unvanına hiç bu kadar layık olmamış olan meydan okuyan küçük baştan çıkarıcıma bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Telefonun nerede?" diye soruyor.

Telefonum mu? Telefonumun ne alakası var? "Neden?" "Ona ihtiyacın olacak. Nerede o?"

"Takım elbise ceketimin içinde," diyorum o yerdeki giysi yığınının doğru geri geri giderken. "Ava, anahtarı bana ver." Beni burada bırakmayacak, değil mi?

Şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum, delilik yine artıyor, olanlara tam olarak inanamıyorum. Telefonumu alıyor, ulaşamayacağım bir yere koyuyor ve sonra yatak odasından çıkıyor.

Birkaç dakika sessiz kaldım, dilim tutuldu, ne diyeceğimi bilemedim. Beni terk mi etti? Son iki gündür botlarımı tekmeleyerek, her türlü dikkat dağıtıcı şeyi arayarak geçirdikten sonra, bu kötü, çok kötü bir haber. Burada yatıyor, nerede olduğunu, kiminle görüştüğünü, ne yaptığını merak ediyor, endişeleniyorum. Ve şimdi de yeni ortaya çıkan yaşımın bir sorun olup olmayacağı konusunda stres yapıyorum. Ava'yı bilirim. Sorun olmayan şeyleri sorun haline getirir. Bu konuda ustadır. Gitti, tıpkı gideceğini bildiğim gibi. Ve ben iyi *değilim*.

Nefes al, Ward. Ama kendimi çok güçsüz hissediyorum. *Kendini kaybetme.* En son bu kadar çaresiz hissettiğimde beni bulmuştu. Yara izim. Yanıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Derin nefes alıyorum.

Bıçağı yeterince derine daldırmıyor. Saldırıp saplamıyor, savuruyor ve sürüklüyor ve ben onu durduracak güçte değilim, gözlerindeki saf, açık niyet karşısında tamamen felç olmuş durumdayım. Her zaman onun dengesiz olduğunu düşünmüşümdür. Yardıma ihtiyacı olan sorunları olup olmadığını hep sorguladım. Kızımız ölmeden önce bile.

Şimdi mi? Şimdi o düpedüz korkunç ve ben onun yolundan uzak durmak için elimden geleni yaptım. Malikâneye geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Ve eğer geldiyse, güvenlik beni bulmadan önce onun varlığından beni haberdar edecek kadar iyiydi. Ama başka türlü meşguldüm. Sarhoştum. Bir kadının içine gömülmüştüm.

Kayıp.

Çıplak halime bakıyorum, yaramdan kan fışkırıyor. Nefes alıyorum ve bir elimi yaranın üzerine koyuyorum, avuç içim hemen ıslanıyor ve derimin üzerinde kayıyor. Yutkunuyorum. Öksürüyorum. Göz kırptıyorum. "Lauren?" Sanki bu çılgınlığa bir sebep arıyormuş gibi soruyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerini karnıma dikmiş, bıçağı hâlâ elinde buluyorum. Geri çekiliyorum ve o da yukarı bakıyor. Ve gözlerinde bir şey değişiyor, bir pişmanlık perdesi düşüyor. "Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum, kanepeye düşüyorum, olmayan acı şimdi beni buluyor.

Bıçak yere düşüyor. Elini esnetiyor, sanki gerçekten kendi eli olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi aşağıya bakıyor. "I . . ." Bir adım geri.

"Ölmemi mi istiyorsun Lauren?" Homurdanıyorum, kanepenin her yerine kan işiyor. "Çünkü çok geç kaldın."

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırıyor, elleri başına gidiyor. "Tanrım, özür dilerim. Ölmeni istemiyorum."

"O zaman neden beni bıçakladın?" Tıslıyorum, yüzüm allak bullak oluyor, midem ağır nefes alış verişimden dolayı pompalanıyor, elim kayıyor ve kayıyor.

"Beni sevmene ihtiyacım var," diye bağılıyor, güçle sendeleyerek geri çekiliyor. "Neden beni sevemiyorsun? Kızın bendeyken bile beni sevemedin!" Koşarak yanıma geldi ve önümde diz çökerek elini yarama bastırdı. "Aman Tanrım." Paniklemişti, çılgına dönmüştü. "Bana ne yaptırdığına bak. Ölme Jesse. Beni bırakamazsın. Sadece birbirimize sahibiz."

Ona bakıyorum. Sadece bakıyorum, sersemlemiş bir halde, kelimelerim ve enerjim tükenmiş bir halde. "Seni terk etmeyeceğim," diyorum sessizce, ona duymak istediği şeyi söylüyorum ve o donup kalıyor, bana bakıyor. Boş gözlerinde gördüğüm umuttan nefret ediyorum. "Sanırım bir doktora ihtiyacım var."

"Ben babamı çağırayım." Lauren hızla kalkıp komodinin üzerindeki telefona koştu. "Baba, baba, Jesse yaralandı. Gelmeni istiyorum. Hemen gelmen gerek!"

Telefonu kapattı, tam o sırada John odama daldı. Beni kanepede kanlar içinde görünce yüzü gerildi. Sonra Lauren'i yatağın yanında bulduğunda, tedirginlikten ölümcül bir hal aldı.

"Merak etme, doktor çağırdım," diyor Lauren, yanıma gelip oturuyor ve kanlı elleriyle yüzümü okşayarak midemi bulandıran sözler fısıldıyor. John'a bakıyorum, gözlerim onu uyarıyor.

Dikkatli ol.

Ama Sarah odaya girince bu plan suya düşer. Lauren yukarı bakar. Nefret duvarı yıkılır. Ve kuduz bir köpek gibi odanın içinde uçmaya başlar. "O benim!" diye bağırarak Sarah'ya saldırdı ve onu duvara yapıştırdı. Ayağa kalkmaya çalışıp bıçağı alıyorum ve John Lauren'ı yere yatırıyor, yüzükoyun yatırıyor, kolları sırtında. Tamamen hareketsizdi. Ağzı hariç.

"Bebeğimizi öldürdü," diye çılgılık atıyor. "Ondan nefret ediyorum! Bebeğimizi öldürdü.

Bebeğimizi öldürdü. Bebeğimizi öldürdü."

Kükrüyorum, başım geriye gidiyor, gözlerim kapanıyor. Peki ya kalbim? Yavaşlamaya başladı. Nabzım atıyor, gözlerimdeki öfkeyi kırıpıştırıyorum. *Odaklan.* Odaklanmam gerek. Başımı çeviriyorum, komodinin üzerinde telefonumu görüyorum. Dudaklarımı düz bir çizgiye bastırıyorum ve oturmak için kıvranıyorum, elimden geldiğince uzanıyorum, elim kelepçeyi acıyla sıkıyor. "Siktir et," diye tıslıyorum, rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışıyorum, parmaklarım cep telefonumun kenarını sıyrıyor. "Hadi," diye mırıldanıyorum, zorlanarak. "Lanet olsun." Kolum yuvasından fırlayacakmış gibi hissediyorum. Dışlerimi gıcırdatıyorum, sürekli küfrediyorum, geriniyorum, telefonumu kavriyorum ve şiddetli bir şekilde nefes alarak yatak başlığına doğru geri sıçıyorum. Telefonumun ekranına vurarak, "Cidden bunun içindesin, bayan," diye mırıldanıyorum. John'u aradım. Sesli mesaja düşüyor. Hırlayarak Sam'i aradım. Sesli mesaja düşüyor. "Herkes nerede lan?" Bağıriyorum, bunun uğruna kıvranıyorum, hala yerinde duran kelepçeyi çekiştirip çekiştiriyorum.

Sakin ol.

John'u tekrar arıyorum ve yine bir şey çıkmıyor. Sam'i tekrar arıyorum ve yine bir şey çıkmıyor. Drew'u aradım. Yine bir şey yok. Bağırıyorum ve başımı arkaya atıyorum, tavana bakıyorum, kolumu kırmadan önce sakinleşmek için kendimi zorluyorum. Ve yavaş yavaş kaderimle yüzleşiyorum. Onu aramak istemiyorum. Onu *gerçekten* aramak istemiyorum ama şu anda kötünün iyisi o.

Burun deliklerim tehlikeli bir şekilde açılıyor, arıyorum. İki kez çaldıktan sonra cevap veriyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Neredesin?" Yatakta cansız bir şekilde asılı duran elime bakarak kısaca soruyorum. Kırmızı yaralar parlıyor, morluklar kızarmış, şişlikler inmiş.

"Malikâneye gitmek için evden çıkıyorum.

Neden?" "Evime uğramanı istiyorum."

"Neden?"

"Sarah, Tanrı aşkına, bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" "Oh, yardımımı mı istiyorsun?"

Yatağa yığıldım ve yapılması gerekeni kabul ettim. "Evet, yardımına ihtiyacım var."

"Tamam," diyor, sesi bu konuda çok heyecanlanmış gibi çıkıyor. "Neden?"

"Buraya geldiğinde görürsün." Onu şımartmayı reddederek telefonu kapattım. Sarah'yı herkesten iyi tanırım. Yardımına ihtiyacım olduğunu söylersem koşarak gelir. Hoşlanmadığı ya da onaylamadığı bir kadınla ilişkim olduğu için bu durum değişmeyecek. Sarah herhangi bir kadını onaylar mıydı?

Clive'ı hızlıca arayıp Sarah'yı beklemesini söyledim. Sonra, ruh halim yüzünden -yani doğru düzgün düşünemediğim için- Freja'yı tekrar arıyorum. *Telesekreter*. Aramalarımın cevap vermemesi beni çok sinirlendiriyor, özellikle de şu anda çaresizken. "Siktir et." Telefonumu bir kenara atıp gözlerimi kapatıyorum ve sakinleşmek için savaşıyorum. Ava'nın iyiliği için. *Ve* kendim için.

Bir saat sonra, tam bir saat sonra, nihayet ön kapının kapandığını duydum. Aradığım sakinliği hâlâ bulamamıştım. "Jesse?"

"Yatak odası," diye bağıyorum, elim zonklayarak doğrulmaya çalışıyorum. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Trafik." Sarah kapıda beliriyor ve meraklı bakışları kısa süre sonra yataktaki bedenimi görünce şaşkınlığa dönüşüyor, bakışları aletimden ölü kolumun asılı olduğu başlığa doğru ilerliyor. Ağzı açık kaldı.

"Sorma," diye tersliyorum, çarşafı çıplak kucağıma çekerek. "Anahtar orada." Odanın karşısındaki dolabı gösteriyorum, kaşlarını çatarak bakıyor.

"Ne-"

"Sorma dedim." Elimi yüzüme götürüp kılları temizliyorum. "Sadece anahtarı al, buraya gel ve beni serbest bırak."

Başı eğik, öfkesi şiddetli. Ne olacağını biliyorum, bu yüzden işleri hızlandırıyorum.

"Lütfen," diye ekliyorum dişlerimi sıkarak.

Odanın içinde yürüyor ve anahtarı alıyor. "Ava nerede?" diye soruyor yatağın yanına gelerek.

"İşte."

"Oh." Kenarda diz çöküp beni serbest bırakmak için eğildiğinde, durumumun açıklamasının yavaşça kafasının içine süzüldüğünü görebiliyorum. "Seni burada böyle mi bıraktı?"

"Sarah," diyorum sakinliğimi korumaya çalışarak. "Sana sorma demiştim."

Kilidin hemen önünde durup kaşlarını kaldırıyor. "Götlük yapma Jesse. Ben buradayım, o değil."

"Evet, çünkü o akıllı." Beni serbest bıraksaydı Ava şimdi bu yatağa kelepçelenmiş olacaktı ve ben de ona hayal kırıklığından ağlayana kadar işkence edecektim.

"Ne oldu?"

Aman Tanrım. Buradan yakın zamanda çıkmak istiyorsam, onun merakını beslemem gerektiği açık. "Ava beni yatağa kelepçeledi ve yaşıma kadar işkence etti." Sarah geri çekilirken kelepçeleri çekiyorum. "Yani, evet, artık kaç yaşında olduğumu biliyor."

"Ve o gitti." Bunu söylemesi gerekiyordu, değil mi? Ve şimdi öfke ve panik intikamla geri döndü, beni terk ettiklerinden değil. Elim zorla yatağa düşüyor, irkiliyorum, diğer elimle kaldırıp biraz canlılık kazandırmak zorunda kalıyorum, iğneler ve karıncalanmalar beni delik deşik ediyor.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, esnetiyorum, yuvarlıyorum, ovuyorum. Tekrar hayata dönmesi birkaç dakika alıyor ve tekrar hissetmeye başladığım anda yatağın kenarına kayarak çarşafı da yanıma çekiyorum. Bu hareketim, karmakarışık örtülerin altındaki devasa dildoyu ortaya çıkarıyor. Bir boğa için kırmızı bayrak gibi. Ona doğru dalıyorum, yukarı kaldırıyorum ve bir kükremeyle duvara fırlatıyorum. Paramparça oldu ve Sarah bir mil havaya sıçradı.

Telefonumu alıp Ava'yı arıyorum, ne amaçla bilmiyorum. Cevap vermeyecek ama özgür olduğumu bilecek. Umarım titriyordur.

"Hepsi bu kadar mı?" Sarah şaşkınlığını ve memnuniyetini gizleyemeyerek soruyor. "Evet." Koşar adım duşa gidip düğmeyi çeviriyorum ve spreyn altına giriyorum.

Isınmadan önce, soğuşun bu mantıksız öfkenin bir kısmını şok ederek uzaklaştırmasını umuyorum. Mantıksız mı? Hayır, mantıksız değil. Tamamen makul. Ava bana kasten cehennemi yaşattı, benden zorla bilgi aldı ve şimdi kaçıyor. Korkumun yersiz olduğuna dair beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı ve bu da kontrol edemediğim duygularımın erime potasına bir doz öfke kattı. Ve tabii ki kelepçemi çözen Sarah olmalıydı. Ava'nın yaptığı bir şey yüzünden beni bu kadar savunmasız gören Sarah. Ve Sarah şimdi burada, yatak odamızda? Bu çok yanlış geliyor.

"Sakinleştin mi?" diye soruyor, banyoya giriyor ve etrafına gelişigüzel bakıyor.

"Sakin görünüyor muyum?" Ona arkamı dönüyorum, aletim yerine kıcımı görmesini sağlıyorum, daha sıcak suyun bardağı buharlaştırmasını istiyorum ve

onun görüşünü tamamen ortadan kaldırdı. "Artık gidebilirsin." Yüzümü buruşturdum. "Ve teşekkürler." "Sorun değil. Umarım işleri yoluna koyarsın."

Yalancı.

Saçlarımı yıkıyorum, vücudumu ve dişlerimi fırçalıyorum, bir yandan da kendi kendime mırıldanıyor ve küfrediyorum. Üzerime sardığım bir havluyla soyunma odasına gidip en iyi gri takım elbisemi ve mavi gömleğimi çıkarıyorum. Benim zırhım. Ve Ava'nın çöküşü. Çeneme uzanıp kirli sakalıma bakıyorum. Zamanım yok. Tıraş olmaktan daha önemli işlerim var. Ya da kravat seçmekten. Aynanın karşısına geçip saçımı düzeltmeden önce gömleğimin manşetlerini bağlıyorum.

Tehlikeli derecede yakışıklı görünüyorum. Ama ben de tehlikeli hissediyorum. "Siktir." Ava'yı görmeden önce sakinleşmem lazım.

Soyunup koşu şortumu ve spor ayakkabılarımı buldum.

Koş.

NEREDEYSE KENDİMİ ÖLDÜRDÜKTEN SONRA tekrar duş alıyorum ve tekrar hazırlanıyorum. Daha iyi hissetmiyorum. Ava için şanssızlık.

İlk durağım onun ofisi. Yavaşça yanından geçiyorum, pencereden görmeye çalışıyorum. Onu masasında gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı. "Tanrıya şükür." Park yeri bulmak için sokakların etrafında dönüp duruyorum. Tanrılar dualarımı duymuyor, bu yüzden Aston'umu Ritz'e bırakıp valeye birkaç not veriyorum. "Bana restoranda rezervasyon yaptırın. Adım Ward." Beni sorgulamadan önce söyledim. "Yarım saat içinde döneceğim." Başını sallayarak kabul ediyor ve anahtarlarımı alıyor, ben de koşar adımlarla yolun karşısına geçmeden önce trafiği kontrol ederek uzaklaşıyorum.

Ofisine az kala duruyorum, yandaki vitrinin yansımasına bakıp yakamı düzeltiyorum. Gözlerim saçlarıma kayıyor. Ve yolun diğer tarafında bir şey gözüme çarpıyor. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi kısıyorum, pencereye yaklaşıyorum. Bir kamyon gürültüyle geçerken kadını gözden kaybediyorum ve dönüp caddenin diğer tarafındaki kaldırımını tarıyorum. Hiçbir şey yoktu.

"Lanet olası aklımı kaybediyorum." Başımı iki yana sallıyorum, gömleğimin manşetlerini ceketimin kollarının altından çekip çıkarırken yola bakıyorum ve kendimi biraz gergin hissediyorum. Yaşadığım sabahdan sonra bu şaşırtıcı değil.

Yeterince sakinleştigimi hissettiğimde içeri giriyorum, sokağın karşısına son bir kez bakmaktan kendimi alamıyorum, omuzlarım çöküyor. Ava'nın sesi kısa sürede beni kendime getiriyor ve tenimde eriyerek beni biraz sakinleştiriyor. İçimdeki kargaşa yatışırken başımı eğip ona hayranlıkla bakıyorum. Ancak onu burada bulmak sıkıntımı azaltmıyor. Kapıyı sessizce kapatıyorum ve kendimi belli etmiyorum. Şimdilik sadece konuşmasını izliyorum, çok hareketli. İşine tutkuyla bağlı.

Sonunda telefonu kapatır ve etrafta sallanır.

Donuyor.

Gözleri kocaman ama aynı zamanda heyecanlı. Bu beni gülümsetiyor. Bunun tek bir şekilde sona ereceğini biliyordu ve bu yol asla gücün onda kalmasına izin vermem olmayacaktı.

"Seni görmek ne güzel, Ava." Acayip ağrıyan elimi uzatıyorum ve verdiği zararı en iyi şekilde görmesini sağlıyorum. Elim bunun sadece yarısı. Lanet olası aklımın halini görmeli.

Dağınıklığa bakıyor, pişmanlık dumanı tütüyor. Bu bir rahatlama ve başını kaldırdığında, kederli gözlerinin tadını çıkararak hafifçe başımı sallıyorum. "Çok üzgünüm," diyor elini benimkinin içine koyarken.

"Öyle olduğunu biliyorum." Patronu ortaya çıktığında ona nasıl özür dilemesi gerektiğini anlatmak üzereydim.

"Ah, Bay Ward."

Ava elimi aceleyle bırakıyor, rahatsızlığı katlanarak artıyor ama başka bir nedenle. Kaynayan öfkesini körüklüyor. İlişkimizi tam olarak ne zaman paylaşacak, çünkü işinin ve patronunun etrafında dolanmaktan bıktım?

"Seni görmek ne güzel," diye sesleniyor. "Ben de Ava'ya senden haber alıp almadığınızı soruyordum."

Oh? İlginç. Ava ne dedi peki? Bana sıırıslıklam aşık olduğuyula ilgili bir şey olmadığını garanti edebilirim. "Bay Peterson, nasılsınız?"

"Çok iyi, iş seyahatiniz nasıl geçti?"

İş seyahatim mi? Uzakta olmamla ilgili bir saçmalık mı uydurdu? Ve ben yoksam, projeye devam edemez. "Mal varlığımı güvence altına aldım," diyorum sessizce, Ava'ya bilmiş bir bakış fırlatarak. Artık Malikâne'den kaçamayacak ve ilişkimizi patronundan saklamak konusunda ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor. "Yatırdığım depozitoyu aldın mı?"

"Evet, kesinlikle. Teşekkür ederim."

"Güzel, daha önce de söylediğim gibi, işleri yoluna koymak için sabırsızlanıyorum. Beklenmedik *yolculuğum*" -cennete, cehenneme ve aradaki tüm yerlere- "bizi biraz geride bıraktı."

"Tabii ki, Ava'nın seni halledeceğinden eminim." Ava'nın patronu içeri girip omzunu ovuyor ve gözlerimi oraya dikeyorum. Ne o, evcil hayvan mı?

"Eminim gelecektir," diyorum. "Ava'ya brunch'ta bana katılmak isteyip istemeyeceğini soracaktım, böylece birkaç şeyin üzerinden geçebilirdik." Gülümsüyorum. "Sakıncası yok değil mi?"

"Misafirim ol."

"Aslında," diye araya giriyor Ava, masasındaki açık günlüğü göstererek. "Öğle yemeğinde bir randevum var."

Sertçe yutkunuyorum, gözlerim bugün öğlen yapılacak toplantıya *sabitlenmiş* durumda. Mikael Van Der Haus ile. *Aman Tanrım*. "O öğlene kadar değil." Ava'ya bakıyorum, yüzümdeki kararlılığı gördüğünden emin olmak için. Kızgınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Ve başarısız oluyorum. "Seni fazla tutmayacağım." Kahretsin, ne yapacağım ben? Freja'nın dolaylı tehditlerinden birkaç gün sonra Ava'nın bugün onunla buluşmasının tesadüf olmadığına eminim. *Hay sikeyim*.

"Al bakalım." Peterson bizden ayrılıyor. "Sizi görmek güzeldi, Bay Ward."

Öyle miydi? Hayatımı sikeyim. Van Der Haus'un canı cehenneme. Freja'yı sikeyim. Ve *senin* de *canın* cehenneme,

Peterson.

Ava'yı tekrar buluyorum, sinirlerine dikkat ediyorum. Hiçbir fikri yok.

"Gidelim mi?" Ellerimi ceplerime sokup onu sahiplenmelerini ve onu taşımalarını engelliyorum.

Buradan çıkıp doğruca *Lusso*'ya dönecek, orada ne bir iş taahhüdü ne de onu kapmak için kanatlarda bekleyen Lothario Danes var.

Ve kelepçeler. Kelepçe yok.

Gergin bir şekilde eşyalarını toplamaya başladı ve ben de ona kapıyı açtım, gülümsemeye kendimi zorladım. Gözlerini kamaştırmaya. Biraz daha düşmesini sağla. Ama aynı zamanda, bu sabahki gibi bir davranışa bir daha müsamaha göstermeyeceğimi de kesinlikle bilmesi gerekiyor. Devrileceğim.

Ava'nın iş arkadaşı Tom kapıdan içeri girdi. "Bay Ward." Gözleri Ava ve benim aramda gidip geliyor.

Boğazımı temizliyorum. "Tom."

"Bay Ward'la bir iş görüşmesine gidiyorum," diyor Ava, Tom'a çenesini kapalı tutması gerektiğini ima eder bir şekilde bakarak. Gülmekten kendimi alamıyorum. Ya güleceğim ya da çıldıracağım. *Kahretsin*. Van Der Haus'la buluşmasını nasıl engelleyebilirim?

"Oh, anlıyorum. Bir iş toplantısı, ha?" Adam göz kırpmıyor ve Ava gözlerini devirerek hızla dışarı çıkıyor.

Kapıyı kapatıyorum ve kaldırımda Ava'ya katılıyorum. Bana baktığını hissediyorum, o güzel gözeneklerinin her birinden ihtiyat sızıyor. Elini tutmamı beklediğini biliyorum. Hatta belki de onu omzuma atmamı. Ama hayır.

Güzel, yavaş bir yürüyüşle yürümeye başlıyorum ve o da yanımda sıraya giriyor, ilerlerken sürekli bana bakıyor. Doğal olarak ona dokunmak, onu hissetmek için yanıp tutuşuyorum ama ikimizi de mahrum bıraktığım her saniye temkinliliği artıyor. İhtiyacı da öyle. Aramızdaki mıknatısın bizi bir araya getirmek için zorlandığını hissedebiliyorum ve buna direnmek için içimdeki her şeyi ve daha fazlasını alıyorum. Ona bakıyorum. O da aynı savaşı veriyor. Öfke. Arzu. Birbiriyle çelişiyor.

"Affedersiniz, vaktiniz var mı?" diye soruyor bir kadın.

Neden, evet. Evet, var. *Eminim başka neyim olduğunu da merak ediyorsunuzdur*. Kadına kasıtlı, davetkâr bir gülümseme gösteriyorum, beni şımartmasını istiyorum. Saatime bakıyorum. "Saat on on beş," diyorum Ava'nın sinirlendiğini hissederek. Kızgınlığını. Kıskanıyor. Bayıldım. Bu yüzden birkaç dakika daha

Hayranımı şımartıyorum, gülümsüyorum, o yanımdan geçip giderken Ava fikrimi kanıtlamayı bitirmemi bekliyor. Bitirdiğim için mutluyum, yavaşça yoluma devam ediyorum, kadının bana baktığını hissediyorum.

Arabamı kısa süre önce bıraktığım valeyi görüyorum ve kapı bizim için açılırken şapkasını çıkarıyor. Ava'ya yol göstermesi için kolumu uzatıyorum, o da kaşlarını çatarak yavaşça içeri giriyor ve saklayamadığı bir huşu ile etrafına bakınıyor. Evet, ben seni terletirken Ritz'de brunch yapacağız ve sonra umarım affedilmen için yalvaracaksın. Hâlâ nasıl özür dileyebileceğini düşünüyorum.

Restoranın en ucunda bir masaya yönlendiriliyoruz ve menüyü hızlıca tarayıp siparişi hızlıca veriyorum, garson kucağımıza peçeteleri koymakta acele edince onu yollamaktan kaçınıyorum. Sonunda siktirip gitti.

"Günün nasıl geçiyor?" Etrafımızı incelemesini yarıda keserek soruyorum. Şu anda Ritz'de Ava'nın dikkatini çekmesi gereken tek bir şey var ve o da tam burada, elindeki peçeteyi dağınık bir yığın halinde masaya bırakırken kara kara düşünüyor.

Beni dikkatle izliyor, sanki kaçmanın ve ateş hattından çıkmanın yararlarını değerlendiriyormuş gibi. Ama kaçmayacak. Eğer kaçarsa, onu rugby ile yere sereceğim. Ritz'in canı cehenneme. Artık kelepçeli değilim ve Ava'nın özgürlüğüm konusunda çok gergin olduğu belli. "Emin değilim," diye fısıldıyor.

Pırıl pırıl gümüş takımları düşünürken kendi kendime gülümsüyorum. "Sana günümün nasıl geçtiğini anlatayım mı?"

"Nasıl isterseniz." Sesi titriyor, parmakları gergin bir şekilde masa örtüsüyle oynuyor. Eğer *istersem* mi? Tanrım, şu anda ne istediğimi bilmek istemiyor. Bu masanın her yerinde. Ondandır özür dilememi. Ona yaşımın bir önemi olmadığını çünkü bu şehirde benim gibi sevişebilecek kimse olmadığını göstermeliyim. Her ne kadar uzman olmasam ve hatırlamak istemediğim kadar çok kez çuvallamış olsam da, ona kimsenin onu benim gibi sevemeyeceğini göstermeliyim.

onu sevebilirim. Ama şu anda çok kızgınım, bu yüzden sevişmeye devam edeceğiz çünkü endişe verici bir şekilde, görünüşe göre bu konuda daha iyiyim.

Lazer bakışlarımla onu sandalyeye ivileyeceğim. *Eğer istersem?* "şey," diye başlıyorum, ellerimi kontrol altında, masanın üzerinde düz tutarak. "Sabah koşum, beni yatağımıza kelepeleyen ve bilgi almak için bana işkence eden meydan okuyan küçük bir baştan çıkarıcı tarafından yarıda kesildi." Gözlerim kendi iradesiyle kısılıyor ve Ava'nın dudakları düzeliyor. şu anda pek bir şey bilmiyorum ama Ava'nın beni bir daha asla yatağa kelepelemeyeceğini biliyorum. "Sonra beni terk etti, beni çaresiz ve ona muhtaç bıraktı." Bunu duyuyor mu? *aresiz*. Klmş, oturmuş haline bakılırsa, not alıyor. "Sonunda telefonumu ele geçirdim." Ona başparmağımla parmağım arasındaki bir santimlik boşluğu gösteriyorum. "Ulaşamayacağı bir yere bırakmıştı." Elim de sanki hoşnutsuzluğunu haykırmak istercesine zonkluyor. "Sonra personelimden birinin gelip beni kurtarmasını bekledim." En iyisi Sarah'dan bahsetmemek. Bu dert benim derdim ve onu bu işe karıştırmak Ava'nın da dertlenmesine yol açacak. "Bana sunduğu bastırılmış hayal kırıklıklarının bir kısmını dışarı atmak için kişisel en iyi zamanımda on dört mil koştum ve şimdi onun güzel yüzüne bakıyorum, onu bu harika giyimli masanın üzerine eğip gelecek haftaya kadar becermek istiyorum."

Ağzı açık kaldı. şok mu oldu? İddiaya girerim ki Bu sabah gözlerimi açtığımda hissettiğim inançsızlık seviyesi. Güzel, süslü masaya baktım. Ve restoranın etrafına. Onu neden buraya getirdim ki?

İki kahve beliriyor ve köpüklü kafaya kaşlarımı çatıyorum. şu anda sikim muhtemelen tam olarak böyle görünüyor. Kpryor. Ava yavaşça kahvesini karıştırıp bana bakarken rahatsız bir şekilde sandalyemde kayıyorum. "Oldukça aksiyon dolu bir sabah geçirdin."

Aksiyon dolu mu? Lanet olsun, on kilo vermiş, on kalp krizi geçirmiş, bir günde hayatım boyunca ettiğimden daha fazla küfür etmiş ve kovalar dolusu terlemiş olmalıyım. I

asla tekrarını istemem. "Ava," diyorum iç çekerek, "bunu bana bir daha asla yapma."

"Çıldırılmış gibiydin."

"Çılgınlığı çoktan aşmıştım." Başıma yatıştırıcı daireler çizmeye, tehdit eden baş ağrısına masaj yapmaya başlamam gerekiyor.

"Neden?" diye soruyor ve ben duruyorum, kaşlarımı çatıyorum.

Açıklamama mı ihtiyacı var? "Çünkü sana ulaşamadım," diye çıkışıyorum ve o da geri çekiliyor. Gerçekten anlamıyor ve bu hiç iyi değil. Bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum ama söyleyeceğim. Eğer bu beni gelecekteki kalp krizlerinden kurtaracaksa, kesinlikle söyleyeceğim. "Sana ulaşamayacağım düşüncesi beni gerçekten panikletti."

"Odadaydım." Gülüyor ve sonra küçülüyor, kendini küçültüyor, endişeyle etrafına bakıyor.

"Çıktığında odada değildin."

Utanç duygusu kayboluyor ve arkadan hızla gelip sollaması can sıkıcı oluyor. Şaşırdım. Kendisinin de kızmaya hakkı olduğunu mu düşünüyor? "Beni tehdit ettiğin için ayrıldım."

"Şey," diye homurdandım. "Çünkü beni delirttin. O kelepçeleri ne zaman aldın?" Masaya sertçe vuruyorum ve çatal bıçak takımı kumaştan fırlayıp bir çınlamayla yere düşüyor.

"Dün işten çıktığımda." Hırlıyor. Yemin ederim, bir küstahlık daha yaparsam bu restorandaki herkese ön sıradan bir his sikişi yaşatacağım. "İntikam sikişinle planımın içine ettin."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye çıktım, etrafıma bakındım, iğrenç dili için The Ritz'deki güzel insanlardan özür dilemeye hazırdım. "Planının içine mi işedim? Ava, sana söyleyeyim" - öne doğru eğildim, tehditkâr ve -"Planımın hiçbir yerinde beni zapt edeceğin ve merhametine bırakacağın yazmıyordu. Yani planımın içine eden sensin." Garson brunch'ımızı getirdiğinde arkama yaslanıp elimi ağzıma götürüyorum ve öksürüyorum.

"Hepsi bu kadar mı, efendim?" diye sorar.

"Evet." *Siktir git.* "Teşekkür ederim."

Ava hiç vakit kaybetmeden yumurtanın içine giriyor ve yumurtayı keserken başını öne eğiyor. "Baştan çıkarıcı kadınının kendinden son derece memnun olduğunu bilmelisin." Arsız bir sırıtışla çatalını ağzına sokuyor ve ereksiyona neden olan bir patlamayla çıkarıyor. *Hay sikeyim.* Artık ona kızamıyorum. Zamanımızı boşa harcıyoruz. O dersini aldı, ben de kendiminkini. Malikânedeki tüm kelepçeleri imha edeceğim ve belki de Ava'nın sabıka fotoğrafını tüm seks dükkânlarına göndereceğim. *Bu kadına hizmet etmeyin.* Ayrıca, Ava'nın günlüğünü ele geçirdikten sonra daha büyük sorunlarım var gibi görünüyor ve Ava'nın aramızda on bir yıl - yakında on iki olacak - olduğunu öğrendiğinden beri şehri terk etmeyeceğinden emin olduğum için, devam etmeli ve bir sonraki bok fırtınasıyla uğraşmalıyım. Onu sıkıştırmakla başlayacağım.

İlişkimiz için hayati olduğunu düşündüğü bilgilere sahip. Yani, evet, kendinden memnun. "Eminim öyledir. Ona ne kadar deli gibi aşık olduğumu biliyor mu?"

Bir anda dağılıyor, çiğnemesi yavaşlıyor, masanın karşısından bana hayranlıkla bakarken gözleri parlıyor. Onun görüşünün benimkiyle alakası yok. "Sanırım öyle."

"Sadece düşünmese iyi olur," diyorum sonunda brunch'ıma başlarken.

"O biliyor."

"Güzel."

"Sorun ne ki zaten? Otuz yedi bir şey değil."

Otuz sekize ne dersin? Kırktan iki yıl sonra. Ya hiçbir şey? Hayatımın otuz yedi yılını yaşamalı. Yüzyıllar gibi geliyor. Uzun, acı verici bir işkence, her gün daha hızlı ve kolay geçmesini sağlamak için kadın ve içki dumanında geçirildi. Ama şimdi Ava var? Bir anını bile kaçırmak istemiyorum. Hayatımı geri sarmak ve onunla çok daha erken tanışmak için neler yapmazdım. Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Ama Ava'yla Lauren'dan sonra tanışsaydım, sadece yedi yaşında olacaktı. Birden yeşil hissettim. Yedi mi? Kulağa çok yanlış geliyor. Yukarı bakıyorum

Ava. Yirmi altı yaşındaki tanrıça. Sorun nedir? "Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Sen yirmilerin ortasındasın, ben otuzlarımın sonundayım."

"Yani?" diyor, ben kıvranırken beni inceliyor. "Bu seni benden daha çok rahatsız ediyor."

Onun için söylemesi kolay. Hem sabahın köründe bana işkence etmekten zevk alırken bunu nereden bilebilirdim ki? "Belki," diye düşünüp tabağıma dönüyorum, aklım Ava'nın Van Der Haus'la yakında yapacağı görüşmeye gidiyor.

Yaşın önemli değil. O seni seviyor.

Bu hem rahatlatıcı hem de endişe verici, çünkü eğer otuz yedi onun için bir sorun değilse, belki kırklı yaşların ortası da değildir ve Freja'nın eski kocası da tam olarak bu yaşlarda. Van Der Haus'un projelerinin tüm iç mimarlarıyla görüştüğünü söylemeyin bana. Hayır. Bunu yapacak ve ona geri bildirimde bulunacak bir personel ordusu var. Boş yere endişelenmiyorum. Bu da bir şeydir. Van Der Haus kim olduğumu biliyor. Karısının malikanemin odalarına sık sık girdiğini biliyor. Bu onun kin tutması için yeterliydi. Şimdi karısının benim yatağımda olduğunu da biliyor. Ya Ava'yla görüştüğümü öğrenirse? Egosu bunu asla kaldırmaz. Yoksa zaten biliyor mu? Freja tehdidimi dikkate almadı mı? Bu yüzden mi bugün Ava'yla buluşmak istedi? Bunların hepsi Freja'nın cevaplayabileceği sorular, eğer lanet telefonumu açarsa.

Stresli terlerim çok gerçek. "Peki, ne zaman elbise alışverişine çıkıyoruz?" Garson masamızı topladıktan sonra, kuruyan ağzımı ıslatmak için kahveme sarılıyorum.

"Cuma öğle yemeği?" diye soruyor, pek de hevesli görünmüyor.

"Bu biraz fazla oldu, değil mi?" Öğle tatilinde bir saat içinde elbise mi bulacak? En son öğle tatilinde bir elbise bulduğu zamanı hatırlıyorum. Elbise uzun yaşamadı.

"Bir şeyler bulacağım."

Fatura geldiğinde, "Beni Cuma öğleden sonrası için ajandana yaz," diyorum. "*Bütün öğleden sonra.*"

Kaşlarını çatması çok tatlı. "Ne?"

Ödemeyi yapıyorum, masanın karşısından yavaşça burada neler olduğunu anlamaya çalışırken onu izliyorum. Beni. Gücü alıyorum. Beni inkar edemez. Bana *borçlu*.

"Bay Ward'a Cuma öğleden sonrası için randevu verin," diye tekrarladım. "Bir gibi diyelim. Elbise alışverişine gideriz ve partiye hazırlanmak için acele etmeyiz." Cennet gibi.

"Bir randevu için tüm öğleden sonramı ayıramam," diye itiraz ediyor. Ve Bayan Mantıksız geri döndü.

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Ona yeterince ödeme yapıyorum." Sandalyemden kalktım ve onu masanın altına ittim. "Patrick'e benimle yaşadığını söylemelisin." Ona beklenti dolu bir bakış attım. "Onu daha fazla oyalamayacağım."

Uzattığım eli kabul ediyor, sabırsızlık yüzünü süslüyor. Bugün kazanma şansı kesinlikle yok. "Bu işleri garipleştirir," diye karşı çıkıyor ve onu dışarı çıkarmam için bana izin veriyor. "Etkilenmeyecektir Jesse. Ve seninle herhangi bir iş görüşmesi yapmam gerekirse çalışmak yerine kaydardığımı düşünmesini istemiyorum."

Umarım ona zor anlar yaşatır. Bu sadece bir kez olacak. İş bırakacak, ona bir iş kuracağım, böylece benden başka memnun edeceği kimse olmadan kendi patronu olacak ve dünyamda her şey yoluna girecek. "Onun ne düşündüğü umurumda bile değil. Beğenmezse emekli olursun."

"Onu çiğneyeceksin, değil mi?"

Gülümsüyorum ama cevap vermiyorum. Cevap vermeme gerek yok. Anahtarlarım için valeyle bir ellilik değiştiriyorum ve Ava'ya dönüyorum. "Arkadaş mıyız?"

Göğsümün içinde eriyor, yüzü yanağındaki elime sokuluyor. "Evet. Kahvaltı için teşekkürler."

"Her zaman." *Her zaman*. Belki şimdi onu öğle yemeğine götürebilirim. Ya da benim için çalışmaya devam etmesi için Malikane'ye. Boşuna umutlandığımı biliyorum. "Şimdi nereye gidiyorsun?" Dudağıma yapışarak soruyorum. Evet, *kim olduğunu* gördüm.

buluşuyor. Sorun şu ki, görüşümü kırmızıya çevirdi, bu yüzden *nerede* olduğunu göremedim.

onunla buluşacak.

"Kraliyet Parkı."

"Lancaster Gate yakınlarında mı?" Ben soruyorum, o da başıyla onaylıyor. "Seni götüreceğim." Ağzımı hızla onunkine yapıştırıyorum, onu kuvvetle öpüyorum, kasıklarımı öne doğru itiyorum, itiraz etme ihtimalini ortadan kaldırıyorum. Onu alıyorum. Bitti. Yine de henüz bilmediğim şey, oraya vardığımda ne yapacağım.

Bul onu.

Öldür

onu.

Kendime gülüyorum, çünkü şaka yapmıyorum. Ondan kurtulmam gerekiyor ama yine de Ava'yla ilişkiyi açığa çıkarmadan hiçbir şey yapamıyorum ve bu çok ama çok *kötü* bir hamle olur. Tabii eğer zaten biliyorsa, bu durumda saatim istediğimden çok daha hızlı işliyor demektir.

Ava'yı arabama çekip yolcu koltuğuna oturtuyorum ve arka tarafa geçip içinde bulunduğum çıkmaza bir cevap arıyorum. Bir cevap yoktu. Koltuğa çöküyorum, motoru agresif bir şekilde deviriyorum ve hızla çekiyorum. Kahretsin, bu ideal değil.

"Patrick'e ne söyleyeceğim?" Ava soruyor.

"Neyi?" Ben soruyorum. "Bizim hakkımızda mı?"

"Hayır," diye iç geçiriyor ve Ritz'i işaret ediyor. "İş kahvaltımız hakkında. Ne konuşmuştuk?"

"Ona ücret konusunda anlaştığımızı söyle," diyorum. "Ve tasarımlara son şeklini vermek için seni Cuma günü Manor'da görmek istediğimi söyle."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

Dizine uzanıp onu tutuyorum. "Bebeğim," diye mırıldanıyorum, onu bu kadar durgun görmekten nefret ediyorum. Bunların hiçbiri sorun olmak zorunda değil. Başka bir çözüm. Başka bir sorun. "Çok karmaşıkmiş gibi söylüyorsun."

Ve bir kez daha özel bir ada satın alıp bizi kimsenin balonumuzu patlatamayacağı bir yere götürmenin yararlarını düşünüyorum. Kim geçmişin geçmişte kaldığını söylüyorsa yalancıdır. Benimki sürekli şimdiki zamanıma sızıyor.

Royal Park'a kısa bir sürüş mesafesinde, bu yüzden bir plan oluşturmak için herhangi bir alan sınırlı. Kendimi tamamen karanlıkta, çaresiz hissediyorum ve çaresizlik oldukça korkunç bir his. Eğer dikkatli olmazsam, bu beni mantıksız davranmaya zorlayabilir. Ava'yı uzaklaştırabilir. Bu yüzden ona birlikte ne kadar harika olduğumuzu hatırlatmaya odaklanıyorum.

Çok zor olmasa gerek.

Otelin dışına park ediyorum ve koltuğumda ona doğru dönüyorum, ona hatırlatmaya devam ediyorum. "Evde görüşürüz." Ağzını kendime çekip yavaşça ve kasıtlı olarak öpüyorum ve o da kendimi kaptırıp akışımı buluyor ve mükemmel bir şekilde takip ediyor. Islak dilinin benimkinin etrafında dolanmasının sıcaklığı sihirliydi ve mırıldanarak uzaklaşıyor, yumuşak dudakları tekrar derinlere dalmadan önce benimkinin üzerinde nazıkçe öpüşüyor, ağzımın içinde daireler çiziyor ve alıştırıyor. Evet. İnanılmaz.

"Altı gibi." Fısıltıyla söylediği sözler beni gülümsetiyor.

"Ish," diye sessizce cevap veriyorum, sertleştiğini hissediyorum ve bunun bir şey söylemek için kendini hazırlamasından kaynaklandığını hemen anlıyorum. Şimdi ne söyleyecekti?

"Yirmi altı yaşında emekli olamam," diyor yapmacık bir kendinden eminlikle. Duygusallık ona bu kariyer meselesi yüzünden onunla dalga geçtiğimi söylüyor. İçimi dışımı bilen büyük bir kısmı -en azından benim bilmesine *izin verdiğim* kısımları- son derece ciddi olduğumdan endişeleniyor. Öyleyim. Ama aynı zamanda biliyorum ki

Israrlar güçle karşılık bulacak ve can sıkıcı bir şekilde, herhangi bir şeyi zorlarsam, uygunsuz bir şekilde hırslı, bağımsız hanımımın onayını kazanamayacağım.

"Sana söyledim," diye mırıldandım. "Seni paylaşmayı sevmiyorum." "Bu çok aptalca," diye homurdanıyor ve ben kırgınlıkla göz kırpiyorum.

Duygularımla ilgili hiçbir şey aptalca değil. "Bana aptal deme, Ava."

"*Sana* aptal demiyordum." Gözleri kapanıyor. Bu sabrını topladığının bir işareti. Onu takip etmeliyim. "Ben senin hırslı niyetine aptal diyordum. Seni asla terk etmeyeceğim."

Bunun kalbime kanla yazılmasını istiyorum. Takdire şayan bir söz. Sorun şu ki, ne söz verdiğini bilmiyor. Ondan uzağa bakıyorum, suçluluk duygum alevleniyor. Bu anın böyle geçmesini planlamamıştım. Bu arabadan bana her zamankinden daha aşık olarak çıkmasını istiyorum. *Sikerim böyle işi.*

Elinin enseme durduğunu ve biraz sıkıldığını hissediyorum. Tanrı onu sevsin, burada beni rahatlatmaya çalışıyor ve ben burada ondan bir sürü günah saklıyorum. "Bu, insanların seni almaya çalışmasını engellemiyor," diye fısıldıyorum, sırlarım boğazımı tıkıyor, onları tükürmek için çaresizim. "Bunun olmasına izin veremem."

"Hangi insanlar?" diye soruyor, benim düşüncesizce söylediklerim onun endişeli ifadesine şaşkınlık katıyor.

"Belirli kişiler yok." Sırlarımı yutuyorum ve kendimi toparlamak için suçluluk duygusuyla savaşıyorum. "Seni hak etmiyorum Ava, ama bir mucize eseri sana sahibim." Ona bu kadarını söyleyebilirim. "Seni şiddetle koruyacağım," diye yemin ediyorum. "Her türlü tehdidi ortadan kaldıracacağım." Hepsini yok et, rekabeti ve komplikasyonları öldür. *Hayatımı sikeyim.* Direksiyonu ezen ellerime bakıyorum. Van Der Haus ilk kurbanım olabilir. "Tamam, bu konuda konuşmayı kesmeliyiz çünkü kendimi biraz şiddet yanlısı hissediyorum." *Söyle gitsin. Söyle ona!* Ama nereden başlayacağım? Nefesimi tutuyorum, konuşmaya başlamaya hazırım -ama ne söyleyeceğimden emin değilim- ama o arabanın üzerinden kucağıma tırmanıyor, beni susturuyor, yüzümü sıkıca ellerinin arasında tutuyor, bana büyük bir sevgiyle bakıyor. Onun bu bakışı, benim için mi? Bu benim kalp atışım ve artık benim

burada olmak için bir sebep. Ve birkaç itirafla bu sebep benden çalınabilir. Ağzımı kapatıyorum, kelimeler geri çekiliyor ve Ava eğilip yüzümü tarıyor. Dudaklarını hafifçe benimkilerin üzerine koyuyor ve ben de kendimi kaybederek onu kendime çekiyorum.

Aman Tanrım.

Bu öpücük. Beni gözyaşlarına boğabilir. Dilinin yavaş, titiz, kontrollü vuruşları, ağzımın etrafındaki şefkatli gagalar, onu yüklediği duygular.

"Sorun nedir?"

İrkildim, artık beni öpmediğini fark ettim. O anın içindeydim. Sonra değil. Sevgiyi içime çekiyordum ve sonra zihinsel olarak dua ediyordum. "Bir şey yok." Ellerimi meşgul ederek bir tutam saçı yanağından uzaklaştırdım ve onun araştıran gözlerinden kaçındım. "Her şey yolunda."

"Bana söylemek istediğin bir şey var," diye fısıldıyor, her tarafım geriliyor. Bu bir lütuf, çünkü o da benim vücudumun sertleştiğini hissedemiyor.

"Haklısın, biliyorum," diyorum sessizce, doğru kelimeleri bulmak için beynimin her köşesini tırmalayarak. Kaşımama gerek yoktu. Her gün, her dakika söylenmeye hazır, tam da yüzeyde, en iyi konumdalar. "Seni deliler gibi seviyorum bebeğim."

Geri çekiliyor, bana şüpheyile bakıyor. "Bana söylemek istediğin bu değil."

"Evet, öyle. Ve sen bunu duymaktan bıkana kadar sana anlatmaya devam edeceğim. Bu benim için bir yenilik. Bunu söylemek hoşuma gidiyor."

Suratını asıyor, vücudu gevşiyor. Bu kıl payı bir kaçış. "Bunu duymaktan bıkmayacağım," diyor burnunu kırıştırarak. "Ve bunu başka kimseye söyleme. Bunu söylemekten ne kadar hoşlandığın umurumda değil."

"Bu seni kıskandırır mı?"

"Bay Ward, her türlü tehdidi ortadan kaldırmaya yemin etmişken kıskançlıktan bahsetmeyelim."

İyi noktaya değindin. "Tamam, yapmayalım." Yukarı doğru öğütüyorum, sikim seğiriyor, canlanıyor ve bana sahip olduğu gücü hatırlatıyor. "Hadi bir oda bulalım

onun yerine." Mükemmel çözüm. Van Der Haus'la görüşmek yok ve ben de büyüklüğümüzün ölçeğini tam olarak pekiştirebileceğim.

Ava sıcaktan bunalmış bir halde kucağımdan atlıyor, ben de dudaklarımı hafifçe aralıyorum. "Toplantıma geç kalacağım." Çantasını kaptığı gibi eğiliyor ve beni öpüyor. "Eve döndüğümde beni yatakta beklemeni istiyorum."

"Talepte mi bulunuyorsunuz, Bayan O'Shea?" Çünkü eğer böyle taleplerse, her birine boyun eğeceğim.

"Beni inkar mı edeceksiniz, Bay Ward?"

"Asla," diye onaylıyorum. "Ama gücün kimde olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Ona uzanıyorum, cevabını beklemeden, ona göstermeye hazırım. Ama beni reddederek hızla arabadan çıktı.

"Biliyorsun," diyor, Aston'umun dışında dururken nazikçe gülümsüyor, beni görüş alanında tutmak için eğiliyor. "Ama sana ihtiyacım var. Lütfen çıplak olup beni bekler misin?"

Ah, şu kelimeler. *İhtiyaç*. İstemekten çok daha üretken. "Bana ihtiyacın mı var?"

"Her zaman. Seninkinde görüşürüz."

"Bizimki!" Kapı çarparken bağıriyorum. "Tanrı aşkına." Tüm bu harika konuşmalar ve o benim mutluluk bardağımı boşaltan bir şeyle bitiriyor. Gözlerim onun kışını bulduğunda ve kapılardan kaybolana kadar merdivenlerden yukarı doğru takip ettiğinde biraz doluyor.

Ve sonra Van Der Haus'un, kızımın o vücudu saran elbisenin içindeki kışına nasıl bir tepki verebileceğini düşündüğümde bir kez daha boşalıyor. Gözleri az önce Ava'yı otele kadar takip eden valeyle aynı olabilir. Camımı indirdim. "Hey!" diye bağırarak onu zıplattım. "Gözlerini kendine sakla yoksa onları lanet bir kaşıkla çıkarırım."

Ben direksiyonu tutarken zavallı çocuk altına sıçacakmış gibi görünüyor. Ama muhtemelen yaşça kız arkadaşşıma benden daha yakın olan çocuk endişelerimin en küçüğü.

Ciğerlerime girip çıkan havaya ne kadar süre odaklandığımı bilmiyorum ama kığım uyuşmuş durumda.

Telefonum çalıyor ve düşük ruh halimden uzaklaşmak beni rahatlatıyor. Zavallı, sıkılmış direksiyonumu bırakıyorum ve cevap vermek için tıklıyorum. "John."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyorum, Danimarkalı hıyardan bir iz bulmak için sokağa bakıyorum, alnım ağırlaşıyor. "Neden?"

"Sen aradın. Üç kez."

Hafızam canlandı. "Neredeydin lan sen?" Bileğimdeki yara izlerine bakarak bağırıyorum.

"Ses tonunu değiştirmek ister misin, yoksa seni bulduğumda dövecek miyim, orospu çocuğu?"

Kendi kendime hırladım. "Hatırlat da seni acil durum rehberimden çıkarayım."

"Acil durum neydi?"

Ona söylemek istemiyorum ama Sarah'nın büyük bir ağzı var ve nadiren kapanıyor. "Biraz zor durumdaydım," diyorum kendi kendime, gözlerimi devirerek.

"Son zamanlarda standart."

Hiç espri yapmadan gülüyorum. "Bir kadının merhametine kalmaktan mı bahsediyorsun?"

Evet, katılıyorum."

"O ne yaptı?"

"Beni yatağa kelepçeledi ve işkenceyle yaşımı aldı." Sessizlik oldu. "Gülebilirsin," diye homurdanıyorum ve arabamın hoparlörleri John'un derin, gürleyen eğlence sesiyle patlıyor. Eğer onun nadir kahkahalarını sevmeseydim, çok sinirlenirdim.

"Demek aydınlanmış," diyor, hâlâ garip bir kıkırdama çıkararak. "Kaç yaşında olduğumu biliyor, eğer kastettiğin buysa."

"Peki Pazartesi günü bir yaş daha büyüyeceğini biliyor mu?"

"Ben doğum günü yapmam," diye hatırlatıyorum ona. Sonsuza dek otuz yedi olarak kalacağım. "Neredeydin sen? Şu anda

Ava'yı toplayıp işe götürmek." "Artık bunu yapmayacağım." "Şerefe, dostum."
"Neredesin?"

"Bir otelin önünde Ava'nın Mikael Van Der Haus ile buluşmasına baskın yapıp yapmamaya karar veriyorum."

"Oh, Tanrı aşkına. Senin liste başı aptallığınla uğraşamam." Telefonu kapatıyor ve ben iç çekerek koltuğuma çöküyorum, otelin kapısına bakıyorum ve bir kez daha Van Der Haus'un onun için işlerini yapan tüm personeli düşünüyorum.

Onu istiyor. Kim istemez ki?

Homurdanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bedenimi kilitleyip koltukta kalmasını sağlıyorum, zihin gözüm bana Lusso lansmanının bir özetini veriyor. Van Der Haus'un Ava'yı gördüğündeki yüzü.

Tanrım.

Bu ben denkleme girmeden önceydi. Denkleme olduğumu biliyor mu?

Arabamdan inip sokağın sonuna kadar yürüyorum, temiz havayı içime çekiyorum ve kendimle mantık yürütmeye çalışıyorum. Her seviyede başarısız oluyorum, buluşmalarında neler olup bittiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Ona karşı bir hamle mi yapıyor? İntikam mı alıyor?

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldanıyorum, telefonumu çıkarıp Drew'u arıyorum.

"Ne var ne yok?"

"Ava'nın Mikael Van Der Haus ile görüşmesini basmak üzereyim."

"Neden?"

"Ya Freja ona Ava ve benden bahsetmişse? Karısının yatağına girdiğini zaten biliyor."

"Freja'yı ara ve öğren."

"Denedim. Orada köprülerimi yaktım, dostum."

"Van Der Haus neden umursasın ki? Onu sağda solda aldattı."

"Karısı umursamadığı için o da umursuyor. Beni hiç sevmedi." *Ego*. Projesindeki en pahalı daireyi satın aldığım için bana tahammül ediyordu. "Freja Malikâneyi keşfetmeden *önce* bile."

"Ve onun sahibi olan Tanrı."

"Senin yardım ediyor olman gerekiyordu."

"Kimin umurunda?" Drew iç geçirir. "Boşanıyorlar."

"Bence Ava'nın umurunda olabilir," diyorum sessizce, bir duvarın önünde durup ona yaslanıyorum, bitkin bir halde. "Eğer Van Der Haus ona Ava'yla tanıştıktan sonra karısını becerdiğimi söylerse."

Nefes alıyor. "Kahretsin."

"Evet." Lanet olsun. "Ne yapmalıyım?" Drew'a sorduğuma inanamıyorum. O duygusuz bir hilkat garibesi.

"Bölgeni işaretle," diyor, bu kadar basit. "Siktir. Bir sonraki aramam için oraya gidiyorum." Telefonu kapattı ve ben güldüm. Bölgemi işaretlemek mi? Ne aptalca bir fikir.

Biraz daha adımladım, bir aşağı bir yukarı, telefonumu döndürdüm. Bir süre sonra Rolex'ime baktım. İki saat. İki saattir içeride. Bana bir danışma toplantısının bu kadar uzun sürdüğünü söyleme. İçeride neler oluyor? Freja'yı arıyorum, tekrar volta atıyorum, cevap vermesini ve bana siktir olup gitmemi söylememesini istiyorum. Ama cevap vermiyor.

"Siktir." Direksiyona geri dönüp kendimi sabitliyorum, kendime küçük bir terapi seansı veriyorum, neden toplantısını basmamam *gerektiğine* dair tüm nedenleri gözden geçiriyorum.

Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Tek düşünebildiğim Van Der Haus'un Ava'ya rahatsız edici bir şekilde yaklaştığı. Çizimleri görmek için eğilmesi. Planların üzerinden geçmek için yakın oturması. Kalemimi ödünç alması ve alırken elini rahatça fırçalaması.

Onu yemeğe davet etmek.

Sadece birkaç hafta önce karısıyla yattığımı söyledim.

Arabamdan hızla çıkıyorum, anahtarları valeye atıyorum ve içeri girdiğimde lobiye tarıyorum. "Affedersiniz." Elinde içecek tepsisiyle mermer zeminden geçen otel çalışanlarından birini durduruyorum. "Bir iş toplantısı yapacak olsam nereyi tavsiye edersiniz?"

"Bar, efendim. Ya da daha fazla mahremiyet istiyorsanız, daha küçük bir odayı öneririm." Lobinin arka tarafını işaret etti.

"Teşekkürler," diyorum sessizce, tenim rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor. Barla uğraşmıyorum. Doğruca, biraz *mahremiyete* ihtiyaç duyan birinin toplantı yaptığı daha küçük salona gidiyorum.

Kapıya ulaşıyorum ve onu hemen görüyorum. Ama Ava yok. Ama hâlâ burada olması gerektiğini biliyorum çünkü masanın üzerine dağılmış çizimler var ve Mikael Van Der Haus onların üzerine eğilmiş. Çok rahat. Rahat. Tüylerim diken diken oluyor. Bir iş toplantısında.

Yukarı bakıyor, beni kapıda görünce durgunlaşıyor. Vücudunun yavaşça tam boyuna yükselmesi bile bana çok şey anlatıyor. Ama yeterli değil. "Bay Van Der Haus," diyorum içeri girerken ellerimi ceplerime sokarak. "Sizi burada görmek ne güzel."

"Evet," diye yavaşça yanıtlıyor. Düşmanlık seziyorum. Küçümsemeyi. *O biliyor.* "Sakıncası yoksa, bir iş toplantısının ortasındayım."

"Benim için sakıncası yok." Masaya ulaşıyorum ve Ava'nın çalışmasına bakıyorum. Her zamanki gibi muhteşem. Kendisi için çalışıyor olmalı. Faydalarını toplamalı, başkasının kazancı için kendini aptal yerine koymamalı. "Çok abartılı," diye mırıldanıyorum, yumruklarım istemsizce ceplerimde sıkılıyor.

"İşlettiğin seks zindanı gibi biraz." Karşılığı düşmanlıkla dolu ve ona baktığımda yüz ifadesinin de öyle olduğunu görüyorum. "Son zamanlarda karımı orada becerdin mi?"

Belden aşağı bir darbe indirdi. "Artık orada *kimseyi* becermiyorum." Bunu açıklığa kavuşturalım.

"Öyle mi?" diyor başını eğerek. Bana inanmıyor. "Artık mı?"

"Yuva kurduğumdan beri. Artık tek kadınlı bir adamım."

Gülüyor ve sanki tırnakları tenimde geziniyor. "Sen mi? Akli başında hiçbir kadın seninle yuva kurmaz Ward."

Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum, bir şey anlamıyorum.

"*Birinin* var." "Kim? İyi bir psikiyatristin numarasını vereyim."

Kimi? Bilmiyor mu? *Siktir*. Paniklemem, kendimi soktuğum çukurdan çıkarmaya çalışmam gerekirdi. Ama bunun yerine dikkatimi çizimlere verip parmağımı Ava'nın adının yazılı olduğu sağ alt köşede gezdiriyorum. "Lusso'yu tasarlayan kadın bu," diyorum düşünceli bir şekilde. "Yetenekli biri."

"Çok," diye kabul ediyor, sesi biraz temkinli çıkıyor.

"Onunla tanışmayı çok isterim." Gözlerimi ona çevirdiğimde, alfa egosunun hizmete koştüğünü görerek gülümsüyorum.

"Lansmandaydı." Fotoğraflara bakıyor ve biliyorum, Ava'yı o kırmızı elbisenin içinde hayal ettiğini *biliyorum*. "Siz de katılmalıydınız Bay Ward, belki o zaman bu zevki tadabilirdiniz."

Ava'yı fayansa çarpıp aptalca becerirken çığlık attığını görüp kendi kendime gülüyorum. Oh, o zevki tattım. "Görünüşe göre kaçırmışım."

"Oh, sen yaptın."

"Utanç verici," diye düşündüm.

"Ama dediğiniz gibi artık tek kadınlı bir erkeksiniz, umarım o tek kadın da sizden istediğini alıyordur."

Daha önce hiç duymadığım bir tehdit bu ama yine de egomu bir kenara bırakmamı sağlamıyor. "Güven bana, öyle."

"Karımı görürseniz ona merhaba deyin."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun, Van Der Haus?" Yer değiştirmeye başladı ve ben gülümsedim. Tanrı onu korusun.

"Zaten öğle yemeği için kız arkadaşım la buluşmaya geldim," diyorum ve o da bıyık altından gülüyor, belli ki bir kız arkadaşım olmasını komik buluyor. Benim

Burun deliklerim alevleniyor ve Ava'nın çizimlerine tekrar bakıp kendimi o piçi yumruklamaktan vazgeçirmeye çalışıyorum.

Sonra duruyorum, gözlerim önümdeki duvara kayıyor, Ava'yı yakınımnda hissediyorum. Onu kokluyorum. Dönüyorum ve onu kapı aralığında hareketsiz buluyorum, farlara yakalanmış bir geyik gibi bakıyor. Gözleri birkaç kez benden Van Der Haus'a kayıyor, sonra yavaşça, çekingen bir tavırla odanın içinde ilerliyor. Kirli bakışı hafif ve kısa.

"Mikael," diye mırıldanarak masada aramıza giriyor.

Kötü hareket, Ava. Böyle aptalca şeyler yapma.

"Ava," diyor Mikael boğazını temizleyerek. "Seni tanıştırayım. Bu Jesse Ward. Lusso'daki çatı katını satın aldı. Bay Ward'a tasarımlarınızı gösteriyordum. O da benim kadar etkilendi." Her kelimeyi sıkarak söylüyor, çenesi gergin, Ava fark etmiyor. Gücü geri almaya hazırlanmakla o kadar meşgul ki.

"Bu çok hoş." Bana bakmıyor bile, sırtını döndüğünde beni daha da sinirlendiriyor. "Bir sonraki toplantımızı şimdi mi planlayalım?"

Ne sikime oynuyor bu?

Ava'dan bir kafa daha uzun olduğum için Mikael'in yüzündeki sevinci görebiliyorum. Kendini beğenmişliği. Üstünlüğü ele geçirdiğini düşünüyor. Ava'nın Jesse Ward'la, Lusso'yu satın alan adamla ilgilenmediğini düşünüyor. Her kadının ikinci kez baktığı adam. Görünüşe göre kız arkadaşı hariç.

"Evet, bu iyi olur. Cuma öğleden sonra uygun mu?" diye sorar. "Life'ta buluşup miktarlar hakkında kabaca bir fikir edinebiliriz. Belki sana öğle yemeği ısmarlayabilirim?"

"Cuma öğleden sonra bana uyar ve öğle yemeği de güzel olur."

Oh, çok ileri gitti. Buna ne diyordu? *Ezme*. İkisini de.

Ağzımı ensesine yaklaşıtıyorum ve omuzlarının hafifçe kalkmasından zevk alarak her tarafına nefes veriyorum. "Böldüğüm için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

ellerim omuzlarında, Van Der Haus'u izliyorum. Henüz ne olduğunu anlamış değil, yüzü boşluğun bir resmi gibi. Yakında bunu *ve* aşkımın inatçılığını düzeltereğim. Ava'yı bana doğru çeviriyorum, gözlerini dikip bakıyor. *Evet, Ava. Evet, bunu yapıyorum.* "Bebeğim," diye mırıldanıyorum, "seni alışverişe götüreceğimi unuttun mu?"

Bana öylece bakıyor, nutku tutulmuş.

"Birbirinizi tanıdığınızı fark etmemiştim." Van Der Haus geri adım atıyor, mavi gözleri kısılıyor, sanki çok düşünüyormuş gibi.

"O bölgedeydim." Bu hıyarı aydınlatmanın zamanı geldi; gerektiğinde sonuçlarına katlanacağım. "Ve hayatımın aşkının burada olduğunu biliyordum. "İçeri girip kendimi tatmin edeceğimi düşündüm." *Ve sen de izleyebilirsin, seni kadın düşküni, acımasız sik kafalı.* "Onu dört saat daha görmeyeceğim." Ağzımı Ava'nın kulağına götürürken uyarı bakışlarımı Van Der Haus'un üzerinde tutuyorum. "Seni özledim." Birinin bölgesini işaretlemenin yeterli olmadığını hissediyorum, bu yüzden onu kollarımın arasına alıp kendime doğru çekiyorum, arkasından sarılıp sıkıca tutuyorum. Başının yan tarafını öpüyorum, gözlerim hala Van Der Haus'ta.

"Özür dilerim," diye inanamayarak kekeliyor. Buna inansa iyi olur. Ve geri çekilse iyi olur. "Buraya kız arkadaşınla buluşmaya geldiğini söylediğinde Ava'dan bahsettiğini fark etmemiştim."

"Evet, çok güzel değil mi?" Onu tekrar öpüyorum. "Ve tamamen benim," diyorum, başımı eğerek, kendimi olabildiğince açık bir şekilde ifade ediyorum, böylece bu durmazsa, onu yok ettiğimde tamamen Van Der Haus'un hatası olacak.

Düşünceli birkaç dakika boyunca sessiz kalır, belli ki bir sonraki hamlesini iyice düşünmektedir. Doğru hamle olsa iyi olur.

"Bay Ward," diyor, gülümsemesini zorlayarak. "Eğer bir Ava'm olsaydı, hiç şüphem yok ki ben de aynısını yapardım." Ama onun bir Ava'sı yok. Ama benim var. Ava. "Belki Pazartesi daha uygun olur?" Hayır, pazartesi de olmaz. Ama şimdilik çenemi kapalı tutacağım. Demek istediğimi anlattım.

"Elbette, Pazartesi iyi olacak." Ava omuzlarını yuvarlıyor, kurtulmaya çalışıyor. Bu sadece daha sıkı sarılmamı sağlıyor.

Mikael elini uzatırken bana temkinli bir bakış fırlatıyor. "Günlüğümü kontrol ettikten sonra bir zaman ayarlamak için seni arayacağım."

Kudurmuş bakışlarım ona onu bir daha asla aramamasını söylüyor. Ava onun elini sıkıyor. "Dört gözle bekliyorum."

Kalçalarımı dışarı çıkarıp onu dürtüyorum. İşte orada. Beni dürtmekten kendini alamayan kadın.

Van Der Haus yavaşça ve düşünceli bir şekilde ayrılıyor ama girişte duruyor. Arkasına bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Bakışları kararıyor, inançsızlık ve öfke bir araya geliyor. Bana bu işin bitmediğini söylüyor. Bana yeniden toparlanmak için geri çekildiğini söylüyor. Ona sessizce iyi şanslar diliyorum, dönüş bakışım onu bir daha görürsem ölü bir adam olduğunu söylüyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldıyor Ava, elimde kıpırdamadan durmuş, mücadele etmiyor. "Az önce en önemli müşterimi ayaklar altına aldın."

Onu kendime doğru çeviriyorum, yaklaşıyorum. "En önemli müşteriniz kim?"

"Sen benim sevgilimsin," diye nefes alıyor, tamamen bıkkın bir halde. *Benim* hayatımı yaşamayı denemeli. "Müşterim olan kişi."

Bir insanın sevgilisi, seviştiği kişidir. O benim hayatım. En iyi arkadaşım. "Ben senin sevgilinden daha fazlasıyım." Kabul etmesini bekleyerek izliyorum. Kabul etmedi. Onun yerine yüksek sesle iç geçiriyor ve benden uzaklaşmaya başlıyor. "İşe geri dönmem gerek."

Onu durdurmak için elimi uzattım ama o bana sırtını dönmüş, bir şey anlatmaya çalışıyordu. Aptalca bir noktaya. Tamam, bu işe gerçekten düşünmeden girdim. Tamam, bölgemi işaretledim. Tamam, onu bilerek garip bir pozisyona soktum. Ama başka ne yapmam gerekiyordu ki? Arkama yaslanıp başka bir adamın, benden nefret eden bir adamın içeri girip kadınıma hamle yapmasına izin mi verecektim? Suç listemin uzun olduğunu kabul ediyorum, ama davam gerçek ve o yine de bir adım daha ileri gitti.

O inatçı tavrını sürdürdüğü için hareket ediyorum ve iri bedenimi onun önüne koyuyorum. "Onu bilerek cesaretlendirdin."

Gözleri kısa süreliğine kapanıyor, yanakları sert ısırığından dolayı titriyor. Sonra bana bakıyor ve ben onun sulu bakışlarına hazırlıksız yakalanıyorum. "Neden?" diye soruyor yutkunarak.

Hay aksi. Hayır, gözyaşı beklemiyordum. Sadece meydan okuma. Gözlerimi indirdim, utanç içime işledi. "Çünkü seni seviyorum."

"Bu bir sebep değil."

"Evet, öyle" diyorum, ona öfkemi göstererek. En iyi sebep bu. "Ve her neyse, o bilinen bir kadın avcısı."

"Erkek bir müşteriyle yaptığım her görüşmeyi gasp edemezsin."

"Ben değil, sadece o." Gerçi akıllıysa buna gerek kalmayacak. "Ve tehdit oluşturabilecek başka herhangi bir erkek," diye ekliyorum, sırf hazırlıklı olsun diye. Ben hoşgörülü bir adamım. Çok şeye katlanabilirim ama Ava'nın üzerine başka erkeklerin salyalarını akıtması bunlardan biri değil. Asla da olmayacak ve bunu kabul etmek zorunda.

"Gitmek zorundayım." Kendini kurtarmak için benimle mücadele ediyor.

"Seni götüreceğim. Eşyalarını topla." Bana doğru gelen kuşkulu bakışlardan kaçınarak masadaki kâğıtları toplamasına yardım ediyorum. "Bunlar gerçekten çok güzel," diyorum omzumun üzerinden bakıp gülümseyerek. Bakışlar gitti. Şimdi hayallere dalmış, düşüncelere dalmış, umutsuz ve üzgün görünüyor. Gerçekten kendimin en büyük düşmanıyım ama yine de ne yapmam gerekiyordu ki?

Hareketsiz halini toplayıp onu dışarı çıkarıyorum ve valeye başımı sallıyorum. Arabamın teslim edilmesini beklerken dikkatli gözlerimi sürekli Ava'ya çeviriyor, onun kişiliğini kontrol ediyorum. Tamamen içine kapanık. Onu yolcu koltuğuna oturtuyorum, emniyet kemerini bağlıyorum ve arabaya binip sessizce işe geri götürüyorum. İndiğinde hiçbir şey söylemedi. Tek bir kelime bile. Bağırılmaktan daha kötü bir şey bu.

Ofisine geri dönerken onu izliyorum, bitkin görünüyor. *Hay sikeyim.* Yolun yukarısında bir araba boş bir yere yanaşıyor, ben de bu fırsatı değerlendirip içeri süzülüyorum. Köşedeki çiçekçiye doğru koşuyorum ve kapıdan içeri dalıyorum. "Bay Ward," diyor kız, doğruca vitrinlere doğru yürüyor ve birkaç calla zambağı çıkarıyor. "Kartta bugün ne yazıyor?"

Burnum kırıışıyor. "Özür dilerim."

Etrafında dönüyor. "Olamaz." Özür dilememi gerektirecek ne yaptığımı sormak için yanıp tutuştuğunu görebiliyorum. Onu eğlendirmeyeceğim.

"Sonuna bir ish ekle."

"Ha?" diyor emin olmayan bir gülüşle. "Sadece üzgünsün. . ish?" "Aynen öyle." Tezgâha biraz para atıyorum. "Onları götürüp Şimdi mi?" Ona bir yirmilik daha gösteriyorum ve o da bana gülümsüyor. "Teşekkürler." Çiçekçiden ayrılıp arabama dönüyorum ve arabaya binip kenara çekiyorum.

Ancak yolun sonuna doğru frene bastığımda dikiz aynamdan karşıdan karşıya geçen bir kadın görüyorum. "Ne?" Fısıltıyla kapımın koluna uzanıp açıyorum, gözlerim ona sabitlenmiş, caddenin diğer tarafına doğru onu takip ediyorum. Dışarı fırlayıp peşinden koşuyorum, arabalardan ve insanlardan kaçarken kalbim göğsümde çıldırıyor, gözlerim onun arkasından hiç ayrılmıyor. Uzanıyorum, yaklaşıyorum, kolunu tutuyorum ve o bir solukta dönüyor.

Onu bırakıyorum ve bana yukarıdan aşağıya bakarken geri çekiliyorum. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, o da geri çekilerek deli adamın ulaşamayacağı bir yere gidiyor.

Tanrım, benim neyim var böyle? Başımı sallıyorum, gözlerim Grenson'larımaya kayıyor ve dalıp gidiyor. "Özür dilerim, seni başka biri sandım."

O yardım çığlığı atamadan hızla dönüp arabama doğru ilerliyorum, karnımı ovuşturarak kendime hafifçe gülüyorum. Gerçekten aklımı kaçırıyorum.

Bip!

Kızgın korna sesini takip ediyorum, bir taksicinin terk edilmiş arabamın yanından geçerken bana hoş olmayan bir şeyler bağırdığını görüyorum. Başımın üstünden geçti. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, titriyorum. Bir içkiye ihtiyacım olduğunu söyledim ama ...

Evet. Bunu yapamam.

Masamda oturuyorum, içimdeki huzursuzluğu atamıyorum. O değildi. Sadece zihnim bana oyun oynuyordu. Bu ilk değil ve ayık olduğum sürece son da olmayacağını umuyorum. Hayranı olduğumu söyleyemem.

Sarah içeri girdiğinde başımı kaldırıyorum, beni masamda görünce topukları yavaşlarken duruyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet." Ayağa kalktım ve içecek dolabına doğru yürüdüm. Otomatik pilotta çalıştığımı fark ettiğimde duruyorum, alışkanlıktan başka bir şey değil. Şişelere bakıyorum. Eğilip buzdolabını açıyorum ve bir şişe su çıkarıyorum. Elimdeki rahatsızlıktan dolayı nefesimi tutarak kapağını kapatıyorum. "Bugün birini gördüğümü sandım," diye geveliyorum, içimi dökmek istiyorum. Şanssızlığım, içimi dökebileceğim çok fazla insan olmaması ve Sarah'nın bunu biliyor olması. "Aslında iki kez."

"Kim?"

Yüzümü ona dönüyorum ve o da geri çekiliyor, yüzü alışılmadık bir telaş tonuna bürünüyor. "Yapmış olamazsın."

"Biliyorum," diye katılıyorum, biraz da gülerek. "İkinci seferinde ona yaklaştım." Ya da kovaladım. "O değildi, sadece sarı saçlı zavallı bir kadındı." Sudan biraz yudumladım. "Delirecekmişim gibi hissediyorum."

"Bu doğrulandı Jesse," diyor Sarah, masama dönerken beni izliyor. Elime bir bakış atıyor. "Ava'yla aranızı düzelttiniz mi?"

Neden soruyor ki? Umurunda değil. Başımı arkaya yaslıyorum. "Ne istiyordun ki?"

İçini çekiyor, yüksek sesle ve duyulacak şekilde, buzdolabına gidiyor ve üstteki bölmeden biraz buz alıyor, bir peçeteye vurup getiriyor. Elime koyuyor ve ben de hafifçe gülümseyerek ona sessizce teşekkür ediyorum. "Yarın tedarikçilerle erken saatlerde toplantılarım var."

"Ve?"

"Orada olursanız çok memnun olurum."

"Neden?"

İç çekiyor. "Yeni odaların malzemeleri bittiğinde, geçen sefer ödediğimizin iki katı olacak."

Ne zaman olduğuna vurgu yaparak. Ama haklı. *Kız arkadaşım* benim işimle yüzleşmeyi kendine yediremediği için tüm proje durdu. Bunu düzeltmem gerek. Yeni kanadın tamamlanmasını sabırsızlıkla bekleyen sayısız üyemiz var ve son polis baskınından sonra üyeleri memnun etmek oldukça önemli. "Neden çiftler?"

"Tek duyduğum enflasyon ve-" "Başka bir tedarikçi bulun."

"Yaptım."

Başımı geride tutuyorum. "Ve?"

"Biraz... kabarık."

"Kabarıklıktan nefret ederim."

"Biliyorum." Masama bir şey çarptı ve ona baktım. "Tüy kataloğu."

İlk sayfaya uzanıp açıyorum ve kendi dominatrix'imizin ucuz bir versiyonuna benzeyen modele şüpheli bir bakış atıyorum. "Güzelmış."

"Korkunç, biliyorum." Sarah karşımdaki sandalyeye oturdu. "Bak, son zamanlarda bize karşı vanilya gibi davrandığını ve elit seks kulübün için hisse senedi almaktan daha önemli işlerin olduğunu biliyorum, genç iç mimarın peşine takılmak gibi" - bana alaycı bir gülümseme veriyor, ben de ona kıvrılmış bir dudak veriyorum- "ama

Bu önemli. Yüksek üyelik ücretleri kaliteli, kabarık olmayan ekipman gerektirir. Üyeler sevimsiz şeyler istemez Jesse. Kalite istiyorlar. Bu, bir eşeğin karşısına bir damızlık koymak gibi bir şey."

"Bu korkunç bir benzetme."

Omuz silkiyor. "Mevcut tedarikçimizde fiyatlar yükselirse, üyelikleri artırmak zorunda kalırız."

"O zaman onları

yetiştirin." "Az

önce yetiştirdik."

"Yaptık mı?"

"Evet," diyor John, içeri girerken. "Bunun hakkında

konuştuk." "Konuştuk mu?"

Sarah'nın yanına eğilir. "Toplantıda olman gerekiyor."

"Toplantıya gelemem." Ava'yı işe götürmem gerek. *Eğer konuşuyorsa*

Ben.

"Neden?" John

sorar. "Meşgulüm."

"Neyle meşgulsün?"

Ona bakıyorum, kaşlarım kalkık. *O zaman onu benim için çalışmaya götür.*

Yuvarlanıyor.

Ne istediğimi bildiği için gözlerini benden ayırmıyor, ben de bunu evet olarak kabul ediyorum. Zaten John'un Ava'yı işe götürmesi muhtemelen herkes için daha güvenli. "Peki," diye yumuşuyorum. "Burada olacağım. Saat kaçta?"

"Sekiz."

"Sekiz mi?" Sarah ayağa kalkıp tüy kataloğunu toplarken ağzımdan kaçırıyorum.

"Evet, sekiz. Sabahları akşamdan kalma olduğun günler çoktan geride kaldığı için bunun bir sorun olmayacağını varsayıyorum." Sinsi adımlarla kapıya doğru ilerliyor ve kapıyı açıyor. "Ve bil diye söylüyorum, Coral geri dönüp dönemeyeceğini soruyor."

Bir kahkaha patlıyor. "Elbette," diye şarkı söylüyorum. "Neden onun için kırmızı halı sermiyorsunuz? Ve bunu yaparken, Freja Van Der Haus'un

Cuma günü davet et. Ve beni yok etmeye kararlı olan diğer kadın üyeleri de."

John parmağının yanıyla üst dudağını ovuşturarak biraz gülümser ve Sarah gider. İkimiz de bu dünyada beni yok edebilecek tek kadının bir üye olmadığını biliyoruz. Ve asla da olmayacak. Oraya adımını bile atmayabilir.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Harika." Ona bir şeyler gördüğümü söylemeyeceğim. Beni bölümlere ayırır. "Van Der Haus beni ve Ava'yı biliyor." Yine de bunu ona söyleyebilirim, böylece içinde bulunduğum durumu takdir edebilir.

"Demek Freja ona söylemiş."

"Tam olarak değil." John beni incelerken yerimde kıpırdanıyorum. "Ben yaptım." Kendimi iyi ve düzgün bir şekilde becerdim.

"Neden?"

"Çünkü ben ödüllü bir sık kafalıyım, John. İşte bu yüzden. Çünkü Ava söz konusu olduğunda paniğimi ya da dürtülerimi kontrol edemiyorum, işte bu yüzden. Çünkü bugün onunla bir toplantısı vardı ve ben otelin dışında iki saatimi, eğer onun hayatındaki varlığımı belli etmezsem, onu almaya çalışabileceğine kendimi ikna ederek geçirdim."

"Onu almak mı?"

"Onunla çık. Ona kur yap. Her neyse. Gerçek şu ki, endişelenmekte haklıydım." Sandalyeme daha da gömüldüm.

"Peki karısının tam olarak *ne zaman* sizinle birlikte olduğunu bilip bilmediğini biliyor muyuz?"

Nefes alıyorum, ciğerlerimin etrafındaki mengeneden pişmanlık duyuyorum. Freja'nın intikam almak için mi yoksa Mikael'e erkeklerin ilgisine muhtaç olmadığını kanıtlamak için mi böyle bir şey yaptığından çok korkuyorum.

"Bilmiyorum."

John başını iki yana sallayarak, "Aman Tanrım," diye geçirdi içinden. "Van Der Haus senden zaten hoşlanmıyordu."

"Doğru."

"Ve sonra karısıyla yattığını öğrendi."

"Doğru."

"Ve şimdi de karısıyla yatan adamın bir kız arkadaşı olduğunu ve onunla birlikte çalıştığını öğrendi."

"Doğru."

"Ama sen toplantılarına girip ona söyleyene kadar Ava'nın senin kız arkadaşın olduğunu bilmiyordu."

Tek gözümü ona diktim ve buz elime biraz daha bastırdım. Toplantıya saldırsam da saldırmısam da onu almaya çalışacaktı. Yine de şimdi, kovalamacayı onun için biraz daha heyecanlı hale getirdim. Hayatımı sikeyim. "Burada oturup apaçık ortada olanı mı söyleyeceksin?"

"Evet, ve şimdi başka bir şeyi daha açıklamak üzereyim." "Ne?"

"Ava'ya söylemelisin." O ayağa kalkıyor ve ben biraz daha çöküyorum. Evet, bu kadar basit. Sadece ona ihanet ettiğimi söyle. Aletimi başka bir kadına soktuğumu söyle. *İki* başka kadına. Rüzgâra karşı on yaprak olduğum ve kısa sürdüğü gerçeği önemli olmayacak. Ava ve benim sadece birbirimizi *görüyor* olmamızın, sadece taze ve yeni olmamızın bir önemi olmayacak. Çünkü bir önemi yok. Berbat ettim. Cidden batırdım.

"Bunu ona yapamam, John. Ona yaşattığım onca şeyden sonra olmaz."

Elime baktı. Ve bileğimdeki yaralara. "Bu onuru başkasına da bırakamazsın. Bu senin içinden gelmeli. Sorunun önüne geçmelisin, patlamasını beklememelisin."

Kendi kendime gülüyorum. Eğer onu elimde tutmak istiyorsam başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Bu sorunun *önüne* geçemem. İç çekiyorum. "Yarın onu işe götürmeni istiyorum," diyorum ve cep telefonuma gidip her zamanki vale elemanıma mesaj atıyorum.

"Hayır, Jesse. Sorunlarının çözümü bu değil - Ava'ya işe kadar eşlik etmem."

Ve onunla birlikte olamadığım her yerde. Ya da, aslında, onunla olmama izin vermediğinde. "Arabası temizleniyor," diyorum telefonumu kaldırarak. "Başka bir şey yok."

"Sen gerçekten bir pisliksin."

Telefonuma bir mesaj geldi. Araba temizliği onaylandı. Mükemmel. Sorun şu ki, arabasını her gün temizletmem. Ve gerçek şu ki, Van Der Haus Ava'yı her an arayıp ortalığı karıştırabilir. Buna engel olamam. Ama içimden bir ses bunu kullanabileceğini söylüyor. Beni terletir. Bununla eğlenir. *İntikam*.

Kapıya doğru yürürken John arkasına bakar. "Seni seviyor. Onu delirtiyorsun ama o seni seviyor."

"Peki ya beni sevmeyi bırakırsa?" Sesimdeki şüpheyi duyarak soruyorum.

"İnsanlar sevmeyi bırakamaz Jesse," diyor, sesi alışılmadık derecede yumuşak. "Bu insan doğasında var. Bu aynı zamanda senin kurtarıcı lütfun." O gidiyor ve ben göğsüme uzanıp oradaki donuk ağrıyı ovuyorum. Gerçek aşkın acısını bir daha hissedebileceğimi hiç tahmin etmemiştim. Ve gerçek aşkın acısıyla birlikte o aşkı kaybetmenin potansiyel acısı da geliyor. Bu düşünce cesaret kırıcı. Aynı zamanda haklı da. Çünkü pek çok kez kaybettim.

Kalkıp üst kattaki ek binaya çıkıyorum, odaların arasında dolaşıyorum, hala kabuklar var, kirişleri kurcalıyorum, onlardan sarkıyorum, pencerelerden dışarı bakıyorum. Malikânemin ön bahçesinin güzel bir manzarası var. Dairesel araba yolu. Uzakta kaybolan ağaçlarla kaplı yol. Kilometrelerce uzanan yemyeşil çimler.

Ama insanlar buraya manzara için gelmiyor. Kimse bu pencerelerden dışarı bakıp çevresini hayranlıkla seyretmeyecek. Yakında perdeler asılacak, cömert perdeler, bu camın ötesindeki dünyayı engelleyecek. Çünkü insanlar buraya *bu* yüzden geliyor.

Telefonum çalarak beni düşüncelerimden uyandırıyor ve ekranı gördüğümde hafifçe gülüyorum. "Çok geç Freja," diyorum sessizce, aşağı inerken cevap veriyorum.

"Sen mi aradın?" diyor.

"Mikael'e ...'dan bahsettin mi?" Nasıl söyleyeceğimi düşünerek oyalandım. Gerçekten sevişmedik. Aletimi ancak iki saniye içine sokabildim. Ama yine de içindeydi.

"Birkaç hafta önce ofisinde beni kanepenin üzerine mi yatırdın?" Dişlerim gıcırıyor. "Evet."

"Ortaya çıkmış olabilir."

Nefes veriyorum, bedenim sönüyor. Mikael'in bir kesişme olduğunu anlaması uzun sürmeyecektir. "Sen acı bir kadınsın, Freja."

"Jesse, ona sana inat olsun diye söylemedim."

"Elbette." Gülüyorum. "Seni bir daha görmeyeceğimden emin ol, Freja."

"Gelmeyeceksin. Danimarka'ya geri döndüm ve bir süre daha Londra'ya gelmeyi planlamıyorum."

Telefonu kapatıp ağır adımlarla araba yoluna iniyorum, Aston'uma kayıyorum ve eve dönerken bu kötü ruh halinden kurtulmayı umuyorum. Uzun bir gündü, lanet olası uzun bir haftaydı ve ben daha yarısındaydım. Garaj yolundan aşağı yuvarlanarak alışılmadık bir hızda çekiyorum, bilinçaltımda Lusso'ya doğru tüyler ürpertici bir yarış yerine eve yavaş bir sürüşle kendimi toparlamak için kendime fazladan zaman verip vermediğimi merak ediyorum.

Kapılardan geçip ana yol kavşağında duruyorum, sağımı solumu kontrol edip birkaç arabanın geçmesine izin veriyorum. Bir BMW girişe doğru yavaşlıyor, Malikâneye gireceğini işaret ediyor, ben de kenara çekilmeye hazır bir şekilde kenara çekiliyorum. Ama dönmüyor, hızını artırıp doğruca üzerime geliyor, göstergesi hala dönmek için yanıp sönüyor. "Lanet olsun!" Ayağımı frene basıyorum, kollarımı direksiyona dayıyorum, irkiliyorum, çarpışmayı bekliyorum. Arabamın burnunu kıl payı ısıkalıyor. "Siktiğimin salağı," diye tıslayarak kornaya basıyorum. Yanımdan geçip giderken sürücüye hançerlerimi fırlatıyorum, dikkati hızla Köşk'ten uzaklaşıp ileriye yöneliyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum kendi kendime, gaza basıp kenara çekiyorum ve yolda savrularak ilerliyorum. Endişelenmeme gerek kalmayacak

Ava'nın beni terk etmesi hakkında konuşmak istemiyorum. Arabanın ön panelindeki ekrana uzanıp müzik açıyorum. Sadece radyo. Acıması düşüncelerimi bastırmak için biraz arka plan gürültüsü.

İşe yaramıyor.

Aşk acıtır.

Ama onu kaybetmek dayanılmazdır.

Asansörün arka duvarına yaslanmış tavana bakıyorum, ellerim pantolonumun ceplerine gömülü, bedenim ağır, kalbim yavaş ve sabit atıyor, ama acıyor. Hem de çok acıyor. Lobiden geçerken Clive onun burada olduğunu doğruladı, ama ben daha az güvende hissetmiyorum. Van Der Haus patlamaya hazır bir saatli bomba gibi.

Kapılar açılıyor, ayaklarım ne kadar yavaş çalışmak isterse o kadar yavaş kayıyor gibi görünüyor ve kapıya doğru ilerleyip kendimi içeri bırakıyorum. Gözlerimi kaldırdığım anda onu gördüm. Merdivenlerde duruyor, ayakları çıplak, kolları calla lilyumlarıyla dolu. Zor bir gün geçirdiğini bilmeme rağmen, taze görünüyor. Mükemmel. Ama ben öyle görünmediğimi biliyorum ve kendimi ondan daha değersiz hissediyorum. *Yetersiz. Değersiz.* Ava'nın tek bir şeytanı bile yok ve ben burada o piçlerle doluyum. Yapabileceğim en iyi şey çekip gitmek. Ona sebep olacağım kalp ağrısından onu kurtarmak. Bir şişe votkayla gölgelerin arasına karışmak ve onu genç, sağlıklı hayatına kendisi kadar iyi bir adamla devam etmesi için bırakmak. Bu düşünceyle kaslarımın canlandığını ve gerildiğini hissediyorum. Pek çok şeyden emin değilim ama asla sorgulayamayacağım tek şey bu kadına duyduğum aşkın seviyesi. Sonsuza kadar. Bunun bir anlamı olmalı.

Umutsuzca yavaşça soyunuyorum, zırhımı çıkarıyorum, çıplak kalana kadar kendimi teşhir ediyorum. Saatimle işimi bitirip onu yığının üzerine bırakıyorum. Görüyorum ki

Bileklerimin durumuna baktığında, yüzünde kısa bir pişmanlık ifadesi beliriyor.

Birkaç yaradan çok daha fazlasını hak ediyorum.

Ava yutkunuyor, gözlerini bedenimden ayırmıyor. Ona yaklaşmama izin vermeyecek. Ona ihtiyacı olan bir şeyi verene kadar olmaz. Ama bu ne olacak? Gününü işgal etmek için bir sebep mi? Yoksa Lusso'da ortaya çıkan gizemli kadın hakkında daha fazla soru mu?

"O kadının kim olduğunu söyleyene kadar bana dokunmayacaksın," diyor güçlü bir sesle, gözlerini çıplak bedenimden yüzüme çevirerek.

Kendi kendime gülümsüyorum ve bunda hiç mizah yok. İroni. Ava için bu kadın, iş toplantısını basmamdan daha büyük bir endişe kaynağı. Keşke kadının iş toplantısını basmamla bir bağlantısı olduğunu bilseydi. "Bilmiyorum." Tamamen yalan değil. %99 eminim, ama o %1? Beni geri aradığında Freja'ya sormalıydım. Teyit ettirmeliydim.

Ava'nın mükemmel pürüzsüzlükteki alnı kaşlarını çatarak kırışıyor. "Yani Clive'dan CCTV'ye bakmamı engellemesini istemedin mi?"

Evet, ben yaptım. Bunu yaptığımı biliyor. Merakı sadece kediyi değil, beni de öldürebilir. "Benim güzel kızım acımasızdır."

"Tanrım kaçamak cevaplar veriyor," diye karşılık veriyor, kıpırdamadan.

"Ava, şu anda her tarafımda olmana ihtiyacım olmasaydı, sana meydan okurdum." Ona asla geri sayım yapamayacak kadar yorgun olduğumu söylemeyeceğim.

"Ama sen biliyorsun," diyor yenilmiş halimden yararlanarak. Beni böyle görmekten hoşlanmayacağını biliyorum. Ama kısa süreli bitkinliğimden en iyi şekilde yararlanacak - çünkü bu kısa süreli. Ona dokunmak bir enerji atışı yapmak gibi. "Yani bana söyleyeceksin," diye ekliyor.

Sorunun önüne geçin. "Onunla yattım." Kelimeleri hızlıca tükürdüm, bunun son olması için dua ettim. Daha fazla baskı yok. Daha fazla detay yok.

Garip bir şekilde Ava irkilmiyor bile. "Peki neden buradaydı?" "Çünkü kayıp olduğumu duymuş."

"Bu kadar mı?" İnançsızlığı gerçek ve haklıydı. "Endişelendi mi?"

Hayır, öyle değil. Ama bilebileceğin tek şey bu. Ve endişelenmenin doğru terim olduğundan emin değilim. Eğer öyleyse, başım düşündüğümde daha büyük belada demektir, çünkü birini önemsemediğiniz sürece onun için endişelenmezsiniz. Ve endişelenmenin doğru terim olduğundan emin değilim. Freja'nın son zamanlarda ortaya çıkmasının egosunun ve merakının onu alt etmesinden başka bir şey olmadığına eminim. Coral'ın aksine. Tek istediğim hepsinin siktir olup gitmesi ve Ava'nın beni iyileştirmesine izin vermeleri. "Evet," diye onaylıyorum. "İşte bu kadar. Şimdi seni her yerimde istiyorum."

"Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

Neden? *Yüce İsa.* "Çünkü sen önemli hale getirene kadar önemli bir şey değildi."

Sorularına istediğimden daha fazla cevap verdim ve şimdi biraz sakinliğe ihtiyacım var. Biraz enerjiye. Bu yüzden onu merdivenlerden topluyorum, çiçekleri bırakmaya zorluyorum ve yatak odamıza taşıyorum. "Sorularımdan kaçarak bunu büyük bir mesele haline getirdin," diye homurdanıyor biraz da inanarak.

Onu yere bırakıyorum ve onu soymaya odaklanıyorum, onu soymak için zaman ayırıyorum, beni incelediğini hissediyorum. Beni izlemesini seviyorum. Gözlerimle, ellerimle ya da kalbimle ona her tapınışımda içime yayılan huşu duygusunu görmesi hoşuma gidiyor. Yatağı atlıyorum, onun yerine bizi halının üzerine yatırıyorum, Ava altımda, büyük bedenim onunkini örtüyor. Ve onu kokluyorum. Onu hissediyorum. Kollarını etrafıma dolayıp bana sarılırken, saçlarımı okşarken, ikimiz de sessizken ondan hayatın güçlü etkisini alıyorum. Sadece olmak.

Huzur. Sakinlik.

Her zaman buna sahip olursam her şeyle başa çıkabilirim. Ava ile seks bu dünyanın dışında akıllara durgunluk veren bir şey. Ama Ava'ya sarılmak? Bu bir merhem. Onarıcı. *Gerekli.* "Seni özledim," diyorum sessizce, kulağının çukurunu öpüyorum, yalıyorum, kemiriyorum, tadına bakıyorum. Her dakika bir saat, her saat bir gün gibi geliyor.

"Çiçekler için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Gözlerine ulaşana kadar yanaklarına nazik ve narin öpücükler konduruyorum, alnındaki saçları tararken bir an kendimi karanlık derinliklerde kaybediyorum. "Seni ıssız bir adaya götürmek istiyorum," diye fısıldıyorum, "ve sonsuza dek tamamen bana ait olmanı istiyorum." Bu itiraf edebileceğim bir gerçek. Mükemmel olmaz mıydı? Sadece biz. Drama yok. Rahatsızlık yok. Onu sevmekten başka yapacak bir şey yok. Sırt üstü dönüp oturmasına yardım ediyorum. Bana özlemle bakıyor. Onun bu bakışı her zaman işe yarar. Kendimi kontrol etmek için hiç umudum yok. Meme uçları titrerken aletime kan hücum ediyor.

"Seni seviyorum amına koyayım."

"Biliyorum." Beni her yerde hissetmek için elinden geleni yapıyor. "Ben de seni seviyorum."

"Bugünden sonra bile mi?" Tepkisini bekliyorum. Küçümsemesini bekliyorum. "Bütün gün beni takip ettikten sonra mı?"

Başımı kollarıma yaslayarak rahatlıyorum. "Senin için endişelendim." İkna olmuş gibi görünmüyor. "Endişelendim." *Gerçekten* endişelendim. Ve kendim için. *Bizim* için.

"Aşırı ve aptalca sahipleniciydin," diyor ve ben içimden histerik bir şekilde gülüyorum. Kendimi mutlu bir şekilde otobüsün altına attığım için kendime fazla seçenek bırakmamıştım. "Benim meydan okuyan erkeğimin rahatlamaya ihtiyacı var."

Benim adamım mı? İşe yarar. Meydan okuyan mı? O başka bir gezegenden. "Meydan okumuyorum."

"Meydan okuyorsun ve inkar ediyorsun."

"Neyi inkâr ediyorum?" Onu inkar etmediğim konusunda temin edebilirim. Belki kargaşa içindeyim. İnkâr değil. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Berbat ettiğimi biliyorum. Bu cennet parçasının benden çalınabileceğini biliyorum. Ama hak etmiyorsan çalınmış sayılmaz. Yani, aslında, sahip olmamam gereken bir şeyi kendim için çalışıyorum. Yani, hayır, inkar etmiyorum.

"Zorlayıcı ve mantıksız olmak," diyor bana. "Bugünkü performansın ölçeğin çok dışındaydı."

O kadar saf olamaz, değil mi? Tüm gerçekler olmadan ve ben denklemin dışındayken bile, bugüne kadar olduğum gibi, kendimi denkleme koyduğumda -Aptal *Eva*, Van Der Haus'un bir amacı olduğunu anlamalıdır. Sadece onun yetenekli aklını istemiyor, apkın herif. Freja'nın ona attığı her şeyi hak ediyor. Keşke ona fırlattığı şeylerden biri ben olmasaydım. "Mikael sana bir hamle yapardı ve o zaman onu *gerçekten* ezmek zorunda kalırdım."

Yine gülüyor. Bu hiç komik değil ve Ava da aynı fikirde olsa ... düşüncelerim kayboluyor. "Pekala," diyor, tüm ciddiyetiyle, göğsümü hissederek. "Sanırım ne demek istediğini gayet iyi anladın." *Umarım yledir*. "Utanç vericiydi."

Bana pek utanmış gibi görünmedi. Belki kızgındı. Hayal kırıklığına uğramış. "Bu gerekliydi."

"Daha fazla koşmalısın. Oh, banyo!" Ayağa fırlayıp banyoya koşuyor, ben de başımı eğip onun çıplak halini izliyorum. Banyo. Kulağa mükemmeli geliyor.

"Hayır," diyorum, uzuvlarımı uzatarak yarı kalkık sikime bakıyorum. "*Sana* daha çok ihtiyacım var."

"Bana yeterince sahip değil misin?" diye sesleniyor.

"Yakınında bile değilim hanımefendi," diyorum kendi kendime, duymasını sağlamanın pek bir anlamı olmayacağını bilerek. Anlamıyor. Nasıl anlasın ki?

Seni sevdiğini söyledi. Doğru şeyi yapmak için daha neye ihtiyacın var?

"Defol git, Jake." Tavana bakıyorum. Ama bu iyi bir soru. Daha neye ihtiyacım var? Bir garantiye ihtiyacım var. Bana istediği kadar "seni seviyorum" desin. Onlar sadece laf. Bana bir sözleşme lazım. Kırılmaz bir şey.

Ve sen mantıksız değil misin?

"Siktir git."

Ayaklarının haliya bastığını duyuyorum ve etrafımda dönerek tekrar kucağıma yerleşiyor. "Yeterince aldın mı?" diye soruyorum. "Hayır, yetmiyor. Günün her saniyesi sana ihtiyacım var, tıpkı senin bana ihtiyacın olduğu gibi. Sürekli temas." Bir meme ucunu cimcikliyorum, zıplamasına neden oluyorum ve sırtıyorum, yarı sertleşmiş ereksiyonumun sertleştiğini, enerji seviyelerimin yükseldiğini hissediyorum. Önce banyoda seks mi? Yoksa burada mı? Yatakta mı? Terasta mı? Ofiste mi?

"Ya bütün gün bana sahip olamazsan?" diye sorarak beni odaya geri getiriyor. Gerçeğe döndüm.

"Beni durdurmaya mı çalışacaksın?" Bu balonun içinde olmanın tek amacı kimsenin onu patlatamaması. Ava eve ok ve yayla geldi.

"Hayır, ama bana anında erişemeyeceğiniz durumlar olabilir. Ulaşılamaz olabilirim."

Kulağa ciddi geliyor. Neden ulaşamaz olsun ki? Bir toplantıdayken bile hızlı ve güven verici bir mesaj gönderebilir. Bir insanın yasal olarak cep telefonunu kapatmaya zorlandığı tek zaman uçakta olduğu için ve Ava ülkeyi terk etmeyeceği için, özellikle de bensiz, bu bir sorun olmamalı.

"Votkaya bir el atar mısın?" diye ağzından geçiriyor ve ben gülüyorum.

Tanrım, bir daha asla. "Sana bir daha asla içmeyeceğime söz verdim," dedim. "Ciddiydim." Doğrulup kalçalarını tutuyorum ve irkilmesine gülümsüyorum. "Banyo," diye ilan ediyorum. Bir seans için bu kadar konuşma yeter. "Islak, kaygan tenini her yerimde istiyorum."

Ayağa kalkıp bana elini uzatırken etkilenmiş gibi görünmüyor. "Kendine güvenin takdire şayan."

Hızlı hareket ediyorum, onu halının üzerine geri çekiyorum ve kendimi onun üzerine bırakıyorum, ağzına sert bir öpücük konduruyorum. Belki bu onu ikna eder. "Her şey çok kolay," diyorum dilimin turları arasında, onun istek sesinin tadını çıkararak, "çünkü sen varsın. Donunuzu çözün, bayan."

"Yani yarın," diye mırıldanıyor, beni tekrar öpüyor, beni şımartıyor. "Bütün gün rahatsız edilmeyecek miyim?"

Hayır. Bir pazartesi ya da salı daha geçiremem. Ve bugün onunla brunch yapmama rağmen hala korkunçtu. Ve şimdi Van Der Haus da mı işin içinde? Bu yüzden birbirimize düşmeden onu nasıl Malikâne'ye çalışmaya götüreceğim? "Öğle yemeği?" Boşuna çabaladığımı bilerek soruyorum.

"Öğle yemeği için Kate'le
buluşacağım." "Ben de gelemem
miyim?"

"Hayır." Bana başka bir şey söylemiyor. Sadece düz,
dümdüz bir hayır. "Bence mantıksız davranıyorsun."

Gülüyor, başı geriye atılmış, boğazı gerilmiş. Bu ses, bu görüntü muhteşem. Sebebi? O kadar da değil. Dudağımın kıvrımındaki gıdıklanma noktasını sıkıyorum.

"Dur," diye bağıyor, sarsılıyor.

"Hayır." Daha fazla sıkıyorum, işkenceyi arttırıyorum.

"Lütfen." Elleri benimkilerle savaşıyor, beni ödüllendirmeye
çalışıyor. "Öğle yemeği."

"Kesinlikle hayır." Kahkahaları artıyor, saçları uçuşuyor, göğüsleri zıplıyor. Bana başka seçenek bırakmıyor.

"Belki mantıklı bir sikiş işe yarar." Onu çürütmeden önce bırakıyorum ve o da çaresizlik içinde başını sallayarak ağır ağır nefes alıyor.

"Jesse," diye pantolonunu indirdi. "Günün her saniyesi seninle olamam."

Bu doğru değil. Bir sürü param var. Ona bakmak istiyorum. Sağlamak. Bir kocanın -eski moda bir koca da olsa- yapmak isteyeceği her şeyi yapmak. "İşi bırakırsan olabilirsin," diyorum, suyu test ederek.

Dehşet dolu bakışları bana kafamın bulutlarda olduğunu söylüyor. Dışarıda tutulmaktan memnun olacak pek çok kadın var. Ne yazık ki Ava onlardan biri değil. Ama onu sevmemin nedeni biraz da bu değil mi? Tutkusu. Dürtüsü. Güzel bir yüzden daha fazlası olma arzusu. Tabii ki, ama onun zamanı için doğrudan rekabet içinde olmayı hiç beklemiyordum.

Her zaman. Gerçekten kariyerinden vazgeçeceğini düşünecek kadar aptal değilim. Muhtaçlığım yeterince iyi bir sebep değil. Ama şu yemek meselesi? Ava'nın yaptığı düpedüz engelleme.

"Şimdi kim mantıksız davranıyor-"

O sözünü bitiremeden kalçalarımı yuvarlayıp içine derinlemesine giriyorum ve bunu yaparken rahatladığımı belli ediyorum. Aman Tanrım.

"Oh," diye nefes alıyor, tüm vücudu gevşiyor, kabulleniyor, elleri sırtımı kavırıyor.

Hızını ben ayarlıyorum, hızlı ve sert bir şekilde içine girip çıkıyorum, nefes alması için hiç yer bırakmıyorum. Ellerini yere koyup onu tutuyorum. "Öğle yemeği?"

Gözleri açıldı. İşini bırakmasını istememi mi bekliyordu? Lanet olsun, gerçekten mantıksız olduğumu düşünüyor. Öğle yemeği kolay olmalı.

Ama bu Ava.

"Hayır," diye
bağırıyor.

Hırlayarak devam ediyorum, vücudunun acımasızlığını kabul ettiğini hissediyorum. "Bana çok açıksın." Ve bu çok güzel. Aynı zamanda gerçekten kullanışlı bir silah.

"Jesse, lütfen."

"Bebeğim, izin ver seninle yemek
yiyeyim." Dudakları mühürlendi, başı
titriyordu. "İyi hissediyor muyum?"

"Evet." Kalçaları her sürüşte sürtünmeye başlar, serbest bırakılmasını kovalar.

Oh, bebeğim, pastanı istiyorsun, ha?

Aletimin daha da şiştiğini, kanımın k a b a r d ı ğ ı n ı hissedebiliyorum.

Uzun süre dayanamayacağım. "Evet de."

"Hayır!"

Hay sikeyim! Yakında benim için geri dönüş olmayacak. "Ava, bana istediğimi ver."

"Jesse!"

"Geleceksin." Kutsal görünüyor, yüzü nemli, yanakları pembe.

"Evet!"

"Kahretsin bebeğim, bana ciddi şeyler yapıyorsun." Öğütüyorum, dönüyorum, geri çekiliyorum ve eve vuruyorum, onu izliyorum, duvarlarının titreştiğini, kasların vızıldamaya başladığını hissediyorum. Nefesini tutuyor. Boşalmak üzere.

Hala yutkunuyorum, patlama öncesi durmanın verdiği fiziksel acıyla arka dişlerimi ısırıyorum. Ama ihtiyacı var. Depoladığı havayı bir solukta boşaltıyor. "Ne yapıyorsun?" diye bağıyor, içime doğru yuvarlanıyor, ihtiyacı olan sürtünmeyi yakalamaya çalışıyor. Ona izin vermiyorum. "Seni piç," diye feryat ediyor.

"Ağızından çıkanı kulağın duysun." Ben de kendimi kontrol altında tutmak için zorluyorum, içgüdülerimin ve insan doğasının gerektirdiği şeyi yapmaktan kendimi alıkoyuyorum. "Evet de, Ava." Vücudum titremeye başlıyor.

"Hayır."

Taktiksel olarak yuvarlanıyorum, gerginliğini izliyorum, ağgözlü sıcak, ıslak amının beni içine çektiğini hissediyorum. İnliyor, hızımı artırmamı emrediyor, parmaklarını esnetiyor, gözleri arzuyla buğulanıyor. "Kelimeyi söyle, Ava. Söyle ve istediğini alacaksın."

"Adil oynamıyorsun."

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diye homurdanıyor, yüzü hayal kırıklığının bir resmi.

"Sana bir kez daha soracağım bebeğim," diye fısıldıyorum, yuvarlanmaya devam ediyorum, kendimi yeniden inşa ediyorum. "Öğle yemeği?"

Mücadelenin onu terk ettiğini görüyorum. *Karşı konulamaz. Güç.* "Becer beni," diye emrediyor ve kulaklarımın kanamasına rağmen gülümsüyorum.

"Ağızından çıkana dikkat et. Bu bir evet miydi?" "Evet!"

"Aferin kızıma." Ona sertçe çarpıyorum, çenem gergin, manik bir tempoya geri dönüyorum, itiyorum, homurdanıyorum, nefes alıyorum. Adımı haykırıyor, vücudu

Ben vurdukça hazzın saldırısına hazırlanmak için geriliyor ve sonra çığlık
a t ı y o r ve her parçasını hissediyorum, vücudu eğiliyor.

O kadar sert boşalıyorum ki, vücudumun tüm kontrolünü kaybediyorum,
lanet şey o kadar titriyor ki, pozisyonumu koruyamıyorum, içine akarken
çöküyorum. "Buradaki işim bitti," diye mırıldanıyorum, çok yorgunum ama
gerçekten çok memnunum.

Kendimi rahatlatmadan önce nefes almak için Ava'ya da bir dakika veriyorum.
"Elin," diyor endişeyle ve elimi kaldırıp ne kadar iyi görüldüğünü
gösteriyorum.

"Sorun yok." Bana eskisi kadar acı vermiyordu. "Sarah bana öğleden sonra
boyunca buz tutturdu."

"Sarah?"

"Sadece arkadaşça davranıyordu," diye onu temin ediyorum ama artık doruk
sonrası kızarıklığını kaybetmiş ve onaylamaz bir ifadeye bürünmüş yüzündeki
ifadeye bakılırsa çabalarım boşa gidiyor. İhtiyacım olan son şey, Ava'nın Sarah'yı
hiç bitmeyen sorunlar listemize eklemesi. Sarah hiçbir yere gitmiyor ve beni
sevdiğini bilsem de bu Ava'yla paylaşmam gereken bir sorun değil. Sarah beni
sonsuz dek sevdi. Artık hayat böyle.

Altımda kıvranıyor ve kendini kurtarıyor, ben de ona izin veriyorum ve tek
kelime etmeden gidişini izliyorum. *Tanrı aşkına*. Küvete girerken çıkardığı
sesleri duyuyorum ve kendimi sürükleyerek onu takip ediyorum. "Birisi yeşil
gözlü canavara mı yakalandı?"

"Hayır." Sadece bu öneriden bile tiksinti duyuyor. Çok sevimli.

Arkasına geçip onu sıkıştırıyorum ve göğsüme yaslanmasını
kolaylaştırıyorum. "Ava, sen benim için tek kadınsın ve ben tamamen seninim."
Onu süngerle ıslatmaya başlıyorum, suyun iz bırakarak etine yayılmasını, teninin
parıldamasını izliyorum.

"Bana kendinden daha fazla bahsetmelisin."

Çalışan elim titriyor. "Ne bilmek istiyorsun?" Başının arkasına bakıyorum,
zihnim ona neler söyleyebileceğiyle yarışıyor

Sıradaki benim.

"Malikane sadece iş için mi yoksa zevkle karıştırdınız mı?"

Belki daha yüce bir güçten yardım almak için tavana bakarak, "Doğruca dalsana, neden dalmıyorsun?" diye fısıldıyorum. Ama o bana yardım etmeyecek. Neden etsin ki?

"Anlat bana."

Nefes alıyorum. Malikâne'de olanlarla herhangi bir ilgim olduğunu inkâr etmek aptallık olurdu. Faaliyetlere ne kadar dahil olduğumu açıklamak ise daha da aptalca olurdu. "Uğraştım." Şu anda yüzümü göremediği için o kadar mutluyum ki. Eminim tüm günahlarımı, yalanlarımı, acılarımı gösteriyordur.

"Hâlâ uğraşıyor musun?"

Dehşete kapılarak geri çekildim. Ciddi miydi? "Hayır," diye bağıryorum, hakarete uğramış gibi, her kasım gerilmek istiyor, rahatsız oluyor ve onları durdurmak için zorlanıyorum, elim süngerî gövdesinde biraz daha kuvvetle gezdiriyor.

"En son ne zaman uğraştın?"

Tanrım, biri bu kabusu durdursun. "Seninle tanışmadan çok önce."

"Benimle tanışmadan ne kadar önce?"

"Ava, fark eder mi?"

"Evet."

"Normal değildi," diye tükürdüm, paniğim artık benim yerime konuşuyordu, kafam karmakarışık, bununla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir ipucu vermiyordu. Kendimi köşeye sıkışmış hissediyorum.

"Bu benim soruma cevap olmadı."

"Sana söyleyeceğim herhangi bir şey benim hakkımda hissettiklerini değiştirecek mi?"

Bana karşı sertleştiğini hissediyorum. Lanet olsun, bunu daha da kötüleştiriyorum. Ama buna hazırlıklı değilim. "Hayır," diyor sonunda, sessiz ve emin değil. Şüpheli.

"Bu konuyu kapatabilir miyiz? Geçmişimde bir yığın başka şeyle birlikte duruyor ve onu orada bırakmayı tercih ederim." Farkında olmadan daha fazla hurda atıyorum. Daha fazla

ona tutunması için. "Sadece sen varsın," diye onaylıyorum. "Bu kadar." Ağzımı saçlarının arasına daldırıp sessizce rahatlaması için yalvarıyorum. *Konuyu hemen değiştir.* "Geri kalan eşyalarını ne zaman taşıyacağız?"

"Buradayım," diyor kuru bir sesle. "Matt'ten kalan eşyalarımı almam gerekiyor."

Eski sevgilisi *Matt* mi? "Hayır, yapmayacaksın. John'u göndereceğim." Aman Tanrım. Hâlâ Ava'da gözü mü var? "Sana söyledim, onu bir daha görmeyeceksin." Tartışmak yerine sessizleşiyor ve rahatlamak için banyoya girdiğimizden beri ilk kez gerçekten rahatlıyorum, artık tüm sorgulamalar ve eski sevgililerden bahsetmeler bitti.

"Ortadan kaybolduğunda nereye gittiğini söyle."

Aman Tanrım. Bu onun toplantısını basmanın cezası mı? "Hayır." Başımı arkaya yaslıyorum ve o dönüp bana bakarken biraz merhamet için sessizce dua etmeye geri dönüyorum.

"En son benden uzak durduğunda," diyor sessizce. "Seni terk ettim."

Acı anlıktır. Hatırlatma. Hiçliğin sisi. Beni tehdit mi ediyor? Varlığı bilgi karşılığında mı? İfadeyi yumuşak tutmak için savaşıyor yutkunuyorum. "Kendimi ofisime kilitledim."

"Dört gün boyunca mı?" diye soruyor.

Başka tarafa bakıyorum. "Evet, dört gündür Ava."

"Bana bak." Sesi sert, neredeyse öfkeli ve gözlerim şok olmuş bir şekilde ona dönüyor.

"Affedersiniz?"

"Ofisinde ne yapıyordun?"

"İçmek." *Tanrı aşkına.* "Yaptığım şey buydu. Seninle ilgili düşünceleri ve görüntüleri votkayla bastırmaya çalışıyordum. Şimdi mutlu musun?" Buna daha fazla dayanamıyorum, kaygım artıyor ve Ava'nın yokluğunda bunu hafifletmek için aklıma tek bir yol geliyor. İçmek. *Hay sikeyim.* Koşmam lazım. Biraz hava almalıyım. Nefes almalıyım. Boğulmuş hissediyorum ve bu kadınla birlikte olmanın amacı bu değil.

Hepsi benim hatam.

Küvetin kenarlarından tutup kendimi yukarı itiyorum ve Ava biraz direnç gösterip beni geri itmek için mücadele ettiğinde su sıçramaya başlıyor. Onu üzerimden atabilirim. Çıkabilirim. Kaç.

Sonra ne olacak?

Yenilmiş ve kendime çok kızgın hissederek kazanmasına izin verdim ve küvete geri döndüm, vücudumda kaymasına yardım ettim, yüzü yakındı, karanlık gözleri benimkileri tarıyordu. "Özür dilerim," dedim sessizce. "Çok üzgünüm, bebeğim."

"Lütfen olma." Beni öpüyor ve ben bunu kabul ettiğim için kendimi bir piç gibi hissediyorum. "Kollarındaki o morlukları gördüğümde çok derinlerde olduğumu anladım Ava,"

Açıklamaya çalışıyorum. "Çok derin."

"Shhhh." Yüzümü tutarak beni rahatlatıyor. "Yeter, şimdi."

Yüzümü göğsüne saklıyorum, utanıyorum. "Bir daha olmayacak," diye yemin ediyorum ıslak tenine karşı, gözlerim kapalı. "Seni tekrar incitmeden önce kendimi öldüreceğim."

"Yeter dedim Jesse."

"Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye nefes alıyor, neredeyse iç çekerek. Sanki ona olan aşkımın sağlıksız olduğunu o da benim kadar iyi biliyor. "Ben de üzgünüm."

Göğüslerinin arasından çekilirken alnım çatlıyor. "Üzgün olmanı gerektirecek ne var?"

"Keşke seni bırakmasaydım."

Oh Tanrım. Hayır. Bu onun suçu değil. "Ava, beni bırakıp gittiğin için seni suçlamıyorum. Bunu hak ettim ve eğer bir şey olursa, bu beni içmemeye daha kararlı hale getirecek. Seni kaybedebileceğimi bilmek yeterli bir motivasyon, inan bana."

"Bir daha asla senden uzaklaşmayacağım. Asla."

Bunun kalbime kazınmasını ne kadar isterdim. Bu sözlere gerçekten güvenebilmeyi ne kadar isterdim. "Umarım yapmazsın, çünkü ben

Bitti." Gölümsemem hüzünlü. Bu durumun ciddiyetini, benim karasevdamı, onun bana karşı olan hislerini anladığını sanıyor. Gerçek şu ki, hiçbir fikri yok.

Gözlerimin içine öyle derin bakıyor ki, aşık bir kadına baktığımdan hiç şüphem yok. Ve aynaya baktığımda, bunu hak etmeyen bir adama bakıyorum.

Göğsüme yerleşti ve banyo sessizleşti, bana işkence edici düşünceler ve sonuçlarla doldurmak için çok fazla alan bıraktı. Bu kadınla birlikte olmak, daha iyi bir adam olmak benim günahlarımın affı olmalıydı. Daha iyi bir hayata giden bir yol. Daha önce onu kaybetmekten korkuyordum, şimdi ise dehşete düştüm. Geçmişimi unutabilir ve Ava'yla en azından onun ihtiyacı olan erkek olabileceğimi bilmenin rahatlığıyla ilerleyebilirdim. Hak ettiği adam. Ama yine de her zaman korumacı, aşırı ve tehditlere karşı temkinli. Bu asla değişmeyecekti. Ama şimdi? Bu günah affedilemez ve suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Kalbini bu kadar umursamayan bir adamla neden kalsın ki?

iğne yükseliyor, bir dikiş daha tamamlanıyor. Vücudumun içine geri, tekrar yukarı. Tekrar. Alan beni dikkatlice dikerken aldığım her nefes acı veriyor.

"Hayıır," diye bağılıyor. "Nerede o? Ondan nefret ediyorum!" İnemeler yeniden başlıyor. Bir çığlık. Bir hıçkırık.

"Siktir git. Benden uzak dur. Jesse'ye ihtiyacım var. Jesse'yi seviyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, işkence seslerini ve suçluluğumun dayanılmaz ıstırabını engellemeye çalışıyorum. Bunu ben yaptım. Karnım zar zor ağrıyor. Ama kalbim? Atıyor. Onarılamayacak kadar kırık, ama beni sefil varlığımda tutmaya yetecek kadar atıyor.

Sadece acıtacak kadar.

Arkamdaki kapı açılıyor ama ben karanlığımdayım, içeri giren her kimse ondan ve özellikle de Lauren'ın babasının gözlerinden kaçıyorum. Sarah'nın elinin omzuma kaydığını ve usulca sıktığını hissediyorum. "Ben iyiyim," diyorum hatır için. "John nerede?"

"Hasar kontrolü." Tam o anda cam kırılma sesi Malikâne'yi çınlattı ve John'un alçak sesle, gürleyen laneti onu takip etti. Sarah bir anda ortadan kayboluyor ve ben de hızla peşinden gidiyorum, Alan'ın beni dikmesini engelliyorum, Sarah'nın peşinden koşarken iğne ve iplik vücudumdan sarkıyor.

John'u kocaman kollarıyla Lauren'in vücuduna sarılmış, onu zapt ederken bulduğumda kayarak duruyorum. Kel kafasında bir yara izi vardı, yüzünden kan damlıyordu ve yerde cam bir vazo paramparça olmuştu. Bir adım geri çekiliyorum, Lauren'in onu tuttuğu yerde debelenip tekmelediğini, başını geriye attığını ve John'un onun kafa atma girişimlerini sürekli savuşturduğunu görünce şok oluyorum. Vahşi bir hayvana benziyor, dişlerini göstermiş, gözleri çıldırmış.

Yüce İsa.

Sonra beni görüyor ve nefes alış verişi hâlâ karmakarışık olsa da sakinleşiyor. "Jesse," diye fısıldıyor, tüm çılgınlığı kayboluyor ve bir gülümseme beliriyor. "Beni bu vahşiden kurtarmaya geldin." Ve kıkırdar, bir anda dönüp deli bir kadın gibi güler, başını aniden geriye atarak John'u hazırlıksız yakalar. "Orospu çocuğu" diye mırıldanırken burnu patlar ve Lauren'a olan hakimiyetini kaybeder. Lauren dönüp John'un kafasının yan tarafına vurur, sonra da önüne gelen her şeyi kaparak John'un vücudunu çekiştirir, tecavüz ve saldırı iddialarıyla bağırırken John üzerine gelen nesneleri savuşturur, burun delikleri tehlikeli bir şekilde açılır.

Ağır ağır nefes alıyorum, sersemlemiş bir halde hareketsiz kalıyorum.

"Aman Tanrım, ne oldu?" Lauren yarama bakarken elleriyle ağzını kapatıyor, yanıma geliyor, ipliği alıp inceliyor. "Bunu sana kim yaptı?" John ve Sarah'ya suçlayıcı bir ifadeyle bakıyor. "Kim yaptı?" diye bağırıyor. "Onları öldüreceğim!"

Alan'ın göz ucuyla bana baktığını görüyorum, yüzü dehşetin resmiydi.

Acıdan.

Lauren giriş holünde kollarını sallayarak bağıra çağıra dolaşırken, "Yardıma ihtiyacı var," diyorum sessizce.

Sadece başını sallayabilir.

"Yardım edeyim mi?" Lauren beni bir arada tutan ipi yakalıyor ve çekiştiriyor.

"Siktir!" İki büklüm oldum.

"Seni çılgın sürtüğ!" Sarah bir kurt gibi Lauren'ın üzerine çullanmış, onu saçlarından tutup Köşk'ten dışarı sürüklüyor. "Ellerini ondan uzak tut!" Boğuşuyorlar ve Lauren yan masadaki bir süs eşyasını tutup sallıyor ve Sarah kafasından sekip alnından aşağı kan dökülürken feryat ediyor.

Lanet olsun. Lauren'ı tutup kapıdan dışarı itiyorum, kapıyı çarpıyorum ve gözlerimi kapatıp sırtımı tahtaya dayıyorum. Ve bunun beni affettirmeyeceğini, suçluluk duygumu ya da günahlarımı hafifletmeyeceğini bilsem de özür diliyorum.

Tekrar tekrar özür dilerim.

Kocaman bir nefes.

Göğsüm sıkışıyor, karnım ağrıyor, başım zonkluyor. Gözlerimi açıyorum. Oturuyorum. İleri geri sallanıyorum. Rüya gördüğümü anlamam birkaç gergin anımı alıyor. "Tanrım." Avucumu yüzümde gezdirip ter damlalarını siliyorum. Neden? Neden bu rüyalar bana musallat oluyor? Ava'yla birlikteyken bunların olmaması gerekiyordu. Kaderin ilerlememe izin vermediğinin bir işareti mi? Beni mutsuzluğuma ve kendimden nefret etmeme mi hapsediyor?

Uzanıyorum ve Ava'ya uzanıyorum, onu kucaklamak için ama yanımda boş bir alan buluyorum. Tenimde gezinen soğuk, boş hissi sevmiyorum. "Ava?" Tekrar doğrulup yatak odasını tarıyorum, dinliyorum, saate bakıyorum. Saat sabahın üçü. "Ava?" Bağırıyorum, yatağın kenarına geçip kapıya doğru gidiyorum. "Ava, neredesin?" Her yatak odasını arıyorum, boş bulduğum her odada kalbim daha da yavaşlıyor. "Ava!" Merdivenlerden aşağı koşuyorum. Terasa. Mutfak. Spor salonu. Çalışma odası.

Ava yok.

Koşarak üst kata çıktım, banyoya gittim ve defalarca onun adını bağırdım. Kozmetik ürünlerinin hiçbirisi burada değil. Soyunma odasına gidiyorum. Kıyafetlerinin hiçbirisi yok. Nefes alıyorum, titriyorum, adımlarımı tersine çevirerek yatak odasına geri dönüyorum ve duvardaki saate bakıyorum. Yelkovan bir milim bile hareket etmemişti.

Kesir. Zamanın içinde sıkışmış. Ve hatırlıyorum, Ava çatı katına bir saat koydurmamıştı. Yutkunuyorum, eski püskü teknelerin fotoğrafının asılı olduğu duvara bakıyorum.

Hiç resim yok. Duvar çıplak. Bu çatı katında ondan hiçbir iz yok.
Sanki hiç var olmamış
gibi. Sanki onu ben
hayal etmişim gibi.

Yatakta fırlıyorum, çarşaflara tutunuyorum, nefes nefese kalıyorum.
Vücudumdan ter akıyor.

Ava.

Onu kıvrılmış bulduğumda gergin bedenim gevşiyor. Nefesim uzun. Rahatlamam tarif edilemez. Ama bedenim hâlâ titriyor ve terliyor. Ödünç alınmış bir zamanda hayatta kalıyormuşum gibi hissediyorum.

Yatağın kenarına yanaşıp ayaklarımı halıyla buluşturuyorum ve saate bakıyorum. Saat dört buçuğu geçiyordu. Omzumun üzerinden bakıyorum. Çok huzurlu görünüyor. Çok rahat. Ona sarılmaktan başka bir şey istemezdim ama onu uyandırmak da istemiyorum. Beni böyle görmesini istemiyorum. Bu sadece cevaplayamayacağım daha fazla soruya yol açar.

Kalkıp sessizce soyunma odasına gidiyorum, koşu takımımı ve spor ayakkabılarımı giyiyorum, çıkarken kapıda durup bir süre onu izliyorum. Yatağımızda güvende. Çatı katımızda güvende. Dünyadan güvende.

Ama gittiği an?

Merdivenlerden çıkıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum, asansöre biniyorum ve beni serbest bırakana kadar daireler çizerek yürüyorum. Hemen koşmaya başlıyorum. Karanlık değil ama aydınlık da değil, sokaklar sessiz, etrafta sadece tek tük teslimat kamyonetleri var. Londra'nın en güzel hali. En sessiz. Benim de zihnimin sakinleşmesine ihtiyacım var. Adımlarımın gümbürtüsü kulaklarımda çınlıyor ve

Sabah havası nemli, sıcak tenime değiyor, acıtıyor. Gökyüzü yaklaşan güneşin doğuşuyla parlamaya başlıyor.

Başımı sallıyorum, görüşüm bozuluyor ve tek gördüğüm ben oluyorum. Çıldırılmış bir halde Lusso'nun etrafında koşturup orada olmayan bir kadını arıyorum. Hiç orada olmamış bir kadını. Ava'yı hayal etmek için mücadele ediyorum, onun görüntülerini kendime yaklaşıtıyorum, yüz hatlarının her detayını hafızama kaydediyorum.

Lauren.

Hızım artıyor. "Hayır, Lauren değil," diye nefes alıyorum. "Ava." Gözlerimi kırıştıtırıyorum, gözlerimi kısıyorum, kâbus anısını fiziksel olarak uzaklaştırmak için şakağımın yan tarafına vuruyorum. Ama Ava'yı göremiyorum. Sadece bir bıçak görüyorum ve hızla üzerime geliyor, yan tarafıma batıyor.

Havasızlıktan boğuluyorum ve Green Park'ın girişinde aniden duruyorum, en yakın ağaca gidip gövdesine tutunuyorum, panik içinde nefes alıyorum. Uyumuyorum. Tamamen uyanığım. Ava'yla tanıştığımnda hafifleyen kâbuslarım intikam duygusuyla geri döndü. Neden? Ve neden uyanıkken de peşimi bırakmıyorlar? Daha güçlü. Daha canlı. Daha gerçek. *Neden?*

Yumruğumu sıkıp ağacın gövdesine vuruyorum, koluma acı saplanınca küfrediyorum. Ne yapacağımı şaşırdım. Bu karmaşanın içinden nasıl çıkacağım ve Ava beni hâlâ severken diğier tarafa nasıl geçeceğim?

Evlen onunla.

Bu müstehcenliğe gülüyorum, ki bu da Ava'ya sorsam ne düşüneceğinin iyi bir göstergesi. Kabul etmesine imkan yok. Yaşam düzenlemelerini kabul etmek yeterince büyük bir dramdı.

Ağacın kabuğuna bakıyorum, zihnim dönüp duruyor. Ve tekrar tekrar aynı şeye dönüyor.

Doğal ilerleme. İşleri yapmak için doğru sıra.

Lusso'ya döndüğümde Ava kıpırdamamıştı. Duş alıp sabah erken saatteki toplantıma hazırlanıyorum, tüm bu süre boyunca onu izliyorum, keşke

İşe gidip döndüğümde onu hala burada bulabilirdim. Bunun yerine, onu benden almaya kararlı bir dünyaya gitmesine izin vermek zorundayım. Siyah gömleğimin düğmelerini ilikleyip pantolonumun içine sokuyorum, yatağa doğru ilerlerken fermuarımı çekiyorum ve onun yanına uzanıp yanağını okşayarak değerli zamanımı geçiriyorum. Bu sabah dünden ne kadar da farklı. Eğilip alnını, burnunu ve yanağını öpüyorum, kıpırdanmaya başladığını hissediyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, ağzına gidiyor ve orada biraz zaman geçiriyorum. "Uyan, benim güzel kızım."

Gözlerini kırıştırarak açıyor ve vücudunu yayarak geriniyor. "Saat kaç?" diye soruyor, sesi bulanık.

"İyisin, saat daha altı buçuk." O kadar güzel kokuyor ki, çarşafırlara dolanmış ben ve onun en güzel karışımı gibi. "Manor'da birkaç erken tedarikçi toplantım var. Gitmeden önce seni görmem gerekiyordu."

Kollarını omuzlarıma dolayarak beni aşağı çekiyor, sarılıyor, yerleşiyor, iç çekiyor. "*Beni* görmen için *gözlerimin* açık olması gerekmiyor."

Hayır, ama gözlerinin içine bakmam gerekiyordu. Umarım bir gün anlar. "Gel ve benimle kahvaltı et." İtiraz etmesine fırsat vermeden ayağa kalktım ve onu yanıma aldım, her bir uzvunun etrafımda sıkıca kıvrılmış olduğunu hissetmek hoşuma gitti. "Beni kırıştırıyorsun."

Onu mutfığa götürürken, "Beni yere bırak o zaman," diyor. "Asla."

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok. Hâlâ yemeğe gelebilirsin."

"Ağız." Gülüşüm hafif ve sessiz. Çok tatlı. "Özür dilerim. Gitmeden önce seni görmem gerekiyordu." Onu tezgahın üzerine koydum.

"Gece uyandın."

Hay sikeyim. "Ben mi yaptım?"

"Hatırlamıyor musun?"

İçimden gülüyorum, hiç espri yapmadan. Hatırladın mı? Ne yazık ki, evet. "Hayır." Ama alttan alıyorum. Alttan almak zorundayım. Ne kadarını gördüğünü bilmiyorum. Ne duyduğunu. Devam et. Sakin ol. Hiçbir şey değildi. "Ne yapıyorsun?"

Kahvaltı için ne istersin?" Gözlerini kaçırıyorum ve buzdolabına gidiyorum. "Yumurta, simit, meyve?"

"Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Yutkunuyorum, gözlerim üst raftaki fıstık ezmesi kavanozuna takılı kalıyor. "Ve?" Mırıldanıyorum. "Bunu uyanırken söylüyorum." *Lütfen kes şunu Ava.*

"Üzgün olduğunu söylemiştin."

Onun bilebileceğinden çok daha fazlası için. "Bunu uyanırken de söyledim." Onunla yüzleşiyorum ve endişesinden nefret ediyorum. Bunu hafifletmem gerek.

Gülümsemeye zorluyorum ve bu sabah uyandığımda hissettiğim tüm korku ve duyguların nasıl geri döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok. "Ava, muhtemelen kötü bir rüya görüyordum," diyorum rahat bir sesle. "Hatırlamıyorum." Yüz ifadem beni ele vermeden önce hızla arkamı dönüyorum.

"Sadece biraz telaşlıydın. Endişelendim."

Allah kahretsin beni. Ona değil ama kendime kızarak kapıyı kapattım ve endişesini artırmadan onu nasıl rahatlatacağımı düşünerek yanına gittim. Yaklaşıyorum, açılmış kalçalarının arasına sokuluyorum ve ellerini tutuyorum. "Uykumda söylediklerim hakkında endişelenmeyi bırak," diye nazıkçe emrediyorum. "Seni sevmediğimi mi söyledim?"

Zavallı şey çok şaşkın görünüyor. "Hayır."

"Önemli olan tek şey bu." Ona olan sevgim. Aşk cevaptır. Onu öpüyorum, içime çekiyorum ve geri çekildiğimde yüzündeki ifadeden hoşlanmadığıma eminim.

"Bu normal değildi," diyor sabırsızlıkla. "Ve bu ses tonunu duydukça sinirleniyorum. Ya konuşursun ya da ben giderim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ne olacak?"

Seçme şansım var mı? Çünkü şu anda vereceğim her cevap ölümcül olacakmış gibi geliyor. "Beni asla terk etmeyeceğini söylemiştin."

"Tamam." Kaşlarını çatıyor, bu kez kendi kendine, tehditlerinde bu kadar aceleci davrandığı için -sanırım- sinirlenmiş. "Başka şekilde ifade edeyim." *Evet, lütfen yap.* "I

Sana bir şey sorduğumda bana cevap vermeye başlarsan seni terk etmeyeceğim. Buna ne dersin?"

Hmmm. Bunun benim için uygun olduğundan emin değilim. "Önemli değil," diyorum ve gülüyor. Sonra aşağı inmeye çalışarak hareket etti. Olamaz. Ciddi mi? Ona bir rüyadan bahsetmediğim için çekip gidecek miydi? "Rüyamda gittiğini gördüm," diye panik içinde geveliyorum, o da sakinleşiyor. "Rüyamda uyandım ve sen gitmiştin."

"Nereye gitti?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Bilmiyorum amına koyayım." Onu tezgâhın üzerine bırakıyorum, sarsıntılarımın boyutunu hissetmemesi için ellerimi kaldırıyorum. "Seni bulamadım."

"Rüyada seni terk ettiğimi mi gördün?"

Gitti mi? Hayır. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Çok garipti. Ama Tanrım, korkunç derecede gerçek gibiydi. "Nereye gittiğini bilmiyorum," diye açıkladım. "Sadece gittim."

"Oh."

"Güzel bir rüya değildi, hepsi bu." Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum. Acınası. Yine de bu korku sebepsiz değil. Ve sanırım korkmaya hakkım var.

"Seni terk etmiyorum ama konuşmamız gerek" diyor, omuzları düşüyor. "Senden işkenceyle bilgi almak zorundayım Jesse. Bu çok yorucu."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum beni kucaklamak için kendine çekerken. "Daha önce hiç kötü rüya gördün mü?"

Omzuna yaslanıyorum. "Hayır." Kötü değil, berbat.

"Çünkü sen içtin."

Lanet olsun, evet, bilincimi kaybedecek kadar sarhoş olmak işe yarıyordu. Ava'dan önceki günler uzundu, saati izliyordum, kendimi kaybetmeme, geçmişimden kaçmama izin vermesini bekliyordum. Geriye dönüşlerden ve rüyalarından kaçmak. Ava ile tanıştığımda, sanırım o benim kaçışım oldu ve bu da sürekli onunla birlikte olmayı arzulamama neden oldu. Hâlâ da öyle. Ama şimdi rüyalarım onunla geçirdiğim zamanın içine sızıyor. "Hayır, Ava. Ben alkolik değilim." Ama öyle görünüyor ki ben bir Avaholiğim.

"Öyle olduğunu söylemedim."

Buna ihtiyacı yoktu. Ne boktan bir gündü. Biri beni rahat bırakabilir mi lütfen? "Şimdi sana dengeli bir kahvaltı hazırlayabilir miyim?" Bu sabahı ilerletmek için hevesle sordum.

Bir an için tereddüt ediyor. "Evet, lütfen." "Ne istiyorsun?"

"Tost."

"Tost mu? Pek dengeli değil." Bu sabah biraz benim gibi. Kahvaltısını bırakıp bir kavanoz fıstık ezmesi aldım. Bugünkü hareketlerini bilmem gerekiyor. Nerede olacağını. Kiminle görüşüyor. O zaman biraz sakinleşebilirim. Çok değil. Sadece biraz.

Hiç de değil.

"Ee, bugün günlüğünde ne var?" Bir parmağımı kavanozuma daldırıp kepçemi emerken kayıtsızca soruyorum. Ava öksürüyor ve gülüyor. Ben dudak büküyorum. "Ne yapacağını bilmek istemenin nesi bu kadar şok edici?"

"Ah, hiçbir şey, eğer gerçekten ilgilendiğinizi ve bir çiğneme görevi planlamadığınızı düşünseydim."

"Gerçekten ilgileniyorum." Gerçekten ilgileniyorum.

"Saat 1'de Baroque'da buluşuruz," diyerek sorumu geçiştirdi. "Yine de Kate'i arayıp bayanlar yemeğimizi bastığını haber vermem gerekiyor."

"Oh, aldırmaz," diye onu temin ediyorum. "Beni seviyor." Bu bir lütuf, çünkü Kate'in ateşli bir sikici olmasına rağmen aynı zamanda akli başında ve mantıklı olduğunu biliyorum.

"Çünkü ona Margo Junior aldın."

"Hayır," diyorum yavaşça, her ne kadar cömertliğimin davama yardımcı olabileceğinden şüphelensem de. "Çünkü bana öyle söyledi."

Kaşlarını çatıyor. "Ne zaman?"

"Malikânede."

Hay sikeyim. Bunu paylaşmamam gerekiyordu ve bunu paylaşmamamın nedeni de yarım çiğnenmiş tostı ortaya çıkararak bocalıyor. "Malikânede ne işi vardı?"

"Bu bizi ilgilendirmez." Ava şoktan bayılmadan önce bu konuşmayı yalnız bırakarak ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerek."

"Scram?"

"Kaybol.. git.. git."

Ona arsızca göz kırptığımda gözle görülür bir şekilde bayılıyor, ama sonra içindeki alınganlığın yükseldiğini görüyorum. "Öğle yemeğinin o kadar da iyi bir fikir olmadığına karar verdim," diyor kahvaltısını karıştırırken, rahat bir tavırla. "Kate'in birbirimize bağlı olduğumuzu düşünmesini istemiyorum."

Bu şans iyi bir şey olurdu. Ve işte karşımda düğmelerime basmaktan kendini alamayan bir kadın var. Öğrenecek. Bir gün. Umarım. Onu yakaladım ve en yakın duvara yasladım. Tam da onu koymamı istediği yerdeydi ve sırtıyordu. Gücün kendisinde olduğunu düşünüyor.

O haklı.

Kendimi ona doğru itiyorum ve keskin nefes alışının tadını çıkarıyorum. Eğer beni arzuluyorsa, sadece sorması yeterli. Ama sanırım bu daha eğlenceli. "Öyle demek istemedin." Dokunuşumu amına kadar götürüyorum, bulduğum sıcaklık ve ıslaklık hissini içime çekiyorum. Verilmiş bir hediye.

"Yaptım," diye ciyaklıyor, tepeden tırnağa sertleşiyor.

Burada üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyor. Aksini kanıtlamak neredeyse utanç verici. "Birisi çabuk davranacak." Başparmağıma vuruşunu hissederek usulca etrafında dönüyorum. *Neredeyse* utanç verici. "Benimle oyun oynama Ava." Kendi arzumu bastırarak dokunuşumu ve bedenimi onun alanından çıkarıyorum. Beklediğimden daha kolay oldu; yaşadığı şok tam bir hayal. "Zaten geç kaldım çünkü yemek yediğinden emin olmak istedim. Benimle oyun oynayacağını bilseydim, önce seni becerir, sonra da karnını doyururdum." Karşı koyamayarak içeri giriyorum, kalçalarımı son bir kez daha sürtüyorum. "Saat bir," diye hatırlatıyorum ona, göz ucuyla bakıp

Tostu parmaklarının arasında gevşekçe sallanıyor. Gülümsüyorum ve bir ısırık alıyorum. "Sizi seviyorum hanımefendi," diyorum çiğnediklerimin üzerine.

"Bilmiyorsun," diye karşılık veriyor kısa ve sinirli bir şekilde. "Öyle olsaydı, orgazmın ortasında beni terk etmezdin."

Neyin peşinde bu? "Hey, *sakın* seni sevip sevmediğimi sorgulama, bu beni deli eder."

Göz kırpıyor, susturulmuş. Utanmış. Bu hafif bir teselli.

"İyi günler." Yanağından öperim. "Seni deli gibi özleyeceğim bebeğim." Ava'nın taktiklerine ve cazibesine boyun eğmeden önce kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve aceleyle oradan ayrılıyorum.

Belki de işe gittiğinde ve John'u onu beklerken bulduğunda yanında olmak istemediğim içindir. Yerde duran çantasına yaklaşıp duruyorum, mutfaka doğru bakıyorum, kamburuma doğru eğilip içine dalıyorum ve anahtarlarını çıkarırken suratımı asıyorum. Günlüğünü görüyorum. Dikkatim mutfak ve ajandası arasında bölünmüş bir halde sayfaları karıştırarak bu haftaya geliyorum. Dün Van Der Haus'la olan randevusunu, Ruth Quinn adında birine tasarımları e-posta ile gönderme notunu görüyorum. Bugünün sayfasını tarıyorum, sonra yarınkini. Haftanın geri kalanı için bir şey yok. Ya da bir sonraki. Elbette bunun hiçbir anlamı yok. Onu her an arayabilir-

Mutfaktan bir ses geliyor ve günlüğü hızla çantasına geri koyup kapıya koşuyorum ve sessizce dışarı çıkıyorum. Tuttuğumu fark etmediğim havayı serbest bırakıyorum. "Tanrı aşkına," diye homurdanıyorum asansöre doğru giderken, utanmış ve oldukça mahcup bir halde. Çağrı düğmesine basıp içeri giriyorum ve Rolex'ime bakıyorum. Son yarım saat nereye gitti? Onunla birlikteyken zaman eriyip gidiyor, ya değilken?

İşkence.

Kapılar açılıyor ve dışarı çıkıp kapıcı masasının önünde duruyorum. "Bana bir paket geldi mi?" Masasının altındaki bir kutuyu karıştıran Clive'in şapkasının tepesine soruyorum.

"Evet, birkaç dakika önce kuryeyle geldi." Oflaya puflaya ortaya çıkıyor ve başka bir kutuyu karıştırıyor, neyse ki bu seferki gerçekten masasının *üzerinde*.

"Ne zamandır o kutunun üzerine eğilmiş durumdasın?" Kıpırmızı olmuş yüzünü görünce telaşlanarak sordum, bütün kan kafasına hücum etmişti.

Beni görmezden geliyor ve masasının altındaki diğer kutuya geri dönmeden önce küçük kahverengi bir paket çıkarıp bana uzatıyor. Başımı sallayıp paketi açıyorum ve dışarı çıkıp küçük cihazı Ava'nın arabasının yanında bekleyen adamların yanına götürüyorum. İçlerinden birine anahtarları fırlatıyorum ve cihazı ona uzatıyorum. "Bunu gösterge paneline yerleştir," diyorum ve cebime girip bir miktar para çıkarıyorum. "Eğer bir kadın gelip arabasını isterse, hiçbir koşulda almasına izin vermemelisiniz." Adamlardan birine bir deste banknot veriyorum ve onu bekleyen avucunun içinde tutuyorum. "Anladın mı?"

"Emredersiniz efendim," diye takılıyor ve minibüsüne geri dönerken anahtarları avucunun içine atıyor.

Arabama atlayıp geri geri çıkıyorum ve John diğer taraftan yaklaşırken açılan kapılara yanaşıyorum. Camımı indirip yavaşlıyorum, o da yan yana gelene kadar aynısını yapıyor. "Günaydın."

Gösterge paneline bakarak homurdanıyor. "Geç kaldın." "Ve sen erkencisin."

"Onu işe götüreceğim ama bütün gün etrafta dolaşıp nereye gittiğini ve kimlerle görüştüğünü izlemeyeceğim."

Fair dos. Çok şey istediğimin farkındayım. Çok şey umuyorum. Çok *dua ediyorum*. "Onunla öğle yemeğinde buluşacağım ve bütün gün ofiste olduğunu biliyorum."

"Ve bunu biliyorsun çünkü sana söyledi." Başını eğip gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Öyle değil mi?"

"Tamam," diyorum, gözümü başka tarafa çeviriyorum, günlüğümü çalma utancımı itiraf etmeden önce yola çıkmaya hazırım.

"Ve arabasının temizlendiğini biliyor. Değil mi?"

"Tamam." Ona bir gülümseme atıyorum, Ray-Ban'lerimi takıyorum ve birkaç orospu çocuğunun beni takip ettiğini duyarak çekip gidiyorum.

Surrey Hills'in dolambaçlı yollarını arşınıyorum, arabam sanki rayların üzerindeymiş, süzülüyormuş gibi hissediyorum. John'dan ayrıldığımdan beri kendimi bir telefona hazırlıyordum. Ama gelmedi.

Malikânenin girişine yaklaştığımda, yolun diğer tarafındaki küçük, aşırı büyümüş bir bankta oturan bir araba gözüme çarpıyor ve yavaşlıyorum, yaklaşırken gözlüklerimin üzerinden bakıyorum, telefonuma uzanıyorum. Ön camdan içeriyi göremiyorum, sabahın alçak güneşi camdan yansıyarak sürücüyü görmemi engelliyor. Bir sürücü var mı? Terk edilmiş mi? Kaşlarımı çatıyorum, dikkatimi araba kullanmakla kameramı çalıştırıp beyaz BMW'ye doğrultmak arasında bölüyorum. Dün Malikâne'nin bahçesinden çıktığımda beni neredeyse indiren araba mı? Plakanın fotoğrafını çekiyorum, geçerken başımı eğiyorum, ama Aston'um fenerle aynı hizaya geldiği anda çekiliyor ve kaşlarımı çatarak dikkatimi dikiz aynasına veriyorum. Şüpheli davranmıyorum. Burada bulunduğum yirmi bir yıl boyunca, kapıların hemen güneyindeki yolun kenarında bir kez bile bir araba durmadı. Üyeler kapıdan içeri girip çıkıyor, diğer herkes ya dümdüz geçiyor ya da kapıya *yanaşıyor*. Sonra da buranın özel mülk olduğunu anladıklarında uzaklaşıyorlar.

Tuhaf.

Şeride dönüyorum ve kapıları açmak için fob'a basıyorum, düşünceli bir şekilde mırıldanarak direksiyona vuruyorum. Telefonuma gidip Malikânenin veri tabanına giriş yapıyorum, bir üyeyi arıyorum ve dosyasındaki numarayı arıyorum. "Ward?" Kapılardan geçip araba yolundan aşağı inerken Steve cevap veriyor; güneş sık ve gür dalların arasından geçip kör edici serpintiler halinde yere vuruyor.

Güneşliği indiriyorum. "Evet, çok erken olduğu için üzgünüm." Bu adamı sevdiğimi söyleyemem. Ukala ve kendini beğenmiş biri.

Bana karşı biraz soğuk ya da düpedüz kaba olan eski karısı hiç de öyle görünmüyordu.

"Sorun değil, karakola yeni geldim. Baxter'ın katılımı için mi aramıştınız?"

"Ne-" diye sormaktan kendimi alıkoyuyorum. *Göçmenlik polisi*. "Hayır, aslında bir iyilik peşindeyim," diyorum, yavaşlayarak duruyorum ve motoru kapatıyorum, koltuğumda kalıyorum.

"Elbette," diyor, bana yardım edebileceğinden oldukça emin. "Sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşıyayım."

Kaşlarımı çatıyorum. Lanet sırtını kaşımıyorum. Aksine, izliyorum. Sarah onun biraz *gevşek* olduğundan bahsetmişti. "Sana plakayı verirsem, bana aracın sahibini bulabilir misin?"

"Kesinlikle. Bir sorun olup olmadığını sorabilir miyim? Bakmam gereken bir şey var mı?"

"Hayır, sadece birkaç kez Malikane'nin girişinde gördüğüm bir araba. Muhtemelen rastgele, meraklı birisidir." Ama içgüdülerim bana aksini söylüyor. "Kaydı sana mesaj atarım." Sarah girişte belirdiğinde arabamdan iniyorum, sabırsız görünüyor. Bu beni saatime bakmaya itiyor. Sekizi beş geçiyor. Geç kalmışım. Ama gerçekten de çok erken. "Bir şey bulduğunda beni ara." Telefonu kapatıyorum ve merdivenlerden çıkıp Sarah'nın yanından geçerken görüntüyü Steve'e gönderiyorum. Manor'un sabahki sesi -sadece personel, müzik yok, bardaklar ve tabak çanak şıngırdıyor, mutfak aletleri vızıldıyor -Yüzüme beklenmedik bir gülümseme getirdi.

"Geç kaldın," diyor Sarah yanımda. Onu görmezden geliyorum, fuayedeki yuvarlak masada durup çeşitli saplardan ve renk patlamalarından oluşan özenle hazırlanmış spreylere bakıyorum. Çok güzeller, beni yanlış anlamayın, ama ...

"Bunlar callas için değiştirildi mi?" diye soruyorum, Sarah'yı geride bırakarak yola koyuluyorum, şüphesiz muhteşem bukete kaşlarını çatarak bakıyor. "Toplantımız geldi mi?"

"Ofisinde."

İlerleyip içeri giriyorum ve kanepede genç bir adam buluyorum. Eton'dan yeni çıkmış gibi görünüyordu. "İyi misin?" diye sordum. Kafasını kaldırıp ayağa kalktığında, dağınık saçlarını yüzünden süpürürken soruyorum. Yanlış bir şey mi yaptım? Oyuncak tedarikçisiyle bir toplantımız olduğuna yemin etmiştim. Bu çocuk yerel uçak gözlemcilerine malzeme sağlıyor gibi görünüyor. Dönüp arkamdan yetişen Sarah'ya bakıyorum.

"Bu Niles," diyor, sessiz sorumu görünce başını eğerek. "Şirkette yeni ve bizim hesabımızdan sorumlu."

Yani üniversiteden mezun oldu ve ülkenin en seçkin seks kulüplerinden birinin müşteri yöneticisi rolüne mi adım attı? *Bu ne lan?* Ne okumuş ki? Tekrar yüzüne baktım, onu içime çektim. Nasıl yani? "Şirketin sahibi babam," diyor, belli ki ilgimi okumuş. "Merak ediyorsan diye söylüyorum."

"Öyleydim," diye onayladım, bir su aldım ve karşısındaki kanepeye uzandım. "Bana fiyatlarınızın tavan yaptığı söylendi."

Gülümsüyor. "Sizi temin ederim ki bu bir seçim ya da açgözlülük değil." O da eğiliyor ve Sarah bize katılarak kucağıma bir katalog bırakıyor. Aşağıya bakıyorum.

"Tüy," diyor sessizce, bana alternatifini hatırlatarak.

Gözlerimi deviriyorum. "Ee, hadi ama ...?"

"Niles," dedi ve ben de gülümsedim. "Bay Ward, kulübünüz İngiltere'nin en ünlü kulübü. Muhtemelen Büyük Britanya'nın bile."

"İltifatlarla bir yere varamazsın, Niles."

Hafifçe gülüyor. "Pazarın ve rekabetin kapsamlı bir değerlendirmesini yaptım."

"Kimin rekabeti?"

"Bizim ve sizin."

"Öyle mi? Ama az önce de belirttiğin gibi bizim rakibimiz yok Niles. Biz en iyisiyiz."

"Bu nedenle, en iyisini tedarik etmelisiniz. Beklenen bu, değil mi?" İçten içe kaşlarımı çatıyorum. *Ukala.* "Öyle."

"Size bir teklifim var Bay Ward." "Peki bu nedir?"

"Hollanda'dan yeni bir üreticiyle özel bir anlaşma imzaladık." Masanın üzerinden bir dosya geçiriyor. "Kalitesi rakipsiz, yani *rakipsiz*."

Koleksiyonu açıp göz attım, gerçekten çok etkilendim. Kesinlikle abartı yok. Ama . . . "Pahalı görünüyor, Niles."

"Öyle, yalan söylemeyeceğim. Ama"- parmağını kaldırdı, kaşlarını kaldırdı "Sadece Malikane için özel bir tedarik anlaşması imzalamaya hazırım ve önceki fiyatlara artı yüzde on eklerim."

"Bu koleksiyonu başka bir kuruluşa vermeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Ben de bunu söylüyorum ama tabii ki başka kanallardan pazarlayacaklar."

Sadece Malikane'ye tedarik mi? "Neden?"

"Bu koleksiyonun tasarımcısı koleksiyonun özel kalmasını istiyor. Şişman, damarlı bir dildo on peni." Gülümsüyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsan."

Sarah öksürüyor, ben de kaşlarımı çatıyorum. "Neden tedarik kanallarını sınırlasınlar ki?" Hiç mantıklı gelmiyor.

"Dior'un Poundland'de satılmamasıyla aynı sebepten Bay Ward. Bu sadece pazarlama taktiği."

"Yakalanacağımı hissediyorum."

Niles dosyasına bakıyor, kenarıyla oynuyordu ve ben ne olacağını biliyordum.

"Kaç yaşındasın?" diye

sordum. "Yirmi iki."

Tanrım. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi görüyorum. Genç. Pervasız. "Her zamanki demografimiz değilsin, Niles." Ama zeki biri. Aklı başında. O yaşta kendim için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Niles kararlı görünüyor.

"Bunun farkındayım."

"O zaman yaşı kadını seviyorsun," diye araya giriyor Sarah ve ben de göz ucuyla gülümseyerek onun gözlerindeki sevinci görüyorum. Bu çocuğu kırbaçlamayı ne kadar da çok sevecek.

Sadece gülümsüyor. "The Manor'u ben seçtim ve tasarımcıya sundum. Çok etkilendi."

"Tabii ki öyleydi." Dosyayı masanın üzerine fırlatıyorum. "Peki ya baban? Sanırım bundan haberi yok?"

"Üyelerin bir gizlilik maddesi ile korunduğunu varsayıyorum."

"Doğru tahmin ediyorsun." Bir bacağımı diğerinin üzerine atıp sessizce onu izliyor, vicdanımla savaşıyorum. Manevra yapılmasından nefret ediyorum. Bu çocuk kendini beğenmiş, bu da hoşlanmadığım bir şey. Yine de ... bu kazançlı bir anlaşma olabilir. Ve Sarah'nın dikkati, oynayacak *daha genç* bir köle ile dağılabilir. *Yapmalı mıyım?* "Yarın yıllık yıldönümü partimiz var. Bize katılırsan çok güzel olur. Burayı tanımış olursun."

Olabildiğince soğukkanlı bir şekilde başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

"Bir şey daha var," diyor Sarah, ayağa kalkıp yakındaki bir büfeye gidiyor ve bir pano alıyor. "Partideki üyeler için hediye çantalarımız var." Tatlı tatlı gülümsüyor. "Yapacağınız bir bağış çok işe yarayacaktır."

"Bir şeyler ayarlayabileceğime eminim. Yakında piyasaya sürülecek harika yeni penis halkalarımız var." Niles ayağa kalktı ve çantalarını topladı. "Sözleşmeyi hazırlatacağım. Sizi temin ederim Bay Ward, üyeleriniz yeni koleksiyondan çok memnun kalacaklardır."

Ben de ayağa kalkıyorum, elini uzattığında kabul ediyorum. Tanrım, bahse girerim koleksiyondaki her şeyi denemiştir, azgın küçük pislik. "Yarın görüşürüz." Telefonum çalıyor ve Sarah Niles'ı uğurlarken ben de izin isteyip masama geçiyorum. "Cathy," diye şarkı söyleyip sandalyeme yerleşiyorum.

"Oğlum," diyor. "Seni ne kadar özledim. Nasılsın? Nasılsın? Yeni, gösterişli çatı katına yerleştin mi? Aman Tanrım, eminim korkunç bir haldedir. Orayı düzene sokmak için gecikmeden geleceğim."

Gülümsüyorum ama bir yandan da utanıyorum. Cathy, Ava'yı öğrendiğinde çok sevinecek ama benim destansı alemimi ve çöküşümü öğrenirse umutsuzluğa kapılacak. Doğal olarak, öğrenmemesi için elimden geleni yapacağım. "Tekrar hoş geldin Cathy," diyorum. "Haberlerim var."

"Oh?"

"Biriyle tanıştım." Gülümsemem durdurulamıyor, bu kelimelerin sesi, bu ifade çok tuhaf hissettiriyor. Ama çok da doğru. "Gerçekten özel biriyle."

"Aman Tanrım. Oh Jesse. Oh, oğlum. Oturmam gerek. Bir dakika, telefonu masaya taşıyayım." Birkaç itiş kakış ve vuruştan sonra tekrar hatta. "Bana her şeyi anlat."

Biraz öksürüyorum. Hiç şansın yok. "Adı Ava."

"Ooh, Ava. Ava kaç yaşında?"

Yüzüm buruştu. Tüm bu sorular yüzünden mi? "O benden biraz daha genç."

"Biraz mı?"

"Evet, biraz."

"Ne kadar genç?"

"On bir yıl," diyorum öksürüğümün üzerine. *Pazartesi günü on iki olacak.*

Cathy bir kahkaha patlatıyor ve ben sandalyemde zıplıyorum. "Seni küçük şeytan seni," diye cilveleniyor. "Sen bir şeker babasın."

Çenem masaya çarptı, her santimim kırıldı. "Ciddi misin Cathy?" Egomu tekmelemekten bahsediyorum.

"Kendimi hep bir playboy olarak hayal etmişimdir."

"Uslu duracak mısın?" Başka bir arama geldiğinde telefonumu geri çekiyorum. Arayan John'du. "Cathy, diğer hatta John var."

"Tamam, oğlum. Birazdan gösterişli çatı katına gideceğim. Sana akşam yemeği hazırlarım."

"Bu çok hoş olurdu."

"Tabii yeni bayan arkadaşınız yemek yapmayı sevmiyorsa. Kimsenin ayağına basmak istemem."

Gülümsüyorum. "Yemek yapmaktan nefret eder." "Harika!"

"Kapıcıyı arayıp sizi almasını söyleyeceğim. Clive'ı sor, tamam mı?" "Clive. Evet, canım, Clive'ı soracağım."

"Görüşürüz, Cathy." Telefonu kapatıp John'un aramasına cevap veriyorum ve kendimi havai fişeklere hazırlıyorum.

"Toplantı nasıldı?" diye soruyor ve ben rahatlıyorum ama kaşlarımı çatıyorum. "İyiymiş. Pikap nasıldı?"

"Tamam."

"İtiraz yok mu?" Şaşırarak sordum.

"Hayır, sanırım kız senin sınırsız çılgınlığını kabullenmeye başladı."

Öfkelendim. "Eğer deliysem, beni delirttiği içindir. Neredesin sen?" "Yola çıkıyorum." Telefonu kapattı, ben de sandalyeme geri yaslanıp dudaklı, düşünceli. Sınırsız çılgınlığımı kabul ediyor. Telefonumu elimde döndürüyorum, zihnim de onunla birlikte dönüyor. *Sınırsız*.

Doğal bir ilerleme.

Kate'i arıyorum ve ne yalan söyleyeyim, uykulu bir sesle cevap verene kadar nefesimi tutuyorum. "Günaydın, Gergedan," diyor halsizce.

Gergedan mı? *Ben sert koçluk yaparım.*

"Günaydın." "Sizin için ne yapabilirim?"

"Madem sordun," diyorum kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak.

ŞAŞIRTICI VE EN SEVİNDİRİCİSİ, sabah nispeten hızlı geçiyor ve kısa süre sonra kızımınla öğle yemeği randevum için şehre geri dönüyorum. Bu, günü daha küçük, daha yönetilebilir parçalara ayırmanın mükemmel bir yolu ve Ava'nın öğle yemeği molası vermemek için kesinlikle hiçbir mazereti yok. Bu yasal bir zorunluluk. Hem İngiliz yasalarına göre hem de Jesse Ward yasalarına göre. Gülümsüyorum ve müzik açıyorum, müziğin yerini zil sesi almadan önce sadece birkaç saniye Wonderwall'ın ritmiyle direksiyonuma vuruyorum. Ekranımdaki ismine kaşlarımı çatıyorum. İmdat çağrısına cevap vermesi yirmi dört saatten fazla sürmüştü. "Ne?" Kısaca cevap veriyorum.

"Sen mi aradın?"

"Dün, Sam. Dün aradım." "Meşguldüm."

"Sen çalışmıyorsun."

Gülüyor. "İşle meşgul olduğumu söylemedim. Ne istiyordun ki?"

"Hiçbir şey." Paylaşmayacağım. Bugün onun mizahına maruz kalmak istemiyorum. Eminim Kate ona kötü kalpli kız arkadaşımın ellerinde yaşadığım travmatik deneyimi nazikçe anlatacaktır.

Kız arkadaş. Erkek arkadaş.

Dudağımı çiğniyorum, kelimeleri zihnimde evirip çeviriyorum. Sınırsız. "Kate'i hâlâ partiye getiriyorsun yani?" diye soruyorum.

"Öyleyim."

"Peki takım faaliyetlerine katılacak mısınız?" Bir kavşağa yaklaşırken yavaşlıyorum, trafiği kontrol ediyorum ve Sam'in cevabını merakla bekliyorum.

"Yapacağım."

Sam ve Kate ile Ava ve benim aramdaki fark da bu. Paylaşmak mı? Hayatta olmaz. Ama aklımı kurcalayan bir şey var. "Onunla çok vakit geçiriyorsun, duyduğum tek şey *sıradan şeyler*."

"O iyi bir piliç."

"Ve eğer ona zarar verirsen, bunu son kez duymayacağım."

"Merak etme, ikimiz de aynı fikirdeyiz," diye beni temin ediyor, ancak ben pek emin değilim. "Ayrıca, biraz geri tepeceğimi hissediyorum."

Oh. Ona söylemediği bir şey mi? "Eski sevgilisinden bahsetti mi?" "Hayır.

Hiç bahsetmedi. Sadece içimde bir his var." Bir süre duraklıyor. "Sen Ava'ya sorabilirsin."

"Ava'ya sormuyorum." Bu konuda açık olalım. "Hem öylesine bir şeyse ne fark eder ki?" Başımı merakla eğerek soruyorum.

"Öyle değil. Yakında görüşürüz."

"Aslında, Ava'yla öğle yemeği için buluşmak üzere şehre dönüyorum."

"Biliyorum. Ben de biliyorum. Yakında görüşürüz." Telefonu kapatıyor ve ben başımı sallıyorum, tam o sırada Drew arıyor.

"Öğle yemeğine geliyorum."

"Ne kadar da k o z m o p o l i t s i n i z . Yanında b i r i n i getiriyor musun?" Gülümseyerek sordum.

"Siktir, hayır."

"Victoria ile işler yolunda gitmedi mi?"

"Sorunlarım olduğunu düşünüyör."

Yüksek sesle gülüyör. "Hepimizin lanet olası sorunları var."

"Sen hepimizden daha çok."

"Bu da ne demek şimdi?" Soruyorum, eğlencem azalıyor. "Git kendine biraz duygu bul, seni ucube."

"Siktir git. Dün bölgeni işaretledin mi?" "Bu şimdiye kadar aklına gelen en aptalca fikirdi."

"Bu bir cevap değil."

Ön cama doğru dudağımı kıvrıyorum. "Evet, bölgemi işaretledim. Hatırlat da bir daha senden tavsiye almayayım." Gerçek şu ki, Drew tavsiye etse de etmese de ben çiğneyecektim.

Gülüyor. "Peki ne bildiğini öğrendin mi?"

"Karısını tanıyor ve ben ..." Rahatsız bir şekilde koltuğumda kayıyorum. "Birkaç hafta önce bir şey olduğunu biliyor. Ava'yla ne zaman görüşmeye başladığımızı henüz bilmiyor."

"Kahretsin."

"Kesinlikle." Bu tepkileri duymaktan bıktım. Bok çukurunda olduğumu biliyorum. "Yakında görüşürüz."

Ayağımı yere basıp kamyonu solluyorum ve bunu yaparken sabırsızca korna çalıyorum.

Ben yanaştığımda Sam yan sokaktaki arabasından inmek üzereydi, Drew ise cep telefonu kulağında, ofisinden kaldırıma doğru yürüyordu. Bir boşluğa giriyorum ve bilet makinesine gidiyorum. "Hanımlar," diyorum alaycı bir tavırla, onlar da bana katılırken.

"Bunu nasıl haklı çıkarabilir?" Drew telefonuna bağıyor, homurdanıyor, küfrediyor ve sonra telefonu kapatıyor. Makine bir bilet çıkarırken telefonunu bana doğrultuyor. "Sadece bir uyarı," diyor, ben temkinli bir şekilde arkama yaslanırken. "Eğer sana çatı katını satan o emlakçı puştı görürsem, Malikânedeki en büyük dildoyu bulup boğazına tıkacağım."

"Eyvah," diye nefes alıyor Sam.

"Ne bok yemeye katılmasına izin verdin?" Drew elindeki telefonu kontrol altına alarak devam eder ve uzaklaşır.

"Birazcık rekabeti kaldıramadığın için gelirden vazgeçmemi mi istiyorsun?" Bileti ön panele koyup arabamı kilitliyorum.

Sam öksürür ve Drew olduğu yerde durur, dikkati hâlâ ileriye dönüktür. "Rekabetle başa çıkabilirim."

"Peki ne yaptı?" Sam ve ben ona katılıp üçümüz caddede bir sıra halinde yürürken soruyorum.

"Komisyonunu yüzde bire düşürdü. Bu Londra'da duyulmamış bir şey! Lanet herif herkesi yarış dışı bıraktı."

"Yani yarın akşamki yıldönümü partisinde olacağını söylemek için iyi bir zaman değil mi?"

Drew'un çenesi kırılma noktasına kadar gerilir. "Hayır, Jesse, şu an iyi bir zaman değil."

"Oh."

Sam, "Bir içkiye ihtiyacın var," dedi.

"Hayır, iyi bir sikişe ihtiyacım var Sam ve siz iki kızla öğle yemeğimi bitirdikten sonra tam olarak alacağım şey bu. Açlıktan ölüyorum." Gidiyor, her adımı öfkeli, temposu oldukça hızlı.

Drew tekrar durup telefonuna cevap verirken Sam, "Gerçekten acıkmış," diye takılıyor. Telefonu kapatmadan, ceketini düzeltmeden ve bizi takip etmeden önce açık patlamasının tüm gücünü alarak onu geçiyoruz.

"Bunu aştım," diyor ve bara girerken gülüyorum, gözlerim onu nerede bulacaklarını biliyormuş gibi hemen Ava'ya takılıyor. Yüzünde sık sık takındığı o bölünmüş ifade var; hem sevinçli hem de kızgın. Mutlu ama beni gördüğü için mutlu değil.

Kate'e bakıyorum ve o da sessizce başını sallayarak bana yardım ettiğini söylüyor. Aferin kızıma.

Lanet olsun. Bunu gerçekten yapıyor muyum?

Ava'nın yanağına bir öpücük konduruyorum, şarap kokusu alınca geri çekilmekten vazgeçiyorum. Öğleyi geçmedi bile. Ve bu bir iş günü, daha yarısını tamamladığımız bir iş günü.

Mantıklı ol, kardeşim. Bir zamanlar saati bir şahin gibi izler, öğle vaktinin bir an önce gelmesini dilerdin.

İçten içe gülüyorum. Aynen öyle. Sağlıklı değildi. Sağlıklı içki içmek sosyal içkidir, belki ayda bir ya da iki kez. Kesinlikle öğle tatilinde değil. Patrick ne derdi?

Karşıya bir sandalye çekip alçalıyorum ve Ava'nın kalçasına dokunarak kaybettiğim zamanı telafi ediyorum. Bana ters ters baktığını hissedebiliyorum.

"Arabamın anahtarlarını aldın," diyor öfkeyle.

Onu görmezden geliyorum. Yemeğe tartışmak için gelmedim. "Herkes iyi mi?"

"Ben iyiyim," diye cıvıldıyor Kate, Ava bacağını dokunuşumdan çekmek için çabalarken ve ben biraz mücadele ederek onu tam olarak olduğu yerde tutarken. "Ve sipariş veriyorum," diye devam ediyor Kate, menüyü kapıp ayağa kalkarak. "Herkes ne alıyor?"

"Benim için salata," diyor Sam, sakinleşerek. "Ne sevdiğimi biliyorsun."

Drew menüyü tararken kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben club alacağım, ekstra domuz pastırması, turşu, patates kızartması, biraz lahana salatası ve bir bira." Menüye masaya vuruyor. "Lütfen."

"Ve biraz da seks," diye ekliyor Sam.

"Bu tatlı için." Drew alaycı bir şekilde gülümsüyor ve sandalyesinde geriye doğru yığılıyor. Ava'ya bakıyorum, beni izlediğini ve hayal kurduğunu görüyorum.

"İçki içmişsin." Suçlama ağzımdan döküldü ve inanılmaz derecede suçlu görünerek dondu kaldı.

"Bu bir kazaydı."

Sadece bir kadeh şarap. *Bir* kadeh. "Seninle birlikteyken içki içmende bir sakınca görmüyorum Ava," diyorum, suçluluk duygusunu ortadan kaldırmayı umarak, dikkatimi Sam ve Drew'a geri veriyorum. *Bir* bardak.

Kate elinde bir tepsi içki taşıyan bir garsonla dönerken Drew, "Bu bir spor olmalı," diyor.

"Ne yapmalı?" Ben soruyorum.

"Lanet olsun." Sam, Kate ona bir bira uzatırken gülümsüyor. "Don Juan kendini profesyonel sanıyor."

"Öyleyim," diye homurdanıyor Drew.

"Don Juan kadınları baştan çıkarmasıyla ünlü değil miydi?" Kate sorar. "Baştan çıkarmak istemiyorsun, Drew, sadece sevişmek istiyorsun. Değil mi?"

Drew elindeki bira şişesini Kate'e doğrultuyor, ben de Ava'nın bundan ne çıkardığını merak ederek göz ucuyla bakıyorum. Görünüşe göre hiçbir şey. Hâlâ beni izliyor. Kalçasını sıkarak onu şaşkınlığından kurtarıyorum ve o da gülümsüyor.

"Doğru," diye onaylıyor Drew. "Ve bu bir ekstrem spor olarak kabul edilmeli."

"Ee"-Kate sandalyeye doğru eğilirken dili yanağında- "Victoria nasıl?"

Dudaklarımı büzüyorum ve masadaki diğer herkesle birlikte dikkatimi Drew'a çeviriyorum.

"Hiç sorma. Çok tatlı biri ama Tanrım, biraz neşelenmesi lazım."

Ava'nın bacağını tutuşumun altında kaydığını hissediyorum. "Neden gitmesini istedin?" diye sorarak beni şaşırtıyor. Drew'un Victoria'yı Malikâne'ye davet ettiğini nereden biliyor? Dudakları düz bir çizgi oluşturan Kate'e bakıyorum. Kate ona söylemiş. Sam Kate'e söyledi. Drew Sam'e söylemiş.

"Ben buyum," diyor Drew, özür dilemeden. "Sevdiğim şey bu."

"Amin." Sam ince havaya kadeh kaldırıyor ve Kate de ona katılarak bardağını onun şişesine vuruyor, ikisi de bilerek gülümsüyor. *Lanet olsun.* Göz ucuyla gizlice Ava'ya bakıyorum ve göreceğimi bildiğim şeyi görüyorum. Kocaman gözler.

"Her neyse"-Drew sandalyesinde arkasına yaslanır, göğsünü dışarı çıkarır, gerinir-"Bundan en iyi şekilde yararlanmalıyım. Otuz beş yaşına geldiğimde sarkık bir kış ve erkek memelerine doğru kaygan bir yokuş inmiş olacağım." Kaşlarını çatıyorum ve önüme bakıyorum. Öyle mi? Kışımın yanakları, ki bunu söylemekte sakınca görmüyorum, kaya gibi, doğal olarak gergin. "Beni ben olduğum için seven bir kadını düşüneceğim ve

İhtiyacım olduğunda bedenim için değil," diye ekliyor ve tekrar rahatlayarak masanın etrafındaki bitmek bilmeyen bıkkınlığa bakıyor.

Birdenbire vücudumdaki her kas gerilmeye ve gevşemeye başlıyor, tekrar tekrar, otuz yedi yaşındaki zihnim bana daha fazla çalışmam gerektiğini söylüyor. Tanrı aşkına. Son derece formdayım. İnanılmaz formdayım. Ama formda olmak her zaman sağlıklı olmak anlamına gelmiyor.

Pazartesi 38.

Bu düşünce Ava'nın bacağını daha sıkı tutmama neden oluyor. Bana doğum günümün ne zaman olduğunu sormadı. Kendi doğum gününü de söylemedi, söylemesi de gerekmiyor. İlk buluşmamızda çantasını terbiyesizce karıştırdıktan sonra ehliyeti aklıma kazındı. 27 Şubatth . Bu inanılmaz derecede kötü, çünkü daha birkaç ay önce yirmi altı yaşına girdi. Bu da benim ondan sadece üç ay için on bir yaş büyük olduğum anlamına geliyor. Yılın diğer dokuz ayında ise ondan tam on iki yaş büyüğüm.

Yüzümü buruşturdum ve sandalyeme gömüldüm. Doğum tarihi bir ilişkide standart bir bilgidir.

Sınırsız. Doğal bir ilerleme.

"Eh, sadece dokuz yılım kaldı, o yüzden doysam iyi olur." Kate'in kuru esprisi beni sessiz düşüncelerimden uyandırdı. Otuz beş yaşına kadar dokuz yıl. Tanrım, tekrar genç olabilmeyi ne kadar isterdim. Bazı şeyleri ne kadar farklı yapardım. Ama bu öğle yemeğinde sürekli bir şok halinde görünen Ava'ya bakarken, hayatımda farklı bir şey yapsaydım onunla tanışamayacağım düşüncesinden nefret ediyorum. Ve bir kez daha onu bulmak için sevdiğim her şeyi kaybetmek zorunda kaldığım acı gerçeğini düşünüyorum. Yutkunuyorum ve gözlerimi masaya dikiyorum. *Onu elimde tutmak için ne gerekiyorsa yaparım.* Çünkü bir daha kaybedemem.

"Biz kadınları sizden daha çok etkiliyor."

Kafamı kaldırıp baktığımda Kate'in şarap kadehini havada salladığını görüyorum, dikkati *bizim üzerimizde*. Erkeklere. Gerçi ne hakkında konuştuğunu hatırlayamıyorum.

"Sana da böyle mi oldu Jesse?" Ava soruyor, beni iç karartıcı düşüncelerimi bir kenara itmeye ve neden bahsettiğimizi iyice düşünmeye zorluyor. Sanki bana hatırlatıyormuş gibi kığımın yanakları tekrar sıkılıyor.

"Hayır." Ona bakıyorum, kötü gizlenmiş sırıtışının tadını çıkarıyorum. "Vücut konusunda eksik olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Olmadığımı biliyorsun."

"Yani, ben hala senin tanrın mıyım?"

"Sen kibirli bir tanrısın."

Onu kendime çektim ve gün ışığında onu öptüm. Onun kibirli tanrısından daha fazlası olmama izin verir miydi? Kibirli kocası gibi mi? *Sınırsız*. Kendini bana doğru itiyor, verdiğim her şeyi alıyor ve aynı zamanda daha fazlası için yalvarıyor, dili açgözlülükle benimkiyle düello yapıyor. Bu iyiye işaret. Masanın etrafındaki arkadaşlarımızın alaycı seslerini duyuyorum ve onu serbest bırakıyorum, birkaç dakikalığına kızarmış yüzünün görüntüsünün tadını çıkarıyorum.

"Cidden, çocuklar," diye inliyor Kate ve ben ona bakıyorum. Gülümsüyordu. Bu sabah onu aradığımda yarı uykuluydu ama bu gergedan fikrinin iyi olduğunu düşünüyor. Harika. Ben de öyle. "İşte yemek, bu kadar özensizlik yeter."

"Kendini dışlanmış hissediyor musun?" Sam onu boğarak sorar ve Kate'in onu itmesini sağlar. Birkaç patates kızartması alıp dudaklarının arasından geçiriyor ve Kate başını salladığında çiğnerken gülümsüyor.

"Ye bebeğim," diyorum Ava'nın tabağını önüne koyarken.

"Sen de ye," diye karşılık veriyor, benim hareketimi taklit ederek tabağımı yaklaşıyor. "Üzgünüm, fıstık ezmesi yoktu."

"Suçlu," diye mırıldanıyorum, çatalımı alıp bir cipse saplıyorum, bir elim boşta ve Ava'nın kalçasında. "Minibüs nasıl?"

Kate iç çeker ve yutkunur. "Rüya gibi. Eğer bu kadar zengin olmasaydın, sana geri ödemeyi teklif ederdim."

"Çok onurlusunuz. Şanslısın ki ben çok zenginim." Ava'ya doğru bir bakış attım. "O kadar zenginim ki, aslında Ava istese çalışmayı bırakabilir."

"Sevmiyor," diyor gülerek. "Çünkü işini seviyor." "Bilmez miyim," diye mırıldanıyorum. "Peki ya kendi işin?" diye soruyorum, Ava ve benim aramda üç çift meraklı gözün dolaştığını hissediyordum.

"Bunu hiç düşünmemiştim." Kaşlarını çatı ve ben içten içe gülümsedim. Bu ekilmiş bir tohum. Ne kadar hızlı büyütebilirim? "Belki bir gün. Patrick harika bir patron ve ben bu kadar büyük bir adım atacak durumda değilim. Kendi evim bile yok."

Ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum ve o da irkilip özür diler gibi bakıyor. Hâlâ Lusso'yu evi olarak görmüyor. Hâlâ paramı kendi parası olarak görmüyor. Tanrı aşkına, daha ne kadar sürecek?

"Bugün penis şeklinde bir pasta teslim ettim," diye söze giriyor Kate, beni şikayetimden uzaklaştırmak için bariz bir girişimde bulunarak. "Çok büyüktü."

Sam gururla, "Kremi ben yaydım," diye ekliyor. "Daha önce bir pastanın boşaldığını hiç görmemişim."

Ava gülüyor ve ben dehşet içinde başımı sallarken Drew dehşete düşmüş görünüyor. "Kim penisli pasta sipariş eder ki?" Elindeki, ucu mayoneze bulanmış cipsi düşünüyor ve yüzünü buruşturarak tabağına bırakıp ellerini siliyor. "Ben tokum."

"Yarın gece için her şey hazır mı?" Kate rahatça soruyor. Onu uzun zamandır tanımıyorum ama soğukkanlı görünmek için ne kadar çaba harcadığını görebiliyorum ama mavi gözlerinde heyecanlı bir parıltı var. Umarım Sam ne yaptığını biliyordur.

Ava tabağını iterken "Her şey hazır," diye onaylıyorum. Doğal olarak, iyi bir çaba gösterdiğini görerek kalıntıları inceliyorum. Elimdeki sandviğin diğer yarısına bakıyorum, tok hissediyorum. Geri kalanıyla asla başa çıkamayacağım. Bugünlerde iştahlı olmak güzel ama midem bu kadar yemeğe alışkın değil.

"İşe dönsem iyi olacak," diyor Ava, ayağa kalkarak.

"Ben de geliyorum." Ava'nın itirazına aldırmadan sandviğin kalanını bir kenara atarak kalkıyorum. O vedalaşırken ben de hesabı kontrol edip biraz

Bir bira şişesinin altındaki parayı alıp Kate'e başımı sallıyorum. Sam elini cebine attığında "Anladım," diyorum. "Bir sonraki randevumuzda bana ikinci çayı ısmarlayabilirsin."

Drew ayağa kalkarken gülüyor ve elimi sıkıyor. "Sağ ol dostum. O hıyar emlakçı benim bölgeme taşındığından beri sıkıntıyı hissediyorum."

"Gerçekten mi?" Sam telaşla sorar.

Drew sırf bunun için fakirliği savunuyor. O artık para basıyor ve birkaç kayıp anlaşma bunu değiştirmeyecek. "İşler sıkışırken üyeliğini askıya almamı ister misin?" Soruyorum.

Kaşlarını çatıyor, hem de çok sert bir şekilde, uzattığım elimi görmezden gelerek. "Siktir git Jesse. Malikane aklımı başımda tutan tek şey."

Gülümsüyorum ve Ava'yı alıp bardan dışarı çıkarıyorum. "Hey," diye sesleniyor Kate, ikimiz de yavaşlıyoruz. "Cumartesi gecesi, kız kıza içelim mi?" Bu bir soru mu yoksa hatırlatma mı? Suratımı astım. Bütün hafta sonunu Ava'yla geçirmeyi planlamıştım. Yarın yıldönümü, Cumartesi günü sevişme, belki ona önemli bir şey sorma.

Ava Kate'e dönüyor ve gerginliğini hissediyorum, ancak Kate'in bana yönelttiği ilgili bakışları dikkatimi çekiyor. Ne yapmaya çalışıyor? Beni test mi ediyor? Beni kışkırtıyor mu? Telefon görüşmemizdeki sözleri birden aklımda çınlıyor.

Değişir mi? Biraz sakinleşecek misin?

Gülmüştüm. Neden bahsettiğini merak etmişim. "Arkadaşının bitmek bilmeyen küstahlığına devam edip etmemesine bağlı," diye cevap verdim. "Peki yardım edecek misin?"

Kate kabul etmişti. Güldü. Ama sakinleşmem konusunda ciddiye. Bu bir test.

"Belki gelecek hafta," diyor Ava, biraz tiz ve cırtlak bir sesle.

Kate'e onun testini geçebileceğimi kanıtlamak için ihtiyacım olan kelimeleri umutsuzca arıyorum. "Gidebilirsin." Ağzım kapanmadan önce hızlıca tükürüyorum. Dışarı çıkabilir ama emin olun aşırı içki içmeyecektir. Aslında,

Muhtemelen en iyisi hiç içmemesi, özellikle de onlarla gitmeme izin vermemekte ısrar ederse. Ki edecek.

"Hayır," diye karşı çıkıyor Ava, kararlı bir şekilde. "Yarın Malikane'nin yıldönümü var. Çok yorgun olacağım." Bütün hafta sonunu benimle geçirmeye kararlı olduğunu düşünmek istiyorum. Ne yazık ki, sadece arkadaşlarımızın önünde bir hesaplaşmadan kaçınmaya çalıştığını fark ediyorum. Kate beni zor durumda bırakacağını düşünüyorsa siktirip gidebilir, ben de boyun eğirim. Ava'nın güvenliği ve benim akıl sağlığım söz konusu olduğunda değil.

"Hey, sorun olmadığını söyledi." Kate'in gözleri benimkilerde kaldı. Benden yayılan uyarıyı görüyor olmalı.

"Seninle sonra konuşacağım."

"Ah, evet, elbette." Kate hınzırca sırtarak dikkatini Ava'ya veriyor ve ben de üzerimdeki baskının hemen hafıflediğini fark ediyorum. "Sonra görüşürüz."

Ava'yı çekiyorum, kendimi spot ışıklarından ve daha fazla incelemeden kurtarmaya hevesliyim, Kate'in kışını cehenneme lanetliyorum. Beni test ediyor. O lanet minibüsü geri alabilirim.

Ava kolumun altında, kaldırımda yan yana yürürken, o tanıdık umutsuzluk hissinin üzerime çöktüğünü hissediyorum. Bu saatler tarihinin en hızlı saatiydi. Ve önümüzdeki dört saatin günler gibi geçeceği kesin. Ava'nın lazer odaklı bakışlarının ileriye yöneldiğini, yüzünün düşünceli olduğunu fark ediyorum. Ve tam olarak ne düşündüğünü biliyorum.

Durdu ve bana baktı. "Dışarı çıkarsam içki içmeyeceğim, değil mi?"

"Hayır." Lafı dolandırmıyorum. Dürüstlük en iyi politikadır.

Kendi düşüncelerimden ürküyorum - bir sinirim var - ve Ava oldukça öfkeli görünerek uzaklaşıyor. Anlayamıyorum. Neden kendini böyle savunmasız bırakmak istesin ki? Korkunç seçimler yapma riskini göze alıp, sonra da berbat bir akşamdan kalmalığın etkisiyle bir gün boyunca kendine gelemeyip benden daha fazla zaman çalmak. "Partide bir içki içebilirsin," diye sesleniyorum, onu yatıştırmak umuduyla peşinden gidiyorum. İçmesi gerekiyorsa, tamam, ama biz

Karşılıklı olarak kabul edilebilir şartlara varmamız gerekiyor ve alkolün varlığında bulunmam makul görünüyor.

"Kapıcılara da beni gözetletir misin?" diye sorar.

Her şeye karşı çok olumsuz bir algısı var. "Onlardan seni gözetlemelerini istemiyorum Ava. Sana göz kulak olmalarını istiyorum."

"Kurallara uymazsam seni mi arayacağım?"

"Hayır," diyorum yavaşça, onu dürtüyorum, gözlerimi devirerek kolumu boynuna doluyorum. "Ve eğer barın zemininde yuvarlanırsan beni ara." Suçlayıcı bir ifadeyle başının arkasına bakıyorum. "Belinde var olmayan elbisenle." Şu lanet elbise.

Sessiz kalıp bizi ofisine götürmeme izin verdiğinde kanıtlandığı gibi, geri dönüşü yok. Acaba bugün bunu atlatıp Patrick'in birlikte olduğumuzu bilmesine izin vereceği gün mü?

Ama . . . hayır.

"Artık gitmeme izin vermelisin," diyor sessizce, kararsızca. Bunu düzeltmemiz gerekiyor. Ailesi, patronu. Bizi bilmeliler. Görmezden geldiği bir protesto homurdanıyorum. "Günün geri kalanında ne yapacaksın?"

"Kendini düşün."

İç geçirdi. "İşim biter bitmez seninkine döneceğim."

Tanrım, yaşadığı yeri kabul etmesi için ne gerekiyor? "Bizimki," diye homurdanıyorum. "Ne zaman?" Ayrıntılara ihtiyacım var. Onu almayı teklif etmeyeceğim. Reddedeceğini biliyorum, bu yüzden beni öldürse de ve özgür olduğumda tamamen anlamsız hissettirse de, kaçınıyorum.

"Altı gibi."

İşte yine o kelime. *Ish*. Tercüme edersek, belirsiz. "Bu etiketi seviyorsun, değil mi?" O rahatsız bir şekilde kıpırdandığında başımı eğiyorum. "Ish."

Uzanıp dudaklarını büzüyor. Bu asla kaçırmayacağım bir fırsat. Onu yakalayıp koluma atıyorum ve çılgınca öpüyorum. "Tanrım, seni seviyorum, seviyorum, seviyorum," diye fısıldıyorum ve o da gülümsüyor,

Yüzünün her santimini tarayıp hepsini zihnimde tazelerken bana bakıyor.

"Biliyorum."

Onu ayağa kaldırarak yüzümü boynuna dayadım ve pantolonumun arkasında şiştiğimi hissettim. *Ah canım.* Ama bu kaçınılmaz. *Lanet olası iş.* "Sana doyamıyorum." Etini ısıyorum, emiyorum, yalıyorum. "Seni eve götürmeme izin ver."

Telefonu araya girdiği için cevap verme fırsatı bulamıyor ama çantasını karıştırırken ve ben boğazını okşamaya devam ederken bunun beni amaçladığım iknadan alıkoymasına izin vermiyorum. Bu da sessizce inlediğinde, titreşimi dudaklarımda hissettiğim anlamına geliyor. Onun da bu kadar gergin olmasından cidden hoşlanmıyorum.

Geri çekiliyorum, yüzünü buluyorum. Yüz ifadesinden de hoşlanmadım. "Kim o?" diye soruyorum.

Telefonu cevapsız bir şekilde çantasına giriyor. "Sadece bir müşteri. Senin evinde görüşürüz." Biraz fazla aceleyle uzaklaştı. Bundan da nefret ediyorum.

"Lanet olsun, Ava." Homurdanıyorum. "*Bizim.*" Burası *bizim* lanet yerimiz. "Kimdi o?" Daha aptalca bir soru sorulabilir mi?

"Ben Mikael." Yüzü kızarmış gibi görünüyor. Rahatsız olmuş. Onun rahatsızlık hissinin benimkiyle hiçbir ilgisi olmadığına dair onu temin etmeli miyim? "*Sadece* bir müşteri." Ben onun inatçı tepkisini hayretle izlerken, o elimden kurtulup uzaklaşıyor. Ofisinde kayboldu, tekrar çaldığında telefonuna cevap verdi. İnاتçı herif. Vücudumdaki her kas geriliyor, stresli bir ter patlak veriyor ve bunun kötü bir fikir olduğuna onları ikna etmeye fırsat bulamadan ayaklarım hareket ediyor. Beni o ofise götürürlerse, kendimi Ava'nın kötü defterinde bulma ihtimalimin çok yüksek olduğunu ve bundan kurtulma şansımın olmadığını. Bunu adımı bildiğimden daha iyi biliyorum. Geri dönmem gerektiğini biliyorum. Nefes almalıyım.

Ve yine de . . .

Kapıyı kapanmadan yakalıyorum ve onu masasına kadar takip ediyorum, gözleri benim ağırlaşmış, tedirgin çerçeveme sabitlenmiş meslektaşlarını görmezden geliyorum. Oturuyor, sandalyesinde dönüyor ve beni masasının dibinde bulduğunda neredeyse düşüyor. Koyu renk gözleri genişledi. Ağzı açık kaldı. Bakışları arkamdaki insanlardan onun arkasındaki ofise sığıyor. Ve hala, benim açıkça üzgün olduğum gerçeğinden çok onlarla ilgileniyor.

Gözlerim kısılıyor ve beynimin her bir parçası onun telefonunu ele geçirip parçalamamı, böylece onu tekrar arama ihtimalini ortadan kaldırmamı söylüyor. Ama ofisi arayabilirdi. Ona e-posta gönderebilir. Uğrayabilir.

Sikeyim.

Kulağındaki telefon titriyor. "Mikael," diye kekeliyor, kendini toparlamaya çalışıyor. "Özür dilerim." Başını iki yana sallar. "Evet, tamam." Kaşlarını çatıyor. "Evet, tamam," diye tekrarlıyor. "Teşekkür ederim." Ve sonra kendini sandalyesine geri itiyor, yutkunuyor. "Pardon?" diye fısıldıyor. İçimi bir korku kaplıyor, ellerim seğiriyor. *Ne diyor bu piç kurusu?*

Sadece bana bakıyor. Sessizce bakıyor, Mikael ne diyor? Boğazını temizliyor, kafasını soru sorar gibi bana doğru eğmeden önce bir kez daha arkasını kontrol ediyor. Konuşamıyorum. Kıpırdamıyorum bile, korkudan felç olmuş durumdayım. "Bir ay kadar," diye fısıldıyor, kararsız.

Karmakarışık bir halde ona bakıyorum.

"Neden olsun ki?" diye soruyor, gözleri giderek büyüyor. "Tamam." Aramayı kesiyor, göğsü derin nefesleriyle birlikte inip kalkıyor. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Onu okuyamıyorum da. Kızgın görünüyor, ama bunun nedeni söyledikleri mi, yoksa sadece ofisinde durduğum için mi? Ava'yı tanırım. İş yerinde olay çıkarmak istemez, o yüzden eve gidene kadar benden uzak mı duruyor? Beni terk etmeden önce tiksintisini açığa vurmak için mi bekliyor?

"İşteyim," diyor birbirimize uzun süre bakmış gibi hissettikten sonra nihayet nefes alarak.

"Onu bir daha görmeyeceksin," diye homurdandım.

"Neden?"

Nefesimi tutuyorum. *Neden?* Ona söylemedi mi? Rahatlamış olamam. Dürtüyor. Karıştırıyor. "Sadece yapmayacaksın," diye onaylıyorum. "Bu bir rica değil Ava. Bu konuda bana karşı gelmeyeceksin."

"Lusso'da görüşürüz," diye karşılık veriyor, kelimeleri gergin. Tercümesi, bu konuşma bitmedi. Ve *ev* demedi. Bizim evimiz.

"Evet, yapacaksın." Ölü bacaklarımı hayata döndürüyorum ve kaslarımdan biri zıplayıp beni ofisinin etrafında zıplatıp ortalığı dağıtmadan önce kıkıımı oradan çıkarıyorum. Dışarı çıkıp temiz havayı doyumsuzca içime çekiyorum ve beni ayakta tutması için duvarın kenarına yaslanıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. Ayağa kalk. Düşünüyorum.

Sokağın sonuna kadar sendeleyerek gidip köşeyi dönüyorum, sırtımı bir duvara yaslıyorum, daha rahat nefes almak için olmayan bir kravatu çekiştiriyorum. Bir elimi kaldırıp kaşlarımı siliyorum, elimdeki telefona bakıp birkaç derin nefes alıyorum. "Sikerim böyle işi." Onu arıyorum ve şerefsiz telefonun çalmasına izin verdikçe çalıyor, bu da benim daha fazla sinirlenmemeneden oluyor. Beni sesli mesaja yönlendiriyor ve ben de lanet şeyi patlatmadan önce hemen kapatıyorum. Sakin ol. Oyunlarından etkilendiğimi anlamasına izin verme.

"Hey!" Başımı kaldırıp Kate'in yaklaştığını görüyorum, halimi görünce gülümsemesi azalıyor. "Ne oldu?"

Nereden başlayabilirim ki? Enerjim ya da isteğim olsaydı, ona ne halt ettiğini sorar, kızlar gecesi düzenleyerek hayatıma daha fazla stres eklerdim. Neyse ki Kate için uğraşacak daha acil meselelerim var. "Hiçbir şey." Zayıf bir gülümseme denemesi yaptım.

"Bu Cumartesi günü dışarı çıkmamızla mı ilgili, çünkü-"

"Hayır, Kate, Cumartesi günü dışarı çıkmanla bir ilgisi yok." Keşke olsaydı. "Ben sadece-" Ne diyebilirim ki?

"Gergin mi?"

"Evet, gerginim."

Gülümsüyor ve küçük bir kese uzatıyor, ben de kabul edip cebime sokuyorum. "Yarın görüşürüz." Amaçsızca yürümeye başlıyorum, ilerlerken gözlerini sırtımda hissediyorum.

Ata
binmeliyim.

Koş.

Şu anda ikisini de yapsam muhtemelen kendimi öldürürüm. Bunun yerine arabamın park ettiği sokağı geçip Piccadilly'den Green Park'a gidiyorum. Hayatımı riske atmayacak bir şekilde kafamı boşaltmam gerekiyor. Ya da başkasınınkini.

Yine de aklıma gelen en parlak fikir bu değildi. Parka adımımı atar atmaz küçük bir kızın ciyaklamalarını duyuyorum ve gözlerimi kapatarak bu sesin tanıdık bir zevk çılgılığına dönüştüğünü hissediyorum. Ve beraberinde dayanılmaz düzeyde bir acı geliyor. Onu engellemek için çok uğraşıyorum, köpek gezdirenleri, koşucuları, çocuk arabalı anneleri atlatarak yürümeye devam ediyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. Gömleğim terden yapış yapış oldu.

Diğer tarafa ulaştığımı fark ederek duruyorum ve Buckingham Sarayı'na bakıyorum. Dönüp geri gidebilirdim ama omzumun üzerinden baktığımda tek gördüğüm, kaçınılması gereken bir dizi tetikleyici. Bu saatte parkta hiç bulunmamıştım. Her zaman sabahın köründe, etrafta koşucu arkadaşlardan başka kimse yokken ya da nadiren de olsa öğleden sonra anneler çocukları akşam yemeği için eve götürdüklerinde. Tekrar saraya dönüyorum, sağıma soluma bakıyorum ve amaçsızca yürümeye devam ediyorum.

Ama amaçsızca değil.

St. James Park'a
ulaştım. Girin.

Ördek Adası'na varana kadar, artık etrafıma karşı hissizleşmiş bir şekilde yürümeye devam ettim. Bunu ben istedim. Bu acıyı. *Daha fazla* acı. Daha fazla hatırlatma. Bir banka ulaşmak için gereken birkaç adımı atıyorum ve kendimi çok zayıf hissederek bankın üzerine yığılıyorum. Çok savunmasız. Gözlerimi kapatıyorum, görebileceklerinden ve bunun bende yaratabileceği kargaşadan korkuyorum. Ve orada öylece oturuyorum,

Londra'nın merkezindeki bir parkın bankında, tüm sorunlarıma cevap bulması için dua ederken kederli halimi görüyorum. Merhamet için dua ediyorum.

"Baba!"

Kalbimin küt küt atmasıyla gözlerimi açıyorum. Hiçbir şey görmüyorum; ne dolaşan insanlar, ne oynayan çocuklar, ne de koşan koşucular. Sadece tek bir şey görüyorum. En değerli, en sevgili şeyimi.

"Vak, vak, baba."

Kalkıp yanına gidiyorum, diz çöküp tohum torbasını açmasına yardım ediyorum ama sabırsız küçük elleri torbayı yırtıp açıyor ve kuş tohumlarını etrafa saçıyor.

"Oopsie daisy."

Bir ördek sürüsü sudan çıkıp bizi pusuya düşürürken, "Tüh papatya," diye sessizce gülümseyerek taklit ediyorum.

"Vak, vak."

Gagalıyor, kanat çırpıyor ve Rosie kıkırdayarak kollarını çırpıp onlarla birlikte paytak paytak yürürken ayaklarımızın etrafında didişiyorlar.

"Vak, vak."

"Buraya gel." Bacaklarımızı sıkıştıran kaosun içinden onu kucaklayıp omuzlarıma aldım. Yukarı baktım. Hâlâ kanat çırpıyor, vaklıyor, gülüyor.

Ve bu çok değerli. Çok kıymetli.

"Bu senin telefonun mu, dostum?"

Geriye dönüp baktığımda bir koşucunun ayağını bir çöp kutusuna sıkıştırmış gerindiğini görüyorum. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde etrafıma bakındığımda, yol ile göl arasında bir bariyer oluşturan ve insanların suya fazla yaklaşmasını engelleyen alçak korkulukları görüyorum. Gölün kenarında duruyorum ve

Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Kalbim tekmeliyor. Başımı kaldırıp omuzlarımı yokluyorum.

Gitti.

Nefesim kesiliyor, hâlâ onun ağırlığını hissediyorum. "Kahretsin." Gözlerimi kabaca siliyorum, adımlarımı tersine çeviriyorum ve bacağımı korkulukların üzerinden sallandırarak kendimi sağ tarafa koyuyorum. Bankın yanına gidip tahtanın üzerine düşüyorum. Aynı hayranlık duygusunu tekrar hissedebileceğimi hiç hayal etmemiştim. Huzuru. Amaç. Mutluluk için gerçekten son bir şansım olabilir miydi? Ve yine de, dengede asılı duruyor, ona yönelik tehditler acımasız.

Cebimi yokluyorum ve Kate'in bana verdiği keseyle birlikte telefonumu çıkarıyorum.

Ne gerekiyorsa.

İrkildim ve saate baktım. Bir saat geçmişti. Ve sonra aramasına cevap verdim. "Jesse Ward," dedim soğukkanlılıkla. Sessizce.

"Peki karımı en son ne zaman siktin?"

Bu soruya cevap veremem. Bu soruya cevap *veremem*. O biliyor ama teyit edersem lanetleneceğim. "Ondan uzak dur, Mikael."

"Yoksa?"

Başka şansım yok ve o da bunu biliyor. "Ve karını da benden uzak tut."

"Eski eşim. Annesini görmek için Danimarka'ya döndü. Sanırım yaralarını sarıyor."

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, Mikael," diyorum, bunu bilmesine ihtiyacım var. Eğer bu beni kalpsiz bir piç gibi gösteriyorsa, kabul ediyorum. Beni çaresiz gösteriyorsa, kabul ediyorum.

"Ne zaman?"

Nefes alıyorum, kaslarımı kilitliyorum, sakinleşmeye zorluyorum. "Ava'dan uzak dur. Benden uzak dur." Telefonumu sıkıca kavrayarak kapatıyorum. Etrafımdaki boşluk şimdi meşgul, gözlerim gerçek hayatı görmeme izin veriyor. Ve hissediyorum. Ama ben küçük kızım kalmak, onun sınır tanımayan sesini dinlemek istiyorum.

Kıkırdamalar. Ama o zaman Ava'ya sahip olamazdım. Aşk nasıl böyle isyankar bir çatışmaya neden olabilir?

Elimdeki kadife keseyi düşündüm, yumruğumu sıktım, ayağa kalktım ve arabama doğru yürüdüm.

Ava ile arkadaş olmalıyım. Ve ona Mikael'den bahsetmeliyim. Bu şekilde devam edemem.

Malikânenin önünde oturmuş, direksiyona o kadar uzun süre baktım ki, artık direksiyon direksiyon olmaktan çıktı. Hiçbir şeyden oluşan siyah bir bulanıklık. Çalma listem kim bilir ne kadar zaman önce bitti ve kırım öldü. Arka cebimdeki telefonum çaldığında hareket etmek zorunda kalıyorum, çıkarmak için kırımı kaldırıyorum. Steve. "Merhaba," diyorum, tekrar yerleşiyorum.

"Beyaz BMW, Matthew Gary Turner adına kayıtlı."

Matt. Gözlerim önümdeki ön cama takılıyor, her santimim sertleşiyor. Bugünün büyük bir bölümünü oldukça gergin hissederek geçirdim, şimdi tüm vücudum ağrıyor. "Matthew Turner," diye tekrarlıyorum, sesim şaşkırtıcı derecede sakın çıkıyor. Belki de içimde hiç öfke kalmadığı içindir. Verecek hiçbir şeyim kalmadı.

"Doğru," diye yanıtlar Steve. "Onu tanıyor musun?"

"Evet, onu tanıyorum." Telefonu kapatıyorum, zihnim taşan bok çanağıma yeni eklenen bu adamın etrafında daireler çiziyor. Malikânenin etrafında ne halt ediyor bu?

Tap, tap, tap.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, koltuğumda zıplıyorum.

"Bütün gün burada mı oturacaksın?" Sam benim için kapıyı açarken soruyor. "Bir saatten fazladır buradasın."

Nefes veriyorum ve iniyorum, vücudumu gererek önce Malikâneye, sonra da saatime bakıyorum. "Gitmem gerek," diyorum, koltuğa geri çöküyorum ve kapıyı çekip motoru çalıştırıyorum. Saat beşi geçti. Trafikle boğuşarak Lusso'ya döndüğümde saat altı olmuş olacak. Ava evde olacak.

Sam kapıyı tekrar açıyor, ben de kapatmak için onunla mücadele ediyorum. "Ne oluyor lan?" diye soruyor. "Sorun ne?" Yorgun gözlerimi ona çeviriyorum ve o da geri çekiliyor. "Kahretsin Jesse, ona söylemelisin."

Gülüyorum. Evet, aynen böyle, sevdiğim kadına - uğruna ölebileceğim kadına - sikimi başka iki kadının içine soktuğumu söylüyorum. "Yapmak zorunda kalmayabilirim."

"Neden?"

"Van Der Haus beni ve Freja'yı biliyor. Ayrıca Ava ve beni de biliyor. Bu da şu anda şüphelerini doğrulayacak bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalıştığı ve bir yandan da oldukça ölümcül bir pisliği karıştırdığı anlamına geliyor."

"Lanet olsun."

"Evet. Üstüne üstlük, Ava'nın eski sevgilisinin Malikane'nin dışında takıldığını öğrendim. Bana şüpheli diyebilirsiniz ama Ava'ya vermek için benim hakkımda bir şeyler araştırıyormuş gibi geliyor." Cennette kalmamı engellemeye çalışan biri daha, her ne kadar cennet şu anda cehennem gibi hissettirse de.

"Peki ne yapacaksın?"

"Biraz taşaklı ol ve Ava'ya Freja'dan başkası bahsetmeden önce bahset."

"İyi plan."

"Ona evlenme teklif ettikten hemen sonra." Kapıyı çarpıp arabamı vitese takıyorum ama tam kenara çekecekken Sam kendini Aston'ımın önüne atıyor ve avuçlarını kaputun üzerine kapatıyor. Ben irkilerek ona inanamayarak bakarken, o da endişeli gözlerle bana bakıyor. "Ne oluyor lan?" Bağırıyorum, arabadan iniyorum.

"Evet, lanet olsun," diye bağırarak kapıya doğru yürüyor. "Delirdin mi lan sen?"

Kaşlarımı kaldırdım, aşağılandım. "Ölmek mi istiyorsun? Onunla evlenmek istemenin neresi delilik?"

Bana bakıyor, sadece bakıyor ve sonunda başını sallıyor. Sanırım çaresizlik içinde. "Öylesin." Ellerini havaya kaldırıyor ve Porsche'sine gidiyor. "Sen delirmişsin."

"Kim deli?" Sarah gökdelen topuklu ayakkabılarıyla çakılların üzerinde kasılarak yürürken soruyor. Sam'e uyarıcı bir bakış fırlatıyorum ama o bana bakmadığı için bunu anlayamıyor.

"O," diye bağıyor ve elindeki fobu arabasına doğru ateşliyor. "Birinin onunla konuşması gerekiyor."

Sarah beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Neden bir saattir burada arabanın içinde oturuyorsun?"

"Bir telefon görüşmesi yapıyordum."

Arabama geri kayıyorum. "Aslında Ava'yla birlikte olacağını sanıyordum."

"Belli ki değilim, değil mi?" Ve muhtemelen o da benimle konuşmuyor. Kapım yarı kapalı bir şekilde duruyorum ve Sarah'ya bakıyorum. "Neden Ava'yla birlikte olacağımı düşündün ki?"

Kaşlarını çatıyor, geri adım atıyor, sanki kendini bir şeyin atış menziline çıkarmış gibi. O şeyin ben olduğumdan endişeleniyorum.

"Sarah," diyorum yavaşça, sessizce. "Neden şimdi Ava'yla birlikte olacağımı düşündün ki?"

Arabasının yanında duran Sam'e bakıyor, kapısı da açık ama Sam arabaya binmemiş. O da benim hissettiğim kadar meraklı görünüyor. Ve endişeli. "Şey ..." diyor ve kayboluyor.

"Sarah, çıkar ağzındaki baklayı."

"Eski sevgilisinden eşyalarını alacağını söylerken kulak misafiri oldum. Ben de onunla gideceğini düşündüm."

"Siktir," diye nefes alıyor Sam.

Arabamın her hoparlöründen telefonumun zil sesi geliyor, John'un adı gösterge panelinde yanıp sönüyor. Direksiyonumdaki yeşil düğmeye basıyorum.

Tekerlek. "Kate tarafından alındı," diyor John.

"Biliyorum." Bunu yaptığına inanamıyorum. Kapımı çarpıp dönerek uzaklaşıyorum, Aston'ımın arka tarafı çakılların üzerinde kontrolsüzce zikzaklar çiziyor. "Onları takip et ve nereye gittiklerini söyle," diye emrediyorum.

"Ciddi misin Jesse?"

"Evet, cidden John. Bazı eşyalarını almak için eski sevgilisine gidiyor ve şu anda öğrendim ki, kapının dışında *iki kez* gördüğüm beyaz BMW onunmuş."

"Beyaz bir BMW mi?"

"Evet."

"Orospu çocuğu," diye nefes alıyor.

"Sen de mi gördün?"

"Evet, gördüm." Range Rover'ının motorunun çalıştığını duyuyorum. "Bana bir söz verebilir misin?"

"Hayır." Kapıları işaret etmiyorum, trafiği kontrol etmek için de neredeyse hiç durmuyorum, kendime birkaç kızgın korna sesi kazandırıyorum. Dikiz aynasına baktığımda Sam'in Porsche'sinin Aston'ımın kıcını öptüğünü görüyorum. Kollarını deli gibi sallıyor, sinirli ve John'un telefonundan bir çağrı geliyor. "Şehre döndüğümde seni ararım."

"Bekle," diyor John. "Bana fiziksel bir şey olmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye yalan söyleyip telefonu kapatıyorum ve Sam'in aramasına cevap veriyorum.

"Yavaşla lan," diye emrediyor, öfkeyle. "Kendini öldürteceksin, sonra da kimseyle evlenemeyeceksin."

"Evet, birazdan olacaklardan sonra ondan evet cevabı alacağımı sanmıyorum." Görüşümdeki kırmızı değişmiyor. Bu bardağı taşıran son damla. Mikael, Freja ve şimdi de Matt mi? Bir arada tutmaya çalışmaktan bıktım.

"Jesse, sakın ol."

Duymaktan bıktığım için telefonu kapattım. *Sakin ol. Sakin ol.* Bozuk plak gibiler. Bir Mercedes'in arkasından hızla geliyorum, ileride yoldaki bir viraj sollamamı engelliyor.

Bu beni
durdurmalı. Ama
durdurmuyor.

Ayağımı yere basıp vitesi küçültüyorum ve ayağımı yere vuruyorum, Mercedes'in korna sesi süzülerek yanımdan geçerken beni takip ediyor. Aynama bakıyorum, Sam'in arkamda olduğunu görüyorum, beni kaybetmek istemiyor. Ve beklediğim gibi, telefonum tekrar çalıyor. "Eğer şehre canlı varabilirsem, seni öldüreceğim. Her şeyden sonra, Jesse. Jake, Carmichael, Rosie, Rebecca, böyle mi sürüyorsunuz?"

Yola bakıyorum, odaklanmış durumdayım. Direksiyon başına geçmek her zaman riskli olmuştur. İçimde çalkalanan öfke. Yıllardır deli gibi araba kullandığım ve hala nefes aldığım için duyduğum kızgınlık.

Carmichael iyi bir sürücüydü. Bu onları kurtarmadı.

Parmak eklemlerim direksiyonun etrafında kansızlaşıyor, ayağım gaz pedalında daha da ağırlaşıyor ve şehre kadar tam bir pislik gibi sürüyorum. Wimbledon'a yaklaştığımda John'u geri arıyorum. "Batıya doğru gidiyorum," diyor kesin bir ifadeyle.

Batı mı? "Kensington, Holland Park, Notting Hill?"

"Herhangi biri olabilir. Bayswater Yolu'ndayım, Victoria Kapısı'na yaklaşıyorum. Trafik şok edici."

Telefonu kapatıp Steve'i ararken onlardan ne kadar uzakta olduğumu ölçüyorum. "Matthew Turner. Bana verebileceğin bir adres var mı?" Yine sırt kaşırmaktan bahsederse psikopatlaşmayacağıma söz veremem.

Zaten öyle olmadığın için mi?

"Ladbroke Crescent." "Orası
neresi?"

"W11."

"Notting Hill." Telefonu kapatıyorum ve John'u aramadan önce navigasyon cihazıma sokak adını giriyorum. "W11. Ladbroke Crescent."

"Daha sakinleşmedin mi?"

"Yaklaşamadım bile."

Sokağa giriyorum ve ileride John'un Range'ini ve Kate'in minibüsünü görüyorum. Durup indiğimde Kate telaştan çok korkmuş görünüyor ve John yanıma geliyor, ellerini kaldırmış, sakinleştiriyor. Olmaz. Böyle bir şey olmayacak. "Ne oluyor Kate?" Bağırıyorum. "Bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Anlatayım mı?" Gülüyor, ellerini öfkeli bedenimde bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Hayır, sana söylemeyi düşünmedim. Aklımın ucundan bile geçmedi, çünkü eşyalarını topluyor."

"Ona yapmamasını söyledim!"

"Senin derdin ne Jesse?"

Burun deliklerimin alevlendiğini hissediyorum, elim yukarı kalkıyor ve sıra evleri işaret ediyor. "Benim sorunum, onu son gördüğünde, külotuna tekrar girmeye çalışması. Benim sorunum, Kate, onu geri istiyor ve ikinci bir şansa degeceğine onu ikna edebilir." Bitkin bir halde nefes veriyorum ve Kate'i gözleri açık ve temkinli bırakarak birkaç adım uzaklaşıyorum. Ne de olsa Ava onu sevmiş olmalıydı. "Siktir!" Evlere bakıyorum. Ön kapısı açık olan sadece bir tane var. Sadece bir tane. Oraya girersem, katliam olacak.

Birkaç derin nefes alıyorum ve beyaz BMW'sini görerek sokağı inceliyorum. Sinsi herif. Hırlıyorum, yumruklarımı sıkıyorum ve kapıya doğru yürüyorum, ayaklarımı takip ediyorum, içgüdülerim bana onu nerede bulacağımı söylüyor. Merdivenlerden çıkıyorum, adını bağırıyorum, kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum. Paniklemiş. Stresli.

Açık kapıdan içeri daldım ve onları yakın dururken buldum. Yüz yüze. Ne kadar rahat. Gözlerimi Ava'dan ayırmıyorum, Matt'e bakarsam ne yapacağımdan gerçekten korkuyorum. Sersemlemiş görünüyor. Endişeli mi? Endişelenmeli. İsteklerimi tamamen göz ardı etti. Ona açıkça gelmemesini söylememe rağmen yine de geldi. Tam bir rezalet. Eski sevgilisiyle görüşmemden, ona yalan söylememden, arkasından iş çevirmemden hoşlanacağını sanmıyorum.

Öfkemi yutuyorum. Ava'ya olan öfkemi değil. Kendime olan öfkem. Sinirime. Aptallığıma. İkiyüzlülüğüme.

"Burada ne halt ediyorsun?" Bağıryorum, sesim çıldırmış gibi çıkıyor. Hissediyorum. Tamamen kontrolden çıktı ve geri alma şansı yok.

Sessiz kalıyor, konuşmak istemiyor, beni yatıştırmaya bile çalışmıyor. Açıkla. Beni rahatlatmaya. "Cevap ver bana!"

Sıçırıyor ve ben de onun temkinli ifadesinden nefret ederek irkiliyorum. Ama yardım edebilir miyim? Kalbim o kadar hızlı atıyor ki acıyor. Bu bir işaret. Artık ölü değil. "Sana söylemiştim," diye bağıryorum. "Onu arama, buraya gelme. John'un yapacağını söyledim. Git ve lanet arabaya bin," diye emrediyorum, kapıyı göstererek.

Bir kıkırdama sesi Matt'i öldürmeme planımı bozuyor ve ben hayretle ona bakıyorum. Her şeyi mahvetti. Bunu o istedi.

Ava elinde bir kutuyla dışarı fırlıyor ve ben yumruklarımı sıkarak ona doğru dönüyorum.

"Öpüştük," diyor, kendinden gerçekten memnun görünüyor.

Öpüştüler mi? *Öpüştüler* mi? Bana karşı bir saldırı suçlaması yapılmadan buradan çıkma umudum kayboldu. Ona doğru savrulduğum, yüzüne isabetli, güçlü bir sağ kroşe indirdim ve homurdanarak sendeleyip duvara çarpmasına neden oldum. "Bir daha ona ya da malikâneme yaklaşırsan seni öldürürüm Turner."

Gözlerini kırptırıyor, kısmen şaşkın, kısmen şaşkın. Ve şimdi o piçin işini bitirmeden ve cinayetle suçlanmadan önce gidiyorum. Onu geride bırakıyorum, burnu kanıyor ve Ava'nın kaçacağını bildiğim için hızla merdivenleri çıkıyorum. Dışarıda bir seyirci topluluğu görüyorum; John bıkkın, Sam kızgın, Kate temkinli görünüyor.

"John!" Lanet olası elim zonklıyor, lanet olası yaram yenilendi. "Eşyalarını Rover'a koy."

"Bırak onu John," diye bağıryor Ava. "Onunla gitmeyeceğim." İri adam Kate'in minibüsü ile benim Aston'ımın ortasında duruyor, avuç içleri gökyüzüne bakıyor. "Kate, hadi." Ava minibüse gidip kapıyı açıyor ve Sam tarafından geride tutulan arkadaşına dönüp bakıyor.

"Çantaları al, John." Adımlarımı sokağa doğru atıyorum ve ona yardım etmek üzere minibüse doğru ilerliyorum.

"Bırakın onları!" Ava çığlık atıyor.

John bana arabasına binip bu meseleyi çözmemiz için bizi yalnız bırakmaktan başka bir şey istemediğini gösteren bir bakış atıyor ama yapmıyor. Olası tepkileri göze alamaz. Benden değil, kanundan. Böylece minibüse gidip kutuları çıkarmaya başlıyor ve Ava sinirlenerek Kate'in minibüsüne atlıyor.

Kapıyı açıyorum. "Dışarı," diye sesleniyorum, ses tellerim gergin.

Kapıyı tekrar kapatmak için mücadele ediyor, lanet olası anlamsız bir egzersiz. "Siktir git."

"Ağız!"

"Siktir git," diye bağılıyor yüzüme, yanakları pembeleşiyor, sesi kırılıyor.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun!" Fiziksel gücün tek yol olduğuna karar veriyorum ve kollarımı ona doluyorum, onu minibüsten dışarı çekiyorum, savrulan kollarından kaçıyorum, göğsüme yaslayana kadar onu tartaklıyorum.

Onu arabama taşıırken "Bırak beni" diye tıslıyor, kıvranıyor, tekmeliyor, ellerimi kurcalıyor.

"Kapa o pis çeneni, Ava."

Kaval kemiğime vuruyor ve ben nefesimi tutarak acı içinde homurdanıyorum. Sam'le göz göze geldim. Olması gerektiği kadar rahatsız görünüyor.

"Olay çıkarmayı bırak, Ava," diye uyarıyorum, polislerin her an, seyircilerimizden herhangi biri sayesinde ortaya çıkıp beni tutuklayabileceğini aklımdan çıkarmadan. Ve bu hiç kimse için hoş bir şey olmayacak. Ava gerçekten dinleyip sakinleştiğinde şaşıyorum. Gerçekten şaşırdım. Yorgun mu?

Ben de öyle.

Yolcu kapısını açıp onu koltuğa oturtuyorum ve kemerini takmaya çalışırken ellerime vurarak bir kez daha meydan okuyor. Öfkeyle çenesinden tutup yüzünü kendime çevirmeye zorluyorum. Ağır ağır nefes alıyor, yüz ifadesi saf pislik. "Olduğun yerde kalsan iyi edersin." O

Cevap vermiyor, sadece yüzünü elimden çekip alıyor ve başka tarafa bakıyor. Kapıyı çarpıyorum, birkaç nefes alıyorum ve başımı kaldırıp elimin tersiyle burnumu siliyorum. John başını sallayıp beni çağırıyor, ben de Ava'nın kaçış sesini dinleyerek yanına gidiyorum. Arkama bakıyorum. Hâlâ koltuğunda oturmuş beni izliyor. Göğsünün pompalandığını buradan görebiliyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor Kate ve ben de içimden gülüyorum. Davranışımın aşırı olduğunu fark ettim. Farklı bir şey yapar mıydım? Yapardım diyemem. "O asla Matt'e geri dönmez Jesse. Bu konuda bana güven."

Betona bakıyorum. Beni asla terk etmeyeceğini söylemediğini fark ediyorum. Yüzümde bir şeyin kaydığını hissediyorum ve John'un şakayla karışık çeneme vurduğu yumruğu görüyorum. Hiç havamda değilim. "Yapma, John."

"Sakin ol amına koyayım."

"Bana sakinleşmemi söylemeyi kesin amına koyayım," diye çıkışıyorum. "Herkes bana bunu yapmamı söylemeyi kessin." Arabama bindim ve direksiyonu çok sıkı kavradığımda ellerim çılgılık atarak kaydım.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Ava soruyor. İşi bitmedi mi? Biraz daha dövüşmek mi istiyor?

"Hiç fark etmez."

"Önemi var. Sen ortaya çıkana kadar iyiydim."

Ona dehşetle bakıyorum. Ben gelene kadar iyi miydi? "Beni çileden çıkardın," diye bağıyorum. "Onu öptün mü?"

Yüzü. Nasıl bu kadar şaşkın görünebilir? "Hayır! Denedi ve ben de onu dövdüm. Ben de tam gidiyordum."

Direksiyona gerçekten sertçe vuruyorum ve bu elime hiç iyi gelmiyor. "Sakın bana sahiplenici ve abartılı olduğumu söyleme, beni duyuyor musun?"

"*Aptalca* sahipleniyorsun."

"Ava, iki gün içinde donuna girmeye çalışan iki adam yakaladım. Orada olmadığım zamanları Tanrı bilir."

"Aptal olma. Hayal görüyorsun. Mikael'i nereden tanıyorsun?" diye çıkışır.

"Ne?"

"Beni duydun."

"Çatı katını ben aldım Ava. Onu nereden tanıdığımı sanıyorsun?"

"Ona bir aydır görüştüğümüzü söylediğimde bunun çok ilginç olduğunu düşündü. Neden düşünsün ki?"

Aman Tanrım. "Ne sikime onunla bizim hakkımızda konuşuyorsun?"

"Değildim, soruyu o sordu ve ben de cevapladım. Neden düşünsün ki? İlginç değil mi Jesse?"

"O adam seni istiyor, güven bana," diye bağıyorum, ne yapacağımı şaşırılmış bir halde. Zamanım doldu. "Neden?"

Yine direksiyona vuruyorum. "Seni benden almak istiyor!"

"Ama neden?" diye

bağıyor. "Sadece

yapıyor işte!"

Geri çekiliyor, geri çekiliyor, koltuğuna yerleşiyor, ama gözleri profilimde kalıyor, içimi yakıyor, artık soruları ağzı yerine bakışları soruyor. Şu anda ona sunabileceğim hiçbir şey yok. Konuşmadan önce ikimizin de sakinleşmesi gerekiyor, çünkü şimdi Mikael hakkında bir şey paylaşırsam, benimle birlikte çılgına dönecek ve bu ilişkinin her seferinde sadece bir psikopata ihtiyacı var, yoksa ikimiz de ölebiliriz.

Yutkunuyorum ve daha sakın bir sürüşün daha sakın bir ruh haline yol açacağını umarak ayağımı pedaldan çekip arabayı yavaşlatıyorum. Ona doğru bakıyorum, saçları darmadağınık, zeytin yanakları pembeye çalıyor, elleri birbirine dolanıyor. Ne düşünüyor acaba?

Lusso'nun önüne geldiğimde, bir anda arabamdan iniyor. "Ava," diye sesleniyorum içgüdüsel olarak, gitmesine izin vermem gerektiğini bilsem bile. Bırakın o sakinleşsin ve *kendime* de sakinleşmek için zaman ayırayım. Omuzlarım düşüyor, ellerim

onun gidişini izlerken ceplerime giriyor. Benden kaçmaya hevesli. Ve hayır, şaşırmadım.

John Aston'ımın yanına yanaşıyor ve gözlüklerini çıkararak arabadan iniyor.

"Sakinim," diyorum o söylemeden önce.

"Ağırlığını bu şekilde ortaya koymanın işe yarayacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır John, sanmıyorum, ama Ava O'Shea ile tanıştığımdan beri bu çok açık hale geldi.

kendimi ve dürtülerimi kontrol edemiyorum." Aşkımı, arzularımı, öfkemi değil. Hiçbir şeyi.

"Peki, dene."

İç çekiyorum. Denedim. Günün her lanet dakikasında deniyorum. "Sana yardım edeyim," diyorum, bagajı açarken Range Rover'ının arkasına doğru ilerliyorum. "İçeri girmek istediğine emin misin?"

"Kızgın olduğu tek kişi sensin, evlat. Onu delirten tek kişi sensin." Bir kutu alıp yolu gösteriyor ve bugün oldukça neşeli görünen Clive'in yanından geçiyoruz.

"Bay Ward," diye sesleniyor, masasının arkasından çıkıp bana katılıyor.

"Şapkanızdaki altını parlattınız mı?" Onu yukarı uzanmaya teşvik ederek soruyorum.

küçük bir sırtışla.

"Hizmetçinizle daha önce tanışmıştım. Çok hoş bir bayan."

Yavaşlayıp duruyorum. *Oh?* "Öyle." Kaşlarımı çatıyorum. "Ve?"

"Ve, hiçbir şey." Kutuyu elimden alıyor ve asansöre taşıyor, dışarıda yere koyuyor ve çağırıyor. "Sadece benim gözlemim." Bir dizi anahtar uzattı. "Onları Ava'ya verecektim ama acelesi varmış gibi görünüyordu." Eğiliyor, bir gözü kısık. "Ve oldukça mutsuz."

"Oh, bunu hissettin mi?" Ava'nın arabasının anahtarlarını cebime koyarken kuru kuru söylüyorum. "Fark etmedim." Ve kahretsin, Cathy burada. Dönüşünü tamamen unutmuşum. John'a bakıyorum. "Ava'ya Cathy'nin döndüğünü söylemedim." *Siktir et hepsini.* Onu geçip asansör açıldığında biniyorum ve John, Clive'in bıraktığı kutuyu alıp bana ve Clive'a katılıyor.

Kapıcıya kaşlarını çatıyorum ama o yaşlı gözlerini kapılara dikmiş, beni görmezden geliyor. Meraklı yaşlı herif. Asansör bizi çatı katına taşıırken sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyorum ve kapılar açılır açılmaz kokusunu alıyorum. Cathy'nin lazanyası. İçimden bir ses bu akşam sevgilimle romantik bir akşam yemeğinin tadını çıkaramayacağımı söylüyor.

"Hmm, bu koku," diyor John, uzun bir yudum alıyor, büyük göğsü şişiyor.

"Hangi koku?" Devam ederek soruyorum. "Yemek mi, gerginlik mi?" Çatı katına girdiğimde Ava'yı durgun, daha az sinirli görünmüyordu, Cathy ise elinde bir kutu temizlik malzemesi ve bir bezle biraz telaşlı görünüyordu.

Tanrı aşkına. Ava ona ne demiş olabilir? "Cathy, artık gitsen iyi olur," diyorum elimden geldiğince nazikçe, yaşanan katliamı ona belli etmemeye çalışarak. "Seninle yarın konuşuruz."

"Elbette." Eşyalarını toplamaya başlıyor, bir yandan da temkinli gözlerini ikimize doğru çeviriyor. "Yemeği fırına koydum," diye devam ediyor. "Otuz dakika bekle." Ava'ya endişeyle gülümsüyor ve yanıma geliyor. Yanağına bir öpücük konduruyorum, gözlerim Ava'da, yüzündeki pişmanlıktan biraz endişeleniyorum.

Gözüme çarptı. Beni geçip John ve Clive'a baktı. Sonra mutfığa doğru yürüdü, sadece *benden* kaçmaya değil, utancından da kaçmaya hevesliydi. İncelemeden. Buzdolabının kapısının açıldığını duyuyorum, bir oflama ve ardından çarpma sesi, ardından tekrar ayaklarını yere vurması. Dışarı çıkıyor ve merdivenlere yöneliyor, merdivenleri tepinerek çıkmaya çalışıyor.

"Tanrım," diye nefes aldım, avucumu yüzümden aşağı indirip Cathy'yi asansöre kadar takip ettim.

"Ne oldu?" Cathy oldukça sarsılmış görünerek sorar.

"Sadece birkaç kelime," diye onu temin ederim, John'un eğlenerek homurdanmasına neden olurum. "Ava'ya burada olduğunu söylemeye fırsatım olmadı Cathy."

"Bunu anladım." Nefesini üflüyor ve halı çantasını kolunun kıvrımına sıkıştırıyor.

"Ne dedi?" Bilmek istediğimden emin olmadan soruyorum. "Tekrar etmem mümkün değil."

İrkildim. Ne harika bir başlangıç. "Üzgünüm, kötü bir gün geçirdi."

John elinde bir kutuyla yanımdan geçerken, "Evet, başa çıkılması gereken birkaç zorluk var," diye araya giriyor. Arkasından dudağımı kıvrıyorum.

"Zorluklar mı?" Cathy soruyor.

"Sorma," diye sesleniyor John. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Oh, evet lütfen, ama o büyük arabana binmem için bana yardım etmen gerekecek." Clive'a bakar. "Chelsea marka bir traktörü var, Clive. Ona binmek için bir merdivene ihtiyacım var."

"Sana avantaj sağlayacağım Cathy." John bir kutu daha alıp yanımdan geçerken eski hizmetçime altın dişini gösteriyor, o da kıkırdıyor. "Diğer kutuları da kaldırayım."

Clive, "Yardım edeceğim," der ve meşhur kollarını sıvayıp asansöre geri döner.

"Çok iyisin Clive," der Cathy.

"Muhtemelen para isteyecektir," diye homurdanarak onlara katıldım.

Aşağı iniyoruz ve Cathy ile Clive durmadan sohbet ederken John ve ben sessiz kalıyoruz, arada bir birbirimize meraklı bakışlar fırlatıyoruz.

Clive hiç yardımcı olmuyor. John'la ben Ava'nın geri kalan eşyalarını çatı katına taşıırken o fuayede kalıp Cathy'ye ordudaki boks kariyeriyle ilgili hikâyeler anlatarak kur yapıyor. "İkinizi yalnız bırakmak akıllıca mı?" John son kutuyu da yere bırakırken soruyor.

"Sakinim," diyorum ona, çok uzun zamandır ilk kez bunu hissederek. "Ne söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Düzelt şunu."

"Aynen öyle." Dönüyor ve kocaman bedenini çatı katımdan çıkarıyor. "Herkesin hayatta olup olmadığını kontrol etmek için sizi daha sonra arayacağım." Kapı kapandı ve ben

Merdivenden. Ona gitmek, sarılmak, gününü mahvettiğim için özür dilemekten başka bir şey istemiyorum, sadece bizi bu çirkin rutinden kurtarmak için bile olsa. Ama yapmam gereken en akıllıca şeyin ona biraz zaman tanımak olduğunu biliyorum. Aceleci bir şey yapmadan önce nefes alma ve iyice düşünme zamanı.

Bırak beni.

Kaşınan boğazımı rahatlatmak için biraz su almak niyetiyle mutfığa doğru bir adım atıyorum ama Ava'nın yerdeki el çantası gözüme ilişince duruyorum. Ya da daha doğrusu, içinden çıkan şey. Yavaşça çömelıyorum ve bir kutu hap çıkarıyorum. Vitamin mi? Beyaz kabı elimde çevirip merdivenlere bakıyorum. Neden vitamin alsın ki?

Bunun tek bir cevabı var.

İçime çekiyorum, tencereyi çantasına geri koyuyorum. Bu yüzden mi bu kadar dengesiz davranıyor? Hormonları allak bullak olmuş durumda çünkü. . .

Kaslarım geriliyor, beni tekrar ayağa kaldırmaya hazırlanırken başka bir şey dikkatimi çekiyor. Bir kâğıt parçası ve köşesinde bir uçuş karşılaştırma sitesinin logosunu görüyorum. Kalbim mi sıkışıyor? Hiç hoşuma gitmedi.

Kağıdı alıp açıyorum ve Londra'daki çeşitli havaalanlarından çeşitli uçuş saatleri buluyorum.

Hepsi İsveç'e gidiyor.

Gelecek hafta.

Ülkeyi terk ediyor ve bundan bahsetmeyi düşünmüyor mu?

Ben-

Düşünce sürecim tam orada durdu ve en kötü farkındalık beni çarptı, beni tutmak için yakındaki duvara uzanmamı sağladı. "Hayır," diye fısıldıyorum, gözlerim merdivenlere geri dönüyor. İsveç. Van der Haus'un yeni apartman bloğu İsveç tasarımıyla esinlenmiş. "Tanrım, hayır." Şerefsiz herif. Ve Ava bunun kabul edilebilir olduğunu mu düşünüyor?

Bir mermi gibi merdivenlerden çıktım, çatı katımızda deli gibi uçtum. Yatak odamıza daldım. Boş. Banyoya doğru yürüdüm.

Kapı açık. Penceredeki şezlongda oturuyor, gözleri cam gibi. Üzgün mü?

"Bu da ne böyle?" Rahatsız edici kâğıt parçasını kafamın etrafında sallayarak böğürüyorum.

Benimle birlikte Hulk'a dönüşmeden önce lekeli yüzünde kısa süreli, çok anlamlı bir panik ifadesi beliriyor. "Çantamı mı karıştırdın?" diye bağırıyor. Bu çok saçma. Onunla tanıştığımдан beri düzenli olarak çantasını karıştırıyorum. Çantasını, telefonunu ve şu anda, hayatım tam anlamıyla dengede asılı dururken, nazık bir Danimarkalının içeri girip halıyı aşık ayaklarımın altından çekmesini beklerken, umurumda bile değil. Ona cevap vermiyorum, sadece gazeteyi daha fazla sallıyorum, ona bunun benim kötü çanta davranışlarımla ilgili olmadığını ve her şeyin İsveç'e bir baş düşmanla kaçabileceğini düşündüğü gerçeğiyle ilgili olduğunu hatırlatıyorum.

Ama onun baş düşmanı olduğunu bilmiyor, kardeşim. Çünkü ona söylemedin.

Zihinsel olarak Jake'e çenesini kapamasını ve ağzından çıkana dikkat etmesini söylüyorum. Van Der Haus'un bir düşman olduğu gerçeği önemli değil. Onun herhangi bir erkekle bir yere gitmesi beni pek de mutlu etmezdi. En azından onunla. Benim cesedimi çiğnemedi.

Olabilir, kardeşim. Bu gidişle kalp krizi geçireceksin.

Neden en uygunsuz zamanlarda kafamın içine sızmayı uygun görüyor? Eğer onu daha iyi tanımasaydım, sadistçe şikayetlerimi artırdığını, bilerek bana suçlu hissetmem gereken her şeyi hatırlattığını düşünürdüm. Ama onu tanıyorum. O sadece benim kardeşim olmaya çalışıyor. Tanrım, büyüyünce alaycı bir piç olacaktı.

Birden Ava'nın önünden çekiliyorum ve hızla peşinden gidiyorum. Cevap istiyorum. Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum, ciğerlerim biraz soluklanmak için çılgık atıyor ve çantasını yerden alıp mutfığa taşırken en iğrenç bakışlara katlanıyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Onu takip ederek bağıyorum. Çantasını adaya çarpıyor ve karıştırmaya başlıyor. İçinde benden saklaması gereken başka şeyler de mi var? "Orada değil, burada. İsveç'e, Danimarka'ya ya da herhangi bir yere gitmiyorsun." Bu konuda açık olalım.

Kaynayan gözlerini bana çeviriyor, ağzı düz ve sıkı. "Çantamı karıştıрма."

"Neden, benden başka ne saklıyorsun?" Kâğıdı atıp uzaklaşıyorum, bana saldırmabileceğinden gerçekten endişeleniyorum.

"Hiçbir şey," diye bağıyor, yumrukları deriyi sıkıyor, sıkıyor ve tekrar yere vuruyor. Çantanın ben olduğumu hayal ediyor.

"Size bir şey söyleyeyim, bayan." El çantasını şimdilik çıkış yolu olarak kullandığı için yaklaşma riskini göze alıyorum. Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, umarım kızgınlığımı hissediyordur. "O zampara herifle ülkeyi terk etmene izin vereceğime ölürüm daha iyi."

"O gelmeyecek!"

Çanta bir kez daha acımasızca dövülüyor ve ben içimden gülüyorum. "Evet, öyle olacak. Seni oraya kadar takip edecek, güven bana. Kadın peşinde koşarken acımasızdır." O kadar saf mı? Belli ki öyle, işte bu yüzden onu o piçin cazibesinden uzak tutmam çok önemli. Sonra, onu İskandinavya'daki gösterişli evinde kalmaya davet edecek. Onu kayağa götürecek. Akşam yemeğine. O zaman beni *onun sadece bir müşteri olduğuna* ikna etmeye çalışacak mı?

"Tıpkı senin gibi mi?" diye soruyor gülerek ve ben kaşlarımı çatarak konuşmayı geriye sarıyorum. Acımasız. Takip. Van Der Haus gibi olduğumu mu ima ediyor? Karımı aldatacağımı mı? Eğer bir karım olsaydı.

Jake cennette boğazını temizler. *Siktir git!* "Bu farklıydı." Tanrım, patlamadan önce biri bana biraz sakinleştirici bulsun.

"Sen imkansızsın."

Hayır, ben değil. Biz. Biz imkansızız, çünkü o asla anlamayacak. "Peki vitamin alarak ne yapıyorsun?" Soruyorum, işin özüne inmeye hevesliyim.

Bu konuda da. "Hamilesin, değil mi?"

Sanki bir okla vurulmuş gibi geri çekiliyor, sorgulayan yüzü inançsızlık ve öfke arasında bir yerde. Hızlı hareket ediyor, kafama bir şey fırlatıyor. *Hay sikeyim.* Uçan nesneden sıyrılıyorum, duvara çarpıp kafamı kıl payı sıyırdığında arkama bakıyorum.

"Vitaminleri senin için aldım," diye bağırarak gözlerimi tekrar ona çeviriyor. Ciddan aklını kaçırmış.

"Neden?"

"Vücudunu değirmene soktun," diyor nefes nefese. "Unuttun mu?"

Unuttun mu? Hayır, hâlâ bunun için acı çekiyorum. Hırpalanmış ellerimi sıkıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Haplara ihtiyacım yok Ava," diyorum, öfkeyle. Birkaç hapın beni düzeltebileceğini mi sanıyor? Ona daha kaç kere söylemem gerekiyor? Bu kelimedde beni düzeltebilecek tek bir şey var ve o beni daha fazla kırmaya kararlı görünüyor. "Sana söyledim." Ellerini tutup onu kendime yaklaştırıyorum ve yüzüme doğru nefes alıyor, başı geriye doğru çekiliyor, gözleri dalıyor. "Ben lanet bir alkolik değilim," diyorum sakince. "Eğer şimdi içersem, bu beni delirttiğin için olacak."

"Bütün suçu benim üzerime atıyorsun," diye fısıldıyor ve ben utanarak irkiliyorum, onu bırakıp birkaç adım uzaklaşıyorum.

"Hayır, bilmiyorum." Sadece o değil, herkes. "Benden başka ne saklıyorsun?" diye sordum. "Zengin Danimarkalı erkeklerle iş gezileri mi? Eski sevgiliye rahat ziyaretler?"

"Rahat mı?" Az çok boğuluyor. "Seni aptal adam." "Mouth!"

"Kaybol!" Sözleri tıslıyor, yüzü kıpkırmızı, sesi gerçekten zehirli. Belli ki bir cevap alamayacağım. Belli ki başka bir adamla ülkeyi terk etmenin yanlış bir şey olmadığını düşünüyor. Bu tür bir mantıksızlıkla başa çıkamam. Kendimi dengesiz hissediyorum. Unhinged. Böyle olmaması gerekiyordu.

Bunun gibi. Onun benim tedavim olması gerekiyordu, ama hissettiğim tek şey yine acı ve bunu bir içkiyle bile maskeleyemiyorum.

"Şu anda senin yanında olamam," diye bağıyorum, kendimi çaresiz hissediyorum. Umutsuz. "Seni çok seviyorum Ava. Hem de çok ama sana bakamıyorum." Gitmek zorundayım. Ondan uzaklaşmalıyım ve bu hissedeceğimi *hiç* hayal etmediğim bir şey. "Bu çok boktan." Dışarı çıkıyorum, kapıyı çarpıyorum ve asansörü çağırıyorum.

Sisli görüşüm, kapıların yansımasındaki adamın durumunu görmeme yetecek kadar açılıyor.

Yumruğumu kükreyerek suratına indirmeden önce.

Acı, gürültü, sıçrayan camların yarattığı karmaşa, dünyama biraz daha kaos katıyor. Asansörü terk edip merdivenleri kullanıyorum, yumruğum zonkluyor, ayaklarım hızlı hareket ediyor. Uzaklaş. Gitmek.

Lobiye doğru ilerlerken Clive'ı sandalyelerin arasındaki masayı parlatırken buluyorum. Bu adamın bir evi var mı? Bir hayatı? "Bay Ward," diyor beni fark ettiğinde. Adımlarımı hızlandırıyorum, cebime dalıyorum ve bazı notlar çıkarıyorum.

"Ava'nın gitmesine izin verme," diyorum, geçerken eline bir kama sıkıştırıyorum. Ne saçma bir istek. "Ya da ararsa beni ara." "Bana güvenebilirsiniz, Bay Ward."

Arabama atlıyorum, motoru çalıştırıyorum, sertçe deviriyorum ve yerimden geri geri çıkıyorum, yeterince hızlı açılmayan kapılara doğru kayıyorum, lanet olası elimi sallıyorum. Arabam biptemeye başlamadan önce yolun sonuna ancak gelebildim. Harika. Sadece modum düşük değil, arabamın yakıtı da düşük. "Allah kahretsin," diye nefes alıyorum, sağ yerine sola dönüyorum ve benzin almak için en yakın benzin istasyonuna doğru ilerliyorum.

İçeri çekiyorum ve aniden duruyorum, dışarı kayıyorum ve pompayı alıyorum, kolu sıkmaya çalıştığımda tıslıyor. "Lanet olsun." Ellerimi değiştirmek zorunda kalıyorum ve yakıt akmaya başlar başlamaz arabaya yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, derin nefes alıyorum. Berbat doğru. Malikâneye giderken stop ediyor

yapabileceğim en akıllıca şey olurdu. İhtiyacım olan teselliği aramaktan vazgeçmek için kendime zaman kazandırmak.

İçme kardeşim.

İçimden gülüyorum. "Demek döndün, ha? Bu sefer bana söyleyecek işe yarar bir şeyin olduğuna s e v i n d i m ."

Beni özlüyor musun?

"Aptalca sorular sorma, Jake."

Bugün Rosie'yi gördün.

"Bu yararlı değil."

Bu kadına evlenme teklif etmeyi düşünüyorsun ve ona kızından bahsetmemen gerektiğini mi düşünüyorsun? Kardeşinden? Anlayacaktır. "Ona sadece sen ve Rosie'den bahsetmiyorsun, değil mi? Bununla birlikte gelen her şeyi, Jake, pek de hoşlanmadığım şeyleri.

Paylaşım."

Senin hatan değildi.

"Evet, öyleydi," diye fısıldıyorum yutkunarak. "Hepsi benim suçum, Jake. Sen, Rosie, Sarah, Carmichael, Lauren. İyi şeyleri mahvetmek gibi bir huyum var, değil mi? Şimdi de Ava'yla aramızı bozuyorum."

Yani ben hiç var olmamışım gibi mi davranacaksın?

İrkiliyorum ve pompa arkamda tıkırdamaya başlıyor. Gözlerimi açıyorum. Etrafıma bakıyorum. Ön avlunun karşısındaki Fiat 500'ü dolduran bir kadın bana dikkatle bakıyor. *Lanet olsun.* Pompayı çekip çıkarıyorum ve tutucuya geri takmadan önce sallıyorum, sonra ön avludan büfeye doğru yürüyorum, geçerken kadına hafifçe gülümsüyorum. Kadın hızla başka tarafa bakıyor. "Beş numara," diyorum ve tezgâhın üzerindeki standdan bir sakız alıyorum. "Ve bunlar." Paketi açıp bir tanesini ağzıma atıyorum ve kartımı okuyucuya sokup PIN kodumu giriyorum.

"Makbuz mu?"

"Hayır, teşekkürler." Bu kez kadına gülümseme zahmetine katlanmadan oradan ayrıldım ve koltuğuma otururken ana yolun karşısındaki bir şey dikkatimi çekti

Gözüm, arabamın kapısının üstünü tutmamı ve kendimi tekrar yukarı çekmemi sağlıyor. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi kısıyorum, yakınlaştırmaya çalışıyorum. Sarı saçlar. Hafif bir çerçeve. Bu özelliklere sahip kadınlar on para etmez, ama ...

Kapımı yavaşça kapatıyorum, ayaklarım beni yolun kenarına taşıyor. Otomatik pilottayım. Gözlerim sabit. Kalbim güm güm atıyor. Gerçekten deliriyorum. Yola adımımı atıyorum ve bana bağıyorlar, ben de geri sığıyorum, tam o sırada bir minibüs korna çalarak yanımdan geçiyor. "Lanet olsun."

"Hey, bayım, iyi misiniz?"

Gözlerimi kırıştıırıp yanımdaki bisikletli gence bakıyorum. Sonra tekrar yolun karşısına. O hala orada. İzliyor. Her iki yönü de kontrol ediyorum, karşıya geçmek için trafikte bir boşluk arıyorum. Koşarsam gelen otobüsten sonra geçebilirim.

Ama otobüs geçtiğinde, o gitmişti.

BARA GİRİYORUM, duruyorum, Mario'nun önündeki üst rafa bakıyorum, nefes alıyorum, dönüyorum ve dışarı çıkıyorum.

"İyi misiniz Bay Ward?" Pete yanından geçerken dönüp soruyor, tepsisi avucunun üzerinde dengede duruyor.

Belli ki öyle görünmüyorum. "İyi, Pete." *Berbat, Pete.* Antreden geçip merdivenlere bakarken birinin merdivenlerden indiğini görüyorum.

Drew. "İyi misin?"

"İyi." *Korkunç.* Yazlık odaya giriyorum, yarı temizlenmiş alana kaşlarımı çatarak bakıyorum, zihnimin toparlanması zaman alıyor. Yarınki parti. Çeşitli koltuklarda oturan üyelerin gözleri üzerime dikiliyor, beni izlerken konuşmaları kesiliyor.

John köşede, kablo ve tellerle boğuşuyor. "Her şey yolunda mı?"

"İnanılmaz." *Korkunç.* Koridora ulaşıyorum ve Sarah spaya giden girişten çıkıyor. Topuklu ayakkabılarının yüksekliği beni bir an için şaşkına çeviriyor, özellikle de spa'nın fayans zemininde nasıl yürüdüğünü merak ediyorum.

Durmak için yavaşlıyor, ben geçerken gözleri beni takip ediyor. "Her şey yolunda mı?"

"Asla daha iyi değil." *Asla daha kötü değil.* Yine de, acı verici bir şekilde, bunun doğru olmadığını biliyorum.

Çok daha kötü olabilir.

Kapı kolunu tutuyorum ve elime bir acı dalgası vurduğunda lanet ediyorum, onu sallarken tıslayarak nefes alıyorum ve kendimi ofisime sokmak için diğer elimi kullanıyorum. Kapıyı çarpıyorum. Ona yaslandım. Başımın arkasını birkaç kez tahtaya vurdum. Gözlerim hala iyi stoklanmış dolaba düşüyor, çeşitli şişeler arasında geziniyor. Kürek kemiklerimle kapıyı itiyorum ve yavaşça yürüyorum, gözlerim açılmamış bir votka şişesine sabitleniyor. Duruyorum. Bir süre ona bakıyorum, sonra yavaşça uzanıp elime alıyorum, bir dambıl gibi kaldırıp indiriyorum, elimdeki yabancı nesneye alışmaya çalışıyorum. Uzun zaman oldu. Ama alışmak fazla zaman almıyor. Tek fark yumruğumdaki ısırıcı acı.

Dönüp kıcıımı tahtaya yaslıyorum, boşta kalan elimle manşetimin düğmesini açıp kolumu kıvırıyorum. Şişeyi aktarıp tekrarlariken, Ava'nın ofisime girip beni kıcıımın üstüne devirdiğı gün oturduğu kanepeye bakıyorum. İki kadını daha domaltıp siktiğim kanepeye. Gözlerimi Grenson'larım dikiyorum, suçluluğumun ağırlığı çok fazla gelmeye başlıyor. Beni içten içe yiyordu. Bir şeyler görmemi, duymamı sağlıyor.

Elimin tersiyle alnımı silerek masama gidiyor, sandalyeye çöküyor ve şişeyi tahtanın üzerine koyuyorum, deriye gömölüp dirseklerimi kollara dayayarak parmaklarımı geçiriyorum.

İzliyorum.

O şişede uyuşukluk var. Kaçış.

Telefonumu çıkardım. Ava'nın en son fotoğrafını buldum. Bu sabah çekilmiş. Yatağında uyuyor, sessiz ve huzurlu. Ben de sessiz ve huzurlu hissediyordum. Sonrası yokuş aşağı. Ama yine de, onun fotoğrafına bakarken, özgürlüğe baktığımı biliyorum. Kaçışa değil. Kopuşa değil. Duygulara bakıyorum. İnanılmaz duygular. Tek yapmam gereken şeytanlarımı kovmak ve

Hayaletler. Bunun bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemiştim. Ya da bunun gerçekleşmesi için tam olarak ne yapılması gerektiğini.

Kapı açıldığında kafamı kaldırdım. Sarah, yüzü alışılmadık derecede yumuşak, bir torba buz tutuyor.

"Neden bana ne kadar boktan biri olduğumu hiç söylemedin?" diye sordum. İtiraf ediyorum, bunca yıldır kafamı kuma gömüyordum. Gerçekte kim olduğumu itiraf etmekten kaçındım. Bir pislik. Bir erkek için zavallı bir bahane.

"Ava'yla tanışmadan önce kim olduğun ve ne yaptığın hiç önemli değildi." Kapıyı kapatıp yanıma geliyor, masanın etrafında dönüp kışını yere koyuyor, elimi tutup çantayı üzerine bırakıyor. Anlık bir rahatlama hoşuma gidiyor ve başımı arkaya yaslayıp nefes alıyorum.

*Kim
olduğumu.*

*Ne iş
yapıyorum?*

*Şimdiki
zaman.*

Normalliğe sahip olmaktan aciz miyim? Aşka layık değil miyim? Çünkü Ava bana deliliğe geçiş gibi geliyor.

"Şimdi ne oldu?" Sarah soruyor.

Gülüyorum ama eğlenerek değil. "Ne olduğunu biliyorsun. Ava'yı eski sevgilisinin evinde buldum ve ..." Ağzım benimle birlikte kaçıp gitmeden önce sözümü kesiyorum. Sarah'ya Ava'nın eski sevgilisini öptüğünü söylemek ilişkilerine hiç iyi gelmeyecektir. "Varlığım beton bir balon gibi söndü."

"Oh."

"Evet. Şunu söylemek yeterli, Ava ve ben ayrıldık." Lanet olası milenyumun küçümsemesi. Sarah elime bakıyor. "Asansörü yumrukladım," diyorum o sormadan. "Ve buraya gelirken benzin istasyonunda durup depoyu doldurdum ve ..." Nefes veriyorum. "Bir şeyler görüyorum. Bir şeyler duyuyorum."

"Yine mi Lauren?"

Sarah'ya bakıyorum, bunu itiraf etmek istemesem de. "Ailesini bulmam gerek. Sadece durumu kontrol edin."

"O deli kaltak hâlâ hapiste mi, kontrol etsene?" diye soruyor, nefreti yıllar önce olduğu kadar gerçek. Sarah'nın eli sanki doğalmış gibi başına uzanıyor ve saç çizgisindeki küçük yara izinin üzerinden geçiyor. Orada olduğunu bilmeseniz fark etmezsiniz, saçları onu gizlemek için doğru şekilde şekillendirilmişti. Ama ben orada olduğunu biliyorum. "Jesse, bu dünyada akıllı başında hiçbir psikiyatristin o kadını topluma salmasına imkan yok."

"Biliyorum," diye nefes alıyorum, elimi buzun altında hafifçe esnetiyorum, biraz daha az şişmiş hissediyorum.

"Peki ne duyuyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak yukarı bakıyorum. "Jake." Gülmesini bekliyorum. Ama gülmedi. Onun yerine omuzları düşüyor ve bana sempati dolu gözlerle bakıyor. Kafamın ne kadar karışık olduğunu şüpheyi bırakmayacak şekilde doğruladım ve aynı zamanda tüm bu Lauren olayının gerçekten de gözlerimin bana oyun oynamasından ibaret olduğunu kanıtladım. Ve bunu Sarah'yla paylaşıp Ava'yla paylaşmamamdaki ironiyi kesinlikle görüyorum.

Bu kadına evlenme teklif etmeyi düşünüyorsun ve ona kızından bahsetmemen gerektiğini mi düşünüyorsun? Kardeşinden? Anlayacaktır. Bundan pek emin değilim. "Bana öyle bakma." Buna dayanamıyorum. Lauren benden kurtulmaya çalıştıktan sonra Sarah uzun bir süre bana aynen böyle baktı. Eski karım dünyaya bir iyilik yapmış olurdu. Bunu hak etmiştim. Her zaman akıl sağlığı ile delilik arasındaki çizgide dururdu. Ona bahşiş verdim.

Şimdi de Ava'ya bahşiş veriyorum.

Ölen öfkem yeniden diriliyor, yumruğum buzun altında toplanıyor. "Ava'nın eski sevgilisine gideceğini nereden biliyordun?" Sesim kırılmanlaşarak soruyorum.

Sarah geri çekiliyor ve ben onun çelik gibi savunmasının onu desteklemek için yükseldiğini görüyorum. "Sana söyledim, ona kulak misafiri oldum."

"Nerede? Ne zaman? Tam olarak ne dedi?"

"Tanrım," diye tersliyor, ayağa kalkıyor. "Ava'nın seni kızdırmak için yaptığı bir şey nasıl oldu da benim suçum oldu?" Hışımınla uzaklaşırken

Kapı açık, arkasına bakıyor, bana daha fazla söz söylemeye hazır. "Onunla yaşadığın bu şey sağlıksız. Sana hissettirdikleri, bu, bu"-elini dağınık halimde bir aşağı bir yukarı sallıyor-"senin durumun. Bu zehirli."

"Ne?" Havlıyorum, söylediklerinin doğru olduğunu biliyor ama duymaktan nefret ediyorum. İstedğim kadar kendim söyleyebilirim. Ama başka biri? Hayır. Sarah ve Ava asla arkadaş olmayacaklar. Sadece birbirlerinin hayatımdaki yerlerini kabul etmeleri gerekiyor. Sarah, Ava'nın kalbimdeki yerini kabul etmeli, Ava da Sarah'nın Malikane'deki yerini kabul etmeli. *Ve benim vicdanımı.* "Votka ve kadınlarla kafayı bulmak zehirli değil miydi?" Ayağa kalktım, öfkeliydim. "Yoksa bugünlerde daha tutarlı olduğum için mi kızgınsın? Senin ve lanet kırbacının cazibesine daha az boyun eğdiğim için mi?"

Geri çekiliyor, yaralanıyor ve piç suçluluk duygusu katlanıyor. "Bunca yıldır senin için burada olmaktan başka bir şey yapmadım. Seni üyelerin pençelerinden korudum. Lanet olası işlerini senin için yürüttüm. Evet, zaman zaman bir sürtüğ olabilirim, evet, birkaç aptalca şey söyleyebilirim, ama her şeye rağmen buradayım Jesse ve zaman zaman biraz minnettarlık fena olmazdı." Kapıyı arkasından çarparak çıkıyor ve ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. Minnettarlık mı? Asıl sorun minnettarlığımı *nasıl* ifade etmek istediği.

Sandalyeme çöküyorum ama kapı tekrar açıldığında oturduğum yerde donup kalıyorum, Sarah'nın işi bitmemiş belli ki. "Buraya sağlığım için geldiğimi mi düşünüyorsun?"

Cevap verebilsem bile buna cevap vermem. Bu retorik bir soru. Evet, sağlığı için burada. Akıl sağlığı için. Malikânenin odalarında zavallı bir herifi her kırbaçladığında kimi görüyor bilmiyorum ama ihtiyacı olan şey bu. Benim içkiye ve sevişmeye ihtiyacım olduğu gibi. Kaçış. Umarım Sarah ona ihtiyacı olan huzuru verecek tek şeyi bulur. Suçluluk duygusunun hafiflemesini?

Hayır, çünkü ihtiyacı olan şeye asla sahip olamaz.

Bana.

"Özür dilerim," diyorum ve bunu söylerken gözlerinin içine baktığımdan emin oluyorum. Sadece atıp tuttuğum için özür dilemiyorum. Çok daha fazlası için özür diliyorum. En çok da ona istediğini veremediğim için. Bazıları onu etrafta tutmanın zalimlik olduğunu söyleyebilir. Bırakın normal bir hayat yaşamaya çalıştığımı görsün. O asla kendi huzurunu bulamayacakken ben bulmaya çalışayım. Ama bağları koparmak daha zalimce olur. Malikane olmadan asla yaşayamaz. Hayatında küçük bir şekilde de olsa ben olmadan. Bildiği tek şey bu.

Sarah yutkunararak kapıyı usulca kapatıyor ve masaya geri dönerek beni sandalyeye itiyor ve buzu tekrar elime yerleştiriyor. "Yarın yardım etmek için buralarda olabilir misin?" Ve böylece işimize geri döndük. İşte bu yüzden işe yarıyor. Mantıklı *olabiliyor*.

Ofisin karşısındaki kanepeye bakıyorum. Bu gecelik yatağım. "Elbette." Sonra şişeye baktım. Sarah'dan almasını istemeliyim. Hepsini almasını.

"Hediye çantaları spa'nın yanındaki odada saklanıyor. Kanepelerin geri kalanı yazlık odadan taşındıktan sonra onları da getirmemiz gerekiyor."

"Bunu yapabilirim."

"Unutmayın, erkekler için siyah, bayanlar için altın."

"Erkekler için siyah, bayanlar için altın."

"Ve Drew benden emlakçı arkadaşının davetini geri çekmemi istedi."

Gözlerimi deviriyorum. Drew'un Chris'i unutması gerek. "Hayır. Ve o benim arkadaşım değil. Peki ya Niles?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Peki ya o?"

Şuna bak, nasıl da soğukkanlı davranıyor. "O çocuğu kırbaçlamanın binlerce yolunu hayal etmediğini söyleme bana." Zavallı çocuk kendini neye bulaştırdığının farkında değil. "Ona karşı sakın ol."

Sarah gülümsüyor. Bu çok müstehcen. Eli benimkini okşuyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum. "Beni bilirsin. Bir tüy kadar hassasım."

Kapı açıldığında içimden gülümseyerek başımı sallıyorum. Büyük adamı göreceğimi varsayarak yukarı bakıyorum.

Yanlış

düşünmüşüm.

Çok, *çok* yanlış.

Hay sikeyim.

Yüzümdeki her kasın gevşediğini, düştüğünü hissediyorum. Geldi mi? Nefret ettiği bir yere geldi. . . ne için? Her şeyi bitirmek için mi? Bana taşındığını söylemek için mi? Sorularım, endişelerim, ofisimin eşiğinde Sarah'yı küçümseyerek ona bakarken dönüp duruyor. Sonra karanlık, sorunlu, gerçekten kızgın gözleri bana doğru kayıyor. Hiç makyaj yapmamıştı. Saçları ıslak. Ama hala bugün işe giderken giydiği bluz ve pantolonu üzerinde. Duş almış ama buraya gelmeye karar vermiş. Tekrar soruyorum, neden?

Gergin bir şekilde ayaklarımı halıya bastırıyorum ve sandalyemi ona doğru çeviriyorum. Sarah'dan uzağa.

Ava yutkunuyor. Sarah sessiz kalıyor. Ben minnettarım. Bu durum onun katkısına ihtiyacım var.

"İçki içtin mi?" Ava beni şaşırtarak soruyor. Masamın üzerindeki şişeye kısa bir süre bakıyorum. Buradaki asıl endişesi bu mu? İçki mi?

"Hayır," diye sessizce cevap verdim. Ona bakmış olabilirim. Dokunmuş olabilirim. Ama bir daha asla bir damlasının dudaklarımdan geçmesine izin vermeyeceğim. Kaçışın cazibesine kapıldığım son seferden sonra olmaz. Bugün yaşadığım günden sonra bile. Bakışlarım masaya düşüyor, her boktan şeyi geri itmeye çalışıyorum, böylece burada ve şimdi ile başa çıkabiliyorum ve bir şey koluma temas ettiğinde bir başlangıçla sarsılıyorum. Bunun Sarah'nın eli olduğunu fark ettiğimde endişeli gözlerimi Ava'ya çeviriyorum. Sarah'nın her şey yüzünden paramparça olduğumu bilse bile beni dürtmekten kendini alamayacağını biliyordum.

İşler yoluna girecek.

"Sakıncası var mı?" Ava yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle, "Sakıncası var mı?" diye soruyor. İki kadın. İkisi de alıngan piçler. İkisi de bana aşık. Burası Sarah'nın alanı. Ava'nın soğukluğunu ya da benim üzerimde hak iddia etmesini hoş karşılamayacaktır, her ne kadar geri dönülmez bir şekilde onun olsam da.

"Pardon?" Sarah inanmayan bir kahkaha atarak sorar.

"Beni duydun."

Aman Tanrım. Ava'nın neredeyse ağzı köpürüyor. Kıskanıyor. Küçük bir tatmin duygusu hissetmem yanlış. Çok yanlış ama bugünden sonra -Mikael, Matt- elimde değil.

Bunun beni korkunç bir ikiyezölü yaptığının da farkındayım.

Elim zonkluyor ve Sarah'nın parmakları pazuma kıvrılıyor, bana elinin hâlâ orada olduğunu hatırlatıyor. Ben de elimi çekip Ava'ya gergin bir bakış atıyorum, Sarah'ya saldırıp gözlerini oymaya daha yakın mı diye. Yaklaştı. Ve Sarah, lanet olası kadın, yanağımı öptüğünde tüm kaslarımı kilitliyorum, sandalyemde bir tahta gibi kaskatı kesiliyorum. Sarah'ya siktirip gitmesini söylemek istiyorum. Defol. Elbette istiyorum, ama bunu kaç kez yaparsam yapayım, beni asla dinlemeyeceğini anlıyorum.

Bana ne kadar acı verse de.

Ava'ya.

Ve hastalıklı bir şekilde, yeşili onda çok seviyorum.

"Bana ihtiyacın olursa ara, tatlım," diyor Sarah. O lanet olası soruyor

o.

Ava kapıyı açıyor. "Hoşça kal Sarah," der ve Sarah'nın

Yavaşça masamın kenarından kayıyor ve daha da yavaş bir şekilde ofiste yürüyor, kalçalarını belli belirsiz sallıyor, acele etmiyor. Lanet olsun, gerginlik dayanılmaz.

Ava kapıyı arkasından çarpıyor, nefes veriyor ve sonra bana bakıyor.

Peki şimdi ne olacak? Sinir krizi bekliyorum. Bir soru yağmuru. Bu ilişkide gücün aslında kimde olduğunu hatırlatacak.

Eğer hala bir ilişki varsa. Hala

bir ilişki var mı?

Votka şişesine başını sallıyor. "Bu neden orada?"

Ona bakıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Bilmiyorum." Belki de sadece kendime biraz daha işkence etmek istemiştim. Onun mizacından cidden hoşlanmıyorum. Birlikte,

ki bu benim hissettiğimden daha fazla. Oldukça kararlı görünüyor. Ama ne yapmaya kararlı?

"İçmek ister misin?"

"Şimdi burada değilsin." Zalimce. Çok zalimce. Ve çaresiz. "Beni bırakıp gittin."

"Biliyorum."

"Ya gelmeseydim?"

Eğer o gelmeseydi, baştan çıkarıcılığı ortadan kaldırır ve kanepeye yığılırdım. Ve bu düşünceyle şişeyi parmaklarımla dürterek masamın üzerine ittim. Bu kadar emin konuşmaya hakkım olduğunu sanmıyorum. "Ben olsam içmezdim."

"O zaman neden orada?"

Çünkü ben berbat biriyim. Çünkü bu ilişkiyi mahvetmeden sürdürme yeteneğine sahip değilim. Çünkü kendi kendini imha düğmemin etrafındaki güvenlik muhafazası kırıldı ve bir pisliğin, muhtemelen benim, ona basıp beni bitirmesinden ölesiye korkuyorum. *Bizi bitirecek.* "Onu içmeyecektim Ava."

"Gidersem içer misin?"

"Beni bırakacak mısın?" Panikle sordum.

"Bana bazı cevaplar vermen gerekiyor." Çeliklik daha da çelikleşiyor. Ve işte sorular geliyor. "Mikael ilişkimizle neden bu kadar ilgileniyor?"

Kendine bir iyilik yap, kardeşim. Ona gerçeği söyle yoksa söz veriyorum, onu ve iyileşmene dair tüm umutlarımı kaybedeceksin.

"Karısı onu terk etti," diye hızlıca geveliyorum, bunun sonun başlangıcı olmaması için dua ediyorum.

İrkilmiyor bile. "Çünkü onunla yattın." Yutkunuyorum, acınası bir "Evet" fısıldıyorum.

"Ne zaman?"

Ona gerçeği söyle. Ama gerçek gerçekten de tüm umutların sonu olabilirdi. "Aylar nce, Ava." İşler nasıl bu noktaya geldi? Hayatım için savaşıyorum ama çok farklı bir şekilde. "Lusso'da ortaya çıkan kadın oydu," diye açıklıyorum, umarım azı karar çoğu zarar. "Beni tekrar terk etmekle tehdit etmeden önce sana söyleyeceğim."

Bakışları yumuşuyor ve yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. Hiç beklemediğim bir ifade. Kabullenme. "Senin için endişelenmiyordu, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim istekli çıkıyor. Garip bir şekilde istekli de *hissediyorum*, çünkü cevapladığım her soruda daha fazla sakinleşiyor, dönüp gitme belirtilerini daha az gösteriyor. "Muhtemelen," diye ekliyorum. "Ama o da beni istiyor."

"Kim istemez ki?"

Sen, sanırım, eğer beni gerçekten tanısaydın. Gerçek umudu öldürür. "Açıkça söyledim Ava," diye ekliyorum. "Onunla aylar önce yattım ve o Danimarka'ya geri döndü. Neden Şimdi benim peşime düşmeye karar verdi bilmiyorum."

Hafifçe de olsa başını sallıyor, yalanımı kabullenmiş gibi. "Yani senin onun karısını elinden aldığın gibi o da beni senden almak istiyor."

Tanrım. "Onu ben gtrmedim Ava. Kendi rızasıyla gitti." nk kocası yalancı, aldatan bir piç. *Tıpkı benim gibi. Ve muhtemelen günahlarımı öğrendiğinde beni terk edeceksin.* "Ama evet, seni benden almak istiyor."

"Ama hepiniz arkadaş canlısıydınız," diye haykırıyor, kabullenişi yerini Şaşkınlığa bırakıyor. "Lusso'yu satın aldınız."

Hepsi dostça mı? Tanrım, onun ne kadar saf olduğunu hiç takdir etmemiştim. Odadaki gerilim o kadar yoğundu ki Mikael'i zar zor görebiliyordum. Ama bunun içinde benim ben olmamdan başka bir Şey olduğuna inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Korumacı. Sahiplenici. "Bu sadece bir gösteriydi, Ava." Ay kadar geniş bir paravan. "Onun tarafından. Bana karşı hiçbir Şeyi yoktu, beni incitebileceği hiçbir Şey yoktu çünkü ben hiçbir Şeyi umursamıyordum." Bir süre, sırf Malikane'nin sahibi olduğum için benden hoşlanmadı. Benden hoşlanmıyordu çünkü

Karısı sadece bana baktı. Freja evliliğini kaybettiği için yas tutmadığı için benden hoşlanmıyordu. Benden hoşlanmıyordu çünkü malikânem, sonunda onu terk etmeye karar verdiğinde karısına yaptığı hatalardan uzaklaşması için gerekli olan dikkati dağıtıyordu. Mikael'in yakın zamanda Freja'yı becerdiğimi öğrenmesi muhtemelen misilleme yapması için gerekli bile değildi. "Ama şimdi sen varsın." Ona gözlerimdeki korkuyu gösteriyorum, bunu görmesi ve takdir etmesi için dua ediyorum. "Artık bıçağı nereye saplayacağını biliyor." Ve onu bükmek için iyi bir iş çıkarıyor. Daha da kötüsü, işinin bitmediğini biliyorum.

Ava'nın kıvrak, narin vücudu küçülüyor ve bana doğru geliyor, ben de onu kollarımı açarak karşılıyorum, kelimenin tam anlamıyla kucağıma alıyorum ve ona sımsıkı sarılıyorum. Çaresizce. O kadar güzel kokuyor ki. Temiz, saf, lekesiz. Güzel. O iyi, aklı başında ve birlikte sahip olduğumuz şey onu biraz delirtiyor. Aşk böyle mi yapar? İnsanı delirtir mi? "Seni severken öleceğim," diye fısıldıyorum. "İsveç'e gitmene izin veremem."

"Biliyorum." Kavga yok, itiraz yok. Çünkü o anlıyor.

"Ve eşyalarınla ilgilenmeme izin vermeliydin," diye devam ettim. "Onu görmeni istemedim."

"Biliyorum." Sürekli kaybediyormuşum gibi hissederken bu küçük bir kazanç. "Seni biliyor."

Herifin Malikâne'nin dışında dolaştığı doğrulandı ama ben yine de geriliyorum çünkü ... ne biliyor ki? "Beni mi biliyor?"

"Bana senin çılgın bir alkolik olduğunu söyledi."

"Ben çılgın bir alkolik miyim?" Gülüyorum. Bu saçmalığı kimden duymuş olabilir ki? Doğal olarak Coral'ın kocası Mike'ı düşünüyorum. O da göçmenlik polisini ihbar ettiği için baş şüpheli. Onu dövdüğümünden beri o piçten haber almadım. Hâlâ kin mi tutuyor? Bilmiyorum ama Tanrı'ya şükür, geçmişimin tüm kirli detayları sadece en yakınlarımda var.

"Hiç komik değil." Bana ters ters bakıyor, etkilenmemiş gibi. "Nereden biliyor?"

Mike'tan bahsetmiyorum, çünkü o Coral'a bir bağlantı. "Ava, gerçekten hiçbir fikrim yok. Her neyse, yanlış bilgilendirilmiş çünkü ben alkolik değilim."

Kısa bir süre dudağını ısırıyor. "Evet." Bu kasvetli bir cevap. "Biliyorum." Yüzündeki yorgun ifade kaybolur ve endişeli bir ifade alır. "Jesse, ne yapacağım ben?" diye sorar. "Mikael önemli bir müşteri." Önemli mi? Ava'nın onunla çalışmasına izin vermektense Patrick'e kişisel birikiminden bir milyon sterlin vermeyi tercih ederim. "Sırf senin yüzünden mi beni Life Building için yeniden işe aldı?"

Tanrı onu sevsin. "Hayır, Ava. Düne kadar *bizden* haberi bile yoktu. Yetenekli bir tasarımcı olduğun için seni işe aldı. Ayrıca şaşırtıcı derecede güzel olman da ek bir avantajdı. Ve benim sana aşık olmam onun için daha da büyük bir bonus oldu."

"Kendini ifşa ettin. Eğer toplantımı çiğnememiş olsaydın, o zaman bağlantıyı asla kuramayabilirdi."

Bu doğru değil. Er ya da geç öğrenecekti. Ben daha erken yaptım. Daha sonra olması tercih edilirdi. "Günlüğünü gördüğümde içgüdülerimle hareket ettim. Her neyse, benim olduğunu bilse de bilmese de peşini bırakmayacaktı. Dediğim gibi, o acımasız biri."

Pek emin görünmüyor. Saflığının bir başka işareti. "Nereden biliyorsun?" Başını eğiyor. "O evli. Yani, *evliydi*."

"Bu onu daha önce hiç durdurmadı Ava."

Düşüncelere dalıyor, endişeli, şüphesiz bunun diğer tarafından bir işle nasıl çıkacağını merak ediyor. Yalan söyleyemem, işini kaybetmesine aldırılmazdım. Ancak bunun onu üzecek olması beni rahatsız ederdi. Yanaklarını kavırıyorum ve yüzünü bana çeviriyorum, onu üzüntülerinden uzaklaştırmaya kararlıyım. "Buraya nasıl geldin?"

Planım işe yaradı ve sanki sonsuza dek sürecekmış gibi ilk kez gülümsedi. Bu gülümsemeler için yaşıyorum. "Atadığınız muhafızın dikkatini dağıttım."

İçimden gülüyorum. Clive *kendini* koruma olarak atadı. Elbette bir ücret karşılığında. "Onu kovmak zorundayım." Eminim yaşlı çocuk şimdi panikliyordur, paramı geri isteyeceğimi düşünüyordur. İsteyebilirim. Bana bir servete mal oluyor. "Bunu nasıl başardın?"

"Jesse, o altmış yaşında, eğer bir günse. Gökyüzündeki kulenizden kaçışımı size haber veremesin diye telefon sisteminin bağlantısını kestim."

"*Bizim* kulemiz," diye düzeltiyorum. "Bağlantı kesildi mi?" Ava bedenimin içinde kaybolup saklanınca daha da endişelendim.

"Kabloları söktüm."

"Oh." Gülemiyorum. Clive çok kızacak. Asansör kapılarını söylediğimde daha da çok. Bu bana yine pahalıya patlayacak.

"Beni içeride tutmak için bir emekliyle ne oynuyorsunuz?"

"Gitmeni istemedim," diye itiraf ediyorum, nemli saçlarına dokunarak.

"O zaman kendin kalmalıydın." Hareket ediyor, gövdem üzerine odaklanıyor, gömleğimi pantolonumdan çekip çıkarıyor ve tekrar yerleşmeden önce ellerini tenimde gezdiriyor.

"Çıldırılmıştım." Ona daha sıkı sarıldım. "Beni delirtiyorsun." Yüzümü onun karanlık dalgalarına gömdüğümde yeniden rahat bir nefes alıyorum.

Sebep.

Tedavi.

"Elin nasıl?" diye sorarak elimi kaldırmamı ve yenilenmiş morluklara bakmamı istedi.

"Bir şeylere çarpıp durmasaydım iyi olurdu."

"Bir bakayım." Göğsümdeki yerinden çıkıyor ve hasarı incelerken onu izliyorum.

"Ben iyiyim," diyorum sessizce.

"Asansörün kapısını kırmışsın."

"Gerçekten çok kızmıştım." Daha kötüsü de olabilirdi. Mikael ya da Matt'i bulabilirdim.

"Bunu bana zaten söylemiştin." Başını eğerek yumruğumu okşuyor. "Peki ya bu öğleden sonra ofisimin basılması?" diye soruyor, merakla bana bakarak. "O zaman delirmiş miydin?"

"Evet, öyleydim." Her zaman deliyim. Her zaman deliliğime sahip çıktım. "Biraz önce olduğun gibi."

"Kızgın değildim Jesse." Elime dönerken kayıtsızdı. "Benim olanı işaretliyordum." Kesinlikle öyleydi ve bu çok hoşuma gitti. "Seni istiyor. Üstüne çıkıp göğüslerini yüzüne dayasaydı daha açık olamazdı." Ateş. Tutku. Sahiplenme. Bu bana beni gerçekten sevdiğini söylüyor. Belki de her şeye rağmen bir evet alacağım. Kocaman gülümsüyorum ve Ava başını kaldırıp gülümsememi yakalıyor. "Kendinle çok mutlu görünüyorsun."

"Oh, öyleyim. Sahiplenici ve koruyucu olman hoşuma gidiyor." Bunu itiraf etmekte bir sorun görmüyorum. "Bu bana, bana deli gibi aşık olduğunu söylüyor." Ve aslında, daha önce de düşündüğüm gibi, bazen bir kadının başka bir kadına haddini bildirmesi gerekir. Ava'nın içinde var ve daha fazla şımarıklığın, daha fazla kavganın yüzeye çıktığını görebiliyorum.

"Aptalca meydan okuyor olsan da öyleyim. Ve Sarah deme, *tatlım*."

O çok tatlı. Sanki. Onu boğuyorum, öpüyorum, şımartıyorum, bugünlük sorunlarımı unutuyorum. "Yapmayacağım."

"Onunla yattın." Belki de
yatmadım.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Tiksinmiş görünmek için çok çabalıyorum. Gücenmiş. Bu kadın sezgisi mi yoksa Ava sezgisi mi? "Uğraşıyorum," diyor sonunda, kelimeler bulamadığım belli olduğunda.

Gözlerimi kaçırıyorum, bakışlarımın bedenlerimiz arasında gezinmesine izin veriyorum. Bu kesinlikle beklediğim bir soruydu. Bu dürüstçe cevap vermek istediğim anlamına gelmiyor. Ama . . . "Evet." Ava'ya Sarah ve benden bahsederek büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek kendimi geri tepmeye hazırlıyorum. Kendini Ava'yla benim arama hayal edebileceğimden çok daha fazla soktu. Ama Ava'nın tepkisi?

Patlamıyor. Sadece benim için üzülmüş gibi bakıyor. Ben de kendim için oldukça üzülüyorum. "Sadece bir şey söylemek istiyorum."

Sadece bir şey mi? Gerçekten mi? Ona inanmıyorum. Az önce, baskı altında, benimle çalışan bir kadınla yattığımı itiraf ettim. Sakın bana bunun unutulacağını ve bir daha konuşulmayacağını söyleme. Diğer ayağımda bot olsaydı ne olurdu düşünmek bile istemiyorum. Ava yatağıma zincirlenmiş olurdu ve o, her kimse, ezilmiş olurdu.

Öne düşünüyor ve beni hafifçe öpüyor. "Her şey seninle ilgili."

"Her şey benimle ilgili," diye tekrarlayarak onu gülümsetiyorum. Yani teklif ettiğimde kabul edecek mi?

"Aferin oğlum."

Bu kadını kesinlikle hak etmiyorum. "Seni seviyorum Ava."

Sakinleşiyor, huzurlu, kabullenmiş. "Biliyorum."

"Yarın işten izin al." Bir an dudağımı çiğneyip düşündüm. Şu an müsait. Kabul ediyor. Veriyor mu?

Belli ki isteğimi düşünürken bir an sessizlik oldu. Ya da talebimi. "Tamam."

"Gerçekten mi?" Vay canına. Bu şaşırtıcı derecede kolay oldu. "Çok makul davranıyorsun. Sen böyle biri değilsin."

Bir anlığına öfkelenmiş gibi görünüyor ama sonra öfkesini bastırıyor. "Seni görmezden geliyorum."

"Uzun sürmez." Ayağa kalktım ve onu yere bıraktım. *Zarafet*. Her şey çok daha farklı olabilirdi ama Ava'nın *beni* bulma şekli ve sonra geçmişimdeki bir şey için *beni* affetmesi gerçek zarafeti gösteriyor. Olgunluk. Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum. Bu bir işaret mi? "Seni *evimize* götürüyorum" -*bizim vurgusuna* dikkat et, *hanımefendi*- "gökyüzündeki kulemize. Çok uzun zamandır içine girmedim. Gidelim mi?" Bir kolumu teklife uzatıyorum ve onun nefessiz bekleyişine içten içe gülümsüyorum. *Ben de Ava. Ben de.*

"Biraz kürek çekmek istiyorum."

"Başka bir gün kürek çekeriz bebeğim. Ben sevişmek istiyorum." Daha fazla aşk. Sonsuz aşk.

Ona Malikâne'de rehberlik ediyorum, bitmek bilmeyen ilgiyi ve ardı arkası kesilmeyen konuşmaları fark ediyorum ama bunlara aldırmiyorum. Kapıya yaklaştığımızda John'un gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Yarın görüşürüz." "Her şey yolunda."

Büyük pençesi sırtıma değdiğinde sarsılıyorum. Ona Ava'yı neden içeri aldığını sormak istiyorum, özellikle de Sarah'nın yaralarımına baktığını bile bile. Ama gerçekten sormama gerek yok. O da benim gibi Ava'nın Sarah'ya haddini bildirmesi gerektiğini biliyor. Sanırım amacına ulaştı.

"Arabayı bırak," diyorum, onu Aston'uma götürüp yolcu koltuğuna oturtuyorum. "Yarın alırız."

Yine kabul etti. Bunun gerçekleşmesi için aramızda büyük bir patlama, her yerde destansı erimeler, parçalanmış bir asansör, birkaç çılgın duyma ve görme olayı gerektiğini düşünmek berbat ama işte buradayız.

İlerideki kapılar açılıyor, belli ki başka biri tarafından, çünkü henüz düğmeye basmadım ve Sam'in arabasını görünce içimden küfrediyorum. Zamanlaması kusursuz. Yoksa benim zamanlamam mı?

"Hey, Kate orada," diye bağılıyor Ava, onlar geçerken koltuğunda sallanıyor, Kate yere çökmüş, beceriksizce el sallıyor, Sam cesurca gülümsüyor, başparmağı havada. Başımı hafifçe sallıyorum. "Onun burada ne işi var?" Ava soruyor. Gözlerimi ileri dikiyorum. "O bir üye, değil mi?"

"Üyeler hakkında konuşmam. Gizlilik." "Yani o bir üye mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum, onu görmezden geliyorum, kapıların tekrar kapandığını görüyorum, bu yüzden düğmeye basıp ayağımı indiriyorum ve ana yola çıkar çıkmaz, Ava'nın tekrar meraklanma ihtimaline karşı taktiksel olarak biraz müzik açıyorum.

"Bu kim?"

"John Legend. Beğendin mi?" Kumandayı eline alıyor ve sesini açıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." Ne kadar yüksek olursa o kadar iyi. İçimi kemiren vicdan azabını bastırabilir. Kalçasını bulup sıkıyorum, yolculuk için yerleşiyorum.

"Elin iyi mi?"

"Güzel. Donunuzu çözün, bayan."

"Patrick'e mesaj atmam lazım."

"Evet, yap." O paragöz yaşlı keçi işime burnunu sokmasa iyi olur. "Yarın ve tüm hafta sonu seninle baş başa kalmayı dört gözle bekliyorum." Oh, Tanrım, bu mutluluk olacak. Tanrı balonumuzu patlatan herkese yardım etsin. Ben de dahil.

"Tamamdır." Telefonunu kucağına bırakıyor ve elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle örüyor ve sessiz bir şekilde pencereden dışarı bakıyor. Düşünceli. Kahretsin, onun beyninin duvarında bir sinek olmak için neler yapmazdım. Karşıma ne çıkarırsa çıkarsın her zaman hazırlıklı olabilirdim. "Kate için endişelenmekten kendimi alamıyorum." Gözlerini geçip giden kırlara dikerken sözleri sessizdi.

"Neden endişeleniyorsun ki?" Dikkatim Ava ile yol arasında bölünmüş halde soruyorum. Direksiyondaki elim fena halde ağrıyor ama diğer elim onunkinde, sıcak ve sıkı, buna katlanmama yetiyor.

"Bilmiyorum." Hoşuma gittiğinden emin olmadığım yarım bir gülümsemeye bana bakıyor.

Nedenini biliyor. Ve birden Sam'in sözleri aklıma geldi.

Bir ribaunt olduğumu hissediyorum.

"Malikâne, Kate, Sam. Felaket için bir reçete gibi geliyor."

"Sadece biri diğerine aşık olursa," diyorum sessizce, Ava'nın bakışlarının profilimi delip geçtiğini hissederek yola yeniden odaklanıyorum.

Ama başka bir şey söylemiyor.

Fuayeye girdiğimizde Clive'a bakacak gücü kendimde zor buluyorum. Zavallı adam korkmuş görünüyordu. Muhtemelen paramı geri isteyeceğimi düşünüyor. Para zulasını sakladığını bildiğim şapkasına uzanıp onu kafasına doğru ittiğinde düşüncelerim doğrulanıyor ... ince bir mesaj.

Eğer her saniye daha da rahatsız olmasaydım, pantolonum gittikçe daralmasaydı, ona karşı koyabilirdim. Bu, yukarı çıkana kadar beklemek değil. Yanımdaki Ava'ya bakıyorum. O da kaskatı. Aynı arzu saldırısıyla savaşıyor. Bunu yaptığının farkında mı bilmiyorum ama dili beliriyor, alt dudağında yavaşça kayıyor.

Bu benim felaketim. *Tanrım*. Dikkatimi asansör kapılarına veriyorum ve Clive'a muhtemelen onu şoktan öldürecek bir performans sergilemeden önce acele etmelerini istiyorum.

"Hadi, hadi," diye nefes alıyorum, avuçlarım terliyor, kalbim beklentiyle göğsüme çarpıyor. Son derece boktan geçen bu günü bitirmenin tek bir yolu var.

Kapılar açılır açılmaz bizi içeri sokuyorum, arkamızı dönüyoruz ve ortada bulduğumuz anda vücudumu onunkine bastırıyorum, onu duvara yaslıyorum. Dizimi kaldırıp hafifçe ön tarafına sürüyorum, yüzümdeki nefesinin sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Kapıcıyı kızdırdınız."

"Lanet olsun." Ağzımı onunkine yapıştırmadan ve acı veren zonklamayı dindirmek için kendimi ona sürtmeden önce kelimeyi söyleyebildi. İşe yaramıyor. Kahretsin, onu döndürmek, bükmek ve sertçe becermek istiyorum.

"Neden elbise giymiyorsun?"

Öpücüğüme karşılık veriyor, ağzı aç, dili istekli. "Elbiselerim tükeniyor."

"Yarın sadece elbise alacağız."

"Yarın *bir* elbise alırsız," diye karşı çıkıyor, kemerimi sıkarak. Geri çekiliyorum, çaresizliğim yepyeni, dizlerimi titreten bir bölgeye doğru ilerliyor. Eli sikimin üzerinde geziniyor ve bir iniltiyi bastırıyorum, doğal olarak sürtünmeden uzaklaşıyorum. İşkenceden. Ama ona doğru da çekiliyorum. O alt dudağımı yalarken hareketsiz durmaktan başka bir şey yapamıyorum, büyülenmiş gibiyim, her sinirim vızıldıyor, her damla kanım bembeyaz, vücudumdaki her tüy diken diken. Ve sıcak avucu kolan kemiğimin etrafını sardığında, sarsılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bayılmadan önce nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum.

"Ağız," diye fısıldıyorum, bu tek kelimeyle ölüm fermanımı imzalamış oluyorum. Nefesinin sıcaklığı azalıyor ve ellerimi duvara bastırıp gözlerimi açarak önümde dizlerinin üzerine çöküşünü izliyorum. Sadece bu görüntü bile beni anında boşaltabilirdi, ama onun sikime hayran olmadığını fark ettiğimde arzum geri çekiliyor. Benim tadıma bakmayı beklemiyor. Ucundan sızan pre-cum damlasını yalamayı düşünmüyor.

Hayır. Karnımdaki korkunç, sivri yara izine bakıyor. "Ne bekliyorsun?" Kalçalarımı öne doğru yuvarlıyorum, ses tonumdaki küçümsemeden pişmanlık duyuyorum, gırtlığım bile bunu maskeleyemiyor, ama bunu düzeltecek durumda değilim. Dikkatini yeniden yönlendiriyor. Sikimi daha sıkı kavırıyor. Ve beni yalıyor.

Bedenim kıvrılıyor, titriyor, nefesim kesiliyor. Gözlerimi kapatma dürtüsü beni yeniyor, ama direniyorum, Ava'nın dilinin beni çalıştırmasını, elinin hafifçe itmesini, başının yavaşça hareket etmesini izliyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, dilinin hissi taşaklarımla buluştuğunda spazm geçiriyorum. *Kahretsin*. Tabandan aşağıya doğru sonuna kadar izini sürdürüyor. "Sonuna kadar, Ava," diye emrediyorum, kapıların kayarak kapandığını görüyorum. Açıldıklarını bile fark etmemiştim.

Emilmiş.

Duvarı bırakıyorum ve asansörü en üst katta tutmak için düğmeye basıyorum, kalçalarım titremeye başlıyor, kendimi onun ağzına çok fazla sokmamak için çaba sarf ediyorum, o yalayıp yutarken, arada bir bana bakıyor, onay aramıyor. Buna ihtiyacı yok. Sadece halimi görmek istiyor. Bana ne yaptığını. Zevkin hüküm sürdüğü bir ülkeden geliyorum. Malikâne, vermeyi ve almayı seven kadın ve erkeklerle dolu. Onlar uzman. Ava benim bildiğim gibi zevk konusunda deneyimli değil. Yine de zevk verme konusunda uzman gibi görünüyor. Acaba böyle mi düşünüyor? Bugünden sonra, Sarah'yı masamda bulduktan, benim ve onun hakkında doğru sonuca vardıktan, Freja'yı duyduktan sonra Ava kendi bölgesini işaretlemesi gerektiğini hissediyorsa. Aklımın ondan hiç ayrılmamasını sağlamak için.

Aniden beni ağzına alıyor ve ben bağıriyorum, başının arkasını tutuyorum, ilerlemelerine karşı itiyorum, lanet olası aklımı kaybediyorum. Artık kendimi tutamıyorum, kalçalarım istedikleri gibi davranıyor ve tekrar tekrar, içeri ve dışarı itmek istiyorlar, yüzüm gergin, kollarım sert, bacaklarım beni tutmak için mücadele ediyor. Kan vücudumdan başıma doğru hücum ediyor, başımı döndürüyor, görüşümü bozuyor. *Kahretsin*, çok sert boşalacağım.

Başını saran büyük ellerime bakıyorum. Ağzının içinde kaybolan sikime. Kapalı gözlerine. Kızarmış yanaklarına. Koyu, hala nemli saçları her yere dağılıyordu.

Tırnakları kıcıma batıyor. "Daha sert," diye homurdanıyorum, etime daha derin battıklarını hissediyorum. "Oh, lanet olsun." Duygular güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor, aletimdeki titreşim, çarpan kan. Sonra küçük elinin taşaklarını okşadığı o muhteşem his. *Oh Tanrım*. Sonra beni sertçe kavırıyor ve bacaklarım gevşeyerek beni duvara tutunmaya zorluyor. "Vay anasını." Diğer elim otomatik olarak

sikimi tutuyor. Yüzünü görmek istiyorum. Her şeyini. "Tut ve ağzını aç," diye emrediyorum, elimi sert ve hızlı bir şekilde itiyorum, onun beni izlemesini izliyorum, gözleri uykulu, teni nemli. Nefesimi tutuyorum, sonunu kovalıyorum, her yerim geriliyor, her an bir sürü kan damarım patlayacakmış gibi hissediyorum. Aceleci olmaya başlıyorum. Panikliyorum. Serbest kalmanın eşiğindeyim, orayı kurcalıyorum, zevk beni kızdırıyor, taşaklarım onun sıkı tutuşunda şişiyor. Ve bir kaya gibi, içime çöküyor. Aletimi beceriksizce ağzına götürüyorum ve kabarmasını, içine akmasını izliyorum ve lanet olsun, onu yutuyor. Ciğerlerim çığlık atıyor ve nefesimi bırakıyorum, vücudumun söndüğünü hissediyorum, ellerim içgüdüsel olarak daha sakin bir tempoya yavaşlıyor. Tanrım, kırıldım. Nefes nefese ona bakıyorum, gözlerim onun elini benimkine doğru takip ediyor ve onun benim ölçülü, nazik vuruşlarımı takip ederek kucaklamaya, yalamaya ve yutmaya devam etmesini izliyorum.

"Hayatımın sonuna kadar her gün bunlardan bir tane istiyorum," diyorum kesik kesik nefes alarak. Kaşları yavaşça kalkıyor. "Senden," diye açıklıyorum, aletimi son bir kez çevirip öpmeden önce onu gülümsetiyorum. "Buraya gel." Onu yukarı çekip sıkıştırıyorum. "Seni ve o pis ağzını seviyorum."

Beni anlamsızca pantolonumun içine sokarken burnumu benimkiyle ovuşturduğumda burnu kırışıyor. "Sevdiğini biliyorum."

Onu asansörden çıkarıyorum ve çatı katımıza girmemize izin veriyorum. "Tam bir zaman kaybıydı," diyorum omzumun üzerinden. "Seni içeri sokar sokmaz gidecekler."

Eşikte duraklıyor, gözleri açılıyor ve ben de kokusunu aldığımda nedenini anlıyorum. "Akşam yemeği," diye soluk soluğa kalıyor.

Kahretsin. Onu mutfığa götürüp fırını açtım ve bir eldiven kullanarak Cathy'nin meşhur lazanyasını çıkardım. Lazanyayı tezgâhın üzerine koyup, fırın eldivenini yanına fırlatırken yanmış, kabuk bağlamış üst kısmına bakıp surat asıyorum. "Bir hizmetçi ve aşçı çalıştırıyorum, sen *hâlâ* yemeği yakmayı başarıyorsun." Göz ucuyla bakıyorum, tam ve haklı bir öfke bekliyorum ama onun yerine endişeyle karşılaşıyorum.

"Geri dönecek mi?"

"Umarım öyledir." Yanmış üst kısmı yokluyorum. "Cathy'nin lazanyası çok lezzetli." Çıtır çıtır yanmış olmasaydı yiyeceğimizden değil. "Görünüşe göre yiyecek başka bir şey bulmam gerekecek." Ava'yı ayağından kaldırıp yürümeye devam ediyorum, parmak uçlarının kafa derime masaj yaptığını hissederek ürperiyor, gözlerindeki ışıltıya hayran kalıyorum. Nemli dudakları hâlâ döllerimin kalıntılarıyla parlıyordu. Ayaklarım beni terasa doğru götürüyor ve onları durdurmaya çalışmıyorum. Terasa dair tek bir anım var. Hoş bir anı değil. Bunu değiştirelim.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Açık havada sevişme," diye ilan ediyorum bu ismi havadan bulup çıkararak. "Güzel bir akşam. Boşa harcamayalım." Onu yere bırakıp doğrudan kıyafetleri üzerinde çalışmaya başlıyorum, aramızda duran her şeyi, malzemeyi bile küçümsüyorum. Can sıkıcı düğmelerle boğuşuyorum, üstünü çıkarmam sonsuza dek sürüyor. Bluzunu açtığımda pantolonumu çıkarmış, gömleğimi açmış ve elleriyle göğsümü okşamaya başlamıştı.

"Gösteriş." Pantolonuna doğru ilerliyorum. Ön. Arkasına. Fermuarı yok. Düğme yok. Bunlar bir çeşit zeka oyunu mu? Kaşlarımı çatıyorum, onu öpüyorum, etrafı yokluyorum, sabırsızlığım artıyor. "Fermuar nerede?"

Elimi fermuarını bulduğum kalçasına götürürken ağzıma doğru gülümsüyor. Fermuarı indiriyorum, onu kaldırıyorum, böylece pantolonunu ve bluzunu çıkarmadan önce ayakkabılarını çıkarabiliyor. "Sadece elbise giymek için bir neden daha. Sana hızlıca ulaşmamı engelleyen her şey gitmeli." Dantelle kaplı göğüslerine bakıyorum. Dantelle kaplı amına. Aletimin yeniden dikkatimi çektiğini hissediyorum. Yanaklarımı şişiriyorum ve soyunarak aramıza biraz mesafe koyuyorum. "Dantel," diye fısıldıyorum, karıncalanan bedenimi boxer'larımdan kurtarıyorum, gözlerim sutyenine sabitleniyor.

Aniden, sutyen yok, o şey yere düşüyor. *Tanrı yukarıda.* Meme uçları sıkı. Karanlık. Emilmek için yalvarıyor. Kendimi ona doğru itiyorum ve bir parmak ucumu vücudunda gezdiriyorum, külotunun dikişini geçerken içime çekiyorum

ve doğruca bir ısı birikintisine dalıyorum. Ben yavaşça etrafında dönerken sarsılıyor ve kollarımı tırmalayan vahşı tırnaklarını emiyor.

"Islak," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Sadece benim için mi?"

Kabul ediyor ve yüzünü kaldırarak beni davet ediyor, ben de onu öpüyorum, külotunu bacaklarından aşağıya doğru uzanabildiğim kadar itiyorum, ta ki daha ileri gidemeyene kadar. Çabayla kendimi ağzından çekip alçaltıyorum, yolun geri kalanında külotunu sürüklüyorum, amı ağzımı mıknatıs gibi çekiyor. İçeri girerken yukarı bakıyorum, bana bakan beklentiği görüyorum.

Dilimi doğrudan sıcaklığının ortasına doğru sürüklüyorum ve iç çekiyor, sert, pürüzsüz cildini yalayarak yukarı doğru ilerlerken anında titriyor, ağzında bitiriyor ve onu sertçe öpüyorum. Yaşadığımız günden sonra, uğraştığım şeylerle uğraşırken, şimdi burada olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Ona hatırlatıyorum.

Bunu ifade etmek zorundayım, umarım anlayacağı bir şekilde, bu yüzden ağzını serbest bırakıyorum ve benimkilerdeki sevgiyi görmesini umarak karanlık gözlerine bakıyorum. "Sen benim hayatımsın," diyorum sertçe, neredeyse öfkeyle, rüya gibi yüzünde memnuniyet ve endişe karışımı bir ifade görüyorum. Allah kahretsin. Onu tekrar, sertçe öpüyorum, kendime yaklaştırıyorum, dizinin altından tutup bacağına kendime doğru çekiyorum. "Beni seviyor musun?" diye sordum.

"İstedığımı biliyorsun." Belirsizlikten nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Onun değil, benim.

"Söyle," diyorum, bacağına sıkarak. *Söylediğini biliyorum.* Ava'nın tarzı bu. "Bunu duymam gerek."

Gözleri yüzümde geziniyor, emin değil. "Seni seviyorum." Ve beni öpüyor, vücuduma tırmanıyor, tutunuyor. "Seni her zaman seveceğim."

Her zaman.

Gerçekten uzun bir sikiş süresi, ama yeterince uzun değil. Birbirimize bakıyoruz, sikim hazır ve ona batmaya hazır. "Bana ihtiyacın var mı?" Fısıldıyorum.

"Sana ihtiyacım var." İhtiyaç, haftanın her günü istekten üstündür. "Seni seviyorum." Gözleri daha önce hiç görmediğim bir samimiyetle parlıyor. Ona inanıyorum. İnanıyorum.

bunu duymaya ihtiyacım olmayacağı anlamına gelmiyor. Fikrini değiştirebileceğinden endişelenmeyi bırakacağım anlamına gelmiyor.

"Her zaman." Yavaşça üzerime düşmesine izin veriyorum, onu içime çekiyorum, nefes aldıkça göğsüm genişliyor, Ava'nınki de. Ava'yı üzerine yatırabileceğim en yakın şeye taşımak için bacaklarımı kullanma riskini almadan önce bir an durup birkaç nefes alıyorum.

Bir şezlong.

İhtiyaç, istekten daha güçlüdür.

Bu kadına ihtiyacım var. Onun da bana ihtiyacı var. Ama her ilişkide her zaman dezavantajlı olan bir kişi vardır. Her zaman biri diğerinden daha çok sever. Bu eşit bir zemin olmalı. Benim korumacılığımın nefret ediyor. Bunu değiştiremem. Benim ilgimi seviyor. Vücudumu. Yeteneğimi. Bir araya gelmemizdeki patlamaları.

Benim silahım.

"Birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu hissediyor musun?" Yavaşça içine giriyorum, inliyorum, o bana bakıyor, kollarımı tutuyor, vücudu benimkiyle zahmetsizce hareket ediyor. "Hissediyor musun?"

"Seviyorum." Başını sallıyor, dudağını ısırtıyor, elleri sırtımı okşuyor.

"Ben de. Hadi sevişelim." Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Çekemiyorum. O da bana sabitlenmiş durumda. Yuvarlanıyorum, sürtünüyorum, sürüyorum, hepsi yavaşça, hepsi kontrollü, her hareketin tadını çıkarıyorum, yüzündeki hayranlığı incelerken. Bana ya da yaptığım şeye duyduğu huşu değil.

Bizim için huşu.

Böyle olduğumuzda, bizi ayırabilecek bir şey olduğuna inanmak zor.

Ama var.

Eğer izin

verirsem.

Bedenimin hareket etmesini, zevk almasını engelleyemiyorum ve o da yardım etmiyor, beni içinde sıkıyor. Geriliyor, geciktirmeye çalışıyor

kaçınılmaz, ama onun gittiğini hissedebiliyorum ve sonra bunu onaylıyor, sözleri acil.

"Birlikte," diye emrediyorum. Ben hem fiziksel hem de duygusal olarak sakın kalmaya çalışırken, gözlerim yanıyor, vücudum şiddetle titrerken etrafımdaki tüm kasları kilitliyor.

"Oradayım, Jesse." Benimle birlikte titriyor ve geri dönüş noktasını aştığını görüyorum, elleri sırtımı kavıyor, çılgılığı tizleşiyor. Ona katılmak için fazla çaba harcamam gerekmiyor. Birkaç hamle. Bir bağırış. Bir eziyet. Tüm kaslarım gevşiyor ve nefes nefese onun üzerine düşüyorum, tekrar boşalıyorum, daha önceki kadar sert, ama bu sefer onun içinde.

"Siktir," diye fısıldıyor.

"Ağız," diye karşılık veriyorum, hiç de küçümsemeden. Çok yorgunum. "Küfretmeyi bırakacağını mı sanıyorsun?" Mükemmel bir kadının mükemmel ağzından böylesine kaba bir dil duymak fiziksel olarak acı veriyor. İronik, gerçekten, çünkü o mükemmel olmaktan çok uzak. Küfrediyor, içki içiyor, uygunsuz kıyafetler giyiyor. Yani, evet, mükemmel olmaktan çok uzak. Ama yine de benim için mükemmel.

"Sadece bana meydan okuduğunuzda ya da beni memnun ettiğinizde küfrediyorum."

Bunu bana yüklemesine bayılıyorum. Gerçi kabul ediyorum, muhtemelen haklı. Zarif parmağı sırtımda gezinirken kürek kemiklerim geriliyor ve bir şey hecelediğini anladığımda gülümsüyorum.

Sikeyim.

Rahatlıyorum ve parmağımı göğsüne götürüp tenine "ağız" yazıyorum. Sonra göğüslerine yumuluyorum, bir meme ucunu öpüyorum, sonra diğerini, dişlerimle mandallamadan önce, onu uyarmak için yukarı bakıyorum.

Kıkırdıyor, donuyor, nefesini tutuyor, ısırığa dayanıyor ve ben mırıldanıyorum, içine biraz hayat katıyorum, yumuşak dilime karşı sert çakıl taşı mutluluk veriyor. Rahatlıyor ve memeleriyle biraz daha oynayıp kendimi şımarttıktan sonra yukarı bakıyorum ve onun yerleştiğini görüyorum, gözleri kapalı, mutlu

göğsünü ağzıma almam için bana izin verdi. Ama daireler çizerken, pürüzsüz teninin yumrulaştığını fark ediyorum. Soğuk.

"Titriyorsun. Seni içeri alayım." Bir parça kalkıyorum, ama tekrar aşağı çekiliyorum ve onun her yerinde benim olmama duyduğu doyumsuz ihtiyaca gülüyorum. Ne yazık ki mesai saatleri içinde bu geçerli değil. "Rahat mısın?"

"Hmmm."

"Yatağa." Ayağa kalkıp onu kollarıma alıyorum, yatak odasına götürüyorum ve yanına tırmanır tırmanmaz üzerime sürünerek derin bir şekilde sarılıyor. Onu kucağıma alıyorum, tavana bakıyorum, uykuya dalarken değişen nefes alışının sakinleştirici sesini dinliyorum. İşte bu. Evimizde, yatağımızda, Ava kollarımda uyuyor, rahat, sıcak, huzurlu. Olmayı en çok sevdiğim yerlerden biri. Sessizlik, sakinlik, ezici sevgi duygusu. Aynı zamanda nefret etmeye başladığım bir yer.

Çünkü gözlerimi kapattığımda, gördüğüm rüyadan hoşlanmayabilirim. Hayaletler.

Hepsi parmaklarıyla beni gösteriyordu.

Suçluyum.

Basitçe konuşmanın ne kadar zor olduğunu hiç takdir etmemiştim. Sadece konuşmak, anlatmak, açıklamak, merhamet dilemek. Ama bu yönümü, tüm ahlaksızlıklarımı ortaya çıkarmak, affedilemez günahlarımı sevdiğim kadına açıkça itiraf etmek? Bu ona bir silah verip beni vurmasını söylemek kadar iyi olurdu. Çekip gitmesi için sonsuz sebepler sunmak. Bunu neden yapayım ki? Onun için yeterince iyi olmadığımı biliyorum. Onu hak etmediğimi biliyorum. Benden daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Cennet bahçesindeki yılan gibi hissediyorum. Sanki ona ait değilmişim gibi. Sanki iyi bir şeyi alıp mahvediyormuşum gibi.

Ağzım göğsüme gömülü başının üzerine düşüyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sanki bu her şeyin cevabıymış gibi.

Ama ne yazık ki, aşk iyileştirdiğinden daha çok mahvediyor. Bunu ilk elden tecrübe ettim.

UYKUM BÖLÜNDÜ. Sanki zihnim kendini koruma moduna geçti. Koruma. Ne zaman dalıp gitsem hayaletler geliyor, vicdanımın köşelerinde dolaşıyor, rüyalarım sızmakla tehdit ediyor ve irkilerek uyanıyordum. Her saat kalkmak için bir neden buluyordum. Tuvaleti kullanmak için. Ava'nın telefonunu şarja takmak için. Benimkini şarja takmak için. Mesajlarımı kontrol etmek için. Kendime biraz su almak için.

Ava'yı benimle birlikte olması için tuzağa düşürmekten vazgeçirmek için.

Sabah 6:00'ya kadar yapacak bir şeyim kalmadı ve planımı iptal etme girişimlerimde başarısız oldum. Hatalarımı düzeltmek için sonsuz fırsatım oldu. Haplarını almayı bırak. İtiraf et. Hiçbirini almadım. Adadaki taburede oturduğum yerden mutfığa bakıyorum ve Jake'in ortaya çıkıp bana duyulması zor sözler söylemesini bekliyorum. Ama hiçbiri gelmedi. Belki de iğnelemeleri ve şakaları bitmiştir.

Belki de benden vazgeçmiştir.

"Ona evlenme teklif edeceğim," diyorum, belki onu mezarından kaldırayabilirim umuduyla. Bunun berbat bir fikir olduğunu düşüneceğini biliyorum. Bunun neden en iyi fikir olduğunu açıklama fırsatı istiyorum. Ava'yla olan ilişkiyi hiçbir yüzüğün güvence altına alamayacağını biliyorum. Ama yeminimiz her şey demek olacak ve o da bunu bilecek. O bir peri masalı kızı. Sağlıklı, geleneksel. Önceki evliliğim beni nasıl tuzağa düşürdüyse, Ava'nınki de beni özgürleştirecek. *Çünkü onu seviyorum.*

Benim de peri masalını istememi sağlıyor ve bunu ona vermek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ayağa kalktım ve telefonumu şarjdan çekip Mikael'i aradım. Onu uyar. Tehdit et. Ona şantaj yap. *Bir şeyler* yapmalıyım. Sesli mesaja düşüyor, ben de kapatıp tekrar arıyorum. Yine sesli mesajını alıyorum. *Allah kahretsin*. Aramayı sonlandırıp bir kez daha arıyorum ve bu kez sesli mesaja düştüğünde, ağzımı kapalı tutmam gerektiğini bilmeme rağmen konuşuyorum. "Ava'yla ne dolaplar çeviriyorsun, neyi kanıtlamaya çalışıyorsun bilmiyorum ama onun İsveç'e giden bir uçağa binmesine izin vermeden ölmüş olurum. Kendine başka bir iç mimar bul, Van Der Haus. Bir daha sormayacağım." Aramayı kestim, elimi telefonumun etrafında ekranı çatlatabileceğinden emin olduğum bir güçle sıktım. "Lanet olsun." Telefonu kapattım ve elimi alnıma bastırdım. Eğer o aramayı geri alabilseydim, alırdım. Ona tam olarak istediği şeyi verdim ve bu benim ruh halimin bir işareti. "Siktir, siktir, siktir." Tabureme çöküyorum, dirseğimi mermere dayıyorum ve başımı elime alıp telefonumu yavaşça daireler çizerek çeviriyorum. Bugünü iple çekiyor olmalıydım. Bugünü iple *çekiyorum*.

Bugüne odaklan. Telefonumu kaldırıp Zoe'yi arıyorum. Cevap verdiğinde biraz şaşıırıyorum ve sesinin uyanık çıkmasına daha da çok şaşıırıyorum. "Beni serseri gibi mi aradın?"

"Hayır." Ayağa kalkıp mutfakta daireler çizmeye başlıyorum, rastgele kapıları açıp her dolapta ne olduğunu kendime hatırlatıyorum. "Bugün müsait bir randevunuz var mı?"

"Cuma günü mü? Hayır, Jesse. Hiçbir kişisel alışverişçinin dünyasında Cuma günü bu kadar geç bir saatte açılış yapmazlar."

"Benim için bile mi?" Sesimdeki çekingenlikten utanarak soruyorum. "Bunun değeri ne?"

Kendi kendime gülüyorum. Birkaç ay önce, Zoe'nin beni son dakikada araya sıkıştırmasına değecekti. Hem maddi olarak hem de başka türlü.

Bugünlerde mi? "Biriyle görüşüyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum, bir kez daha bunu nasıl küçümsediğim için utanıyorum. "Çıkıyorum."

"Vay canına."

"Biliyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "Aslında bu çıkmaktan daha fazlası. Evlenme teklif etmeyi düşünüyorum."

Gülüyor ve bu çok şey anlatmıyor mu? "Sen mi? Evli misin?"

"Bu kadar şaşırmış görünme," diye homurdandım, buna hiç hakkım yokken ciddi bir şekilde kırılmıştım.

"Özür dilerim," diye rahatlıyor Zoe. "Şey, sen Jesse Ward'sın."

"Düzeltilmiş."

"Peki lordu piyasadan çeken şanslı kadın kim?" diye soruyor. "Ve tepkilere hazırlıklı mı?"

"Tanrım, Zoe, ben bir randevu için aradım, Mastermind seçmeleri için değil."

"Peki uzmanlık konunuz ne olurdu?"

Her şeyi mahvediyorum. Tezgâha yaslanıyorum, biçimli çıplak bedenimden biçimli sikime doğru bakıyorum. "Uzmanlık alanım yok." Bunun doğru olmadığını hepimiz biliyoruz. "Bana yardım edebilir misin, edemez misin? Önemli bir parti için ona yeni bir elbise sözü verdim."

"Oh, bu Malikane'nin yıldönümü mü?"

"Evet." Eğer benden bir davetiye almaya çalışırsa . . . Ona bir tane vermek zorunda kalacağım. *Lanet olsun.* İstedğim şeyleri istediğim zaman elde etmek için seksapelimi fazlasıyla kullanan biriyim. *Görünüşe göre Ava da bir istisna değil.* Şimdi Zoe'nin profesyonel ruhuna güveniyorum. . . .ve benim maddi cömertliğime olan sevgisine güveniyorum. "Bir elbiseye ve birkaç şeye daha ihtiyacımız var. Ama diğer şeylerden bahsetme. O ..." Nasıl söylesem? "Bağımsız."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Özellikle Ava öyle. Ya da en azından öyle olduğunu kanıtlamaya çalışmayı seviyor." "Ava, ha?"

"Evet, Ava. Kendisi bir iç mimar. Ek binaya bakmak için Malikâneye geldiğinde tanışmıştık." Bu hala ilerlemedi. Umurumda mı? Ava ve ben ilerlediğimiz sürece mi? "Bana yardım edebilir misin? Çok fazla para harcayacağım." Zoe için bunu tek bir şekilde değerli kılamam, bu yüzden ona normal komisyonunun iki katını ödeyeceğim.

"Ne kadar da güzel bir kadınsın."

"Lütfen?"

İç çekiyor. "Metroya biniyorum. Günlüğüme bakıp sana mesaj atarım."

"Sen bir efsanesin. Mücevher bölümündeki Hans'a beni beklemesini söyler misin?"

"Elbette. Hem asistanınız hem de kişisel alışverişçiniz olacağım."

"Teşekkürler Zoe, sana borçluyum." Telefonu kapatıp çeneme vuruyorum ve birlikte geçireceğimiz güne en iyi nasıl başlayabileceğimizi düşünüyorum. Bu çok kolay. Sikime bakıyorum. O da aynı fikirde.

Telefonumu bırakıp üst kata çıkıyorum ve yorganı kaldırıyorum, gözlerim kürek kemiklerinden omurgasına, oradan da kıkına doğru uzun, takdir dolu bir gezintiye çıkıyor. Arkasına geçip onu kaşıklıyorum, vücudunun etrafında kıvrılıyorum, saçlarını kokluyorum, omzunu öpüyorum, kasıklarımı kıkına doğru yuvarlıyorum, vücudumun onunkini ne kadar mükemmel bir şekilde koza gibi sardığına hayret ediyorum. "Uyan uykucu," diye fısıldıyorum, sikime uzanıp tam sertlikte okşuyorum, kıkının çatlağında kaydırıyorum, girişine doğru ilerlerken mırıldanıyorum, ereksiyonumun ıslak, şişmiş tepesini orada yuvarlıyorum, onu hazırlıyorum. Uykulu bir mırıltı. Bastırılmış, kırık bir iniltiyle içine kayarken, ellerimi kalçalarına götürüp onu tutarken vücudunda hafif bir kavis. Tanrım, benim için her zaman nasıl da hazır.

Nefes veriyor, elleri başının üzerine gelip saçlarımda dinleniyor ve boynunu büküp uykulu, yarı açık gözlerle bana bakıyor, ben dikkatlice pompalarken, zevk içimde sakince dalgalanıyor. Ağzı davetkâr bir şekilde açılıyor, dudaklarımı dudaklarına çekiyor ve olabildiğince derin öpüşüyoruz.

Daldım, hızımız her sürüşte daha acil hale geldi, dillerimiz daha vahşi, bedenlerimiz daha sıkı.

"Ava, sana doyamıyorum," diyorum, ağzım sakarlaşıyor, beynim allak bullak oluyor. "Beni asla bırakmayacağına söz ver."

"Yapmayacağım."

Saçımı çekiştirdiğinde tıslıyorum, sorduğum için kendime kızdığım kadar bana sürekli güven verdiği için de sinirleniyorum. Öpüşmeye geri dönmemizi sağlıyor, bana şu anda konuşmanın gündeminde olmadığını söylüyor ya da daha doğrusu beni yatıştırıyor ve ben de bunun için buradayım. Ama ağzı birden benimkinden ayrılıyor ve ben biraz şaşkın, çokça sersemlemiş bir halde gözlerinin içine bakıyorum, kalçalarım artık otomatik pilotta çalışıyor, ona sürtünüyor, tüm zevki alıyor.

"Lütfen bana inanın," diyor, sesi kırık ve sert.

Ah bebeğim, keşke yapabilsem. Hayal kırıklığı çöküyor ve buna izin vermemek için çok uğraşıyorum, ama vücudum kendi aklını aldı ve serbest kalmak istiyor. Ava nefesini tutuyor, benden uzaklaşıyor ve ben başının arkasına bakıyorum, yüzüm gergin, ona acımasızca vururken, bu serbest bırakmayı kovalıyorum, aletimdeki baskıdan çok daha fazlasını serbest bırakmasını umuyorum.

Kanım yanıyor, hızım artıyor, iştahım kabarıyor, ihtiyacım artıyor. "Siktir," diye bağıriyorum, beni yakaladığı gibi, vücudumu sarsıyor, aklımı uçuruyor, kalbimi sıkıyor. Çok sert boşalıyorum, hassasiyetin içinden tıslayarak geçiyorum, içine akıyorum, zevk çılgınlıklarının çarpık sesini dinliyorum. Ava'yı kavrayışımı kaybedip sırtüstü düşerken, gözlerimi kapatıp nefesimi bulmaya konsantre olurken, onun tembelce göğsümde süründüğünü hissederken lanet okuyorum, havayı yakalıyorum, acilen ciğerlerime çekiyorum.

"Bu uykuda seks değildi."

"Değil miydi?"

Boğazımı öpüyor, ıslak dili kirli sakallarımın pürüzleri üzerinde geziniyor. "Hayır. Bu uykulu bir sikişti."

"Tanrı aşkına," diye nefes alıyorum, seğirerek. Kullandığı dilden olabilir. Boynumu emiyor da olabilir. "Ava, küfretmeyi kes."

"Özür dilerim."

Ağzı göğsüme yapışıyor ve aşağı bakıp tenimi emişini izliyorum. "Beni işaretlemeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece tadına bakıyorum."

Kabul ediyorum, hareketsiz yatıyorum, beni istediği kadar tatmasından mutluyum. Zaten hiçbir şey için iyi değilim. Kendime işkence etmenin acımasız döngüsü dışında. *Bugünün kıymetini bil.* Eğer bir gerçeği söyleyemiyorsam, başka bir gerçeği söylemeliyim. "Ava?" Kalbimi öperken fısıldıyorum. Daha çok vuruyor, sanki ne kadar yakın olursa o kadar iyi çalışıyor.

"Hmmm?" diye mırıldanıyor, olduğu yerde kalıyor, tenimde kayboluyor.

"Seni gördüğüm anda aradığım kişi olduğunu anlamıştım," diyorum sessizce, o anı hatırlayarak. O kader gibi, hayat değiştiren saniyeyi.

Kıpırdamıyor, dudakları boynumda duraklıyor. Bu sözlerin dikkatini çekmesi şaşırtıcı değil. "O mu?" diye soruyor, yüzüm için tenimden vazgeçerek. İlk defa gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerine ihtiyacım yok. Onu hissedebiliyorum. Bu yüzden onu tekrar boynuma doğru itiyorum, ağzımı kulağına çeviriyorum, öpüyorum, beni duyduğundan emin oluyorum, kelimelerimin doğrudan zihnine gittiğinden ve orada damgalandığından emin oluyorum. "Beni hayata döndürecek kişi." Bundan daha basit olamaz.

Kıpırdanıyor, ben de izin veriyorum. "Nereden biliyorsun?"

Merakını seviyorum. En ince ayrıntıları duyma ihtiyacını. Bakışlarında hiç korku görmemeyi seviyorum, sadece merak. Doğrulup onu altına alıyorum, bakışlarım birkaç dakika boyunca yüzünün her ayrıntısını inceliyor. "Çünkü kalbim yeniden atmaya başladı," diyorum sessizce, şimdi göğsümden dışarı fırladığını hissederek. Yutkunuyor, belli ki ne yapacağını şaşırmış. Ona karşı hissettiklerimin yoğunluğunu bildiğinden hiç şüphem yok. Onu nasıl ve neden bu kadar şiddetli sevdiğimi anlamakta zorlandığından da şüphem yok.

Dalgin ve gergin bir şekilde sorgulanmayı bekliyorum ama o beni sorgulamıyor. Sadece beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıyor.

sanki korunmaya ihtiyacım varmış gibi, ve bana sarılıyor. Yapabileceği en iyi şey bu. Kabullenme.

"Seni besleyebilir miyim?" diye soruyor bir süre sonra. Ayağa kalkmak için kaslarımı çalıştırıyorum, Ava'yı da yanıma alıyorum, hala sıkışmış, her kolum ve bacağım etrafıma sarılmış. "Bacaklarımı nasıl kullanacağımı unutacağım." Geri çekiliyor, ben mutfığa doğru yürürken yüzümü görüş alanına alıyor.

"O zaman seni her yere taşıyım."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" "Çok hoşuma giderdi." Doğal olarak.

Onu tezgâhın üzerine oturtuyorum ve buzdolabına gidiyorum, gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum. İçindekileri inceliyorum. Buzdolabımda görmeye alışık olduğumdan çok daha fazlası var. Biraz yumurta, biraz tereyağı, biraz domates alıp kolumun kıvrımına diziyorum. Ve bir kavanoz Sun-Pat.

"Sana kahvaltı hazırlıyor olmam gerekiyordu." Görkemli bir şekilde çıplak olarak yanıma geldi ve beni kenara itti. "Otur." Sert görünüyor. Çok seksi. Çıplak ve sert. Bana ne yapacağımı söylüyor, tabii ki mantık çerçevesinde. Gözlerim göğüslerine kaydılar. Bana kahvaltı mı hazırlamak istiyor? Benim aç olduğum şeyin pişirilmeye ihtiyacı yok. Göğüs ucuna hızlıca bir çimdik atıyorum, göğsü çöküyor, geri çekiliyor ve sırtıyorum, mengeneme sahip çıkıp kendimi bir tabureye koymadan önce çakıl taşlarından memnunum, çıplak kız arkadaşımın - hala bu kelimedenden nefret ediyorum - mutfağımızda bana kahvaltı hazırlamasını izlemekten mutluyum. "Ne istiyorsun?"

"Kızarmış yumurta." Kaşlarımı kaldırıyorum, bakışlarım onun çıplak vücudunda gezinirken daldırdığım parmağımın etrafında somurtuyorum.

"Sen benimkini pişirirsen, ben de seninkini pişiririm."

"Vahşi." Parmağımı bir kez daha emerek temizlemek ve günün ikinci raunduna hazırlanmak için fıstık ezmemi bir kenara atmak üzereydim ki ön kapının kapanması beni böldü. Mutfağın girişine doğru bakıyorum, beynimin yaklaşan sorunu algılaması biraz zaman alıyor. Vücuduma baktım. Çırılçıplak. Sorun değil. Hayatımdaki çoğu insan bu zevki tattı.

Ava'ya bakıyorum. İşte bu *büyük* bir sorun. Kim bu lanet olası? Drew mu? Sam mi?

Sonra kim olduğunu anlıyor ve ayağa kalkıp kavanozun kenarından tutarak yere fırlatıyorum. Kırılıyor ve Ava'ya bakıyorum, donmuş, gözleri yuvarlak, vücudu çıplak, onu aydınlatmamı bekliyor. Milyonlarca acı içinde ölecek, özellikle de dün geceki performansından sonra.

"Lanet olsun, ben Cathy."

Ağzı açık kalıyor, gözleri girişe yöneliyor, bilgi onu tatlı kıcını harekete geçirmeye teşvik etmiyor. Kapının kapandığını duyuyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum, sessizce bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını kabul ediyorum. Çay havlusu mu?

Ava koşarak kaçıyor, hızı oldukça iyi, göğüsleri zıplıyor, sıkı kıcı değil. Yüzündeki saf dehşet ifadesi, durum, kahkahalara neden oluyor.

"Kahretsin," diye bağırıyor, sonunda bacaklarımı çalışmaya ikna edip peşinden gittiğimde, koşarken aletimin üzerine koruyucu bir avuç koyuyorum, etrafta zıplamasını ve karnımı ağrıtmamasını engelliyorum.

"Ağzını," diyorum, Cathy'nin açık seçik şok olmuş soluğunu duyunca gülüyorum, ileri uzanıp Ava'nın kıcını merdivenlerin yarısına kadar tokatlıyorum.

"Aman Tanrım," diye ağlıyor Cathy. Daha çok gülüyorum. Cehenneme gideceğim.

Merdivenlerin başına geldiğimde Ava hızla yatak odasına koşarken arkama bakıyorum. Cathy kapıda, bir eliyle ağzını kapatmış, halı çantası ayaklarının dibinde. Yedek elimi kaldırıp el sallıyorum, aptal gibi gülümsüyorum ve ayaklarımı tekrar hareket ettiriyorum, yatak odasına girdiğimde halıda bir kan lekesi fark ediyorum, tam da örtüler havalanıp Ava'nın saklanan bedeninin üzerine yerleşirken. Ve fark ettim. Cama basmış olmalı. *Kahretsin*.

Yanına gittim, onu bulmak için çarşafı karıştırdım. "Neredesin?" Sonunda onu bir yastığın altında buldum. Çok sevimli. "Evin altını üstüne getirmişsin.

ve şimdi de hizmetçimi *gerçekten* üzdün." Onu sırtüstü yatırdım ve yüzümü doğrudan göğüslerinin arasına koydum.

"Yapma," diye inliyor, mahcup, beni güldürüyor.

"Ayağını göreyim."

"Acıyor." Suratını asıyor, bu da çok sevimli, kendimi yukarı itip bacağını bileğinden tutarak ayak tabanını tarıyorum. Topuğunda küçük bir kan damlası görüyorum ve yaklaşıp parmağımın ucunu orada gezdiriyorum.

"Bebeğim, bir cam parçası sıkışmış," diyorum sessizce, kendime ve sakarlığıma lanet okuyarak, onu çıkaracak bir şey bulmak için kalkmadan önce bir öpücükle özür dileyerek. "Cımbız mı?"

"Makyaj çantası," diye homurdanıyor, çok mahcup görünüyor.

Elime gümüş bir cımbız alana kadar banyodaki eşyalarını karıştırıp yatağa dönüyorum. Ayağını bulup dizlerimin üzerine çöküyorum, taze kan damlasını dilimle temizliyorum, bacaklarının sertleştiğini hissettiğimde vücuduna bakıyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum. "Kıpırdamadan dur." Onu gerginleştiren tek şeyin bu cam parçasını çıkarmam olmadığının farkındayım. Ve bu düşünceyle ayağının tabanını yalıyorum, karnının sertleşmesini, tüm karın kaslarının devreye girmesini izliyorum. Oldukça tatmin edici ama şimdi sırası değil, özellikle de ayağında cam varken ve travma geçirmiş bir temizlikçi varken. Bu yüzden dikkatimi yeniden yönlendiriyorum ve rahatsız edici cam parçasını çıkarıyorum, dudaklarımı bölgenin etrafına koyup emiyorum. Ava'nın bana baktığını hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Onu çıkarıyorum." Dilimi bölgede gezdiriyorum, parçanın artık derisinden çıktığını hissediyorum, bu yüzden ağzımı cımbızla değiştiriyorum ve yaklaşıp yüzeyi sıkıştırıyorum. İki kez denedim ve başardım. "İşte oldu." Hızlı bir öpücük ve uzaklaşıyorum, yüzünde bir sırıtma yakalıyorum. "Neye sırıtıyorsun?" diye soruyorum.

Yüzüme bir parmak sallıyor. "Çatık kaşların." "Benim kaş çatma çizgim yok." Kaş çatma çizgim var mı?

Alt dudaklarını ısıyor. "Biliyorsun."

Bu benim hassas egoma bir tekme oldu. Cımbızı atıp ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, ona doğru sürünüyorum ve onu altıma hapsediyorum. Kaş çatma çizgisi mi? "Bayan O'Shea, kırıksıklıklarım olduğunu mu söylüyorsunuz?" Sarah'nın doktorunun numarasını almam gerekiyor mu?

"Hayır, sadece konsantre olduğunuzda ortaya çıkıyor," diyor gülümsemesi hiç eksilmeden. "Ya da endişelendiğinde."

Lanet olsun, eğer durum buysa oldukça derin bir çizgi olmalı. "Öyle mi?" "Öyle."

"Oh." Söylemiyorum ama alnım çatlıyor. "Şimdi orada mı?"

Kıkırdıyor, bu bir cevap değil ama mutlu ve Ava mutluyorsa ben de mutluyum. Tekrar göğüslerine bakıyorum ve dişlerimi etine geçirip emiyorum, o da bir çığlık atıyor.

"Hazır ol," diye emrediyorum, onu zorla öpüyorum, açıldığını hissediyorum, beni daha fazlasını almaya davet ediyor. Ama ... urghhhh. "Gidip Cathy'nin çığlık atarak kaçıp kaçmadığına bakacağım."

Ava'nın eğlencesi, baştan çıkarıcı taktikleriyle birlikte yok oluyor. "Tamam," diye mırıldanıyor, gerçeklik onu buluyor, utancının kaynağıyla yüzleşmesi gereken bir gerçeklik. Belki de dün gece berbat bir iş çıkardığı için özür dilemelidir.

"Aşağıda görüşürüz." Bir öpücük daha. "Geç kalma." Ayağa kalkıyorum, bir şezlong pantolonu alıp içine atlıyorum ve yatak odasından çıkarken bacaklarımı yukarı çekiyorum. Merdivenlerin başında duruyorum ve mutfak musluğunun açılıp kapandığını duyunca gülümsüyorum. "İşte gidiyoruz," diyorum kendi kendime, çıplak ayaklarım basamakları çıkarken sessiz. Mutfağın girişine ulaşıyorum ve etrafıma bakıyorum. Faraş ve fırçayla camları temizliyor. "Günaydın," diyorum belli belirsiz.

"Oğlum," diye bağıyor ve beni irkiltiyor, sonra da yaşına meydan okurcasına bir hızla mutfakta koşturmaya başlıyor. Faraşı çöp kutusuna boşaltıp kaldırıyor, Flash spreyini alıp yere sıkıyor, sonra da

paspas kovanının pedalına basar ve paspası döndürerek fazla sudan arındırır, ardından yere vurur ve şiddetle paspaslar.

Tabureye doğru yürürken gülümsüyorum.

"Ayaklarına dikkat et," diye bağılıyor ve paspasıyla beni kışkırtıyor. "Hepsini almamış olabilirim." Paspası ve kovayı bırakıp çamaşır odasında kayboluyor ve bir süre sonra el süpürgesiyle geri dönüyor. Yapacak verimli bir işi olduğu için bu telaşın altında sessizce memnun olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Cathy-" Elektrik süpürgesi gürleyerek mutfığı doldurdu ve gözlerimi kısma neden oldu. "Özür dilemek istiyorum" diye bağıyorum sağır edici sesin üzerine. Yüzüme bakmıyor. "Dünkü olay için." Ava'nın performansına böyle mi demeliyim? Olay mı? Bir hesaplaşma mı? "Kendinde değildi." Kışımı tabureye yasladım. "Ve patlamasına ben sebep olmuş olabilirim." Mutfağın diğer tarafındaki tezgâha gidip telefonuma bakarken bunu sessizce ekliyorum. Van Der Haus'tan geri dönüş yok. Bunda şaşılacak bir şey yok. Tezgâha geri koyup adaya geri dönüyorum.

"Bir şey mi dedin oğlum?"

"Hayır, hiçbir şey," diye mırıldanıyorum dalgınca, parmaklarımı tezgâha vurarak, düşüncede kaybolmuş bir halde. Mesajımı dinledi mi?

"Oğlan mı?"

Gözlerimi kırıştıtırıp yukarı bakıyorum. "Ne?"

"Kahvaltı için. Ne istersiniz? Ve yeni bayan arkadaşın?" "Yumurta lütfen

Cathy. Ve somon. Ava yumurta ve somon sever." "Çok güzel." Tavaya biraz yağ gezdirir ve yumurtaları bulur. "Oh, bu

Cep telefonu yanıp sönüyor," diyor, ocağın üzerine bir tava koyarak. Bir mermi gibi taburemden kalkıp oraya koşuyorum. Zoe bana saat onda çalışabileceğini söylüyor, ister kabul et ister etme, sadece bir saatliğine. Ayrıca Hans beni bekliyormuş.

"Ben alırım," diyorum kendi kendime cevap verirken, telefonumu yere bırakıp tabureme geri dönüyorum. Yolu yarılardım.

"Oh, ve yine." Cathy kıkırdar. "Siz çocuklar günün her dakikasında dünyaya açık olmanın üstesinden nasıl geliyorsunuz bilmiyorum." Tavaya biraz yumurta kırıp karıştırıyor, ben adımlarımı tersine çevirip telefonumu açarken mutlu bir şekilde mırıldanıyor, kız kardeşimin adını görünce tüylerim diken diken oluyor. *Aman Tanrım*. Ekranı kaydırıp temizliyorum ve tabureme geri dönüyorum, bu sefer yapıyorum.

"Bana Ava'dan bahset," diyor Cathy, her zaman kız kardeşimden gelen bir mesaj ya da telefonla ortaya çıkan suçluluk duygusundan beni uzaklaştırarak.

Gönülsüzce gülümsüyorum ve bana uzattığı taze fıstık ezmesi kavanozunu kabul ediyorum. "O harika biri," diyorum, günümü tekrar rayına oturtmaya kararlıyım. "Dün gece hakkında." Mengenemin kapağını açıp bir yudum alıyorum. Cathy elinde tahta kaşığıyla dönüp kaşlarını kaldırıyor.

"Gördüğüm kadarıyla yatıya kalmışsınız, bu yüzden aranızdaki anlaşmazlıkları çözdüğünüzü varsayıyorum."

"Evet." Ağzımı parmağımla doldurup günün ilk smaçını alıyorum. "Buraya taşındı," diye ekliyorum ağzım doluyken, beklendiği gibi Cathy dönüyor ve kaşığından mutfığa bir yumurta püskürüyor. Gülümsedim. Garip bir durum.

"Ben asla," diye nefes alıyor, kaşığını bırakıp yanıma geliyor, yanaklarımı ellerinin arasına alıp sıkıyor. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken kendimi biraz geriye yaslanmış, gözlerimi kocaman açmış buluyorum. "Bu mutluluğu hak ediyorsun."

Olamaz. Şu anda moral verici bir konuşmaya dayanamam. "Cathy-" "Beni dinle, oğlum."

"Dinliyorum." Kaçınılmaz olana boyun eğiyorum.

"Eğer ona aşık olduysan gerçekten harika biri olmalı." Yüzü yumuşuyor. Buna dayanamıyorum. "Yaşadığının onca şeyden sonra, kalp acını paylaşabileceğin, iyileşmene yardımcı olabilecek doğru kadını bulduğun için çok mutluyum."

Başka tarafa bakıyorum, utanıyorum. Ava kesinlikle iyileşmeme yardım edebilir. Nedenini bilmeden bunu yapabilir mi? "Sorun şu ki Cathy," diyorum dürüst olmak için cesaretimi toplayarak, belki yüksek sesle söylersem kendimi duyabilirim diye umarak. "O her şeyi bilmiyor."

Cathy beni bırakıp geri çekildi, şaşkındı. "Ne?"

"Malikâneyi biliyor," demek için acele ediyorum, sanki bu beni iğrenç suçlarımdan kurtarabilirmiş gibi. "Ve içkiyle aramda pek de sağlıklı bir ilişki olmadığını da. Renkli bir ilişkim olduğunu da biliyor." Öksürüyorum. "Birçok partnerle seks hayatım."

"Eski karın mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye sessizce cevap veriyorum.

"Kardeşin mi?"

"Hayır."

"Amcan mı?"

Başımı sallıyorum.

Cathy'nin şaşkınlığı artar. "Kızınız mı?"

Başımı bir kez daha hafifçe salladım.

"Oh, Jesse," diye nefes alıyor. "Oh, hayır."

"Cathy, ben-"

"Hayatını paylaşması için büyük, gösterişli çatı katına bir kadın taşıyorsun ve aslında hayatını paylaşmıyorsun." Tavaya geri dönüyor ve tost makinesine birkaç simit koymadan önce biraz daha karıştırıyor. "Bu hiç adil değil oğlum. O bunları bilmeli." Kahvaltıyı tekrar bırakıyor ve bana geri dönüyor, yüzüme sahip çıkıyor, yaklaşıyor. Suçluluk duygumu arttırıyor. "Seni bugün olduğun adam yapan şeylerin her detayını bilmeli."

Gülümsüyorum ve bu çok üzücü. Ava'nın her ayrıntıyı isteyeceğine ikna olmadım. Cathy hepsini bilmiyor bile. Ellerini tutup yüzümden uzaklaştırdım. Cathy'nin geçmişimi öğrenmesi tamamen tesadüftü, beni Jake'in ve benim otuzuncu doğum günümde tamamen hırpalanmış halde bulduğunda

Votka içerken. "Sorun şu ki Cathy, benim geçmişim çok çirkin ve çirkinlik Ava'nın hayatında yer almamalı."

"Onu koruyor musun?"

"Sahip olduklarımızı koruyoruz," diye onaylıyorum. "O çok değerli. *O çok değerli*. Beni daha iyi bir adam olmaya itiyor ve benimle birlikte olmaması için o kadar çok neden var ki."

"İnançlı ol, oğlum." Yanağımı okşuyor. "Eğer söylediğin kadar özel biriye, seni seviyorsa, anlayacaktır." Ben kayıtsızca mırıldanırken fıstık ezmesi kavanozunu elimden çekip alıyor. Duyguları çok tatlı ama korkarım boşa gitti.

Cathy yemek yapmaya geri dönüyor, ben de biraz pozitiflik için derinlere inmeye devam ediyorum. "Evlenme teklif etmeyi düşünüyorum," diye geveledim, Cathy'yi olduğu kadar kendimi de şaşırtarak. *Yalan*. Düşünmüyorum, yapıyorum. Cathy'nin onayını almaya mı çalışıyorum? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünen tek bir kişi mi var? Kate'e söylediğimde pek etkilenmiş görünmedi.

Cathy'nin ağzı açık kaldı, kaşık gevşedi. "Tanrım, çok açıksın, değil mi?"

"Kesinlikle. İçimdeki en iyi şeyi ortaya çıkartıyor." Ve kesinlikle en kötüsünü. "Ne zaman?"

Omzumun üzerinden bakıp etrafın temiz olup olmadığını kontrol ediyorum. Belki de bunu evlenme tekliflerinden bahsetmeden önce yapmalıydım. "Bu gece Malikane'nin yıldönümü."

Bir kakhaha patlattı. "Ona seks mağaranda sormayı düşünmediğini söyle bana."

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır ama Malikane'yi tüm ihtişamıyla ilk kez görecek."

"Bu hiç adil değil." Burnunu çekerek iki tabağı aşağı indirdi ve simitleri, ardından da yumurtaları koydu. "Her zaman Malikâne'nin zindanlarını keşfetmek istemişimdir ve sen her zaman yapamayacağım konusunda ısrar ettin."

"Sana söyledim, uyum sağlayamayacaksın."

"Peki Ava yapacak mı?" Ben taburemde sarsılırken başını kaldırıp bakıyor.

"Hayır, hiç uymuyor ama benimle evlenecekse işimi görmek zorunda."

"Yani evet diyeceğinden emin misin?"

Tekrar sarsıldım. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor, bu yüzden birlikte geçirmediğimiz her gün zamanımızın boşa harcanması demek. Tabii ki benimle evlenecek.

Sanırım.

"Al, ye." Cathy tabağı önüne koydu. "Biraz enerji toplamalısın," dedi uzaklaşırken. "Ve biraz top."

Öksürüyorum. "Teşekkürler."

"Hoş geldiniz. Parmaklarımı senin için çapraz tutacağım." Çapraz parmaklarını havaya kaldırdı. "Şimdi söyle bana, asansöre ne oldu?"

Simidime dişlerimi geçirirken kaşlarımı çatıyorum.

"Dün buraya geldiğimde süslü aynalı kapıları olduğuna eminim." "Oh, kapılar." *Kahretsin, kapılar.* Cathy'ye gerçeği söyleyemiyorum. Görünüşe göre kimseye gerçeği söylemekte pek iyi değilim. "Bilmiyorum. Bakım servisine şikâyetle bulundum. Lanet şeyler paramparça oldu." Ağzımdan dökülen yalanları durdurmak için kahvaltımdan bir ısırik daha alıyorum. "Belli ki hatalı cam." *Kapa çeneni Ward.*

Gözleri iyileşmekte olan yumruğuma kayıyor. "Ne güzel. Cam kendiliğinden yanıyor."

Mırıldanıyorum, başımı sallıyorum. Sızlanıyorum.

"Şimdi, birkaç şeyi bilmem gerekiyor." Tavaya biraz daha yumurta kırıyor.

"Ne gibi şeyler?" İhtiyatlı bir şekilde soruyorum.

"Evin bir hanımı varsa, eminim ki belirli şekillerde yapmaktan hoşlandığı şeyler vardır, belirli bir çamaşır tozu kullanmak, temizlik ürünleri, katlanmış havlular, hangi alışveriş ve hangi gün."

Gözlerimi kırıştırdım, şaşırmışım. "Bunu fazla düşünüyorsun Cathy." "Bunu söylemek senin için kolay. Sen bir erkeksin."

"Ouch." Gülüyorum. "Ava gösterişçi değildir." Gülümsüyorum. "Onu seveceksin." Başlangıçları pek iyi olmadı ama Cathy'nin de Ava'ya benim kadar aşık olacağından hiç kuşku yok. Belki o kadar değil, ama onu sevecektir.

"Yine de ayrıntıları bilmek isterim. Bilgi sahibi olmadan bir evi yönetemem."

Arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum ve Ava köşeyi dönerken taburemde dönüyorum. Gülümsemem düşüyor. Kahretsin, burayla yatak odası arasında elbise yiyen köpekler tarafından parçalandı mı? Elbisesinin geri kalanı hangi cehennemde? Ama dilimi tutuyorum ve önümdeki muhteşem güzelliğin ne giymediğine *değil*, ona odaklanıyorum. Bugün güzel bir gün *olmalı*.

"İşte geldi," diyerek Ava'yı yanımdaki tabureye davet ettim. "Cathy, bu Ava, hayatımın aşkı." Zavallı kız yanıma gelirken çok mahcup görünüyordu, elleri titriyordu, hareketleri garipti. Meyve suyu sürahisine uzanıp ona biraz dolduruyorum. Bugün parmağını bile kıpırdatmayacak. "Elbiseni beğendim." *Nefret ediyorum*. "Çok kısa ama erişimi mükemmel. Kalabilir." *Sırf bu yüzden*. Bana inanmaz gözlerle baktığında gülümsüyorum, sonra beni adanın altına attığında gülüyorum.

"Ava," diye mırıldandı Cathy, kızımı süzerken, muhtemelen kaşlarını çatmadan ne kadar farklı görüldüğünü düşünüyordu. "Seninle tanışmak bir zevk." Cathy'nin bana yönelttiği hızlı bakışı kaçırmıyorum. Onay. Ama aynı zamanda onaylamama. Onaylamamanın Ava'yı sevdikçe artacağını tahmin edebiliyorum, ki bu kesin. "Kahvaltı ister misin?"

"Sen de Cathy." Ava endişeyle gülümseyerek bana bakıyor. "Kahvaltı etmek isterim, teşekkür ederim."

"Ne istersin?" Cathy'nin neden sorduğunu bilmiyorum. Ava'nın en sevdiği şeyi söyledikten sonra yarısını yaptı. Bütün bunlar onun evin hanımı felsefesinin bir parçası mı?

"Jesse'ninkinin aynısından alayım, lütfen." Ava meyve suyunu alıyor, yudumlarken bardağın üzerinden bana bakıyor. Gülümsemem durdurulamaz. Daha önce hiç

çok garip görünüyordu.

Ava belli ki onun kıvranışını izlerken eğlenmemden hoşlanmıyor. Eli kucağında beliriyor ve salon pantolonumun dikişini geçip kayboluyor, öksürüyorum, gözlerim mutlu bir şekilde Ava'nın kahvaltısını hazırlayan Cathy'de. *Hay sikeyim*. Aletimi tutup sarsılmama neden oluyor, dizim içgüdüsel olarak kalkıp tezgahın alt tarafına çarpıyor. Lanet okuyorum, içime çekiyorum, ağız dolusu simidi geri emiyorum. Boğazımın arkasına çarpıyor ve boğulmama neden oluyor. Gözlerim sulanıyor; nefes alamıyorum. Ne halt ediyor bu kadın?

Birden elime bir bardak su tutuşturuluyor ve minnetle içiyorum, Ava, hınzır şey, sertleşen sikimi okşamaya başladığında onu geri yudumluyorum. Hayır. Güzel, sağlıklı hizmetçimin önünde olmaz. Bu benim için bile çok ileri bir adım.

"İyi misin?" diye soruyor kayıtsızca,

"İyi," diye ciyaklıyorum. Anlıyor. Sertçe.

Simidim elimden düşüyor, suyu yere bırakıyorum ve beni virajdan döndürmek için çarpık bir dürtüye sahip gibi görünen hayatımın aşkına bakıyorum. *Nefes al. Nefes al*. Dudağımı ısıriyorum, başparmağının ucunu tacın üzerinde yuvarlarken terlemeye başlıyorum, kendini beğenmiş görünüyor. Çok kendini beğenmiş.

"İyi mi?" diye soruyor sessizce, beni dikizleyerek. O gizli bir sadist. Yanaklarımı şişiriyorum, intikamımı alacağım tüm yolları planlıyorum. Ama şimdilik? Artık sessiz kalamayana kadar bu bağımlılık yaratan işkencenin tadını çıkaracağım. Sonra onu yukarı sürükleyeceğim ve durmam için yalvarana kadar becereceğim.

"İşte buradasın, Ava." Cathy, Ava'ya kahvaltısını sundu, aletimi bıraktı, beni sert ve çaresiz bıraktı ve ağlayan ereksiyonumdan topladıklarını yalayarak beni bitirdi.

O gerçek mi?

"Teşekkürler Cathy." Ava gülümser, kahvaltısını toplar ve mutlulukla dişlerini geçirir, Cathy'ye bunun ne kadar harika olduğunu söyleyerek onayını mırıldanır. Oh hayır. Bunu yapmaya hakkı yok.

Onu yukarı çıkaracağım. Ağzını tika.

Ava bana bakıyor. Umarım yüzümdeki onaylamama ifadesini görür. Tiksintiyi. Mutfak kapısına doğru başımı sallayıp sessiz bir emir veriyorum. "Üst kata, hemen." Gergin bedenimi tabureden kaldırıp, devasa, tenteli kumaş parçasına bakarak pazarlık yapıyorum. "Kahvaltı için teşekkürler Cathy. Ben duş almaya gidiyorum." Başımı eğiyorum, Ava başını sallıyor, çadırı saklamaya çalışarak uzaklaşmamı izliyor.

Cathy bulaşık makinesinden başını kaldırmadan, "Bir şey değil oğlum," diye seslendi. Tanrı'ya şükür. "Bugün yapmamı istediğin şeylerin üzerinden geçebilir miyiz? Senkronize olamıyorum ve kapıları kırmak ve duvarlarda delikler açmak dışında hiçbir şey yapmadığımı görebiliyorum." Ayağa kalktığını görüyorum ve onu ömür boyu yaralamadan önce hızla ondan uzaklaşıyorum.

"Ava üst katta bana yardım ettikten sonra bunu seninle halledebilir," diyorum, köşeyi dönüp yatak odasına koşuyorum, giderken salon pantolonumu aşağı çekiyorum. Sikime bakıyorum. Ağlıyordu. Gerçekten. "Hadi bebeğim," diyorum, onu tutuyorum, baskı uyguluyorum, aralıksız zonklamaları durdurmaya çalışıyorum. Daireler çiziyorum, etrafıma bakıyorum, hamlelerimi planlıyorum. Giyinmiş. Ne büyük kayıp. Ama bu, var olmayan bir elbiseyi daha yok edebileceğim anlamına geliyor.

Kapıya bakıyorum, ayak seslerini dinliyorum. Yaklaşıyorum, daha sıkı dinliyorum. Hiçbir şey yok. Neden bu kadar uzun sürdü? Kapıyı açıp etrafa bakarken aletim seğiriyor. Ava yok. "Tanrı aşkına." Merdivenlerin tepesine çıkıyorum, elim hâlâ kasıklarımın üzerinde korumacı bir şekilde duruyor ve dinliyorum. Konuşuyorlar. Muhabbet ediyorlar. Ne kadar hoş.

Ve sonra aklıma geldi. "Hayır," diye fısıldadım. Gelmiyor mu? Alt kattaki performansı, rahatsızlığına güldüğü için aldığı ceza değildi. Bu beni burada azgın bir ereksiyonla bırakıyor, Cathy'nin gözüne sokmadan bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum ve Cathy yeterince gözüne soktu. Ve bu konuda ağız dolusu. Çok ileri gitti.

Adımlarımı tersine çeviriyorum, ereksiyonum artık acı veriyor ve durmasını, geri çekilmesini istiyorum. Çekilmiyor. Bunun yerine daha da sertleşiyor. "Siktir," diye tükürüyorum, kapıyı kapatıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yapılması gerekeni isteksizce kabul ediyorum. Bu şeyle aşağıya inemem.

Çenem düşüyor, omuzlarım çöküyor, banyoya gidip duşu açıyorum, kendimi makyaj masasına götürüp aynanın karşısına geçiyorum. Ama kendimi görmüyorum. Ava'yı görüyorum. Eğilmiş, saçları sabahki gibi karmakarışık, kollarını kavuşturmuş, vücudu hazır, başı öne eğik.

Nefes alıyorum ve kendimi kökten daire içine alıyorum, rahatlamadan, sadece baskıdan nefes veriyorum. Ve yavaşça okşamaya başlıyorum, Ava'nın amının beni sardığını hayal ediyorum. Tek yolu bu. Yıllardır mastürbasyon yapmadım, buna ihtiyacım olmadı ve şimdi de yapmamalıyım. Yumruğumu sıkıyorum ve hızımı artırıyorum, bir elimi makyaj ünitesinin kenarına koyuyorum, kendimi destekliyorum, ona yaslanıyorum. Nefeslerim kısa ve hızlı geliyor, karıncalanmalar sert ve yoğun oluyor, kanım hızla dalgalanıyor. "Siktir," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, kolumdaki kaslar yanmaya başlıyor, itişlerim kaotik bir hal alıyor. Homurdanıyorum, küfrediyorum, gözlerimi kapatıyorum, sözlerini tekrarlıyorum, sesini duyuyorum, gözlerini görüyorum.

Al beni.

Hızlıca pompalıyorum, serbest kalmamı kovalıyorum.

Hayal görmüyordun.

Hızım daha da artıyor, sonu benimle alay ediyor.

Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var.

Aletim patlıyor, dölleri makyaj masasının üzerine fişkırıyor ve ciğerlerim boşalıyor, nefesim yüksek ve uzun. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, kaslarım gevşiyor, kolum vücudumun ağırlığını üzerine alıyor. Yansıma bakıyorum. Yalnızdım. Orgazm sonrası boğulacak Ava yok. Öpecek yumuşak bir ten yok. Sokulacak bir boyun. Hayatımda yaşadığım en tatminsiz boşalmaydı.

Ama bu bir amaç için bir araçtı. Geçmişteki seks hayatım gibi. Ve bir daha asla olmayacak.

Temizlendim, duş aldım, kurulandım, dişlerimi fırçaladım ve Sarah'nın kırıbacını savurmasından daha hızlı bir şekilde eski bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giydim. Çok hızlı.

Yatak odasından çıkarken pürüzlü yüzümü yokluyorum. Tıraş olmak bugünlerde vakit geçirmek için berbat bir yol gibi geliyor. Merdivenlerin başına ulaştığımda elimi nemli saçlarımda gezdiriyorum, Ava'nın sandalyeye yığıldığını görünce hızımı yavaşlatıyorum. Sessizce konuşuyor. Hüzünlü görünüyor.

"Matt'in dediği gibi bir şey değil anne." Tüylerim diken diken oldu. Matt mi? Matt ne dedi? Hem de Ava'nın annesine? Kanım kaynamaya başlıyor ve kaynamasını engelleyen tek şey Ava'nın yüzünü kaplayan çığlık çığlığa umutsuzluk. "Anne, dinle," diye devam ediyor, açıkça onu yatıştırmaya çalışıyor. "İşe gitmem gerek." Omuzlarımdan çöktüğünü hissediyorum, öfke yerini hayal kırıklığına bırakıyor. Bu konuşmayı yapmamak için annesine yalan söylüyor. *Benim* hakkımdaki konuşmayı. "Lütfen, yapma. Matt beni geri istedi." Eli yüzünü kapatıyor. "Son eşyalarımı almaya gittiğimde üzerime atladı ve onu reddettiğimde çirkinleşti." Matt çirkinleşti mi? Ava'ya mı? Lanet olsun, şu anda içimdeki duygular gidip geliyor. Kızgınlığa geri döndüm. "Jesse sadece beni koruyordu." Adımın geçmesi öfkemi sadece ufacak da olsa hafifletiyor. Bu adam ölmek mi istiyor? Malikânenin etrafında dolaşıyor, Ava'ya birden fazla kez asılıyor, ailesini arıyor. Kiminle uğraştığını biliyor mu? Öfkeden titremeye başlıyorum ve bu beni Matt'e karşı daha da kızdırıyor. Bugün *bizim* günümüz. Sadece bizim günümüz. Siktirip gidemez mi? "Evet," diye nefes alıyor Ava. "Sadece onunla görüşüyorum." Buradan yüzünün buruştuğunu görüyorum. Ve eğer bana bakıyor olsaydı, kulaklarımdan çıkan buharı görürdü. "Ciddi bir şey değil."

Nefesimin altında öksürüyorum. Evet, acıtıyor.

"O alkolik değil anne. Matt kindarlık yapıyor, onu görmezden gel. Ve artık aramalarına cevap verme." Lanet olsun, biri beni tutsun. Bu pislik daha fazla alçalabilir mi? Ava'nın annesini yatıştırmaya devam edişini izliyorum. Çok öfkeliyim.

Sonunda aramayı keser, cep telefonunu körlemesine atar ve gözlerini kapatır. Yorgun. Onunla ilgili her şey yorgunluk yayıyor. Üzüntü. *Lanet olsun.* O konuşmada beni öfkeliendiren o kadar çok şey var ki, ama şimdi ona bakarken tek yapmak istediğim onu daha iyi hissettirmek. Ona tüm bunların boşuna olmadığını göstermek.

Merdivenleri yavaşça çıkıyorum, içgüdülerim beni ona doğru çekiyor, her şeyi yoluna koymamı istiyor. Onu rahatlatmamı. Dertlerini kovalamamı. İronik, gerçekten, değil mi? Hem şu anki hem de ufuktaki sorunlarının kaynağı benim. Ama ufukların güzelliği de bu değil mi? Asla ulaşamazlar, sonsuza kadar devam ederler, uzaklara uzanırlar. Çok uzaklara.

Ava'ya öfkemi gösteremem ama bundan da öte, ona umutsuzluğumu da gösteremem. Bu yüzden hiç yoktan bir gülümseme koparıyorum ve bir elimi oturduğu sandalyenin her iki koluna koyarak onun üzerinde yükseliyorum. Yine de gözlerini açtığında ve gözlerindeki uçsuz bucaksız kasveti gördüğümde, sahte neşemi koruyamıyorum. İçimdeki her şey sarkıyor. "Ne oldu?" Beni her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye çalışmaması için sessizce yalvarıyorum. Öfkeme hakim olabileceğimi ve kendimi insan avına çıkmaktan alıkoyabileceğimi sanmıyorum. Ama onun isteksizliğini görüyorum. Endişesini. "Hey, anlat bana. Artık sır yok." Ne lanet bir hıyarım ben. Kalçalarıma doğru eğilerek, paylaşması ve bana karşı açık olması için yalvarıyorum.

"Tamam." Doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve ellerini tutuyorum, onu cesaretlendiriyorum, süregelen tereddüdünü açıkça görüyorum, aynı zamanda süregelen öfkemi de hissedebiliyorum. Nefes alıyor ve kelimeleri havayla birlikte hızla dökülüyor. "Matt ailemi aradı ve onu döven bir alkolikle birlikte olduğumu söyledi." Dudaklarını birbirine bastırıyor, geniş gözlerle beni izliyor, hafifçe geri çekiliyor, sanki içimde yükselen dizginlenemez öfkeyi görüyor ve onun erişiminden uzak durması gerekiyor.

Birlikte mi? Kulağa iğrenç geliyor. Çılgın alkolik mi? Biraz abartıyor. Ve onu dövdüm mü? Ona yumruk attım. Ama saçmalıklarının bu kısmını memnuniyetle doğru yapacağım.

"Ben alkolik değilim."

"Biliyorum." Sesi küçük ve çekingen. "Jesse, o nereden biliyor?"

Ayağa kalkıyorum, yere çöktüğümde kendimi çok gergin hissediyorum, vücudumu germenin gerginliğimi azaltacağını umuyorum. Güzel soru amına koyayım. "Bilmiyorum Ava." Ama hem öğreneceğim, hem de Matt'e masal anlatma konusunda bir iki ders vereceğim. Birincisi, bunu sakın yapma, özellikle de benim ya da Ava'nın başrolde olduğu durumlarda. İkincisi, eğer kendini durduramıyorsa, en azından süsleme.

Ama bugüne dönersek, işler umduğum gibi gitmiyor. Şu andaki tek amacım Matt'in günümüzü mahvetmesine izin vermeden önce işimize devam etmek. "Cathy'yle konuşmamız gerek."

"Cathy ile neden konuşmamız gerekiyor?"

"Uzaklardaydı. Bir şeyler bilmesi gerekiyor." Ava'yı sandalyeden kaldırıp üzerindeki yarım elbiseye bakıyorum. Açıkçası onu merdivenlerden geri yürütmek ve çok daha makul bir şey giydirmek istiyorum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa bu pek de iyi gitmeyecek ve bugün zaten çok fazla oldu. Ve saat sadece dokuz.

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum, bu yüzden onunla konuşmamız gerekiyor." Cathy, "Ayrıntılara girme" dedi. "Hayır. *Sen*, Jesse," diye karşı çıktı, elini benimkinden çekerek onu mutfığa götürmemi engelledi. "Burası *senin* evin, o da *senin* kahya."

Gerçekten mi? Bunu şimdi mi yapacak? Bugün yeterince gerginlik yaşamadı mı? "Bizimki," diye bağıriyorum, onu kendime çekip hapsediyorum. "Beni nasıl kızdıracağını gerçekten iyi biliyorsun." Ve aslında doğru şekilde. Beni terk etmediği *zaman*. Kurnazca ona doğru bastırıyorum. "Bu da bana hatırlatıyor. Bu çok zalimce ve mantıksızdı. Yukarıda bekledim ve sen gelmedin."

"Ne yaptın sen?" diye soruyor bastırılmış bir kıkırdamayla. İşte bu. Bu daha iyi. Yok artık, bugün olmaz.

"Ne yaptığımı *saniyorsun*?"

Kahkahası hayat dolu, ereksiyona neden olan bir şey; gözlerindeki mutluluk parıltısı kör edici. *Evet, güç sende bebeğim*. Ona sıkıca sarılıyorum,

onu susturmak. *Ama geri alıyorum.*

Ne yazık ki kollarımdan ve niyetimden kaçıyor, sırtarak elbisesinin önünü düzeltiyor. "Özür dilerim."

"Olacaksın." Onu geri çektim ve sertçe öptüm. "Bunu bir daha yapma." Ve sonra onu itiyorum, yüzündeki yüce kaşların tadını çıkarıyorum.

"Git hizmetçinle konuş," diye homurdanıyor çenesinin altından.

"Bizim," diye tekrar düzeltiyorum. "Tanrı aşkına, kadın." Çenesini tutuyorum ve onunla burun buruna geliyorum. "İmkânsızsın."

"Sen git ve hizmetçiyle konuş. Clive'la barışmam gerek." Kendini kurtararak ön kapıya gidiyor ve ben arkasından kaşlarımı çatarken hizmetçimize veda ediyor.

"Hoşça kal," diye bağırır Cathy mutfaktan, elinde bir defter ve kalemle kapıda belirir. "Ava hangi sütü seviyor? Yağsız mı, yarı yağsız mı, tam mı?"

"I . . . Sanırım." Kaşlarımı çattım.

"Hiçbir fikrim yok." "Ekmek?"

Bütün, tahıl ambarı, beyaz?" Tavana
avuç içlerimi gösteriyorum.

"Duş jeli, şampuan, diş macunu markası?"

Başımı sallıyorum, dudaklarım dik, Cathy'nin defteri ve kalemi elleriyle ağır ağır düşüyor, önlüğünün önüne çarpıyor.

"Süpermarketten ne alacağımı nasıl bilebilirim ki?"

Merak ettiği tek şey bu değil. Görünüşe göre bu kadına aşıkken nasıl olup da bu saçmalığı bilmediğimi merak ediyor. Bunun garip olduğunu düşünüyor. Bilmem *gerektiğini* düşünüyor. "Belki de Ava'yla kendin konuşsan daha iyi olur." Anahtarlarımı ve telefonumu alıp ekranı kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Üst kata koşup ihtiyacım olanları alıyorum ve aşağı iniyorum, Cathy'nin yanına gidip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sanırım biz eve dönene kadar gitmiş olursun. İyi hafta sonları."

"Sen de oğlum," diye sesleniyor arkamdan. "Ve ben yokken hiçbir pencereyi, kapıyı ve duvarı kırmamaya çalış."

Kuru zekâsına kaşlarını kaldırarak dönüp bakıyorum ve o da tatlı tatlı gülümseyerek mutfağa geri dönüyor. Asansörün kapıları beni karşılıyor ve yüzümü buruşturarak elime bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, kapılardan çok daha iyi durumda görünüyor.

Aşağı indiğimde Ava dışarıda, otoparkta beni bekliyordu. Onu cam kapıların ardından görebiliyorum ve ona ulaşmak için sabırsızlanarak gülümsüyorum. Yolum aniden kesiliyor ve kayarak duruyorum, onun ayaklarını yerden kesmeyi kıl payı kaçırıyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Clive'a bakarak soruyorum.

"Sizinle küçük bir meseleyi görüşmek istiyordum Bay Ward."

"Oh?" Geri çekiliyorum, temkinli. Asansör kapıları mı? Öfkeli kız arkadaşımın telefon sistemini tahrip etmesi mi?

"İçeriden bilgi alıyorum, görüyorsunuz."

"Neymiş o?"

"Kapıcı bize katılıyor." "Yeni bir kapıcı mı var?"

"Olacak. Bir tane daha. Birkaç hafta içinde başlayacak. Carl mı?" Kaşlarını çattı. "Hayır, Colin. Yoksa Callum muydu? Hayır, işte bu. Casey."

Clive'ın arkasından bakıyorum, sabrım tükeniyor. "Ne olmuş ona?"

"Biraz dar görüşlüdür, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Yüksek sesle gülüyorum. "Doğru," diyorum yavaşça, başımı eğip gözlerimi yaşlı çocuğa dikerek. "Yani Clive, bahşişlerin yeni kapıcıyla seninle olduğu kadar ileri gitmeyebileceğini mi söylüyorsun?"

Gülümsüyor. "Gerçekten de bunu söylüyorum Bay Ward, bu yüzden lütfen yardıma ihtiyacınız olduğunda ve ben vardiyada olmayabilirim, sadece bir telefon uzağınızda olduğumu unutmayın." Elini uzatırken dramatik bir şekilde göz kırpmıyor ve ben de eğlenerek yavaşça elini tutuyorum. "Anlaştığımıza sevindim." Elini elimden çekip masasına geri döndüğünde avucumun içinde bir telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt parçası fark ediyorum. Clive'ın numarası.

Arka cebime sokup Ava'ya katılırken gülüyorum. "Onunla konuşman gerekecek. En sevdiği yemekleri, tuvalet malzemelerini ve her şeyi soruyor." Güneş gözlüklerimi takıp fobu Aston'uma doğrultuyorum ve park yerinde yanıp sönmesini sağlıyorum, Ava'nın gülümsemesini yakalayınca adımlarım yavaşlıyor. "Neye sırtıyorsun?"

"Bunları bilmiyor olmanız size de garip gelmiyor mu?"

Oh harika, o da değil. "Ne demek istiyorsun?" Onu arabama doğru çekerek sordum.

"Demek istediğim," diye iç geçiriyor, "birbirimiz hakkında pek bir şey bilmediğimiz."

Yavaşlayıp duruyorum, önüme bakıyorum. Onun hiçbir fikri yok. Yutkunuyorum, düşüncelerimden sıyrılıyorum ve gülümseyerek ona dönüyorum. "En sevdiğin yemek nedir?"

"Somon füme."

"Bunu biliyordum. Hangi deodorantı kullanıyorsun?"

Bıkkın bir şekilde bana bakıyor, gözleri döndüğünde kısa bir süreliğine gökyüzüne bakıyor. "Vazelin."

Dramatik bir "oh" çektim. "Artık seni çok daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum." Bir centilmen gibi ona arabanın kapısını açıyorum ve gülümsüyorum. "Mutlu musun?"

"Araba mı kullanacağız?"

Arabama bakıyorum, alnım ağırlaşıyor. "Yürüyemiyorum ve toplu taşıma kullanmıyorum, yani evet, araba kullanacağız." Onu sabırsızca arabaya bindiriyorum, dudağımı ısırıyorum, hoşuna gitmeyeceğini bildiğim bir haber vermeye hazırım. "Her neyse, bu gece için her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek üzere Malikâneye gitmemiz gerekiyor." Kapıyı hızla kapattım, arabanın etrafında dönüp içeri girerken onun ekşi yüzünü görmezden geldim. Doğrusunu söylemek gerekirse, günümüzün bir kısmını her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek gibi sıradan şeylerle harcamak istemiyorum ama aynı zamanda Sarah ve John'u Malikâne'nin takvimindeki en yoğun geceyle baş başa bırakamam. Aslında pek bir şey yaptığım söylenemez ama istekli olmak çok önemli. Varlık çok önemli. Hayatımda hiç bu kadar hazır olmamıştım. Ayrıca, öğleden sonra bir noktada yemek yememiz gerekecek, özellikle de Ava bu gece içki içiyorsa, ki öyle olacağını biliyorum. "Hazır mısın?" Motoru çalıştırarak soruyorum.

"Neden bana soruyorsun ki?" Çantasına gidip dudak parlatıcısı çıkarıyor ve sürerken suratını asıyor. "Hayır dersem kalacak mıyız?"

"Hayır." Arabayı kenara çekiyorum, kapı koluna basıyorum ve müzik açıyorum. Yanımdaki koltukta oturan ona bakıyorum, ruh halim bir süre öncesine göre çok daha iyi. Onunla üç koca gün geçireceğim. Harika olacak.

Direksiyonu iki elimle kavriyorum ve yola gülümsüyorum, soyunma odasında onun için biraz yer açmam gerektiğini düşünüyorum. Her şeye sahip olabilir. Her santimini. Ya da belki boş yatak odalarından birini yenileyip onun için bir giyinme odası yapabiliriz. Bu fikri reddediyorum. Oraya gidip giyinmek için bizim yatak odamızdan çıkması gerekecek. Ama bir yatak odasını başka bir ofise dönüştürebiliriz. Aslında, benimkini alabilir. Benim bir ofisim var çünkü çatı katıyla birlikte geldi. Hiç kullanılmayacaktı. Şimdi mi? Ava'nın olabilir. Evden çalışabilir. Tasarım masaları alırım, bilgisayarlar kurarım, işini yapması için gereken her aleti alırım. Dosya dolapları, yazıcılar, referans kitapları için bir kütüphane. Harika olurdu, çok severdi ve en iyisi de hiç ayrılmak zorunda kalmazdı.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve karşıya bakıyorum. Fikrimin hoşuna gitmeyeceğine şüphe yok. "Ne?"

"Sadece seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum."

Aptal gibi gülümsüyorum. Belki de yanıliyorumdur. Belki fikrimi *sevecektir*. "Sevdiğini biliyorum." Çıplak dizini sıkıyorum, pencereyi açtığında kaşlarımı kaldırıyorum. Ateşli olması mümkün değil, neredeyse hiç giyinmemiş. "Nereye gidiyorum o zaman?" Uğruna soruyorum, kontrol yanılsaması yaratıyorum, umarım bana aldırmadığını ve onu nereye götürmeye karar verirsem oraya gideceğini söyler. Beni her yere takip eder. Hiç şansın yok.

"Oxford Caddesi. Sevdiğim tüm mağazalar Oxford Caddesi'nde."

Sarkıyorum. Oxford Caddesi mi? Ve . . . "Tüm mağazalar mı?"

"Evet."

"Gittiğin tek bir dükkan yok mu?"

"Ben de yeni ayakkabılar istiyorum. Ve belki bir de çanta. Hepsini tek bir mağazada bulamazsınız."

"*Ben yapardım.*" Bütün mağazalar mı? Ava'yı yeni bir alışveriş yöntemiyle tanıştırmak üzereyim. Buna bayılacak. Garanti. Her neyse, Oxford Caddesi'nden istediğimi alamıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Merakla bana bakıyor.

"Harrods. Zoe her seferinde bana yardımcı oluyor. Hızlı ve acısız."

"Evet," diye ofluyor, gülüyor ama gülmüyor. "Çünkü aldığınız hizmet için para ödüyorsunuz."

"Hizmet rakipsiz ve her kuruşuna değer. Yaptıkları işte en iyisi onlar. Zaten elbiseleri siz satın almıyorsunuz, bu yüzden alışveriş tarzını ben seçiyorum."

"Bir elbise, Jesse, bana *bir elbise* borçlusun."

Bu konuda tartışmaya girmeyeceğim. Kadınlar alışverişi sever. Şımartılmayı severler. O sadece gururunun ve değerli bağımsızlığının bundan en iyi şekilde yararlanmasını engellemesine izin veriyor. İyi tarafından bakarsak, Sarah'nın endişesi bir endişe değil, hiç korktuğum gibi değil. Ava benim paramı istemiyor. Sadece beni istiyor.

"Bir elbise," diye onaylıyor.

"Bir sürü elbise." Gülümsüyorum, onu şımartmak için her geçen gün daha da sabırsızlanıyorum. Hayatımda bir kadın için hiç para harcamadım. Bunu telafi etmek üzereyim.

"Kıyafetlerimi satın almıyorsun," diye bağılıyor tiksintiyle.

"Alıyorum amına koyayım," diye karşılık veriyorum.

"Hayır, değilsin."

Çatıya gözlerimi gösteriyorum. "Ava, bu tartışmaya açık bir konu değil." Kendi kendime başımı sallıyorum. Bunu yapmama izin verecek. "Bitti."

"Hayır, haklısın, değil. Kendi kıyafetlerimi kendim alırım." "Neden-"

Müzik setine uzanıyor ve sesi açıyor, sakın bir şekilde koltuğunda oturuyor, bana bakmayı reddediyor. *Zor* bir durum. Özgür iradesine sanki onu gerçekten sağlam tutmak istiyormuş gibi tutunuyor. Tanrı aşkına, beni deli ediyor. Ona kıyafet almama izin verebilir ve bağımsızlığını koruyabilir. Benim arzularımı yerine getirebilir ve özgürlüğünü koruyabilir. Tamamen bana bağımlı olmasını istemem tamamen konu dışı. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum çünkü hoşuma gitse de gitmese de, ki çoğu zaman hoşuma gitmiyor, koşullar göz önüne alındığında -AKA geçmişim- Eva asla bana tamamen teslim olmayacak. Gerçek bu. Bunu kabul ediyorum.

Sorun şu ki Ava, hediyeleri protesto etmek gibi engeller yaratarak bağımsız olduğu gibi yanlış bir yanılsamaya kapılıyor. Bağımsız değil. Sadece bir şeyleri kaçırıyor ve bu süreçte beni kızdırıyor.

Dikkatimi yola veriyorum. Merhamet edecektir. Nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum ama yapacak. Direksiyona vurmaya başlıyorum, düşünüyorum, planlıyorum, çiziyorum, ama Harrods'un önüne geldiğimizde ve park ettiğimde, elimde hiçbir şey yok. Bir şey buldum ama çok zor. Yine de denemeye değer. "Sana bir teklifim var," diyorum, ayak boşluğundan çantasını toplarken ona dönerek.

"Seninle pazarlık yapmıyorum ve burada bir anlam sevişmesi için alan yok, değil mi?" Arabadan çıkıyor ve ben de inerken arkasından küfrediyorum.

"Ağız," diye homurdandım. "Bana zaten bir intikam sikişi borçlusun." "Öyle mi?"

"Evet, kahvaltıdaki küçük performansınız için bir tane daha."

Bu işten paçayı sıyıramayacağını bilmesine rağmen kızgın bir şekilde burnunu çekiyor. "Ne önerdiğin umurumda değil." Elbisesine uzanır ve etek ucunu çekiştirir, bu da elbisenin çok kısa olduğunu düşündüğüne dair bir ipucudur.

Umurunda değil mi? Hmmm. Ava ne istiyor? Sırlarımı mı? Hayır. Yaşımı mı? Anladı. Ya da-

"Kıyafetlerimi almayacaksın."

Tanrım, çok inatçı. Bazen de olgunlaşmıyor. Bu yüzden ona örnek olacağım. Kendi kendime gözlerimi deviriyorum. Bir yetişkin gibi. Bir akıl hocası gibi. Onun örnek alacağı yaşlı biri gibi. Bana güç ver. "Beni dinlemedin bile." Mantıklı tarafına hitap etmeyi umarak sesimi yumuşatıyorum. Mantıklı bir tarafı olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. "Teklif edeceğim şey hoşuna gidecek."

Onu yakaladım. Yüzüne yayılan merak bana bunu söylüyor. "Ne?" diye soruyor, çenesini kaldırarak.

"Seni şımartmama izin veriyorsun-" "I-"

Ona uyarıcı bir bakış atarak susturuyorum. "Ve sana kaç yaşında olduğumu söyleyeceğim." Yüzünü kaybetmeden önce öfkesini yakalıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onu ölümüne öpüyorum, kollarıma yaslıyorum. Elimdeki tek şey bu, eski bir kart, ama tekrar oynamak için paketten çıkardığım bir kart.

"Kaç yaşında olduğunu biliyorum." Dudaklarını serbest bırakıyorum "Öyle mi?"

"Yalan mı söyledin?" Ağzı açık kaldı. "Söyle bana."

"Oh, hayır," diyorum gülerek. "Önce şımart, yaş itirafını sonra yap. Beni ters çevirebilirsin. Benim güzel kızımın kirli oynayabileceğini biliyorum."

Onu tekrar ayağa kaldırıp elbisesinin yukarı kalkıp kalkmadığını kontrol ettiğimde, "Kalkmayacağım," diye homurdanıyor. "Bana yalan söylediğine inanamıyorum."

"Beni yatağa kelepçelediğine inanamıyorum." Kafamın içindeki seslerin beni dışarı çağırmasına izin vermek için oyalanmıyorum. Kapıları itip bizi mağazaya soktum.

Mücevher odalarından kaçınmak için asansöre giden uzun yoldan ilerliyorum ve Ava'yı kucaklayıp birinci katın düğmesine basıyorum. Gözlerini duvara dikmiş, mağaza bilgi rehberini okuduğunu görüyorum.

"Hey, ben dördüncü katı istiyorum," diyor. Dikkatimi ileriye veriyorum. "Jesse?"

Kapılar açılıyor ve Ava'yı tasarım kıyafet koleksiyonlarının önünden geçirerek tekrar hareket ediyorum, çoğunun uygun uzunlukta olduğunu fark ediyorum. "Bu taraftan," diye şarkı söylüyorum, mutlu bir şekilde.

Aniden direndiğini hissediyorum, kişisel alışveriş departmanı az önce ortaya çıktığı için şaşırtıcı değil. "Hayır, Jesse," diyor kararlı bir şekilde, elini elimden çekmeye çalışarak ve ayaklarını yere vurarak. "Hayır, hayır, hayır. Jesse, lütfen."

Onu kendime çekmeye odaklanıyorum, bunu yaparken de konuşmamla onu ikna etmeye çalışıyorum. Sakinleştğinde iyi olacak. Parayı ve bağımsızlığı unuttuğu zaman. Bundan keyif almasını istiyorum. Vardığımızda "Zoe ile randevum var" diyorum.

"Bay Ward?" diyor genç adam, iPad'ine bakarak. "Evet."

"Lütfen, bu taraftan. Size içecek bir şeyler getireyim mi? Şampanya, belki?"

Ava'ya bakıyorum. Onu şımartma isteğimi anlayışla karşılarsa bir bardak içmesine bile izin vermeye hazırım. Ama o reddediyor, başını sallıyor, şimdi sessiz. Endişeli.

"Hayır," diyorum asistana. "Teşekkür ederim." Bekleme odasına götürülüp oturmamız teklif ediliyor, ben de Ava'yı yanıma çekerek alçalıyorum. Elini benimkinden çekip alıyor. "Ne oldu?" Bir sık gibi yorgunca soruyorum, elini tekrar uzatıp tutuyorum.

"Madem randevu almıştınız, neden nereye gitmek istediğimi sordunuz?"

"Her şeyi buraya getirtmek varken neden bir düzine mağazayı dolaşmak istediğinizi anlamıyorum." Ava'nın alışveriş anlayışı cehenneme benziyor. Sakın bana bunu tercih edeceğini söyleme. Çok kolay. Acısız.

"Böyle mi alışveriş yapıyorsunuz?"

"Evet." İçimi çektim, bu lanet alışveriş tartışmasından bıkmıştım. "Ve bu ayrıcalık için para ödüyorum, o yüzden bana biraz anlayış göster, olur mu?"

Dudakları büzüşüyor ve ben de kendimi tıslama krizine hazırlıyorum ama Tanrı onu sevsin, Zoe içeri giriyor, zamanlaması mükemmel. "Jesse," dedi, kollarını davet edercesine açarak. "Nasılsın?"

Stresli. Yanına gidip merhaba demesine izin veriyorum. "Burada olmak istemiyor," diye fısıldıyorum. "Bunu eğlenceli hale getir." Geri çekiliyorum. "Zoe. Ben iyiyim." Henüz farkında değil ama Zoe bana birden fazla şekilde yardım ediyor, bu yüzden ciddi bir cazibeye kapılmak üzere çünkü benim için ayırdığından daha uzun sürecek. "Sen mi?" Ona kocaman bir gülümseme veriyorum, o da bana kuşku ve şaşkınlıkla bakarak şüpheli bir gülümseme veriyor. Çünkü Zoe'nin dünyasında kim Harrods'ta şımartılmak istemez ki? *Aynen öyle.*

"Harika," diyor yavaşça. "Bu Ava olmalı." Beni bırakıp Ava'ya doğru ilerliyor, belli ki bu kadında beni etkisi altına alan şeyin ne olduğunu öğrenmeye hevesli. "Sizinle tanışmak bir zevk." Ava garip bir şekilde gülümsüyor ve Zoe'nin elini kabul ediyor. Bu doğru yönde atılmış bir adım.

Henüz gitmedi. Gitmediğinden emin olmak için artık Zoe'ye güveniyorum. "Ava, Jesse bana önemli bir parti için özel bir şey aradığımızı söyledi."

"Çok özel bir şey," diye ekliyorum, tekrar oturuyorum, Ava'ya da yardım ediyorum, onun sürekli, kötü gizlenmiş pis bakışlarını görmezden geliyorum.

"Pekâlâ, senin tarzın ne Ava?" Zoe soruyor ve ben kendi kendime gülüyorum. *Kısa şeyler.* "Bana nelerden hoşlandığın hakkında bir fikir ver."

"Gerçekten bir tarzım yok."

Yalan. Bana kalp yetmezliği yaşatacak her şeyi seviyor. "Bir sürü elbise," diyorum. "Elbiseleri sever."

"Elbiseleri seviyorsun," diye karşılık veriyor Ava sessizce. Suratımı asıp dizimi onunkine vuruyorum. "On beden civarındasın, değil mi?" Zoe, Ava'nın vücuduna bakarak soruyor.

Evet, mükemmel bir onluk. "Çok kısa değil," diye mırıldanıyorum, kendi sözlerime geri dönüyorum.

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Ava bana inanmayan bir bakış attığında, yaptığımı biliyorum. Gülümsüyorum, biraz üzgün, biraz değil.

"Jesse, onun harika bacakları var," diye araya giriyor Zoe. "Onları ziyan etmek yazık olur." Ona ters ters baktım. Bu komisyonu istiyor mu istemiyor mu? "Ayakkabı numaran kaç Ava?"

"Ben beş yaşıdayım."

"Harika, hadi gidelim." Zoe ayağa kalkıyor ve şaşırtıcı bir şekilde Ava da iknaya gerek duymadan ona katılıyor.

"Bana bunu yaptığina inanamıyorum," diye inliyor ve ben gülümsüyorum, çünkü bunu kabullenmeye başladığını görebiliyorum. Sadece benim istediğimi yapmama izin vermek istemiyor.

Ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Bırak da eğleneyim," diye yalvarıyorum. "En sevdiğim kadının modellik yaptığı kendi küçük moda şovum olsun."

"Elbiseyi kim seçecek, Jesse?"

Bu oyun planımın sadece küçük bir parçası. "Sen yaparsın." Eğer kabul edilebilir yığının içindeyseler. "Sadece gözlemliyorum, söz veriyorum." En içten gülümsememi takınıyorum,

Önümüzdeki bir ya da iki saat boyunca açık fikirli olmasını dileyerek. "Hadi, keyfine bak." Kanepeye geri dönüp cep telefonumu çıkarıyorum, planımın bir sonraki bölümünü uygulamaya hazırım, gizlice yukarı bakıp Zoe'nin Ava'yı götürmesini izliyorum.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz ayağa fırlıyorum ve Harrods'ın içinden ters yöne doğru koşarak zemin kata iniyorum. Soyunma odalarına dönmelerinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Yirmi dakika mı? Yarım saat mi? Sanırım her şey Zoe'nin bunu ne kadar *eğlenceli* hale getireceğine bağlı.

Mücevher odasına vardığımda Hans'ı gözlüklerini parlatırken buluyorum. "Ah, Bay Ward," diyor sevinçle, gözlüklerini takarken. "Başka bir Rolex mi?"

"Tam olarak değil." Koluna girdim ve onu yakındaki bir dolaba yönlendirdim. "Bana tüm elmas yüzüklerini göster."

Ellerini ağzının üzerine kapattı, gözleri irileşti. "Hayır."

"Evet, Hans."

"Hayır!"

"Evet, Hans."

Elleri ağzından dizlerine doğru hareket ediyor. "Aman Tanrım!"

Rolex'ime bakıyorum. "Zaman şu anda benim arkadaşım değil, Hans."

"Evet, doğru. Bana şanslı bayandan bahset," diyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Nelerden hoşlanır? Nelerden *hoşlanmaz*? *Sen* nelerden hoşlanırsın? Sen nelerden hoşlanmazsın? Soruyu nerede soracaksın? Orada kim olacak? Ortam nasıl olacak? Günün hangi saati? Gün doğumu mu? Gün batımı mı? Renk düzeni? Çiçekler olacak mı? Su olacak mı?" Nefes nefese kalıyor, elleri yine ağzını kapatıyor. "Soruyu *nasıl* soracaksın?"

Ona boş boş bakıyorum, inanamıyorum. "Sadece bir yüzük istiyorum, Hans."

"Hangi yüzük?" Elini hepsi birbirinden güzel yüzüklerle dolu çeşitli dolapların üzerinde gezdiriyor ve ben daha da şaşırmış bir halde hepsini inceliyorum.

Basit bir bant üzerinde oval kesimli bir elmas görüyorum. "Bu," diyorum, işaret ederek, ama daha bu sözleri söyler söylemez, bir başka muhteşem pırlanta görüyorum

Biraz daha kalın, daha düz bir bant üzerinde gözyaşı damlası elmas. "Hayır, bu." Sonra minik elmaslardan oluşan bir bantla sarılmış kare bir elmas gözüme çarpıyor. Elimi cam dolaba doğru indiriyorum ve nefes veriyorum. "Ya da şu," diyorum sessizce. Kahretsin, bu düşündüğümde de zormuş. Kaybolmuş bir halde Hans'a bakıyorum ve o da bana acıyarak gülümsüyor. "Sorularına cevap verecek vaktim yok Hans. Ben buradayken Zoe onun dikkatini dağıtıyor."

"Burada mı?" diye soruyor, telaşla. "Mağazada mı?" Panik içinde etrafına bakınmaya başlar.

"Evet, o burada."

"Neden yalnız gelmedin?"

"Bu anlık bir şey." *Saçmalık. Evet diyecek, evet diyecek.*

"Belki gelecek hafta tek başınıza geri gelirsiniz ve bunun için gereken zamanı ve değerlendirmeyi yapabiliriz."

"Hayır," dedim, kararlı bir şekilde. "Yüzüğe bugün ihtiyacım var." Bir dakikamı daha boşa harcamayacağım. Bu gece parmağında bir yüzük istiyorum, böylece her erkek ve kadın onu görecek. *Benimkini.* Düşünmek için duraklıyorum, kendimi dizginliyorum. Ama Ava'nın yapmak isteyeceği son şey, ben onu romantizmle öldürdükten ve evlenme teklif ettikten sonra seks kulübüne gitmek olacaktır. *Kahretsin.*

Tamam. Belki yarın. Yutkunurum. Ya da pazar. Surat asıyorum. Ama ona bu gece giymesi için özel *bir şey* vermek isterdim. Önemli bir şey. Her üyenin görüp takdir edeceği bir şey.

Benim, benim, benim.

"Bay Ward?"

Önünde bir yastık dolusu yüzük olan Hans'a bakıyorum. "Aşkınızı tarif edecek tek bir kelime" diyor ve bana neden burada olduğumu hatırlatıyor.

Gülümseyerek ondan da bir tane istiyorum. "İki tane var," diyorum, Ava'nın hafızamda depoladığım her görüntüsü öne çıkıyor ve zihnimin gözünü bombardımana tutuyor. "Abartısız zarafet."

Hans'ın nefesi kesilir ve doğruca mindere gidip kırmızı kadifeden bir yüzük koparır. "O zaman bunu almalısın."

Eldivenli elindeki tavsiyesine bakıyorum.

"Bu," diyor neredeyse hülyalı bir şekilde, elması göstererek. "Türünün tek örneği bir yastık elması."

Eğiliyorum, taşın kenarlarının hafifçe sivrildiğini, kare kesimi yumuşattığını görüyorum. "Bu çok güzel."

"Gerçekten de. İki karat. Mükemmel renk, inanılmaz berraklık. Dediğim gibi, türünün tek örneği."

"Bu mükemmel." Ayağa kalkıyorum, kalbim göğsümde çıldırıyor. *Türünün tek örneği.*

"Ben alırım."

"Bu çok romantik bir elmas, Bay Ward. Şanslı bayanın ölçüsünü biliyor musunuz?"

Elimi cebime atıp Kate'in Ava'nın mücevher kutusundan aldığı yüzüğü çıkarıyorum, eskiden taktığı bir kostüm parçası. "İşte." Onu yere koyuyorum. "Şuna göre ayarla. Ne kadar sürer?"

"Oh, sizin için, Bay Ward, gün sonuna kadar hazırlayabiliriz."

"Kahretsin," diye küfrediyorum ve onun irkilmesine neden oluyorum. "Özür dilerim." Bugün onu almak için geri dönme şansım yok. "Teslim edebilir misin?" diye sordum. "Bugün daha sonra. Kapıcıya bırakın."

"Benim için zevk, Bay Ward."

"Teşekkürler, Hans." Kartımı çıkarıp uzatıyorum ve o da kocaman bir gülümsemeyle alıyor. Gözlerim bir kolyeye takılıyor ve yavaşça ona doğru ilerliyorum, bir pırlantanın göz kamaştırıcılığı karşısında büyüleniyorum. Çarpıcı. Mükemmel. Ona her şeyi almak istiyorum. "Bu kolye," diyorum, gözlerim kolyeye sabitlenmişken. "Sence beğenir mi?"

"Nasıl olmaz?"

Somurtuyorum, düşünüyorum. Kocaman bir elmas. Çok mu büyük? Bir başkası gözüme çarpıyor. Biraz daha küçük. Daha az ışıltılı. Dürüst olmak gerekirse, diğerine kıyasla çok sönük. Yıkılmış bir halde Hans'a bakıyorum. "Zoe'nin yürümesini sağlayacağım

Ava ile geçmişi. Ona gizlice kolyeleri göster." Zoe'nin prova sırasında Ava'yı tekrar atölyeye götürmek için bir bahane bulabileceğinden eminim.

Omuzları dikleşi. "Oh, Bay Ward, onu şımartıyorsunuz." Kartı gösteriyorum. "şimdilik bu sizde kalsa iyi olur."

Makineye takıyor ve ben de saatime bakarak PIN kodumu giriyorum. *Kahretsin.* "Geri döneceğim," diyorum ve hızla uzaklaşıyorum. Neredeyse yarım saattir yoktum. Nerede olduğumu merak edecektir. Yürüyen merdivene atlıyorum, basamakları koşarak çıkıyorum ve çeşitli bölümlerden geçerek kişiisel alışveriş alanına doğru koşuyorum.

Bir kseyi döndüm.

Ve neredeyse Ava'nın arkasına dalıyordum.

Sikeyim.

Kollarında birkaç elbiseyle hokkabazlık yaparken, nm tam anlamıyla onun sırtından bir sa genişliğı uzakta, durmak için kayıyorum. "Lanet olsun," diye tıslıyor, neredeyse bir tanesini düşürüyordu. Kafasının arkasına kaşlarını çatıyorum, dudaklarım dimdik ve adımlarımı tersine çeviriyorum, kseyi dönüyorum ve tuttuğum nefesimi serbest bırakıyorum. Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım?

Kşeden bakınca Zoe'nin Ava'ya, dolayısıyla bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Beni fark ediyor, kaşlarını çatıyor ve onu susturmak için parmağımı hızla ağızıma götürüyorum. Dikkatini benimle Ava'nın kollarından elbiseleri alıp onları seyyar bir raya asan genç bir delikanlıya vermek arasında blştrrken kaşları daha da atılıyor. *Tam* bir seyyar ray. Kendi kendime gülümsüyorum. Eğleniyor.

Ava başka bir vitrine doğru yürürken rahatsız edici derecede kısa gri bir şey görür. Zoe onun dikkatinin başka yerde olduğunu kontrol ediyor ve yanına geliyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Ava'yı mücevher odalarına gtrmeni istiyorum. Hans'ı geç. Dolapta bir kolye var. Elmas. Hans bunu biliyor. Sana göz kırpacak. Ava'nın görmesini sağla. Bak bakalım beğenecek mi?"

Zoe de benim gibi Ava'ya bakıyor, o da hâlâ kısa gri şeye bakıyor. "Jesse," diyor saatine bakarak. "Bir saat ayırdım. Şimdiden zamanı zorluyorum."

Seyyar rayı gösteriyorum. "Şunu görüyor musun?" "Evet, görüyorum."

"Hepsini satın alacağım." Telefonum çalıyor ve ekranımda bilinmeyen bir numara görerek çıkarıyorum. Evet, cevap vermiyorum. Aramayı reddediyorum, telefonumu cebime geri koyuyorum ve Zoe'ye rüşvet vermeye devam ediyorum. "*Hepsini, Zoe.*"

"Saçmalama."

"Saçmalamıyorum. Her bir şeyi. Ve eğer beğenirse kolye."

Kontrol altına almadan önce ağzı kısa bir süre açık kalıyor. Evet, aşık oldum. "Bütçe?" diye soruyor.

Her komisyonlu kişisel alışverişçinin duymak istediği şeyi söylüyorum. "Bütçe yok."

Sırıttıyor. "O zaman sanırım gitmem gerekiyor."

"Evet, lütfen." Kişisel alışveriş bölümüne geri dönene kadar mobil giysi rayının kırılma noktasına kadar yüklenmesini bekliyorum. Umurumda değil. "Ve, Zoe?" Sessizce sesleniyorum, bana dönüp bakmasını sağlıyorum. Hâlâ o rahatsız edici gri elbiseye bakan Ava'yı işaret ediyorum. "Bu elbiseye *kesinlikle* hayır." Kendimi biraz kontrol etmem gerekiyor. "O kadar kısa olan her şeye kocaman bir hayır."

"O zaman belki de *senin* yaşında bir kadına evlenme teklif etmelisin."

Çenem ayaklarımın dibinde yere çarpıyor - arsız herif - ve Ava'nın döndüğünü gördüğümde misilleme yapmak üzereydim. Kahretsin. Köşede tekrar hızla gözden kayboluyorum, beni biraz temkinli bir ifadeyle izleyen yaşlı bir çifte gülümsüyorum. "Günaydın," diyorum, tekrar çaldığında telefonumu çıkarıyorum. "Sarah," diye cevap veriyorum, amaçsızca uzaklaşarak.

"Sanırım kartınız kopyalanmış. Ya da çalındı. Bilmiyorum ama az önce birisi Harrods'ta yüz binden fazla para harcamaya çalıştı."

Olduğum yerde durdum. *Oh lanet olsun.* Sadece bir gün. Tek istediğim Ava ile basit, karmaşık olmayan, stressiz bir gün geçirmekti.

"Banka az önce beni aradı," diye devam etti. "Size ulaşamamışlar. Onlara kartınızı dondurmalarını söyledim."

Siktir, siktir, siktir.

"Jesse?"

Etrafıma bakıyorum, sanki bir giysi rafı bana bir çıkış yolu sunabilirmiş gibi. Hiçbir şeyim yok, bu yüzden sadece mırıldanıyorum.

"Az önce söylediğim bir kelimeyi duydun mu?"

diye sorar. "Evet, duydum."

"Güzel."

Lanet olsun, bankamdaki dolandırıcılık departmanının bu ölçekte bir işlemi işaretleyeceğini tahmin etmeliydim.

"Harrods'ı arayacağım," diyor Sarah. "Bakalım kartınızı kullanmaya çalışan kişi hakkında bana bilgi verebilecekler mi?"

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. "O bendim, Sarah," diye nefes alıyorum. "Ne?" Gülüyor. "Sen mi?"

"Evet, ben. Şu anda Harrods'dayım, bu yüzden panik yapmayı bırakabilirsin. Milyonlarımı çalmaya çalışan kimse yok." Nedense Sarah'nın buna katılacağını sanmıyorum.

"Bu kadar paraya ne alıyorsun?"

Yüzüm geriliyor, stresli bir elim saçlarımda geziniyor. "Önemli değil." Bunu şimdi yapamam. Sarah'nın düşünceleri olmadan da tüm bu deneyim zaten bir stres festivaline dönüşmüştü. "Ben de henüz alışverişi bitirmedim, bankayı arayıp kartımı çözmelerini söyleyebilir misin?"

"Bu gece için hazırlanmakla çok meşgulüm. Telefonunuzda kişisel banka müdürünüzün numarası var. Onu kendiniz arayın."

Uzun, yüksek sesli bir iç çektim. Harika. Benden nefret eden banka müdürü. Eminim yardım teklif etmek için can atıyordur. "Peki."

"Ve yardım etmek için burada olacağını söylemiştin."

"Şu anda meşgulüm." Telefonu kapattım. "Hepsinin canı cehenneme," diye tıslıyorum, rehberimde gezinip adını hatırlamaya çalışıyorum. Julie, Julia. "Juliette!" Telefonumu kulağıma götürerek isminin üzerine basıyorum ve nefes alıyorum.

"Juliette Cooke," diyor cevap olarak ve ben kaşlarımı kaldırıyorum. Hâlâ evlilik soyadını mı kullanıyor?

Boğazımı temizliyorum ve daha uzun duruyorum. "Juliette, merhaba, ben Jesse Ward." Sessizlik.

"Harrods'ta alışveriş yapıyorum. Sanırım kartımla ilgili bir sorun var."

"Evet, dolandırıcılık departmanımız bir işlemi işaretledi. Kız arkadaşınız bunun sahte olduğunu doğruladı ve kartınızı dondurdu."

"O benim kız arkadaşım değil." Başımı sallıyorum. "*Meslektaşım* Sarah da yanılmış. Benim kartım var ve onu ben kullandım. Ödeme yapabilmem için kartı çözmeniz gerekiyor."

"Sorun değil," diye cevap veriyor, kırılmış. "Masama döner dönmez bir telefon edip bu işi halledeceğim."

"Bu ne kadar sürecek?"

"Bir müşteriyle toplantıya girmek üzereyim, işim biter bitmez süreci başlatacağım."

Çenem yuvarlanıyor, öfkem alevleniyor. "Bunun şimdi olmasını istiyorum. Dükkândayım ve ödeme yapmam gerekiyor."

"Korkarım-"

"Juliette," Sikeyim böyle işi. Zorluk çıkarıyor. Engelleyici. "Senden kibarca kartımı çözmeni istiyorum."

"Ve *size* kibarca söylüyorum Bay Ward, masama oturur oturmaz bunu kesinlikle yapacağım."

"Şube müdürünü bağla." "Ne?"

"Şube müdürü, hemen telefona bağlayın." Sessizlik.

Güzel. Bir yere varıyoruz.

"Hesaplarımı taşıma sürecini başlatmak istiyorum," diye devam ettim. "Kişisel ve şirket hesaplarımı başka bir bankaya taşımak istiyorum. *İşimi* takdir eden, yardım etmekten mutluluk duyan ve kişisel takıntılarını beni fide almamak ve paramdan uzak tutmak için bir silah olarak kullanmayan bir banka." Bu hesaplara dağılmış on milyonlarca para var. Juliette işimi kaybederse, işini de kaybedeceğinden hiç şüphem yok, çünkü bankanın paramı neden taşıdığımı bildiğinden emin olacağım.

Sessizlik. Güzel. Bunu düşünüyor. "Bütün gün bekleyemem, Juliette."

"Toplantımı erteleyeceğim ve Fraud'u şimdi arayacağım."

"Çok nazıksınız." Sıkıca gülümsüyorum. "Ve lütfen bekletme kaldırıldığında bana haber verin, böylece Harrods'ta kartımın tekrar reddedilmesi utancından kaçınabilirim." Telefonu kapatıp tekrar küfrediyorum, sonra Zoe'den soyunma odalarına döndüklerini bildiren bir mesaj gelince daha çok küfrediyorum. Siktir, gidip Hans'ı görmem lazım. Kahretsin, Ava onlara döndüğünde soyunma odalarında olmalıyım.

"Bu iş umduğum gibi gitmiyor," diyorum kendi kendime, koşmaya başlıyorum, kişisel alışveriş bölümüne geri dönerken çeşitli vitrinlerin etrafında dalıyor ve daldırıyorum.

Önümde, uzakta Ava ve Zoe'yi görüyorum. "Tanrı aşkına." Hızımı artırıyorum, genç bir çiftin etrafından dolanıyorum, bir çocuğun üzerinden atlıyorum, bir satış görevlisini atlatıyorum, Ava ve Zoe'nin etrafında geniş bir daire çiziyorum.

Bekleme salonuna vardığımda bitkin bir halde kanepeye yığılmış, nefes almak için mücadele ediyordum. Bu çok saçma. Çoğu gün kilometrelerce koşuyorum ve Harrods'ta küçük bir depar bile kıcımlı patlatmama neden oluyor. Koşullar yüzünden. Stres. Telefonum çalıyor ve ekranımda Juliette'in ismini görerek çıkarıyorum. "Evet?" Beklediği gibi kırparak cevap veriyorum.

"Kartınız kullanıma hazır, Bay Ward."

Ava ve Zoe beliriyor, ray arkalarından sürükleniyor, raydan sorumlu genç delikanlı da benim kadar bitkin görünüyor. Ava son derece rahat görünüyor ve belki de raya yüklenen kıyafetlerden biraz utanıyor. Zoe'ye kaşlarımı kaldırarak bir fiske vuruyorum, o da omuz silkiyor. "Teşekkürler," diyorum Juliette'e, telefonu kapatıp kalkarken. "Eğlendin mi?" Ava'nın yanaklarındaki allığı öperek yok ediyorum. "Seni özledim."

"Bir saattir yokum." Onu kollarımda asılı tutarken gülüyor, sesi muhteşem. Bu daha iyi. Ben bunun için buradayım.

"Çok uzun. Elinde ne var?"

"Seçecek çok şey var." Onu ayağa kaldırdığımda Ava parmaklıklara bakıyor. Seçmek diye bir şey olmayacak.

"Git dene," diye emrediyorum usulca, kıçına vurarak onu cesaretlendiriyorum. Bakışlarımı tika basa dolu raylara yöneltmeden önce Zoe'ye sert bir bakış atıyorum. Biraz zamanımız olacak. Tabii ki beni görmezden geliyor, beni iflas ettirme göreviyle soyunma odalarına doğru yürüyor.

Ava da onu takip ediyor ve özel odanın kapısına geldiklerinde Zoe, Ava'yı içeri davet ediyor, parmaklığı da içeri itiyor ve bana bakıyor.

"Bayıldı," diyor ağzından.

İki elimi de kaldırdım. Bütün parmaklarımı. "Bana on tane ver."

Başını sallıyor ve ben de Harrods'ın etrafında bir kez daha koşturarak mücevher odasına ter içinde varıyorum. "Hans," diye nefes alıyorum.

"Bay Ward, korkarım-"

"Biliyorum Hans. Bankamla konuştum. Sorun yok, tedbirli davranıyorlardı." Rahatladığını, satışının kurtulduğunu görebiliyorum. "Kolyeyi de çok severdi, onu da alacağım."

"Büyülendim, Bay Ward," diye şarkı söylüyor. "Oldukça yırtılmıştım. Kartınız reddedildiğinde, kolyeyi görmesin diye neredeyse çantadan çıkaracaktım."

"Komisyon tanrılarına şükürler olsun, değil mi Hans?" Ellerimi cam tezgâhın kenarına dayayıp, muhtemelen ölümüne bulaştırarak, bir şeyler yakalamaya çalışarak

nefesim. "Şimdi, yüzük ve kolyenin üzerinden bir an önce geçebilirsiniz çok yardımcı olurum."

"Benim için zevk." Kasaya doğru gözden kayboluyor.

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyorum, kart makinesiyle dönüp PIN kodumu girdiğinde gülümsüyorum. Ve ikimiz de bu kez ekranda beliren muhteşem *Onaylı* kelimesini izleyerek bekliyoruz.

Geldiğinde rahat bir nefes alıyorum, Hans'a teslim etmesi için adresimi yazıyorum ve dönüş yolunda Clive'ı arayıp Harrods'un bugün Ava için bir hediye bırakacağını ve ben ondan alana kadar kasada tutmasını söylüyorum.

Bir dakika kala soyunma odalarına geri dönüyorum ve Zoe dönüp dönmediğimi kontrol etmek için kapıdan bakarken bitkin bir halde kanepeye uzanıyorum.

Gülümsüyor. "Hazır mısın?"

"Hazır." Nefes veriyorum, tam Ava güzel bir boz kahverengi elbiseyle dışarı çıkarken rahatlıyorum. Yalan söyledim. Hiç de hazır değildim. Ellerini sanki dokunmaya korkuyormuş gibi yana doğru uzatırken ağzım açık, şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Zoe gülümseyerek bir kenarda dururken.

Gözlerimi kırıştıtırıyorum, koltuğumda kayıyorum, kotumun fermuarının arkasında Harrods'ta olmaması gereken şeyler oluyor. "I-" Boğazımı temizliyorum. Bunun bu kadar zor olabileceğini tahmin etmemiştim. Onu elbise üstüne elbise denerken izlemek, ki hepsinin onun üzerinde muhteşem duracağını biliyorum, o içeride tekrar tekrar soyunurken burada oturmaktan bahsetmiyorum bile. "Bu çok güzel."

Gülümsüyor, neredeyse utangaç. "Sence?"

Sadece ona bak. Düşünüyor muyum? Lanet olsun, o kusursuz. Bu işkence olacak.

"Denediğin ilk elbiseyi alamazsın." Zoe onu soyunma odasına geri götürüyor.

"Sıradaki."

Endişelenmekte haklıydım. Ava'nın defalarca çeşitli güzel elbiseler içinde görünmesini izlemek tam bir işkenceydi, hepsi de sanki onun için yapılmış gibiydi.

Hepsi de soyulmak için *yalvarıyor*. Kahretsin, keşke Malikane'ye gitmeme gerek olmasaydı. Onu eve götürmek ve akşama kadar yatağımızda saklanmak istiyorum. Bu düşünceyle kalkıp alışveriş alanından çıkıyorum ve John'u arıyorum. Cevap vermedi.

Zoe başka bir el arabasını sürükleyerek görünür. "Şansını gerçekten zorluyorsun."

"Sadece birkaç şey daha var."

"Öyle görünüyor. Beni iflas ettirmek için daha ne kadar zamana ihtiyacın var?" Telefonum elimde çalıyor.

"Sadece bir saat kadar daha," diye tatlı tatlı gülümseyerek şarkı söylüyor. Aptal halime başımı sallıyorum. Ne düşünüyordum ki? Bilinmeyen numaraya cevap veriyorum; bu hatayı bir daha yapmayacağım.

"Bay Ward, ben Hans."

"Bir sorun mu var Hans?"

"Hayır, sorun değil. Birkaç torpil yaptım ve yüzüğü yeniden ölçülendirdim, böylece satın aldıklarınız hazır. Şimdi teslim edebilir miyim?"

"Aslında hâlâ dükkândayım."

"Öyle mi?" diye sorar, şaşırarak.

Zoe'ye bir bakış attım. "Evet, öyle." Nakit kanaması. "Aşağı inip onları alacağım."

"Mükemmel."

Kapatıyorum. "Nerede olduğumu sorarsa, erkekleri kullanırım."

"Sen ne dersen o." Zoe rayı çekiyor ve ben de güvenliğin ne zaman ortaya çıkıp Harrods'ın etrafında ne halt ettiğimi anlayacağını merak ederek fırlıyorum.

Hans'ın yanına varıyorum, kolunu uzatmış, gülümsüyor, parmağında iki yeşil poşet asılı duruyor. Adımlarımı yavaşlatmıyorum bile, koşarak yanından geçerken çantaları elinden kapıyorum, vücudu beni takip etmek için dönüyor. "İyi şanslar Bay Ward," diye sesleniyor ellerini çırparak.

Dükkândan çıkıp arabama doğru hızla ilerliyorum, şoför kapısını açıp çantaları koltuğun altına yerleştiriyorum. Tanrım, bu araba şu haliyle yaklaşık yarım milyon değerinde. Kapıyı kapattım ve kilitledim. İki adım yürüyorum, duruyorum ve arabama bakıyorum. Tekrar kilitlemek için fob'a basıyorum. Adımlarımı tersine çevirip *gerçekten* kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum.

Soyunma odasına döndüğümde Zoe sırtıyordu. "Ne?" Gergin bir şekilde soruyorum.

"Hiçbir şey," diye şarkı söylüyor, genç bir kız kollarının üzerine bir elbise çantası koymuş, sırtı kasıtlı olarak bana dönük bir şekilde yanımdan geçerken.

"O da ne?"

"Sadece otur ve gösterinin geri kalanının tadını çıkar." Uzaklaşıyor. "Sana yeterince pahalıya patladı."

İçimden gülüyorum, tekrar kanepeye uzanıp arkama yaslanıyorum, bitkin bir haldeyim. Rolex'ime bakıyorum. Ava'ya Harrods'ta alışveriş yapmanın acısız olduğunu söylediğime eminim. O zaman neden her kasım ağrıyor? Ve başım. Yanaklarımı şişiriyorum ve Ava benim standartlarımı karşılayan mavi, hoş bir yazlık elbiseyle belirdiğinde oturmak için gereken iradeyi bile bulamıyorum. Başımı sallıyorum, gülümsüyor ve soyunma odasına dönüyor, birkaç dakika sonra daha uzun kollu, sivilceli bir elbiseyle geliyor. Bir kez daha başımı sallıyorum. Onu her gördüğümde yanakları daha da pembeleşiyor, saçları daha da dalgalanıyor. Çok farklı nedenlerden dolayı o da bitkin düşmüş durumda. Birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıkıyor ve aniden biraz enerji buluyorum. Bu ne lan? Kısa gri şeye hissettiğim tüm tiksintiyle bakıyorum.

"Giysi atı gibi, değil mi?" Zoe hülyalı bir şekilde söylüyor.

Zoe'yi görmezden gelip tüm dikkatimi Ava'ya veriyorum. "Çıkar şunu," diye tışlıyorum.

Nedense bu Ava'yı eğlendiriyor ama itiraz etmeden doğruca soyunma odalarına geri dönüyor. Zoe'ye dikkatimi veriyorum. "Ciddi misin?"

"Oh, neşelen biraz. Dinozor gibi konuşuyorsun."

Geri çekiliyorum, şaşkın gözlerim Zoe'nin Ava'yı takip edişini izliyor. Bir dinozor mu? Zoe'ye d o ğ r u savurduğum hançerler gibi tiksintim de katlanarak artıyor. O

Onlardan kaçarak hızla gözden kayboluyor ve ben de kalkıp en yakın aynaya gidiyorum. Burnumu çekiyorum, başımı çevirip enseme bakıyorum. Koyu sarı saçlarımı kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

Dinozor mu? Kışından konuşuyor.

Arkamda bir hareket duyuyorum ve döndüğümde Ava'nın kıpırdamadan durup elbiselerin olduğu raya baktığını görüyorum. "Neyimiz varmış bakalım?" Yanına gidiyorum.

Zoe bana, "Harika parçaları var," diyor ve elbiselerin sırasını değiştirip sonuna bir tane daha ekliyor. "Çok kıskandım. Bunların hepsini senin için paketleyip poşetleyeceğim."

"Jesse," diyor Ava, ben Zoe'nin kartımı alıp gitmesini izlerken. "Bu konuda gerçekten rahat değilim."

Ellerimi tuttuğunu hissettiğimde iç çektim. "Neden?"

Dudağını ısıırıyor, benden Zoe'ye bakıyor, belli ki ikilemde kalmış. Kabul etmek istiyor ama kabul etmesi gerektiğini düşünmüyor. İnsanların ne düşüneceği konusunda endişeli. İnsanlara -isim vermiyor- tek bir şeyin peşinde olduğu iddialarını kanıtlamak için cephane vermekten endişe ediyor. Sanki Ava gibi genç ve güzel bir kadına paradan başka verecek bir şeyim olmadığını söylüyorlarmış gibi, bu gerçekten aşağılayıcı.

Hayır, senin de yalanların var.

Göz kırpıyorum. Ve bağlılık. Ve güvenlik. Ve güvenlik.

"Lütfen," diye yalvarıyor, geniş ve yalvaran gözlerle bana bakıyor, ellerimi sıkıyor. "Bütün bu parayı benim için harcamanı istemiyorum."

"O kadar da değil." Hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış görüldüğümünden emin bir şekilde suratımı asıyorum. Ava nefes veriyor, bakışları düşüyor ama elleri benimkileri sıkmaya devam ediyor. Başparmaklarımla sırtlarını okşuyorum, keşke sorunlarını aşabilse. İsteddiği kadar bağımsız olabilir. Sayılır. Bu onu şımartamayacağım anlamına gelmiyor. Ona değerliymiş gibi davranamayacağım anlamına gelmiyor. Ona bakamayacağım anlamına gelmiyor.

"Sadece bu gece için bana bir elbise al," diyor sessizce, gözleri tekrar vücudumdan yukarı tırmanıp benimkilere iniyor. "Bu benim için kabul edilebilir olur."

"Sadece bir elbise mi?" Sadece bir elbise mi? Sonsuza kadar böyle olamaz. Paramla rahat etmeli, yoksa her gün bir mücadele olacak. "Beş elbise daha alırsan anlaştık demektir," diyorum, içinde bulunduğum durumu düşünerek. Zoe'yi olduğu kadar Ava'yı da memnun etmek zorundayım. Fahiş komisyon sözümü geri alamam ve Ava'yla da ters düşmem. Bu yüzden şimdilik pazarlık yapacağım, biraz esneklik göstereceğim.

"İki," diye karşılık verir.

Kendi kendime gözlerimi deviriyorum. Tabii ki karşı koyacaktı. "Beş. Bu anlaşmanın bir parçası değildi." Onu şımartmama izin vereceğini söyledi. Şımarttığım gerçeği konunun dışında. Onu şımarttığımı bilmiyor ve anlaşma buna *izin* vermem üzerineydi.

"Kaç yaşında olduğun umurumda değil. Küçük aptal yaş sırrını sakla."

"Tamam, ama saat hâlâ beş. Bir telefon görüşmesi yapmam lazım. Sen git ve beş elbise seç." En azından bugün alacaklarımızı. "Kartım Zoe'de. Şifrem bir dokuz yedi dört."

Ava'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana PIN numaranı söylediğine inanamıyorum." "Sır yok, unuttun mu?" Ben tam bir amcık mıyım? Çabucak dönüp yürüyorum.

Ava benim irkilmemi yakalamadan önce.

"Otuz yedi *yaşındasın*," diye sesleniyor, sesi mutlu geliyor. Daha yaşlı olmadığım için mutlu mu? "PIN numaran. Yetmiş dörtte doğmuşsun. Hiç yalan söylemedin, değil mi?"

Tam otuz sekiz yıl önce Pazartesi günü. Kırkına bir yıl kaldı. Ve sevdiğim tek kadın hâlâ otuzun sağ tarafında, birkaç yıl farkla. Nasıl oldu da otuz sekiz yıldır bu gezegendeyim? Ve nasıl hayatta kaldım? Açıkçası bilmiyorum ama uzun zamandır ilk kez hayatta kaldığım için gerçekten çok mutluyum.

Beni -bazen iyi yönde, bazen de kötü yönde- değiştiren kadına dönüp bakıyorum ve onu öpüyorum, sonra da sevinçle yanından ayrılıyorum.

ve kendimi gözlerden uzak tutuyorum.

John'u arıyorum. "Bunun üzerine gelmeme şansım ne-"

"Sıfır," diye homurdanıyor ve omuzlarım düşüyor. "Birkaç kamera bozuldu."

"Ne?"

"Şirketi aradım. On iki saatlik bir sözleşmemiz var, bu da şu andan itibaren istedikleri zaman gelebilecekleri anlamına geliyor-"

"Yarın sabah erken saatlerde." Tavana bakıyorum. "Siktir." "Aynen öyle.

Düzeltebileceğim bir şey olup olmadığını görmek için onları kontrol ediyorum. geçici olarak yarın sabaha kadar bizi idare eder. Bir el atsanız iyi olur." "Yakında orada olacağım."

"Neredesin?"

"Cehennemde."

"Hâlâ mı?"

"Sarah nasıl?"

"Moody. Neler oluyor?"

Bunu John'a kesinlikle telefonda söylemeyeceğim. "Seninle sonra konuşuruz." "Evet, Steve Cooke'u da konuşmamız gerekiyor."

Sırtım düzeliyor. *Gevşek*. "Neden?"

"Davranışlarından hoşlandığımdan emin değilim. Benim hoşuma gitmesi için eli biraz ağırlaşıyor."

Ben seni kaşıyacağım, sen de benimkini. Lanet olsun, bunu görmezden gelmemi mi bekliyor? "Şikayet mi?"

"Henüz değil. Biraz zaman ver."

"Onunla bu gece konuşmalıyız." Sırtını kaşımayacağım. "O katılmıyor.

Görevde. Yarın mı?"

İçten içe inliyorum. Yarın Ava'ya tapmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum. Kesinlikle *gevşek* bir üyeye uğraşmak istemiyorum. "Yarın biraz meşgulüm." Yaltaklanıyorum.

"Pazar o zaman."

Yüzümü buruşturuyorum. "Birazdan görüşürüz." Telefonu kapatıyorum, birkaç kez küfrediyorum ve yüzümdeki kızgınlığı silerek kişisel alışveriş bölümüne dönüyorum. Ava dışarı çıkıyor, gözleri bana sabitlenmiş, yüzünde mutlu bir ifade var. "Teşekkür ederim." Bana bir öpücük veriyor ve kredi kartımı uzatıyor.

"Rica ederim." Sevgisini kabul ediyorum ve çantaları ona bırakıyorum. "Başka bir şovum var mı?" Kıyafet değişimleri arasında bir hıyar gibi oradan oraya koşuşturmamı gerektirmeyen bir gösteri.

"Elbette, ama elbiseyi göremezsiniz."

Kendi kendime gülüyorum. Sanırım bugün Harrods'ta satılan her elbiseyi gördüm. "Hangisini seçtin?"

"Sonra öğrenirsin."

Sürpriz mi?

Sabırsızlanıyorum.

"Yani," diye düşünüyor, sıradan. "Adamım gerçekten de kırkına merdiven dayamış."

Boynunu emmeye ara veriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Tanrım, neden kırklı yaşlar otuzlu yaşlardan çok daha yaşlı geliyor? Yirmili yaşlara kıyasla kulağa çok eski geliyor. Onu görüş alanıma alıyorum, yüzünde mutlak bir zevk görüyorum. Sanırım korku olmadığı için minnettar olmalıyım. Ama yaşlarımız hakkında hiç konuşmasaydık benim için mükemmel olurdu. Elini tutuyorum ve onu yönlendirmeye başlıyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil," diye hızlıca cevap veriyor, sesi de oldukça ikna edici geliyor. O zaman neden bu konuda konuşmayı kesmiyor? "Peki bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Ava," diyorum iç çekerek, zamana dikkat ederek ilerlemeye devam ediyoruz. "Bana söylediğin ilk şeylerden birini hatırlıyor musun?" *Kaç yaşındasın sen?*

"Neden yalan söyledin?"

"Çünkü sorun olmasaydı sormazdın." Ona bakıyorum ve geniş, görkemli bir gülümseme buluyorum.

"Kaç yaşında olduğun beni zerre kadar rahatsız etmiyor." Saçmalıyor. Tabii ki onu rahatsız ediyor - sürekli sorgulamasının da kanıtladığı gibi

bu konuda. Şimdi beni boş yere endişelendiğime ikna etmeye çalışmak tatlı ama boşuna. "Bu gri saç mı?"

Bizi yürüten merdivene bindiriyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Olmamak için elinden geleni yapsa da hâlâ memnun görünüyor. *Hayır bebeğim, o gri saç değil.* Çünkü az önce aynada kontrol ettim. "Komik olduğunu mu sanıyorsun?" Cevap vermesine fırsat vermeden eğilip onu omzuma atıyorum.

"Jesse," diye haykırıyor ben dönüp yürüten merdivenden inerken, mağazanın içinde volta atarken, yanından geçtiğim her insana gülümserken, kiminin gözleri faltaşı gibi açılmış, kimininki pelteye dönmüşken. Çoğunlukla kadınlara.

Hans'ın yanından geçiyorum, eli göğsüne çarpıyor, gözlerinde aşk kalpleri beliriyor. Ona başımla selam veriyorum. "İyi günler Bay Ward," diye sesleniyor yanımdan geçerken.

"Şimdiye kadar çok iyi," diye düşünüyorum, gökyüzüne bakıyorum ve bu şekilde kalması için hızlı bir dua ediyorum.

Ne, parmağında o kocaman elmas olana kadar mı?

"Tamamdır, Jake," diyorum sessizce.

"Ne?" Ava aşağı yukarı sallanarak söylüyor.

"Bir şey yok. Orada iyi misin?" Elimi kıkına götürüp sıkıyorum ve o da bir kahkaha atıyor.

"Oh, ben iyiyim."

Gülümsüyorum. "Bu kırkına merdiven dayamış omuzlar seni ayakta tutuyor mu?" Elleri kıkımın kabarıklığını okşadığında gülümsemem genişliyor.

"Gayet iyi."

Kapıdaki yeşil takım elbiseli adamın görmesi için elimdeki poşetleri kaldırıyorum. "Ellerim biraz dolu dostum," diyorum yaklaşırken ve o da gülererek kapıyı açıyor.

Güneş ışığına çıkar çıkmaz onu indiriyorum, elbisesini yerine oturtmasını izliyorum, elini tutuyorum ve caddeden arabama doğru yürüyorum. Bagajı açıp çantalarını oraya yerleştiriyorum, Ava'yı yolcu koltuğuna oturtuyorum ve onu iffetli bir şekilde öpüyorum. "Manor'da öğle yemeği yeriz." Arabayı kapattım.

Çünkü şu anda John'a yardım etmekten başka seçeneğim yok. "Günün şu ana kadar iyi geçti mi?" Ray-Ban'lerimi takarken arabanın diğer tarafından ona bakarak soruyorum.

"Kesinlikle."

"Ben de." Motoru çalıştırdım. "Kemerini tak." Aynalarımı kontrol ederek park yerinden çıkıyorum ve gösterge panelinde saati kontrol ediyorum, saatin ilerlediğini görünce küfrediyorum. Bu hızla gidersek, bu akşam yine Malikâne'de olmamız gerekmeden önce hiç yalnız kalamayacağız.

Camları indirdim ve biraz müzik açtım, sokağın sonundaki ışıklarda durdum.

"Ne oldu?" Ava küfrettiğimde soruyor.

"İzle," diyorum ışıkları göstererek. "Buradan Malikane'ye kadar her biri kırmızı olacak."

"Bunun yerine her zaman eve gidebiliriz," diye düşünüyor, ben gözlerimi yavaşça ona çevirirken deri koltukta kayıyor, etkilenmemiş. Hem de hiç etkilenmedim. "John'un bir konuda yardıma ihtiyacı var," diyorum, gözlerim onun önünden göğüslerine doğru iniyor.

"Yazık," diye fısıldıyor pencereden dışarı bakarken.

Yüce İsa.

"Yeşil ışık yandı," diye ekliyor, tam o sırada bir araba kornası korusu patlıyor.

Gözlerimi kırpıştırıp kafamı kaldırıyorum, biraz şaşkınım. Gülümsemesini göremiyorum. Ama hissedebiliyorum.

Aynen tahmin ettiğim gibi oldu. Her bir trafik ışığı benim için kırmızı yanıyordu. Malikânenin kapısından geçiyorum, ağaçların arasından geçerken güneşin ve gölgenin parıltıları çakılların üzerinde hoş bir desen oluşturuyor. Garaj yolu, beklendiği gibi, neredeyse boştu, tüm üyeler uzak duruyordu, tüm personel araçları arka tarafa park edilmişti. John'un Range'i ve Sarah'nın Audi'sinin yanına yanaşıyorum ve basamaklardaki iri adamı görüyorum, yüz ifadesi sabırsızlıkla kesilmiş.

İnip ona avuç içlerimi gösteriyorum, taşaklarımı çiğnememesi için sessiz bir yalvarış, sonra kapıyı açıp Ava'nın çıkmasına yardım ediyorum. "İşimi bitirip eve gitmek istiyorum, böylece seninle birkaç saat baş başa kalabilirim." Tanrı bugün benden daha fazla zaman çalan herkese yardım etsin.

Nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor, artık şakacı ve alaycı değil, ciddi. Burada olmak istemiyor. *Kulübe katıl*. Merdivenleri çıkarken John'a kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bir şeye vurmaya hazır görünüyor.

"Ava," diye homurdanıyor, gözleri üzerimde.

"Her şey yolunda mı?" Ava'yı bara götürürken iri adama dönüp bakarak temkinli bir şekilde soruyorum. Onu bir tabureye oturtuyorum ve yanına gidiyorum.

"Her şey yolunda." Yalan söylüyor. Ne haltlar dönüyor? Her neyse, belli ki Ava'nın duymasını istemiyor. "Yemek servisi yapanlar mutfakta," diyor, sanki nerede olduklarını unutmuşum gibi o tarafa doğru işaret ederek. "Ve

Grup saat beşte burada olacak." Başını eğiyor. "Sarah her şeyi kontrol altına aldı."

Bu bir alay mıydı? "Harika," diyorum sessizce, Ava'nın dikkatini başka bir yere verip personelimın çeşitli üyelerinin çalışmasını izlemesini izleyerek. "Nerede o?" Dikkatimi tekrar John'a veriyorum.

"Ofisinde hediye paketlerini düzenliyor." Güneş gözlüklerine uzanıyor ve onları burnundan biraz aşağı indiriyor, gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. Kendimi tabureme yaslanmış buluyorum. Neler oluyor ve John neden bana karşı kötü bir ruh hali içinde görünüyor?

İçecek ve yemek siparişi veriyorum ve Mario iki suyumuzu uzatıyor. Dikkatli bir şekilde gözlerimi John'a çeviriyorum. Başını sallıyor, kıcımlı kaldırmam için bir emir. Görünüşe göre müzikle yüzleşme vakti geldi. Yine de hangi yolda yürüdüğümü bilmek faydalı olurdu. "Ben gidip birkaç şeyi kontrol ederken burada kalmaktan memnun olur musun?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Belli ki Ava'nın John'un söyleyeceklerini duymasını istemiyorum.

"Mario'ya beni korumasını mı söyleyeceksin?" diye soruyor ben ona su koyarken, ses tonunda belli bir alaycılık var.

"Hayır." Sefil piç güldüğünde John'a pis bir bakış fırlatıyorum. "Artık buna gerek yok, değil mi?"

"Sanırım değil. Herkes nerede?"

"Yıldönümü gecesi gündüz kapatıyoruz. Hazırlanacak çok şey var." Ellerini kucağına koyuyorum ve alnına bir öpücük bırakıyorum. "John?" Hadi şu işi bitirelim. *Bu* her neyse.

"Sen hazır olduğunda hazırım." Bugün buradaki alaycılık?

John'a dudağımı kıvırıyorum ve Ava'ya biraz daha telaş veriyorum, sadece ... çünkü. "Elimden geldiğince çabuk olacağım. Burada iyi olduğuna emin misin?" *Lütfen hayır de. Lütfen kalmam için ısrar et.*

Ama yapmıyor. Onun yerine beni itti ve bara yöneldi. Aynen böyle. "Ben iyiyim."

"Belli ki," diye mırıldanıyorum, isteksizce John'u bardan çıkarken takip ediyorum, arkama baktığımda onun çoktan Mario'nun bar becerilerine dalmış olduğunu görüyorum.

Fuayeye girdiğim anda John arkasını döndü, ben de temkinli bir şekilde geri çekildim. Gözlüklerini çıkarmıştı, bu da işin içinde olduğumu gösteren bir işaretti. "Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ne yapmaya çalışıyorum ben?" "Ona evlenme mi teklif edeceksin?"

"Ah." Uzanıp başımı kaşıyorum, etrafımıza bakıyorum, dinleyen kulaklar var mı diye kontrol ediyorum. Ve sonra merak ediyorum- "Bekle, bunu nereden biliyorsun?" Geri adım atıyorum, sağlam gövdesinin tamamını görüş alanıma alıyorum ve kaya gibi yumruğunun erişim alanından çıkıyorum. "Sana söylemedim."

"Harrods'ta yüz bin dolar harcarken buna ihtiyacın yok, seni aptal orospu çocuğu." Dönüp ayaklarını yere vurarak uzaklaşıyor, ben de peşinden gidiyorum.

"Her şeyi satın alabilirdim. Bir araba, bir tatil, bir-"

John aniden durdu ve etrafımda uçarak beni tekrar ayağa kaldırdı. "Öyle miydin?"

"Ne miydin?"

"Tatil mi satın alıyorsunuz, araba mı?"

Hayır, bir hayat satın alıyordum. Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Bir yüzük alıyordum." Sadece ortaya koyuyorum. Yanlış anlaşılma ihtimalini ortadan kaldırıyorum.

Ben bir pisliğim.

"Ve bu yüzüğü vereceğin kişi," diyor, sesi alçak. "Seninle evlenmeyi kabul ettiğinde, bunun nedeni seni çok iyi tanımasıdır, değil mi? Evet diyecektir çünkü ilişkiniz dürüstlük, güven ve sadakatle doludur."

Mısır gevreğimin üzerine işedi, değil mi? "Ben ... bu ..." Yaklaşımımı çiğnerken dudağımı çiğneyerek oyalanıyorum. "Yapacağım ..." Bir nefes alıyorum

birkaç nefes. "Bu ... olacak." Kaşlarımı çatıyorum. "Oh, siktir git." Yanından geçip gidiyorum. "O beni seviyor."

Gülüyor ve beni Malikâne'de takip etmek işkence gibi geliyor. "Seni tanımıyor bile."

"Onu sevdiğimi biliyor. Ölçülemeyecek kadar."

"Evet, ama bir evliliğin yürümesi için, aptal çocuk, her iki tarafın da sözde sevdikleri kişiyi tanıması şarttır, yoksa bu teknik olarak sahtekarlık olur."

Bu konuşmadan çok sıkıldım. "Siktir git John, bunu kendi yöntemimle halledeceğim."

John'un iri ve cesur yumruklarının tişörtümü kavrayıp beni geri çekmesi sayesinde aniden artık ilerleyemiyorum. Bir duvara çarpıyorum ve yüzüme bakıyor, öfkeyle kudurmuş ve ben ondan çekiniyorum. *Yüce Tanrım*. "Senin yöntemin gerçekten aptalca, Jesse. Bunu görmelisin."

"Ondan başka bir şey görmüyorum, John." Başka tarafa bakıyorum, utanıyorum, suçluyum, tedirginim. Ama haklı olduğunu biliyorum. Sahip olduğum her şeyle onun haklı olduğunu biliyorum.

"Bunu iyice düşün."

"Düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, yapamazdın." Tişörtümü tutuşu gevşiyor ve iç çekerek avuçlarını kumaşa açtığı kırışiklıklara sürüyor. Sonra derin bir nefes alarak burnunun kenarını sıkıyor ve eğilip gözlüklerini alıp tekrar takıyor. "Parmağına yüzük takmanın, senin gerçeklerini öğrendiğinde onu terk etme riskini tamamen ortadan kaldıracığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ama kabul ettiğinde, hayatını benimle geçirmek isteyecek kadar beni sevdiğini bileceğim. *Her şeye* benimle sahip olacak. Sonsuza kadar."

"Tanrım," diye fısıldıyor, dönüp volta atıyor. "Hazır başlamışken neden onu hamile bırakmıyorsun?"

Gözlerimi ayaklarımın dibindeki halıya indiriyorum, utanç ve suçluluk duygusu alevleniyor.

"Ve sence Sarah'yı üzmeden sadece bir gün geçirebilir miyiz?" -şişman bir parmağını kaldırdı- "Sarah'yı üzmeden?"

"İşimiz bitti mi?" Ben soruyorum.

"Evet, işimiz bitti." Bir kolunu havaya kaldırıp homurdanarak fırladı. "Güvenlik görevlileri bir saat içinde burada olacak."

"Ne yani? Yani gelmeme gerek yok muydu?"

"Evet, gelmen gerekiyordu," diye bağıyor.

Doğru. "Ava'ya evlenme teklif etmekten beni vazgeçirmeye çalışabilir misin?" Burada mutlu olmamı isteyen kimse yok mu?

"Hayır Jesse, ona karşı dürüst olman için seni ikna etmeye çalışabilirim." Bir köşede kayboluyor ve ben hırlayarak başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Yani bu doğru mu?"

Parmaklarımın arasından bakıyorum ve Sarah'yı merdivenlerin dibinde buluyorum. "Bu senin paylaşacağın bir haber değildi." Çenem yuvarlanıyor. "Karışmayı kes, beni duyuyor musun?" Ofisime doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. Arkamdan çarpıyorum. Etrafıma bakındım. Burada ne işim var benim? Malikânede ne işim var? Tüm mutsuzluğumun kaynağı burası.

Dönüyorum, kapıyı çekerek açıyorum ve Sarah'yı diğer tarafta buluyorum, gözleri düşmemiş yaşlarla cam gibi. "Gitmeden önce birkaç sorum olacak," diyor ve dikkatini elindeki elektronik tabloya veriyor. Büyük bir gözyaşı damlası tabloya çarpıp sıçırıyor ve Sarah elinin tersini hızla yüzüne sürerek burnunu çekiyor. "Grup iki set çalacak. Son setin saati konusunda bir tercihiniz var mı? On bir mi yoksa gece yarısı mı?"

"Sorun değil," diye cevap veriyorum usulca.

"Saat on buçukta açıldıktan sonra odaları süresiz olarak açık bırakmaktan memnun musunuz?"

"John hala buralarda olduğu sürece."

"Parti çantalarını kontrol etmek ister misiniz? İçindekilerden memnun olduğunuzdan emin olmak ister misiniz?"

"Sana güveniyorum."

Bana bakıyor, zorlukla yutkunuyor. "Öyle mi?" diye soruyor, dudakları titreyerek.

"Sarah," diye nefes alıyorum, masama doğru yürüyorum ve kenarına tünüyorum. "Bunu almama izin vermelisin."

"Ne var?" Kapıyı kapatıyor ve odanın ortasına doğru yürüyor. "Normal bir hayat mı? Genç bir kadın mı? A-"

"Aşk, Sarah," diyorum sessizce. "Bir amaç."

"Senin bir amacın var."

"Yirmi yılı aşkın süredir amacım ziyan olmak." Elimi amaçsızca sallıyorum. "Manor'un odalarında kendimi kaybetmek, bir şişe votka ve biraz amcık. Çünkü hak ettiğim tek şey buydu."

"Ama o seni tanımıyor. Benim seni tanıdığım gibi değil."

Nefes alıyorum, sözleri canımı acıtıyor. Sarah beni tanıyor. Her kirli küçük sırrımı ve beni hala seviyor. "Seni sevemem, Sarah."

"Denemedin bile."

"Birini sevmek için çabalamana gerek yok," diye fısıldıyorum. "Her şey kendiliğinden olmalı."

Başka tarafa bakıyor. Gerçeğimin neden olduğu ıstıraptan hiç zevk almıyorum. Ve merak ediyorum, Ava'ya karşı değil de Sarah'ya karşı nasıl bu kadar dürüst olabiliyorum? Çünkü Sarah hayatımdan çıkıp giderse, bu bir lütuf olur. Bunu biliyorum. Sorun şu ki, bunun olmasını sağlayamam. Kendisi gitmek zorunda.

Ve demir bir kalkan gibi yerine kayarak yumuşak tarafını gizliyor, burnunu çekiyor, boğazını temizliyor ve omuzlarını düzeltiyor. "Etrafta dikilip sohbet edemeyecek kadar çok işim var. Sonra görüşürüz." Kapıyı arkasından sessizce kapatarak ayrılıyor ve ben tam bir umutsuzluk içinde tavana bakıyorum, çünkü karşımda hiçbir yere gitmeye niyeti olmayan bir kadın vardı. Malikâne olmadan yaşayamazdı. Bunun ötesinde bir amacı yok. Bırakması gereken bir geçmişe tutunuyordu. *Kesinlikle* bırakması gereken bir adama tutunuyordu.

Nefes veriyorum, bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve kendimi toparlıyorum.

Sonra bara dönüyorum.

İçeri giriyorum ve Ava'yı Mario'nun kokteyllerinden birini yudumlarken buluyorum. "Ne var orada?" diye soruyorum, o da gülümseyerek taburesinde dönüp duruyor. Benim kargaşamdan habersiz.

"Denemelisin," diyor heyecanla. "Aman Tanrım." Bir coşku hali içinde görünüyor, bu aşına olduğum bir şey, ama nedeninin alkol olduğunu bilmek?

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldanıyorum, oturuyorum. "Senin sözüne güveneceğim." Başka tarafa bakıyorum.

"Çok fazla içme."

Mahcup bir ifadeyle benden özür diliyor ve bardağı yere bırakıp tekrar bara dönüyor, her santimetrekaresi garip ve ben bunun için kendimi berbat hissediyorum. Bu Ava'nın suçu değil. Başıma gelenlerin hiçbiri onun suçu değil.

Siktir git Ward. Ona uzanıp kucağıma aldım. "Hey, sorun yok." Göğsümde saklandığı yere bakıyorum. "Donunuzu çözün, bayan." Nefesimin altında gülüyorum. Kendi tavsiyeme kulak vermeli ve biraz çözmeyi denemeliyim. Yumuşakça gülümseyerek yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. "Kes şunu ve öp beni."

İkinci kez sormama gerek yok. Parmakları boynuma dokunuyor, saçlarımı avuçluyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor ağzımı şımartarak.

"Kes şunu dedim. Endişenizin ne olduğunu bilmiyorum." Barın üzerindeki bardağa baktım. Benim tercih ettiğim bir içki değil ama elinde votka olsaydı ne yapardım? Ne yapardım? Kapıp hepsini mi içerdim?

"Her şeyi ayarladın mı?"

"Ben yaptım." Hiçbir şeyi halledemedim. Buraya gelmemeliydim. Elde ettiğim tek şey en yakın arkadaşlarımı üzme ve yıldızlara ulaşmaya çalıştığımı onaylatmak oldu. "Şimdi yemek yiyelim, sonra da eve gidip banyo yapalım ve bir süre sarılalım, anlaştık mı?"

O da kabul ediyor ve öğle yemeğimiz geldiğinde rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz. Onu yanımda izliyorum. Sadece yemek yemek, burada olmak. İyi hissettiriyor. Normal.

"Jesse, grubun yazlık odanın uzak köşesine kurulmasından memnun musun?"
Omzumun üzerinden baktım ve Sarah'yı buldum. Makyajını tazelemişti.
Kendini topladı. "Sorun değil. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum?"

"Yaptık." Omuz silkiyor, gözleri beni geçip Ava'ya bakıyor. "Sadece kontrol ediyordum. Nasılsın Ava?"

Ava bunu uzun uzun düşündükten sonra dönüp gülümsüyor. Sahteydi. "Ben iyiyim, teşekkürler Sarah. Ya sen?"

Dikkatimi tekrar Sarah'ya veriyorum, bir yandan bifteğimi yavaşça çiğnerken bir yandan da onun gülümsemeye zorlanışını izliyorum. "Ben iyiyim. Bu akşam için sabırsızlanıyor musun?"

Hayır, kendimizi kaptırmayalım. Tek ihtiyacı olan medeni bir merhaba. "Evet," diyor Ava, gülümsemesi gerilerek. "Öyleyim."

Parmakları saçlarının arasına girip oynamaya başladığında kaşlarımı çatıyorum. "Ben gidiyorum," diyorum Sarah'ya birkaç emir yağdırmadan önce, hepimizi bu garip ortamdan uzaklaştırmak için. Sesim sert ve talepkâr çıkıyor ama kesinlikle öyle bir niyetim yoktu.

"Tabii ki." Sarah öldürücü bakışlar atmakta ustadır ve ben oracıkta ölüverdim. "Seni yalnız bırakayım. Sonra görüşürüz, Ava."

"Hoşça kal," diye şarkı söylüyor Ava ve ben tekrar ikisinin arasına bakıyorum. İkisinin de yüzünde doğal olmayan bir gülümseme var, ikisi de bunu ilk bırakan olmaya hazır değil, ta ki Ava yumuşayıp yemeğine dönene kadar.

Sarah'ya baktım, "Ne oluyor lan?" der gibiydi. O da gözlerini devirip gitmeden önce yaralı bir ifadeyle "Ne?" dedi.

"Neden bu akşamı iple çekmiyorsun?" Ava'ya onu izleyerek ve öğle yemeğimi kurcalayarak soruyorum.

"Öyleyim." Bir eli yine saçlarına gidiyor ve bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor.

"Ava," diye iç geçiriyorum yorgunca. "Saçını karıştırmayı bırak." Ona sesleniyorum. "Sarah istediğinde yaptın ve şimdi de yapıyorsun." "Sarah istediğinde de yaptın, şimdi de yapıyorsun."

Dizimi onunkine vuruyorum ve parmaklarını yavaşça çözüp çatal bıçak takımını yere bırakmasını izliyorum.

"Biri bana her baktığında veya benimle her konuştuğunda, beni yukarı sürükleyip becermek isteyebileceklerini düşüneceğim bir partiye katılmaktan heyecan duyamıyorsam özür dilerim."

Çatal bıçak takımımı tabağıma bırakarak irkildim. "Tanrı aşkına." Tabağı barın diğer tarafına itiyorum ve peçetemle ağzımı silip barın üzerine çarpıyorum. "Ava, ağzından çıkana dikkat et," diye çıkışıyorum, şakaklarıma yatıştırıcı daireler çiziyorum. Gözlerimi açtığımda onu tabağına bakıp somurturken buluyorum. Alaycılığına kesinlikle gerek yoktu. Buna izin vereceğimi mi sanıyor? "Kimse böyle bir şey yapmayacak çünkü hepsi senin benim olduğunu biliyor." Eğer bilmiyorlarsa, bildiklerinden emin olacağım. "Beni delirtecek şeyler söyleme."

"Özür dilerim," diye homurdanıyor asık suratla. Ses tonu ve kişiliği bana ne kadar mantıksız davrandığının farkında olduğunu söyleyerek küçük bir rahatlama sağlıyor.

"Lütfen biraz daha istekli olmaya çalışın. Eğlenmeni istiyorum."

İç çekiyor, yumuşuyor ve bana doğru geliyor, kucağıma tırmanıyor ve beni boğuyor. Bunun üzgün olduğu anlamına geldiğini anlıyorum. "Beni affediyor musun?"

"Surat astığında çok sevimli oluyorsun."

"Her zaman çok sevimlisin." Beni öpüyor. "Beni eve götür."

Tanrım, evet. Hadi gidelim buradan. Bugünlük onunla işim bitti. "Anlaştık. Kalk bakalım." Ayağa kalkıyorum, onu yere indiriyorum, ağızlarımız sabitleniyor ve yalnız zamanımızı planlamaya başlıyorum. Seks, banyo, seks, duş, seks, bir duş daha, sarılmalar, daha fazla seks, öpücükler, daha fazla sarılmalar, daha fazla seks, bir duş daha.

Sonra da hazırlanmasına izin verebilirim.

"Hayır," diye ağzından kaçırıyor Ava, ağzı bir anda benimkinden uzaklaşıyor, gözleri dalıyor, düşünüyor.

"Ne?"

"Clive için biraz viski almalıyım." Bana baktı, gözlerinde milyonlarca özür vardı.

"Öyle mi? Neden?"

"Bu benim barış teklifim. Eve dönerken bir yerde durabilir miyiz?"

Ciddi mi? O yaşlı adam barış istemiyor, sadece para istiyor. *Tanrı aşkına.* Yolumuzun üzerinde bir Tesco olmasaydı, Clive viskisini alamayacaktı. Neyse ki yolun 10 mil aşağısında bir tane var. "Clive bu işten iyi para kazandı ve görevini bile yerine getirmedi." "Ona ne kadar ödedin?" Malikânedен çıkarken Ava sordu.

"İşî düzgün yapması için yeterli değil." Kaşlarımı kaldırarak arkama bakıyorum ve o Tanrı'nın görkemli gülümsemesiyle aletim seğiriyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bana öyle bakma.

Sen, Ava." Arabanın kapısını açtım. "Arabaya bin."

Daha uzun duruyor, protesto işaretleri geliyor. *Şimdi olmaz, bebeğim. Bugün sabrım tükendi ve önümüzde uzun bir gece var.* "Arabam ne olacak?" diye soruyor.

"Bırakması için personelden birini çağırayım." Çatıdan aşağıya, ağaçlarla çevrili araba yolundan doğrudan Malikâne'nin kapılarına bakarken arabama binmesine yardım ediyorum. Kapılar her zamanki gibi kapalı, ta ki biri onları açana kadar.

Onları bir daha *hiç* açmamak ne kadar kolay olurdu. Hiç kesintiye uğramamak. Bu düşünce beni sarstı. Ama ... tüm stresim, tartışmalarım, anlaşmazlıklarım Malikane'ye geri dönmüyor mu? Bu eski, yakışıklı, geniş bina her zaman benim hayatım oldu. Tıpkı Carmichael Amca'nın olduğu gibi. Ama onun seçtiği hedonist yaşam tarzını hoş karşılayan bir kadını vardı. Katıldı. Benim yok ve istemiyorum da. Amacım ve tutkum artık Malikane'nin kapılarının dışında yatıyor. Artık buraya ihtiyacım yokmuş gibi hissederek uzaklaşıyorum. Ama birçoğunun var.

Yani kapılar açılmaya devam edecek.

Yolun on mil aşağısındaki TESCO'da Clive'ın istediği özel viski yoktu. On mil ötedeki Asda'da da yoktu. Oradan beş mil ötedeki Sainsburys'de de yoktu. şu anda Sainsburys'ten üç mil ötede bir Waitrose'dayız.

İskoçya'ya daha çabuk gidebilir ve lanet olası içki fabrikasından bir tane alabilirdim. Bir şişe Glenmorangie tutarak, "Ona bunu ver," dedim.

Ava etiketi inceliyor, hayal kırıklığı alnındaki çizgilerden belli oluyor. "Hayır, bu Port Wood Finish olmalı. Bu özel bir tane."

Bulamadığımızı göre bu çok açık değil mi? İçimi çekiyorum ve şişeyi rafa geri koyuyorum, ellerimi yüzüme sürüyor ve o yüksek ve alçak her rafı tararken yavaşça peşinden yürüyorum. Saatimi kontrol ediyorum. Bu gidişle hiç yalnız kalamayacağım. Ve bu berbat bir şey. "Ava, bebeğim, burada ölüyorum."

"Onu bulmak zorundayım," diye homurdanıyor, yumruklarını sıkarken bana doğru sinirli bir bakış fırlatıyor. "*Vazgeçmeyeceğim.*"

Bazı nedenlerden dolayı, sözleri beni belki de olması gerekenden daha fazla etkiledi. Vazgeçmeyecek. Bu onun umutsuzca sevdiğim bir yanı değil mi? Cesaret. Kararlılık. Bağlılık. Bağlılık. İster viski bulmak için olsun, ister benimle kalmak için. Bunların hepsi benim de ondan gerçekten *istediğim* şeyler. Bu

kararlılık beni bazen tamamen delirtiyor mu? Evet. Ama onda aynı derecede güzel bir şey de var. İnanılmaz biri.

"Jesse?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, Ava'nın hayal kırıklığının kaşlarının çatılmasına dönüştüğünü görüyorum. "Sen iyi misin?"

Kaşlarını çatıyor ve elimi alınma götürüp elimin tersiyle nemi ovuyorum. Stresli bir ter mi? "Evet." Kendimi toparlayıp etrafıma bakıyorum. "Hadi gel." Elini tutuyorum ve süpermarketten çıkıp arabaya doğru yürüyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, ben park yerinden geri geri çıkarken kemerini takıyor.

"Umarım viskilerin tek boynuzlu atını bulabileceğimiz bir yere," diye mırıldanıyorum ve o da hafifçe gülüyor. "Siktir!" Frene basıyorum, aniden ortaya çıkan mavi bir Ford'u kıl payı kaçırıyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Ava, kollarını içgüdüsel olarak gösterge paneline dayıyor. Hoşnutsuz gözlerimi yavaşça ona çeviriyorum ve o da beceriksizce gülümsüyor. "Nereye gittiğine dikkat etmelisin."

"Öyleydim." Direksiyonu çevirdim ve Aston'umu Drive konumuna getirerek uzaklaştım. "Bir anda ortaya çıktı."

Çantasına uzanıp dudak parlatıcısını çıkarırken, "*Kadın* olduğunu düşünmene bayıldım," diye düşünüyor.

"Kadın olduğunu biliyorum çünkü sarı saçlarını gördüm." Beni bağınaz bir domuz olarak göstermesine izin vermeyeceğim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu Küçük Bayan Bağımsız'ın çürük bir iddiası olurdu. Biraz gelenekçi olmam beni şovenist yapmaz. "Ve seni adil bir şekilde uyarıyorum."

"Oh?" diye mırıldanıyor parlatıcısını sürerken gergin dudaklarının arasından. Neden bilmiyorum, yakında silinecek. "O da ne?"

"Mayfair'de bir sokakta iki içki dükkânı var. Eski. Geleneksel. Bunların hiçbirinde bulamazsak eve gidip internetten sipariş ediyoruz."

"Kulağa adil geliyor."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Oldukça uysal davranıyorsun." Belki bugün ona sonsuza dek benim olmasını teklif edeceğim gün *olmalı*. *Siktir git, John*.

"Alışveriş yapmaktan yoruldum," diyor küçük bir gülümseme ve dudaklarının alaycı bir patlamasıyla.

"Ama yorgun değilsin, değil mi?"

Gülüyor. "Yani istediğin gibi davranamayacak kadar yorgun musun?"

Ben de gülüyorum ve bu kendimden çok fazla duymadığım yüksek, zengin bir ses. Sadece Ava bu sesi çıkarabilir. "Benim yolum mu?" Sanki onun da yolu değilmiş gibi konuşuyor. "Peki ya *senin yolun*?" Dikkatimi onunla yol arasında paylaştırarak soruyorum.

Gözleri oturmuş halimden aşağı kayıyor, vücudu koltuğun içinde biraz dönerek bana bakıyor. "Peki ya benim yolum?"

Detaylara mı girmek istiyor? "Nasıl buldun, bebeğim?"

Mırıldanıyor, başı düşünceli bir şekilde bir o yana bir bu yana eğiliyor, eli kalçama kayıyor ve okşuyor. Oturduğum yerde kaskatı kesiliyorum. "Yaşlı," diye fısıldıyor, dokunuşunu geri çekiyor ve vücudunu öne doğru döndürüyor.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun, ha?" Hakaret etmeden soruyorum, sadece böyle anların onunla ne kadar kolay olduğunu görmekten gerçekten mutlu ve memnunum. Gülünç olmanın tadını çıkardığımız anlar çünkü gülünç olmak güvenli. Bu gerçekten ironik. Kolay ama gelmiş geçmiş en zor şey. Arabanın diğer tarafına uzanıp onun gıdıklanma noktasını buluyorum.

"Jesse," diye bağıyor ve kontrolsüz bir şekilde gülerek koltukta zıplamaya ve sallanmaya devam ediyor. Direksiyonu kırıyorum. Bu Ava'nın kurtarıcı lütfü. "Aman Tanrım," diye pufluyor ve pazuma vuruyor. "Tuvalete yakın bir yerde değilken bunu yapma."

Yine gülüyorum. "Anlaşıldı. İhtiyacımız olan son şey *senin ıslak* donunu çözmek zorunda kalman."

"Eğer donumun çözülmesi gerekiyorsa, bunu *senin* yapman gerekir, çünkü donumu en başta büken sensin."

"Ve ıslak," diyorum ve gülüyor, gözleri kapalı, ağzı kocaman açık. Ayağımı indirdim ve bacağına uzanıp sıktım. "Seni seviyorum, bayan."

"Biliyorum," diye iç geçiriyor ve başını deriye yaslayıp yerleşiyor.

Denediğimiz ikinci içki dükkânının sahibi -son şansımız olan salon- üst raftan bir şişe Glenmorangie Port Wood Finish indirip biraz toz üflediğinde "Tanrı'ya şükürler olsun" diye nefes alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Ava bana bakarak. "Tanrım."

Çok tatlı bir kız. "Ne kadar?" diye soruyorum, cüzdanımı çıkararak.

"Oh, hayır." Ava önüme geçti, sanki beni tezgâhın arkasındaki adamdan koruyabilirmiş gibi. Ben ondan bir kafa daha uzunum. Onu hâlâ görebiliyorum ve aramıza bakıyor. "Ne kadar?" Ava çantasını karıştırıp cüzdanını çıkararak soruyor.

Sessiz kalıyorum ve adamı uyarmak için başımı yavaşça sallamaya başlıyorum. "Umm," diyor, öksürüyor, yırtılmış.

Ava arkasını dönüyor ve sık kesen bir bakış fırlatıyor. "Ne yaptığını biliyorum."

"Ne?" Bir kahkaha attım.

"Beni dinlemesin diye pasif agresif davranıyorsun."

Küçümsedim, aşağılandım. "Ben mi? Pasif-agresif mi?"

"Evet, sen. Ödeyeceğim Ward ve eğer bu konuda mantıksız davranırsan, bunun sonuçları olacaktır."

Sonuçlar mı? "Ne gibi?"

"Biliyor musun, kendimi oldukça yorgun hissediyorum." Çekiniyorum.

"Bu düşük bir darbe."

"Ama dinleyeceğin tek şeylerden biri." Adama geri döner. "Ne kadar?"

"Seksen dokuz pound, canım." Bir kese kâğıdına koyup tezgâhın öbür ucuna uzatıyor, ben uzaklaşırken beni süzüyor, zaman daraldığı ve bugün başkaları için yeterince zaman harcadığımız için de olsa olsa yumuşuyorum. "Pasif agresif mi?" Mırıldanıyorum. "Lanet olası aklını kaçırmış."

"Hazır mısın?"

"Bir saat önce hazırdım." Onun için kapıyı açıyorum, hiç eğlenmeden. "Asıl soru şu hanımefendi," diyorum, ona yetişiyorum, ağzımı kulağına götürüyorum ve yürürken elimi kalçalarının arasına sokuyorum. Gıcırıyor. "Hazır mısın?"

Cevap vermiyor, sadece o güzel başının tepesinden küçük sevimli ayak parmaklarına kadar kaskatı kesiliyor.

Clive'ı nadir bulunan şişesine hayretler içinde, heyecanla bırakıyoruz ve çatı katının kapısını açar açmaz ayağımla tutarak Ava'nın içeri girmesine izin veriyorum. Ellerimden çantaları alıp yoluna devam ediyor, beni kapıda ne tutacak çantam ne de tutacak bir kadınla bırakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kapının arkamdan kapanmasına izin verdim ve anahtarlarımı masanın üzerine attım.

"Bunları üst kattaki boş odaya götürüyorum." Surat asan yüzüme bakıyor. "Elbisemi göremezsin."

"Onları odamıza koy."

"Yapacak bir şey yok," diye şarkı söyleyerek merdivenin başında diğer tarafa dönüyor. Artık boş olan alana kaşlarımı çatarak bakıyorum ve boş yatak odalarından birinin kapısının kapandığını duyuyorum. En uzak olanın. Ne zaman konuşacak bir şeyimiz olsa çekildiği oda. O odadan nefret ediyorum.

Çok geç olmadan baş başa geçireceğimiz zamanı başlatmaya hevesli bir şekilde peşinden gidiyorum. Bütün gün bunun için bekledim. Kapıya yaklaşıp bir süre dinliyorum, çantaların hışırtısını duyuyorum. İçeride, yatağın yanında. İhtiyacım olduğundan değil. Uzanıyorum ve bilerek, çok nazikçe kapıyı çalıyorum. Bu bir çaba. O lanet şeyi kırmak, onu omzuma atmak ve mağarama geri götürmek istiyorum.

"İçeri girme," diye bağılıyor, sesi paniklemiş gibi çıkıyor. Tam biraz açılıp Ava aralıktan bakarken geri çekiliyorum. Dudaklarım öldürücü bir gülümsemeye dönüşüyor,

Ellerim onları zapt etmek için ceplerime giriyor. Büyük günümüzde böyle olacak, biliyorum. Ava bir odada, ben başka bir odada. O gelenekleri takip ediyor, ben içgüdülerimi. Onu görmek. Sadece onu gör ve ırzına geç, geleneklerin emrettiklerini siktir et.

"Evleniyor muyuz?" Kelimeler tamamen tesadüfen döküldü. Ya da belki de değil. Belki de alt-benliğim bu sorunun nasıl bir tepki yaratacağını merak ediyor. Görünüşe göre, hiç tepki yok. Kafasının üzerinden geçmiş gibi görünüyor. Şaka yaptığımı mı düşünüyor?

Eli görünür ve çırpır. "Sürpriz olmasını istiyorum. Tırnaklarımı boyamam lazım. Git hadi."

Alt dudağım dışarı çıktı. Ben de beni rahatsız edecek başka bir şey olamaz diye düşünüyordum. Şimdi onu oje yüzünden mi kaybediyorum? "Peki," diye yumuşuyorum, isteksizce makul davranıyorum. Bu gece gelmeye istekli, doğru yönde ilerliyoruz ve birkaç tümsekle karşılaştığımızda geri dönmeyecek kadar ilerlememiz için yolumuza devam etmemiz gerekiyor. Tümsek mi? Lanet olası dağlar. "Seni banyoda bekleyeceğim." Geri çekiliyorum. "Uzun sürmesin, zaten viski aramakla bir saat kaybettim."

Banyoya gidiyorum, tuvaleti kullanıyorum ve aynanın karşısına geçip kirli sakal durumumu kontrol ediyorum. Tıraş olmak giderek daha fazla çaba gerektiriyor, daha üretken olabilecekken zamanımı boşa harcıyorum. "Ama o tırnaklarını boyamakla meşgul," diyorum yansıma, dolabı açıp tıraş takımını indirdikten sonra banyonun musluklarını açıyorum, sıcak ve soğuğu eşit bir şekilde akıtarak dolduğunda tahammül edilebilir olduğundan emin oluyorum. Biraz da köpük ekliyorum.

Banyo devam ederken, boxerıma kadar soyunuyorum ve elime biraz tıraş jeli alıp yanaklarıma, çeneme ve boynuma sürüyorum, gözlerimin içine bakarken kıllarımın çizildiğini hissediyorum ve aklımda birkaç şeyi evirip çeviriyorum. Evet diyecek mi? Demezse ne yapacağım? Ne yapabileceğimi sanıyorum ki? Onu zorlayabilir miyim? Kendime gülüyorum, usturama uzanıyorum, suratımı asıyorum. Beni reddetmesi için deli olması lazım, değil mi? Çünkü ben

Bu gezegende yaşıyan ya da yaşayacak olan hiçbir erkeğin onu benim sevdiğim kadar sevemeyeceğini ya da sevemeyeceğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum. Tamam, aşkımın birkaç tuhaflığı var. Ama zengin, saf ve gerçek.

Usturayı yanağıma götürüyorum ve duraklıyorum, gözlerim açılıyor. "Yüzük," diye fısıldıyorum kendi kendime. Kolyeyi de. "Lanet olsun." Tıraş bıçağı bir çınlamayla lavaboya çarpıyor ve bir roket gibi banyodan çıkıp merdivenlerden aşağı uçuyor, anahtarlarımı kapıp ön kapıdan dışarı fırlıyorum. Çağrı düğmesine bastım ve asansör tanrılarına şükürler olsun ki hâlâ en üst kattaydı. Kapılar kayarak açılıyor ve içine atlıyorum, küçük alanın etrafında daireler çizerek kat sayacının ilerleyişini izliyorum. Boşluk yeterince büyük olduğu anda sıkışarak geçiyorum ve fuayeye doğru koşuyorum.

"Merhaba Clive," diye sesleniyorum yanından geçerken, irkilmiş gözleri beni takip ediyor. Arabama varıyorum, bugün ilk kez kışkımdan solumuyorum. Kapıyı çekip açıyorum ve çömelip koltuğun altında çantaları arıyorum, yüzüm derinin kenarına yapışmış. Onları çekip çıkardım, ayağa kalktım ve kapıyı kapatarak oyalandım. "Ne oluyor?" Öne uzanıyorum ve parmaklarımı koltuğun her tarafına bulaşmış beyaz lekelerde gezdirip burnuma doğru kaldırıyorum. Sonra fark ettim. Kapıyı kapattım ve camda kendimle yüz yüze geldim.

Çıplak göğüslü. Boxer. Yüzü tıraş köpüğüyle dolu. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, tam o sırada kapıdan bir araba giriyor -başka bir sakın- ve benimkinden birkaç adım ötedeki ayrılmış yere yanaşıyor. İndi. Bana yukarıdan aşağıya baktı, çantasını arkasından çıkardı.

Kibarca selam veriyorum ve çıplak ayaklarımın üzerinde dönerek daha az aceleyle Lusso'ya doğru yürüyorum. Ne lanet bir gün.

Çatı katına geri dönüyorum ve çalışma odama giderken hareket var mı diye hızlıca dinliyorum, hiçbir şey duymuyorum. Anahtarı saklandığı yerden çıkarıp kasayı açtıktan sonra, iki kutuyu içine yerleştirip tekrar kilitliyorum. Banyoya geri dönüp muslukları kapattım ve

Suyu test ettikten sonra saatimi ve boxer'ımı çıkarıp banyoya giriyorum, şimdi tıraş olmak için ihtiyacım olan enerjiyi bulamıyorum.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, şarj olmak ve zavallı, aşırı kullanılmış kaslarıma hareket etmekten bir mola vermek için beklenmedik bir zaman ayırıyorum. Ama uyumayacağım. Uyuyamıyorum. *Uyuma*. Küvette yalnız olmaz.

En tatlı, en melek yüzünde uzun, kirli sarı saçlar görüyorum. Tombul küçük eller ve bacaklar. Benim ve Jake'in gözlerine benzeyen yeşil gözler. Bu hayatta hiçbir şeyin, onun küçük ağzından çıkan *baba* sözleri kadar kulağa hoş geleceğini sanmıyorum. Bunu tekrar yaşayabilecek miyim?

Baba, baba, baba.

Sertçe nefes alıyorum ve gözlerimi açıyorum. Su ılıktı. Muhtemelen Rosie için doğru sıcaklıkta. Kalbim sıkışıyor ve ıslak ellerimi yüzümde ovuşturuyorum, sıcak musluğu açıp suyu ısıtmasına izin verirken iç çekiyorum. Döngü hiç durmuyor. Sanki evren işkenceyi artırmayı, belki de beni umutsuzluğun eşiğine getirmeyi, benden bazı itiraflar almaya zorlamayı gerekli ve uygun görüyor. Geçmişime karşı ben. Geçmişim sürünerek ilerliyor.

Saatime uzanıyorum, banyodan dışarı uzanıyorum, geriniyorum. "Yüce Tanrım." İki saat geçti. Uzaktan bir kapının kapandığını duyduğumda arkama yaslanıyorum. "Nihayet," diyorum karanlığıma, yüzümdeki köpük kalıntılarını yıkarken. O beliriyor, görkemli, telaşlı bir güzellik. Elbisesini ve dantelli iç çamaşırını çıkarıyor ve ben iç çekerek suya daha da batıyorum. Ve sonra mükemmel boyalı tırnakları dışında çıplak kalıyor.

"Nerelerdeydin?" Suratımı asıyorum, gözlerim onu küvete kadar takip ediyor, içeri girip bacaklarıma arasına oturup bana yaslanırken ellerim onu tutmak için seğiriyor.

"Tırnaklarıma kurumasını bekliyordum."

Vücudumu onun etrafında kıvırıyorum ve sıkıyorum. "Seninle kaybettiğim iki saati geri alamayacağım. Artık tırnak boyamak ve az viski bulmak yok."

Kıkırdıyor, kollarıma yapışıyor, saçlarımı okşuyor. "Tamam," diyor kolayca ve ben de gülümsüyorum. "Clive bu sabah senin için bana bir posta verdi. Çantama tikiştirdim ve unuttum. Özür dilerim."

"Sorun değil." Tutuşumu sıkılaştırıyorum, boynuna daha da sokuluyorum, sıcaklığın ve ıslak tenimizin sürtünmesinin tadını çıkarıyorum. "Islak olmanı ve üzerimde kaymanı seviyorum, seviyorum, seviyorum." Bir elimi her bir göğsünün üzerine koyuyorum ve küçük, mükemmel tümsekleri yumuşakça birleştiriyorum. "Yarın," diyorum kısık sesle, boynunun etini emerek, "bütün gün yatakta kalacağız." Bu çatı katından ayrılmayacağım, bundan emin olun.

Ava itiraz etmiyor, ben de bunu onayladığını varsayıyorum. Sonra nefes alırken göğsünün yükseldiğini hissediyorum ve kendimi bu protestoya hazırlıyorum. Ya da bir soru. Dün gece birkaç konuyu içtenlikle konuştuğumuzdan beri bu konuda kendini tutuyor. Bu doğru yönde atılmış bir adım mıydı? Yoksa yanlış yönde bir adım mı?

"Beni gördüğünde ilk düşündüğün şey neydi?" diye soruyor sessizce, boynuna gösterdiğim dikkatle duraksamama neden oluyor.

Gülümsüyorum ve kulağına yapışıyorum. "Benimkini."

Bir kahkaha attığında su sızıyor. "Sen yapmadın."

"Yaptım amına koyayım." Diğer şeylerin yanı sıra. *Mesela masama çık da seni şimdi ayıkken sikeyim ve her saniyesini hatırlayayım.* "Ve şimdi sen." Parmağımı çenesinin altına koyarak başını yana doğru itiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak ağzını kendime doğru yönlendiriyorum. "Seni seviyorum." Sanırım onu o zaman da sevmiştim. Tam orada, ofisimde, kontrol edemediğim tepkilerle başım dönerken, sanırım oracıkta aşık olmuştum.

Ava iç çekerek ağzımı şımartıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Beni takip etmek, uygunsuz sorular sormak ve işkence odalarından birinde köşeye sıkıştırmak yerine beni yemeğe davet etmek hiç aklına geldi mi?"

O kader gününü hatırlayarak suratımı asıyorum, o anları ya da duyguları yeniden yaşamaya ihtiyacım yok, çünkü onları her gün hissediyorum. Kalbin arasında

ataklar ve erimeler. "Hayır," diye cevap veriyorum sessizce. "Öyle olmadı." Zorlukla düşünebiliyordum. "Düzgün düşünemiyordum. Beni deli gibi şaşırttın."

"Ne hakkında kafam karıştı?"

"Bilmiyorum. İçimde bir şeyleri tetikledin. Çok rahatsız ediciydi." Ava'nın tasarladığı güzel banyonun tavanına bakıp bana direndiği o günleri düşünüyorum. Şimdi gülünç geliyor. Şu halimize bak. Ne kadar da aşığız. Vazgeçmemekte haklıydım ve vazgeçmediğim için çok minnettarım, çünkü şimdi nerede olurdum kim bilir.

Sarhoş.

Sikişmek

.

Saklanıy
orum.

Tamam, bazı zorluklarla karşı karşıyayım. Tekrar kaybetmekten korkuyorum. Ama, ki bu pek çok açıdan berbat bir durum, en azından kaybedecek bir şeyim var. Bu da onu elimde tutma konusunda oldukça tutkulu olduğum anlamına geliyor.

"Bana bir çiçek verdin," diye düşünüyor.

"Evet." Bu, başarısızlıkla sonuçlanan planın ilk adımıydı. "Centilmen olmaya çalışıyordum."

"Yani beni bir sonraki görüşünde, beni becerirken ne kadar bağıracağımı mı sordun?"

Pislik gibi sırttım ama aynı zamanda irkildim. Oyun bitmiş olmalıydı. Öyle olmaması çok şey anlatıyor, değil mi? "Mouth, Ava." Gülüyorum. "Ne yapacağımı bilemedim. İstedığimi elde etmek için genellikle sadece gülümsemem gerekir."

"Daha az kibirli olmaya çalışmalıydın."

"Belki." Şimdi Ava'nın o gün yaşadığı deneyimin en ince ayrıntılarına gelelim. Huşu içinde olduğunu biliyorum. *Baktı*. Meraklı olduğunu biliyorum. *Yaşı*. Birkaç derin nefes almadan bir cümleyi bir araya getiremediğini biliyorum. *Kimya*. "Bana ne düşündüğünü söyle." Gülümsediğini hissederek bekledim. "Anlat bana."

"Ne?" diye soruyor, gülerek. "Kafan daha da şişsin diye mi?" Kalçasına doğru hamle yapıp sıkıyorum. "Dur!"

"Anlat bana," diye emrediyorum usulca. "Bilmek istiyorum."

"Neredeyse bayılıyordum," diye fısıldıyor, sesi hüzünlü geliyor. O gün de Malikâne'ye geri dönmüştü. Tanışma maceramızı tekrar yaşıyoruz. Harika bir buluşma. Birisi bunun hakkında bir kitap yazmalı. "Ve sonra beni öptün. Beni neden öptün?"

Bugün hâlâ buna cevap veremiyorum. Beynim kısa devre yaptı. "Bilmiyorum. Birden oluverdi." Sadece ona dokunmam gerekiyordu. O benim saksığanımın parlaklığıydı. "Neredeyse bayılıyordun?" Çok etkilendiğini bilmeme rağmen gülümsedim.

Birden hareketlendi ve bana baktı. Kendimi beğenmişliğimi zamanında silemiyorum, acelem olduğundan değil. Bunun beni ne kadar memnun ettiğini bilmesini istiyorum. "Dokunuşların, patavatsız yorumların ve uygunsuz tavırlarınla senin kibirli bir göt olduğunu düşünüyordum," diyor ve ben geri çekilip daha sert gülümsüyorum. "Ama senden çok etkilendim."

Onun ne kadar etkilendiğinin farkındaydım. Bu kovalamacayı çok daha sinir bozucu hale getiriyordu. Meme uçlarını okşamaya başladım, tekrar geri çekildim. "Hayal görüp görmediğimi anlamak için sana dokunmaya devam etmem gerekiyordu." Zamanın daraldığını biliyorum ama hareket etme isteğim yok. Bu çok güzel.

"Ne gibi şeyler?"

"Sana her elimi sürdüğümde tüm vücudum titrerdi. Hâlâ da öyle."

Şimdi olduğu gibi.

"Ben de." Sesi bundan pek mutlu değil, daha çok kafası karışmış gibi. Sanırım bu beklenen bir şey, çünkü her şey sert, hızlı ve uyarı olmadan gerçekleşti. "Kadınlar üzerindeki etkinin farkında mısın?" Beni hissediyor, kalçalarımı okşuyor ve tenimde gezinen ellerine bakıyorum, *başka kadınlardan* bahsettiği anda ellerini üzerimde gezdirdiğini fark ediyorum. *Sahiplenici*. Ava'nın aksine, bundan hoşlanmadığımı söyleyemem. Ama diğer kadınlar üzerinde nasıl bir etkim olduğu uzaktan yakından ilgilendiğim bir şey değil.

Ama Ava? Onu etkilemek, tüketmek istiyorum ama yine de ona gerçekten sunabileceğim tek şey tam ve mutlak bağlılığım. Kalbim. Geleceğim.

"Benim üzerimdekine benziyor mu?" Ellerini tutarak soruyorum, onu hissetmeye ihtiyacım var. "Beni her gördüklerinde birkaç saniyeliğine nefesleri kesiliyor mu?" Bir an durup saçlarını öpüyorum, vücudunun benimkine yapıştığını hissediyorum. "Hiçbir şey ve hiç kimse bana zarar veremesin diye beni cam bir kutuda mı tutmak istiyorlar?" Kahretsin, kendimi pek iyi ifade edemiyorum. "Ben burada olmazsam hayatlarının biteceğini mi düşünüyorlar?" İşin özü bu. Onsuz biterdim. Kımıldamadan ve sessiz kalırken başının arkasına bakıyorum, muhtemelen beyanatımı özüksüyor. Bu kadar basit. Ama değil.

Tepki vermemesi beni biraz endişelendirmeye başladı, sadece altında yatıyor, herhangi bir şey bekliyordum. Sonunda hareket etmeye başladı ve ben dudağımı ısırarak kendimi destekledim. Bana daha fazla soru soracak mı? Beni tekrar sorguya çekecek mi? Bu sözler için bir bağlam ister mi? Çünkü ... neden? Neden böyle hissediyorum? Neden onu kaybetmekten bu kadar korkuyorum? Neden benim için bu kadar önemli?

Ava bana bakıyor ve ben o merakı görüyorum. O soruları. Ama aynı zamanda bu sikik göt deliğine karşı bir ton sevgi de görüyorum. Kendini bedenimden yukarı itiyor, kayıyor ve gözleri yüzümde gezinip benimkine yerleşiyor. "Repliklerimi çaldın," diye fısıldıyor, ben tuttuğum havayı bırakırken gözleri tekrar yüzümü taramaya başlıyor. "Seni çok seviyorum. *Beni* asla terk etmeyeceğine dair bana söz vermelisin."

Kahretsin, ben şanslı bir adamım. Dün gece *bu* yüzden Malikane'ye gitti. Eski sevgilisinin evinde olmasına duyduğum öfkeye, ona karşı uygunsuz *davranışlarıma* ve ortak uçarılığımıza rağmen *beni* kaybetmek istemedi. "Bebeğim, sonsuza dek benimle kalacaksın."

"Güzel. Öp beni."

"Talepte mi bulunuyorsun?" Çünkü hoşuma gidiyor.

"Evet." Özür yok. "Öp beni."

Gerçekten zamanımız yok. Ama . . . bir öpücük. Yavaşça içeri giriyorum, dudaklarımızın birleşeceği ve dünyanın duman olacağı o anı bekliyorum. Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi. Alışacağımı hiç sanmıyorum.

Yumuşak ve yavaş başlıyor, telaşsız, narin, ta ki kendini içime doğru daha da zorlayana, ağzı daha acil hale gelene kadar. Cevap vermemek için çaba sarf ediyorum. "Bütün gece burada kalmanın seni çok mutlu edeceğini biliyorum," diyorum ağzının etrafında, mırıldanma sesine gülümseyerek, yanlış zamanda tüm doğru sesleri çıkararak. "Ama harekete geçmeyi düşünmeliyiz." Ağzımı ayırıyorum ve ağzım boynuna ulaşana kadar onu biraz daha yukarı kaldırıyorum.

"Hadi kalalım." Neredeyse kelimeleri inliyor, vücudumdan aşağı kaymadan önce göğüslerini göğsüme sürtüyor. Kukusu sikimi sıyrıyor.

Sikeyim. "Beni çıkarmak zorundasın çünkü kalırsam hiçbir yere gidemeyiz." Ve yapamayacağım tek şey yıldönümü partisine geç kalmak. Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum ve günahlarım için onu üzerimden itiyorum.

Geri çekilmeye zorlanmadan ve Ava tekrar üzerime sürünmeden önce kışkımdan belki bir adım uzağa gidebildim. "Kal o zaman." Kucağıma yerleşiyor, gülümsemesini pek gizleyemiyor. Beni yakaladığını biliyor. "Seni işaretlemek istiyorum." Gözleri benimkilerde, göğsümü emene kadar alçalıyor. Sahiplenme işareti gibi mi? Bunu zaten yaptı. "Ava, geç kalacağız." Daha sert emiyor, biraz ısıyor ve tuttuğum kan barajı aşır sikişime akıyor. Sonsuz kadının saldırmak için kurtlar gibi beklediği Malikâne'ye gidiyoruz. Ve beni işaretliyor. Bu beni tahrik ediyor. "Siktir, sana hayır diyemem."

Gerçek anlamda.

Fiziksel olarak.

Onu kaldırması için cesaretlendiriyorum ve üzerime çöktüğünde ikimiz de nefes alıyoruz. Evet. Hayır diyemem.

Burada yaşadığımdan beri belki üç kez adım attığım boş yatak odasını düşünerek uygun bir şekilde ayakta duruyorum. Hepsi de Ava'yı aramak içindi. Harika bir çocuk odası olurdu. Ama belki de bizim odamızdan biraz fazla uzakta.

Hepsi başka bir günün düşüncesi Ward. Ava'yı -ve dünyanın geri kalanını- benimle evlenmesi gerektiğine ikna etmeye odaklanalım.

Dudağımı çiğniyorum, kravatımı tutuyorum, şu anda bana zaten bir şeyler yaptığımı hatırlatan alt vicdanımı şiddetle görmezden geliyorum.

Boynuma biraz Aqua di Gio sıkıyorum ve aynanın karşısına geçip yeni tanıdığım bir adama bakıyorum. Berrak gözleri ve berrak bir zihni olan bir adam. Neredeyse yirmi yıldır ilk kez akli başında olduğu düşünülürse, neden böyle çılgınca düşüncelere sahip olduğu sorusu akla geliyor.

Rolex'imi takıyorum, yakamı düzeltiyorum, ceketimi giyiyorum ve aşağıya, çalışma odama iniyorum. Bir süre eşikte durup çatı katında az kullanılan başka bir alana bakıyorum. Ama yine de, Ava kendi şirketini kurarsa? Burası onun için harika bir çalışma alanı olurdu. Ve Lusso'da, tasarladığı ve uyguladığı bir yerde? Sakın bana bunun mükemmel bir portföy olmadığını söylemeyin. Müşterileriyle ve potansiyel müşterileriyle toplantılarını kendi yarattığı lüksle çevrili bir ortamda yapmak? Çok mantıklı.

Masama geldiğimde sandalyeme çöküyorum, pantolonumu dizlerimden yukarı çekiyorum ve ceketimin kırımın altında kalmadığından emin oluyorum. Masanın karşısındaki duvara bakıyorum, parmaklarım ağzımın önünde bir çan kulesi oluşturuyor. Biraz çıplak. Biraz sanat bunu düzeltecektir. Cebimden telefonumu çıkarıp Ava'nın resimleri arasında gezinmeye başlıyorum, favorilerimi işaretliyorum. Hepsi bu kadar.

En son içki dükkânında rafları görmek için tezgâhın üzerine eğildiği ve başını eğerek gülümsediği görüntüye ulaşıyorum. Ama telefonum çaldığında ekranı kaybediyorum. "Clive," diyorum çekmecedeki kasamın anahtarını çıkarırken.

"Bay Ward, asansör kapıları onarıldı." "Teşekkürler, Clive."

Ayağa kalktım ve dolaptaki kasaya gittim. "Başka bir şey var mı Bay Ward?"

Biraz gülümsedim. "Şimdi değil Clive, ama yakın gelecekte yardımına ihtiyacım olacağından eminim."

"Haklısınız Bay Ward." Telefonu kapatıyor ve iki elimi de kolye kutusunu kasadan çıkarmak için serbest bırakarak telefonumu bir kenara koyuyorum. Kapağı kaldırıyorum, ısıltı sanki bastırılmış gibi kutudan dışarı fırladığında gözlerimi kısarak bakıyorum. Kolyeyi alıp kutuyu yerine koyuyorum, kasayı kapatıyorum, elmaslar elimden sarkıyor, yukarıdaki spot ışıkları her yönden ona vuruyor, duvarlara ışık huzmeleri yansıtıyor. Oldukça sembolik. Ava gibi o da ışık saçıyor. Midem bulanıyor, ben de gülüyorum. Gergin miyim? Kolyeyi dikkatlice avucumun içine alıp pantolonumun cebine koyuyorum ve hiç düşünmeden alnımı siliyorum. *Gerçekten* gerginim. Saatimi kontrol ederek kendi kendime başımı sallıyorum. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, telefonumu alıp çalışma odamdan çıkıyorum ve John'u arıyorum.

"Neredesin?" diye soruyor, kısa ve keskin. "Saat altı."

"Yola çıkıyorum." Merdivenlerin dibine geldim ve yukarı baktım.

"Lusso'dan ayrıldın, değil mi?" John'un sorusu tehdit yüklüdür. "Evet." Merdivenleri hafif adımlarla ikişer ikişer çıkıyorum.

"Demek arabadasın, öyle mi?"

"Arabadayım."

"Ava beni duyabiliyor, değil mi?"

Siktir et. "Pekala, Marple. Biz de gidiyorduk." "Sarah hediye paketleri için stres yapıyor."

"Neden?"

"Pil yok." "Ne?"

"Niles oyuncakları sağladı ama pilleri sağlamadı."

Yatak odamızın kapısına yaklaşıyorum. "Okul çocuğu hatası," diye mırıldanıyorum, bu ironik çünkü o bir okul çocuğuna benziyor.

"Yolda biraz pil alabilir misin?" "Ben nereden bulacağım-"

"1500 tane üçlü A mı?"

"Bin beş yüz mü?" Ağzımdan kaçırdım. "Lanet olsun, John. Yerel Tesco'nun deposunda bin beş yüz tane üçlü A olacağını sanmıyorum."

"Acaba boşa mı kürek çekiyorum diye düşündüm."

İç çekiyorum. Sik halkaları için pil yok mu? Tanrı aşkına. Pil gerektiren ama pili olmayan oyuncaklar içeren lüks hediye çantaları. "Birazdan orada olacağım." Telefonu kapatıyorum ve kapıya yaklaşıp hafifçe vuruyorum. "Ava, bebeğim, gitmemiz gerek."

"İki dakika," diye sesleniyor ben geri çekilirken, piller ve gecikme unutuluyor. Yine gerginim ve onu görme beklentisi beni daha iyi bir hale getiriyor. Kendimi aşağıya atıyorum ve biraz müzik açıyorum, adım atıyorum, gözlerim kısık, düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum. Ailesi benim hakkımda ne düşünecek? Ava'nın beni onlarla tanıştırmaktan bahsetmemesi dikkatimden kaçmadı. Ne kadar üzücü olsa da, bunun nedeninin yaş farkı konusunda endişelenmesi olduğunu biliyorum. Ailesinin ne düşüneceğinden endişeleniyor. Peki ya kardeşi? Korkuyorum. Benden büyük bir ağabey, yine de benim kadar yaşlı değil.

Yanaklarımı üfleyerek yürümeye devam ediyorum. Yaşımın ne önemi var ki? Her babanın kızı için istediği tek şey, hayatını ona adayacak bir erkektir. Onu bir numaralı önceliği yapmak. Ben o adamım. Eğer tekrar baba olma şansına sahip olacak kadar şanslı olursam, kızım için tek istediğim bu olacak. Sadık bir adam.

Volta atmayı bıraktım, yumruğumu kalbime bastırdım. Şimdi on dokuz yaşında olacaktı.

Flört mü? Ders mi çalışıyorsun?

Dudağım titremeye başlıyor ve gözyaşlarım düşüp beni ele vermeden önce kabaca gözlerimi siliyorum. Başımı kaldırıp etrafıma, üzerime müzik yağdıran dahili hoparlörlere bakıyorum. Moody Blues. Uygun. Ruh halim kesinlikle dibe vurdu. Ellerimi ceplerime sokuyorum, kolyeyi hissediyorum, zihnimi şimdiki zamana geri getirmeye çalışıyorum, tekrar aşağı yukarı dolaşırken ayaklarımı izliyorum. Zorlanıyorum.

Nasıl biri olurdu?

Nasıl biri *olurdum*? Genç bir kadının babası olarak mı? Bir ilham kaynağı? Başarısız mı? Bir hayal kırıklığı.

Eğer o yaşasaydı, ben daha mı kötü olurdum? Yaptıklarım onu öldürmeseydi, daha iyi bir adam olur muydum?

Görünüşe göre John dün gece Ava'ya "*Onu yaşamak için hiç bu kadar kararlı görmemiştim,*" demiş. Bana yarı uykulu bir halde fısıltıyla söyledi. Rosie yaşasaydı *yaşamamak* için bu kadar kararlı olur muydum?

Ellerimi ceplerimden çıkarıp kanepeye doğru alçalıyorum, öne doğru oturuyorum, parmaklarım oynaşıyor, bedenim huzursuz. Tekrar ayağa kalkıyorum, biraz daha yürüyorum.

Ve sonra . . .

Başımı kaldırıyorum ve bulmakta zorlandığım hava aniden ciğerlerime doluyor, o kadar hızlı ki nefesime yetişemiyorum. Ve işte oradaydı.

Nefes alma sebebim.

Devam etme sebebim.

Olabileceğim en iyi adam
olmak için. Ama çok mu geç?

Asla çok geç değildir, baba.

Ava gözleri merakla dolu bir şekilde tırabzanı tutarken sarsılıyorum. Benim için merak mı? Sadece ona bak. Her şeyi zor kabul ediyorum. Göz alıcı siyah dantel elbisesi içinde, uzun, siyah saçları omuzlarına dökülürkenki görüntüsünü değil. Ama bana sanki onun her şeyi ve sonuymuşum gibi bakıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum. Bir ayağımı kaldırıyorum, bu kadına duyduğum aşkın ağırlığı yürümek gibi en küçük işleri bile çok zorlaştırıyor. Her adımı dikkatle, yavaşça atıyorum, gözlerim onunkilerden ayrılmıyor ve ona ulaştığımda elimi uzatıyorum. Gözle görülür bir şekilde nefes aldığını, elini kaldırıp bana uzatırken kolunun titrediğini görüyorum. Onunla merdivenlerden aşağıya kadar yürüyorum ve sonunda bir anlığına onun varlığından uzaklaşıp giydiği enfes elbiseye bakıyorum. Lanet olsun, bu onun için yapılmış, narin kumaş her muhteşem kıvrımı hafifçe öpüyor. Zorlu nefes alış verişiyile omuzlarının yuvarlanışını izliyorum ve bunu görmek beni rahatlatıyor. Onun da mücadele ettiğini bilmek.

Gözlerimi aşağı yukarı gezdirerek arkasından dolanıyorum ve sırtının ciddi şekilde örtülmediğini, elbisenin teninin her pürüzsüz düzlemini ortaya çıkaracak şekilde daldığını gördüğümde havayı emiyorum. Yutkunuyorum, onu örtmek için dizlerimin üzerine çökerek verdiğim tepkiyi geri alıyorum. Tenini dünyanın bekleyen gözlerinden saklamak. Ama yapamam. Onun için olduğu belli olan bir şeyi ondan alamam.

Umarım kimse onu benden almaz.

Titrek bir elimi kaldırıp titrek bir parmağımı boynunun dibine yerleştirirken dişlerim alt dudağıma gömülüyor ve dokunuşuma mükemmel bir tepki veren vücudunun dikleşmesini izliyorum. Sırtının ortasından aşağıya doğru uzun, yavaş bir çizgi çizerken, parmak ucumun arkasından bir dalga gibi gelen vücudunun yuvarlanışının tadını çıkarıyorum. Tenini öpüyorum ve onu yuvarlıyorum. "Nefesimi bulamıyorum." Onu yakınımaya çekiyorum ve fermuarımın arkasında kaçınılmaz tepkiyi hissediyorum. "Seni *gerçekten* seviyorum

elbise." Önüne bakıyorum. "Bunu denemedin. Bunu hatırlardım."

"Her zaman dantelli," diye fısıldıyor.

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Bu elbiseyi benim için mi seçtin?" Geri çekilip elimi cebime atıyorum ve pırlantayı yokluyorum. Eğer henüz bilmiyorlarsa, bu gece Malikâne'nin her kadın üyesi menüden çıktığını öğrenecek. Dudağıma keskin bir acı saplanıyor. Ve her erkek üye ona bakarsa muhtemelen bacakları kırılacak. Lanet olsun, hiç üyem kalmama riskiyle karşı karşıyayım. Bu o kadar kötü bir şey mi? Her zaman Malikanenin harika bir otel tesisi olacağını düşünmüşümdür. Gerçek bir otel gibi. Belki bir golf kulübü.

Kaşlarımı çatıyorum ve yukarı bakıyorum. Ava sessiz ve hareketsiz, anımı yaşamama izin veriyor.

Elması cebimden çıkarıp parmağımdan aramızda sallanmasına izin veriyorum. "Sanki bunu senin için ben seçmişim gibi mi?"

Güzel parçaya bakarken gözlerinin genişlediğini, ağzının açık kaldığını fark etmemek mümkün değil. "Jesse." Nefes nefese kalmış, sıkıntılı gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "O kolye altmış bin dolardı."

Yani fiyat etiketini görecektene kadar yakından mı baktı? Arkasından dolanıyorum, saçlarını oynatıyorum ve kolyeyi önünden aşağı sarkıtıyorum. Değerli taş teniyle buluştuğu anda derin bir nefes alıyor. Ama kolyeyi ona takmama engel olmuyor. Tokayı sabitliyorum ve ellerimi omuzlarına koyup kolyenin katmanlı zincirlerinin altından boynunu öpüyorum. "Beğendin mi?"

"İstediğimi biliyorsun, ama ..." Sesi soluğu kesiliyor. "Zoe sana söyledi mi?" diye soruyor, eli önünde duruyor, çenesi düşmüş, ona bakıyor. Ya da izliyor. Ondan korkuyor.

"Hayır," diyorum, yüzünü bana dönmesine yardım ederek. *Güzelliğimin* üzerindeki güzelliğe bakıyorum, ona dokunuyorum. "Zoe'den sana göstermesini istedim." Parmağım sert taştan onun yumuşak tenine kayıyor. "Çok güzelsin." Onu öpüyorum, dudaklarımın altında gülümsediğini hissediyorum.

"Benimle mi yoksa elmasla mı konuşuyorsun?" Gülüyor ve bu gergin bir gülüş. Onun bu konuda gergin olmasını istemiyorum. Onu sahiplenmesini istiyorum çünkü onu harika taşıyor ve bu elbiseyle mi?

"Her şey seninle ilgili. Her zaman olacağı gibi."

"Jesse" -yine aşağı bakıyor- "ya kaybedersem, ya-"

"Ava, kapa çeneni," diye uyarıyorum usulca, saçlarını geriye doğru tarayarak. "Bu sigortalı ve benden bir hediye. Eğer takmazsan çok kızarım. Anladın mı?"

Tereddüt ediyor, emin görünmüyor, ama yumuşuyor, kabul ediyor, göğsüme uzanıyor ve içeri giriyor, bana bakıyor. İşte yine aynı şey. Kabullenme. Sanırım Ava'da en sevdiğim görünüm bu. Sadece bir kolye olduğunu biliyorum ama o kabul etti. Çünkü kabul etmesini istiyorum. Bu an bir şekilde anlamlı geliyor.

"Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sevdiğini söyleyebilirsin," diyorum. "Teşekkür edebilirsin." *Benimle evleneceğini söyleyebilirsin. Benimle çocuk yapacağını. Bana sahip olabileceğimi hayal bile edemediğim her şeyi ver.*

"Bunu seviyorum." Gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, bebeğim." Öpücüğünü kabul ediyorum. "Yine de senin kadar güzel değil. Hiçbir şey değil." Şimdi, John kıcıma tekmeyi basmadan ve Sarah sinir krizi geçirmeden önce *gerçekten* gitmeliyiz. "Buradaki işim bitti." Tam olarak değil, ama şimdilik. "Hadi, tanrını geç bıraktın." Ava'yı ve anahtarlarımı alıp müziği kapatıyorum, onun için kapıyı açıyorum ve onu fuayeye çekiyorum, sürekli ona bakmaktan kendimi alamıyorum, gülümsüyor, mutlu. Yine, ne kadar inanılmaz görüldüğünden değil, burada olduğu için. Benimle olduğu için. Kolumda.

Biz bir çiftiz.

Onun da beni izlediğini hissediyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum. İlişkimizde bu konuda endişelenmediğim ilk anlardan biri bu. Gözleri boynundaki pırlanta kadar sert parlıyor, boynumu okşuyor.

başparmağıyla alt dudağıını okşuyor. "Çok yakışıklısın," diyor usulca, beni temizleme işine konsantre olmuş bir halde. "Ve tamamen benimsin."

Burada bir şeyler oluyor ve ben ne olduğunu bilmiyorum. Beni sevdiğini zaten biliyordum. Ama şimdi, burada, farklı. Malikânenin olmak isteyeceğı son yer olduğunu biliyorum. Bu akşamı iple çekmediğini biliyorum. Ama bunu yapıyor. Benim için yapıyor. Aşk budur. Sadece tapmak değil, uzlaşmak. Belki dün gece söylediğim gerçekler onu rahatlatmıştır. Onu rahatlatmıştır. Yapmam gereken diğer şeyleri zar zor halletmiş olsak da. "Sadece senin, bebeğim." Parmaklarını öpüyorum, elini sıkıca tutuyorum ve kapılar açıldığında bizi asansörden çıkarıyorum. Clive'ın yanından geçerken onu yanıma çekiyorum, yaşlı çocuk biz giderken gülümsüyor.

Kendime bir gün hikayemi Ava ile paylaşacağımı söylüyorum. Bunu şimdi yapabilirim, ona Jake ve Rosie'den bahsedebilir, bazı anılarımı gülümseyerek anlatabilirim. Sorun şu ki, bu hikayeler için sonsuza dek mutlu son yok. Ve ona sonunu değil de başını anlatamam. Ama ailemi görmüyorum. Ailem hakkında konuşmuyorum. Eva'dan önceki hiçbir şey hakkında konuşma. Bu gerçeğın de sorulara yol açması an meselesi.

Yanaştığımda JOHN ÇOK ÖFKELİ GÖRÜNÜYOR, ama bir şekilde Ava'ya o ciddi yüzünü süsleyen gördüğüm en sevimsiz gülümsemeyi vermeyi başarıyor. Kendi kendime gülüyorum. O gülümseme Ava için değildi, benim içindi. Onun kötü ruh halinin odak noktası olduğuma dair bir mesaj.

Anahtarlarımı fırlatırken ona şakacı -çok gerçek- bir hırıltı veriyorum ve o da bana ölü bir adam olduğumu ima eden bir bakış atıyor. Ama beni kim öldürecek? Sarah mı John mu?

"İşte buradasın!"

Ava'yı yanıma çekerken Sarah'nın tiz sesiyle irkiliyorum, elinin sertleştiğini hissediyorum. Sarah etraftayken hep öyle olur. Bunu ona karşı kullanamam, özellikle de Sarah'yla yattığımızı bildiği için. Ama keşke bunu görmezden gelse ve ona aramızda hiçbir şey olmadığını ve asla da olmayacağını söylediğimde beni dinlese. Sanırım Ava'ya bir bağlam vermek faydalı olurdu ama-

Bunu yapamam.

Sarah durup yanımdan geçerken gözleri doğrudan Ava'nın boynuna kayıyor. Yapabilseydi kaşlarını çatardı ama yapamıyor. Ancak kaşlarını çatabiliyor ve bunu sorunsuz ya da hatasız bir şekilde gerçekleştiriyor.

"Artık buradayım," diyorum iç çekerek, Ava'yı bara götürüp yerleşmesini sağladıktan sonra pil kriziyle ilgilenmek üzere oradan uzaklaştırılıyorum. "İşte, otur." Yardım ediyorum

onu tabureye oturtup bir tane de kendim aldım, barın öbür ucundaki Mario'yu arayıp ona el salladım.

Ava'yla aramda burnumun dibine bir şey sokuluyor. "Sadece geçebilir miyiz-"

"Sarah, bana bir dakika ver," diyorum, Ava'nın dikkatimin sadece onun üzerinde olduğunu görmesini sağlıyorum. Sarah'nın iş dışında bir şey ifade etmediğini bilmesini sağlıyorum. Evet, kadını önemişiyorum ama bu sadece suçluluğun talihsiz bir dezavantajı. "Ne içmek istersiniz?"

Ava'nın bakışları barın arkasındaki en üst rafa gidiyor, orada Mario, şık piç, neşeli ve hizmet etmeye hevesli görünüyor.

"Ben bir *Mario Most Marvelous* alayım, lütfen."

"Evet," diye şarkı söylüyor Mario, birilerinin roket yakıtını sevmesinden memnun. Çünkü öyle. Son derece yanıcı. Tehlikeli. Ona göz kulak olacağım. "Bay Ward?"

"Sadece bir su, lütfen, Mario." Ava'ya hızlı bir öpücük veriyorum.

"Sloe cini, Mario." Sarah kucağımda da olabilirdi ve Ava'nın kendini dudaklarıma daha sıkı bastırması, mutlu bir şekilde mırıldanması bacağıma işlemekten başka bir şey değil. "Jesse, ofiste olsan çok iyi olur."

"Sarah, lütfen." Kulağımda vızıldayan lanet bir sinek gibi. Ayağa kalkıyorum, en azından gitme niyetimin işaretlerini gösteriyorum, böylece belki çenesini kapatıp işimi bitirmeme izin verir. Ya da aslında Ava'nın işini bitirmesine izin verir. Beni sahiplenmesine. Ava'ya gelmek isteyip istemediğini soruyorum, sadece bu durumda kimin daha önemli olduğunu göstermek için ve bu Sarah ya da benim malikânem değil.

"Ben burada iyiyim," diye yanıtlıyor. "Sen git."

Mario suyu bırakırken ben de suyumu alıyorum ve alnına bir öpücük bırakıyorum. "Çabuk olacağım."

Ben hızla çıkıyorum, Sarah da peşimden geliyor. "Böyle mide bulandırıcı sevgi gösterilerine gerçekten gerek var mı?"

Aniden duruyorum, nefes alıyorum ve Malikâne'nin süslü tavanına bakıyorum, sabrımı topladığımı olabildiğince belli ediyorum. Onun kafasını koparmak sadece suçluluk duygusu ve John'dan bir kulak dolgunluğu sağlayacaktır.

"Ne yapıyorsun?" diye tersliyor yanımdan. "Sana yeni bir göt deliği açmamak için kendimi durduruyorum." Suratını astı. "Bu hoşuma gidebilir."

"Oh, siktir git," diye mırıldanıyorum, ayaklarımı toplayıp yazlık odaya giriyorum, güzelce giydirilmiş masaların arasından geçiyorum. Siyah ve altın rengi. Gülümsüyorum. Kısa bir süre. Ava'yı uzantıya geri almak için ne yapmam gerekiyor? "Pillerin olayı ne?"

"Şey, çok basit. Pil yok."

Ofisime doğru ilerliyorum. "Nasıl olur da pilleri unuttur?" Telefonumu çıkardım ve Google'ı açtım. Ve durakladım. Google'da ne arıyorum? Surrey Hills'de bir Cuma gecesi 1500 pili nereden bulabilirim? "Hediye paketlerinden penis halkalarını çıkarman gerekecek."

Sarah nefes alıyor, içkisinden bir yudum alıyor, şimdi sabır toplayan kendisi gibi görünüyor. "O küçük pisliği öyle bir kırbaçlayacağım ki." Elindeki panoyu büfenin üzerine atıp adım atıyor ve ben de onun yürümeye çalışmasını izliyorum. Topuklularla değil, topuklularla yürümekte ustadır. Kırmızı elbise yüzünden. Bir ayağını diğerinin önüne zor atıyor, o kadar dar ki.

Kanepeye oturdum. "Bu elbiseyle ayakta durmak dışında pek bir şey yapabilecekmişsin gibi görünmüyor." Kırbacının bir darbesi onu devirebilir.

"Merak etme tatlım," diye cilveleniyor. "Elimde bir kırbaçla her şeyi yapabilirim."

Gülüyorum. Alaycı. "Okul çocuğunu aradın mı?" diye soruyorum.

"Cevap vermiyor."

"Muhtemelen kırbaçlama seansına hazırlanmak için yağlanıyordur."

Kapı açılıyor ve ikimiz de yukarı bakıyoruz, tam o sırada çocuğun kendisi elinde bir kutuyla beliriyor. "Piller," diyor aramıza bakarak.

"Şaka mı yapıyorsun?" Sarah bardağını yere çarptı ve aceleyle yanına gidip kapaklardan birini açtı. "Seni çok sert kırbaçlayacağım."

Niles telaşla heyecan arasında bir yerde bana bakıyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana bakma evlat. O zevki hiç tatmadım." Sarah'nın arkasına pis bir bakış fırlatıyorum ve o da bana hınzırca gülümsüyor. "İşimiz bitti mi?" diye soruyorum.

"Hepsi tamam." Sarah dışarı çıkıyor.

John içeri girerken. "Hayır. Otur o lanet kıcını lanet kanepeye, orospu çocuğu."

"Ne kadar çok orospu çocuğu varmış," diye takılıyorum, temkinli bir şekilde talimatlara uygun olarak kanepeye uzanıyorum. "Başım belada mı?"

"Niles," diye bağılıyor Sarah. "Seni kırbacımla tanıştırmadan önce şu pilleri horoz halkalarına tak."

Niles'a gülümseyerek, "Bahse girerim bu cümleyi hiç duymayacağını düşünüyordun," dedim. "Şimdi git bakalım." Hemen gitti ve ben güldüm, ama John karşımdaki kanepeye oturup rahatlamaya başladığı anda gülmem kurudu. "Yönetecek uşaklarınız yok mu?" Korkutacak insanlar? Fırlatacak orospu çocukları? Beni burada zorla tutmaktan ve başka bir suçluluk ya da stres dalgası getirmekten başka bir şey?

"Her şey kontrol altında."

Gözlüğünü çıkarırken "Siktir," diye nefes alıyorum. İşin içindeyim. Sırtımı kanepeye yaslıyorum. "Hadi o zaman." Ellerimi kaldırıp sanki kavgaya davet ediyormuşum gibi bana doğru gelmesini işaret ediyorum. Açıkçası, asla yapmam. John'la olmaz. Onu sevdiğim için de değil. O tek yumruklu bir adam. Bir yumruk ve ölürsün. Kollarının ucundaki o maçalar ölümcüldür. "Merak ettiğin buysa, ona henüz sormadım."

"Aslında öyleydin. Bir yüzük görmedim, o yüzden belki-"

"Hayır mı dedi?" Dik oturuyorum. "Sence hayır diyecek mi?"

O büyük kürekler kalkıyor ve göz çukurlarına sürtünüyor. "Bunu doğru yap, Jesse. Ailesiyle tanıştın mı?"

Zaten bildiği bir şeyi itiraf etmek istemediğim için büzülüyorum. "Neden beni bundan vazgeçirmeye bu kadar kararlısın?"

"Seni bundan vazgeçirmek istemiyorum. Bu işi doğru yapman için seninle konuşmak istiyorum. Bu da dürüst olmak demek. Bu da saygılı olmak demek."

Korkuyorum. "Ava'ya saygı duymadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ailesi. Burada ne bekliyorsun? Ava'nın sonunda seni ailesiyle nişanlısı olarak tanıştırmasını mı? Ya da kocası olarak?" Gülüyor. "Bunun çılgınlık olduğunu sen bile görebiliyorsun."

"Evet, hayatım bugünlerde büyük bir çılgınlık, değil mi?" Siktir et hepsini. Planımın aslında gerçekten çılgınca olduğunu anlamam için neden John'a ihtiyacım vardı ki? "Cornwall'da yaşıyorlar, John." Kaşlarımı çatıyorum. "Ava da buluşmak için acele ediyor gibi görünmüyor." Annesiyle en son konuştuğunda, ona, özetle, bahsedilecek kadar önemli olmadığımı söylemişti. *Sadece onu görüyordum.* "Beni biliyorlar." Bunun için Ava'nın eski sevgilisine teşekkür etmeliyim. Yine kaşlarımı çatıyorum. "Ve eski sevgilisini döven alkolik bir canavar olduğumu düşünüyorlar." Tanrım. *Otelimi* bile bilmiyorlar. Yaşımı da. Herhangi bir ebeveyn için her tarafımda kırmızı bayraklar var. "Tanrım, senden nefret ediyorum," diye mırıldandım, alnımı ovuşturarak.

Bir içkiye
ihtiyacım var.
İçemezsin.

"Yapacak işlerim var." John kalkıp beni yalnız bırakıyor ve ben sandalyeme daha da gömülüp her şeyi kafamda tekrar gözden geçiriyorum. Doğru olanı yap. Doğru olan ne ki zaten? Ava'nın elini istesem heyecanlı bir onay alacağımı sanmıyorum. Çünkü beni tanımıyorlar.

Ava da öyle.

"Siktir git, Jake."

"Yardıma ihtiyacımız var," diyor Sarah, içeri dalarak. "Misafirler yakında gelecek ve benim şu pilleri penis halkalarına takmam gerekiyor."

"Doğru," diye iç geçiriyorum, ağır bedenimi sandalyemden itip onu yazlık odaya kadar takip ediyorum, dakikalar önce içinden geçerken hayran kaldığım bu oda karşısında hemen şaşkına dönüyorum. Sonsuz masalar, bir düzine

Her birinin etrafında sandalyeler, her ortamda bir hediye çantası. "Bana biraz pil ver o zaman." Elimi uzattım ve çoklu paketi kabul ettim.

"İyi misin?" Sarah bir sonraki masaya doğru ilerlerken Niles da diğer tarafa, odanın diğer ucuna doğru ilerliyor.

"Sana ne Sarah?" Barın girişine doğru bakarak yorgunca sordum. Uzun kalmayacağımı söylemiştim. Muhtemelen değil.

"Önemsediğimi biliyorsun."

Evet, biliyorum. Sadece bunu göstermek için gerçekten berbat bir yolu var. Masanın etrafında dolanıyorum, büyük ellerim zor işlerle uğraşıyor. Aramızdaki gerilim çok yoğun ve bu gerçekten çok garip. "Onunla evleneceğim," diyorum, Sarah'ya bakıyorum, hareketlerinin durakladığını görüyorum. Kimse beni durduramaz. Ne bu dünyadaki Sarah'lar, ne Coral'lar, ne Freja'lar, ne Mikael'ler, ne de Matt'ler. Hiç kimse. Ava'yla evlenmemi durdurabilecek tek kişi Ava. Tamam, John beni oyaladı. Ama sadece oyaladı. Yarın aileyle tanışmak için zorlayacağım. Şimdi kendimi açıklamak zorunda kalacağım düşüncesinden hoşlandığımı söyleyemem, çünkü Matt bunu gerekli kıldı. *Sık kafalı.*

"İhtiyacın olan şeyi sana veremez," diyor Sarah sessizce, isteksizce. İsteksiz, çünkü artık neye ihtiyacım olduğundan emin değil. Onu temin ederim ki bu değil. "Seni asla benim kabul ettiğim gibi kabul etmeyecek." İfadesi çok sessiz. Neredeyse duyulmuyordu. Ama ben duyuyorum.

Boş pil paketini masaya fırlatıyorum. "Beni kabul ediyor musun?" Gülüyorum. "Beni hayal kırıklığına uğrattığın için mi kabul edeceksin, Sarah? Her şeyi berbat ettiğim için mi? Beni her şeyini kaybetmiş bir pislik olarak kabul etmesini istemiyorum. Hayatını mahvetmiş biri olarak. Beni harika bir koca olduğum için kabul etmesini istiyorum. Harika bir baba." Çenemin gerildiğini, sözlerimin tıslamaya başladığını hissediyorum ve Sarah temkinli bir şekilde geri adım atıyor. "Olmamı *istediği* ve benim de olmak *istediğim* adam." Bara doğru bir parmak sallıyorum. "Ava için. Rosie için. Jake için."

"Hayal görüyorsun."

"Biliyor musun, siktir et bu boku." Elimi uzatıyorum ve bir şarap kadehini deviriyorum. "Neden burada durmuş, en önemli şey hakkında konuşuyorum bilmiyorum."

Dışarıda kendi dünyamla *birlikte* olmak varken, dünyadaki en anlamsız şey." John'u arkamda bulduğumda ona ters ters bakarak, zahmet etmemesi için uyarıyorum. "Lanet olası pilleri kendin yap."

Barın girişinden önceki koridorda durup kendimi sakinleştirmek için biraz zaman ayırıyorum. Sonra bir gülümseme takınıyorum ve içeri giriyorum, dik duruyorum, kendimden eminim, oysa Sarah'nın zehri kendimden daha da şüphe duymama neden oluyor. Sarah, Ava'yla olan ilişkimin zehirli olduğunu düşünüyor olabilir ama aramızdakinin yanında bunun hiçbir önemi yok çünkü Sarah tüm günahlarımı biliyor. Ve eline geçen her fırsatta bu bilgiyi manipüle ediyor. Yine de onu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Ava'yı barda görüyorum ve Sam, Drew ve Kate'in de onunla birlikte olduğunu fark edince biraz rahatlıyorum. Natasha'nın da yakındaki bir masadan kalkıp içeri girdiğini görüyorum. "Jesse," diye mırıldanıyor ve o çok yaklaşımdan hızla sola doğru adım atarak gecenin havasını belirlediğimden emin oluyorum.

Gülümsüyorum. "İyi akşamlar, Natasha."

"Misafirin olduğunu gördüm mü?" diye soruyor bardağının kenarından, Ava'ya doğru bakarak.

"Hayır, Natasha, misafirim olduğunu görmedin ve sana nedenini söyleyeceğim." "Lütfen söyle," diyor, gazozunu yudumlarken gülümseyerek, boğucu bir şekilde.

"Öncelikle, geldiğinden beri beni ilk kez görüyorsun."

"Ama bu ilk kez olmuyor, değil mi?"

Ne yazık ki, evet. Aslında, kızım hariç, bana elini ya da gözünü değdiren her dişi, her seferinde benden küçük bir parçayı mahvetmiş gibi hissediyorum. "Pekâlâ," diyorum yavaşça, rakiplerini kovalamaya hazır kurtların daireler çizdiğini gözlemleyerek. Lanet olsun. İzlemediğinden emin olmak için Ava'ya hızlıca bir göz atıyorum. Bugün oldukça sahiplenici hissediyor. Bu çok hoşuma gidiyor ama barda bir kan banyosuna ihtiyacım yok. "İkincisi," diye devam ediyorum, dikkatimi buraya mükemmel uyum sağlayan küstah kadına geri veriyorum. "Misafirim yok, Natasha."

Gözleri parlıyor. "Hayır mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, takım elbisemin ceketini çekip geri çekiliyorum. "Benim kız arkadaşım var." Ona genellikle bir kadını yere serecek bir gülümseme gösteriyorum. "İyi akşamlar."

Kaşlarını çatarak sırtıyor ve sadece bu bakış bile mesajımın anlaşılmadığını gösteriyor. Buradaki derinin kalınlığını daha önce hiç fark etmemiştim. Bu gerçek dışı. Mücadeleyi daha ilginç hale getirmişim gibi hissediyorum.

Kıçımı kaldırıp bara gidiyorum ki, Ava'nın elinde dolu bir bardakla önümü kestiğini görüyorum. Başının üzerinden Mario'ya bakıyorum. Üç parmağını kaldırıyor. Başımı sallıyorum. "Başka yok," diyorum, o da başını sallayıp diğer tarafa servis yapmaya devam ediyor. Kaşınan avuçlarım kalçalarındaki dantele kayıyor, çenem omzunda. "Seni ihmal ettim," diyorum sessizce, bir yandan da kendimi çok ihmal ettiğimi fark ediyorum. Artık ihmal etmek yok. Bu gece olmaz. Akbabaları uzak tutacaktır.

Ava dönüp bakıyor, hiç de kızgın ya da rahatsız görünmüyor. "Evet, öyle. Nerelerdeydin?"

Evet, bunu ona söylemedim. "Biri benim için oyun oynamadan iki metre bile gidemezdin." Ava'nın yanından uzaklaşırsam bu gece bunun bir trend olacağını tahmin ediyorum, bu yüzden ona bağlı kalmaya özen göstereceğim. "Artık tamamen seninim, söz veriyorum." Ona doğru eğilerek elimi uzatıyorum ve her iki çocukla da tokalaşıyorum, ardından yeşil elbisesi içinde gerçekten inanılmaz görünen Kate'in bir öpücükle merhaba diyebilmesi için eğiliyorum. Dudakları yanağıma konduğunda Sam'e bakıyorum ve onun Ava'nın fişek gibi arkadaşını izleyişini seyrediyorum. Onun için endişeleniyorum. "Herkes iyi mi?"

"Akşam yemeği aradan çıktığında olacağız." Sam şişesini Drew'un şişesine vuruyor ve ben ikisine de soru dolu gözlerle bakıyorum. Ne haltlar dönüyor burada? Bilmiyorum ama bundan hoşlanmadığımı biliyorum ve Ava'nın kucağında gerilen bedeninden kesinlikle hoşlanmıyorum. O da endişeli.

"On buçuk." Ava'yı tabureden kaldırıp oturturken sorgulayıcı bakışlarımı Sam'den ayırmıyorum, onu açık kalçalarımın arasına koyup Kate'e bakıyorum.

Ava'nın boynuna hızlıca sokuluyorum, kızıl saçlı fişğin havalı görünmek için berbat bir iş çıkardığını, bakışların sağa sola savrulduğunu görüyorum. Tanrım, olduğunu düşündüğüm şey gerçekten oluyor mu? Gözlerim tekrar Drew'a dönüyor. Kaşları kalkıyor. *Kahretsin*. Gözlerimi Sam'e çeviriyorum. Bana bakmayı reddediyor. Sik kafalı. Onu tanıdığım yıllar boyunca hiçbir zaman geceyi bir kadının evinde geçirmedim. Onu tanıdığım süre boyunca hiçbir zaman üye *olmayan* bir kadını görmeye gitmek için Malikâneden ayrılmadım. Ve şimdi o kadını, daha da kötüsü en iyi arkadaşlarından biriyle paylaşmayı mı planlıyor? *Lanet olsun*. Bu bok fırtınası kokuyor.

Başımı onlara doğru sallıyorum, ama onlar görmüyor ve dikkatimi kollarımdaki kadının boynunu yalamaya veriyorum. "Seni şu çubuğun üzerine yatırmak ve tüm bu dantelleri soyamak için zaman ayırmak istiyorum." Kalçalarımı yukarı yuvarlıyorum, sanki gecemi daha da zorlaştırmam gerekiyormuş gibi. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda. "Elbisenin altında ne var?"

"Daha fazla dantel."

"Beni öldürüyorsun."

"Durmak zorundasın."

"Asla." Saldırıma devam ediyorum, ağır nefes alıyorum, pantolonumun arkasındaki baskıyı artırıyorum ve o da bana izin veriyor.

"Siz çocuklar."

Kate sayesinde sırtıma yediğim bir tokatla sarsılıyorum. "Onu yere bırak."

"Evet," diye söze giriyor Sam. "Cinsel ihtiyaçlarımızı kısıtlıyorsunuz ama orada oturup kız arkadaşınızı okşamanızda bir sorun yok öyle mi?"

"Beni durdurmaya çalış." Ona yorgun bir bakış fırlatıyorum. Birinin onları dizginlemesi gerekiyor. Bunun her yerinde felaket yazıyor. "Şimdi dükkânı kapatıp onu eve götüreceğim."

"Şimdi de arkadaşlarını eziyorsun," diyor Ava gülerek, diğerleri de ona katılıyor. Umurumda değil. Davranışlarımdan dikkat çektiğinin çok farkındayım. Umurumda değil. Her bir göz aşılmaz Lord'u izliyor.

ruhunu bir kadına veriyor. Amcık kırbaçlı. Umurumda değil. *Kızımı okşamaya*, boynunu ısırmaya, emmeye, muhtemelen onu işaretlemeye geri döndüm. Yine umurumda değil. *Umurumda değil, umurumda değil, umurumda değil*. Aşık olmanın güzelliği de bu değil mi?

"Kim o?"

"Kim kimdir?" Başımı kaldırıp ağzımı silerek soruyorum. Ava onu gösterme fırsatı bulamıyor, çünkü o olmalıydı, değil mi? Coral'ı barın girişinde görüyorum ve midem bulanıyor. *Hay sikeyim*. John ve Sarah onu içeri alarak ne halt etmeye çalışıyorlar? Ama sonra huyunu fark ettim. Sarhoş değildi. Öfkeli görünmüyor. Kaybolmuş görünüyor. Umutsuz.

O yürümeye başladığında her bir kasım geriliyor ve Sam ile Drew onu gördüklerinde aniden susuyorlar. Bu ideal bir durum değil ve bununla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ama Ava'nın yanında Coral'a ihtiyacım olmadığını biliyorum. Ne diyeceğini kim bilir. Bu yüzden ayağa kalkıp dışarı çıkıyorum, Ava'yı tekrar tabureye oturtuyorum ve onun bana suçlayıcı gözlerle baktığını hissediyorum. Bu hiç iyi gitmeyecek.

Ama başka ne seçeneğim var ki?

"Coral," diyorum sessizce, Ava'nın gözlerinden kaçarak. "Ofisime gelmek ister misin?"

Konuşmak için ağzını açıyor, elleri daireler çiziyor ama hiçbir kelime çıkmıyor, onun yerine zayıfça başını sallıyor.

"Hadi gel." Ava'dan öylece uzaklaşamam, geri döndüğümde taşaklarımın sağlam olmasını istiyorsam olmaz, bu yüzden ona karşı cesur davranıyorum. Şok olmuş gibi görünüyor. İnançsızlık mı? Ve aklıma hiçbir kelime gelmiyor. Hiçbir şey gelmiyor. Söylesem bile istediğim etkiyi yaratacağını sanmıyorum. Bu yüzden tek kelime etmeden uzaklaşıyorum, beni duymasını umarak -beni affetmesini umarak- bu konuyu kapattığımda.

Coral dönüyor ve yalpaladığını görüyorum, içgüdüsel olarak onu yakalamak için ileri uzanıyorum. Sarhoş değil. Sarhoş olmadığını biliyorum. Onu ne zaman sarhoş olduğunu anlayacak kadar sarhoş gördüm. Duygusal mı? Yoksa hayattan bıkmış bir halde mi?

Yanından geçerken John'a kocaman gözlerle bakıyorum. Mesajımı alıyor ve hemen akşam yemeğini anons ediyor. Ava'nın orada oturup söylenmesine ihtiyacım *yok*. Kimi kandırıyorum ki? Nerede olursa olsun ve ne yaparsa yapsın söylenecektir, o yüzden John'un yemeği on beş dakika erken anons etmesi bana yardımcı olmayacak.

Coral'ı bardan çıkarırken Ava'nın gözlerini sırtımda hissediyorum ve biraz merhamet için göklere bakıyorum. Sadece birazcık merhamet. Ne yapacaktım ki? Olay mı çıkaracaktım? Coral'a siktirip gitmesini mi söyleyecektim? Aptal değilim, canavar da değilim.

Yine de boku yedim.

Yazlık odadaki masalar arasında ona rehberlik ediyorum ve Sarah bizi fark ediyor, vücudu masanın üzerinden eğilmiyor, gözleri benimkilere takılınca endişeleniyor. Coral'ın tekme atabileceğini biliyor. Ama bugün onda hiç mücadele görmedim. Sadece umutsuzluk ve üzüntü.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Sarah yanımdan geçerken soruyor.

"Ben hallederim." Ofisimin kapısını açıyorum ve Coral'ın sırtına biraz baskı uygulayarak onu içeri girmeye teşvik ediyorum, onu takip ediyorum ve kapıyı kapatıyorum. "Otursana," diyerek buzdolabının yanına gidiyorum. "Su?" Arkama bakıyorum ve koltuklardan birine uzanırken başını salladığını görüyorum. Kendime bir şişe alıp karşı kanepeye oturuyorum, Mercan beni izliyor, sonra aramızdaki mesafeyi ölçüyor, sehpanın bir bariyer olduğunu düşünüyor. Geri çekilmiyorum, kıcıımı koltuğun kenarında tutuyorum. Uygun. Huzursuz hissediyorum. Dudağımı çiğnerken şişemin kapağını açıyorum, buna nasıl yaklaşacağımı düşünüyorum. Ne söyleyeceğimi. Burada olmaması gerektiğini söylemek saçma görünüyor. Ne istediğini sormak saçma görünüyor. Gerçekten, sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum, çünkü gerçekten iyi görünmüyor.

"Polise burada yasadışı çalışan personeliniz olduğunu söyleyen Mike'tı," diyor, sesi eşit. Hiç şaşırmadım. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum, acaba bu bilginin onayımı kazanacağını mı düşünüyor diye merak ediyorum, bana bakarken ... daha fazlasını mı bekliyor? Ona hiçbir şey vermiyorum.

"Bu o muydu?" diye devam ediyor.

Su şişem ağzımın yarısına kadar gelmişken duraklıyor ve ben ona bakıyorum, o da bana bakıp bekliyor. "Ava'yı mı kastediyorsun?" Sanki başka kimi kastetmiş olabilir ki?

"Siyah dantelin içinde."

Ben onun boynundayken kucağımda mı? "Evet, o Ava'ydı." Alaycılık bu duruma uymuyor. Ama gerçekler uyuyor. Yoksa uyuyor mu? Coral'a sert gerçekleri söylemek durumu daha da gerginleştirebilirmiş gibi hissediyorum ama şu anda ortam sakin. Öyle kalmasını sağlamalıyım. Ama yanlış anlamaya da yer olmamalı. Bu konuyu kapatmalıyız. Onu son gördüğümde ofisimden kovmuştum. Soğuk ve sert olmak işe yaramadı.

"O daha genç," diyor sessizce ve ben ilişkimizi savunma ihtiyacı hissetmediğim için dilimi tutuyorum. "Bizi biliyor mu?"

Biz diye bir şey olmadığını söylemek için çaresizce ona sert bir bakış attım. "Coral, ben ona aşığım."

Gülüyor ve bu gerçekten aşağılayıcı. Çünkü Seks Köşkünün Efendisi aşık olamaz. "Sana ihtiyacın olanı veremez."

Tanrım, o da mı? Neden bütün bu kadınlar neye ihtiyacım olduğunu bildiklerini sanıyorlar? İfadesini ciddiye almıyorum. Arkama yaslanıp bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum ve kuruyan ağzımı nemlendirmek için biraz su alıyorum. Coral şişeye bakıyor, tarihsel olarak bir bardak votkanın olması gereken yere.

"İçkiyi bıraktın," diyor. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü zamanı gelmişti," diye cevap veriyorum ve başını sallıyor, gözlerini kısa bir süreliğine indirip parmaklarıyla oynadıktan sonra tekrar bana bakıyor.

"Yani bu kadar mı? Eskiden olduğun her şeye sırtını mı dönüyorsun? Eğer seni sevseydi, değişmeni istemezdi." Biraz daha öne oturdu, eli aramızdaki masaya uzandı. "Ben senin değişmeni istemezdim Jesse."

Gölümsüyorum ve bu gerçekten çok üzücü. "İşte bu yüzden sen benim için doğru kişi değilsin Coral."

Elini geri çekiyor, yüzü düşüyor. Ve sonunda anladım. "Ne?"

"Yattığın adam mı? Sarhoş olduğun? Oynaştığın? Ben böyle biri değilim Coral. Beni değiştirmek istemeyeceğin gerçeği bile seni asla sevemeyeceğim anlamına geliyor."

Gözleri düşüyor ve kendi kendine gülüyor, başını ellerinin arasına alıyor ve ben olduğum yerde kalıyorum, bir sonraki hakaretini bekliyorum. Bir sonraki hamlesini. Beş dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve ben sürekli saatime bakarak tedirgin olmaya başladım. Sonra aniden ayağa kalkıp bana bakıyor ve gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görüyorum. "Ben sadece-" Boğazını temizliyor, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor. "Bayanlar tuvaletini kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki." Yavaşça bir elimi kaldırıp kapıyı gösteriyorum. "Spadakini kullanabilirsin. Nerede olduğunu biliyorsun." En yakınındakinden biraz daha uzak ama en azından yazlık odada gözyaşlarıyla lekelenmiş bir yüzle yürümek zorunda kalmayacak. Çünkü geliyorlar.

Gölüşü gerçekten garipti. "Evet, nerede olduğunu biliyorum." Yürüyüp gidiyor ve ben onu giderken gizlice gözlerini silerken yakalıyorum.

Kapı kapandı ve ayağa kalktım, suyumun kalanını içmeden önce saatime tekrar baktım ve şişeyi masamın altındaki çöp kutusuna attım, ellerimi ceplerime soktum ve hangi noktada onun gitmesini kışkırtmanın kabul edilebilir olduğunu merak ederek adım atmaya başladım. Bilmiyorum, ama bu sefer kendini üzerime atmadı, bu da diğerlerine göre bir gelişme. Dikkatli ol.

Yirmi dakika boyunca gidip geldim. Sonunda onu aramak için ofisimden dışarı çıkma cesaretini gösteriyorum, sinsi tarafının yerini değiştirip bara gitmiş olabileceğinden endişeleniyorum.

Çıkarken sağıma soluma bakıyorum, yazlık odadan uzaklaşıp spa alanına giriyorum. Havuzun, buhar odalarının, saunanın ve

Bayanlar tuvaletine ulaştım. Kapiya vurdum. "Coral?" Sesleniyorum, dinliyorum. Cevap yok. Kapiyı hafifçe itip açıyorum, etrafı tarıyorum. Boştu. "Mercan, burada mısın?" Bir mırıltı duyuyorum ve kendimi içeri atıp kabinlerin olduğu sıraya doğru yürüyorum. Onu sonuncusunda, tuvaletin kapağına oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlarken buluyorum.

Ne yapacağımı bilemeden iç çekip içeri adım atıyorum, sonra tekrar geri dönüyorum. Sonra bana bakıyor, bir kadın enkazı, vücudu çığlıklarının gücüyle sarsılmış.

"Özür dilerim," diye hıçkırıyor, tuvalet kağdını çekip burnunu ovuşturuyor. "Çok aptalca davrandım."

Yüzüm buruşuyor ve kalçalarım doğru alçalıyorum ama ona dokunmuyorum. Sadece daha fazla kâğıt çekip uzatıyorum, o da burnunu çekerek uysalca gülümsüyor ve kabul ediyor. "Bu işte pek iyi değilim," diyorum sik kafalı gibi.

"Ne, duygusal kadınlar mı?"

"Evet." Son zamanlarda birkaç tanesinden zevk aldım ama Coral'ın bunu bilmesine gerek yok. Ben votkayla doluyken Malikane'nin kadınlarıyla uğraşmak çok daha kolaydı. İşin bu noktaya gelmesine hiç gerek yoktu, çünkü bir kadın kapımı çalıp kendini bana attığında vereceğim cevap onu şımartmak olurdu. Onu becermekti.

Umutlarını arttırın.

şimdi de ben onları
eziyorum. İkisi de kasıtsız.

"Her şeyi aldı Jesse," diyor mendille oynayarak ve yalvaran gözlerle bana bakarak.

"Kendi paran var," diyorum kafam karışarak. Coral'ın ailesi çok varlıklı insanlar. O gümüş kaşık çocuğu.

Başını sallıyor, ben de geri çekiliyorum. "Geriye ne kaldıysa ortak isimlerde ve hepsini dondurdu. Kartlarımı iptal etti, arabamı aldı." Gülüyor. "Banka kartımı bile kullanamıyorum çünkü tüm hesaplarımızın şifresini ve PIN kodunu değiştirmiş, bu yüzden banka benimle konuşmuyor. Ailem yurtdışında ve bana para gönderemiyorlar çünkü para ya erişemiyorum. Göller bölgesinde yaşıyorlar.

Mahalle ve oraya gidecek param yok. Son elli poundumu buraya taksi tutmak için kullandım, Mike kilitleri değiştirdi, aileme alkolik olduğumu söyledi ve bu"- üzerindeki beyaz elbiseyi işaret ediyor-"giymek zorunda olduğum tek şey bu." Tekrar gözyaşlarına boğuldu ve Tanrım, kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu. Tam bir otuzbirci. Ve belli ki çok intikamcı.

"Hadi," diyorum, ayağa kalkıyorum, elimi uzatıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Onu ofisime götürüp bir kutu mendil uzattıktan sonra masama oturup dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Sana bu gece için bir otel ayırtıyorum." Tuşlara dokunuyorum, arama çubuğunda ilk çıkanı seçiyorum.

"Jesse, ben-"

Elimi kaldırdım. "Ailenin evinin anahtarı sende var mı?"

Başını sallıyor. Tabii ki bilmiyor. Yüzlerce kilometre uzaktaki bir evin anahtarına neden ihtiyacı olsun ki? "Ne zaman dönüyorlar?"

"Pazartesi, sanırım. Onları arayıp kontrol edeceğim." antasına uzandı.

Seçimi bir gece yerine üç gece olarak değiştiriyorum. "Bana haber ver. Daha geç olursa her zaman uzatabilirim."

Telefonunu çıkarıp arıyor, sonra kulağına götürüyor ama hemen çekip ekrana bakıyor. Geri tepmesini kaçırmadım.

"Ne?" Doğal olarak ayağa kalkıp yanına yürüyorum.

"Önemli bir şey değil."

"Coral, ne oldu?"

Bana baktı. "Telefonum kesildi."

Kuru kuru gülüyorum. Lanet olsun, o başka bir şey. Masama geri dönüyorum, rezervasyonu tamamlıyorum ve bir taksi çağırıp onay çıktısını alıyorum. *Otuzbirci*. Kızın nerede uyumasını bekliyor? Ne yemesini ve ne giymesini bekliyor? Hırladım, öfkelendim. Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır, bunu biliyorum. Buna tanıklık edebilirim. Eski karım beni severdi.

karşılıksız olduğu için beni bıçakladı. Sanırım Coral'ın bıçak sallamamasına minnettar olmalıyım.

Kağıdı defterden koparıp ona uzatıyorum. "Sizi şehre geri götürmek için bir taksi yolda."

"Teşekkür ederim, Jesse. Minnettarım."

"Lafi bile olmaz." Kapıyı açtım, yaklaşan sorgulamamı dört gözle beklemiyordum. "Seninle dışarıda görüşürüz."

Onu koridorda yürütüyorum ve hemen John'u masada buluyorum. Ava sandalyesinde daha uzun oturup beni fark edene kadar beni fark etmiyor. Sonra kalkıp peçetesini yere atıyor ve yanıma geliyor.

"Coral için bir taksi birkaç dakika içinde burada olacak." Ondan uzaklaşıyorum. "Anladım."

"Hiç paran var mı?" Ben soruyorum, o kaşlarını çatıyor. "Mike her şeyi dondurdu. Kilitleri değiştirdi. Ailesi dönene kadar ona bir otelde birkaç gecelik yer ayırttım ama hesaplarına erişimi olmadığı için herhangi bir para transferi yapamıyorum. Telefonunu da kesmiş."

John kaşlarını çatıyor. "Nakitim var," diyor ceketinin cebine dokunarak.

"Teşekkürler. Sana geri ödeyeceğim." Bunun son kez olmasını umarak Coral'a bakıyorum. "Kendine iyi bak Coral."

Başını sallıyor, bana uzanmak için elini kaldırıyor, ama ben geri çekiliyorum, başımı sallıyorum, kendimi olabildiğince açık hale getiriyorum. Bunun hiçbir anlamı yok. Ben sadece ihtiyacı olan bir kadına yardım eden bir adamım. Arkadaş bile değiliz.

Başını sallayarak kabul ediyor, uzaklaşıyor ve John onu dışarı çıkarıyor. Ava'yı arıyorum, bu tarafa bakarken buluyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve son bir saattir yavaş olan kalbim yeniden hızlanarak daha rahat bir tempoya ulaşıyor. Kaybettiğim zamanı telafi etmek için kıcımlı ona doğru uzatıyorum. Ya da kıcımlı ona doğru uzatmaya çalışıyorum. Burayla orası arasındaki her sıkık sohbet etmek istiyor gibi görünüyor.

"Yemekler harikaydı Ward," diyor biri. "Teşekkürler."

"Saat on buçuğa geliyor," diyor başka biri. "Bize katılıyor musun?"

"Hayır."

"Hediye çantalarına

bayıldım." "Her zamanki

gibi harika bir gece."

Başımı sallıyorum, bakmıyorum, sadece yoluma devam

ediyorum. "Dantel giyen ateşli kız kim?"

Ölümcül bakışlarımı birine çeviriyorum -kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok- ve o da gözlerini kocaman açarak geri çekiliyor. "Yasak bölge."

"Anlaşıldı."

"Güzel." Ceketimi içeri çekiyorum ve iki adım daha

atıyorum. "Jesse, bu akşam çok şık görünüyorsun."

"Teşekkürler." Eğildim ve bir kadının -yine kim olduğunu bilmiyorum- yanağını öpmesine izin verdim.

Sandalyeme çöktüğümde Sam gelişimi alkışlıyor ama Ava alkışlamıyor. Sarah bana soru sorar gibi bakarken gözlerinin beni delip geçtiğini hissediyorum. Coral'ın kefaletini ödediğim için mutlu olmayacaktır. Bu yüzden ona söylemeyeceğim.

Şimdi kız arkadaşımdan özür dilemeli ve geceye devam etmeliyim. Masanın altından dizini sıkıyorum. "Beni affeder misin?"

"Kimdi o?"

"Endişelenmenizi gerektirecek kimse yok. Yemek nasıl?" Neredeyse hiç dokunmamış.

"Bu iyi," diyor, kesinlikle kısa. "Yemelisin."

Bunu söylediği anda önüme bir tabak indiriliyor. Ava'yı tutarak çatalımı alıyorum ve bir elimle somonu didikleyerek, Ava'yla aramdaki dikenli atmosferi hissederek yiyorum. Sarah'nın meraklı bakışlarından kaçmaya devam ediyorum ve Kate de bana ters ters bakıyor. *Coral'ı halletmesi için John'u mu çağırmalıydım?* Kahretsin, bilmiyorum.

John masaya dönüp halledildiğini işaret ediyor ve Ava'nın elimde daha fazla şarap içerek sertleştiğini hissediyorum. Her yudum kocaman bir *siktir* git gibi geliyor. Ama ısırmiyorum. Bunun yerine ona ilgi gösteriyorum. O karşılık vermiyor, ağzı sıkı. Beni reddediyor.

Ona baktığımda daralmış gözler ve hafifçe bükülmüş bir ağız buluyorum. Beni cezalandırıyor. "Benden bir şey mi saklıyorsun?" Bir kadının çıkmasına yardım ettim. Ne yapmam gerekiyordu? Kıyametin kopmasına izin mi verseydim?

"Evet," diye yanıtlıyor, dimdik ve sert. "Öyle mi?"

"Hey," diye bağıyorum kendimi durduramadan, Ava kadar heyecanlanıyorum. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?" Elimin gerildiğini, dolayısıyla dizini sıkıca tuttuğumu fark ediyorum, Ava bana şaşkınlıkla bakarken elimi gevşetiyorum.

"Bakalım gizemli bir adam beni bir saat boyunca senden uzaklaştırsaydı tepkin ne olurdu?"

Um. Yapmayalım. Ava'yı benden uzaklaştırmak isteyebilecek tüm erkekler onu benden uzaklaştırmak istiyor. Tamam, Coral beni istiyor ama Ava'nın iddiasını tartışmalı hale getiren şey, beni isteyen kadınların hiçbirinin beni Ava'ya karşı kullanamayacağı gerçeği. Ne yazık ki aynı şeyi kendim için söyleyemem. Ve bu, kesinlikle onun endişesini hafifletmek için çalışmam gereken şu anda hayal kırıklığımla artırmıyor mu?

Kendimle konuşuyorum, birkaç nefes alıyorum ve oldukça utanç verici bir şey yapıyorum. Ama binlerce kez söylediğim gibi, bu gücü özür dilemeden kullanacağım. Bunun yapmamız gereken bir konuşma olduğunu biliyorum - Coral'ın kim olduğunu sonsuza dek saptıramam - ama şimdi zamanı değil.

Ava'nın kalçasını okşuyor, göğsünün hafifçe dışarı çıkmasını izliyorum. "Ava, lütfen beni delirtecek şeyler söyleme. Sana endişelenmemeni söyledim, o yüzden endişelenmemelisin. Bu kadar."

Hırlıyor ve bu çok şiddetli. "Bütün kadınları öpmeyi bırak," diye tıslıyor hışımla, masaya geri dönüyor, dolayısıyla benden uzaklaşıyor. Ama şu anda bana kızgın değil. Hayır. Kendisine kızgın çünkü vücudu tepki veriyor ve umutsuzca bana kızgın kalmaya ihtiyacı var. Elinden geleni yapacaktır, eminim. Ben de onu bu kötü ruh halinden çıkarmak için elimden geleni yapacağım.

Ben de onun duyularıyla oynamaya devam ettim, dantelli külotunun üzerinden nazikçe okşadım, içgüdülerine yenik düşme içgüdüleriyle savaşmasını gizlice izledim.

arzu. *İnatçı kadın.* Tatlıma dokunmadan kahvemi yudumluyorum. Sabrımı korumak için biraz enerjiye ihtiyacım olacakmış gibi bir his var içimde.

Ve haklıyım. Ava yemeğin geri kalanında beni görmezden geliyor, sık sık elimi bacaklarının arasından çekmeye çalışıyor. Ona izin vermedim. Gülüyor ve konuşuyor ama asla benimle değil. *Gerçekten* bir noktaya parmak basıyor ve mantıksız da olsa, şımarık gibi davranmasının nedeni ben olduğum için sinirleniyorum. Ama tartışmanın bir faydası olmayacak. Sebat et. Masanın etrafına bakıyorum, herkesin konuştuğunu görüyorum ama onları duymuyorum. Sadece gözlemliyorum. Malikânenin yıldönümünü kutlayan bu partilerin düzenlendiği on yıllar boyunca bir kez bile ayık olmadım. Bara ilk giren hep ben oldum. Yemekten sonra masadan ilk kalkan hep ben olurdum. Her zaman üst kata ilk çıkan ben olurdum, çeşitli hevesli kadın üyeler beni takip ederdi.

Bu yüzden söz konusu kadın üyeler memnun değil. Bende ki değişiklikleri takdir etmiyorlar.

Ve şu anda Ava da öyle. Ona bakıyorum, hâlâ meydan okurcasına bana bakmayı reddediyor.

Hepsi senin için bebeğim.

Yaptığım her şey, söylediğim her yalan, konuştuğum her kelime, hepsi onun için. Ve bencilce, benim için de. Çünkü artık o benim bir parçam.

"Bayanlar ve baylar," diyor John, dikkatimi çekerek. Ayakta duruyor, güneş gözlükleri parlak siyah başının üzerinde duruyor. "Grubun başlaması için odanın boşaltılabilmesi için bar alanına geçebilir misiniz?"

"Kahretsin, evet, on buçuğa bir dakika kaldı," diyor Sam, Kate'in kalkmasına yardım ederken. "Ėyi misin?" diye soruyor Kate'in eline Çarabını tutuğturarak, sanki gecenin geri kalanını atlatabilmesi için biraz daha alkole ihtiyacı olabileceğini düğünüyormuğ gibi. Kate'in kesinlikle ihtiyacı yok.

Ava'yı yukarı çekip öpmek için hamle yapıyorum, ağzımın onunkinin üzerinde olmasının onu kesinlikle bu ruh halinden çıkaracağını biliyorum. Ama bana soğuk davranıyor. Uzaklaşıyor mu?

"Oh, siktir et," diye mırıldanıyorum, koluna uzanıp onu durduruyorum. Gecenin geri kalanını görmezden gelinerek geçirmeyeceğim. Onu döndürüyorum ve kendime çekiyorum. "Gecenin geri kalanında şımarık bir velet gibi mi davranacaksın?" Kev Baxter geçerken soruyorum, benim hoşuma gitmeyecek kadar ilgiyle bakıyor. "Yoksa seni yukarı çıkarıp aklını başına getirmem mi gerekiyor?" Ava'nın yanından geçip Kev'e gülümsüyorum. Bu dostça bir gülümseme değil. Karanlık bir gülümseme. Tekrar bakması için ona meydan okuyor.

Ava'nın kışını kavriyorum, karnının alt kısmına doğru kendimi esnetiyorum, beni hissettiğinden emin oluyorum. Vücudunun her santimi kilitleniyor. Direniyor. "Bunu hissediyor musun?" Kulağına fısıldıyorum, sertçe öğütüyorum. Bir inilti duyuyorum. Sınırsız bir inleme ve beni onunla tanıştığım güne götürüyor, dudaklarımı yanağında hissettiğinde ve sesimi kulağında duyduğunda inlemişti. O zaman da bana olan tepkisini gizleyememişti, şimdi de gizleyemiyor, o yüzden neden bu zamanı boşa harcıyoruz anlamıyorum. "Soruya cevap ver Ava."

Elleri omuzlarımda ceketimin kumaşını kavriyor, ben kulağını ısırırken etimi de sıkıştırıyor. "Hissediyorum," diye rahatlıyor, sesi boğuk.

"Güzel," diye cevap veriyorum, kısa ve kararlı. Bir yere varıyoruz. "Hepsi senin. Hepsi senin." Her bir parçam. "O yüzden surat asmayı bırak. Beni anlıyor musun?"

Yutkunuyor, başını sallayarak bana teslim oluyor.

Bu iş halloldu. Şimdi, gecemizin geri kalanını başka bir kesinti veya çapraz kelime olmadan devam ettirebilirsek, bu harika olurdu. Geri çekiliyorum ve Ava'nın kendini toplamasına izin veriyorum, birkaç emredici kelimenin fısıltısı ve kalçalarımın onunkine yuvarlanmasıyla onu titreyen bir enkaza indirgeyebileceğimden memnunum. Hiçbir şey söylemeden tekrar içime giriyor, beni gafil avlıyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. Özür dilemiyor. Ama bunu gözlerinde görüyorum. Minnettarım. Zaten hayatımın çoğunu boşa harcadım. Onunla anlaşmazlığa düşerek daha fazla harcamak istemiyorum. Eğilip dudaklarını nazikçe öpüyorum. "Bu daha iyi." Onu alıyorum ve diğer konukları yazlık odadan bara kadar takip ediyorum. "Tüm bu olanlarla başa çıkmakta zorlanıyorum.

Hayran bakışları üzerine çekiyorsun," diyorum, her fırsatta ona hayranlık duyan erkekler görerek.

"Siz de epeyce dikkat çekiyorsunuz."

İleride Natasha'yı görüyorum ve yaklaşan dürtmeyi bir mil öteden fark ediyorum. "Jesse," diye mırıldanıyor Ava'yla yanımdan geçerken. "Her zamanki gibi çok lezzetli görünüyorsun."

Ava öksürüyor, ben başımı sallıyorum ve Natasha gülümsüyor. Bana zaten lezzetli göründüğümü söylediğini belirtmeyeceğim. Ava'nın pençelerinin kınından çıktığını hissedebiliyorum. Gerçekten pençelerini geçirmesine neden olabilecek ekstra bilgiye ihtiyacı yok.

"Natasha, her zamanki gibi dayanılmaz bir çapkınsın." Ava'nın direncini hissederek onu itiyorum ve hem Ava'ya hem de Natasha'ya bir mesaj olarak onu ağzıma alarak yanıma yatırıyorum. Etrafta Ava'yı çileden çıkarabilecek pek çok kadın olduğunu düşünerek onu gecikmeden bara götürüyorum. Bu akşam için harcayacağım çabayı gerçekten hiç takdir etmemiştim. Ne kadar zorlanacağımı. Neden bilmiyorum, belki de bu kadınların hiçbirisi benim için bir şey ifade etmediği için Ava'nın onlar hakkında neler hissedebileceğini hafife almıştım. Sadece seksti. Ava asla sadece seks yapmazdı. Her seferinde, her erkek onun için bir şey ifade ederdi, bu yüzden anlamsız kavramını kavrayamazdı.

Ve onu sevmemin bir nedeni daha var.

Bara girdiğimizde, Ava için ihtiyacım olan taburede oturan adama başımla selam veriyorum ve yaklaştığımızı görünce saygıyla tabureyi bırakıyor. Başımla teşekkür ediyorum ve Ava'yı tabureye oturtuyorum. "Ne içmek istersiniz?" Biraz esneklik göstermek isteyerek soruyorum. "*Most Marvelous?*"

"Lütfen, Mario." Bana doğru eğilen Kate'e dikkatini çevirmeden önce ona gülümsüyor. Başparmağımı ve işaret parmağımı kısıtıyorum, Mario'ya bunu küçük bir şey yapmasını söyleme şeklim.

"Onlardan bir tane alacağım." Kate pembe sürahiye başını sallayarak destek için kolumu tutuyor. "Bu ayakkabılar beni öldürüyor," diye inliyor ve ayaklarını süsleyen topuklara bakmamı istiyor. Görünüşe bakılırsa, topuklarını çıkaracaklar.

Yakında. Her şey bitecek. "Ciddiyim," diyor. "Yüksek topuğu kategorik olarak bir erkek icat etti ve bunu siz erkeklerin biz kadınları rugby ile yere serip yataklarınıza geri götürmenizi kolaylaştırmak için yaptı."

Yüksek sesle gülüyorum, Mario'nun içkileri doldurmasını izliyorum, ona parmaklarımı tekrar veriyorum, bu sefer aralarında daha az boşluk bırakarak. Daha küçük.

"Skor ne?" Sam gülerek bana bakarken soruyor, ben de el sallayarak geçiştiriyorum. Kate omzuma bir tokat atıyor ve ben onun eğik kafasına bakıyorum. Gözlerindeki sorulara. O kadar çok soru var ki. Şu anda hangisine cevap vermek istediğini bilemiyorum.

"Özür dilerim, içki?" Bunun yerine Ava'nın bana sevgiyle gülümsediğini görerek soruyorum. Burnumu kırıstırıyorum ve içkisini alıp Kate'e verirken ona sevimli bir göz kırpiyorum.

Drew içeri giriyor, önümdeki saatine bakıyor, bir ipucu varsa o da bu. "Pekâlâ, azgın pantolon."

"Yarım saat bile erken değil mi?" diye soruyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Burada eğlenecek kimse yoksa yıldönümü yemeğinde neden bir müzik grubu olsun ki?" O kapılar açıldığı anda insanlar kaybolacak.

"Sen ve Ava onların tadını çıkarmak için burada olacaksınız. Ve John." Gözlerimi deviriyorum. "Ne oluyor lan?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden, Sam'den ve Kate'den bahsediyorum." Omuz silkiyor. "Sana söyleyecek bir şey yok, dostum."

"Saçmalama, Drew. Dikkatli ol."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani," diyorum, yaklaşıp Sam'in nerede olduğunu kontrol ederek. "Sanırım Sam'in Kate'e karşı hisleri var."

"Tabii ki Kate'e karşı hisleri var, seni pislik." Geri çekiliyorum.

"Ama inatçı herif bunu kabul etmiyor." Drew omuz silkiyor, birasını hüpürdeterek yudumluyor. "O da kabul etmeyecek. Uğraşmak istediğini sanıyor." Gülümsüyor, nadir görülen, kendini beğenmiş bir gülümseme. "Ben de yardım etmek için buradayım."

Olamaz. "Onu becererek mi?" Çok mantıklı.

"Seni kızdırmıyorlar mı?" diye soruyor. "Tek duyduğum *sadece eğlence*. Beni rahat bırak. Eğer bir şey varsa, ikisinin de farkına varmasını sağlarım."

Gülüyorum ama Sam ortaya çıkınca gülmem kesiliyor. "Neler oluyor?"

Drew ve ben hep bir ağızdan "Hiçbir şey," diyerek içkilerimizi yudumladık. Kulağa gerçekten tuhaf gelmese, orada olup bunun olmasını izlemek istediğimi söyleyebilirdim. Sikişmeyi değil. Sam, Drew'in Kate'e aletini soktuğunu fark edip durdurduğu an. Tanrım, bu işin sonu iyi bitmeyecek.

Ava gözüme takılıyor, dikkatimi çekmeye çalışıyor. "N'aber bebeğim?"

"Hiçbir şey." Çıkışı işaret ediyor. "Ben bayanlar tuvaletini kullanacağım." Zıplayıp çantasını alıyor ve sessizce elini istediğimde bana elini uzatıyor. Üstünü öptüm. "Uzun sürmez."

"Tamam." Kate'le birlikte gidişini izliyor, çıplak sırtına gülümsüyorum. Ve başka bir üyenin de ona hayran olduğunu görünce hırlıyorum.

"Saat daha on buçuk olmadı mı?" Sam, adama bakma konusunda bir görgü dersi vermekten beni alıkoyarak soruyor.

"Hayır," diye tersliyorum, ona yorgun bir bakış atıyorum. Zavallı herifin başına geleceklerden haberi yok. "Tanrım, tam bir pislüksin." Biraz daha su almak için Mario'ya döndüğümde Drew'un kıkırdadığını duyuyorum.

"Coral'la ne oldu?" diye soruyor, Ava'nın az önce boşalttığı tabureye yerleşiyor, Sam de ayrıntıları öğrenmek için sabırsızlanarak yanına yaklaşıyor.

"Mike. Polisi arayan oydu ve şimdi de Coral'a kötü davranıyor."

"Piç kurusu," diye homurdanıyor Drew.

"Peki sen ne yaptın?" Sam ilgilенerek sorar.

"Mike hakkında mı? Hiçbir şey." Hâlâ seçeneklerimi değerlendiriyorum. "Coral hakkında mı? Ona biraz borç para verdim ve birkaç geceliğine bir otele gönderdim." İki adam da telaşla geri çekildi, ben de aralarına baktım. "Ne?"

"Ve sen *bana* pislik mi dedin?" Sam gülüyor.

"Ne yapmam gerekiyordu ki?"

"Um." Drew el sallamaya başladı. "Güle güle."

"Bir kadını sokakta uyumaya mı bırakacaksın? Parasız, yiyeceksiz?"

"Tanrım, Jesse. Senin akıllı bir adam olduğunu sanırdım." Drew başını sallıyor ve taburesinden inerek köşedeki bir gruba katılır.

Kaşlarımı çattım ve Sam iç geçirdi. "Övgüye değer dostum, ama bence seni bahçe yoluna yönlendiriyor."

"Onu görmedin," diye çıkışıyorum, suyum alıp içiyorum. "Çok kötü durumdaydı. Onu o halde bırakamazdım ve Ava etraftayken avazı çıktığı kadar bağırmasını kesinlikle istemiyordum. Ava'ya kendim açıklamak istiyorum, ondan duymasını değil."

"Sana aşık olan *başka bir* kadın mı?" Umutsuzca başını sallıyor, ben de Ava'nın neden bu kadar geciktiğini merak ederek omzumun üzerinden bakıyorum.

"Merak etme," diyorum düşünceli bir şekilde. "Sinek gibi düşünüyorlar." "Yani Ava'yla konuşacak mısınız?"

"Bana fazla seçenek sunulmadı, değil mi?" Kızım bu akşam için konuyu kapatmış olabilir ama emin olun sabah gözlerini açtığı anda sorular gelecektir. Freja Van Der Haus'un bu işin dışında kalmasına gerçekten çok sevindim, çünkü bu bok yapışır ve asla bırakmazdı. Ancak kocası tamamen başka bir mesele. *Hay sikeyim*. Taburemden kalkıyorum. "Ava'yı bulmaya gidiyorum."

"Kulağında biri var diye mi endişeleniyorsun?" "Hayır." *Evet*.

Bardan çıkıyorum ve hemen onu görüyorum, sırtı bana dönük. Sarah'yı onun yanında gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Hay sikeyim.

Ava'nın gözlerini göremiyorum ama şu anda sadece sinirli bir kadının başarabileceği şekilde Sarah'nın önünü aşağı yukarı süzdüklerini garanti edebilirim. "Az çoktur, Sarah. Bu sözü hiç duydun mu? Bunu hatırlasan iyi edersin, özellikle de senin yaşında."

Sarah gibi ben de irkildim. Aman *Tanrım*. O pençeler özür dilemeden saldırıyor. Bu Ava değil.

Hayır, onu bu hale sen getirdin.

Yine irkiliyorum. "Ava?" Sessizce söylüyorum, o da arkasını dönüyor. "Neler oluyor?"

Sarah gider, yüzü öfke ve incinmişliğin kafa karıştırıcı bir karışımıdır. Sarah incinmez. Ava'dan hiçbir şey öğrenemiyorum, sadece üyeler geçerken fuayeye bakıyor, bazıları üst kata çıkıyor. Saat 10:30 değil. Ama şu anda onları durduracak ne kapasitem ne de isteğim var. Ona doğru birkaç adım atıyorum, sanki dengesiz bir hayvana yaklaşıyormuşum gibi temkinli. "Ava?"

Gözlerinde bir duygu girdabıyla bana bakıyor ve o geri çekilince ben de ilerlemeyi bırakıyorum. "Ben gidiyorum," diyor ve hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallayarak dönüp benden uzaklaşıyor.

Gidiyor mu? "Ava," diye sesleniyorum, kovalıyorum. Yine. Bu kadını hep kovalıyorum. Hızı artıyor, sanki gerçekten benden daha hızlı koşabileceğini düşünüyor. Asla ve kesinlikle topuklularla değil. "Ava, kaldır şu lanet kışını.

Buradayım," diye bağıryorum arkasından, Kate'in ileride ona doğru koşan ikimize baktığını görüyorum. Ava merdivenlere yaklaşıyor, elleri elbisesinin altını topluyor. Lanet boynunu kıracak.

Basamaklardan aşağı atlıyorum, Kate'in ağzından sarkan sigarasıyla durağan halini kıl payı kaçırıyorum ve Ava'nın önüne geçip biraz eğilerek onu omzumda yakalıyorum. Bana çarparken inliyor ve ben onu kaldırırken nefesi kesiliyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun, hanımefendi."

Onu Malikâneye geri götürürken "Bırak beni," diye bağıryor, her yönden bize endişeli bakışlar geliyor. Ne haltlar dönüyor burada? Tuvalete gittiğinde iyiydi ama şimdi hiç de iyi değil. Sakın bana Sarah ile yaşadığı bir tartışmanın ruh halini bu kadar değiştirdiğini söyleme. "Jesse!"

"Neler oluyor?" Kate, ben onun yanından geçerken soruyor.

Ava kötü niyetle, "O bir göt deliği," diyor ve ben alaycı bir şekilde gülüyorum. Ben bir pislik miyim? Beş dakika önce üzgündü. Üstüme titriyordu. Şimdi de götün teki mi oldum? Beni barda bıraktığından beri geçen beş dakika içinde beni tam olarak neyin pislik yaptığını bilmek çok hoş olurdu. "Jesse, indir beni."

"Hayır," diye homurdanıyorum, biraz sarsılıyorum, kıvranmadan önce onu daha iyi kavriyorum. Sarah bir şey mi söyledi? Konu bu muydu? Yanımdaki Kate'e bakıyorum, yüzü cevap bekliyor. Onu aydınlatmayı çok isterdim. "Sorun yok, Kate." Çenem ağrıyor, o kadar gerginim ki. "Sadece Ava'yla biraz konuşmam gerek."

O geri çekiliyor ve ben de adımlarımı hızlandırarak yazlık odadaki masaları toplayan sayısız personelin ortasından geçiyorum. Tanrı aşkına, grup daha başlamadı bile ve üyeler çoktan üst kata çıkmaya başladı.

John ofisimden çıkarken koridorda tepiniyorum. Gülüyor. Kahkahalarla gülüyor. Hiç havamda değilim. Kapıyı tekmeleyerek açıyorum, Ava'yı yere bırakıyorum ve öfkeli bir şekilde yüzüne bakıyorum. Yürü git. Yaptığı şey bu, hiçbir kelime, hiçbir açıklama yok, sadece yürüyüp gidiyor. Onunla işim bitti.

her şeyin cevabı. Ayrıca gezegende yürüyen en büyük ikiyüzlü olduğumu da fark ediyorum, çünkü yalan söylemek ve seksi her şeyin cevabı olarak kullanmak beni daha iyi yapıyor, belli ki. "*Sakin* beni bırakıp gitme," diye bağıyorum, o kadar yüksek sesle ki siniyor ve bu beni daha da kızdırıyor, çünkü ne bekliyordu ki? Dizlerimin üzerine çöküp gitmemesi için yalvarmamı mı? Şimdi kendime kızgın bir şekilde ondan uzaklaşıyorum. Daha önce de beni terk etmemesi için yalvarmıştım. İşe yaramadı. Öyleyse, zorlayacağım. Benim fiziksel gücüm onunkine üstün. Utanç verici, evet, ama o böyleyken tek yol bu. İçki dolabına gidip şişelere bakıyorum, ağzım sulanıyor. Acıyı votkayla öldürmek. Güzel olmaz mıydı?

Omzumun üzerinden bakıyorum, daha sakın bir yaklaşım denemeye kararlıyım. Onu tekrar koşarken gördüğümde niyetim boka sardı. Gerçek anlamda değil, yürüyor ama kapının yarısına kadar gelmiş. Bir sapanla fırlatılmış gibi ofisine uçuyorum ve onu tekrar içeri sokuyorum, kapıyı ayağımla çarparak kapatıyorum ve engelleyecek bir şey arıyorum. Yakınlarda tek bir şey var, bir dolap. İşe yarar. Bu işi halletmeden gitmeyecek, ben de dolabı yerine yerleştirdim.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun?" Kendimi onu fiziksel olarak sarsmaktan alıkoymaya çalışarak ama bunu başaramayarak soruyorum. "Neler oluyor?"

Beni oracıkta küle çevirebilecek bir bakışla kendini uzaklaştırıyor ve bana sırtını dönüyor. Kaçış yolu ortadan kalktığı için yapabileceği tek şey buydu ama istediği etkiyi yarattı. Bu bakış sadece nefret ettiğin bir insana yöneltilmesi gereken bir bakıştı.

"Bana bakan her erkeği ezip geçtiğine inanamıyorum," diye homurdanıyor, kollarını hareketlendirip sağa sola sallıyor, "ama sen çıplakken ve yatakta uzanırken yatak odanda başka bir kadının olmasının senin için gayet normal olduğunu düşünüyorsun." Nefes alıyor, öfkesi onu tüketiyor ve bir an için kafam karışarak geri çekiliyorum. "John'un seni serbest bıraktığını sanıyordum," diye bağıyor.

Her şey yerli yerine oturuyor. Bütün bunlar Sarah beni kelepçelerden kurtardığı için mi? Beni orada bırakanın kendisi olduğu gerçeğini unutuyor mu? Bunu yapıp sonra da tek seçeneğimi kullandığımda bana kızamaz.

"Ama yapmadı. Malikânedeydi, Sam'e ulaşamıyordu ve Sarah da yakınlardaydı. Ne yapmamı istiyorsun?" Bütün gün orada, kollarım ölü, ellerim zonklayarak, o aptal oyununu oynamayı bırakana kadar yatmamı mı?

"Şey"-inançsızca gülüyor ve bu lanet bir hakaret-"Başka bir kadını aramanı istemezdim."

Tipik. Yumurta kırmadan omlet yapmak istiyor. Kadınlar! "Şey," diye tıslıyorum. "Beni lanet yatağımıza kelepçeli bırakmamalıydın."

Burun delikleri açılıyor, çenesi titriyor, eğiliyor ve bir sonraki sözlerinin beni devireceğini biliyorum. "Bu *senin* yatağın."

Bazen onu bu kadar iyi tanımaktan nefret ediyorum.

"Bizim" diye bağıyorum. "Sizin!"

"Siktir!" Tavana doğru kükrüyorum, aklımı kaybediyorum.

"Ve hazır başlamışken," diye devam ediyor, karşısındaki psikopatın ofisini yerle bir etmeye hazır olmasından etkilenmeden. *Hazır başlamışken mi?* "Az önce üç kadının cinsel yeteneklerinizle ilgili notlarını karşılaştırmasını dinleme zevkine eriştim." Gözleri bir dizi duyguyu barındırıyor; öfke, acı ve inançsızlık. Ve işte sorunun gerçek özü. Benim geçmişim. "Bu gerçekten hoşuma gitti." Gülüyor. Çılgınca bir kahkaha. Benimle birlikte sınırda. "Oh, ve Zoe *senin* yoğun yatak alışkanlıkların hakkında beni nazikçe bilgilendirdi," diye ekliyor, daha fazla nefes almak için nefesini tutarak. "Ve o kadın da kimdi?"

Derin nefesler, derin nefesler, derin nefesler. Bu ilişkide herhangi bir zamanda sadece bir tane dengesiz kişiye ihtiyacımız var, çünkü iki kişi ciddi şekilde zarar verebilir. Olayları sakinleştirmem gerek. Ava benim için bir şey ifade etmediklerini biliyor. Biliyor amına koyayım. "Bir geçmişim olduğunu biliyorsun Ava," diyorum sessizce,

ona gitmek. Ona dokunacağım. Benim için önemli olan tek şeyin o olduğunu hissetmesini sağla.

Hatırlat ona.

"Evet, ama Malikane'nin tüm kadın üyelerini siktin mi?" "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Hayır," diye karşılık veriyor, dolaba doğru ilerliyor ve bir şişe alıyor. Titreyen elleriyle şişeyi bardağa dolduruyor ve gözlerim şişeye takılıyor, şişeyi dudaklarına götürüp yudumlarken onu izliyorum. Temiz. Karıştırıcı yok, buz yok. O da benim gibi şişeden yudumlamış olabilir.

Yaptım.

Neden? Bunu neden yapsın ki? Hayal kırıklığı. Acı. Umutsuzluk.

Ve tüm bunlara ben sebep oluyorum. Arkasında sessiz kalıyorum, bir sonraki hamlemin ne olacağından emin değilim. Eğer bunu doğru değerlendirmezsem, sonum olabilir diye endişeleniyorum. Bununla başa çıkamaz. Benimle, malikânemle, geçmişimle başa çıkamaz. Bu onun için çok fazla. *Ben* onun için çok fazlayım. Ve ona kızamam çünkü onun cinsel geçmişi de benimki kadar renkli olsaydı çok daha kötü olurdu. Ve daha da kötüsü, birlikte olduğu erkeklerin bunu göstermesi.

Ayakkabılarıma bakıyorum, bunu nasıl aşacağımızı merak ediyorum. *Eğer* yapabilirsek.

Boş bardağı tahtaya kuvvetle çarpıyor ve ben gözlerimi kaldırıp bir tane daha doldurmasını bekliyorum. Zaten çok fazla içmişti. Onu biraz gevşeteceğini, burada olma konusunda daha rahat hissetmesini sağlayacağını umarak buna izin verdim.

Epik başarısızlık.

Ava nefes alıyor, gözlerimi sırt dekolteli elbisesine çekiyor. "Ben yatağa kelepçelenmişken başka bir adam çıplak bedenime gözlerini dikse ne hissederdin?" Sesi sakın geliyor. Bu bir rol. Kollarını tahtaya dayamış olmasına rağmen hâlâ titriyor.

"Katil," diye homurdanıyorum, gözlerim başının arkasında daralıyor.

Başını sallıyor. "Birinin benim yatak odası tarzımla ilgili fikirlerini söylemesini dinlemek nasıl hissettirir?" diye soruyor ve vücudum titremeye başlıyor

onunkiyle birlikte, sadece düşüncesi bile tehlikeli düğmelere basıyordu. "Beni yatağa atmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceklerini söylediler."

"Yapma," diye uyarıyorum ve yüzünü bana dönüyor, beni içine çekiyor, sorularının aldığı tepkiyi gözlemliyor. İki yanlış bir doğru etmez.

"Benim buradaki işim bitti." Elbisesinin alt kısmını toparlayıp kapıya doğru yürüyor, ben de iki adım sağa kayarak onun önüne geçip yolunu kesiyorum, zaten bir yere gidemezdi. İşimiz bitmedi. *Asla* bitmeyecek. Durup bana bakıyor ve gözlerinde gördüğüm kararlılıktan kesinlikle nefret ediyorum. "Bilmelisin ki gitmiyorum, ama sadece yapamadığım için. Oraya gidip bir şeyler içeceğim ve yarın gece Kate'le çıkacağım. Ve sen beni durduramayacaksın."

O lanet bir şaka. Şimdi de benim kontrolüm dışında olan bir şey için beni cezalandıracak mı? Hayır. Bu tür bir misillemeye boyun eğmeyeceğim. "Bunu göreceğiz."

"Evet, yapacağız."

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyor, mantıklı olması için yalvarıyorum. "Geçmişimi değiştiremem Ava."

"Biliyorum," diyor, basit ve kabullenici ama kabullenici değil. "Ve bunu unutabilecekmişim gibi de görünmüyor." Yutkunuyor.

Bunu unutamaz. Kendisinden *önce* gelen kadınları unutamıyor. Unutamıyor işte. Ve hala Ava'yla tanışmadan önce yaşanmamış bir durum var. Tanrım, eğer bu tepki bir ölçüyse, gerçekten boku yedim.

"Dolabı çeker misiniz lütfen?"

"Seni seviyorum." Sesim kalın, boğazım gergin.

"Dolabı çek lütfen."

Teşekkür yok. Hiçbir şey yok. "Arkadaş edinmeliyiz," diyorum sessizce, bunu düzeltene kadar bu ofisten ayrılmaya hazır değilim.

"Hayır."

Ona dokunmama izin vermiyor çünkü bunun fiziksel bağımızı, aşkımızı teyit ettiğini ve bana kızgın kalması gerektiğini biliyor. Neden kızgın? Kendini ifade etti. Anlıyorum, ama ona da söylediğim gibi, geçmişimi değiştiremem. Tıpkı onunkini değiştiremeyeceğim gibi. Çalışmak, içmek, beni delirtmek istemesini de değiştiremem. Bir zamanlar başka bir adamı sevdiği gerçeğini de değiştiremem. Ama onu hiç terk eder miyim? Hayır. Onu sonsuza dek istiyorum. "Ezip geçeceğim Ava," diyorum, o geri çekilirken içeri giriyorum. "Beni reddedecek misin?" Biraz daha geri çekiliyor, daha fazla geri çekilemeye kadar, kıcını bir dolaba dayıyor. Sanırım aşırıya kaçtığını biliyor ama bunu kabul edecek mi? Hayır. *İnatçı*. Eğiliyorum, yüzümü yaklaşıtıyorum, ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum.

Bana karşı doğal tepkilerine şiddetle karşı koyuyor. "Yarın Kate'lere geri dönüyorum."

"Bunun asla olmayacağını biliyorsun Ava." Onu durduracağım için değil. Gitmek istemiyor. Sadece saldırmak istiyor. Beni incitmek. "Ama bunu söylemen bile beni çok kızdırıyor."

"Öyleyim."

Yaklaşıyorum. "Deli gibi kızgınsın Ava," diye fısıldıyorum, bunu benden isteyip istemediğini merak ederek. Dizginlenemez bir öfke. "Bana bak."

"Hayır."

"Bana bak dedim." Göğsüm onun önünde vızıldıyor, elleri benimkinin altında seğiriyor.

"Üç," diyorum sakince ve bana bakıyor. "Öp beni." Başını sallıyor.

Ben de tekrar başladım. "Üç." Ve içeri giriyorum, ağzım onunkine yaklaşıyor, sert nefes alıyorum. Ağızlarımız birbirine değdiğinde keskin bir nefes alıyor. Dizginlerinin kopmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. "İki." Yutkunuyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Bir." Dudaklarımızı birbirine değdiriyorum, titreyerek nefes veriyor ve arkasını dönüyor.

"Hayır," diye tersliyor, boğucu hale gelen tutkuya boyun eğmiyor. "Dikkatimi dağıtmıyorsun Jesse."

Dikkat dağıtıcı mı? Hayır, dağıtmıyorum. Dünyadaki her şeyin önemsiz olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum. *Tanrı aşkına*. Benden ne istiyor? Ellerini bırakıyorum ve bıraktığım anda beni itiyor. Bileklerini tutuyorum, onu tutuyorum. Gücü beni şaşırtıyor ve kendini kurtarmak için savaşıırken, bağırırken, saldırırken, saçları her yere uçuşurken tutuşumun sıkılaştığını görüyorum.

Vay be.

Aklını kaçırıyor.

"Ava," diye bağıyorum, öfkeyle değil ama kendi çığlıkları arasında beni duyabilsin diye. *Ne oluyor lan?* Aklını kaçırmış, vücudunu her yere savuruyor, bağıyor. Serbest kalıp beni tokatlamadan ya da daha kötüsü ben istemeden onu incitmeden önce onu kendimden uzaklaştırmak ve kollarını sıkıştırmak zorunda kalıyorum. Ama ben şok olmuş bir halde onu tutarken o rahat durmuyor, çırpınıyor ve çığlık atıyor. "Kes şunu, seni deli kadın." Onu delirttim. Kendini yaralama riskinin daha az olduğu halıya yatırmaya çalışarak küfrediyorum. Altımda sırtüstü yatarken kollarını bileklerinden tutup üzerine çıkıyorum. "Toparlan," diye tısıliyorum, dizi belimi yakaladığında ırkiliyorum. "Ava!"

Kıpırdamadan duruyor, saçları yüzünde, gözleri vahşi.

Ve bunu ben yaptım.

Buna *ben* sebep oldum. Onu *ben* delirttim.

Onu ne hale getirdiğime bakıyorum. Bu berbat bir şey, ama daha da berbat olanı onuöpme isteğim. Ona çektiği kalp kırıklığına ve acıya değdiğimi göstermek. Aşkımızın her şeyi düzelteceğini göster.

Ne bildiğini.

Ve neyi bilmediğini.

Gözlerimin içine baktığında, onun gözlerindeki kırmızı sisin dağıldığını görüyorum. Ve işte sevdiğim kadın. Beni ve aşkımı idare edebilecek, kararlı, akli başında, güçlü, sert genç kadın.

Ağzımı indiriyorum ama yeterince hızlı değil. Başını kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve içindeki ateş en az öfkesi kadar alevleniyor. Onu bırakıyorum

Ellerimin hemen sırtıma vurduğunu, takım elbisemin ceketini çektiğini hissediyorum ve yumruklarımı saçlarında sıkıyorum, dillerimiz kavga ediyor, vücutlarımız kıvranıyor, aletim şişiyor.

Çılgın, kaotik, öfkeli ve tam da şu anda ihtiyaç duyulan şey. Sahiplik. İkimizden de.

Ava'yı da yanıma alarak sırtüstü dönüyorum ve ellerini pantolonumun üzerinde, fermuarla mücadele ederken hissediyorum. Bir kalp atışı içinde beni serbest bıraktı, küçük eli etrafıma sarıldı, vücudumdan aşağı inip beni ağzına alırken sıkı.

Ben kova. "Siktir." Birkaç kez acımasızca iterken başımın bir anlığına haliya düşmesine izin veriyorum. "Siktir, siktir, siktir." Gücümü toplayarak vücuduma bakıyorum, onun yayıldığını, beni tuttuğunu, başının hızla aşağı yukarı sallandığını, ağzının çılgınca sikimin üzerinde olduğunu, emdiğini, ısırıldığını, yaladığını, öptüğünü görüyorum. Sonra taşaklarımı kuvvetle kavırıyor. Çok fazla güçle. Acı karnıma doğru fırlıyor ve öğürüyorum. "Tanrım," diye bağıriyorum, geriliyorum, kendimi gerçekten savunmasız hissediyorum. Aklını kaçırmıştı. Kontrolünü kaybetti. Ve durum böyleyken hiçbir erkek aletini bir kadının ağzına sokmak istemez. "Ava." Adını bağıriyorum, uzanıp ulaşabildiğim tek şeyi - saçını- yakalıyorum ve çekiyorum. "Ava!"

Taşaklarımı hafifçe sıkıyor ve bu beni çok rahatlatıyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum, nefes alıyorum, nefesimi tutuyorum, sikime ve kafama hücum eden kanı durduramıyorum, kalçalarım onun çılgınca ilerleyişine doğru dönmeye başlıyor.

Zonklamalar çok fazla oluyor, dişlerim beni yoğun zevk saldırısından kurtarmak için sıkılıyor, ağzı daha sıcak, inlemeleri daha yüksek, başım daha kalın. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Ağzıyla beni mahvederken can havliyle yine saçlarına tutunuyorum ve sonra bir eli yine zonklayan taşaklarımda, diğeri göğsümde, sıkıyor ve boğazının arkasına çarpıyorum. Kalçalarım kontrolden çıkıyor ve çok sert boşalıyorum. Her kasım, uzvum ve iç organım titriyor.

Orgazmımın gücüyle sakinleşiyorum, o inleyip yutkunurken görüşümdeki siyah noktaları geri kırıyorum. "Lanet olsun, kadın," diye soluyorum, aşağı uzanıp onu vücudumdan yukarı çekiyorum, aşağıya daha fazla temas edemiyorum. "Lanet olsun, *lanet* olsun." Onu sertçe öpüyorum. Bu bir özür sevişmesiydi ve bundan hoşlandığım için hem seviyorum hem de nefret ediyorum. "Sanırım bu üzgün olduğun anlamına geliyor."

"Hayır," diyor ve ben içimden gülümsüyorum. Tabii ki hayır. Öpücüğümü kabul ediyor ve ivmeyi sürdürüyor, elleri yine her yerde, beni hissediyor. Ama saldırmaktan iyidir.

Sonra yumuşayan sikimi tekrar kavradı ve ben boğuldum. *Hay sikeyim*. Ağzını bırakıyorum, ama aramızdaki boşluğu hızla tekrar öldürüyor. Dayanamıyorum, hassasiyet çok fazla, bu yüzden onu durdurmaya çalışarak eline uzanıyorum. "Ava," diye soluyorum, öpüşmemizi kesmek için başımı çevirmek zorunda kalıyorum. "Dur." Elini benimkinden çekip tekrar sikimi kavlıyor ve ben irkiliyorum, ağzından kaçıyorum, beni öpmesini engellemek için başımı sürekli çeviriyorum. Ne oluyor be? "Ava," diyorum ama hem ağzıma hem de sikime sahip olmaya çalışmaya devam ediyor. "Ava, lütfen." Elini çekip hızla sırt üstü çeviriyorum ve onu zapt ediyorum. Tekrar. Ona bakıyorum, gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce geri çekiliyorum.

Aman Tanrım. "Bebeğim, yapma," diye yalvarıyorum, başımı sallıyorum, o altımda hıçkırırken boğazım düğümleniyor, saçları yüzüne yapışıyor. Çaresizlik. Umutsuzluk. "Anlıyorum." Anlıyor muyum? *Gerçekten* anlıyor muyum? "Ağlama." Onu şu anda öpülmeye ihtiyacı olduğu kadar nazikçe öpüyorum. "Her zaman sadece sen varsın."

"Bununla başa çıkamıyorum," diyor, sesi çatallaşmış, elleri yüzümü okşuyor. "Kendimi şiddet yanlısı hissediyorum."

Şiddet içeriyor.

İki kişi oluruz. Ve şu anda, elimi kalbimin üzerine koyarak, her şeyi bildiğimden daha iyi biliyorum ki, şiddet bizim olmamız gereken şey değil. Şiddet şüphesiz yıkıma yol açacaktır.

"Benim," diye fısıldıyor.

"Her zaman sadece senin." Sol elini tutup öpüyorum. Evlilik sadece benim ihtiyacım olan şey değil. Ava'nın da buna ihtiyacı var. Bunu şimdi görebiliyorum. "Lütfen, onları görmezden gel. Şok oldular, hepsi bu." Ve o yüzüğü parmağına taktığımı hayal edin çünkü şimdi her zamankinden daha fazla yapıyorum. "Genç, kara gözlü, nefes kesici bir güzellik burunlarının direğini kırdı. *Benim güzelliğim.*"

"Sen *benim* güzelimsin."

Pek değil, ama buna inanması gerekiyorsa, bunu ona vereceğim. "Her şeyim, Ava. Her bir parçam." Yanaklarını kavıyorum, burun buruna geliyorum, her santimimin onun her santimini kaplamasına izin veriyorum. Onu koruyorum. Koyu, sulu gözleri bana bakıyor, her şeyi yoluna koymam için yalvarıyor. "Ava, sen benim sahibimsin." Onu öperken gözlerimi kapatıyorum, sakın ve yumuşak tutuyorum. "Beni anlıyor musun?" diye soruyorum, o da sarsakça da olsa başını sallıyor. "Aferin kızıma. Sen benimsin, ben de senin." Onu rahatlatacak sözler söylemek kolay geliyor. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Seni seviyorum," diye karşı çıkıyor, sanki bundan şüphe edebileceğimden endişelenmiş gibi.

Gülümsüyorum ve bunu hüzünlü değil hafif bir şekilde yapmak için çok uğraşıyorum. "Biliyorum." *Günahların için.* "Ve ben de senin." Çabalıyorum, bedenim ve zihnim yorgun düşüyor ama toparlanıp ayağa kalkıyorum, Ava'yı da yukarı çekiyorum. "Daha sonra doğru düzgün arkadaş oluruz." Elbisesinin arkasını görmek için onu kollarımda çeviriyorum. Ya da eksikliğini. "Elbiseni ezmek istemiyorum." Aslında elbisesini çiğnemek istiyorum, çünkü bütün gece hayran bakışların kaynağı oldu. Ama barış adına, geri çekileceğim. "Biraz sabra ihtiyacı var gibi görünüyor ve konu sen olunca ne kadar az sabrım olduğunu hepimiz biliyoruz." Beynimin, Ava'nın ister couture bir elbise ister egzersiz kıyafetleri içinde olsun hayran bakışlara maruz kaldığını söyleyen devasa kısmını görmezden geliyorum. "Daha mı iyi?" Yüzünü bana döndüğünde burnunu burnumun ucuyla ovarak soruyorum.

Ava saçı ve yüzüyle uğraşırken büfeyi hareket ettiriyorum ve ofis ve ve gerginlik geride. Ama I yapamam salla ve Korkunç,

Midemde boşuna umutlandığımı söyleyen rahatsız edici bir his var. Ava bildiği geçmişimin detayları hakkında gerçekten ne hissettiğini gösterdi. Bu zaten düşük olan özgüvenimi artırmıyor. Onu buraya getirmek aptalca bir fikirdi. Çok aptalca. Tüm ihtişamıyla bu lüks mekânı olduğu gibi görmesini umuyordum. Pahalı insanların zararsız eğlenceleri için pahalı bir yer. Manor'un lüks tesislerinin tadını çıkarırken zararsız fantezilerini gerçekleştirmeleri için. Bu bir iş, beni delicesine zengin bir adam yapan bir iş. Ama daha da önemlisi, olaylardan ne kadar kopuk olduğumu görmesini umuyordum. Artık ondan başka hiçbir şeyle ilgilenmediğimi görmesini umuyordum. Çok kötü bir şekilde başarısız oldum ve bunun sebebi de peşimi bırakmayan ve topuklarımı kemiren o boktan geçmişim.

"Motown?" Ava, grubun çalmaya başladığı ve daha az azgın birkaç üyenin dans pistine taşındığı yazlık odaya doğru yürürken söylüyor. Yine de üst kata çıkmak için acele etmeleri arzu eksikliği ile karıştırılmamalı. Yıldönümündeki dans pisti, olacakların bir başlangıcından biraz daha fazlasıdır. Ön sevişmenin başladığı bir yer.

"Harika bir grup," diyorum, pistteki birkaç kişiyi izleyerek, Ava'nın da benim gördüğümü görüp görmediğini merak ederek. Arkama bakıyorum. Görmüyor, tek odağı benim üzerimde. "Dans etmek ister misin?"

"Sonra görüşürüz."

Sonrası olmayacak. Onu eve götürmek, bizi bu tetikleyici kutusundan çıkarmak istiyorum. Oraya vardığımızda çocukların hâlâ barda olduğunu görünce şaşıyorum. Sarah'yı bir elinde cin, diğerinde pazı ile görünce o kadar da şaşırmadım. Ava'yı bir tabureye oturtuyorum ve Kate'in onu sıkıştırmasına izin veriyorum. Söylenecekleri duymak istemediğim için Mario'ya el sallayarak uzaklaşıyorum.

"İyi misin?" Sam bir tarafa geçerek şöyle diyor.

"Evet-"

"Emin misin?" Drew diğer tarafıma geçerek soruyor, ikisi de yakın.

Aralarına bakıyorum. "Ben iyiyim."

Drew homurdanıyor. "Evet, kulaklarından buhar fışkırırken ve yumrukların bir şeyleri yumruklamaya hazır halde Ava'yı Malikane'ye doğru iterken gayet iyi görünüyordun."

Mario yaklaşırken gözlerimi deviriyorum ve barın üzerine eğiliyorum. "Senin spesiyalitelerinden çok küçük bir tanesi, Mario, *çok* küçük demek istiyorum. Aslında, alkolü dışarıda bırak."

"İnanılmazsın." Sam gülüyor. "Siktir git. İçecek bir şey ister misin?"

Birasını kaldırıyor ve ben de üst rafa bakmaya başlayan Drew'a bakıyorum. Sert şeyler ortaya çıkıyor. "Glenmorangie Port Wood Finish, buzlu."

"Ne oluyor lan?" Nefes alıyorum, gözlerim en üst rafa gidiyor, onu tarıyor. "Bende var mı?" Barımda mı?

"Evet, sende var."

"Siktir et beni," diyorum gülerek ve başımı sallıyorum. Dikkatimi Mario'ya geri veriyorum. "Drew için Glenmorangie Port Wood Finish ve Sam için bir bira." İki arkadaşımın arasına bakıyorum. "Henüz yukarı çıkmadınız mı?"

"Hayır," diye iç geçiriyor Sam. "Senin ve Ava'nın sağ çıktığınızdan emin olmak için bekliyorduk."

"Küçük bir yanlış anlaşılma." Mario'dan viskiyi alıp Drew'un eline tutuşturuyorum. "Ve şimdi geri döndük, peki seni durduran ne?" Hissettiğim atmosferi merak ederek başımı onların arasında bir ileri bir geri çeviriyorum. "Eee?"

"Peki Ava neye üzüldü?" Sam konuyu saptırmak için bariz bir girişimde bulunarak soruyor.

Sadece onu eğlendirmek için vazgeçtim. Oyalıyor mu? "Kadınlar tuvaletinde birkaç üyenin bir şey tartıştığını duymuş."

"Sen," diyor Drew.

"Ben," diye onaylıyorum. "Sonra beni kelepçelerden kurtaranın Sarah olduğunu öğrendi. John olduğunu sanıyordu."

"Neden böyle düşündü?"

Omuz silkiyorum, biraz su içiyorum ve yakınımnda konuşmakta olan Ava ve Kate'e bakıyorum. "Sanırım." Gözlerimi kız arkadaşımndan ayırıp çocuklara çeviriyorum. "Bana bir dakika izin verin." İçkileri bar boyunca kaydırıyorum, Kate'i kaldırıp kenara çekiyorum ve Ava'nın eline bir bardak su tutuşturuyorum. "İç," diye emrediyorum, Kate omzuma bir tokat atınca sarsılıyorum. Büyük bir şaşkınlık ve takdirle Ava söyleneni yapıyor ve suyu içtikten sonra boş bardağı uzatıyor, şaşkınlığının farkında, yüksek kaşlarıyla bana bakıyor. Onu sahte kokteyllerle değiştiriyorum. "Sana söyleneni yaptığında işlerin ne kadar kolaylaştığını görüyor musun?" Bunu yalanlaması için ona bir an bile vermiyorum, çocuklara doğru dönüyorum, elimi dizinden ayıramıyorum ve ayırmak istemiyorum.

"Sam haklı," diyor Drew.

Kaşlarımı çatıyorum. Ne kaçırmışım? "Hangi konuda?"

"Sarah," diye devam ediyor Drew. "O bağları koparmalısın, dostum." "Sarah'ya nasıl ulaştık?"

"O sana aşık," diye devam ediyor. "Ava bunu görmeli. Kadınlar bu tür şeyleri bilir. Ve onunla yattığını öğrenirse Tanrı yardımcın olsun."

"Biliyor," diye iç geçiriyorum ve iki adamın da geri çekilmesine neden oluyorum. *Kadınlar bu tür şeyleri bilir.* Bu doğru değil mi?

Çocukları bırakıp Ava'ya dönüyorum. Kate onu yeterince oyaladı. Eminim ofisimdeki tartışmamızın tüm kanlı ayrıntılarını ve neden tartıştığımızı biliyordur.

Ava'yı öpüyorum, tabureden kaldırıyorum ve onu bacaklarımın arasına, kollarını omuzlarıma koyarak yerine oturtuyorum. O bana bakıyor, biraz meraklı, odanın geri kalanı da *bana* bakıyor, biraz şaşkın. Umurumda bile değildi. Ava'nın buna ihtiyacı var.

Ona iyi olup olmadığını sordum, o da bana mükemmel olduğunu söyledi. Onu eve götürdüğümde ben de mükemmel olacağım. Kate fotoğraf makinesini bize doğrultuyor ve birlikte hiç fotoğrafımızın olmadığını fark ediyorum. Bir tane bile değil. Ava'nın tek başına yüzlerce fotoğrafı,

ama hiçbirimiz birlikte değiliz. Bu kaçırmaya hazır olduğum bir fırsat değil, bu yüzden Ava'yı kollarıma geri atıyorum ve ona tecavüz ediyorum. Bu fotoğraf en sevdiklerimden biri olacak. Bunu biliyorum. "Benim için gülümse bebeğim," diye mırıldanıyorum boğazına doğru ama o gülümsemiyor. Gülümsemekten çok daha güzel bir şey yapıyor. Geri çekiliyor ve sanki bu dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakıyor. Sonra beni öpüyor ve onu dudaklarımdan kurtarmadan önce birkaç dakikalığına doyuyorum, uykulu gözlerini ve sersemlemiş yüzünü takdir etmek için bir saniye ayırıyorum, onu taburesine geri koymadan önce elini sahte kokteylle dolduruyorum ve çocuklara doğru dönüyorum. "Siz ikiniz hâlâ burada mısınız?" Aralarına bakarak sordum.

"Uzun sürmez. Dans etmek istiyor," diyor Sam, kaşlarını kaldırarak. "*Dans* etmeden önce." İçkisini bırakır ve Kate'i yakalar.

"Ava, dans et," diye bağılıyor ve ben kendimi Sam, Drew ve Kate'in gecesinin başlangıcının ortasına koymak istemediğimden ve Ava'nın da istemediğinden oldukça emin bir şekilde sönüyorum.

Ava'ya doğru bir adım atıyorum, onu gitmemiz gerektiğine ikna etmeye kararlıyım, o sırada emlakçı Chris'in yaklaştığını görüyorum.

Drew inliyor. "Kafasına bir tabure koymadan önce gidiyorum."

Gülüyorum ve elimi uzatıyorum. "İyi akşamlar," diyorum ve Drew'un aceleyle gidişini izliyorum.

"Sana söylemeliyim," diyor Chris titreyerek. "Harika bir gece oldu." Eğiliyor. "Ve daha da iyi olmak üzere."

"Senin adına sevindim."

"Yani," diyor, kesinlikle sallanarak. Yanından geçip Sarah'ya bakıyorum, o da başını sallayarak beni anlıyor. Onu izle. "Bu akşam kolundaki güzel kim Ward?"

"Bu Ava O'Shea." *Yakında Ava Ward olacak.* "Lusso'nun iç tasarımcısı." Onunla tanışmadı mı?

"Elbette," diye düşünüyor. "Bu ayrıcalığa hiç sahip olamadım. Onu lansmanda gördüm ama kendimi tanıtmaya fırsatı bulamadım. Bir keresinde oradaydı."

bir dakika, bir sonraki değil. Sanırım meşguldü."

Kendi kendime gülümseyerek hafifçe başımı sallıyorum. "Evet, meşgulüm." Banyoda becerilmek. Benim tarafımdan.

"Beni tanıştıracak mısın?" diye soruyor Ava'yı gözlemlediğini gördüğümde.

"Evet, seni tanıştırayım." Ava'nın bu tarafa baktığını gördüm. "Ava, bu Chris." Kısa keselim. "*Lusso*'nun emlakçı vekiliydi."

Yavaşça taburesine yaslanmadan önce bir an için gözlerinde bir farkındalık belirdiğini görüyorum. *Hayır bebeğim, ben de ondan hoşlanmıyorum.* "Merhaba," diyor kibarca, elini uzatarak. Keşke yapmasaydı. Chris'in nerede olduğunu bilmiyoruz ve kabul ettiğinde ona bir adım daha yaklaşıyor. Her şeyi çok yanlış anlıyor ve ellerine tekrar bakarken omuzlarımı deviriyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum." Ava gülümsüyor ve sonuç olarak ben de gülümsüyorum. *Yalancı.*

"Benim için büyük bir zevk." Chris bir adım daha yaklaşıyor. Gülümsemem düşüyor. "Bu elbiseye bayıldım."

Evet, bu kadar yeter. Chris'in omzundan tutup onu çekiştiriyorum, içeri girip Ava'nın taburesini alıyorum ve onu kucağıma oturtuyorum. "Chris, ellerini ve gözlerini kendine saklasan iyi edersin," diyorum, John'un çevremde biriyle konuştuğunu görüyorum ama dikkati bölünmüş, yarısı benim üzerimde, barı kan gölüne çevirmek üzere olmadığımdan emin olmak istiyor. "Bunu yaparsan bacaklarını kırmayabilirim, anladın mı?"

Ava ile bana bakıyor, sarhoş gözleri açılıyor ve özür dilerken ayılıyor. "Onun adil bir oyun olduğunu düşünmüştüm."

"Affedersiniz?" Ava sıcıyor.

Lanet olsun, dostum, kapa çeneni, yoksa hanımın seni mahvedecek.

Ama o haklı. Tarihsel olarak, Malikâne'nin odalarında dolaşan her kadın genellikle adil bir oyundur. "Şimdi siktirip gitmeni öneririm," diye uyarıyorum onu sakince, bir yandan kaslarımı gevşetmeye çalışırken bir yandan da herkesin iyiliği için Ava'yı kucağımda tutuyorum.

Chris'in kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp uzaklaşmasını izliyorum ve Ava bana bakıyor. "Katil mi?" diye soruyor, hissettiğinden çok daha sakin bir şekilde.

"Ölümcül," diye homurdanıyorum, barda kalan her erkeğin görmesini umarak yüzüne tapıyorum.

"Bütün kadınlar adil bir oyun mu?"

Ve işte yine başlıyoruz. Meraklı olmak istemeyen Küçük Bayan Meraklı. "Cinsel açıdan maceraperest değilsen Malikane'ye katılmazsın."

Yüzü hafifçe buruşuyor, bakışları alt katta kalan üyelerin gülüp sohbet ettiği, öpüşüp okşadığı bara doğru kayıyor. "Üyelik ne kadar?"

Kendi kendime gülümsüyorum. Bayan O'Shea *babasının* ne kadar zengin olduğunu anlamak üzere. "Neden, katılmak mı istiyorsunuz?" Boynunu ısırarak soruyorum.

"Olabilir."

"Alaycılık size yakışmıyor, bayan. Kırk beş."

"Bir ay mı?"

"Hayır," diyorum gülerek. "Büyük bir yıl."

"Kahretsin," diye nefes alıyor, yüzünün yan tarafını ağızma doğru itiyor, kulağını kemirip kendimi yukarı doğru esnettiğimde kıvranıyor.

"Ağız."

Kucağımda kaskatı kesiliyor, sanki benim evimde tahrik olmak yasakmış gibi içinde biriken şehveti geri itmeye çalışıyor. Bunun için artık çok geç. Sonra kıpırdamıyor ve ben ne olacağını çok iyi biliyorum. "Kate bunu ödüyor mu?"

"Ne düşünüyorsun?" Ödeme yapan üyelere herhangi biri, diğerlerinin, açıkça söylemek gerekirse, bedavaya tekme attığını öğrenirse anarşi olur.

"Sam. Sam ödedi."

"Arkadaşımın fiyatlarıyla
tabii ki." "Keşke
reddetseydin."

"Ava, Sam ve Kate'in ne yaptığı onları ilgilendirir." *Ve görünüşe göre şu anda Drews.*

"Kaç üye var?"

Yirmi sorusuyla eğlenerek başının arkasını inceliyorum. Ava'yla bu kadar rahat bir konuşma yapabileceğimi hayal bile edemezdim. Yüzünü görmem gerek. Gözlerini. Bu yüzden başını omzuma doğru çevirip bana bakmasını bekliyorum. "Birileri çok meraklı, buradan nefret ettiklerini düşünürsek."

Yanağını gagaladığımda omuz silkiyor. "Meraklı değilim."

Hayır, hiç de değil. Sadece merak ediyorum ve bu hoşuma gidiyor. Belki bir gün Malikâneyi bile kabul edebilir. Belki de kabul etmez. Kabul etmese bu kadar kötü bir şey olur mu? Onun düz karnını düşünüyorum. Burası bir çocuk için uygun bir yer değil. Burası bir çocuğun babası için bile bir yer değil, özellikle de evli biri için. Ya da bir anne için, bu konuda. Coral ve Mike'ın da kanıtladığı gibi, burası bir çiftte göre değil. Peki ben burada ne halt ediyorum? Barın etrafına bakıyorum. Carmichael'ın uzak köşedeki kadife koltukta uzandığını gördüm, bir elinde içki, diğerinde bir kadın. Mobilyanın bir parçası gibiydi. Hayatı sorunsuz yaşıyordu. Ama bunu yapmak için alkole ihtiyaç duymuyordu.

"Son sayıma göre," diyorum sessizce. "Sanırım Sarah bin beş yüz küsür demişti." Carmichael öldüğünde beş yüz üye vardı. "Ama şu anda hepsi aktif değil. Bazılarını bir aydan diğerine göremiyoruz, bazıları birileriyle tanışıp bir ilişkiye başlıyor, bazıları da tüm bu sahneye ara veriyor."

"Restoran ve bar dahil mi?"

"Hayır. Bar ve restoran ayrı bir varlık. Bazı üyeler burada haftada dört ya da beş kez kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği yiyor. Tüm yemek ve içecekleri üyeliklerine dahil etseydim fazla para kazanamazdım. Aylık olarak ödedikleri hesapları var." Malikâne hakkında konuşmayı bitirdim. Ama Ava'nın daha bitirmediğini biliyorum. Daha fazlasını istiyor ama bunu asla kabul etmeyecek. "Arkana dön, seni görmem gerek." Ona yardım ediyorum.

ve gözlerini, her zaman çok etkileyici, çok anlamlı bulduğum gözlerini gördüğüm anda hemen anlıyorum. Tartışmasız bir ilgi. "Üst katı görmek ister misiniz?" Yoksa yanlış mı anladım? Bilmiyorum. Hafif nefes kaybı bile bana bir şey söylemiyor. Ava bana bakarken ben dalgın ve gergin bir şekilde bekliyorum. Karar vermeye çalışıyor - görmek isteyip istemediğine değil, istediğini şimdi çok net görebiliyorum. Kabul edip etmemeye karar veriyor. Ofisime ve hayatıma girdiğinde kim olduğumu bilmek istiyor. Ona buranın her santimetrekaresini gösterebilirim ama yine de o zamanlar kim olduğumu bilemez. Ben ona söyleyene kadar bilemez. Kim olduğumu, nerelere gittiğimi, neler gördüğümü.

Ne yaptım ben?

"Tamam," diyor sonunda, çok sessizce, sanki itiraf etmekten utanıyormuş gibi. Onu bu akşam buraya getirmek gibi aptalca bir karar hatası daha yapıp yapmadığımı merak ederek sadece başımı sallayabiliyorum. Bu iki yoldan birine gidebilir.

Ava'nın görüldüğü kadar endişeli hissederek ayağa kalkıyorum ve bizi bardan dışarı, merdivenlerden yukarı ve sahanlığa doğru yürütüyorum. Yavaşça ilerliyorum, fikrini değiştirmek için zamanı olduğundan emin oluyorum, bir yandan da buna da bir son vermeli miyim diye düşünüyorum. Yine de bunu yaparsam Ava'nın merakını daha da körükleyeceğimi biliyorum. Daha çok görmek isteyecek.

Ortak odaya çıkan merdivenlerin dibinde durup ona bakıyorum. "Önümüzdeki hafta bunlara başlamamız gerekiyor," diyorum ve dikkatini bir an için oymalı ahşap kapılardan uzaklaştırıyorum. "Hazır mısınız?"

Hazır mıyım?

Zihni açıkça aşırı hızlanıyor. Ne görecektir? Onu hangi zevkler bekliyor? Bazılarını iğrenç bulacağını biliyorum. Bu iyi bir şey. Burası Ava'nın yeri değil ve onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu. Bazılarından tahrik olacağını biliyorum. Bu insan doğası. Ama her şeyin ötesinde *görmesini* istediğim şey, artık bunu istemediğim. Şallardan, kelepçelerden, göz bağlarından bahsetmiyorum. Karışıklıktan bahsediyorum.

Onu. Sadece onu istiyorum. Kendimi paylaşmak istemiyorum.

Onun bedenine giriyorum ve bana bakıyor. Merakla. Bu çok yaygın. "Merak ediyorsun."

"Evet."

"Bu kadar endişeli olmana gerek yok. Ben seninle olacağım, sana rehberlik edeceğim. Eğer ayrılmak istersen, tek bir kelime söyle ve oradan çık."

Başını sallıyor, elini sıktığımda sıkıma karşılık veriyor ve yavaşça merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlıyorum. Şimdiden duyabiliyorum. Zevk iniltilerini, tutkulu acı çığlıklarını. Ne göreceğini anlatmaya başlıyorum, onu hazırlıyorum. "Unutmamanız gereken önemli bir şey var ki, her şey tüm taraflar anlaştığı için gerçekleşiyor. Sadece bu odada olman, bu eylemlerden herhangi birine katılma arzunu göstermez. Katılacağınızdan da değil. Her erkeğin size yaklaştığında sonuçlarının ne olacağını bilmesini sağlamayı görevim haline getiriyorum." Düşünceli bir şekilde gülümsüyorum. "Bir not gönderebilirim."

Hafif kahkahası gerginliğimi azaltıyor ve gerçekten minnettarım. Şaka yaptığımı sanıyor. Şaka yapmıyorum.

Kapıya ulaşıyorum, bir elimi tahtaya koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Hayatımın aşkına, beni bulmadan önce kim olduğumun büyük bir kısmını göstermek üzereyim, hiçbir engel tanımadan. Burası Malikâne ve kusursuz dış görünüşünün altında seks yatıyor.

Sesler daha zengin, daha yüksek, daha tutkulu hale geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum, buna hazırım. Bu ona verebileceğim bir parçam. Bu cevaplayabileceğim bir soru. Bu, onun sisteminden çıkması ve benim de tüm bunların benim için hiçbir şey ifade etmediğini pekiştirmem için. Asla olmadı, gerçekten, sadece kaçış. Ve artık kaçmama gerek yok.

Onu yanıma çekiyorum ve her şeyi kavramak gibi ürkütücü bir göreve başlamasını izliyorum. Dekor, insanlar, kıyafetsizlik, herkesin garip rahatlığı, bazıları sohbet ediyor, bazıları gülüyor.

Müzik.

Bana sarılışı daha da sıkılaşıyor ve gözlerimi ondan kısa bir süreliğine ayırıyorum, birkaç selam veriyorum, kadınların giyinik bedenime baktıklarını, kaşlarının kalktığını görüyorum. Erkeklerin Ava'ya baktığını görüyorum. Ona iyi olup olmadığını soruyorum, bizi durduruyorum, yaklaşıyorum, erkeklerin durumu anladığından emin oluyorum. Başını sallıyor, sessiz ve aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Onun yaşamadığını söylemek istiyorum. Gerçek şu ki, yaşamayan benim. Ondan çok daha yaşlı olmama rağmen. Seks ve sapkınlık dünyasına dalmış olmama rağmen. Multimilyoner olmama rağmen.

Ben yaşamadım. Sadece yavaş yavaş öldüm. Bu artık değişiyor.

Sol tarafımıza bakıyorum ve Caitlin'i görüyorum, Manor'un genç üyelerinden biri, aristokrasiden gelen bir avukat, gözleri bağlıyken ve bir St. Hevesli bir at binicisi. Bir ya da iki kırbacı sever. Kentli bir avukat olan Wesley, kırbacın ucuyla tenini okşarken o kadar da belli olmuyor. O kırbacı o seçti. En iyisi. En keskin ısırtığı olan.

Ava yanımda kıpırdanmaya başlıyor ve kendi kendime gülümsüyorum, ona hızlıca bir göz atıyorum, sanki izlediği için yargılanacağını düşünüyormuş gibi gözlerinin fırladığını görüyorum. Hayranlıkla. Keyif alıyor.

Burada kimse onu yargılamaz.

Wesley Caitlin'i tatmin ediyor, Caitlin inliyor, kıvranıyor, Wesley inliyor ve hırlıyor ve aralarında birçok kişinin ilgisini çekiyorlar. Etrafıma bakıyorum. Son yirmi yılda bu odada kaç kez bulundum? Kaç kez burada uyanıp bir önceki geceyi hatırlamaya çalıştım? Kim olduğunu. Ne yaptığımızı. Hiç burada olup da aklım başımda olmamıştı. Ava'yı burada bulduğumda bile. Malikânenin gerçekte ne olduğunu öğrendiği o korkunç gün. Çünkü endişeden deliye dönmüştüm. Aklımı kaçırmıştım. Yüzündeki dehşet ve tiksintiden başka bir şey görmedim.

Ama şimdi? Korku ya da iğrenme görmüyorum. Merak görüyorum. Hayranlık. Bu odayı bulduğunda, dehşeti ve tiksintisi

Ben. Malikanem değil. Çünkü onu kandırmıştım.

Ava'nın tekrar odaya baktığını görünce bu düşüncelerden uzaklaşıp elini sıkıyorum ve Caitlin ile Wesley'e başımı sallayarak onu izlemesi için cesaretlendiriyorum.

Tıpkı Wes'in Caitlin'in en sevdiği kırpıcıyı döndürdüğü gibi. Buranın onun büyüsunü kaybedebileceğim yer olduğunun çok farkındayım - arzunun yükseldiğı ve acı ile zevkten oluşan bir kokteyle dönüştüğü yer. Wes vücudunun hatlarını izlemeye başlıyor, onu çalıştırıyor, sabırsızlandırıyor. Bu oda, içindeki insanlar, ilerleyen eylemler. Şimdiye kadarki en net halleridir. Ama hiçbir yer yanımdaki kadın kadar net değil. Ava'nın sıcak eli sertleştğinde merakla başımı kendime doğru eğiyorum ve az önce inlediğini duyduğumdan oldukça eminim. O bana bakarken ben de ona bakıyorum. Tahrik olmuştu. Ne olacağını biliyor mu?

Wes kırbacı Caitlin'in kışına indirdiğinde irkiliyorum ve Ava dönüp yüzünü göğsüme koyarak saklanıyor. Onu orada tutuyorum, kırbacın bir başka şaklaması havayı delip geçerken başının arkasına bakıyorum. O daha derine gömölüyor, ben onu daha sıkı tutuyorum. Malikânenin acı tarafı hiçbir zaman bana göre olmadı. Kendime her zaman yeterince işkence ettim, bunun için başkalarının yardımına ihtiyacım yoktu, başkaları derken Sarah'yı kastediyorum. Ve Sarah'nın kırbacına boyun eğmek, onu sevebileceğimi söylemek kadar iyi olurdu.

"Bu sana göre değil," diyorum sessizce, Malikâne'nin çeşitli hanımlarının bu tarafa baktığını görünce. "Hadi devam edelim." Elini tutuyorum ve bana hangi parçanın çaldığını sorarken uzaklaşıyorum.

"Enigma." Yıldönümü gecelerinde ortak salonun müdavimlerinden. "Seni azdırıyor mu?"

Ava homurdanarak inkar ediyor, yanakları kırmızının derin bir tonuna bürünüyor ve parmakları saçlarına dalıyor. Çok komik. Kendini ele verdiğini anladığında sırtarak elini başından çekiyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum," diyerek yüzüne doğru eğildim. "Bunların hiçbirisi asla olmayacak

bizimle." Ben onunkini değerlendirirken o da benim vücutumu değerlendirerek bana yukarıdan aşağıya bakınca ona arsızca bir göz kırpıyorum.

"Peki ya diğer şeyler?" diye soruyor ve hemen dikkatimi yeniden çekiyor. Bunu biliyordum. Tahrik oldu. Ama onu tam olarak ne tahrik ediyor? Atmosfer mi? Müzik mi? Seyirciler mi?

"Seni kimseyle paylaşmıyorum Ava," diye onaylıyorum. "Gözleriyle bile."

Marcus, Paco, Tim ve Marina'yla yüzleşmeden önce gülümsüyor ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı kesinlikle bilmiyorum. Hepsi teşhirci, hepsi şehir tüccarı, hepsi küstah. Ve sanki sessiz değerlendirmemi destekliyormuş gibi, kürklü bir battaniyenin üzerine yayılmış Marina bana bakıyor, dudaklarını yalıyor ve ben başımı sallıyorum, nefesimin altında gülüyorum. Gözleri beni davet ediyor. Vücudu beni davet ediyor.

Hepsi içeri giriyor, ona tapıyorlar ve onu, kendilerini, seyircileri tatmin etmeye başlıyorlar. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp Ava'ya bakıyorum ama onu izlediğimi fark edince hemen gözümü kaçırıyorum. Görünüşe göre nefret ettiği bir şeye bu şekilde tepki verdiğini görmek garip bir şekilde büyüleyici. Bu da beni tekrar onun tiksintisine götürüyor. *Hepsi benim için.* Ne gördüğünü anlamak için dikkatimi Ava ile sahne arasında bölüyorum. Marina'nın gözleri sık sık benimkilere takılıyor ve her seferinde Ava'yı daha yakına çekiyorum. Bir mesaj. Sorun şu ki, buradaki kadınlar olabildiğince cesur. Ne istediklerini biliyorlar ve bunu ifade etmekten korkmuyorlar.

Grup arasında işler aceleye gelmeye başlıyor ve Marina gözle görülür bir şekilde gerilmeye başladığında, Ava'nın da gerildiğini hissediyorum.

Marina öpülüyor, yalanıyor, emiliyor, vücudunun her yeri bir tür dokunuşa maruz kalıyor ve bağlarla savaşıarak aklını kaçırıyor. Sert bir şekilde boşalıyor ve herkesin onunla birlikte nefesini tuttuğunu ve patladığında bıraktığını hissedebiliyorum. Ben hariç. Ve Ava. Kendi kendime gülümsüyorum. Ama Ava'nın alnında küçük bir kaş çatma endişesi belirdiğinde ve odanın etrafına göz gezdirdiğinde gülümsemem kayboluyor. Aklından tam olarak ne geçtiğini bildiğim tek anlardan biri bu ve sanırım onu buraya getireceksem bu kaçınılmazdı. Ve gerçekten de getirme sebeplerimden biri de buydu.

Bu Ava değil. Dikkatini çekiyorum ve ellerini tutup yüzüne bakarken bana bakıyor. "Sen teşhirci değilsin Ava," diyorum etrafımızdaki çeşitli çıplak insanlara başımı sallayarak. "Ve bunun için seni daha çok seviyorum. Sen sadece ve sadece benimsin, ben de sadece seninim. Beni anlıyor musun?"

Dudakları bir parça titriyor, duyguları onu ele geçiriyor, ama bunun anlamı da çok büyük. Benim onun için delirdiğim kadar o da benim için deliriyor demek. Demek ki o da benim kadar ayrıcalık konusunda tutkulu. Sahiplenici. Korumacı. Keşe ikimizin de daha önce sevgilisi, erkek arkadaşı, sikiştiği biri olmasaydı. Keşe sahiplenmeye gerek olmasaydı. Keşe ikimiz de birbirimiz dışında tüm dünyaya görünmez olsaydık.

Onu kendime çekip sarılıyorum, sadece yakınımda olmasına ihtiyacım olduğu için değil, yüzümdeki ıstırabı görmesini istemediğim için. "Lanet olsun." *Kendine gel Ward.* "Seni ne kadar sevdiğimi anlatamam." Yüzümü saçlarına gömüyorum ve önümüzdeki birkaç saniye boyunca bana eşlik edecek sağlam bir Ava vuruşu alıyorum. "Hadi, seninle dans etmek istiyorum." Normal çiftlerin yaptığı gibi nispeten normal bir şey yapalım, her ne kadar normal olmaktan uzak olsak da. Eğildim, yüzümü yaklaştırdım ve başını geri çekti. "Eminim kontrol etsem ıslanmışsındır." Dudaklarını birbirine bastırıyor, onaylamamak için kendini zor tutuyor. Utanıyor. "Sadece benim için." Dudağını ısırarak tekrar arkasına bakıyor, daha fazlası için istekli, tam Marina dört ayak üzerine çevrilip Paco tarafından dövülürken Tim sikini ağzına sokuyor. Ah. n sevişme bitti. Ava'nın elini çekiyorum - başına gelecekleri görmesine gerek yok - ama kıpırdamıyor ve Marcus Marina'nın kıına ortalamadan daha büyük bir popo tıkacı soktuğunda irkiliyorum. Tapınma bitti. Artık o bir nesne. şimdi, çiğ, şehvetli bir sikiş ve geri durmak yok. Marina serbest bırakıldı. Sıra erkeklerde. Üçünün de.

Ava'ya bakıyorum, yüzündeki dehşet ve tiksintiyi görünce irkiliyorum. geri döndü. "Hadi, yeterince gördün." Tam olarak soracağını bildiğim şeyi sormadan önce beni buradan çıkar. Onunla dans et. Ona geride bıraktığımız şeyin artık benim istediğim şey olmadığını hatırlat. Bu

beni daha önce tahrik etmemişti, şimdi de etmiyor. Malikânenin odalarında dolaşırken gördüğüm tek şey fırsattı. Kadınların hiçbirine bakıp da tahrik olmadım, her ne kadar onlara aç gözlerle baktığımda şüphesiz tahrik olduğumu düşünseler de. Açlık kaçış içindi, bedenleri için değıl.

"Jesse?" Ava onu ortak salondan çıkarırken sesi küçük ve gergindi.

Gözlerimi kapatıyorum, nefes alıyorum, kendimi toparlıyorum, ona oraya gitmemesini söylüyorum. Bir kez daha hamlelerimden pişmanlık duyuyorum. Onu buraya getirmenin sadece merakını öldürmekle kalmayacağını, aynı zamanda ona karşı olan hislerimi de güçlendireceğini düşünmüştüm. Kendini yetersiz hissetmesini hiç istemedim. Bana bunu veremeyeceğini söylemesini istemiyorum. Bunu *istemiyorum*. "Sadece sana ihtiyacım var."

"Var-"

"Yapma dedim." Yürümeye devam ediyorum ama tanıdık bir çift meme yolumu kesince aniden duruyorum. *Tanrı aşkına*.

Natasha beni bir aşağı bir yukarı süzerek, "Biraz fazla giyinmişsin Jesse," diyor.

Ve artık yeter. Küçümseyici sözlerle, kışkırtmalara, sevdiğim kadına saygı gösterilmemesine bir an bile tahammül edemeyeceğim.

Natasha'nın çıplak bedeninin yanından geçip Ava'yı çekiyorum. "Biraz saygılı ol, Natasha." Ava'nın topuklu ayakkabı giydiğini bildiğim için adımlarımı rahat olduğum kadar hızlı atıyorum.

Ava arkamdan, "Ben de bir not göndermek istiyorum," diye mırıldanıyor ve tüm gergin kasları anında gevşiyor. Alaycılık şu anda ona çok yakışıyor.

"Sen nasıl istersen," diyorum küçük bir kahkaha atarak. Ve ciddiğim. Ona ne isterse vereceğim. İnişi dönüyoruz ve ileride John'u görüyorum, rutin bir kontrol yapıyor. "Sam? Drew?" Ağzımı açıyorum ve o da aşağıyı işaret ediyor. Lanet olsun, hâlâ çekimserler mi? Saatile bakıyorum. Saat on biri geçmiş.

Fuayeye inen basamakları çıkıyorum, artık üyelerin olmadığı bir alan. "Bir içki ister misiniz?" Bara yaklaştığımızda soruyorum.

"Lütfen."

Melankoli seziyorum ve düşüncelerini okumaya çalışarak yüzünü inceliyorum. Bu sürekli bir meydan okuma.

"Beni neden oraya götürdün?" diye soruyor. Aniden onu okuyabiliyorum. Düşüncelerini değil ama yüz ifadesini. Suçlayıcı.

"Sana karşı daha açık olmamı istiyorsun," diyorum sessizce. Ve onun sürekli Malikânenin kötü şöhretli odalarını merak etmesini istemiyorum. Bir daha asla adım atmayacağım odaları.

"Bir daha asla oraya gitmek istemiyorum." "O zaman çıkmayacaksın."

"Ve senin de oraya gitmeni asla istemiyorum."

Ve işte gerçek sorunumuz. Sorun benim. Sadece benim. Beni duymazsa onu nasıl rahatlatabilirim ki? "Oraya çıkmama gerek yok," diyorum nazikçe. "İhtiyacım olan her şey dokunma mesafesinde duruyor ve onu bu kadar yakın tutmayı planlıyorum."

Başını sallıyor. Yutkunuyor. Göz kırıyor. "Teşekkür ederim."

Neden bana teşekkür ediyor ki? "Sen Kate'i bul, ben de içkileri getireyim," diyorum yüzüne bakarak. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı var. "Git." Ona kapıya kadar rehberlik ediyorum ve yazlık odaya doğru yürüyüşünü izliyorum, Malikâne'nin her kadın üyesinin akıllı olmasını diliyorum. Akıllı ol ya da öl.

Bara doğru dönüp yüksek sesle nefes veriyorum ve Mario'nun gür İtalyan kaşları kalkıyor. "Sorma," diyorum yanaklarımı ovuşturarak. "Bir su alabilir miyim?"

Kelimeleri söylediğim anda bir tanesi önüme düşüyor. "Ya Ava için?" Parmaklarının arasında küçük bir boşluk ölçüyor. "Çok küçük bir tane mi?"

Gülüyorum, içkimi yudumluyorum, kurumuş ağzımı ıslatıyorum. "Çok küçük bile değil, Mario." Bardağı ona doğru kaydırıyorum. "Ve eğer sorarsa

Bu akşam bir tane daha, ..." Kaşlarımı çatarak devam ediyorum. "O şeylerin içine ne koyuyorsun ki?"

"Ah," diye şarkı söylüyor gülerek. "Bu bir sır. Luigi ve limonlu makarnası gibi." Burnuna vuruyor. "Gizli aile tarifleri."

"Doğru," diyorum, cebimde titreşen telefonumu çıkarırken. "Her neyse, dışarıda bırak." Ekrana bakıyorum, Coral'dan otele vardığını ve giriş yaptığını bildiren bir mesaj. Düşünceli bir şekilde telefonumu elimde çeviriyorum. Yolunun kesildiğini sanıyordum.

"Hey, Jesse."

Döndüğümde Niles'ı bir kanepeye yığılmış, biraz hırpalanmış halde buluyorum. "İyi misin?" diye sordum.

Sırıttıyor ve omzumun üzerinden baktığımda cıvıltısının nedeni anlaşılıyor. Göğüslerinden ayak parmaklarına kadar deri giysiler içindeki Sarah kırbacını şaklatınca irkiliyorum. "Ben sizi yalnız bırakayım," diyerek yanından geçip yazlık odaya doğru ilerliyorum. "İyi eğlenceler."

"Oh, yapacağız."

Duruyorum ve geri dönüyorum, onunla bir hesabım olduğunu hatırlıyorum. Hem de bir mezarlık dolusu. "Neden söyledin ki?" Ama ona seslenmenin ne anlamı var ki? Umurunda değil ve ben de onu umursamaya çalışmayı çoktan geçtim. Sadece ona cephane vermediğimden emin olmalıyım. Geri çekiliyorum, Sarah beni izliyor, başını eğiyor, kendini beğenmişliğinin bir kısmı kayboluyor. "Boş ver," diyorum. "İyi geceler." Yürüyerek uzaklaşıyorum ve dans pistinin kenarına varıyorum. Müzik gümbür gümbür çalıyor ve çocukları görüyorum. Gülümsüyorum. Bu ikisinin nesi var böyle? Kate ve Ava'yı görüyorum, normal kızların barda dans ettiği gibi dans ediyorlar. Buranın sahibi olduğumdan beri iki kadının arkadaş gibi dans ettiğini hiç görmemiştim. Sadece aralarına bir erkek sıkışmış olabilir. *Ön sevişme*. Bir zamanlar o bendim. Kendimi boş hissettirecek bir şey arıyordum.

Kalabalığın arasından sıyrılıp yanlarına varıyorum, çocuklara ilgiyle bakıyorum ve bu bakış ikisinin de kafasını aşıyor. Planda bir değişiklik mi oldu? Kate kaçtı mı? Sam bir şeyler hissettiğini mi itiraf etti? Drew onlara yalnız gitmelerini mi söyledi?

Ava'ya doğru ilerliyorum ve kendimi sırtına yapııştırıyorum, onu selamlıyorum, onu hissediyorum. "Seni kirleteceğim," diye ilan ediyorum, elbisesini dizlerinden indirip alıyorum, benimle birlikte eğilebilmesi için biraz kaldırıyorum ve kalçalarımı kışına doğru çevirmeye başladığımda, tam orada benimle birlikte, gülüyor, rahat ve mutlu.

Sadece biz, müzik, hareketlerimiz, bedenimin onunkiyle ne kadar kolay hareket ettiği ve onun ne kadar zahmetsizce beni takip ettiği. Bana ne kadar mükemmel uyuyor. Sadece dans. "Tanrım, seni seviyorum." Yüzünü öpücüklere boğuyorum, parçanın sona erdiğini fark ediyorum, bu yüzden onu tekrar yakınımına çekmeden önce bir burgu gönderiyorum, bizi hafifçe sallıyorum. "Daha dans edelim mi?"

"İç," diyor.

"Tanrına ayak uyduramazsın, tatlı baştan çıkarıcı." Pistin geri kalanı Stevie Wonder için çıldırırken, bizi olduğumuz yerde tutuyorum, neredeyse hiç hareket etmiyoruz, sadece dokunuyoruz. "Mutlu musun?" Bu sorunun nereden geldiğini merak ederek soruyorum. Tedirginlik mi? Onu üst kata çıkardıktan sonra endişelenmek mi? Şu anda mutlu, dans ediyor, nispeten normal davranıyor, baygınlık geçiriyor ve ben, Jesse Ward, Seks Malikânesi Lordu, ona bunu verebildiğim için çok rahatım. Ona her şeyi verebilirim.

"Delicesine," diyor beni içine çekerek. "O zaman buradaki işim bitti."

Bir süre boynuna sarılmama izin veriyor, bana ihtiyacım varmış gibi sarılıyor ve bu beni rahatlatıyor. Bana sarılması. "Baştan çıkarıcın susuzluktan ölüyor."

"Tanrı korusun," diye fısıldadım, bizi ayırarak. Ve bu uygun değil mi? Çünkü bizi hiçbir şey ayıramaz. Sadece ben. "Gel hadi, seni ihmal etmekle suçlanmak istemiyorum." Onu önüme koydum ve y e r d e n kaldırdım,

Birinin ellerini omuzlarımda hissetmeden önce sadece iki adım atmıştım. Gerildim. *Olamaz. Hayır. Yapma bunu.*

Vücudumda düzinelerce el varmış gibi hissediyorum, hepsi kirli eller, hepsinin orada olmaması gerekiyor. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, beni kimin pusuya düşürdüğünü görmeye çalışarak. "Çekil üstümden." Kıvranıp duruyorum, kulaklarım onların keyifli kıkırdamaları yüzünden kanıyor. Biri Trisha. Biri Mandy. Soluma bakıyorum, Marina'yı da görüyorum. Tanrım, orgazmını zar zor atlattı ve bir sonrakini arıyor. "Get o-" Ava'nın bize doğru geldiğini görünce duruyorum. "Siktir," diye nefes alıyorum, ellerinin hâlâ beni kavradığını hissederek. Öfkeli görünüyor. İğrenmiş. Saldırmasını bekliyorum. Ama saldırmıyor. Bu bir mesaj falan mı, belki de Ava'nın not almamı istediği bir ders, bilmiyorum ama sadece elini uzatıyor, tutmam için bana bakıyor, ben de tutuyorum. Tabii ki tutuyorum. Ve beni nazikçe kendine doğru çekiyor.

Benimkini.

Beni götürüyor, kendinden emin, sahipleniyor. *Beni* sahipleniyor. Ve bu cehennem kadar seksi. Üzerine çullanıp ayaklarını yerden kesiyorum, onu baştan çıkarıyorum. "Sahiplenici olmana bayılıyorum." Bunu kan dökmeden yaptığı gerçeğini görmezden geliyorum. Bu kesinlikle bana bir mesajdı. "Öp beni." Başını sallıyor, gözlerini deviriyor ama isteğimi yerine getiriyor ve ben kollarımda onunla bara doğru yürürken ağzını şımartmama izin veriyor.

"İşte." Onu oturtuyorum ve Mario'ya bir bakış atıyorum, o da gülümseyerek iki şişe su alıyor ve kendi spesiyalitesinden hazır bir bardakla birlikte uzatıyor. Alkol hariç.

"Mario, stoklar nasıl?" Oturuyorum ve rafları ve buzdolaplarını kontrol etmeden önce Ava'nın suyu iştahla içmesini şaşkınlıkla izliyorum.

"Ah, Bay Ward, bu akşam susamış üyeleriniz var. Yarın stok sayımı yapacağım. Pazar günü bir teslimatımız var."

"İyi adam." Dikkatimi Ava'ya ve boynundaki parıldayan elmasa veriyorum. Yorgun görünüyor, ısıltısının bir kısmını kaybetmiş. Çalkantılı bir gün geçirmiş. "İyi misin?"

Ben elması kurcalarken esnemesinin üzerinden "İyi," diyor.

"Seni eve götürüyorum. Uzun bir gün oldu." Bunca zamandır Manor'da olan bir viskiyi aramakla birkaç saat kazanabilirdik. İri adamın kusursuz eli omzuma değince irkildim.

"İyi misin kızım?" diye soruyor, Ava yine esneyip başını sallarken. Bir tuğla duvara çarptı. Tanrım, hafta sonunun geri kalanını hiçbir kesinti olmadan geçirmek için sabırsızlanıyorum. Yatakta. Banyoda. Mutfakta. Yemek, öpüşmek, sarılmak, sebze yemek.

John'a "Onu eve götürüyorum" dedim. "Yukarıda her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Arabanı çağıracağım." Telefonuna giden John bana bakıyor, başını sallıyor, gözlüğünün üstünden bakıyor. Benimle konuşmadan benimle konuşuyor. Ve ben onu duyuyorum, yüksek sesle ve net bir şekilde. *Bunu doğru yap. İyi yap. Yarın, ailesiyle tanışmak için zorlayacağım.*

"Kate'i görmem gerek," diye mırıldanıyor Ava, taburesinden kayarak inerken. Lanet olsun, bir yere yürürse yüzü düşecek. Hemen ona doğru uzanıp gitmesini engelliyorum ve John gülüyor.

"Sanırım onu Sam'le birlikte üst katta kaybolurken görmüş olabilirim."

Yani anlaşma devam ediyor mu? Drew'dan bahsetmedi ve içimden bir ses bana da bahsetmememi söylüyor. "Gidip veda etmek ister misin?" diye soruyorum ve o titriyor.

"Hayır." Kaşlarını çatıyor ve yanımdan geçip merdivenlerin hedonistik her şeye çıktığı fuayeye bakıyor. "Beni eve götür."

"Memnuniyetle," diyorum, oturduğu yerde neredeyse uyuyakaldığını görerek. John'a dönüyorum. "Yarın burada olmayacağım."

"Çünkü ailesiyle tanışacaksın, değil mi?" diyor sessizce.

"Cornwall'da yaşıyorlar John," diye fısıldayarak cevap veriyorum, Ava'ya dönüp bakarak. "Bir fincan çay içmek için uğrayamam. Ama Ava'ya sormadan önce onlarla tanışacağıma söz veriyorum."

"Yaptığından emin ol."

Taburenin üzerindeki Ava'ya bakıp mesafeyi kontrol ediyorum. "Polisi arayan Mike'tı," diyorum sessizce ve John başını sallıyor, oldukça vahşi görünüyor. Mike'ın yerinde olsaydım, sadece *benden* kaçmazdım.

"Ve Steve Cooke," diyerek bana halletmem gereken bir sorunu hatırlattı.

Hepsinin canı cehenneme. Bektan bir gün bile uzak kalamaz mıyım? Ama gevşek bir üye, etrafımızda olması gereken türden bir üye değil. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Konuş onunla. Dinlemezse, gider."

"Tamam. Bir dahaki gelişinde bana haber ver." *Lütfen yarın olmasın.*

"Onunla konuşacağız."

John başını sallıyor, yanımdan uzanıp Ava'yı yarı bilinçli halinden çıkarıyor. "İyi geceler kızım."

"İyi geceler, John," diye mırıldanıyor, tabureden aşağı sarkarak. "İyi geceler, Mario." Yanıma düşüyor ve onu dışarı çıkarırken bardan bir hediye çantası alıyorum, yıldönümü partisinden ... ilk ayrılan ben oluyorum. Çünkü eve dönecek bir şeyim var ve bu yer cehennemden daha iyi.

Onu arabaya bindirdim, vücudu artık işe yaramaz haldeydi, tüm enerjisini Malikane'nin kadınlarıyla savaşmaya harcamıştı. Ve Tanrım, beni gururlandırdı. Kapıyı kapattım ve binanın önüne baktım, eski, kireçtaşı tuğlalar aydınlanmıştı, her pencere parlıyordu. Çok güzel görünüyor. O kadar da güzel olmayan şeyler yapan güzel insanlarla dolu. Aşk güzeldir. Ve Malikane'nin duvarları arasında bunlardan hiçbiri yok.

Sadece karşılıksız.

Sadece sağlıklısız aşk.

Yalnız kalpleri gerçekten tatmin edemeyen sadece anlık şehvet.

Buraya her zaman ihtiyacım olduğunu hissettim. Şimdi ise koptuğumu hissediyorum. Yoluma çıkan diğer şeylerle birlikte bu da yoluma çıkan bir şey. Ve ondan kurtulabilirim.

Başımı sallıyorum, düşünceli bir şekilde, arabamın etrafında dönüp direksiyonun arkasına geçerken bu düşüncelere sahip olduğuma şaşıyorum. Ama Malikâne Carmichael Amca'nın bebeği idi. Eski, harap bir malikâneyi cinsel maceraperestler için lüks bir tatil köyüne dönüştürdü ve bunun getirdiği tek şey kalp ağrısı ve acı oldu. Bunu şimdi anlıyorum.

"En güzel günümü geçirdim," diye mırıldanıyor Ava, yarı yorgunluk yarı sarhoşlukla. "Bebeğim, en iyi günümü geçirdim, teşekkür ederim."

"Neden bana teşekkür ediyorsun?" diye sorar.

"Sana hatırlatmama izin verdiğin için." Arabayı çalıştırıyorum ve ağaçların altında, yolu aydınlatan spot ışıklarının arasında yavaşça ilerliyorum. Dikiz aynasına bakıp Malikane'nin uzaklaşmasını izliyorum. Ta ki kapılardan geçene ve tamamen yok olana kadar. En azından gözden kayboldu. Hayatımdan mı? Hayatım boyunca Malikane'ye bağlı kaldım. Garip bir şekilde hayat çizgim ve aynı zamanda mutlak çöküşüm oldu. Ona tutunuşumun kaydığını hissedebiliyorum ve kopuşumu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Dalgınlıkla Ava'nın eline uzanıp sıkıyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştirip tutunuyorum.

Onun için bu dünyadaki her şeyi feda edebilirim.

Malikane'yi bile.

Arabanın diğer tarafına bakıyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Uyukluyor.

Çok fazla zaman kaybetmişim gibi hissediyorum. Bu kadar yeter. Ama John'un söylediği ve benim de minnettar olduğum gibi, bunu doğru şekilde yapmalıyım.

Kapılardan geçip park ettim, motoru kapattım ve ona baktım. Dünya için kesinlikle ölü. Malikânenin kapısından çıktığımızdan beri öyle.

Kendimi dışarı atarak arabanın ön tarafına dolanıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. "Yüce Tanrım," diye fısıldıyorum, onu rahatsız etmeden gevşek bedenini koltuktan kaldırmaya çalışıyorum.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye mırıldanıyor, kollarını boynumda dolaştırıp bana tutunuyor.

"Yoksa ne olur?" Bizi Lusso'ya götürürken hafif bir kahkaha atarak soruyorum. Ama ensemdeki tüyler diken diken olunca keyfim kaçıyor ve durup Ava kucağımdayken cam kapıya dönerek dışarıdaki karanlığı tarıyorum. "Bu da ne böyle?" Sessizce soruyorum, damarlarımda bir soğukluk dolaşüyor, onları soğutuyor.

"Ne?" Ava uykulu bir şekilde mırıldanıyor.

"Bir şey yok, bebeğim. Uyumaya devam et." Burada dururken kendimi kaptaki bir balık gibi hissediyorum. Tekrar dışarı çıkıyorum, otoparkı tarıyorum, dinliyorum. Tek tük arabalar, uzaktan gelen birkaç sevinç çığlığı. Adımlarımı geri geri atarken gözlerim doğal olarak dalıyor ve asansöre doğru yürürken sürekli omzumun üzerinden bakarak dönüyorum.

"İyi akşamlar Clive," diyorum, son bir kez bakıyorum, karanlıkta bir şey görebildiğimden değil. Paranoyak mı? Hiçbir şeyi bir şeye dönüştürmek. Yine mi?

"Bay Ward," diyor Clive, masasının arkasından çıkıp kucağımdaki Ava'ya bakarak. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır." Tekrar omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Onu ben alırım. Teşekkürler." İçeri giriyorum ve Ava'yı yatırmak için bir dizimi kaldırırken bir elimi de şifremi girmek için serbest bırakıyorum. "İyi geceler."

Şapkasını çıkarıyor ve kapılar kapanıyor. Delirecekmişim gibi hissediyorum. *İronik.*

Bizi çatı katına çıkarıyorum, kapıyı kilitliyorum, nadiren yaptığım bir şey - buna gerek yok, çünkü kapıcılar ve özel asansör var - ve katta dolaşıyorum, her odayı kontrol ediyorum, bunu yaparken Ava'yı taşıyorum. Neden? Kimi bulacağımı sanıyorum? "*Gerçekten* aklımı kaçırıyorum." Ava'nın kollarımda kırırdadığını hissederek yukarı çıkıyorum. Onu yukarı taşıırken aşağı bakıyorum ve gözlerini açmak için mücadele ettiğini görüyorum.

Gülümsüyor, daha sıkı sarılıyor. "Çok yakışıklısın, Jesse Ward artık tanıdığım bir yaşta."

Kıkırdıyorum. "Ve sen de harikası, bayan." "Ağzından çıkana dikkat et."

"Hayır."

"Tamam."

Onu dikkatlice yatağa yerleştiriyorum ve homurdanarak yan dönerken kravatımı çekip gömleğimin üst düğmesini açmak için uzanıyorum. "Gel bakalım sen." Kravatımı atıyorum ve kalçasından çekiyorum. "Hadi seni şu elbiseden kurtaralım."

"Bırak onu."

"Sizinle tamamen giyinik olarak yatmayacağım, bayan. Asla yatmam. Buraya gel." Gevşek ellerinden tutup yatağın ucuna kaldırıyorum, diz çöküp ayakkabılarını çıkarıyorum, sonra da ayağa kaldırıyorum. Elbisesini inceledim, önünü, üstünü

geri. "Bu şeyi nasıl çıkarıyorsun?" Dantelin etrafını yoklamaya başlıyorum, Ava işaret edene kadar fermuarı gösteren bir şey bulamıyorum.

Onu çözdüm ve elbise yere düştüğü anda yutkundum. Aman Tanrım. Daha fazla dantel. Seksi dantel. Narin, zevkli danteller. Göğsüme çarpıyor, içime düşüyor. "Sanırım seni bununla bırakabilirim," diyorum, ellerim beline düşüyor. Kendimi fazla kaptırmamak için ciddi bir zihinsel savaş veriyorum. Hiçbir işe yaramıyor.

Sadece burada olmak dışında. Ve bu işe yarar. Her zaman işe yarar. Onu banyoya götürüyorum ve dişlerini fırçalarken uykulu gözlerle beni izliyor, acele etmiyorum, işini iyi yaptığımdan emin oluyorum. Söylediğimde tükürüyor, alt dudağında bir macun izi bırakıyor, ben de seve seve siliyorum. Hata. Başparmağımı emdiğim anda yorgun gözleri ışıltısını geri kazanıyor ve beni içine çekiyor.

"Biri mi uyandı?" Dudaklarımı onunkilere bastırıp nanenin tadına bakarak soruyorum.

"Bu sensin. Bu içgüdüsel." Eli sikime doğru iniyor ve beni okşuyor, ama yavaş ve durgun. Yorgun. Sevişmek için tüm hafta sonumuz var ve seviştiğimizde tamamen uyanık olmasını tercih ederim.

"Bunu söyleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi" -saçlarını yüzünden çekiyorum, bayılmak üzereyken uyanık görünmek için verdiği mücadeleye gülümsüyorum- "ama bu gece seni götürmeyeceğim." Buna cevabı kalçalarını uyuşuk bir şekilde bana doğru esnetmek oluyor. "Hayır." Banyodaki pencereye bakıyorum, dışarıyı göremiyorum. "Makyajını temizlemek ister misin?"

"Beni inkar mı ediyorsun?" diye soruyor.

Oh, ironi. "Sanırım öyleyim. Kimin aklına gelirdi ki?" Bir yüz bezi alıp ıslatıyorum ve yanağına götürüyorum. "Bana o güzel yüzünü göster." Bakalım öfkesini temizleyebilecek miyiz?

"Ama doğru düzgün arkadaş olacağımızı sanıyordum?"

"Arkadaş değil miyiz?"

"Hayır, değiliz."

"Oh?" Bu benim için yeni bir şey. "Arkadaş olmadığın birine sarılır mısın?"

Elleri kıcıma indi ve beni tekrar içine çekti. Bu sefer onu durduramıyorum. Başı geriye düştü ve bana baktı. Gülümsemem. Durdurulamaz. Sadece ona bak. Benim. Hepsi benim. Ve en iyisi? Olmak istiyor. "Olabilirim," diyor uykulu bir şekilde, "eğer arkadaşım olmayan kişi sabah benimle arkadaş olacağına söz verirse."

Kolay bir anlaşma. Onu üniteden çıkarıp yatak odasına götürüyorum, çınlıplak soyuyorum ve ben soyunurken onun da içeri girmesini işaret ediyorum, kıyafetlerimi Ava'ninkilerle birlikte bir yığın halinde bırakıp onunla birlikte içeri giriyorum. Üzerime sürünüyor ve yerleşiyor. Yerini bulmak için asla çok yorgun değil. Üzerimde. Bana yakın.

Saçlarını yüzümden uzaklaştırıyorum ve ona sarılıyorum, okşuyorum, başını öpüyorum, onu içime çekiyorum. "Yarın," diye fısıldıyorum, "Kate'in evinden tüm eşyalarını alacağız." İtiraz etmiyor. "Pazartesi günü Patrick'e söyleyeceğiz ve bence ailenin benim sadece bir arkadaştan fazlası olduğumu bilmesine izin vermelisin." Buna ne diyeceğini bekliyorum.

Hiçbir şey alamadım.

Hiç şaşırmadım. Bu konuda ayak sürüyor, söz vermiyor ve bunun nedeni şu anda çok yorgun olması değil. Sabah konuşuruz. Bir plan yaparız. Ona evlenme teklif etmeden önce ailesiyle tanışmalıyım. Ava onlarla görüşmemi engellerse, meseleyi kendi ellerimle hallederim.

John çok sevinecek.

Ona bakıyorum, yüzünün göğsüme gömüldüğünü, ağzının açık olduğunu görüyorum ama onu hareket ettirmiyorum. Henüz kıpırdatmadım. Beş dakika daha bekliyorum -beş dakika bana beş saat gibi geliyor- sonra onu uyandırmamaya azami özen göstererek kollarını ve bacaklarını kendimden uzaklaştırmaya başlıyorum ve takım elbisemin ceketinden telefonumu alıp aşağıya inmeden önce kolyesini dikkatlice çıkarıyorum, çalışma odamda durup elması kasaya koyuyorum.

Çatı katından çıkarken kapıyı arkamdan kilitledim ve fuayeye indim. "Bay Ward." Masasına ulaştığımda Clive yorgun bir ifadeyle bana bakıyor. "Kıyafet önerebilir miyim?"

Yaşlı keçiye hafifçe
gülüyorum. "Göğsündeki ne?"

Ava'nın oraya koyduğu çürüğe bakıyorum. Beni işaretliyor. "Yok bir şey Clive." Omzumun üzerinden dışarıdaki karanlığa bakıyorum. "Güvenlik gayet iyi çalışıyor, değil mi? Kameralar, alarmlar vesaire?"

"Her zaman, Bay Ward."

Başımı sallayıp ona dönüyorum ama dışarıda hareket eden bir şey gözüme çarpıyor. "Neydi o?"

"Ne?"

Gidiyorum, karanlığa doğru koşuyorum.

Boxerlarım.

"Siktir!" Bir şeye çarptığımda ciyakladım.

Bir arabaya.

Lanet bir alışveriş arabası.

"Ahbap," diye bağılıyor biri, araba yan yatıp yatak takımları, çantalar ve kim bilir daha neler otoparkın her yerine devrilirken.

Kendimi toparlayıp başımı sallayarak manzarayı seyre diyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, kaval kemiğimdeki acıdan irkiliyorum, önümdeki kıllı adama bakıyorum, kıyafetleri büyük ve tamamen kirli.

"Bay Ward." Clive dışarı fırlıyor, benimle evsiz bir adamın arasına bakıyor. Etrafımdaki zemini tarıyorum. Dünyevi eşyaları her yere saçılmıştı. "Oh hayır, yine mi sen?" Clive homurdanıyor.

"Kim demiştin?" Aralarına bakarak soruyorum.

"Mahalle sakinleri kapıdan girip çıkarken gizlice içeri girip duruyor.

Çöp tenekelerinin yanında kendine bir ev yapıyor."

"Siz insanlar gerçekten de iyi çöp atıyorsunuz." Adam eşyalarını toplamaya başladı ve ben de arabasını tekerleklerinin üzerine koydum.

"Tanrı aşkına." Yorganını arabaya attım. "Burada olmamalısın, dostum."

"Evet, hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın *dostum*." "Eminim," diyorum, cüzdanımı almak için cebime yöneliyorum. Kaşlarımı çatıyorum.

"Kıyafet giymen mi gerekiyordu?" diye soruyor arabasının sapını tutarak.

İçimden gülüyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "İyi geceler." Clive'ı serseriye uğurlaması için bırakıp fuayeye geri dönüyorum ve çatı katına çıkıp kapıyı açıp içeri giriyorum. Ve orada durup kendi kendime gülüyorum. Çok paranoyakça.

Merdivenlerden yukarı bakıyorum, rahat ve güvende olduğu yere. Ben ona sarılmadan. Bunu düzeltmem gerek. Ayrıca hayal gücümün benimle birlikte kaçmasına izin vermeyi bırakmalıyım.

Kapıyı kilitliyorum. Kontrol ediyorum. Sonra Ava'nın yanına, yatağımıza gidiyorum.

BEBEK GİBİ UYUYORUM, sıcak, çıplak tenimiz bütün gece birbirine değiyor. Hayatımın geri kalanında her gece bunu yaşayabileceğimi düşünmek? *Biriyle*. Benim olan biri. Kimsenin benden alamayacağı biri. Telefonuma uzanıyorum ve onun uyurken başka bir fotoğrafını çekme fırsatını yakalıyorum, gür, siyah saçları göğsümün her santimini sarıyor.

Ekranı açıp kamerayı ona doğrultuyorum, üzerimdeyken fotoğrafını çekerken gülümsüyorum, sonra arkama yaslanıp bina fotoğraf koleksiyonuma göz atıyorum. Onunla tanıştığımndan beri telefonumda başka hiçbir şey yok. Sadece Ava. Ava yürürken, Ava koşarken, Ava duş alırken, dişlerini temizlerken, uyurken, yemek yerken, düşüncelere dalmışken. Her birinde çok güzel.

Güzel ve benim.

Doğru yap.

Saate baktım. Altı buçuk. Kate'i arayıp Ava'nın ailesinin numarasını alabilirim. Ama onları günün bu saatinde arayıp kendimi tanıtırsam ve ardından kızlarıyla evlenmek istediğimi söylersem hiç puan kazanamayacağımdan eminim. "Siktir et." Bunu günün *herhangi* bir saatinde yaparsam brownie puanı kazanamam.

Önemli değil. Ben brownie puanı istemiyorum. Ava'yı istiyorum. Beni sevmek zorundalar çünkü Ava beni seviyor. Kurallar böyle. Onları kazanabilirim. Terlemeden. Peki neden gerçekten terliyorum? Ve kalbim çok daha hızlı atıyor

normalden daha mı fazla? Babasına sormak mı? Bu biraz geleneksel ve Ava ile ben geleneksel değiliz. Somurtuyorum. Gelenekselden daha iyiyiz.

Beklemek istemiyorum. Şimdi doğru geliyor.

Siktir git John.

Ava'yı üzerimden soymak gibi hassas bir işe girişiyorum, kıpırdandığında nefesimi tutuyorum, sakinleştiğinde ve altından kurtulduğumda tekrar nefes alıyorum. Sonra yatağın kenarında durup ona bakıyorum, ilk kez bunu nasıl yapacağımı merak ediyorum.

Hans'ın bana yönelttiği soru yağmurunu düşünüyorum. Ne zaman, nerede ve nasıl?

Şimdi

. İşte.

Ama nasıl? Kahretsin, bu beklediğimden daha zor. Ya hayır derse? Ya korkup kaçarsa? Çünkü Ava böyle yapar. Özellikle de gerçeklerle yüzleşmek istemediğinde. Gerçeklerle yüzleşmek. Ve gerçek şu ki, hayatını benimle geçirmek istiyor, bu da benimle evlenmek istemesi gerektiği anlamına geliyor. Ama şimdi görebiliyorum. Direniş. Diğer etkenler onun yoluna çıkıyor. Yani, evet, ailesine sormak kötü bir fikir olur. O çok genç. Yaş farkı. Aşk fırtınası, gerçi *romantizm* biraz abartılı. Ava bunu çok düşünecek. Onu buraya taşımak bir görevdi. İlişkimizin her adımı devasa bir çabaydı. Bu da farklı olmayacak.

Kaçmasını durdurmalıyım. Beni duymasını sağlamalıyım.

Bir an düşündüm, seçeneklerimi değerlendirdim. Sonra gülümsüyorum, gözlerim komodine ve kelepçelerin bulunduğu çekmeceye kayıyor.

En hafif tabirle unutulmaz.

Mükemmel.

Yani *biz*.

Yatak odasının kapısına doğru sürünüyorum ve aceleyle çalışma odama inip kasaya gidiyorum ve yüzüğü çıkarıyorum. Midem bulanıyor. *Lanet olsun.* Kutuyu açtım.

ve elmasa bakıyorum. Lanet olası şey ışık olmadan bile parılıyor. Yastıktan narin parmaklarımla çekip çıkarıyorum ve kutuyu tekrar kapatıyorum, gösterişli parçayı incelerken gözüm kapalı kasaya geri koyuyorum. Sade. Zarif. Mükemmel.

Yüzük sıkılı yumruğumda yukarı çıkarken, zihnimde teklifimin provasını yapıyorum. "Sana tapıyorum. Benimle evlenir misin?" Çenemi okşuyorum, kelimeleri düşünüyorum. "Sen benim dünyamsın. Aynı zamanda karım olma onurunu bana bahşeder misin?" Merdivenlerin başında duruyorum. *Sonsuza dek benim olacağına ve bu sözü asla bozmayacağına söz verir misin?*

Özetle.

Tik, tak, tik, tak.

Yatak odasına girdiğimde Ava'yı sırt üstü yatmış buluyorum. "Kullanışlı," diye geçiriyorum içimden, yüzüğü komodinin üzerine, partiden eve getirdiğim hediye çantasının yanına koyuyorum. Çünkü onun da bunu merak ettiğini ve aslında işe yarayacağını biliyorum. Çekmecedan kelepçeleri alıyorum ve nefesimi tutarak yavaşça kolunu yatak başlığına doğru uzatıyorum, kelepçeyi bileğine dolayarak sabitliyorum ve onu uyandırmayacağından emin olana kadar indirirken kolunun ağırlığını alıyorum. Diğer tarafta da aynı şeyi yapıyorum, yatağın üzerinde nazıkçe diz çöküyorum, dikkatim sürekli Ava ve kelepçeler arasında bölünüyor. Diğer elini sabitliyorum, çekilirken yavaşça bırakıyorum, onu izliyorum, kolları açık, gözleri kapalı, dudakları bir parça ayrılmış.

Ve . . . nefes al.

Boxerımı bacaklarımdan aşağı indirip tekmeleyerek çıkarırken geri çekilip ona hayranlıkla bakıyorum, sonra yüzüğü alıp sol parmağına geçiriyorum ve bunu yaparken onun habersiz yüzünü izliyorum. Mükemmel uyum. Hareketlerim kendinden emin görünebilir. Bu bir paravan. Tüm kozlarımı oynuyorum ve onun hayır demesini imkânsız hale getiriyorum. Ava da ben de biliyoruz ki beni *istediğinde* bana hayır diyemez. O yüzden beni istediğinden emin olacağım.

Gülümseyerek onun tüm ihtişamıyla bir fotoğrafını çekiyorum, sonra da dün gece ortak salonda çalan şarkıyı açıyorum.

Üzerine sürünüyorum, artık o kadar dikkat etmiyorum çünkü soruyu sorduğumda uyanık ve tetikte olması gerçekten kullanışlı olurdu. Geriniyor, tüm vücudunu benimkine sarıyor. Bir iniltiyi bastırıyorum, kasıkları şimdi uyanmakta olan sikime bastırıldığında kalçalarımı kaldırıyorum. Karıştırıyor. "Yüce Tanrım," diye fısıldıyorum, azgın pezevengi susturmak için. Şimdi olmaz. Bunu düşüneneğimi hiç hayal etmezdim ama Ava'yla seks yapmaktan daha çok istediğim bir şey var.

Önce sor, sonra becer.

Kutlayalım.

Çünkü evet diyecek. Evet diyecek.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum, burunlarımızın etrafında dönüyorum, gözlerini tarıyorum, açılmalarını bekliyorum. Küçük bir titreşim görüyorum. "Günaydın," diye fısıldıyorum, yüzünün tamamını görebilmek için biraz geri çekiliyorum. Gözlerini kısıyor ve ona baktığımı fark edince dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. Hareket etmeye kalkıştığı ve kelepçelerin çınlama sesi duyulduğu anda bu gülümseme kayboluyor.

Nefesimi tutup bekliyorum, neler olduğunu yavaşça kavrarken yüzündeki ifadeye gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Üstümüze bakıyor. Nefes veriyor.

"Bir yere gitmeyi mi planlıyordun?" Dikkatini tekrar bana çekerek soruyorum. Gözleri artık uyku sersemi değil. Yüzü artık huzurlu bir şekilde habersiz değil. Ne olacağını biliyor.

Ama aynı zamanda değil.

"Ne yapacaksın?" Sözlerinin grenliliği bacaklarımin arasında büyüyen duruma yardımcı olmuyor.

"Arkadaş edineceğiz. Arkadaş edinmek istiyorsun, değil mi?" Suratını asıyor. Çok sevimli. "Uykulu seks mi?"

"Hayır, uykulu seks değil," diye düşünüyorum. "Bunun için henüz bir isim düşünmedim." Düşündüm. Sadece niyetimi belli etmeden ona ne olduğunu söyleyemiyorum.

Bayanlar ve baylar, buradaki "Evlenme Teklifi Sikişmesi" olacak. Favorim olma yolunda ilerliyor. Tabii ki cevabı bunu belirleyecek. Hadi başlayalım.

Yatağın başucundaki altın hediye çantasına uzanırken gözleri beni takip ediyor ve ben de onun yanına oturup içine bakıyorum. "Burada ne varmış bakalım?" Ava anlamsızca kıpırdanırken ben de karıştırıyorum ve elime geçen ilk şeyi çıkarıyorum. Bir vibratör. "Buna ihtiyacımız yok." Hâlâ savaş yaralarım var ve zihinsel yaraların yakın zamanda geçeceğinden şüpheliyim. Onu bir kenara atıp çantaya geri dalıyorum. Ne aradığımı biliyorum. Nerede bu lanet şey? "Başka ne var?" Bir kutu prezervatif çıkarıp burnuma çekiyorum ve omzumun üzerinden atıyorum. "Onlara da ihtiyacımız yok."

Ava'nın başı yastıktan kalkıyor, tam olarak neye ihtiyacımız olmadığını görmeye çalışıyor. Sözlerime dikkat etmeliyim. "Ne?" diye soruyor.

Dudağımı ısıyorum, zihinsel olarak kendimi azarlıyorum ve onu görmezden geliyorum, gümüş bir kumaş parçasını çıkarırken gözlerim çantanın altındaki karnına kayıyor. "Dantel değil," diye düşünüyorum, düşünceli bir şekilde tekrar çantaya dalıyorum, gözlerim hala çantada değil karnında. Poşet karnında olduğu için fark etmez tabii. Hâlâ haplarını alıyor mu? Hatırlıyor mu?

Dişlerim biraz fazla sert batıyor ve Ava dikkatimin dağıldığını fark etmeden önce kaşlarımı çatarak dikkatimi çantaya veriyorum. Botoks için bir kupon çıkarıyorum. Tanrı aşkına. Yırtıp atıyorum.

"Neydi o?" Ava soruyor.

Yüzünün pürüzsüz, genç tenine bakıyorum. "İhtiyacın olan hiçbir şey yok."

Ama bilmek istiyor, tabii ki bilmek istiyor, beni sıkıştırıyor. "Botoks için bir kupon."

Gülüyor.

Sonunda istediğimi buluyorum ve içindekilerden etkilenmeyerek geri kalanını bir kenara atıyorum. Ama bu? Yüzümü buruşturarak penis halkasını inceliyorum, Ava'nın ihtiyatlı merakının da onu incelediğini hissediyorum. "Bu ilginç görünüyor."

"Bu da ne böyle?"

Bilmiyor mu? Tanrı onu sevsin, korunaklı bir hayat sürdüğünü söyleyebilirim, ama sefih bir hayat süren benim. Öne uzanıp yastığını dolgunlaştırıyorum ve ona hızlı bir öpücük veriyorum. "İyi bir manzaraya sahip olmanı istiyorum." Dizlerimin üzerine çöküyorum ve alnının pürüzsüz derisi, sık halkasını aletimin üzerine geçirmeye başlamamı izlerken kırışıyor.

"Oh, hayır," diye ağzından kaçırıyor, dehşete düşmüş bir halde, niyetim yavaş yavaş anlaşılıyor. Bir nevi. "Eğer ben pille çalışan cihazlar almazsam, sen de alamazsın." Altımda kıpırdanıyor, beni hareket etmeye zorluyor ya da beni taşaklarımdan yakalama riskini alıyor. Görevime odaklanıyorum, o hoşnutsuzluğunu belli ederken metal parçayı yerine oturtuyorum, sanki kaçabilecekmiş gibi meydan okurcasına başka tarafa bakıyor.

"Bana bak," diyorum dişlerimin arasından, çenesinden tutup yüzünü aşağı doğru yönlendirmek zorunda kalıyorum. Bakışları benimkine düşüyor. Şehvetin parıltısını gizleyemiyor. Açlığın kıvılcımlarını. Beni o kadar çok istemesini sağlayacağım ki, beni elde etmek için her şeyi yapacak. "Şimdi öp beni, Ava." Ağzımı davetkâr bir şekilde bir parça indiriyorum ve o beni bırakmıyor, dudaklarımı kaldırıp yakalıyor, beni açlıkla öpüyor ve ben de onu şımartıyorum, dilimi ağzının içinde gezdiriyorum, inlemelerinin tadını çıkarıyorum, baskıyı artırıyorum, açgözlülükle. "İzleyeceksin," diye soluyarak kendimi uzaklaştırıyorum.

"Müziği kapat," diye bağırarak beni dizlerimin üzerinde dengemden düşürdü ve neredeyse taşaklarımı tekrar yakalıyordu.

Onu sakinleştirmek için kalça kemiğini tutuyorum. "Neden?" Yüzüme doğru pantolonunu kaldırırken soruyorum, yanakları güzel bir kızarıklık tonunda. "Azgın mı hissediyorsun?" Göğüslerine doğru kayıyorum ve bir meme ucunu ağzıma alıyorum, sertçe emiyorum, omurgasını keskin bir şekilde bükmeye ve gözlerini kapatmaya zorluyorum.

Kaçış yok.

Ağız dolusu mememin arasından gözlerini açmasını emrediyorum, itaat edene kadar kalçasını sıkıyorum, vücuduna taparken bana bakmasını izliyorum. Sertleşiyor, gevşiyor, sertleşiyor, gevşiyor.

"Zalimsin," diye nefes alıyor, kıvranıyor, zevkten nefret ediyor, zevki seviyor.

Dizlerimin üzerine yükseliyorum ve penis halkasını açarak çevremde dönüyorum. Yoğun titreşim beni hazırlıksız yakaladı. Ava yine benden saklanırken "Vay canına," diye fısıldıyorum, neredeyse sessiz. Kalçasını tutuyorum, sarsılıyor, gözlerini açıyor ve isteksizce hayranlık duyarken aletimi okşamaya başlıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor, başını sallıyor, şimdi avucumun içinde zonklayan, istekle ağlayan, ihtiyaçla titreşen sikime sabitlenmiş.

"Bu iyi hissettiriyor, bebeğim. Bana yardım etmek ister misin?"

Bana bakıyor, dudakları bükülmüş. Mutlu değildi. "Siktir git."

"Ağız," diye nefes alıyorum, elim daha hızlı çalışıyor. Bu Ava için bardağı taşıran son damla oldu. Patlıyor, vücudunu sağa sola savuruyor, başını sallıyor, saçlarını etrafa savuruyor. "Kendini işaretleyeceksin, Ava." Homurdanıyorum, yavaşlamaya ya da yükümü çok erken atmaya zorlandım. Bundan çok zevk alıyorum. Onun bariz ihtiyacı. Kahretsin, ona çok yakışıyor. "Kavga etmeyi bırak."

Dinlemiyor. Benim meydan okuyan küçük baştan çıkarıcım, şu anda baştan çıkarmaya çalışmıyor bile. Ama lanet olsun, baştan çıktım. İşkenceyi bırakıp ona istediğini vermek istiyorum.

Ben.

Yutkundum, sarsıldım. *Hay sikeyim.*

Geri dönüşü olmayan noktayı geçiyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, kalçalarım ağrımaya başlıyor, pazularım, çenem. Her şey sertleşiyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor Ava. Ama artık kendimi durduracak durumda değilim.

"Hiç hoş değil, değil mi?" Gözlerim göğüslerine kaydı. "Bir dahaki sefere sana dokunmama engel olursan bunu düşün."

Haykırıyor, gözlerini kapatıyor, kendinden geçmenin eşiğinde beni görmekten kaçıyor, onunla alay etmeyi bırakmam için yalvarıyor.

"Aç şu lanet gözlerini," diye bağıriyorum, yumruğum hızla çalışıyor, basınç artıyor, salıverilmem yaklaşıyor.

"Hayır!"

Sikeyim.

Bir elimi bacaklarının arasına sokup parmağımı amından geçiriyorum ve çığlık atıyor, gözleri açılıp kapanıyor. Beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Şansımı deneyeceğim. "İzleyeceksin." Kanım kabarıyor, hassasiyet beni sarsıyor ve dizlerimin üzerinde vücuduna doğru yürüyüp yüzüne otururken yüksek sesle küfrediyorum.

Dudakları ayrılmış. Dili alttaki dudakta geziniyor. Aç. Davetkar. Bu benim felaketim. Elleri bağlı, güçsüz olmasına rağmen tüm gücün hâlâ onda olması gerçekten çok ironik. "Ağzını aç." Elim kendimi tutmak için yatak başlığına uzanıyor ve kelepçelerle tutulan ellerine bakıyorum. "Oh, Tanrım." Çenem göğsüme çarpıyor ve sertçe boşalıyorum, tüm ağzının üzerine. Açgözlülükle yutkunuyor, hepsini yutuyor ve sonra beni derinlere alıyor, horoz halkası ve hepsi, beni nazikçe emiyor, yumuşakça yalıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Ben titreyen bir enkazım, nefesim daralıyor ve o altımda, bana tapıyor, hayranlıkla bana bakıyor. *Lanet olsun.* Yüzüğü çıkarıp bir kenara fırlatıyorum ve onun üzerine düşüyorum, bacakları vücudumu sarıyor, onu izlerken gözleri benimkilere sabitlenmiş, bu kadına daha fazla tapabilir miyim diye merak ediyorum. Yine de her gün tapıyorum. "Seni sonsuza kadar böyle tutabilirim," diye fısıldıyorum, onu derinden öpüyorum, o inlediğinde ben de inliyorum. "Bu şekilde, her zaman nerede olduğunu bileceğim."

"Bence bu seks kölesi olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmak olur," diye fısıldıyor, ağzımı bırakmıyor, sadece etrafında konuşuyor.

"Ve bu bir sorun çünkü?" Başımı çevirip farklı bir açı alarak, zevkle mırıldanarak soruyorum.

"Çünkü beni vücudumdan daha fazlası için istediğini düşünmek istiyorum," diye cevap veriyor, şimdi başını çeviriyor ve ağzımın keşfetmediği en ufak bir parçası kalmadığından emin oluyor.

Kayboldum. Bu öpücüğün içinde kayboldum. "Seni daha çok istiyorum," diye fısıldıyorum, dudaklarını bir an için bırakıp yanağına, alnına ve diğer tarafına öpücükler konduruyorum, dilimi tekrar içeri daldırıyorum, yer değiştiriyorum, aletime tekrar kan dolmaya başladığını hissediyorum. "Karım gibi."

Karanlığıma doğru kaşlarımı çatıyorum ve Ava altımda hareketsiz kalıyor, dili yavaşlıyor, benimki ağzına tatlı saldırısını sürdürüyor, ta ki ani garip atmosfer artık görmezden gelinemez hale gelene kadar. Kahretsin. Böyle olmaması gerekiyordu.

İç çekiyorum, öpüşmekten de vazgeçiyorum ve cesurca ona bakıyorum. Bana bakan saf şok bakışından nefret ediyorum. Ama artık varım. Geri dönüş yok. Sadece konuşmadan önce düşünmek istediğimden değil.

"Evlen benimle." Bunu talep ettiğim anda içten içe irkiliyorum. *İste Ward. Sorman gerekiyordu.*

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyor. "Yatağa kelepçeliyken bana bunu soramazsın," diye soluk soluğa konuşuyor ve sanki onu yatağa kelepçelediğimi hatırlatmak istercesine kelepçeleri sallıyor.

"Birinin aklını başına alması mı gerekiyor?" Çenemi kapatıp yeniden toparlanmalı ve yeniden başlamalıyım. Ama yapamıyorum. Bunun yerine onu öpüyorum, birlikte ne kadar harika hissettiğimizi, ne kadar çok sevgi yarattığımızı hatırlatıyorum. Ama o jestime karşılık vermiyor, ağzı, dudakları ve dili kıpırdamadan duruyor. Saçmalık. Öpüşmekten vazgeçiyorum ve onu görünürdeki deliliğime tamamen kaptırmadan önce durumu toparlamaya çalışıyorum. Saçmaladığıma dair sürekli ve saçma iddialarına boyun eğmek zorundayım, çünkü şu anda gerçekten saçmalıyorum. Talepkar. Kelepçelere bakıyorum. Kısıtlama. Ne düşünüyordum ki? Bu işi tamamen batırdım mı?

Standart.

"Bu bir şakaydı, çok kötü zamanlanmış bir şaka." Bunu nasıl geri çekebilirim? Birdenbire ona bakamıyorum, hoş karşılanmayan inançsızlıkla yüzleşemiyorum. Peki ya sessizlik? Lanet olası bir çılgılık. Müzik bile durdu, sanki atmosferi hissetmiş ve o da çıkmak istiyormuş gibi.

Konuş kardeşim. Kalbinden gelen kelimelerle konuş, çünkü o senin bir kalbin olduğunu ve bunun siyah olmaktan çok uzak olduğunu kanıtladı.

Tanrım.

Yutkunuyorum, gözlerimin arkasına süzülen yaşları kırıştırıyorum ve küçük kardeşimi dinliyorum.

Hayatında ilk defa. Aferin sana.

Bakışları bana sabitlenmiş, ifadesi tamamen boş. Rüya mı görüyor diye merak ediyor. Ya da kâbus mu gördüğünü. "Beni tamamen tüketiyorsun Ava," diyorum sessizce, hayatımda hiç olmadığım kadar gergin bir şekilde. Bu kadının içini dışını biliyorum. Şu anda beni, ilişkimizi, koşulları en ince ayrıntısına kadar değerlendiriyor. Hayır demek için bir neden arıyor ve korkutucu bir şekilde çok sayıda neden var. Ama umarım tüm bunları atlar ve gerçekten önemli olan tek şeyi düşünür. Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi. "Sensiz yapamıyorum." Lanet sesim çatlıyor. "Sana tamamen bağımlıyım, bebeğim. Sen benim sahibimsin. Evlen benimle."

Heykel gibi, hareketsiz, tepkisiz. Şoktan donmuş. O kadar şok edici mi? Onu sonsuza dek resmen benim yapmak istemem mi? Lanet olsun, hâlâ hayır demek için bir sebep arıyor. Ya da hangi sebebin daha etkili olacağına karar vermeye çalışıyor. Benim yaşı, onun yaşı, onunla olan ilişkim, sadece birkaç haftadır birlikte olmamız, ailesiyle, erkek kardeşiyle tanışmamış olmam.

Her şeyi berbat ettim. Her şeyi berbat ettim, tıpkı benim yaptığım gibi- "Tamam."

Geri çekildim, dudaklarına baktım, kafamın içinde bunu duyup duymadığımı merak ettim. *Tamam* mı dedi?

"Sen benim hayatımsın," diye ekliyor, bu kadar basit. "Öyle mi?" Şaşırılmış bir halde soruyorum.

"Bu içgüdüsel bir şey." Hafifçe gülümsüyor, emin görünmüyor ama kesinlikle sarsılmış. Çünkü onun içgüdüğü benimle evlenmek. "Düzüşmeye gerek yok."

fısıldıyor, bileklerini sallıyor, hızla göz kırpmamı ve yatak başlığına bakmamı sağlıyor. "Artık beni bırakabilir misin?"

Öne fırlayıp anahtarı kapıyorum, titreyen ellerim karmaşık kilitleri açmama yardım etmiyor. İki elimi de bırakıyorum ve Ava'yı yukarı çekiyorum, kıcımlı topuklarıma indiriyorum, dönüp yatağa düşerken ona sıkıca sarılıyorum, o kadar bunalmışım ki. "Seni çok mutlu edeceğim."

Kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyor, ama ben sıkı duruyorum, bu gözyaşlarının o onları yakalamadan hemen defolup gitmesini istiyorum. Onun için güçten başka bir şey olmamalıym. Bir kaya.

Ama o pes etmiyor. Ancak ben vazgeçiyorum. Onu serbest bırakıyorum ve beni görmesine izin veriyorum ve bunu yaptığı anda gözle görülür bir şekilde sönüyor, gözleri de vücuduyla birlikte yumuşuyor. "Beni zaten mutlu ediyorsun," diyor, sesi de yumuşak, yüzüme dokunurken. Bu da nazıkçe. O da bana benim ona davrandığım gibi davranıyor. Son derece özenli. Sanki narinmişim gibi. Öyle olmaktan nefret ediyorum. Bu kadın benim hem başlangıcım hem de sonum. "Neden ağlıyorsun?"

Neden mi? Çünkü çok mutluyum. Bunaldım. "Bana ne yaptığını görüyor musun?" Yüzümü kabaca siliyorum ve onu daha yakına çekiyorum. "Hayatımda olduğuna inanamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Benim olduğuna inanamıyorum. Benim için çok ama çok değerlisin bebeğim."

Beni izleyerek yüzünün her santimini görmeme izin veriyor. "Sen de benim için değerlisin."

Umarım öyleyimdir. Tanrım, evet dedi. Buna inanamıyorum bile, hayal etmeme rağmen. Umut etmeme rağmen. Evet dedi. "Arkadaş mıyız?"

Kabul edici, yumuşak gülümsemesi boğazıma bir yumru oturtuyor. "Her zaman."

Doğru değil ama duygularını takdir ediyorum. Eminim yakında yine bana karşı gelecek. Eminim beni aşırı korumacı olmakla suçlayacak. Mantıksız olmakla. İddialarına güleceğimden eminim. "Güzel, buradaki işim bitti." Aletim aynı fikirde değil, nabız atmaya başlıyor, bana hala bitmemiş bir iş olduğunu söylüyor ve bununla tartışmak üzere değilim. Altıma gelene kadar bizi yuvarlıyorum ve sikim onu beklerken sıyrırana kadar kalçalarımı kaydırıyorum.

Giriş. Tek bir hamleyle beni kabzasına kadar içine itiyor ve ben de onun gibi bir an nefes veriyorum. "Şimdi, uykulu kutlama seksi yapıyoruz." Müziğin tekrar çaldığını fark ediyorum, sanki ortamın düzeldiğini ve odaya dönmenin güvenli olduğunu hissetmiş gibi. Hayır. Müziği kapatıp işime geri dönüyorum. "Seni sadece benim için geldiğinde duymak istiyorum." Ağzlarımız arasındaki boşluğu kapatıp ellerini başının üzerinde sabitliyorum ve parmaklarımızı geçirip onu hissederken hatırlıyorum. Yüzüğü. Orada olduğunu kaydetmemiş mi?

"Bu bir teklif sikişiydi." Öpüşmemizin etrafında gülümsüyor, her ilerleyişimi kalçalarını döndürerek karşılıyor, beni derinlere götürüyor. Derin ama yavaş.

Ve bu muhteşem.

"Bayan Ward olacaksın," diye fısıldıyorum, ağzını gözlerine bırakıp yavaşça içine pompalıyorum.

"Yapacağım."

"Sonsuza dek benim olacaksın," diyorum ona, sanki bilinçaltında neyi kabul ettiğinin farkına varmasını sağlarcasına.

"Zaten öyleyim."

Aman Tanrım. Bir an durmak zorunda kalıyorum, zevk ve memnuniyetle nefes alıyorum, onun beni sıktığını hissediyorum. "Hayatımın geri kalanında her gün sana tapacağım." Kalçalarımın kontrolünü kaybediyorum ve sikimin genişlediğini, zonkladığını, serbest kalmak için çılgılık attığını hissediyorum. "Tanrım."

Parmakları benimkilere dolanıyor, başı titriyor, haykırıyor ve ben dudaklarını yakalayıp hızımı artırıyorum, bizi uçurumun kenarına götürüyor, öpüşmemiz beceriksizce

-Dişler çarpışıyor, diller düello ediyor, dudaklar her yerde.

Topukları kırıma batıyor, sıkıca tutuyor.

Ve ben gidiyorum.

Beni tamamen dışarı çıkarıyor, vücudumu büküyor, kanımı yakıyor, beynimi sislendiriyor. Lanet olsun. Ava'nın feryadını belli belirsiz duyuyorum ve yere yığılıyorum, seğiriyorum, Ava'nın nefesi gürültülü, benimki gergin. "Nefes alamıyorum," diye soluyorum, bedenim gevşek ve ağır, terli ellerim Ava'ninkilerden sıyrılıyor. Bana sarılıyor. Bu enerjiyi nereden buluyor bilmiyorum ama sonra sihir gibi geliyor,

Belki de onun üzerinde bir ağırlık olduğumu bildiğim için, kendime biraz buluyorum ve boynundan, yanağından dudaklarına kadar öpüyorum. "Seni deliler gibi seviyorum bebeğim." Her saniye daha fazla. "Arkadaş olduğumuza sevindim."

Kendimi ondan güçlkle kurtarıyorum ve sırt üstü düşüyorum, göğsüme gelen serin hava için minnettarım. Karnımın üzerine oturup ellerini göğsümde birleştirdiğinde olanlara inanamayarak tavana gülümsüyorum. *Hala* orada olduğunu fark etmediği yüzüğe bakıyorum ve büyük ellerimi onun küçük ellerinin üzerine koyuyorum, işaret etmeye hazırım. Tanrım, ona çok yakışıyor.

Ama ben nefes alırken konuşuyor ve onu sevdiğimi gayet iyi bildiğini söylüyor. Sonra bana öyle bir bakıyor ki, sorgulanmak üzere olduğumu anlıyorum. Endişeli değilim. En azından şu anda, çünkü Coral hakkında soru sormak üzere. Bunun olacağını biliyordum. "Eğer seninle evleneceksem, bazı sorulara cevap vermelisin." Sözlerini bitirip boğazını temizliyor ve metanet gösterisiyle sırtını dikleştiriyor.

İşte başlıyoruz.

Mercan hakkında bir TARTIŞMA kaçınılmazdı, ancak az önce paylaştığımız mutlu andan sonra ideal değildi. Ama Ava oldukça kararlı görünüyor. Bazı sorulara cevap vermem *gerekiyor*. "Öyle, değil mi?"

"Evet, biliyorsun."

Çok kararlı. "Hadi o zaman, çıkar ağzındaki baklayı." Yorgun göründüğümü biliyorum. Elimde değil. "Ne bilmek istiyorsun?" Ava etkilenmeden kaşlarını indirirken ben kaşlarımı kaldırıyorum ve sıkılmış gibi göründüğüm için özür diliyorum.

"Dün geceki kadın kimdi?" diye sorar. "Coral."

Etkilenmemişlik seviyesi artıyor. "Adının Coral olduğunu biliyorum." Başını eğmiş, uyarıcı bir bakışla bana bakıyor. "*Kim* o?"

"Ortak odayı bulduğun gün Malikâne'den kovulan o pis herifin karısı." Gerisini Ava'nın unutmayı tercih ettiğim o gün duyduklarına dayanarak çıkarmasına izin vereceğim. Açık ayrıntılara ihtiyacı yok.

Sessiz, tüm uçları birleştiriyor, her şeyi bir araya getiriyor. "Onunla bir ilişkin mi vardı?"

"Hayır, bana üçlü sekse katılacak birini bulmak için geldiler."

Geri çekiliyor ve ben hemen o kelimeleri alıp tekrar ağzıma tıkmak istiyorum. Çünkü iğrenmiş görünüyor. "Sen mi?" Ava

sanki ihtiyacı varmış gibi soruyor. Yine de başımı sallıyorum, utancımın içime işlediğini hissediyorum. Benden iğrenmesini istemiyorum. "Bunu neden yaptın?"

Lanet olsun. Yapabildiğim için yaptım. Hedonist bir playboy olduğum ve dünyayı umursamadığım için yaptım. Bunu yaptım çünkü umursamaz ve berbat biriydim. "Yapmamı o istedi."

Alt dudakımı kısa bir süreliğine emiyor, yapmamasını umduğum şeyi yapıyor. Olayı büyütüyor. Coral'ı becerdim. Yanlışlıkla bunun daha fazlası anlamına geldiğini düşündü. Son.

"Sana aşık oldu," diyor Ava.

Coral'ın bana aşık olacağını bilseydim Coral ve Mike'ın teklifini kabul etmezdim diyemem, çünkü ... o zamanlar umurumda değildi. Büyük resmi düşünmemiştim. "Sanırım öyle oldu."

Başını sallıyor ve bu sefer yüzündeki kabullenmişlik ifadesinden gerçekten nefret ediyorum çünkü başka bir erkeğin onu sevmesini asla kabul edemeyeceğim. "Dün ne istedi?" diye soruyor ve ben içten içe inliyorum. Daha işimiz bitmedi. "Uzun zamandır yoktun."

"Mike'ı terk etti ..." Ona dürüstlük gösterecek gücü kendimde buluyorum. "Benim için," diye ekliyorum ve küçük, kabul edici bir baş sallama daha algılıyorum. "Nedenini bilmiyorum. Onu bu şekilde istediğime inanması için ona hiçbir sebep vermedim." Bir tepki bekliyorum. Hiçbir tepki yok, bu da beni şaşırtıyor. "Onu evden attı, arabasını aldı ve kartlarına el koydu. Hiçbir şeyi yok."

Ve sonra bir şey oluyor. Bir kaş çatma. Hoşuma gittiğinden emin değilim. "Yardım için sana mı geldi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, yavaş ve temkinli bir şekilde. "Peki ne dedin?"

"Elimden geleni yapacağımı söyledim." Neden *bunun* yanlış cevap olduğuna dair içimde korkunç bir his var? Birdenbire kendimi biraz gergin hissettim ve tam bir mutluluğa bu kadar yakinken bu hiç de hoş bir duygu değil.

"Bunun polisle bir ilgisi var mı?" Ava devam ediyor, beyni fazla mesai yapıyor.

"Mike oyun oynuyor," diyorum alaycı olmayan bir kahkaha atarak. Yeterince yaklaşırsa işi bitireceğim. "Göçmenlik polisine personelimın yarısının yasadışı göçmen olduğunu bildirdi. Oldukça hızlı bir şekilde halledildi, zarar gelmedi. Sadece biraz rahatsız edici oldu."

"Zihnimin yarışmasına izin vermek yerine neden tüm bunları bana anlatmadın?"

"Neden seni bu önemsiz şeylerle rahatsız edeyim ki?"

Bana bakıyor, alt dudağı dişlerinin arasından kayıyor, düşünceli görünüyor. Bundan hoşlanmadım. "Yani üçlü grupta yer aldın ve hepsi bu mu?"

Gerçekten hoşuma gitmiyor. "Evet."

"Bana yalan söylüyorsun," diye homurdanıyor ve ellerini ellerimin altından çekmeye çalışıyor. *Oh, işte başlıyoruz.* "O değildi, değil mi?"

Neden bütün kirli detayları istiyor ki? Bu çıldırtıcı ve hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Onu seviyorum. Onunla evlenmek istiyorum. Coral'ın hiçbir anlamı yok. *Tanrı aşkına.* "Tam olarak değil, hayır." Şu anda ona bakamam. Yüzündeki o iğrenme ifadesiyle olmaz. "Buna devam etmemiz gerekiyor mu? Daha fazlasını istediğim gibi yanlış bir izlenime kapıldım, istemedim. Bu kadar." Öfkelenecek durumda değilim ama yine de buradayım. Öfkeliyim.

"Yani onunla bir ilişkin mi vardı?" diye soruyor sessizce.

Yüce İsa. "Evet." Hay sikeyim. Eğer Mike orada değilken ve farkında değilken Coral'la seks yaptıysam, evet, bir ilişkim vardı. Gerçi o zaman bunu düşünmemiştim bile, çünkü yine . . . umurumda değildi. Ya şimdi? Oh, nasıl da değiştim. Hayal kırıklığıyla homurdandım. "Tamam, evet, yaptım, ama sadece seksti, daha fazlası değil." En azından benim için. Seviştik. Ben ayrıldım ya da ondan ayrılmasını istedim. "Şimdi, bırakalım bu konuyu."

"Bir keresinde bana hiçbir kadını birden fazla kez becermek istemediğini söylemiştin," diyor sessizce, gözleri göğsümde kısa bir süre geziniyor. "Sadece ben."

Tanrı onu sevsin, sesi çok hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor. "Birden fazla kadınla birlikte olmadığımı hiç söylemedim," diye nazikçe cevap veriyorum, bunu açıklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Balonunu patlatmaktan nefret ediyorum. "Bir kadını bir kereden fazla *istemediğimi* söyledim. Bu bir amaç için bir araçtı, hepsi bu. O bunu bir tabakta sundu."

"Yani beni birden fazla kez sikmedin mi?"

İrkildim, çok rahatsız oldum. Buraya nasıl gelmiştik? "Ava, ağzından çıkana dikkat et," diyorum, sadece kendime biraz zaman kazandırmak için.

"Hayır," diye tersliyor, beni korkutuyor. "Senin başka kadınları becerdiğinden bahsederken olmaz." Burun delikleri genişliyor, çenesi dönüyor. "Beni birden fazla kez sikmedin, değil mi?"

Benim canımı sıkmaktan ve onun canını acıtmaktan başka ne elde etmeye çalışıyor? Elinde kemik olan bir köpek gibi. "Hayır, yapmadım, ama anlamalısın ki hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyordu. Onları kullandım, onlara eşya gibi davrandım. Gurur duymuyorum ama durum böyleydi. Ne şekilde gelirsem geleyim beni kabul edeceklerdi Ava." *Sarhoş, kalpsiz, duygusuz, soğuk.* "Hepsi daha fazlasını istiyordu, ama kesinlikle bunu hiç beklemiyorlardı. Ama şimdi tek kişilik bir adam olabileceğimi gördüler." Şu an kendimden nefret ediyorum. Etrafımdaki herkes geçmişimin her yönüyle geçmişte kaldığını söyleyip duruyor. Ve burada bunun önemli olmadığına dair mükemmel bir örnek var. Yine de Ava'yı incitebilir ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyorum. *İstiyorum.* Yapabilir miyim bilmiyorum.

"Hâlâ sana aşık," diye fısıldıyor Ava, sesi dudağıyla birlikte titriyor, elleri benimkileri sıkıca kavırıyor. "Sana sahip olamaz. Hiçbiri sahip olamaz."

Onun korkusunu görünce stresim ve kızgınlığım azalıyor. Beni kaybetmekten korkuyor. Anlayabiliyorum. Bu benim en büyük korkum. "Yapamaz. Bunu ona söyledim." Defalarca söyledim ve sonunda kafama dank ettiğini hissediyorum. "Hiçbiri yapamaz. Her şey seninle ilgili."

"Coral'a yardım etmeni ben de istemiyorum. Bunu kabul etmemi beklemen haksızlık olur."

Vay be. "Ava, ona sırtımı dönemem." Dürtüleriyle hareket ediyor. Öyle demek istemedi, değil mi? Sarah'dan soğukluk beklerdim, evet, ama Ava? O kalpsiz değil.

"Tamam, Mikael için çalışmaya devam edeceğim."

Ona dehşetle bakıyorum. Eğer bir daha bana mantıksız olduğumu söylerse... "Bu sözünü geri alsan iyi olur." Onun nesi var böyle?

"Hayır." Bakışı saf bir meydan okuma. Bencilce davrandığını biliyor. Koşullar önemli değil, sadece inatla hareket ediyor.

Peki, istediğin gibi olsun Ava. Zaten bu sabah köpeklere gidecek gibi görünüyor. "Üç," diyorum sakince ve kaslarının harekete geçtiğini hissedip tutuşumu kilitlememi isterken şakasızca gülüyor.

"Hayır, yapamazsın," diye tıslıyor.

"İki," diye devam ediyorum, sertçe, tutuşum ve ifademle ona veriyorum.

"Hayır! Bana bunun için geri sayım yaptırmayacaksın." Kıvranıyor ve kıvranıyor. "Hayatta olmaz Ward. Sıfırını alıp lanet kışına sokabilirsin!"

"Ağzını aç," diye bağıriyorum, ikimizi de çırpınan kolları ve bacaklarıyla bayıltmadan önce onu ön tarafına doğru itiyorum. Kolay değil, gücü şaşırtıcı ve sonunda onu ön tarafına sabitlediğimde nefesim kesiliyor. "Bir," diye mırıldanıyorum.

"Kaybol," diye karşılık veriyor. *Çok* inatçı. Bu çok saçma. Bu kadar önemsiz bir konuda anlaşmazlık yaşıyoruz.

"Sıfır, bebeğim." Doğruca zayıf noktasına yöneldim ve biraz hafiflemeye kararlı bir şekilde onu gıdıkladım.

"Jesse!" Adımı haykırışı kulak tırmalayıcı, muhtemelen Malikâne'ye kadar duyulabilir. Durmayacağım. Aslında sorun olmayan meselesini bırakacağına söz verene kadar durmayacağım. Coral'ı bir daha asla görmeyeceğim. Buna gerek yok.

"Tamam," diye bağıyor. "Tamam, özür dilerim." Baskıyı azaltıyorum, çarşafın içinde ezilmiş yüzünü izliyorum, ağzı açık, tekrar tekrar özür dilerken nefes nefese.

Ona işkence etmeyi bıraktım ve onu ters çevirdim, onu sardım ve ağzımı indirdim. "Öp beni."

Bir aslan gibi saldırıyor, bana doyumsuzca saldırıyor, aklı başka yerde, kini unutulmuş, tam da planladığım gibi. Ama ağzı benimkinde daha da sertleştiğinde ve dudağımı ısırp dilini ağzımda dolaştırdığında, bunun unutulmadığını anlıyorum. Kendi bölgesini işaretliyordu.

Ben.

"Sadece sen, Ava," diye onaylıyorum. "*Seni seviyorum.*"

"Sadece ben," diyor sessizce, emin değilmiş gibi. Kendine söylüyor.

Geri çekiliyorum ve ona hafifçe gülümsüyorum. "Aferin kızıma. Seni becerdim ve şimdi seni beslemem gerekiyor."

"Cathy geliyor mu?"

"Hayır, hafta sonları kendisine ait. Sen kalk." Onu oturması için çekiyorum ve kalkıyorum, yere attığım eşyaları toplayıp giyinme odasına götürüyorum, onları gardıroba tıkıyorum ve üzerime bir şezlong giyiyorum. Yatak odasına girdiğimde Ava'nın kalkmak için hiçbir girişimde bulunmadığını görüyorum. Aslında, sırt üstü yatıyor ve bu konuda oldukça kendini beğenmiş görünüyor. Salon pantolonumun belindeki ipi bağlarken ona bakıyorum ve gülümsemesi genişliyor. "Bütün gün orada mı yatacaksın?" Bana hayranlığını açıkça belli ederken soruyorum.

"Yatmaya söz vermiştin."

Az önce alakasız bir şey için sızlanıp durdunuz. Ne zaman konuşup ne zaman çenemi kapalı tutmam gerektiğini hızla öğreniyorum. *Mutlu eş, mutlu hayat.* Yanına gidiyorum ve gözleri beni yatağın ucuna kadar takip ediyor. Sırıltmasına engel olamıyor. Bunu istiyor ve ben de seve seve vereceğim. Bileğini kavriyorum ve onu kollarımla kendime doğru çekerek yatağa yatırırken keyifle inliyor. "Bana arkadaş olduğumuzu söyle."

"Biz arkadaşız."

"Beni sevdiğini söyle." Baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaşıyorum, burun buruna, yüzüne doğru nefes alıyorum.

Gülümsemesi hayattır. "Seni seviyorum." "Benimle evleneceğini söyle." "Seninle evleneceğim."

"Ve sabırsızlanıyorum." Dudaklarına bakıyorum, güçlü bir çekim. "Öp beni." Dudaklarımızı kenetlerken inliyorum ve uzuvlarını etrafıma sarıyor, dik durup dönen dilini karşılarken önüme yapışıyor, onu banyoya taşıyor ve duşun dışına bırakıyorum. Ya da deniyor. İsteyerek bırakmıyor, bu yüzden ona yardım ediyorum, itiraz ettiğinde gülümsüyorum. "Sen dişlerini fırçala, ben kahvaltıya başlayacağım."

"Dişlerimi fırçalamam *gerek*iyor mu?"

Her zaman satır aralarını okurum. "Hayır, sadece belki sen de istersin diye düşündüm." Onu aynanın önüne oturtuyorum ve karşımızdaki çifte bakıyorum. Bundan kaçış yok - gerçekten yakışıklı bir çiftler. Omzunu öperken gözlerini tutuyorum. Sonra kışına bir şaplak atıyorum ve yüzümde boktan bir sırıtışla oradan ayrılıyorum. Telefonumu alıyorum, çantasından Ava'nınkini çıkarıyorum ve merdivenlerden çıkıyorum, yolda ofisimden dizüstü bilgisayarımı alıp mutfığa götürüyorum. Ava'nın telefonunu şarja takıyorum, buzdolabına gidiyorum, en sevdiğim şeylerden birkaç parmak yiyorum ve sonra adaya yerleşip dizüstü bilgisayarımın kapağını açıyorum.

Parmaklarım tuşlarla buluşmuyor bile, uzaktan Ava'nın çılgınlığını duyunca duraklıyorum. "Ne oluyor lan?" Taburemden bir mermi gibi fırlıyorum, kalbim küt küt atıyor ve merdivenleri üçer üçer çıkıp yatak odasına düşüyorum. Banyodan gelen zor nefes alış veriş seslerini duyuyorum. "Ava?" Nefes nefese o tarafa koşuyorum. Onu pencerenin önündeki şezlongda, başı bacaklarının arasında buluyorum. Lanet olsun, ne oldu? Baş dönmesi mi? *Neden başı dönsün ki?* Kendi kendime söylendim. Hamile mi acaba? "Ava, bebeğim. Neyin var?" Hemen yanına gidip dizlerimin üzerine çöküyorum, bacaklarını ovuşturuyorum, konuşmasını, bana anlatmasını istiyorum ama tek duyduğum aşırı gergin, zor nefes alıp vermesi.

Tanrım, hiç bu kadar korkmuş hissetmiş miydim? Bu düşünceden hemen uzaklaşıyorum. Evet, korktum. Daha önce bir kez ve hayatım hızla parçalandı. "Ava, Tanrı yardımcım olsun, ne oldu?" Bir an daha dayanamıyorum. Kalbim göğsümden fırlayıp banyonun zeminine düşmek üzere. Yüzünü yukarı kaldırıyorum ve ağzının etrafına bulaşmış diş macununu görüyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum, akan gözyaşlarından çekinerek. "Anlat bana."

Ağzı açılıyor, kapanıyor, tekrar açılıyor, yine de hiçbir kelime çıkmıyor, ama eli görünüyor ve bu benim kafamı karıştırıyor. Ta ki yüzüğü görene kadar. *Yüzük mü?* Benimle dalga mı geçiyor? Bütün bunlar küçük bir elmas için mi? "Buldun o zaman?" İç çekiyorum, kalbim daha az tehlikeli bir hıza ulaşıyor. "Lanet olası zamanını almışsın. Tanrım, Ava. Binlerce kalp krizi geçirdim." Elini öpüp ona gülümserken bana Mars'tan yeni inmişim gibi bakıyor. "Beğendin mi?"

"Aman Tanrım." Parıldayan mücevhere bakıyor, sonra nefesi kesiliyor ve boynuna uzanıyor.

"Kasada," diyorum çabucak, paniğin alevlendiğini görerek. Elini tekrar aşağı indiriyorum. "Söyle bana," diye zorluyorum. "Beğendin mi?"

Ava kaşlarını çatarak başını sallıyor. Bu bir hayır değil. Bu bir inançsızlık. "İstediğimi biliyorsun." Bir an hayranlıkla bakıyor ve kalbim sevinçle çarpıyor. Onu seviyor. Sevmemesi zor, gerçekten. "Bir dakika bekle," diyor. "Bunu parmağıma ne zaman taktın?"

"Seni kelepçeledikten hemen sonra." "Kendine çok güveniyorsun." "Bir erkek iyimser olabilir."

"Siz buna iyimserlik diyorsunuz; ben ise dik kafalılık diyorum."

Birçok şey olabilirim ama dik kafalı değilim. Aslında tam tersiyim, ama bu onu mutlu edecekse "Nasıl istersen öyle adlandırabilirsin," diyorum ve onu alıp banyoya götürüyorum. "Evet dedi." Onu sırt üstü yatırıp çıplak göğsünde kendimi kaybediyorum, ilk kez göğüsleriyle karşılaşan on beş yaşındaki bir bakire gibi yüzümü oynatıyorum.

"Dur!" Kıkırdıyor, beni durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

"Hayır. Seni işaretliyorum." Etini ağzıma alıyorum ve ona bakıyorum, kendi halinde, sakın ve rahat bir kadın görüyorum. Mutlu. Ağız dolusu mememin etrafında gülümsüyorum ve görevime geri dönüyorum, derisinin yüzeyindeki kanı emiyorum. O da bana izin veriyor. Bu çok güzel. "İşte oldu." Onu bırakıyorum ve mükemmel koyu halkayı kontrol ediyorum. "Şimdi eşleştik."

"Mutlu musun?"

"Öyleyim." Bulutların üzerinde. "Sen mi?"

Gülümsemesi dünyamı aydınlatıyor. "Memnun oldum."

"Güzel, buradaki işim bitti. Sıradaki iş, baştan çıkarıcı kadınıma beslemek. Kalk bakalım." Ayağa kalktım ve onu yerden kaldırdım. "Yakın zamanda aşağı inecek misin?"

"Beş dakikaya geliyorum. . . ish."

"Ish," diye fısıldıyorum, kulağını ısıırıyorum ve poposuna şaplak atıyorum. "Çabuk ol." Hafta sonunun geri kalanında ona yapışık kalmayı dört gözle bekliyorum. Hiçbir kesinti olmayacak, dış güçler baloncuğumuza sızmayacak, hiçbir şey olmayacak.

Merdivenlerden inerken yine gülümsüyorum ama adaya döndüğümde Mikael'den gelen bir mesajla karşılaşınca memnuniyetim kısa sürüyor, midem bulanıyor. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, Van Der Haus'un sözlerini okuyorum - dün sesli mesajına bıraktığım uyarı bombardımanına bir cevap.

Bunu neden yapayım ki?

Sikeyim.

YUTKUNUYORUM, tavana bakıyorum. Neden geri çekilsin ki? "Çünkü çekilmezsen cinayetle yargılanacağım," diye homurdanıyorum, bir an için kendimi unutup omzumun üzerinden bakıyorum. "Kahretsin." Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıyorum, yüzümü ellerimin arasında kaybediyorum. Öfkem kabarıyor. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama baskıyı bırakırsam patlayacağım ve Ava etraftayken bunu yapamam.

Cep telefonumu kaptığım gibi çamaşır odasına giriyorum ve kapı arkamdan kapandığı anda bastırılmış bir çığlık atıyorum. "Siktir," diye tıslıyorum, yumruğum sıkılıyor ve telefonumu elimde eziyorum. Mesajı tekrar okudum, sanki başka bir *mesaja* dönüşebilirmiş gibi. Tehdit edici olmayan herhangi bir şey. Öfkemi azaltacak herhangi bir şey.

Hayır.

Hâlâ beni mahvetmek üzere olduğunu söylüyor. Ava'yı mahvedeceğini. *Bizi* mahvedecek.

Çamaşır makinesine yaslanıyorum, Ava aşağı inip bir şeylerin ters gittiğini anlamadan önce öfkemi kontrol altına almaya odaklanıyorum. Stresli bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken, telefonum elimde çalarken saati kontrol ediyorum. *Sam*. İhtiyacım olan birkaç sakinleştirici nefesi alıp çamaşır odasından çıkarken cevap veriyorum, buzdolabına gidip tabureye geri yerleşmeden önce raftan fıstık ezmemi alıyorum.

"Hayatımda yaptığım en kötü şey," diyor, sesi endişeli geliyor. Bu yüzüme küçük bir gülümseme getiriyor, kendi sıkıntıları Sam'inkileri dinlemek için bir anlığına ortadan kalkıyor.

"Yani gerçekten yaptın mı?" Ben sordum. İlginç. Drew, Kate'i ünlü piercing'inden haberdar etme fırsatı bulamadan bu için durdurulacağına bahse girmiştim.

"Evet, başardık. Ve biliyor musun?"

"Neyi?"

"İstemediğini söyleyebilirim, Drew'un bacaklarda seks yapmadığından değil, tabii ki, ama benden hoşlandığı için."

Parmağım ağzımdayken duraklıyorum. "Peki ondan hoşlanıyor musun?"

"Bana aptalca sorular sorma Jesse. Ne zaman bir kuşun evinde kaldım? Ne zaman biriyle öğle yemeği yedim? Biriyle şehir dışına çıktım mı? Biriyle kek pişirdim mi? Tabii ki ondan hoşlanıyorum. O havalı bir kuş."

"Kate'in ona *kuş* dediğini duymasına izin verme." Parmağımı fıstık ezmesi kavanozuna daldırırken kendi kendime gülüyorum. Tam bir mankafa. "Yani senden hoşlanıyor ama buna bir son vermedi, sen de mi vermedin?" Ve Drew da mı?

"Hayır, nedenini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır Sam, bilmiyorum. Doğrusunu isterseniz, tüm bu lanet durum beynimi yakıyor."

"İnatçı olduğu için durdurmadı."

Kaşlarımı kendime doğru kaldırıyorum. "Peki neden durdurmadın?" "Oh, siktir git." Telefonu yüzüme kapattı ve ben hakarete uğramış bir şekilde irkildim.

"Büyüleyici," diye mırıldanıyorum, Drew'un numarasını buluyorum, bunun arkadaşlarım arasında bir soruna yol açabileceğinden endişeleniyorum. Drew neden buna bir son vermedi ki? O da bir mankafa. Cevap veriyor, sesi yorgun ve halsiz geliyor. "Neredesin?" diye sordum.

Kısa bir sessizlik oluyor ve bunun sebebinin şu anda etrafına bakınarak bunu anlamaya çalışması olduğunu biliyorum. "Bu saatte beni arayarak ne halt ediyorsun?"

"Neden durdurmadın lan?" Karşı koyuyorum ve sonra nefes alıyorum. "Aman Tanrım, yapamadın, değil mi?" Bu kötü haber. "Çünkü hoşuna gidiyordu."

"Sakin ol, Yargıç Judy. O iki salaktan birinin bunu durduracağını sanıyordum."

"Ve sonra birdenbire piercingli siki Kate'in içinde mi oldu?"

Drew gülüyor. "Sam'in birini öldürmek ister gibi baktığını hiç gördün mü?"

"Hayır."

"Bu paha biçilemez."

"Sen boku yemişsin."

"Her neyse. İyi vakit geçirdim ve şimdi umarım o ikisi hepimizin bildiği şeyi itiraf ederler."

"Sam çoktan yaptı."

"Buradaki işim bitti." "Bu benim sözüm."

"Tanrım, bugün tam bir sürtük gibi davranıyorsun."

"Siktir git. İşler garipleşmeyecek, değil mi?"

"Hayır, tuhaf olmayacaklar. Kate iyi biri ama bana göre değil." *İşte* milyon dolarlık soru. "Senin fincan çayın ne?"

"Ağızlı ve kalpsiz." Kafamı kendi kendime sallayarak telefonu kapatıyor ve telefonum hızla yeniden çalmaya başlıyor.

Lanet olsun, burada güzel, sakın bir hafta sonu geçirmeyi düşünüyordum.

"John?" "Ava'nın arabasını getirdim."

"Senden bunu istemedim."

"Ava'nın arabasını getirdim," diye tekrarlıyor, daha sert, daha alçak, daha karamsar. Kaşlarını çatıyorum. "Teşekkürler."

"Aç şu lanet kapıyı, seni aptal orospu çocuğu."

Ayağa kalkıp kapıya gidiyorum, telefonum hâlâ kulağımdayken kapıyı açıyorum ve John'u diğer tarafta buluyorum. Anahtarları bana fırlatıyor, ben de yakalıyorum. "Bu bir müdahale gibi hissettiriyor."

Beni geçip Ava'yı arıyor şüphesiz. Ya da parmağındaki bir şeyin izini. "Sen yaptın, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kendimi ele vermeye hazır değilim. Ava'yı önümüzdeki birkaç gün Malikâne'den uzak tutabilirim. John'a ailesiyle tanıştığımı söylerim. Ava'nın unutulmaz evlenme teklifimin ayrıntılarını paylaşmak için acele edeceğini sanmıyorum. "Ne yaptın?"

Gözlüklerini çıkarıp bana baktı. *Gerçekten* bana bakıyor. "Bana yalan söyleyemezsin."

Kahretsin, o haklı. Asla yapamazdım. "Nereden bildin lan?"

"Çünkü bu sabah uyandım ve içimde senin aptalca bir şey yaptığına dair garip bir his vardı." Döndü ve uzaklaştı. "Ve konu sen olduğunda içgüdülerim her zaman haklıdır."

"İçgüdülerin Ava'yla evlenmem konusunda ne diyor?" Arkasından sesleniyorum. "Sen birinci sınıf, profesyonel bir amcısın, Jesse."

Geri çekiliyorum. "John?" Yaralı bir şekilde "John?" diyorum ama sinirli bir şekilde elini çırparak beni başından savıyor ve asansöre binerek yoluna devam ediyor. Kapılar kapanırken kafasını kaldırıp bakmıyor bile.

Amcık mı? *Kesinlikle* orospu çocuğunu tercih ederim.

Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum, John'un her zaman haklı olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak iç çekiyorum. Mutfığa gidip Ava'nın anahtarlarını kenara fırlattığımda ruh halim tavaya geri dönüyor.

Bilgisayarın başına yerleşiyorum ve birkaç dakika boş ekrana bakıyorum. Sonra uyandırıp arama çubuğuna bir şeyler yazıyorum ve sonuçlar arasında geziniyorum. Ve tıkladığım her yer bana gelecek yıla kadar mevcut olmadığını söylüyor. Hatta bazıları bir yıl sonra. "Lanet olsun," diye nefes alıyorum. Böyle giderse, kız arkadaşım ile evlenmeden önce emekli maaşımı çekmiş olacağım ve bu olmayacak.

Bunu resmileştir.

Hayatına devam et.

"Al, sana bunları vermeyi unuttum."

Fıstık ezmenden başımı kaldırıyorum ve Ava'nın bana birkaç posta uzattığını görüyorum. "Sen aç," diyorum, kaşlarını çatıyor, öne doğru itiyor, belli ki bundan rahatsız. Lanet olsun. Bana örnek oluyor. Bana biraz terbiye öğretiyor. Zarfları alıp bir kenara fırlatıyorum ve kaşlarımı çatarak ekranıma geri dönüyorum. Kiliseler, malikaneler, belediye binaları. Nereden başlayabilirim ki?

"Arabam geri mi geldi?"

"John bıraktı." *Ve Van Der Haus'a katılarak sabahımı mahvetti.*

"Dindar mısın?"

Ufak bir tereddüt ve bir an için henüz tanışmadığım ailesinin kilise müdavimi olduğu haberini vereceğinden endişeleniyorum. "Hayır," diyor sonunda.

"Ben de öyle." Bu çok yardımcı oldu. Kiliseler en yoğun olanlar gibi görünüyor ve zaten Tanrı'nın evine kabul edileceğimden şüpheliyim. "Randevu konusunda bir tercihin var mı?"

"Ne için?"

Bariz kafa karışıklığı beni uygun bir seçenekten uzaklaştırıyor - Kent'in dış mahallelerindeki bir golf kulübü. "Bayan Ava Ward olmak istediğin belirli bir tarih var mı?" Tanrım, kulağa harika geliyor.

Farkına varıyor ve kısa sürede ikimiz de aynı fikirdeyiz. "Bilmiyorum, gelecek yıl mı, sonraki yıl mı?" Ekmek kızartma makinesinden biraz ekmek çıkarıp mutlu bir şekilde üzerine tereyağı sürerken, elimden kayan kavanozdan habersiz, telaşla ona bakıyorum. Bir çınlamayla mermere çarpıyor, Ava'nın dikkatini çekiyor ve beni hareketsizliğimden uyandırıyor.

"Gelecek yıl mı?" Kekeliyorum.

"Tamam, bir yıl sonra." Dişlerini tostuna gömüp gülümsüyor. Sanki evlenmek için iki yıl beklemek kutlanacak bir şeymiş gibi gülümsüyor.

"Bir yıl sonra mı?" diye ekliyor çekingen bir tavırla.

"Gelecek ay evleniyoruz." Ve bu acı verici bir bekleyiş olacak. "Lanet olası gelecek yıl," diyorum inanmayarak, biraz daha fıstık ezmesi alarak. Görünüşe göre aynı sayfada değiliz. Aynı kitapta bile değiliz. O benimle tamamen farklı bir türde.

"Jesse, seninle gelecek ay evlenemem," diyor Ava gülerek.

Kent'in hemen dışındaki güzel şehir kulübünde önümüzdeki on sekiz ay boyunca boş yer olmadığını görünce, "Evet, bulabilirsin ve bulacaksın," diye homurdanıyorum. Bu çok saçma. Bir insan evlenmek için neden bu kadar bekler ki? Bu süre içinde çok şey olabilir. Örneğin, bir kişi fikrini değiştirebilir.

"Hayır, yapamam." Ava hâlâ gülüyor. Komik mi bu?

Kavanozumu niyetimden daha ağır bir elle yere bırakıyorum ve Ava sıçrıyor. Yapamaz mı? Hayır, *yapmayacak* ve bu farklı bir konu. "Affedersiniz?"

"Jesse," diyor nefes vererek ve sakinleştirici bir duruma girdiğini görebiliyorum. "Ailemin senden haberi bile yok. Onları arayıp bu tür haberleri telefonda vermemi bekleyemezsin."

Siktir et hepsini. Aileler. John burada olsaydı, kafamı tezgaha vururdu. Bunu kendim yapmak istiyorum. "Gidip onları göreceğiz. Korkakça davranmıyorum Ava." Tanrım, beni dinle. Evet, kendimi duyuyorum. Hayır, elimde değil.

O bana bakarken ben de ona bakıyorum. Ailesiyle tanışmam konusunda bu kadar endişeli olmasından nefret ediyorum. Ne yapacağımı sanıyor ki? Yumruklarımı göğsüme vurup onu omzuma atacağımı ve onlardan çalacağımı mı? Ben mantıklı bir adamım. Ava ve ailesinin arasına asla girmem.

"Mantıksız davranıyorsun." Tostunu kemirirken bana benim hoşuma gitmeyecek kadar küçümseyerek bakıyor.

"Beni seviyor musun?" diye sordum. "Aptalca sorular sorma."

"Güzel." O zaman devam edelim. "Ben de seni seviyorum. Gelecek ay evleniyoruz."

Tostu tabağına çarpıyor, kendini toparlamak için gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. Topuklarını kazıyor ve şu anda ihtiyacım olan şey bu değil. Benim rızaya ihtiyacım var. "Jesse, gelecek ay seninle evlenmeyeceğim." Tabağını çöp kutusuna götürüyor ve kalan tostunu oraya bırakıyor. Ne olacağını bir mil öteden görebiliyorum. Yürüyüp gidecek.

"Buraya gel," diyorum, kalp atışlarımın hızlandığını hissederek. Bu durdurulamaz. Can sıkıcı. Neredeyse içimde bir alarm zili çalıyor ve bir şeylerin ters gitmek üzere olduğunu ya da başka bir deyişle Ava'nın gideceğini haber veriyor.

"Hayır," diyor basitçe, yüzünü bana dönmüş, kararlılığı endişe verici. Belki de ona biraz akıl vermem gerekiyordur. Onu ikimizin de sevdiği bir şekilde ikna etmeliyim. "Ve sen de benden bir anlaşma koparamayacaksın," diye ateş ediyor, aklımı okuyarak geri çekilmemi sağlıyor. "Unut gitsin."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Ava," diye homurdanıyorum. Henüz beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Üç."

Zavallı şey, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. Neden bu kadar şaşkın? Yaptığımız şey bu. Kelimelerle konuşuruz. Sonra da bedenlerle. Ava istediği bir şeye hayır diyor, ben de onu benim haklı, onun haksız olduğuna ikna ediyorum. "Olamaz." Gülüyor. "Aklından bile geçirme."

Artık çok geç. Bunu düşündüm ve gerçekleşiyor. "İki."

"Hayır," diye uyarıyor.

Bir kaçış yolu bulmak için etrafı tararken kendi kendime gülümsüyorum. Ayağa kalkıp ellerimi fırçalıyorum ve onu yakalamaya hazırlanıyorum. Geri sayım. Gelmiş geçmiş en iyi icat. Hararetli bir tartışmayı başka bir tür hararete götürür. Bu bizim farklılıklarımızı çözme yöntemimiz. Ve en iyisi, ben her zaman üste çıkarım. Kelimenin tam anlamıyla. "Bir."

"Jesse, siktirip gidebilirsin!" Bu sefer kendisi de irkiliyor, bu da onun bile küfürlerinden nefret ettiğinin bir işareti. Ve bir başka ipucu, eğer ihtiyacım olsaydı, ki yok, beni kızdırmak için bu işin içinde olduğuna dair.

"Mouth," diye bağıryorum, daha fazla zaman kaybetmemek için. "Sıfır." Adanın etrafında dönüyorum ve o diğer tarafa gidiyor. "Buraya gel."

"Hayır." O da benim gibi yön değiştirdi. "Acelen ne? Hiçbir yere gitmiyorum."

"Tabii ki değilsin. Neden geciktiriyorsun?"

"Geciktirmiyorum," diye savunuyor. "Bir düğünü organize etmek iyi bir yıl alır."

"Bizim düğünümüz değil." Koşuyormuş gibi yapıyorum, o çılgılık atıp diğer tarafa doğru koşmaya başlayınca duruyorum. "Benden kaçmayı bırak, Ava. Bunun beni deli ettiğini biliyorsun."

"O zaman mantıksız davranmayı bırak." Ona doğru hamle yaptığımda yine bağıryor ama bir şekilde aramızdaki mesafeyi korumayı başarıyor.

Kontrol onda. "Ava,"

diye uyarıyorum.

"Jesse," diye şarkı söylüyor, alaycı bir şekilde, benimle dalga geçerek.

"Tamam." Ben koşmaya başlıyorum, o da ciyaklayarak mutfaktan çıkarken gülüyor. Beşinci adımda onu kollarıma alacağım, kolay. Ama merdivenlerden yukarı çıkmıyor. Spor salonuna girip kapıyı çarpıyor, ben de avucumu çerçeveyeyle birleşmeden hemen önce cama sıkıştırıyorum, diğer tarafta ona bakarken çenem geriliyor, sadece bir santim uzakta, çok yakın. Ama ona ulaşamıyorum. İçeri dalarsam onu kış üstü yatırırım. Belki camı kırarım. *Lanet olsun.* Tek görebildiğim o rüyadaki Ava. Ulaşılabilir ama ulaşamaz. "Kapıyı bırak."

"Ne yapacaksın?" diye soruyor ve ben donup kalıyorum, onun endişesi benimkinin önüne geçiyor. Ne mi yapacağım? Onu seveceğim. Yapacağım şey bu. Sahip olduğum her şeyle onu seveceğim ve bunu yapmama izin vermesine ihtiyacım var.

"Ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum."

Verdiği cevap beni üzüyor ve elimi gevşetiyorum. İhtiyacı olan küçük bir fırsat penceresi bu ve o da bunu değerlendirip kapıyı hızla çarpıp kilitliyor. *Ne oluyor lan?* "Bunu az önce yapmadın." Ne pahasına olursa olsun kolu tutuyorum. O lanet şeyi kırmazsam bu kapı açılmayacak. Panik. Demleniyor. "Ava, kapıyı aç." Nefesimi kontrol edemiyorum ve Ava bunu görüyor olmalı. Ama yine de reddediyor. Beni acı çekerken bırakıyor. "Ava, sana dokunamamanın beni nasıl hissettirdiğini biliyorsun. Kapıyı aç."

"Hayır." Kendini savunuyor ama bunun onun için zor olduğunu görebiliyorum. Bunun onun için de ters olduğunu görebiliyorum, ki bu da burada olmamızı daha da acınası hale getiriyor. "Bana düğünümüzü makul bir şekilde tartışabileceğimizi söyle."

"Öyleydik. Ava, lütfen," diye yalvarıyorum. "Kapıyı aç."

"Hayır, bunu tartışmıyorduk Jesse. Sen bana nasıl olacağını *anlatıyordun*." Onun da başı hafifçe eğiliyor ve sallanıyor. "Gerçekten hiç ilişkiniz olmadı, değil mi?"

"Hayır." Bu yeni bir haber değil. "Bunu sana söylemiştim."

"Anlayabiliyorum," diye nefes alıyor, ben giderek daha stresli hale gelirken o da giderek daha öfkeli görünüyor. Kapının kilidine bakıyorum. Acaba Clive'in alet çantası var mı? "Bu işte berbatsın."

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum, aşağılanmış bir şekilde. Bu işte berbat mıyım? "Seni seviyorum," diyorum yaralı bir şekilde. Bu konuda berbat mıyım? "Lütfen, kapıyı aç." Buraya nasıl geldik biz? Yarım saat önce inanılmaz ilişkimizde bir sonraki adımı attıktan sonra sevişiyorduk. Tamamlıyorduk. Sevişiyorduk. Şimdi birbirimizden milyonlarca kilometre uzaktayız ve aramızda bir bariyer var. Kendimi görüyorum, uzaklara doğru uzanan hiç bitmeyen cam bölmeyi hissediyorum, yukarı bakıyorum ve gökyüzüne kadar uzandığını görüyorum. Etrafında yol yok. Üstünden geçmek yok. Geçmek yok. Ava diğer tarafta. Benim olamadığım tarafta. Sevdiğim herkesin bulunabileceği tarafta. Göz kırıyorum, irkiliyorum, titriyorum.

"Katılıyor musunuz?"

Ona bakıyorum, sinirli, güçsüz ve korkmuş bir halde. "Katılıyorum. Kapıyı aç." İkimiz de sırayla bir elimizi kaldırıp kapı koluna uzanıyoruz ama Ava kendi elini geri çekiyor ve ben

Kaşlarını çat. Şimdi ne olacak?

"Daha sonra Kate ile çıkacağım," diye güçlü bir sesle ilan ediyor.

"Ne?" Ben istediğim her büyük şeyi feda ederken, onun istediği her küçük şeyi elde etmesi için gereken süre boyunca bu gücü kullanacağını söyleme bana?

"Dün gece sana Kate'le çıkacağımı söyledim."

"Ve?" Çok sinirliydi. Beni kızdırmak ya da incitmek için istemediği her türlü şeyi söylüyordu. Bunun da onlardan biri olduğunu düşündüm. "Kapıyı aç."

"Arkadaşımı görmemi engelleyemezsin" diyor. "Eğer seninle evleneceksem, bu her hareketimi kontrol etmen için değil. Daha sonra Kate'le çıkacağım ve sen de yaygara koparmadan bana izin vereceksin."

Onu kontrol etmek mi? Evet, büyük ihtimalle. Ve arkadaşıyla görüşmesini asla engellemem. Ben bir canavar değilim. Ama bu hafta sonunu birlikte nasıl geçireceğimize dair çok detaylı planlarım vardı ve Ava'nın bensiz şehre inip içki içmesi bu planlar arasında yoktu. Ne yapmam gerekiyordu? "Şansınızı zorluyorsunuz hanımefendi," diye homurdanıyorum, gözlerini kırıştırıyor, sonra arkasını dönüp bir banka oturuyor. Kapının kolunu sallıyorum. "Ava, ne yapıyorsun? Aç şu lanet kapıyı."

"Sen daha makul davranmaya başlayana kadar o kapıyı açmayacağım. Eğer benimle evlenmek istiyorsan, biraz gevşemen gerek."

"Senin için endişelenmek mantıksız değil."

"Endişelenme Jesse," diyor kızgın olmasına rağmen gülerek. "Kendine işkence ediyorsun."

Buna itiraz edemem. Ben ediyorum. Şimdi de kendime işkence ettiğim için mi bana işkence ediyor? Evet, bu gayet mantıklı. "Kapıyı aç."

"Daha sonra Kate ile çıkacağım."

Kabul etmeli miyim? Fazla seçeneğim yok, değil mi? "Peki," diye tıslıyorum. Bu hafta sonu yavaş yavaş boka sarıyor. "Ama içmiyorsun," diye ekliyorum, *bunun* açık olduğundan emin olmak için. "Aç şu lanet kapıyı."

İç çekiş i o kadar gürültülü ve abartılı ki, cam kapıyı paramparça etmesini bekliyorum. Sanki çok vakti varmış gibi, sanki ben stres ve belki biraz da öfkeyle patlamaya hazır bir şekilde burada dikilmiyormuşum gibi yanıma geliyor. Benden faydalandı. Sinirlendim.

Kapının kilidini açar açmaz, geri adım atıp bana yeni şartlar koşmasına fırsat vermeden içeri giriyorum ve onu yere yatırıp tamamen boğarak sahipleniyorum. "Lütfen bunu bana bir daha yapma. Söz ver bana."

"Beni dinlemeni sağlayabilmemin tek yolu bu."

"Dinleyeceğim." Uzlaşma dedikleri şey bu mu? Hiç hoşuma gitmedi. "Sadece aramıza bir daha hiçbir şey sokma."

"Her zaman benimle olamazsın."

"Biliyorum." Ve bu çok kötü değil mi? "Ama ben olamadığım zaman benim şartlarımla olacak." Uyarıya ihtiyacım var. Hazırlıklı olmalıyım. Zamanı nasıl öldürebileceğimi planlamalıyım. On birinci saatte üzerime yıkmak ve bunu kabullenmemi beklemek pek mantıklı değil.

Gülüyor. "Peki ya ben?"

"Dinleyeceğim," diyorum ve boynundaki yerime geçmeden önce ona yarım ağızla kaşlarımı çatıyorum. "Çok zorlayıcı oluyorsun, müstakbel eşim."

Karşılık vermiyor ve bu bir yenilik. Dışarı çıkmak bile istemiyor. Sadece bağımsızlığını göstermek istiyor. Kararları sen ver. Bana nasıl olacağını göster. Aşırı tepki vermiyorum. Ava bensiz dışarı çıktığı her seferinde kendine bakamayacak kadar sarhoş oldu. Tartıştık. Bu sefer de farklı olmayacak. Ayrıca, sarhoşken savunmasızdır. Teşhir ediliyor. Kolay bir hedef. Bana güvenmeli, biliyorum. Bunu bana karşı bir araç olarak kullanmak yerine neden benim bakış açımdan göremiyor ve ne için?

Doğrudum ve onu kucağıma çektim. "Neden bir şeyler içmek için The Manor'a gitmiyorsun?" Sorun çözüldü.

Yüzü buruşuyor. Bu itici olmalı. Benim Ava'mda değil. "Kesinlikle olmaz."

"Neden?"

"Böylece bana göz kulak olabilirsin?"

Neden beni nevrotik bir dangalak gibi gösterecek şeyler söylemek zorunda? Hayır, onunla ilgilenebilmem için. Bu kadar basit. Ama belli ki dinleyecek havada değil. Onun yerine "Mantıklı," diyorum. "Bir içki içebilirsin, güvende olduğundan emin olurum ve sonra seni eve getirebilirim." Onun emrinde olurum.

"Hayır," diyor ve aynı anda başını sallıyor. "Bu kadar."

Dudağımı çıkarıp sevimli ve karşı konulmaz olmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Ava bana direnmek gibi kötü bir alışkanlık ediniyor. "İmkansız kadın." Bu işin sonu değil. Onu ikna edeceğim, sadece beni izle. Ayağa kalkıyorum, onu ayağa kaldırıyorum ve saçlarını yanağından çekiyorum. "Ben duş alacağım." Kaşlarımı çattım. "Geleceksin."

Arkasına yaslanarak sarsılmaz sertliğini koruyor. "Duş aldım."

"Benimle bir tane daha içeceksin."

"Bir dakika içinde geliyorum." Benden kurtulup spor salonundan dışarı çıktı. "Kate'i aramam lazım. Telefonum nerede?"

Kate'in dün gece hakkında ne söyleyeceğini duymak isterim. "Yan tarafta şarj oluyor." Ağır adımlarla üst kattaki duşa doğru ilerliyorum. "Uzun sürmesin."

Duşa girdim ve hemen işe koyuldum. Ben iyimser bir adamım, ama bu sabah bana katılmayacağını biliyorum. Ama bu öğleden sonra? Çıkıp dişlerimi fırçalıyorum, zihnim çok fazla şeyle dolu, sonra onu bulmak için aşağı inmeden önce üzerime bir şeyler giyiyorum.

Onu giysi yığınları arasında kaybolmuş halde gördüğümde duraksıyorum. "Oh," diyorum kendi kendime. Zoe kesinlikle hızlı çalışıyordu. Bu sabah konuşmamız için başka bir tetikleyici mi olacak? Vazgeçmem gereken başka bir şey mi? Ava bunalmış bir halde oflaya puflaya sırt üstü yere yığılırken ben merdivenleri çıkıyorum. "Selam bebeğim," diyorum ona bakarak. "Ben de seni bekliyordum. Ne oldu?"

Etrafındaki giysileri işaret ediyor, sanki ben kaçırmışım gibi Hepsi.

Kuşkusuz, benim bile beklediğimden çok daha fazlası var. "Geldi o zaman?"

Ava oflayıp pufluyor, ben de gözlerimi devirip yere uzanarak ona katılıyorum, onu sıkıştırmıyorum, sadece yanında yatıyorum.

"Bana bak," diyorum nazikçe ve iç çekerek de olsa bakıyor. "Sorun nedir?"

"Bu çok fazla" diyor. Yanılıyor. Bu asla yeterli olmayacak. "Sadece seni istiyorum."

Kendi kendime gülüyorum. O zaman neden beni resmen kendisinin yapmakta bu kadar kararlı? "Sevindim ama paramı paylaşacağım kimse olmadı Ava." Yine sevimli olmaya çalışarak somurtuyorum. "Lütfen benimle dalga geç."

"İnsanlar seninle paran için evlendiğimi düşünecek."

Evet, çünkü bir gemi enkazına benziyorum. Tanrı aşkına. "İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Her şey bizimle ilgili." Yüzüm ona dönük olacak şekilde dönüyorum ve bana katılması için sabırsızca belini çekiştiriyorum. "Şimdi kapa çenenini." Bu sabah bir sürü alakasız şeyden bahsetti. Yeter artık.

"Dünkü gibi harcarsan hiç paran kalmayacak."

Yine kendi kendime gülüyorum. Milyonlarımı yirmi ömürde harcayamam. Faizini harcamak için mücadele ediyorum. "Ava, kapa çenenini dedim."

Koyu renk gözleri parlıyor ve yumuşadığını görüyorum. "Yap beni."

Hiç sorun değil. Onun üzerine yuvarlanıyorum ve dilimi ağzına derinlemesine daldırıyorum, bu gece onu evde benimle tutma planımın ilk aşamasını başlatıyorum. O da bana çok güzel karşılık veriyor, tüm sesleri çıkarıyor.

"Hmm, tadın güzelmiş," diyor bizi muhtemelen müstehcen derecede pahalı elbiselerden oluşan bir yığının üzerine yuvarlarken. Dudağımı ısıırıyor ve bana sarılıyor, avuçlarını göğüs kaslarına bastırıyor ve oturmak için yükseliyor, yeni gardırobuna bakıyor. Gülümsüyor. "Sanırım bunu taşımalıyız." Çabucak tekrar bunalmış görünüyor. "Hepsini nereye koyacağım?"

"Soyunma odasında."

"Soyunma odası *senin* kıyafetlerinle dolu."

"O zaman yer açacağım." Doğrulup dudaklarına bir öpücük konduruyorum, kalçalarından tutup onu kucağımdan kaldırıyorum ve ayağa kalkıyorum. Onun meraklı bakışları altında kıyafetlerimi çıkarıp donuma kadar soyunuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Terlemeye hazırlanıyorum." Her bir görkemli parçamı içine çekememe beceriksizliğine sessizce seviniyorum. "Dünyadan Ava'ya," diye fısıldıyorum. Bana bakıyor. "İyi misin?"

"Ne yaptığınızı biliyorum."

"Ne yapıyorum ben?"

"Süreci başlatıyorsun." Ayağa kalkıyor ve bir yığın giysi topluyor, dönüp uzaklaşıyor.

"Hangi süreç?" Ona geri sesleniyorum.

"Bu gece seninle evde kalacağım anlamına geleceğini *düşündüğün* süreç." Merdivenlerin dibinde durdu. "İşe yaramayacak." Kaşlarımı çatıyorum, o da gülümsüyor. "Ayrıca, denemem gereken bir sürü yeni kıyafet var." Merdivenlerden çıkıyor. "Yarın gece de dışarı çıkabilirim."

"Yapmıyorsun amına koyayım," diyorum, balonum patlıyor.

"Şimdi gel canım. Bir işe yara."

Giysilerimi toplamak için eğiliyorum, iyice am kırbacı yemiş gibiyim - umurumda bile değil - ve gülümsüyorum, ama vücudum yarı bükülmüş halde duraksıyor. Ava Kate'i aramış ve Kate dün gecedan hiç bahsetmemiş. Bu da kesinlikle Kate'in Ava'ya söylemediği anlamına geliyor.

Kıyafetlerini bırakıp mutfığa gidiyorum, telefonumu buluyorum, hareket ettiğini görünce duraksıyorum. Tekrar kapıya baktım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye bağılıyor. "Bir yıl boyunca burada olacağım." "Umarım," diye homurdanarak dikkatimi cep telefonuma geri veriyorum. *Kesinlikle*

hareket etti. Telefonu elime alıp arama geçmişime bakıyorum ve Coral'ın yirmi dakika önce arandığını görünce geri çekiliyorum. Ve cevapsız arama değildi. "Ne oluyor lan?" Fısıldayarak detayları açıyorum. Kırk saniye. Uzun değil ama gerçekten çok uzun. Kırk saniyede çok şey söylenebilir. Peki ne söylendi ve Ava neden bundan bahsetmedi? Dudağımı ısıırıyorum, Ava yanakları kızarmış bir halde gülümseyerek görüldüğünde kapı aralığına bakıyorum.

"Hadi kaslar, Harrods'un yarısını yukarı çıkarmam gerekiyor."

Gülümsemeye zorluyorum ve telefonumu atıyorum, ona doğru ilerliyorum ve omzuma atıp kışını tokatlıyorum. Ne konuşulduğunu bilmiyorum ama hâlâ burada ve benimle konuşuyor, bu yüzden en çok konuşanın Ava olduğunu varsayıyorum ve bu sabahdan sonra her şeyin pek de hoş olduğunu düşünemiyorum. Çiğniyor. Tamam. Coral'la işim bitti. Coral'la işim bitti. Ava ona sahip olabilir. Ama o

onunkiyle oynadığım için kıyameti koparmışken benim telefonuma girmesi sinir bozucu.

"Kıyafetleri taşı, beni değil," diyor gülererek. Ava hâlâ omzumdayken eğilip birkaç poşet alıyorum, birkaç tane daha almadan önce ona geri veriyorum. Sonra merdivenlerden soyunma odasına çıkıyorum ve en son Ava olmak üzere her şeyi haliya indiriyorum. Saçlarını yüzünden savuruyor ve aşağı yukarı yürümeye başlıyor, rayları tarıyor, ben de tanıdık bir şey almak için ayaklarımı indirerek etrafıma bakıyorum. Elbiseye kaşlarımı çatıyorum. *Çok* kısa, *çok* dar gri bir elbise. Bu bir hayırdı. *Bu da ne, Zoe?* Onu arayacağım. Ve bu elbise Ava burada olmadığı anda yok olacak. Hırlayarak bırakıyorum ve başımı kaldırıp baktığımda Ava'nın yine bunalmış göründüğünü görüyorum.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Çok kolay," diyorum, bir bölüme girip takım elbiseleri topluyorum, kancalarını çözüyorum ve son bölüme taşıyıp parmaklığın üzerinden geçiriyorum. "Tamamdır."

"Peki ya bunlar?" diye soruyor, bir yığın taşlanmış kot pantolonu göstererek. "Ne olmuş onlara?"

"Onları da taşıyabilir misin?"

Omuz silkiyorum ve düzgün yığını alıp üst rafa koyuyorum, geriniyorum. Gülümsüyorum. Çünkü bana hayranlık duyuyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. Gülümsüyor. Her fırsatta Lusso'ya taşınmaya karşı çıkan biri için oldukça yerleşmiş görünüyor. "Başka bir şey var mı canım?" Yüzümü ona dönüp göğsümü gösteriyorum ve bacaklarına hayranlıkla bakıyorum. İnanılmaz bacakları var. Bana sarıldıklarında daha da güzel oluyorlar. Belinden tutup kaldırıyorum ve otomatik olarak kalçalarımın etrafında kıvrılıyorlar, kolları boynuma dolanıyor. Yukarı bakıyorum. Burnumu kırıstırıyorum. Öpüyor.

"Bu hızla günler sürer" diyor. "Ve bu bir sorun çünkü?"

"Bu bir sorun çünkü bu gece dışarı çıkıyorum." Ağzını indirip dudaklarıma en nazik öpücüğü kondurdu ve ben bittim. Soyunmayı siktir et

oda, kıyafetler. İşte beklediğim mükemmel gün buydu ve ben öpüşmemizi derinleştirdikçe o da zevkle mırıldanıyor, göğsünü göğsüme bastırıyor. "Seni istiyorum," diye fısıldıyor.

Tabii ki öyle.

Bizi soyunma odasından çıkarıyorum, onu yatağa yatırıyorum ve tişörtten kurtulmasını ve boxerımı aşağı çekmemi izliyorum. Ona doğru sürünerek ilerliyorum, gözlerim gözlerine ulaşana kadar teninin her santimetresinde geziniyor. Dudakları seğiriyor, elleri omuzlarımda, nefes alış veriş hızlanıyor. Beklenti.

Onu nazıkçe öpüyorum, kalçalarımı döndürüyorum ve ben içine gömülürken ikimiz de nefes alıyoruz.

Onu.

Gece dışarı çıkmak için hazırlanırken beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor, ama ben stratejik olarak kendimi en iyi noktalara ve vücudumu en iyi pozisyonlara yerleştiriyorum - fiziğimi sergiliyor, rahat davranıyorum - böylece yapamıyor. Direnciyle halat çekme oyunu oynamasını gözlemlemek oldukça eğlenceli.

Banyodan aceleyle çıkışını izliyorum, cazibeden kaçıyorum, başımı şezlongdan kaldırıp gidişini izliyorum. Sonra öfkeyle bırakıyorum. Bugün kararlı küçük bir şey. Büyük silahları çıkarmanın zamanı geldi.

Ayağa kalkıp peşinden gidiyorum ve soyunma odasına girerken bileğini yakalıyorum. Gerçekten şaşırdığını düşünmem için yeterince şaşkınlık göstermiyor. Bunu bekliyordu. Bunun için *yalvarıyordu*. Havlusunu çekip çıkarıyorum, onu yatağa atıyorum ve dört ayak üzerine çeviriyorum, omurgasından kıkına bakıyorum, avucumla düzeltiyorum. "Boşalmayacaksın." Bana istediğimi vermedikçe olmaz. Parmaklarımı içine sokuyorum, nefes alıyorum, sırtının bir kedi gibi eğildiğini ve başının düştüğünü görüyorum, güzelce kurutulmuş saçları çarşafları havalandırıyor. "Bu benim zevkim için, senin değil." Amının ılık, yumuşak duvarlarını okşuyorum, ağzım açık, manzara oldukça etkileyici. Ama o gergin. Gergin. Ne olacağını biliyor.

"Oh Tanrım," diye inliyor.

"Rahatla," diyorum, sikimi tutuyorum, başını amının üzerinde kaydırıyorum, sıkılaştığını hissediyorum, ona girmemi zorlaştırıyor. "Lanet o l s u n ,

Ava, benimle kavga etmeyi bırak."

"Beni terk edeceksin, değil mi?" diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde, yumruğunu şilteye vurarak. "Benimle görüşmeyeceksin."

"Bu benim kararım, bebeğim." Kıçına acı bir tokat atıyorum ve anlık lekeyi okşuyorum, gevşemeyi reddettiğinde hırlıyorum, elimi altımıza alıp parmaklarımı doymuş amından geçiriyorum. İnliyor, yumuşuyor ve ben boğuk bir iniltiyle doğrudan içine kayıyorum, sarsılmalarım anında. Hemen hareket etmeye başlıyor, zevki yakalamaya çalışıyor. Bugün olmaz. Çekiyorum.

"Hayır," diye bağıyor.

"Oh, evet." Parmaklarımı tekrar içine sokuyorum, sinirlerinin uğultusuna biraz sürtünme eklediğimden emin oluyorum. Tekrar tutmaya çalışıyor. Geri çekiliyorum. Bu sefer kadını için orgazm olmayacak, tabii eğer teslim olmazsa. Aletimi onun açıklığına doğru yönlendiriyorum.

"Hayır, Jesse. Lütfen." Geri itiyor ve ben onu reddederek geri çekiliyorum.

"Bunu seviyorsun, Ava." İtme, çekme, çaresizlik. İlerlemeden önce hareketsiz kalmasını bekliyorum, yavaşça içine dalıyorum, hassasiyetin içinden tıslayarak geçiyorum, başının bir o yana bir bu yana dönmesini izliyorum. Tamamen hayal kırıklığından kaynaklanan bir hareketle bana geri çarptığında lanet okuyorum. Yani sert mi istiyor? Bunun için buradayım. Ona vurmaya başlıyorum, gözlerim manzarayı bozuyor: aletim içeri ve dışarı dalıyor, elleri toplanıyor ve gevşiyor, başı sallanıyor. Sürekli bağıyor. Bir an durmak zorundayım, yoksa öleceğim ve onunla işim bitmekten çok uzak. "Harika hissediyorsun bebeğim. Kendini yatak başlığına yasla."

Hemen itaat ediyor, yükselirken yüksek sesle inliyor ve ben homurdanıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum, serbest bırakılmamı engellemek için çok sıkı konsantre oluyorum. "İyi kavlıyor musun?" Omurgasından aşağıya doğru mükemmel bir çizgi çizerek, ellerinin tahtanın etrafında esnemesini izleyerek soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor, kısa ve sert.

Dışarı kayarken gülümsüyorum, kışını tokatlıyorum ve tekrar içeri giriyorum. "Kollarını destekle, Ava." Tekrar ileri atılıyorum, sert ve hızlı, bunu yaparken tıslıyorum ve o bağıyor, bana iyi hissettirdiğini söylüyor, zevki kabul ediyor, çığlık atıyor. Aminin duvarları nabız atmaya başlıyor, kalçaları her itişi yakalamak için geri çekiliyor. Boşalmak üzere. "Oh, hayır gelmiyorsun." Çekiliyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum, üzerine diz çöküyorum, sikimi avucuma alıyorum ve itiyorum. "Gözlerini aç Ava," diye bağıyorum meydan okurcasına gözlerini kapattığında.

"Sen bir piçsin," diye bağıyor, öfkeli. "Bu gece *çok* sarhoş olacağım."

"Hayır, değilsin." Yutkunuyorum, Ava onun her yerinde kendimi tatmin etmemi izleme dürtüsüyle savaşıırken odak noktam bulanıklaşıyor. Göğüslerinin zıplamasını izliyorum, gözleri ona ihanet ediyor, zevkle parlıyor, kuşkusuz orada bir miktar öfke karışıyor. İşte geliyor. *Sikeyim*.

Destek için yatak başlığını alarak öne düşünüyorum ve baskı çok fazla olduğunda, sikimin ucu patlamadan ve tüm göğüslerine boşalmadan hemen önce kükrüyorum. Nefes nefese kalıyorum, kalbim küt küt atıyor, alnım ıslanıyor, vuruşlarımı yavaşlatıyorum ve ayak parmaklarımı kıvıran zevkle nefes alıyorum. Doymuş. Ancak Ava, oldukça ironik bir şekilde, patlamaya hazır görünüyor. "Gelmek istiyor musun?" Nefes nefese soruyorum.

Çenesi seğiriyor, şüphesiz ısırığının şiddetinden. "Ben dışarı çıkıyorum."

"İnatçı kadın." Kendimi göğsüne sürüyorum, yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum.

ve onun derli toplu çürüğüne bakıyorum. "Buradaki işim bitti." Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum, dilimi kabul ettiğinde gülümsüyorum. Birkaç saniye boyunca onu şımartıyorum, beni öptüğü kadar umutsuzca öpüyorum, onun kadar hoşgörülü bir şekilde inliyorum.

Sonra onu tekrar reddediyorum, geri çekiliyorum, kendini tamamen kaybedip çığlık attığında ve etrafta çırpındığında ona gülümsüyorum. Gülüyorum ve yataktan kalkıp son bir kez kışını tokatlıyorum. "Duş alma."

"Zamanım yok!" diye bağıyor, ardından ben gülümseyerek yatak odasından çıkarken birkaç hoşnutsuzluk çığlığı daha atıyor.

Mutfağa varıp Sam'i çağırıyorum ve bir tabureye çöküyorum. "Meşgul müsün?" diye soruyorum ve o gülüyor. Gözlerimi deviriyorum. "Mutlu değilim."

"Yok artık, Jesse. İyi olacaklar."

"Sam, bunu en son söylediğinde Ava'yı bir barda yere işemiş ve üzerinde hiçbir şey yokken bulmuştum." Buzdolabına gidip kapağını çekerek açıyorum ve içindikileri gözden geçiriyorum. "Ayrıca, dün gece gizli bilgi miydi yoksa-"

"Dün gece hakkında bir daha asla konuşmayalım."

"Kate'lerde misin?"

"Evet."

"Peki ya Drew? O nerede?"

"Bilmiyorum, neden?"

"Onu aradım. Sesi çok kötü geliyordu ve nerede olduğunu sorduğumda cevap vermedi."

"Öğreneceğim. Peki, yaptın mı?"

"Ne yapacağım?" Fıstık ezmeme alıp adaya gidiyorum ve dizüstü bilgisayarımı uyandırıyorum.

"Ava'ya evlenme teklif et."

Gülümsedim. "Evet."

"Peki ya ailesi? Mutlular mı?"

"John'la mı konuşuyordun?" Kavanozumun kapağını açıyorum ve agresif bir şekilde parmağımı sokuyorum. "Bu hafta sonu ailesiyle buluşacağım." Ava henüz bilmiyor.

"Bu harika."

"Ava'yı bıraktığımda seni ararım." Telefonu kapatıyorum ve Ava'nın kaçmasına ve benim sinirlenmeme yol açmadan ebeveyn durumunu tekrar nasıl ima edebileceğimi düşünüyorum. Bu bir durum bile olmamalı. Belki de liderliği ben almalıyım. Onları aramalıyım. Evet, onları aramalıyım. Açıkla. Neyi açıklamalıyım? Parmağımı emerek temizlerken kaşlarımı çatıyorum, göz ucuyla bir şey görüyorum.

Ava.

Salonda sürünüyorum.

Elbise katliamına karışan kişiyi utandıran gri elbiseyi giyiyor.

Ne oluyor lan? Neredeyse parmağımı ısırp koparacaktım. "Bunu giymeyeceksin!" Bağırıyorum, onu tepeden tırnağa süzüyorum, gözlerim kocaman, ağzım açık. *Aman Tanrım.* "A-"

Bir ceylan gibi kaçıyor ve ön kapı çarpıp çatı katını sallayınca irkiliyorum. "Ava," diye bağırarak peşinden gidiyorum. "O benim ölümüm olacak," diye tıslayarak kapıyı açıyorum, tam asansör kapıları ortada buluşurken. Onu bir an için görebiliyorum. Kendini beğenmiş. El sallıyor. Onu öldüreceğim. Yavaş yavaş. Ve o izlerken elbisesi parçalanacak. Asansörle merdiven boşluğuna açılan kapı arasında gidip geliyor, hangisinin beni ona daha hızlı götüreceği konusunda kararsızım. "Siktir et." Merdiven boşluğuna yöneliyorum ve geçmeme izin verecek kodu giriyorum, başka bir kodla başka bir kapıyla karşılaşmadan önce kendimi ilk birkaç kattan aşağı atıyorum. "Lanet olsun," diye tıslıyorum, tuş takımını kurcalarken. Geçer geçmez bir kasırga gibi aşağıya koşuyorum, fuayeye girip koşmaya başlıyorum, Clive'ın telaşlı yüzünü yakalıyorum, eli havada bir telefon tutuyor.

"Bay Ward," diyor, yanımdan geçerken beni takip ederek. "Bugün yine kıyafetiniz yok mu?"

Alçak akşam güneşinin altında arabasına doğru koştuğunu görüyorum. "O tatlı kıcını içeri sok," diye kükrüyorum, hızımı kesmeden ona doğru koşuyorum. Duruyor ve dönüyor. Ben de olabilirim ama eğlenmiş görünüyor. Uzun sürmeyecek. Yaklaşırken eğilip onu alçaktan yakalıyorum, omzuma alıyorum ve dönüp onu evimizin mahremiyetine doğru yürütüyorum. O kadar elbise arasından elbette bunu seçti.

Havaya homurdanıyorum ve eteğini tutup ne kadar sert olduğumu umursamadan kalçalarından aşağı çekiyorum. O lanet şey nasıl olsa yakında milyonlarca parçaya ayrılacak. "Dünyanın en imkânsız kadınına deliler gibi aşık olmam sadece benim şansım," diye homurdanıyorum o kıkırdarken,

Lusso'ya geri d6nerken omzumda bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "İyi akşamlar, Clive."

Bu sefer yaptığı işten başını kaldırıp bakmıyor bile. "Bay Ward. Merhaba, Ava."

"Merhaba Clive," diye sesleniyor, bok içindeki bir domuz kadar mutlu.

"Ne yapacağımı şaşırdım," diye mırıldanıyorum, bu sinir bozucu kötü huyundan nasıl kurtulacağımı merak ediyorum. Asansördeki şifreyi giriyorum. Beni erkenden mezara koyacak.

"Hala o kodu değiştirmediniz mi?"

Kapılar kapanırken kaşlarını çatıyorum ve onun küçük ellerinin boxerımın üzerinden kaydığını hissediyorum. Bunun her şeyin sonu olduğunu mu düşünüyor? "Kapa çeneni, Ava."

"Arkadaş mıyız?"

"Hayır." Kıçına sert bir şaplak atıp omzumda sarsarak ciyaklamasına neden oluyorum. "Benimle taşak geçme güzel kız," diye uyarıyorum. "şimdiye kadar bilmen gerekirdi, ben her zaman kazanırım."

"Biliyorum," diye iç geçiriyor, ikimizin de saçmalık olduğunu bildiği şeyi kabul ederek. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Biraz gülümsüyorum, yüzümü kalçasına çeviriyorum, tenini içime çekiyorum. Yatıştırıcı. Bir merhem. "Ama sen tam bir baş belasısın." Kapılar açılıyor ve dışarı çıkıyorum, bizi çatı katına geri götürüyorum ve onu ayağa kaldırıyorum.

Saçlarını yüzünden savurarak dönüyor ve fazladan bir salınımla uzaklaşıyor, merdivenleri çıkarken gözlerim kıçına takılıyor. Yüzündeki korkunç derecede gizlenmiş kendini beğenmiş ifadeyi kesinlikle yakalamıştım. Tüm bu durumun sonucunu biliyordu. Onu takip edeceğimi biliyordu. Ve yine de elbiseyi giydi. Herkes benim iddialı olmamdan hoşlandığını düşünebilir.

"Sanırım gidip giymek için daha uygun bir şey bulacağım," diyor tepeye ulaştığında, omzunun üzerinden bakarak, nazlanarak. Alay ediyor. Ne yapmaya çalışıyor bu? "Beyefendinin standartlarına göre."

Başımı eğip hafifçe kısılmış gözlerle ona bakıyorum. "Sanırım gelip denetleyeceğim."

Geniş ve parlak bir şekilde gülümsüyor, elbisesinin fermuarını açmak için arkasına uzanıyor ve ben onu merdivenlerden yatak odasına kadar takip ederken izliyor. Adil davranmıyor. Elindeki çantayı yatağın üzerine atıp giyinme odasında kayboluyor ve ben de kıcımlı yatağın kenarına atıp karamsar bir ruh haline bürünerek onun oflaya puflaya gri elbiseden çıkışını dinliyorum. Çantasına bakıyorum, onu dinliyorum, yaklaştırıp cep telefonunu çıkarırken, ailesinin numarasını telefonuma mesaj atmaya kararlıyım. Ama yapamıyorum. Çünkü benden PIN kodu istiyor. "Ne oluyor lan?" Ekrana dokunarak fısıldıyorum. Telefonunu mu kilitlemiş? Neden kilitlemiş? "Beni gerçekten kızdırıyorsun." Telefonu çantasına geri tikiyorum, tam o sırada kapıda beliriyor, elbisenin yarısı çıkmış, sırtıyor. Tabii ki elbisenin hâlâ benim sorunum olduğunu düşünüyor.

"Öyle mi?" diye soruyor, kumaşın karnına kadar düşmesine izin veriyor, dantelle kaplı göğüsleri ve dikişin üzerinden geçen güzel bir morluğu ortaya çıkarıyor. O geri çekilirken suratımı asıyorum.

"Geri asmaya zahmet etme," diye homurdanıyorum, rahatsız bir şekilde yatakta kayıyorum. Kahkahasını duyuyorum, sonra birkaç takırtı ve tıkırtı, birkaç oflama ve puflama daha.

Gözlerim komodine kayıyor ve orada olmaması gereken bir şey görüyorum. Alnım ağırlaşıyor, Ava çok daha kabul edilebilir bir uzunlukta, sevimli pembe bir elbiseyle belirdiğinde başka tarafa bakıyorum.

Önüne bakıyor, hafif kabarık eteğini sıvazlıyor. "Bu iyi mi?"

"Sorun yok." Komodini gösteriyorum. "Bunun orada ne işi var?" İşaret ettiğim yere bakıyor. "Oh."

Çenem titreyerek yüzüğüne uzandım. "Buraya gel," diye emrediyorum ve o da hemen elini uzatıyor. Yüzüğü tekrar parmağına taktım. "Bir daha asla çıkarma."

"Nemlendiriyordum. Tekrar takmayı unuttum, hepsi bu."

"Evet, çünkü kocanı deliliğin eşiğine nasıl getireceğini planlamakla meşguldün." Başımı kaldırıp ona baktığımda, mükemmel bir şekilde yolunmuş kaşlarından birinin kalkık olduğunu görüyorum.

"Sen benim kocam değilsin."

"Sadece alışmaya çalışıyorum." Sırıtiyorum. "Karım." Siktir, kulağa hoş geliyor.

"Eş olmak için biraz gencim." Göğsümdeki çürüğe hayranlıkla bakıyor.

"Ama koca olmak için yeterince yaşlıyım?" Hakaret ederek soruyorum.

"Aramızda on bir yıl var." Eğilip burnumu öpüyor. *Yakında on iki olacak.* "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen benden çok daha yaşlısın."

"Hayır," diye nefes alıyorum, onu bacaklarımın arasına çekiyorum ve başımı daha geriye yatırıyorum, sessizce beni öpmesini söylüyorum, öptüğünde mutlu bir şekilde nefes veriyorum. "Dışarı çıkmak istediğine emin misin?" Bu öpücüğün onu etkileyebileceğinden emin olarak ağzının etrafında soruyorum.

Yanaklarımı kavırıyor ve dilinin dönüşünü yavaşlatıyor, geri çekiliyor ve burnumdan alnıma doğru birkaç güzel öpücük konduruyor. Onu yakaladım. Mutlu bir şekilde mırıldanıyorum ve kışını sıkıyorum. "Elbisemi kırıştırıcaksın," diyor sessizce.

"Dışarı çıkmıyorsan fark etmez."

Ağzının alnıma değdiği yerde gülümsediğini hissediyorum ve geri çekiliyor, yanaklarım hala avuçlarının içinde ve yüzümü tarıyor. "Ben dışarı çıkıyorum."

Yüzüm allak bullak oluyor, kendini kollarımdan kurtarıyor ve ben h o m u r d a n a r a k yatağa düşüyorum. "Umarım bensiz harika vakit geçirirsin."

Gülüyor ve soyunma odasına geri dönüyor. "Eminim Sam ve Drew ile konuşmanız gereken şeyler vardır."

Soyunma odasının girişine bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Ne gibi?" Yanılıyor muyum? Kate ağzındaki baklayı çıkardı mı?

"Bilmiyorum. Erkek işleri."

"Yeni kolyen bu elbiseyle çok güzel durur." Onu elmaslarla doldur. Potansiyel sürüngenlere çok zengin, çok bölgeci bir adam olduğunu söyler.

kanatlarda kafalarını koparmak için bekliyorlar. Ava topuklu ayakkabılarıyla beliriyor ve ben inleyerek tavana bakıyorum.

"Bu elmasın ağırlığı yeterli sorumluluktur."

"Tamam." Yüzük en büyük işaret. "Ben yanında değilken böyle görünmen hiç adil değil."

"Daha genç, daha ateşli, daha az karmaşık bir adamın gelip beni senden çalacağından mı korkuyorsun?"

Göz kırpıyorum. Evet. Endişelendiğim şey tam olarak buydu. Ama onun yerine, "Daha sıcak mı?" diyorum. Ve karmaşık mı? Yarisını bile bilmiyor. "Bebeğim, benden daha seksi kimse yok." Ayağa kalkıyorum ve bakışları beni takip ediyor. Önümü gösteriyorum. "Otuz yedi yaşında olabilirim, ama otuz yedi yaşındayım. Ve sakın böyle şeyler söyleme." Soyunma odasına gidiyorum ve şimdi daha da karamsar olan kot pantolonumu giyiyorum, kapıya doğru giderken fermuarını ilikliyorum ve onu aynada saçlarını kabartırken buluyorum. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sana sahip olabileceğini düşünen her talihsiz herifi öldüreceğim."

Yansımada bana bakıyor, küçük bir gülümseme dudaklarını gıdıklıyor. "Beni senden uzaklaştıran herkesi kastediyorsun."

"Ya da bu," diye kabul ediyorum, adımlarımı tersine çevirip botlarımı ve tişörtümü alıp giyiyorum.

Hazır olduğumda biraz para alıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum, ama o gitmiyor ve bunun yerine yanıma geliyor, elleri göğsümde. "Kimse beni senden alamayacak."

Elini tutup parmağındaki ışıltılı mücevheri öperken gözlerinin içine bakıyorum, hafifçe başımı sallıyorum, ona her zamankinden daha çok aşık olduğumu hissediyorum. "Sanırım gitsek iyi olacak," diyorum umutla kaşlarımı çatarak.

"Vardı." Kendini benim alanımdan çıkarıyor. "Sadece çantamı ve küpelerimi değiştirmem gerekiyor."

Huysuz huysuz yürüyüp gidiyorum. "Seni aşağıda bekleyeceğim." Bütün gece ne yapacağım ben?

KATE arabaya atlayıp Aston'un her tarafına fişkırttığında fasulye doluydu. Arabayı kenara çekip dikiz aynasına baktığımda koltukların arasına sıkışmış, kırmızı bir şok arka camdan görüşümü engelliyor. "Hadi o zaman, bir bakalım."

"Ne?" Ava Kate'e bakıyor, Kate de bana bakıyor, gözleri kocaman olmuş, küfrediyor.

"Sorun yok." Onu rahatlattım, ana yola döndüm ve Ava'nın inanmaz bakışlarını profilimde hissettim.

"Biliyor muydu?"

"Boyutunun doğru olduğundan emin olmak için yüzüklerinizden birine ihtiyacım vardı."

Ava beni rahat bırakıyor ve şikayetini arkadaşına yöneltiyor. "Sen *biliyor muydun?*"

"Evet." Kate ellerini Ava'ya doğru uzatıyor. "Romantik miydi? Göster bana."

Ava kabul ediyor ama gülüyor, suçlayıcı gözlerle beni süzüyor. Onu görmezden geliyorum. *Çok* romantik olduğunu düşünmüştüm. Ve dediğim gibi, unutulmazdı. "Evet, romantikti," diyor Ava, kahkahasının sonlarına doğru sesi soluk soluğa çıkıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Kate, burnu neredeyse elmasa değecek. "Bu çok özel bir şey." Bana etkilenmiş bir bakış fırlatıyor ve göğsüm gururla kabarıyor. İyi iş çıkardım. "Peki, düğün ne zaman?" diye soruyor,

arkasına yaslanıp el çantasıyla uğraşıyor. *Gelecek ay*. "Kahretsin, Ava." Kate tekrar yukarı bakıyor. "Annenle babana söyledin mi?"

Çok güzel bir soru Kate. Ava'yla aramızdaki atmosfer sıfırın altına düşmüşken göz ucuyla bakıyorum ve gözlerinin ileriye sabitlendiğini görüyorum. "Bilmiyorum ve hayır," diyor ben ışıklarda yavaşlarken. Bir gözümü kısıyorum, mutsuzum. Bu gece için ona izin veriyorum. Yarın aileler ve randevularla uğraşacağız. Mazeret yok. Ve eğer benimle kavga ederse, sessizce tehdit ettiğim şeyi yapacağım. Onları kendim arayacağım.

Ava hâlâ gözlerimi kaçırarak koltuğunda dönüp Kate'e bakıyor. "Gecen hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"Evet, harikaydı," diyor Kate, olabildiğince soğukkanlı bir şekilde, küçük bir aynaya bakarak somurtarak.

Ava'ya bakıyorum. Arkadaşına hafifçe kaşlarını çatmış, bir sonraki sözlerini düşünüyor. "Ne zaman bitirdin?" diye soruyor. Gülümsüyorum ve ışıklar yeşile döndüğünde geri çekiliyorum.

"Hatırlayamıyorum. Bu soruşturmanın bir anlamı var mı?"

Tanrı aşkına, neden bu kadar çekingen davranıyorlar? "Sanırım Ava onu eve götürdükten sonra yukarıda eğlenip eğlenmediğini bilmek istiyor," diyorum, Kate omzuma vururken Ava'nın ağzının açık kalmasına gülümseyerek.

"Bu, dostum," diye düşünüyor, hala nazlı, hala rahat, "seni ilgilendirmez. Şey, ilgilendirir ama ilgilendirmez." Kıkırdıyor ve aynasına geri dönüyor. Kate'i çok iyi tanıdığımı iddia edemem ama soğukkanlıymış gibi davranan birini tanıyorum ve o kesinlikle soğukkanlıymış gibi davranıyor. Bu üçünün arasında ne oldu böyle?

Yolun geri kalanında kızlar hiçbir şey hakkında sohbet etmiyorlar ve durur durmaz Jay'in kapıda olup olmadığını kontrol ediyorum. Alışlagelmiş siyah takım elbisesi içinde kaldırırma adımını attığında ilk olarak onun parlak kel kafasını görüyorum. Kate'in arkadan çıkmasına izin verirken bağımlı sallıyorum, o da karğılık olarak bağımlı sallıyor ve Kate'in geçmesi için kenara çekiliyor.

Bir centilmen gibi davranıp kapısını açmama fırsat kalmadan Ava arabadan iniyor ve kendini önüme atıyor. Onu kollarıma alırken usulca, "İçki içme," diyorum, bardaki ve dışarıdaki her erkeğin beni izlediğini umarak.

"Yapmayacağım."

Bana sözde hizmet ediyor. Şu anda hangimiz daha aptalız bilmiyorum. Onun içmemesini beklediğim için ben mi, yoksa içmeyeceğine söz verdiği için Ava mı? "Ciddiyim."

"İçmeyeceğim."

"Seni alacağım," dedim ona. "Beni ara." Jay'in yorgunluk homurtularını duyarak yanına yaklaşıp onu öpüyorum.

"Seni arayacağım." Bana yumuşak gözlerle bakıyor. Yatıştırıcı bir şekilde. "Koşmaya falan git." Alçıyı söküyor ve beni kaldırımda bırakıyor, kollarımı ve bacaklarımı da yanında götürmüş gibi hissediyorum.

"Becer beni Ward." Jay geldi, arabanın içinde bir aşağı bir yukarı baktı. "Bu paranoya da nereden çıktı?"

"Paranoyak değilim," diye mırıldanıyorum, cebime elimi daldırıp birkaç banknot çıkarıyorum ve nakit para diliminden birkaç tane koparıyorum. "Sadece onun güvenliği için oldukça endişeliyim."

"Ergenlik çağındaki kızı alkolü, kısa elbiseleri ve erkeklerin ilgisini yeni keşfetmiş bir babanın olacağı gibi mi?"

Başparmağım titriyor ve Jay'e ters ters bakıyorum. "Siktir git, Jay." Parayı göğsüne doğru ittim. "Güvende olduğundan emin ol."

"Tamamdır." Parayı bir kenara koydu. "Endişelenmemeye çalış."

Alay ediyorum ve sürücü koltuğuna çöküp direksiyonu yumrukluyorum.

Şimdi ne olacak? Telefonum bu soruya cevap veriyor, bilinmeyen bir Londra numarası gösterge panelindeki ekrana hükmediyor. "Alo?" Sessiz ve temkinli bir şekilde cevap veriyorum.

"Bay Ward, ben Connaught'dan Julian."

"Tamam," diyorum, kaşlarım çatık, hiç şüphesiz. "Sizin için ne yapabilirim?" "Bayan Seymour yanımda."

"Coral?"

"Evet. Konaklamasını birkaç gece daha uzatmak istiyor ve kart sahibinin iznine ihtiyacım var."

Koltuğuma çöktüm, yüzüm buruştu. *Lanet olsun*. İki arada bir derede kalmış gibi hissediyorum. Coral'ın teknesini sallama. Ama Ava'yı da üzme. İkisini birden nasıl başarabilirim?

"Bay Ward?"

K e n d i m i fidiye için tutuluyormuşum gibi hissederek seçeneklerimi tartmaya çalışıyorum. "Peki," diye bağıriyorum, tedirgin bir şekilde.

"Dosyada tuttuğumuz karttan çekebilir miyim?"

"Evet," diye tısladım. "O orada mı?"

"Bayan Seymour?"

"Hayır, Pussy

Galore."

"Afedersiniz?"

"Evet, Bayan Seymour, Julian. O da orada mı?"

"Evet, efendim."

"Tak onu." Sanırım sert bakışlarımla ön camımda delikler açabilirdim.

"Merhaba," diyor Coral, yumuşak ve emin olmayan bir sesle.

"Bu sabah beni neden aradın?" Kısaca soruyorum, arabamı çalıştırıyorum ve Ava beni barın dışında dolaşırken yakalayıp yine onu sıkıştırmakla suçlamadan önce uzaklaşıyorum.

Coral duraksıyor, sessiz, sorum karşısında şok olmuş. Çünkü belli ki Ava'nın bana söylediğini düşünüyor ve belli ki Ava'nın ne dediğini merak ediyor. "Kız arkadaşın mı söyledi?"

"Hayır," diyorum, bir ara sokağa girip kenara çekiyorum. "Nişanlım yaptı." Ben gizli bir sik kafalıyım. Kesinlikle.

"Nişanlın mı?" diye nefes alıyor ben alnımı ovuştururken. "Evleniyor musun?"

Yüzümü buruşturarak sandalyemin derisine büzülüyorum. "Beni neden aradın Coral?"

"Size teşekkür etmek için. Otel için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Onunla bir daha asla konuşmak istemiyorum ve bu görüşmeden sonra da konuşmayacağım. "Kartımdan para çekilmesi için otele yetki verdim ama kalacak bir yer bulmanız gerekiyor."

"Geleceğim. Annemle babam eve gelir gelmez."

Başımı salladım, aynalarımı kontrol ettim ve arabayı kenara çektim. "Sana en iyisini diliyorum Coral." Telefonu kapatıp ayağımı yere vurarak Lusso'ya geri dönüyorum ve kapıdan içeri girdiğim anda bir korna sesi duyuyorum. Dikiz aynama bakıyorum ve Sam'in Porsche'siyle arkamda, Drew'un da yolcu koltuğunda olduğunu görüyorum.

Sam arabayı yanımdaki boşluğa çekerken ben de park edip arabadan iniyorum. "Günü kurtarmak için buradayız," diye ilan ediyor.

Homurdanıyorum ve Drew'a suçlayıcı bir bakış fırlatıyorum. "Bu sabah aradığımda hangi cehennemdeydin?" Donup kalıyor, Sam'in Porsche'sinin kapısı yarı kapalı, aramıza bakıyor.

"Neden herkes nerede olduğumla bu kadar ilgileniyor?" diye çıkışıyor, kapıyı çarpıp yanımdan hışımla geçerek Lusso'ya doğru ilerliyor.

Bana şüpheli diyebilirsiniz ama Drew'un dün gece olmaması gereken bir yerde olduğunu hissediyorum. Başımı eğerek Sam'e bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Kate'le konuştun mu?"

"Evet, Kate'le konuştum."

"Ve?"

Sam birkaç dakika beni düşünürken Drew'u takip etmeye başlıyoruz. "Kesinlikle bana söylemediği bir şey var."

"Öyleyse ona sor."

Gülüyor. "Ne yaparsa yapsın ya da ne öğrenirse öğrensin, bir kadınla evlenerek onu asla terk edemeyeceğine inanan bir adamdan ilişki tavsiyesi alacağımı mı sanıyorsun?"

"Onunla evleniyorum çünkü onu seviyorum."

"Hiç şüphem yok," diye düşünürken Drew kaşlarını çatarak asansörün çağrı düğmesine basar. Her zamanki gibi görünmüyordu. Bu çok garip. Sam'e bakıyorum. O da biraz garip.

Kapılar açıldığında hepimiz içeri giriyoruz ve ben şifreyi giriyorum. "Biliyor musun," diyor Sam. "Sanırım artık o birayı içmeyeceğim." Beni ve Drew'u asansörde bırakarak dışarı çıkıyor.

Benden bu kadar. Aralarına bakıyorum ama bakışlarımı Drew'da sabitliyorum. "Neden gidip Kate'in içine sikini sokmak zorundaydın ki?"

"Ben mi?" diye ağzından kaçırıyor, eliyle göğsünü işaret ediyor. Sonra bakışlarını Sam'in üzerinde topluyor. "Çünkü havalı olduğunu söyledi."

"Ben mi?" diye sorar Sam gülererek. "*Kate'e aletini sokmanda bir sakınca görmüyorum* lafı ağzımdan ne zaman çıktı?"

"Malikânede bana katılma teklifime karşı çıkmadığın zaman."

"*Sen mi kışkırttın?*" Drew'a aptalmış gibi bakıyorum, çünkü aptal olduğu çok açık, kapıların kapanmasını engelliyor.

"Yardım etmeye çalışıyordum," diyor Drew gülererek, sesi tizleşerek. "Peki, yapmamanızı önerebilir miyim?"

"Kesinlikle."

"Ve sana bir daha Kate'in içine aletini sokmamamı önerebilir miyim?" Sam ekliyor, tekrar kapanmaya çalışan kapıyı tekmeleyerek açıyor.

"Yapabilirsin." Drew iç geçirir. "Dostum, dürüst olmak gerekirse birinizin aleti birinin içine girmeden önce ikinizden birinin her şeyi durduracağını düşünmüştüm. Görünüşe göre ikiniz de inatçı piçlermişsiniz. Yine de iyi tarafından bakarsak, Kate eğleniyor gibiydi."

Sam Drew'a saldırıyor, ben de kan dökülmeden hemen aralarına giriyorum, Sam'i tutarken Drew'a da uyarıcı bir bakış atıyorum. "Şimdi sana çeneni kapatmanı önerebilir miyim?"

"Yapabilirsin." Drew tekrar iç çeker, kendini Sam'in önüne koyarak hayatını riske atar, omuzlarını tutar. "Dostum, belli ki Sam'e karşı hisleri var."

ve açıkça onları saklamaya çalışıyor. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bundan bir daha hiç bahsetmemeye ne dersin?"

"Tamam."

"Tamam."

"İyi," diye ekliyorum, böylece tam bir *ceza* evi haline geliyor. "Bira?" Asansörün içine geri adım atarak soruyorum.

Drew bana katılıyor ve Sam omzunun üzerinden bakarak geri çekiliyor. "Sanırım gidip Kate'le buluşacağım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama o Ava'yla birlikte."

"Ve?" Dönüp uzaklaşıyor ve ben de hemen peşinden gidiyorum. Eğer o Kate'le buluşabiliyorsa, benim de Ava'yla buluşmam elbette kabul edilebilir.

"Peki ya ben?" Drew soruyor. "Kimseyle buluşmak istemiyorum." "En son buluşmaman gereken kişiyle bile Gece mi?" Geri aradım.

"Kesinlikle olmaz," diye homurdandı. Haklıydım ama şu anki ifadesi ve verdiği yanıt pişmanlık duyduğunun açık bir göstergesi. Yine de yalan söyleyemem, gerçekten merak ediyorum. "Boş ver, ben Malikâne'ye gidiyorum. Beni evime bırakabilirsin, böylece arabamı alabilirim."

"Sorun değil." Ava'yı görmek için uğrayacağım. İyi olduğundan emin olacağım. Buna itiraz etmesi mümkün değil. Umarım, Sam oradayken ve Kate onu karşılar, ben de kalmaya davet edilebilirim.

Hiç sanmıyorum.

Barın önünde belirlediğimde JAY'in yüzünde bir uyarı ifadesi beliriyor. "Sessiz bir gece oldu," diyor ben geçerken. "Bu şekilde devam edelim."

Onu görmezden geliyorum ve barı tarayarak içeri giriyorum. Sam önce kızları fark edip içeri giriyor ve Kate onu gördüğüne sevinmiyorsa ne olayım. Ava'nın da aynı şeyi hissedeceğinden emin değilim. Bir süre onun arkasında duruyorum, varlığımı belli etmek için cesaretimi topluyorum, kendimi tepkiye hazırlıyorum. Ayağa kalkıp bu tarafa döndüğünde zamanım dolmuştu.

Sarsıcı1.

Ne oluyor lan?

Bu iyi bir başlangıç *değil*. Her yerde sendeliyor. Bacaksız teriminin nereden geldiğini merak eden biri varsa, şu anda müstakbel eşime bakması yeterli. Çok sinirliyim. İçki yok, dedi. Yalan söylediğini biliyordum ama tamamen kafayı bulması? Kendini asmış. Çok ileri gitti.

Omuzlarımı yuvarlıyorum, beni patlatmadan ve daha fazla zarar vermeden önce evcilleştirilmemiş öfkeden kurtulmaya çalışıyorum, beynim bana yüzüstü düşmeden ve bir şeyi kırmadan önce ona gitmemi söylüyor, ama bacaklarım dinlemiyor.

Sonra beni fark etti ve sinirli görünmeye cüret etti. Cehennem gibi bir hesaplaşma olacak ve ben bunu denemeye cesaret edemiyorum.

ve durdur. Nefesimi tutuyorum, barı susturmaya hazırım ama o yine sendeliyor ve ben onu hemen eve götürmeye kararlı bir şekilde ilerliyorum. Ama sonra ifadesi değişiyor, bana duyduğu öfke azalıyor ve şaşkınlık yüzüne yerleşiyor. Ve sallanarak en yakın masaya uzanıyor. Kahretsin, bayılacak. "Ava?" Gözlerini kırıştırıyor, sisi dağıtmaya çalışır gibi başını hafifçe sallıyor. "Ava!" Bağırıyorum, vücudunun öne doğru eğilmesini ve baş aşağı bana doğru düşmesini izlerken koşmaya başlıyorum. Yere doğru. "Lanet olsun." Onu tam zamanında yakalıyorum ve kollarımda ölü bir ağırlık gibi, sarkık ve tamamen kendinde değil. Kate ve Sam'in telaşla bu tarafa baktıklarını görüyorum. "Eğer ikinizden biri bunun sorun olmadığını söylerse, kendimi kaybederim." Çünkü zaten orada değilim. Onu yakındaki bir sandalyeye taşıyıp oturtuyorum, kucağıma alıyorum, bir kolumla gevşek bedenini tutup yüzünü bana çevirmeye çalışıyorum. "Ava?" Onu kıpırdatıyorum ama hiç tepki vermiyor.

"Sarhoş değildi," diyor Kate, önümüzde dizlerinin üzerine çöküp arkadaşını değerlendirirken.

"Yapma Kate," diye uyarıyorum, Ava'nın göz kapaklarından birini geri çekerken, gözlerinin yuvarlandığını görünce geri çekiliyorum. "Bu çok saçma." Onu kollarımın arasına alarak ayağa kalkıyorum ve bardan çıkmaya başlıyorum. "Onu hastaneye götüreceğim." Yemek yedi mi? Bugün yeterince su içti mi? Tanrım. Hamile olabilir mi? Dişlerimi sıkıyorum, hamile olduğunu bilse kendini bu kadar sarhoş etmesini kabullenemiyorum. Belki de hamile olduğunu bilmiyordur. *Lanet olsun.*

Onu dışarı taşıırken Jay yanımda, yolu temizliyor. "Ne oldu?" diye soruyor, doğal olarak telaşlanmış.

"Bayıldı. Ne kadar içti?"

"Ben onun kişisel koruması değilim Ward. Defalarca açıkladığım gibi elimden geleni yapıyorum. Ambulans çağırmamı ister misin?"

"Onu oraya kendim daha çabuk götüreceğim." Arabamın kapısını açıyorum ve Ava'yı koltuğa oturtuyorum, yanaklarına birkaç kez vurarak onu kendine getirmeye çalışıyorum. Hiçbir şey olmadı. Bileğini tutuyorum, göğsünü izlerken nabzını hissediyorum. *Öfkeli. O*

sarhoş olup komaya girdi. "Bir daha asla gözümün önünden ayrılmama izin vermeyeceğim." Emniyet kemerini takıp kapıyı kapattım, onu bu halde görmenin acısı ve korkusu çok gerçektir ama öfke de vardı. Ne kadar sorumsuz. Ne kadar düşüncesiz. Ne kadar umursamaz.

Kate elinde Ava'nın çantasıyla bardan dışarı fırlıyor. "Seni takip edeceğiz," diyor ve Sam'in onu arabasına çekmesine izin veriyor.

Hastaneye giderken daha da sinirleniyorum, kadındaki güçlü şarap kokusu beni daha da sinirlendiriyor. Hassas bir burnum olduğunu biliyorum ama bu çok saçma. Yasadışı ve gelişigüzel bir şekilde park ediyorum ve onu A&E'ye taşıyorum, yardım için bağırıyorum.

Bir hemşire bize özel bir odayı gösterirken "İçki içiyor muydu?" diye soruyor.

"Evet," diye

homurdandım.

"Ne kadar?"

"Çok fazla." Onu yatağa yatırdım ve hemşirenin Ava'nın gözlemlerini almaya başlamasına izin vererek isteksizce geri çekildim.

"Adı ne?"

"Ava," diye cevap veriyorum kısaca, göz kapaklarını geri çekip ışık tutarken.

"O iyi mi?"

"Bize biraz yer açın, Bay....."

"Ward."

"Peki ya sen?"

"Kocayım."

Başka bir hemşire bize katıldığında kapıya bakıyorum, bir makineyi içeri çekiyor. "Dışarıda beklemenizin sakıncası yoksa," diyor, beni fiziksel olarak hareket ettirmiyor ama çok da uzakta değil ve onu fiziksel olarak hareket ettiremediğim için gitmekten ya da kendimi saldırı iddiasıyla tutuklatmaktan başka çarem yok. Kapı yüzüme kapanıyor ve ben mavi parlak kaplamaya bakıyorum, göğsümü hissediyorum, kalbim yavaşlıyor. *Yüce Tanrım.*

Sonsuza kadar sürecekmisim gibi gelen bir süre boyunca bir aÇağı bir yukarı yürüyorum ve Kate kapıdan içeri dalıp beni fark ediyor ve hızını yavaÇlatıyor. "İçeride," diyorum,

Kapıyı işaret ederek. "Hemşirelerle birlikte." "Neyin yanlış olduğunu biliyorlar mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerim ayaklarımda, bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı yürüyorum. "Kahretsin," diye bağıyorum, yumruklarımı sıkıyorum. "Onu dışarı çıkarmamam gerektiğini biliyordum." İçgüdülerime karşı geldiğim için kendime çok kızgınım. Bu bir daha olmayacak. Kate'e suçlayıcı bir şekilde bakıyorum, o da kızgın bir ifadeyle başka tarafa bakıyor. Siktirip gidebilir. Ben vahşiyim ve aslında ona da kızgınım ve tam bunu ona söylemek üzereydim ki kapı açıldı ve beni susturdu. Bir hemşire dışarı çıktı ve ben de öne çıktım, duruşum sağlam ama temkinliyim. "O nasıl? Onun nesi var? Hav-"

"Bay Ward." Beni susturmak için elini kaldırdı. "O iyi. Ancak hala bilinci kapalı. Kalp atışları biraz hızlı. Bir doktor çağırdık," diyor cebindeki saate bakarak.

"O zaman hangi cehennemde?" Pazumda bir el hissederek soruyorum. Yan tarafıma bakıyorum ve Sam'i görüyorum. Omuz silkiyorum. Hayır, sakinleşmeyeceğim. Sakinleşmem.

"Yolda, Bay Ward." Elini uzattı. "Mücevherleri."

"Sen mi çıkardın?" Kúpeleri ve nişan yüzüğünü kabul ederek sordum.

"Bu standart bir uygulama. Her ihtimale karşı-" "Ne ihtimali?"

"Ava'yı tiyatroya götürmemiz gerekirse diye."

"Bunu neden yapman gerekiyor?" Bağırmamak için ses tellerimi zorlayarak soruyorum.

Kapıya doğru işaret ediyor, cevap vermiyor çünkü verecek bir cevabı yok. "Beklerken onunla oturabilirsin."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, ağır bedenimi odaya sürükleyerek. Onu yatakta bitkin bir halde gördüğümde irkildim.

Sam elini uzatarak, "Anahtarlarını ver," diyor. "Araban ambulans bölmelerinden birini kapatıyor. Çekici çağırıyorlar."

Kaşlarımı çatarak ceplerimi yokluyorum. "Onları orada bırakmışım."

Sam beni ve Kate'i yalnız bırakıyor ve ben öfkemi kontrol altında tutmak için mücadele ederek volta atmaya devam ediyorum. Bunu körükleyen korku olduğunu biliyorum. Sessizlik uzadıkça gerilim daha da artıyor, Kate bana sürekli temkinli bakışlar fırlatıyor, ben sürekli nefesimin altında küfrediyorum, bir elimi saçlarımda o kadar çok gezdiriyorum ki yarına hiç kalmayacağından eminim. İçimdeki baskı kontrol edilemez hale geliyor.

"Bu," diyorum sonunda patlayarak, parmağımı Ava'ya doğru uzatarak. "Onun içki içmesini istemememin tek nedeni bu. Hepinizin bunun içkiyle olan zehirli ilişkim yüzünden olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama öyle değil. Mesele bu."

"Yani içkiyle zehirli bir ilişkin olduğunu kabul ediyorsun?" Kate sanki şu anda uygunmuş gibi soruyor.

"Siktir git, Kate."

Gözlerini kapatır, suçluluk duygusu onu bulur. "Jesse, sakın ol. Üç kadeh şarap içti. Sarhoş değildi."

"Elbette," diye homurdanıyorum, bir sandalyeye çöküyorum ve Ava'nın elini elime alıp sıkarak gözlerini açmasını istiyorum.

Uyan.

Ama yapmıyor ve kalp atışlarım her geçen dakika daha da donuklaşıyor.

SAATLER GEÇTİ. Geldiğimizde hemşirelerin bunu yaptığını bilmeme rağmen kesik, morluk, leke, iz, bakılması gerekebilecek herhangi bir yara olup olmadığına bakarak her santimini birden fazla kez kontrol ediyorum. Bir doktor geliyor, onu değerlendiriyor ve gidiyor, hemşirelerden kalp atışlarını ve kan basıncını takip etmelerini istiyor ve her yarım saatte bir Ava'nın istatistiklerini kontrol etmek için geliyorlar, her seferinde odada sadece bir kişi olması gerektiğini hatırlatıyorlar, bu yüzden Kate ve Sam ekip halinde, fırsat buldukça içeri girip çıkıyorlar, kahve getiriyorlar, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyorlar, John ve Drew ile kontrol ettiklerini söylüyorlar. Kate, Ava'nın ailesinden bahsetti. Kahretsin, hayır, onları aramıyorum, henüz değil. Benim hakkımda ne düşünecekler?

Rolex'ime bakıyorum. Üç buçuk. Kate içeri sızmış. Kızım ölü gibi, kalbim her geçen dakika daha da yavaşlıyor ve içimdeki baskı dayanılmaz hale geliyor. Serbest kalması gerekiyor yoksa patlayacağım. Kate'e bakıyorum. "Neden beni test ediyordun?"

"Ne?"

"Bu gece Ava'yı dışarı davet ettiğinde beni test ediyordun." Bunu sorarken gözlerinde gördüm, dikkati tamamen benim üzerimdeydi ve tepkimi bekliyordu.

"Onu kontrol edemezsin."

"Onu kontrol etmek istemiyorum. Onu güvende tutmak istiyorum."

Kate sandalyesinde öne doğru eğiliyor, tüm dikkati benim üzerimde. "Ne oldu Jesse?" diye soruyor. "Onu kaybetmekten neden bu kadar korkuyorsun?"

Sorusundan çekiniyorum. "Bazen biraz aşırıya kaçtığımı biliyorum," diyorum sessizce.

"Tutkulu," diyor Kate, neredeyse beni düzelterek, beni de şaşırtarak. Ona bakıyorum ve o da gözlerini devirerek tekrar arkasına yaslanıyor. "Seninle hep kavga edecek çünkü beklentilerin çok saçma."

Güzel. Beni sevdiğini sanıyordum. "İşsiz olmanın saçma bir tarafı yok-"

Ava mırıldanıyor, eli hareket ediyor, yüzü allak bullak oluyor. "Ava?" Nefes alıyorum, çok fazla hava beni terk ediyor, rahatlamam ölçülemez. "Ava bebeğim, aç gözlerini." Solgun tenine bakıyorum, her zamanki zeytin rengi teni gri, dudakları kuru. Ölmüştü. Sabırlı ve sakin olmak çok fazla enerji gerektiriyor. "Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?" diye bağıyorum.

Gözleri açık.

"Ava, bebeğim?" Yaklaşıyorum, onu kokluyorum, izliyorum, hissediyorum. "Merhaba," diyor, tek gözü biraz açık, yüzü acıyla kesilmiş.

"Tanrıya şükür." Alnından, yanağından öpüyorum ve homurdanıyor, Sam içeri girdiğinde kıvranarak uzaklaşıyor, belli ki bizi duyuyor.

"Ava, civciv, iyi misin?"

Kör mü lan bu? "İyi görünüyor mu?" Sesimi alçaltmaya çalışarak ama beceremeyerek soruyorum. "Tanrı aşkına."

"Sakin ol," diye tıslıyor Kate.

"Neredeyim ben?" Ava kafası karışmış bir halde odayı tarıyor.

"Hastanedesin, bebeğim." Ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Sanki bilinçaltım bana onu elimden bırakmamamı söylüyor. Onu tekrar kaybetme.

Oturmaya alışıyor. Oh, hayır. "Tuvalete gitmem lazım." Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyor, sinirleniyor ve oturuyor. Gözlerini kapatıp yüzünü ellerinin arasına sakladığında pişman olduğunu anlayabiliyorum. Neden her fırsatta benimle kavga ediyor?

"Onu ben alırım." Kate ayağa kalkıyor. "Ava, hadi."

"Hayatta olmaz," diye alay ederek odada bir lazımlık arıyorum. Doktor bana neden bu yatakta olduğunu söyleyene kadar bu yataktan çıkmayacak.

Tabii ki Ava itiraz ediyor, iyi olduğu konusunda ısrar ediyor ve yataktan kalkmaya alışıyor. Tanrı yardımcım olsun.

"Hiç sanmıyorum, hanımefendi." Ava ve bitişik banyoların olmamasından duyduğum hoşnutsuzlukla homurdanarak onu odadan çıkartıyorum. Bu sefer bana karşı koymuyor, enerjisi yok ve bu bile başlı başına endişe verici. Odanın dışında durup en yakın tuvaleti gösteren bir işaret arıyorum ama onun yerine Ava'yı kollarımda görmekten duyduğu memnuniyeti dile getiren bir hemşire buluyorum.

"Kendine geldi."

Koridorun sonunda tuvaleti işaret eden bir tabela görüyorum. "Onu tuvalete götürüyorum." Hareket ediyorum, hemşire de peşimden geliyor.

"Efendim, lütfen, idrar örneğine ihtiyacımız var."

Duruyorum ve Ava'nın bükülmüş bacaklarının altından bir elimi uzatarak kalın karton kabı alıyorum.

Ava'yı içeri sokar sokmaz yere yatırıyorum, bir elimle onu tutarken diğer elimle kapıyı kilitliyorum. Sonra elbisesini yukarı doğru kıvrıyorum, külotunu aşağı çekiyorum ve altındaki iş kabıyla birlikte onu koltuğa yatırıyorum. İngiltere için içerken gözleri kapalı, vücudu sönük kalıyor. Görünüşe göre iemediği tüm şarap bu olacak. Tanrı aşkına.

"Sahne korkusu yok o zaman?"

"Kıımı siktin," diyor bir gözünü açarak. "Başa ıkıyorum."

Alaycı Ava. Çünkü şimdi tam zamanı. "Ava, ağzından çıkana dikkat eder misin?"

Gözleri tekrar kapanıyor ve sessizleşiyor, ben önünde çömelmiş dururken çışı gelmeye devam ediyor. Geceyi bir araya getirmeye çalıştığını söyleyebilirim. Yapamaması ya da yapabiliyorsa bile bu konuda sessiz kalması endişe verici ve bu beni daha çok tedirgin ediyor. "İşim bitti," diye nefes alıyor. "Üzerine mi işedim?"

"Hayır." Biraz kalkmasına yardım ediyorum ve bardağı altından alıp tuvaletin arkasına koyuyorum ve ellerime biraz anti-bac sıkıp onunkine sürüyorum. Onu ayağa kaldırıyorum ve elbisesini yerine çekiyorum, çışını nerede bulacaklarını söyleyebilmek için onu hemşirelerin istasyonundan odaya geri götürüyorum.

"Ava, ne oldu?" Onu tekrar yatağa yatırdığımda Kate soruyor.

"Bilmiyorum."

Gülüyorum ama eğlenerek değil.

"Evet." "Sarhoş değildim," diye homurdanıyor.

"Ayık olduğun için sık sık bayılıyorsun, değil mi?" Sesimi durdurulamaz bir şekilde yükselterek soruyorum. Yüce Tanrım. Onun iyi olduğunu bildiğim halde içimdeki bu gerginliği atamıyorum. Bir nevi. Çünkü aramızdaki şeyler şimdi daha da gergin olacak. Ben daha korumacı, daha endişeli olacağım, Ava da benimle daha çok mücadele edecek.

"Ona bağırma," diye tıslıyor Kate, hafifçe solmama neden oluyor. Yürü. Sadece daireler çizerek yürü. Nefes almaya odaklan. "Birkaç kadeh şarap içti. Daha önce de iki şişe içmiş ve bayılmamıştı." Evet ama sarhoşluk seviyesini duygular belirler. Daha önce iki şişe votka içtim ve bilincim yerindeydi. Kötü bir günde, bir şişe beni bayıltabilir. "Yemek yedin mi?" Kate kalkıp Ava'nın yanına giderek soruyor.

"Evet."

Ya da . . . "Hamile misin?" Ağzımdan kaçırıyorum ve Ava dehşete kapılarak geri çekiliyor. Sorudan mı yoksa cevaptan mı?

"Hayır," diyor, gözlerini benden kaçırarak. Gözleri dalıyor. Belirsizlik beni sarıyor.

"Emin misin?" Bana tekrar baktığında soruyorum. Onu okuyamıyorum. Bana suçlayıcı bir şekilde mi bakıyor, yoksa suçluluk mu duyuyor?

"Evet." İrkildi, sanırım tiz ciyaklamasının bir sonucuydu. Yoksa başka bir şey yüzünden miydi? Farkına varma mı? Anlama mı? Siktir, bilmiyorum. Aldığım tüm hapları değiştirdi mi? Değiştirdiyse alıyor muydu? Çünkü şimdi düşünüyorum da, onu hiç hap alırken gördüğümü hatırlamıyorum.

"Sadece soruyorum," diyorum, tüm gözleri üzerimde hissederek, Ava'nın hariç tüm gözleri, o da aniden bana bakmaya cesaret edemiyor. Bu berbat bir durum ve bastırmak istememe rağmen bastırmıyorum.

"Ne hatırlıyorsun?" Kate soruyor.

Ava'nın benden kaçışını, başını sallayışını, bize neden bayıldığını anlatabilecek hiçbir şey paylaşmayışını izlerken adımlarımı hızlandırıyorum. Sam hafızasını canlandırmaya çalışıyor. İşe yaramıyor, Ava sürekli ve tutarlı bir şekilde bize hiçbir şey hatırlayamadığını söylüyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Hiçbiri hoşuma gitmedi.

"Neden herkes bu kadar yaygara koparıyor?" Sinirleniyor. Sinirleniyor mu? Öfkeden kuduran Sam'in yanından geçip elini tutuyorum. "Ava, saat sabahın dördü." Lanet olsun, patlayacak gibi hissediyorum. "Neredeyse yedi saattir baygınsın, sakın bana yaygara *çıkarma* demeye *cüret* etme."

Gözlerini açması, anladığının bir işareti. İyi oldu. Belki şimdi neden patlamaya hazır olduğumu anlar.

Hemşire tekrar içeri giriyor ve hepimize yorgun bir bakış atıyor. "Odada bir ziyaretçi var. Gitmeniz gerekiyor."

Kate'in bana baktığını, beni tek ziyaretçi olarak bırakmanın artılarını ve eksilerini değerlendirdiğini hissediyorum. Sanki bir seçeneği varmış gibi.

"Gidip yiyecek bir şeyler alalım." O ve Sam birlikte çıkıyorlar ve hemşire Ava'nın tansiyonunu bir kez daha ölçmek için işe koyuluyor. Ben

Benimkini de kontrol etmesini isteyeceğim, çünkü kalp krizi geçirdiğime eminim.

Ayrılırken "Bir fincan çay ister misin?" diye soruyor. Ava kabul ediyor. Reddediyorum, yatağın yanına oturuyorum ve Ava'nın elini sıkıp yüzümü düşürüyorum. Oda sessiz. Ama çok gürültülü, cevaplanmayı bekleyen bir sürü soru var. Tek ses benim kalp atışlarım ve Ava'nın değişen nefes alışları. Kafamı kaldırıp bakıyorum, onu yine uyuklarken buluyorum, sonra kapı çalıyor. Bir doktor beliriyor, gece birkaç kez uğrayandan farklı bir doktor. Bana başıyla selam veriyor, ben de tam cevap istemeye başlayacakken Ava kıpırdanıyor ve doktorun dikkati ona yöneliyor.

"Bana uyanık olduğun söylendi."

Ava doktorla benim arama bakıyor, muhtemelen o anki durumumu kontrol ediyor. *Hâlâ streslisin, bebeğim. Hala stresli.*

Kendini tanıtıyor ve nasıl hissettiğini soruyor, tüm vücudu ve dikkati Ava'ya bakıyor ve ben yardım edemiyorum ama benim hakkımda bir uyarı alıp almadığını merak ediyorum. Gece boyunca personelin güvenliği çağırmak zorunda kalabileceklerini düşündükleri birkaç an olduğundan oldukça eminim.

"Ben iyiyim. Başım çarpıyor," diyor, sesi yorgun. "Ama bunun dışında iyiyim."

İyi mi? O iyi *değil*, ben de değilim.

Doktor gülümsüyor, dostça, kalem ışığıyla Ava'nın gözlerini kontrol ediyor. "Buna sevindim. Dün gece hakkında ne hatırlıyorsun?"

Onu izliyorum, tahammülsüzlük gösterdiğinde sabrım daha da tükeniyor. "Çok değil," diyor sıkılmış bir sesle. Daha fazla cesaretlendirmek için elini sıkıyorum ama bana sert bir bakış daha fırlatıyor.

"Öyle misin?" diye soruyor doktor. Beni incelediğini hissediyorum. "Kocayım."

Doktor notlarına bakarken Ava'nın bakışları sorgulayıcı bir hal alıyor. "*Bayan O'Shea yazıyor.*"

"Gelecek ay evleniyoruz." Ava itiraz etmedi. Arzusuzluktan mı yoksa enerjisizlikten mi, umurumda bile değil.

Doktor bunu kabul ediyor ve asıl önemli olan konuya, Ava'nın neden yedi saatten uzun süredir baygın olduğuna dönüyor. "İdrarınız üzerinde bazı rutin testler yaptık." Yatağa doğru bir sandalye çekip oturuyor. "Son adet tarihin ne zamandı?"

"Bir hafta kadar önce."

O başını sallıyor, ben Ava'nın ne kadar rahatsız olduğunu gözlemliyorum, doktor konuştukça zihnim bulanıyor, başım eğiliyor, bedenim her saniye daha da sertleşiyor. Hiçbir şey duymuyorum. Sonra bir şey duyuyorum.

"Hamile değilsin."

"Ben değil miyim?" Ava ağızından kaçırıyor. Şaşıyor. Öyle olduğunu mu sanıyordu?

"Şey," diyor Doktor Manvi, bana doğru bir bakış atarak. "Bence değilsin, ama regl olalı henüz bir hafta olduysa bunu söylemek için erken olabilir. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun Ava?"

Lanet olsun.

Şaşkınlık gitti ve sinirler geldi. "Evet."

"O halde hamile olmadığınızı rahatlıkla söyleyebiliriz."

Gözleri açılıyor. Yer değiştiriyor. Bana bakmayı reddediyor, ki bu muhtemelen şu anda iyi bir şey. Elimi onun elinin etrafında tutmam gerginliğimin bir işareti olsa gerek. O kaçırdığı tüm hapları düşünüyor, ben de ne kadar suçlu göründüğümü düşünüyorum. *Bunu söylemek için çok erken.* "Ava, dün geceyle ilgili her şeyi, kiminle konuştuğunu, kiminle tanıştığını hatırlamaya çalışman çok önemli."

"Ne?" Sabırsız bir ses tonuyla soruyorum. Bunun konuyla ne alakası var? "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bir test daha yaptık." Bana dikkatle bakıyor. "Belirtileriniz bunu gerektirdi."

"Semptomlar mı?" Ava fısıldıyor. "Ne semptomları?"

Bana bakma şeklinden hoşlanmıyorum. Sanki kendini geri tepmeye hazırlıyor. "İdrarınızda Rohypnol'e dair net kanıtlar bulduk."

Sanki biri beni kalbimden bıçaklamış, bıçağı çevirmiş ve göğsümden çekip çıkarmış gibi hissediyorum. "Ne?" Aniden ayağı kalkıyorum, sandalyem geriye fırlıyor, ellerim titremeye başlıyor. Rohypnol? "Tecavüz gibi mi?" Sesimin yüksekliğini kontrol etme zahmetine bile girmeden soruyorum.

Doktor doğru duyduğumu onayladı, pişmanlığı çok açıktı.

"Yüce Tanrım!" Yardım için gökyüzüne baktım. Yardım yok. Beni görmüyorlar. Odanın içinde titrek bacaklarımla yürüyorum ve beni ayakta tutacak ne bulursam tutuyorum, ağır nefes alıyorum, başım düşüyor.

"Ava," diye devam ediyor doktor ve beni bu sarsılmaz paniğı atlatmaya çalışırken bırakıyor. Tecavüz. Biri ondan faydalanmak mı istemişti? Ona şiddet mi uyguladı? Ona zarar vermek mi? Kim? "Polise haber vermenizi tavsiye ederim. Hatırladığınız her şeyi onlara anlatmalısınız. Efendim, herhangi bir noktada yalnız olup olmadığını teyit edebilir misiniz?"

Sanırım şu anda benimle konuşuyor ama konuşamıyorum. Tek yapabildiğim, bara vardığım ve onun çöküşünü izlediğim o korkunç anların içinden geçmek. Orada olmasaydım ne olurdu? Titriyorum, nefesim kesiliyor.

"Tecavüze uğrayıp uğramadığınızı belirlemek için bir inceleme yapmamız gerekiyor."

Kanım buz gibi oldu. "Yalnız değildi," diyorum sessizce, onu barda görüyorum, gözleri üzerimde, yuvarlanıyor, vücudu çöküyor. "Güverteye çarpışını izledim. Bir saniye içinde oradaydım." Onu yakalamak. Onu kurtarmak. Neyden kurtarmak?

Ava ile tanıştığımdan beri hissettiğim her korku, her endişe, her stres dakikası doğrulandı ve şimdi herhangi birinin bana nevroitik olduğumu söylemesine meydan okuyorum. Onlara *meydan okuyorum*. Ava'ya bakıyorum. O şok olmuş gibi görünüyor, oysa ben o kadar kızgınım ki vücudum ne yapacağını bilemiyor. Ağzım ne diyeceğini bilemiyor.

"Peki bundan emin misiniz?" diye sorar doktor.

"Evet." Sadece oraya gittiğimde gördüğümde emindim. Ama bilinci yerindeydi. Herhangi bir cinsel avcı, bilinci yerine gelene kadar beklerdi. İlaç işe yarayana kadar. Doktor muayene için ısrar etti. "Her santimetrekaresini kontrol ettim." Zor nefes alıyorum. Kalbim acıyor. "Üzerinde hiçbir iz yok." Kapıya gidip açıyorum ve Kate'i koridorda bir sandalyenin üzerinde görmeden önce ona sesleniyorum. Onunla ortada buluşuyorum. Sam bize katılırken, "Ben gelmeden önce," diyorum. "Ava hiç yalnız kaldı mı? Bir dakikalığına bile olsa."

"Ne? Neden-"

"Sadece soruya cevap ver, Kate. Yalnız mıydı?"

Kate'in yüzü geriliyor, hatırlamaya çalışıyor, belli ki aciliyetimi hissediyor. "Um, yapamam-" diye küfrediyor. "Sigara içmeye gittim ama Tom'la birlikteydi."

"Tom?"

"Evet, Tom."

"Tom'u barda görmedim."

"Gitti."

"Ne zaman?"

Hızlı ve sonu gelmeyen sorularım onu sinirlendiriyor. "Bilmiyorum, Jesse. Neler oluyor?"

Sam içeri giriyor ve kolunu Kate'e dolayarak onu koruyor, bana soruyla bakıyor. *Bir arada tutun, bir arada tutun.*

Yatağa dönüyorum. "Bebeğim," diye nefes alıyorum, ateşim yükseliyor. "Kate sigara içmeye gittiğini ama Tom'un seninle olduğunu söyledi. Bunu hatırlayabiliyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet." Ama sonra kaşlarını çatır. "Ama Kate sigara içerken Tom tuvalete gitti."

Tek başınaydı. Siktir et beni, oturmuş bir ördek, sadece ... ne olmayı bekliyor? "Tamam." *Nefes al.* "Tek başına olduğun süre boyunca neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet. Neden?"

"Çünkü Ava, gerçekten gerekmedikçe kimsenin seni kurcalamasını istemiyorum, o yüzden lütfen iyi düşün. Ben ortaya çıkmadan önce iyi miydin? Her şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet," diye yanıtlıyor, heyecanlanarak. "İstiyorum."

"Ava, muayeneyi kabul edersen daha mutlu olurum."

Tanrım, dinlemeyecek mi? Eğer onun-

Midem bulanıyor.

"Hayır," diyor Ava, kararlı, daha da sinirli, vücudunu aşağı doğru hareket ettirerek. "Hiçbir şey olmadığını biliyorum. Ne bir çürüğüm ne de bir kesiğim var."

"Eğer yüzde yüz eminsen, Ava," diye rahatlıyor doktor. "Seni zorlayamam."

"Lanet olsun, onu zorlayamazsın." Dürtüklenmeden ve dürtülmeden yeterince şey yaşamadı mı?

"Hiçbir şey olmadı." Elimi sıkıca tutuyor, sanki onu benden almalarına izin vereceğimden endişeleniyormuş gibi. Hayır. Asla. "Jesse gelene kadar her şeyi hatırlıyorum." Gözleri benimkileri buluyor, gözyaşları ve sıkıntıyla dolu. Ona çarptı. Bunun nasıl *olabileceğini*. "Her şeyi hatırlıyorum," diyor inleyerek ve beni daha sıkı kavıyor.

"Biliyorum." Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, gülümsemeye zorluyorum, onun için buradayım, çünkü şu anda ihtiyacı olan şey bu. Tıpkı benim sert bir içkiye ihtiyacım olduğu gibi. "Sana inanıyorum."

Doktor daha fazla zorlamıyor, kabul ediyor ve taburcu belgelerini düzenliyor.

"Bu ne kadar sürer?" Ben soruyorum.

"Efendim." Gülüyor ve bunun için onu yumruklayabilirim. "Londra'nın merkezinde bir Cumartesi gecesinin sonrasındayız. Bir ip parçası ne kadar uzun?"

Burada oturup sonsuza dek beklemeyeceğim. "Onu şimdi eve götürüyorum." O odadan çıkarken Ava'nın ayakkabılarını topluyorum ve tam Ava hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken yatağın yanına varıyorum. Ava'nın ağlamasını artırmanın bir yolu varsa

İçimdeki huzursuzluk Ava'nın gözyaşları. Ayakkabılarını bırakıp ona sarılıyorum. "Bebeğim, lütfen ağlama. Ağlarsan çok kızarım." Tam bir hıçkırık seansına giriyor, gözyaşlarına boğuluyor, bana yapışıyor. "Tanrım bana yardım et," diye mırıldanıyorum. "Tanrım, bana yardım et."

"Çok özür dilerim."

"Ava, lütfen kapa çeneni." Özür dilemesini istemiyorum. Beni dinlemesini istiyorum. Beni dinlemesini.

Biraz zaman alıyor, ben ona sarılıyorum, Ava bana yapışıyor, ama sonunda sakinleşiyor ve beni bırakıyor, sanki kızmış gibi yüzünü kabaca siliyor. Kendine mi? "Ben iyiyim. Eve gitmek istiyorum." Bacaklarını yatağın kenarına doğru tekmeliyor, sanki buradan çıkıp gideceğini düşünüyor. Bana güç ver. Onu kucağıma alıp dışarı çıkarıyorum, Kate'ten geçerken eşyalarını almasını istiyorum.

"Neler oluyor?" Sam soruyor, endişeli gözleri kollarımdaki Ava'nın üzerinde.

Kate aceleyle odaya girer ve Ava'nın çantası ve ayakkabılarıyla yeniden ortaya çıkar.

"Uyuşturulmuştu." İçimden taşan öfkeyi bastırmaya çalışarak yutkunuyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Sam.

"Ne?" Kate'in nefesi kesilir. "Tecavüz gibi mi?"

"Evet." Arkamı dönüp çift kapıyı itiyorum ve göz göze geliyorum. İkisi de şaşırmıştı. İkisi de endişeli. İkisi de bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyor. "Onu eve götürüyorum." *Ve bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım.*

Dışarı çıktığımızda gün ışıyor. Lanet olası gün ışığı. Ava'yı arabaya bindirip kapıyı kapattım. Kate bana çantasını ve ayakkabılarını verdi. "Teşekkürler."

"Lütfen Jesse, aptalca bir şey yapma," diyor ve koluma uzanıp ovuşturuyor. İçimdeki baskıyı görüyor.

"Ne, içki gibi mi?" Ona bakarak soruyorum. Sam'in nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum. "İçki istemiyorum," diye yalan söylüyorum. "Seni sonra ararım." Arabanın arkasına dolanıyorum ve biniyorum.

Tanrıya şükür, yol boyunca uyuyor, böylece saklayamadığım kargaşayı görmüyor. İçimdeki çelişkili duygular bana zarar veriyor ve yolu görebilmek için gözlerimi sürekli öfke ve gözyaşlarından arındırmak zorunda kalıyorum.

Ben içki

istemiyorum. Çok

içki istiyorum.

Göğsümdeki bu korkunç ağrıyı bastıracak bir şey.

Ama bir tane alamam.

Olmayacak.

ONU YATAĞA YATIRDIM. Yanına girecek gücü kendimde bulamadım. Çok fazla titriyordum. Çok fazla terliyordum. Bu yüzden onu bıraktım, yüzüğünü komodinin üzerine koydum. Duş aldım, yarım yamalak giyindim ve salondaki sandalyeye oturdum, saatlerce Londra silüetine baktım, çatı katı sessizdi. Zihnim gürültülüydü. Jay'i aradım ve dün geceki görüntüleri istedim. Steve Cooke'u aramaya başladım ama vazgeçtim. Bu işi polisin halletmesini istemiyorum. *Ben halledeceğim.*

Benim yöntemimle. Hoş olmayacak. Temiz olmayacak. Bunu kim yaptı lan?

Ava'nın telefonu çalarak zihinsel savaşımı yarıda kesiyor ve önümdeki masada benimkinin yanında duran telefona bakıyorum.

Dan.

Yavaşça öne eğildim, kapanana kadar çalmasını izledim. Kardeşi. Tekrar çalmaya başladığında düşünerek dudağımı çiğniyorum. Merdivenlerden yukarı bakıyorum. Telefonu açıyorum. Aramayı bağladım ve yavaşça arkama yaslandım.

"Merhaba."

Konuşmadan önce uzun bir duraklama oluyor. "Sanırım sürekli duyduğumuz şu yeni adam sensin." Düşmanca davranıyor. Sanırım onu suçlayamam. Ama benden hoş bir şeyler bekliyorsa, yanlış zamanda aramış demektir. Bildiğinden değil. Bildiğinden değil.

"Sanırım haklısın." Ne duyduklarını sormayacağım. Ben biliyorum. "Ava nerede?"

Tanışma yok. Merhaba, nasılsın? Hiçbir şey yok. Ondan zaten hoşlanmıyorum ve hislerimin karşılıklı olduğunu hissediyorum. Ama Ava'nın iyiliği için. . . "O uyuyor. Uyandığında seni aramasını söylerim. Dan'di, değil mi?"

"Evet, öyle. Ve sen ..."

Rahatsız bir şekilde sandalyemde kayıyorum. Alkolle olan arkadaşlığımın ve yumruğumun Matt'in yüzüyle olan arkadaşlığının bilgisiyle bir isim almadıklarını söyleme bana. "Jesse Ward."

"Uyuması için geç bir saat."

"Dün gece Kate ile dışarıdaydı."

Sessizlik. Uzun, kalıcı bir sessizlik. "Doğru. Kate bugünlerde bekâr olduğu için." Bu düşmanlık daha da arttı.

"Ama Ava değil," diye ekliyorum, bunu açıkça belirtmek için.

"Yani Kate'le dışarıdaydı ama senin evinde mi kaldı? Kate'le birlikte yaşadığına göre bu pek mantıklı değil."

"Mantıklı çünkü *burada* yaşıyor." "Ne?"

"Benimle birlikte. Benim dairemde. O burada yaşıyor."

İnançsız bir havayla birlikte hafif bir kahkaha geliyor. "Taşındı mı?"

"Evet."

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?" "Bir süredir."

"Doğru." Sesi etkilenmiş gibi gelmiyor. Beklenen. "Bugün bir şeyler yapmak için plan yapmıştık."

"I-" Şu anda onun egosunu okşayacak kapasitem yok. Sorularına cevap veremem. Ve yapmam gereken son şeyin kardeşini kızdırmak olduğunu biliyorum. *Çok geç Ward.* Ama daha fazla zarar vermeden önce . . . "Sohbet etmek güzeldi." *Yalan.* "Ava u y a n d ı ğ ı n d a seni aratırım." Telefonu kapattım ve

Ava'nın telefonu avucumda, dişlerimi sıkıyorum. Bunu ona kimin yaptığını bulana kadar öfkelenme ihtiyacı çok şiddetli.

Kalkıyorum, hareket etmem gerekiyor, mutfğa gidiyorum, bir şişenin hayalini silkeleyerek uzaklaştırıyorum. Berrak sıvı. Sadece bir yudumdan sonra gelen rahatlama. Yutkunuyorum ve bir bardak alıyorum, suyla doldurup yudumlarken elim titriyor. Gözlerim Ava'nın bana verdiği postaya takılıyor. Dikkat dağıtıcı. Kaydırıyorum ve zarfı yırtıp açıyorum, metni tarıyorum.

Hayır.

Kız kardeşimin düğün davetiyesini okurken nefesim kısa ve kesik kesik geliyor, ağzım sulanıyor. LCV detayları, cevap vermem gereken tarih, ki o da geçti, cevap vermem gereken adres. "Lanet olsun." Mutfğa doğru hızla ilerliyorum ve yanaklarımı ovuşturarak çöp kutusuna atıyorum. Koş. Egzersiz yap. Bir şeyler yapmalıyım çünkü giderek kötüleşiyorum ve bu beni panikletmeye başlıyor. Ama onu bırakamam.

Salondaki sandalyeme dönerek telefonumu indirip elime alıyorum, elimde döndürüyorum. Başımı geriye atıp tavana bakıyorum, gözlerimi kapatmadığımdan emin oluyorum, kapatırsam göreceklerimden korkuyorum.

Jake. Rosie. Carmichael.

Votka.

Kayıyorum, rahatsızım. Cep telefonumun çalması bir nimet. John'a cevap veriyorum, zamanlamasındaki ironiye gülümsüyorum. O biliyor. Sadece biliyor. Çıplak göğsüme bakıyorum, dudağımı çiğniyorum, boştaki elimin parmağı sandalyenin kolunu kavırıyor. Tutunuyorum. Ya da kendimi tutuyorum.

"O nasıl?" diye soruyor, sesi derin ve ciddi.

"Uyuyor."

"Ya sen?"

Bağlantısız. Mantıklı düşünmeye çabılıyor. Şiddet dolu. Dehşete düşmüş. Nefesimin altında gülüyorum. İhtiyacı olan tek cevap bu. "Jay bana bardaki kamera görüntülerini getiriyor."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Ben de etrafa soracağım. Bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim açık kalmaya zorlandığı için kuru ve kaşınıyor. "Yemin ederim, gözlerini oyacağım."

"Kendini toparlamalısın. İçkiye yönelme, Jesse."

"Yaklaştım John," diye itiraf ediyorum, ruh halimi bilmesine ihtiyacım var. "Buna gerçekten ihtiyacım var. Kahretsin, her şey karmakarışık." Birden Ava'nın varlığını hissediyorum ve başımı kaldırıp onu merdivenlerin başında iç çamaşırlarıyla otururken görüyorum, küçük ve ürkek görünüyor. Avlanmış olabileceğini düşünmek. İncinmiş. Benden alınmış. "Ne bulabileceğine bir bak John," diyorum sessizce, onu izlerken. "Birkaç gün gelemeyeceğim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Uçurumun kenarından mı konuşuyorsun? "Evet, teşekkürler koca adam."

John aramayı kesiyor ve ben sandalyede oturmaya devam ediyorum, ayağa kalkacak enerjiyi ve söyleyecek kelimeleri arıyorum. Her şey yüzüme patlamadan nasıl yaklaşabilirim ki?

Bana bakıyor, başka tarafa bakıyor, sanki hala onu izlediğimi kontrol ediyormuş gibi tekrar bana bakıyor. Daha da kıpır kıpır oluyor. Daha çok heyecanlanıyor. Bu yoğun atmosferden hoşlanmıyorum. Bunu düzeltmem gerek. Düzeltebilir miyim bilmiyorum.

Beni yukarı itmek için iki elimi sandalyenin kollarına sıkıştırmam gerekiyor ve ona doğru gidiyorum. Merdivenlerin tepesine kadar beni takip ediyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. İsyankarlığın yeri belirleniyor. Kavgaya yükseliyor. Kızmak için her türlü sebebim olduğunu biliyor ve şimdi endişelerimde haklı olduğumu kanıtladığı için kendine kızıyor.

"Bana bağırıcaksan şimdi gideceğim" diyor, kendinden emin ama değil. Gitmek istemiyor. Ama yine de tehdit ediyor. As kartını çekiyor. Ama ben sakinliğimi koruyorum. Başımı dik tutuyorum.

"Yeterince bağırdım." Onu tepeden tırnağa tekrar süzdüm. "Nasıl hissediyorsun?"

"Peki," diye karşılık veriyor ve beni şaşırtıyor. Öfkelenmemi mi bekliyor? Bağırmamı ve itaat talep etmemi mi? Enerjim yok. O burada. O iyi.

". . . Ish?"

"Hayır. İyi."

Bedenen, belki. Ruhen mi? Öfkesini yanlış yöne kanalize ediyor. Alçalıyorum, ona yaklaşıyorum, onu sıkıştırıyorum. Ellerim iki yanındaki basamağa dayanıyor. Bana bakıyor.

"Deli gibi kızgınım Ava." Sesim öyle gelmiyor. Ama Tanrım, hissediyorum. "Sarhoş değildim."

"Sana hiç içmemeni söylemiştim," diye karşı çıktım. "Dışarı çıkmama izin vermemem gerektiğini biliyordum."

Burun deliklerini açarak kızgın gözlerle bana bakıyor. "Neden ne yapacağımı dikte edebileceğini düşündüğünü merak ediyorum. Ben yetişkin bir kadıyım. Seninle her hareketimi kontrol ettiğin bir hayat yaşamamı mı bekliyorsun?"

Kontrollü mü? Aklına hep o istenmeyen kelime geliyor. "Sen benimsin. Seni güvende tutmak benim işim." Ve işimi yapmama izin verilmiyor.

"Yakın olduğunu söylemiştin. Neye yakındım?" "Hiçbir şeye."

"Hiçbir şey mi?" Kelimenin üzerine neredeyse gülüyor. "Bir içki istiyorsun, değil mi? Bu *lanet karmaşayla* başa çıkmak için ihtiyacın olan şey bu."

Haklı tabii ki. Ama bunu kabul etmek yerine, ona lanet diline dikkat etmesini söylüyorum. "Beni dinleseydin bu durumda olmazdık," diye homurdanıyorum.

"Özür dilerim! Dinlemediğim için özür dilerim." Aniden ayağa kalktı, neredeyse beni merdivenlerden aşağı düşürüyordu. Ve şimdi Ava'nın en iyi yaptığı şeyi yapacak. Uzaklaşacak. Saklanacak. "Benim yüzümden votkada boğulma ihtiyacı hissediyorsan özür dilerim," diye tıslıyor. Sadece kelimelerden değil, içlerindeki zehirden de irkiliyorum. "Belli ki sağlığın için kötüyüm. Acına son vereceğim."

O uzaklaşırken çıplak sırtına bakıyorum, öfkeyle karışık bir acı. Gitmiş. Bir içki içebileceğimi düşünüyor ve y i n e de gidiyor mu?

"Çılgın deli Ava," diye nefes alıyorum, kalkıp peşinden gidiyorum. Arkasına bakıyor, ona doğru geldiğimi görüyor ve yüzünü bana dönüyor, ben yaklaşırken gözleri göğsümden aşağı iniyor. Ve sanki odağını kaybettiğini fark etmiş gibi, daha uzun duruyor. Meydan okuyor.

Bu iş patlayacak.

"Öp beni," diyorum çaresizlik içinde, tutkumuzun alevlerinin öfkemizin sıcaklığına galip gelmesini umarak.

"Hayır," diye bağıyor, tiksiner. Yani tartışmayı mı tercih ediyor?

Birbirimizi parçalamayı mı? "Üç." Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Neden şimdi ona geri sayım yaptırdığımı da bilmiyorum. Bu çok uygunsuz. Belki de umutsuzca **n o r m a l e** yakın bir şeye ihtiyacım olduğu içindir.

geri sayım bizim için
normaldir. "Delirdin mi
sen?"

"Çıldırılmışsın Ava," diye onaylıyorum. "İki."

Gözleri dönüyor, başı titriyor.

"Bir." Ağzı itiraz etmek için açılır, vücudu kaçmak için harekete geçer. "Sıfır." İki adım uzaklaşmadan onu yakalıyorum, yatağa doğru yürüyorum ve vücudumun altına hapsediyorum. Çıplak göğsüm onun dantelle kaplı göğüsleriyle buluştuğu an kalbim sakinleşiyor. Dünyam dengeleniyor. Karnının etrafına yumuşak çizgiler çizerek ona bakarken koyu renk gözlerine huzurun geldiğini görebiliyorum. Ama o inat hâlâ devam ediyor. "Direncini ilaçlara bağlıyorum. Doğru kararı vermen için sana üç saniye daha veriyorum. Üç saniye." Ağzımı onunkine yaklaştırdım, güçlü yanlarımızdan birini benimsemesi için ona yalvardım. Kendini kimyaya bırak. Meme uçları sertleşiyor. Vücudu ısınıyor. Hepsi iyi işaretler.

Ama o buna karşı koyuyor, parıldayan gözleri
kısılıyor. "İki."

Dudaklarını yalıyor, vücudu konuşuyor ve benimki dinliyor.

Yutkunuyorum, izliyorum, hissediyorum, duyuyorum, arzusunu kokluyorum. Bir saniye sonra ayağa kalkıp ağzını benimkine bastırıyor ve her şey yoluna giriyor

birkaç dakikalığına da olsa. Bunu kabul ediyorum. Sakinliğin bir parçasını bile alacağım. Elleri omuzlarımda kenetleniyor, sonra ensemeye gidiyor, hissediyor.

"Lütfen içki içme," diye fısıldıyor.

İstemedenden de olsa zayıflığımı ortaya çıkardığım için kendimden nefret ediyorum. "İçki içmeyeceğim Ava." Şimdi olmaz. Ama yarım saat önce? Dudaklarını bırakıyorum ve doğrulup kucağıma oturmasına yardım ediyorum. İpeksi, siyah saçlarını okşayarak, etkileyici kahverengi gözlerine bakarak, şu anda fazla solgun olan pürüzsüz zeytin tenini okşayarak birkaç dakika geçiriyorum. "Dün gece hastanedeyken sen gelmediğinde," diyorum boğazım düğümlenerek. "Kalbimin her geçen dakika daha da yavaşladığını hissettim. Seni ne kadar çok sevdiğimi asla bilemeyeceksin. Eğer seni benden alırlarsa, buna dayanamam Ava." Gerçek bu. Aramız bozukken ve kafamızda bu kadar çok soru işareti varken şu anda zar zor hayatta kalıyorum. "Bana karşı gelmene izin verdiğim için kendi kafamı koparmak istiyorum."

"Ben iyiyim," diyor, sesi kısık.

"Peki ya olmasaydın?" diye sordum. "Ya geldiğim zaman gelmeseydim?" Tanrım, kim bilir neler olabilirdi. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek için bara geldim ve sonra gidecektim. Seni öyle çökmüş görmenin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun?" Tek görebildiğim bu. Vücudu onu yarı yolda bırakıyor. Ben onu yakaladım.

"Garip bir olaydı," diye itiraz ediyor ama ses tonundaki şüpheyi duyuyorum. "Birileri aptalca oyunlar oynuyor. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim, hepsi bu. Bu gidişle kendini stres kaynaklı komaya sokacaksın." Ellerimi sıkıyor, bana kederle bakıyor. *Yanlış yer, yanlış zaman.* "O zaman ben ne yapacağım?"

O zaman benim karanlık geçmişimden kurtulacaksın. Seni kirletmekle tehdit eden şeytanlarımdan kurtulacaksın. Gözlerimi indiriyorum, utanç beni sarıyor. Beni terk edemeyeceğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Hiçbir şeyin yüzde yüz etkili olmayacağını farkındayım. Ama yaptığım her şey, buna değdiğimi kanıtlamama yardımcı olacak bir şey. Bana hala böyle bir şeye layık olduğumu gösterecek.

hazineler. Ama sürekli aklıma geliyor, doktor ona hamile olup olmadığını sorduğunda yüzünde beliren ifade. Dehşet, tiksinti. Her şey ortadaydı. Çocuk istemiyor. Bunun şimdi mi, asla mı yoksa sadece benimle birlikte olmasını mı istemediğini henüz anlayamadım.

"Doktor hamile olmadığını söylediğinde rahatlamış görünüyordun."

Gözlerini kaçırmadan önce birkaç dakika boyunca şaşkın bir sessizlikle bana bakıyor. "Bir hapı atlamışım," diyor sessizce ve bu beni şaşırtıyor. Beni bu olasılığa hazırlaması gerektiğini düşünüyor. *Tanrım, bu çok boktan bir durum.* "Birkaç tane kaçırdım," diye ekliyor. "Onları yine kaybettim."

"Onları değiştirmediniz mi?"

"Unutmuşum."

"Tamam," diyorum yavaşça, muhtemelen yanlışlıkla şaşırmış bir şekilde. "Peki hapını en son ne zaman aldın?"

"Sadece birkaç gün önce."

Eli benimkinde hareket ediyor. Yalan söylüyor. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ne kadar zaman oldu? "Yani onları değiştirecek misin?" *Birkaç gün* olduysa, ki daha uzun olduğunu tahmin ediyorum, gerçekten hamile olabilir. Hızla çarpan kalbimin sakinleşmesini dileyerek usulca nefes alıyorum.

"Yarın."

Peki onları almayı hatırlayacak mı? *Eğer onları çalmazsan, evet.* Doğum kontrolünü rayına oturtmak için hamilelik korkusu gibisi yoktur. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Gerçekten davranışımı haklı çıkarmaya mı çalışıyorum? Suçu başkasına mı atıyorum? Ona bakıyorum, tam gözlerinin içine, ve görüyorum.

Sorular.

Ani idrak.

"Jesse?" diyor, dişleri dudağına batıyor. "Ne?"

Kahretsin, peşimde.

Bana bakarken gözleri kısılıyor, kesinlikle bir suçluluk duygusu arıyor. "Yok bir şey," diyor sonunda, rahatlayarak. Ama içimden bir ses, suçsuz olmadığımı söylüyor.

Kanca. Ya da belki de bunun çok tuhaf olduğunu düşündüğü için şüphesini bir kenara bırakmıştır.

"Kardeşin aradı," diyorum hızlıca ve istediğim etkiyi yaratıyor. Birden çok endişeli görünüyor.

"Dan?" diye soruyor. "Onunla konuştun mu?"

"Şey, sürekli çalmasına izin veremezdim. Endişelenirdi." Kaşlarımı çatıyorum. "Peki telefonunda neden kilit var?"

"Yine de cevap vermene engel olmadı, değil mi?" diye karşılık veriyor, eğleniyor ama eğlenmiyor. "Kardeşime ne dedin?"

"Ona ne olduğunu söylemedim. Ailenin sana bakamayacağını düşünmesini istemiyorum. Onu görmek gerektiğini söyledi."

Yüz ifadesi her türlü endişeli, şüpheli ve sabırsız. "Ona seninle yaşadığımı söyledin, değil mi?"

"Evet."

Patlayan gözleri bir ölçüyse, belli ki dürüstlük beklemiyordu. "Jesse," diye inliyor, bedenime yığılıyor. "Ne yaptın sen?"

Bu ilişkiyi makul bir hızda ilerletmeye başladım ve ebeveynlerle tanışma zamanı geldi. "Hey, bana bak." Yüzünü zorla yukarı kaldırıyorum. "Telefonunu sürekli çalması için bıraksaydım endişelenmez miydi sence?"

Buna verecek bir cevabı yok. Haklı olduğumu biliyor. Yine de, sanki sinir bozucu olan benmişim gibi iç geçiriyor. Artık tartışmak için zahmet edemem. Çok yorulmuş. Ama yine de içimdeki zehirli enerji devam ediyor ve ondan gerçekten kurtulmam gerekiyor. Bacaklarım hareket etmek için kaşınıyor. Kalbim hızlı ve sert çarpmak için kaşınıyor. "Koşmaya gidiyorum," diyorum, kollarımda kaskatı kesildiğini hissederek. Onu sürüklemek istediğimi sanıyor. Sanki. Vücudunun biraz iyileşmeye ihtiyacı var ve aslında benim de biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. *Hamile mi acaba?* "Sen bir duş al. Ben dışarıdayken yiyecek bir şeyler alırım."

"Kalamaz mısın?"

"Hayır." Onu ayağa kaldırdım ve banyoya götürdüm. "Duş." Neden bugün Ava'ya yakın olmaktansa koşmayı tercih ettiğimi merak ederek, kendimi kederli ve sönük hissederek oradan çıkıyorum.

Cevaptan nefret
ediyorum.
Suçluluk duygusu.

Deli bir adam gibi koşuyorum. Hâlâ öyle hissediyorum. Kesinlikle şüpheleniyor ve ilk kez, o birkaç olayda haplarını kaybetmediğini, aksine alındığını öğrenirse ne yapabileceğini düşünüyorum. İlaçları yerine koymayı unutacağını da hiç düşünmemiştim. Tam bir pişmanlık ve vicdan azabı noktasına ulaşacağımı da hiç düşünmemiştim. Suçlu hissediyordum. Ne yaptığımı biliyordum ama yine de suçlu hissediyordum. Şimdi bunun yerini pişmanlık aldı. Elde ettiğim tek şey ona beni terk etmesi için bir sebep daha vermek oldu. Bu çılgınlığı durdurmalıyım.

İleride bir Starbucks gördüğümde hızım yavaşlıyor, ta ki koşana, terleyene, her kasım çığlık atana kadar. Yaşıyorum. Kapının hemen önünde durup caddenin aşağısına, önünden geçtiğim mağazaya bakıyorum ve adımlarım tersine dönüyor. Aradığım şeyi bulana kadar içeri girip koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Hepsini raftan alıyorum ve kutuları hokkabazlık yaparak kasaya götürüyorum. Tezgâhın arkasındaki genç kız önündeki hamilelik testi yığınlarına bakarak kaşlarını kaldırıyor.

"Bir çanta ister misiniz?"

"Ben öyle derim, ya sen?"

Kaşlarını çatarak alışverişlerimi kontrol ediyor, ödeme yapıyorum, poşetliyorum ve kışımı kaldırıp Starbucks'a giriyorum, Ava için içecek ve kahvaltı sipariş ediyorum. Ben mi? Aç değilim. Tam çıkarken telefonum çaldı. Jay'den gelen aramayı cevaplamak için durup her şeyi yere bırakmam gerekiyor. "Merhaba."

"Görmen gereken bir şey var."

Dolu hamilelik testi torbasını çamaşır odasındaki rafa koyuyorum ve doğruca buzdolabına gidip fıstık ezmesini çıkarıp içine dalıyorum. Vücutum gergin, ayaklarım çılgınca yere vuruyor ve zihnim yarışıyor. Koşu çok anlamsızdı.

Ava içeri giriyor ve kendimi gülümsemeye zorluyorum. Buna inanmadığını söyleyebilirim. İkisini ve yiyecek bir şeyler uzatıyorum, o da kabul ediyor ve yanıma oturuyor. Çok yakın. Tenimdeki gerginliği hissediyor olmalı. Üç beden büyük gelen kot pantolonuna ve tişörtüne bakıyorum, söyleyecek normal bir şey arıyorum. Herhangi bir şey. *Konuş!* "Umarım o bol şeylerin altına dantel giymişsindir." *Bizim* için normal.

"Var," diye yanıtlıyor, bana göstererek. Normalde böyle bir hareket beni tabureden indirir ve onu omzumun üzerinden atmamı sağlardı. Şimdi ise sadece başımı sallayabiliyorum. "Akşam yemeği alacağını sanıyordum?" Seçeneklerini gözden geçiriyor ve bir kruvasanda karar kılıyor.

"Teknik olarak, bütün gün uyuduğun için kahvaltı vakti geldi." Burnunun kırıştığını gördüğümde ona biraz fıstık ezmesi ikram ediyorum. "Bu akşam ne yapmak istiyorsun?"

"Ben mi seçeceğim?"

"Sana söyledim, bazı zamanlar istediğini yapmana izin vermeliyim. Al gülüm ver gülüm." Dudağındaki hamur işlerini temizlerken gülüyor.

"Komik bir şey mi var?"

"Hayır, bir şey yok" diyor, öksürüyor ve beni sırtını sıvazlamaya zorluyor. Boğuluyor mu? Yutkunup gülümseyerek teşekkür edene kadar okşamalarım sertleşiyor. "Yanlış yöne gitti."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum, dünya bana zorluk çıkarmayı bırakabilir mi diye merak ediyorum ve çaldığında duvardaki telefona bakıyorum. Ava'yı ve fıstık ezmemi bırakıp cevap verirken kalbim göğsümde dönüyor. "Bay Ward, sizi görmek isteyen bir ... adam var." Zihnimde Clive'ın Jay'e şüpheyile baktığını görebiliyorum. Onu suçlayamam. Herhangi bir Guy Richie filmindeki dazlak gangster rolünü oynayabilecek birine benziyor.

"Clive, evet, yukarı bak." Ava'nın meraklı bakışlarını sırtımda hissederek birkaç dakika duvara bakıyorum. "Jay," diyorum onun sessiz sorusuna cevap olarak.

"Jay mi?" diye soruyor. "Jay kim?"

Umarım bazı cevapları olan adamdır. "Kapıcı." Kavanozumu toplayıp buzdolabına geri koyuyorum ve atmosferin yoğunlaştığını hissediyorum. "Bardaki kamera kayıtları onda." Mutfaktan çıkıyorum ve hafif sallantılı bacaklarımın üzerinde kapıya doğru yürüyorum, açmadan önce bir nefes alıyorum, tam Jay asansörden inerken. Elinde bir tür disk tutarken her zamanki gibi etkilenmiş görünüyor. İçinde ziyareti gerektirecek ne var? Neyi görmem gerekiyor? "İçeri gel," diyorum ona yolu açarak.

Mutfağa girer girmez Ava Jay'e bakıyor, taburesinden düşüyor ve ona selam bile vermeden dışarı çıkıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Yanımızdan geçerken kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Tuvalete." O kayboldu ve ben Jay'e baktım. Omuz silkiyor, ama bir şey bana onun bilgili bir adam olduğunu söylüyor. Köşeyi dönüp merdivenlerden yukarı bakıyorum, yatak odasına girmeden önce onu görebiliyorum. Acelesi varmış gibi görünüyordu. Ne haltlar dönüyor burada?

"Salondaki televizyonu kullan," dedim ona. "Bir dakika içinde döneceğim." Jay'i bırakıp Ava'nın peşinden gidiyorum. Yatak odası boş. O banyoda. Kapı

Kapalı. Kolu deniyorum. Kilitli. "Ava?"

"Evet?"

Tahtaya kaşlarımı çattım. Sesi endişeli geliyordu. "Ne oldu bebeğim?" Sesimi nazık tutuyorum. "İyi misin?"

"Evet, tamam. Bir dakika içinde aşağıda olurum." "Kapı neden kilitli?"

Bir ritim, sadece bir ritim, ama oldukça anlamlı bir ritim. "Kilitlediğimi fark etmemiştim.

Çişimi yapıyorum."

Geri çekiliyorum, şüpheleniyorum. "Tamam," diyorum sessizce. Ne zaman **t u v a l e t i** kullandığında kilitledi ki? İlk *buluşmamızda* utangaçlığı aşmıştık. "Uzun sürmesin."

"Yapmayacağım," diye şarkı söylüyor, ben geri çekilirken, zihnim yarışıyor, gözlerim tahtada. Bu hiç hoşuma gitmiyor, hem de hiç.

Aşağıya indiğimde Jay televizyonun önünde, elinde bir uzaktan kumanda vardı. "Ne izliyorum ben?" Merdivenlerden yukarı bakarak ona katılıyorum. Kusuyor mu? Sabah bulantısı mı?

"Sadece izle," diyor Jay, dikkatimi çekerek.

Gözlerimi kısıyorum, Jay görüntüleri hızlandırırken televizyona odaklanıyorum, bir Cumartesi gecesini Londra'daki bir bara girip çıkanları görüyorum. Sonra onu görüyorum. Grenli, bulanık ama kızımı nerede olsa tanırım. "Yavaşlat" diyorum, o da yavaşlatıyor. "İşte bu, bırak oynasın."

Ekranı inceliyorum, Ava ve arkadaşları bir masanın etrafında toplanmışlar, her biri gelip gidiyor ama Ava taburesinin üzerinde kalıyor. Sonra birden hepsi gidiyor ve Ava yalnız kalıyor. Bir adam yaklaşıp kadar yalnız. Nefes veriyorum, eğilip bulanık görüntüyü daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. "Duraklat." Ekran duruyor ve ben daha da yaklaşıyorum, gözlerim Ava'nın masasının yanındaki adamda. *Turner*. Ondan hiç bahsetmemişti. Neden? "Devam et." Gözlerim televizyonun etrafında dolaşıyor, sonra Ava bir şeyler toplamaya başladığında barın zeminine iniyor. "Başka bir açığa ihtiyacım var."

"Başka bir kamera var."

Ona bakarak kısaca, "Bana getir," diye emrediyorum. "Onunla konuştuğunu gördün mü?" İçimdeki yanma çok yoğun.

Jay sinirli bir şekilde başını sallar. "Ward, elimden geleni yapıyorum," diyor, sanki onu biraz rahat bırakmış gibi. "Ama sarhoş bir dangalakla ya da kedi dövüşü yapan birkaç kızla uğraşmak için çağırırsam, ona göz kulak olamam."

"Birinini beni izlemesine ihtiyacım yok." Ava'nın sesi yoğun havayı deliyor ve döndüğümde onu merdivenlerin başında oturmuş, temkinli ve gergin görünürken buluyorum. Sert ses tonu beni yanıltmıyor. Neden Turner'dan bahsetmedi ki? Onu korumak için mi?

"İçkinizi herhangi bir noktada gözetimsiz bıraktınız mı?" Jay konuşarak korkunç sessizliği doldurur. O da Matt'in sorumlu olduğunu düşünüyor. Ona attığım yumruktan sonra bu bir tür hastalıklı misilleme mi? Onu öldüreceğim.

"Hayır."

"Ne zaman tuhaf hissetmeye başladın?" Soruyorum, vücudumun her yeri geriliyor, kenetleniyor, gevşemeye hazırlanıyor, yumruklarımı Ava'dan saklamaya çalışıyorum.

"Barda biraz sendeledim," diyor, gözleri sürekli benden Jay'e kayıyor. Başını iki yana sallıyor. "Ama bunu topuklularıma bağlıyorum."

"Barda biriyle konuştun mu?"

Ağırlaşan formuma bakıyor, sessiz. Suçlu gibi. Benden tam olarak ne kadarını sakladı? Neyi paylaşmadı?

"Soruya cevap ver, Ava."

"Barda bana içki ısmarlamayı teklif eden bir adam vardı." Kelimeleri aceleyle söylüyor. "Ben reddettim."

Şimdi elimizde iki potansiyel suçlu mu var? Başka var mı?

"İyi idi," diyor hiçbir inandırıcılığı olmadan. "Bardan ayrıldım ve Kate'in yanına döndüm."

Sorun yok. Sorun yok. Bunların hiçbirisi iyi değil. "İyi olduğunu söylemeyi kes," diye bağıriyorum, istediğimden daha yüksek sesle, ama *iyi* kalmak için gereken güç sahip olduğumdan daha fazla. Bana bakıyor ve ben onun her santiminde bunu görüyorum. O

bunun iyi olmadığını biliyor. Bunun beni uçuruma sürükleyeceğini biliyor. Neden bu kadar korumacı olduğumun her nedeninin arkamdaki ekranda gerçekleştiğini biliyor. Bana bakamıyor bile, onun yerine gözleri televizyonda. Sonra onu dizginleyemeden önce hafif bir geri tepme yakalıyorum. O da neydi öyle?

Ekrana bakıyorum, içimdeki kargaşa alevleniyor, kafamdaki baskı artıyor. Ve sonra onun ne gördüğünü görüyorum. *Bu ne lan?* Takım elbiseli, uzun boylu, açık renk saçlı bir adam barda. *Van Der Haus*. Ava kalabalık barın birkaç metre yukarısında içki sipariş ederken ve başka bir adam içeri girip onunla konuşurken adamın ekrana girip çıkmasını izlerken midem bulanıyor. Yine yerde, sendeleyerek uzaklaşmadan önce bir şeyler alıyor. *Van Der Haus ekranın dışındayken ne yapıyordu?* Bu görüntü onu yakalamadan önce ne yapıyordu?

Öfkemden önümü zor görüyorum, bu yüzden ekrana sırtımı dönüp -yeterince gördüm- Ava'ya bakıyorum. Benim güzel, genç, *umursamaz* nişanlıma. İhtimaller hep aleyhimdeydi ama gerçekten, birinin intikam almak için bu kadar duygusuzca davranabileceğini hiç düşünmemiştim. Asla. Onu geçmişimden, alkolden, kazalardan, diğer erkeklerin temkinli bakışlarından korudum. Ama bu?

"Yeterince gördün mü?" Jay rahatsız bir şekilde sorar.

"Evet."

Birkaç dakika sonra ön kapının kapandığını duyuyorum ve sessizlik çılgılık atıyor, her kasımı kilitliyorum, sarmal, gergin ve öfkeliyim. O sessiz. Suçlu. "Daha önce Matt'ten bahsetmemiştin." Boğazım acıyor, oradaki kaslar da gergin.

"Seni üzmem istemedim." Bana bakamıyor bile.

"Beni üzdün mü?" Bu benim üzülmem değil. Bu benim gerçekten tehlikeli bir şeyin eşiğinde olmam. O kadar kontrolden çıktım ki korkuyorum. Hiç olmadığım kadar korkuyorum, çünkü korktuğum her şey oluyor. Hepsi benim ve benim hatalarım yüzünden, o incinebilirdi. Ya da daha kötüsü.

Ava yüzüme bakmaya cesaret ederek, "Tamam," diye karşılık veriyor. Ona neyin bakıyor olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum. Kırmızı sisin içinden zorlukla görebiliyorum. "Seni kızdırmak istemedim. Tesadüfi bir karşılaşmaydı."

Uyuşturulduktan sonra önemli olduğunu düşünmediği tesadüfi bir buluşma mı? Ve sadece bu da değil, belli ki kibar bir merhabadan daha fazlası söylenmiş. Bu sefer benim hakkımda ne saçmalıyordu? "Ama birkaç dakika sohbet ettiniz. Ne hakkında konuştunuz?"

"Özür diledi."

"Ve bu birkaç dakika mı sürdü?" Neden Matt'e bu kadar odaklanmış durumdayım? Pişman bir eski sevgili endişelerimin en küçüğü. Odaklanmam gereken yer, eski bir düzüşmenin hor görülen kocası. "Sana onu bir daha görmemeni söylemiştim."

Aşağılanmış görünüyor. Haklı olarak, bunda onun için bir şey olmadığının farkındayım ama Matt'e odaklanmazsam, Van Der Haus'a odaklanmak zorunda kalacağım ve o zaman da ortalık karışacak. "Jesse, bunu planlamamıştım. Sana söyledim, tesadüfen oldu. Seni nereden tanıdığını bilmek istedim."

Beni biliyor mu? "Umurunda mı?"

"Hayır, umurumda değil."

Sakinlik. Lütfen, bana sakinlik ver. "O zaman bırak." Gözlerimdeki ihtiyacı görmeden önce ondan uzaklaşmalıyım. Ona olan ihtiyacımı değil. İntikam ihtiyacı bile değil.

Bir içkiye ihtiyacım var.

Bu yeni kabustan kaçmam gerek. *Duş.* Üzerime soğuk su. Beni bu sarmaldan kurtaracak herhangi bir şey. "Duş almaya gidiyorum." Gözlerim ayaklarımda, merdivenleri çıkıyorum ve onun durgun, oturur halinin yanından geçiyorum.

Spreyi açıyorum, koşu kıyafetlerimi zorla çıkarıyorum ve soğuk yağmura adım atıyorum, tavana bakıyorum, deliliğin geri çekilmesini diliyorum.

İç. İç. İç.

Uyuşuk.

"Lütfen sadece bana bağırp çağırır mısın ve bu işi bitirir misin?" Ava camın arkasından söylüyor.

Atıp tutamam. Cesaret edemiyorum. İçimdeki öfkenin her zerresi saklı tutuluyor. Dışarı çıkıp kurulanmadan önce buz gibi suyun zihnimi temizlemesine izin veriyorum. Lavabonun yanında oturuyor. Ama ona bakamıyorum, bu yüzden banyodan çıkıp soyunma odamıza gidiyorum, dalgın dalgın bir kot pantolon ve tişört giyiyorum.

"Jesse?"

Yatak odasının ortasında durmuş parmaklarını oynatırken yanından geçip dişlerimi fırçalamaya gidiyorum. Artık votkanın tadını alabiliyorum. Canım ekiyor. Aynada geçmişime bakıyorum ve onun kaybolmuş ve kararsız göründüğünü görüyorum. İçimdeki duygular kazanıyor. Tüm korkunç geçmişimi ağzımdan kaçırmak, ona tüm günahlarımı anlatmak, Van Der Haus'un neden bana ve Ava'ya bu kadar taktığını söylemek üzereyim. Bunu yaparsam sonum olur. Bunu kaldırmaya ne hazır ne de donanımlı.

İçelim.

Konuşmam için

yalvarıyor.

Konuşamıyorum.

Yüzümü yıkıyorum, tenimde bir soğuk şokuna daha ihtiyaç duyuyorum. Birkaç derin nefes. Yaklaşan geçmişe dönüşü uzak tutmaya çalışmak için başımı hafifçe sallıyorum. Ellerim kenetleniyor. Derin nefes alıyorum.

Çantasından bir şişe votka çıkarır. Kapağın açıyor. Bir yudum aldı. Yüzüm donuklaşıyor, ama şişeyi uzattığında almak ve doğrulmak için biraz g buluyorum. Ve kendimi ğrmemek için zorlayarak yarısını içiyorum. Boğazımdaki yanma hoşuma gidiyor. Odaklanabileceğim başka bir şey. Dinmeyen acımdan başka bir şeye. Şişeyi geri vermedim. Lauren'ın dikkatli gözleri altında şişe boşalana kadar içmeye devam ediyorum ve sonra yatağıma yığılıp gözlerimi kapatıyorum.

Bir an nefesim kesildi. *Git buradan.* Git buradan. Ava'nın yanından geçerken, panikleyerek peşimden geliyor. Ben de panikliyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Olduğum yerde duruyorum, yutkunuyorum, cildim nemli. Ona güven vermeliyim. Onu biraz rahatlatmalıyım. Arkama bakıyorum. Yüzündeki sıkıntıdan nefret ediyorum. "Malikânede bazı şeyleri halletmem gerekiyor."

"Bu akşam bir şeyler yapacağımızı sanıyordum," diyor, kelimelerindeki çaresizlik keskin.

"Bir şey çıktı."

"Bana kızgınsın," diye ağzından kaçırıyor.

Sesim aniden kesildi, bu yüzden sadece başımı sallayabiliyorum. İnandırıcı olmadığını biliyorum. Ona kızgınım, evet. Dünyaya, her şeye kızgınım ama en çok kendime kızgınım ve cezalandırılma ihtiyacım sarsılmaz.

Merdivenleri hızla çıkarken, onun ağlama sesini duyduğumda bu ihtiyaç daha da kötüleşiyor.

Kapıya geldiğimde arkama bakıyorum, elim kapı kolunda, kalbim boğazımda.

Bunu ona ben yaptım.

Ve bunun için ödeme yapmalıyım.

Sorun şu ki, eğer bir içki içersem, parasını Ava ödeyecek.

Malikâneye yaptığımız yolculukla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Anıların ve pişmanlığın içinde kaybolmuştum. Kalabalık fuayeye giriyorum ve önce John'u görüyorum. Sorgulayan yüzünden çekinerek yanından geçip bara gidiyorum. Oraya varmadan önce çeşitli kadın üyelerden üç teklif alıyorum.

"Bay Ward?" Mario bir bardağı parlatırken soruyor, gözlerim üst rafa sabitlenmiş.

John'un kocaman eli benimkinin yanındaki barda beliriyor, cep telefonunu hissettiğinden daha sakın bir şekilde yere bırakıyor. Oradan ayrılıp ofisime gidiyorum. Kapıyı çarpıp içki dolabına doğru yürüyorum. Bir şişe aldım. Kükrüyorum ve yere çarpıyorum.

Bir daha asla.

Daireler çizerek yürüyorum, yanımdan geçen her şeye çarpıyorum, kalbim dakikada bir mil hızla atıyor. Oturuyorum. Ayağa kalkıyorum. Votkayı elime alıyorum. Ona bakıyorum. Yere koyuyorum. Biraz daha yürü.

Bir saat boyunca daireler çizdim. Yürü. Otur. Ayakta dur.

Ve tekrarla.

Gözlerim sürekli rahatlamaya doğru çekiliyor. Onunla savaşıyorum. Sahip olduğum her şeyle savaşıyorum.

Daha fazla savaşamayana kadar.

Şişeyi elime alıyorum ve içindeki berrak zehre bakıyorum. *Kaçış.* Şişeyi açmaya başlıyorum, kokluyorum, gözlerimdeki acıyı geri kırıpıyorum.

İçelim.

İçki içmeyin.

İçelim.

İçki içmeyin.

Kapı açıldığında omzumun üzerinden yavaşça bakıyorum, Sarah'yı tepeden tırnağa deri giyinmiş, kırbacı gevşek, yüzü çıldırtıcı bir ilgi içinde buluyorum.

Cezalandırm

a.

Cezalandırm

a.

Cezalandırm

a.

Hatalarının bedelini öde ve bir şekilde bana biraz merhamet gösterilmesini, bunu atlatmam için biraz güç verilmesini um. Şişeyi yere bırakıyorum, yutkunuyorum ve tişörtümü başımın üzerine çekip dizlerimin üzerine çöküyorum. Nefes alışını duyuyorum. Heyecanı hissediyorum.

Cezalandır beni!

Daha fazla dayanamayana kadar vur bana.

Ona bakıyorum. Transa girmiş ama saklamaya çalıştığı heyecanı görüyorum. Beni böyle görmekten hoşlanmayacağını biliyorum. Ama kızlarımızı öldürdüğüm günden beri hasta zihninin bana bunu yapmak istediğini de biliyorum. Bu Sarah'ın ihtiyacı olan kapanış olabilir. Ona boyun eğdiğimi düşünemiyorum. Aslında içkiye yenik düşüyorum.

"Hayır," diye soluk soluğa ofisime dalıyor John. Beni yerde yatarken buldu. "Kalk ayağa, orospu çocuğu," diye öfkeleni, yanıma geldi ve beni ayağa kaldırdı. "Lanet gömleğini giy ve kız arkadaşının yanına dön."

Tüm mantığımı kaybederek, kaosumda güç bularak, öfkem beni körükleyerek dönüyorum. İri bedenini iterek onu üzerimden uzaklaştırıyorum. "Defol git," diye emrediyorum.

"Hayır."

"Çık dışarı!" Kükredim.

John, Sarah'yı bulur ve gözlüklerini çıkarıp ona doğrultur. "Eğer onu gerçekten seviyorsan, bunu yapmazsın."

John aramıza bakarken o sessiz kalıyor ve ben Sarah'ya bakıyorum, gözlerim kanayana kadar beni kırbaçlamasını istiyor. Beni seviyor olabilir ama buna kesinlikle daha çok ihtiyacı var.

"İkiniz de birbiriniz kadar berbat durumdasınız," diye homurdanıyor John. "Seninle işim bitti." Kapıyı arkasından sertçe çarparak çıkıyor ve ben dizlerimin üzerine çöküp başımı eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Nefes alışının ağırlaştığını duyuyorum. Arkamdan yürüdüğünü duyuyorum. Arzusunun kokusunu alıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve sevdiğim her insanın hafızamda geçit törenini izliyorum.

"Yarın için mutlu yıllar," diye mırıldanıyor Sarah.

Çatlak.

Homurdanıyorum, omurgam şiddetle kırılıyor. "Tekrar," diye emrediyorum, kürek kemiklerimi yuvarlayarak doğruluyorum, ısırın acı çok gerçek.

Çatlak.

"Yine," diyorum.

Çatlak.

"Tekrar."

Çatlak.

"Tekrar!"

Kükrerim. Ve

sonra- Uyuşuk.

Uyuşmuş durumdayım, anılarımın, günahlarımın acısı kırbacın neden olduğu acının yerini alıyor. Deri sırtıma değdiğinde artık ne batma ne de saplanma var. Hissettiğim tek acı kalbimde. Başarısızlığın, hayatımda benim için bir anlamı olan tek şeyi koruyamamanın sakatlayıcı acısı. İçki bu işkenceyi uyuşturabilirdi. Ama aynı zamanda

daha fazla acıya, daha fazla başarısızlığa neden oldu. Hayatımdaki tek güzel şeyi uzaklaştırmak için daha fazla neden.

Ama şimdi fark ediyorum ki, onu uzaklaştırmak için alkole ihtiyacım yok. Taş gibi ayıkken bile zehirliyorum.

Bir başarısızlık.

O bir şişe votkanın sağlayacağı cehalet ve kaçışın kokusunu alabiliyordum ama ardından gelecek pişmanlığın da kokusunu alabiliyordum.

Kendimi cezalandırıyorum.

Bu benim tek seçeneğim. Ve burada dizlerimin üzerinde dua da edebilirim. Yine de bunun beni mucizevi bir şekilde onun sevgisine layık kılmayacağını biliyorum.

Çatlak.

Çünkü hayatıma giren her iyi şeyi mahvetmek için yaratılmışım.

Çatlak.

Belki de bu benim kefaretimdir-Tanrı bana hayatımın nasıl olabileceğine dair kısa bir algı verir, bunu mahvedeceğimi bilerek.

Çatlak.

Beni eskisinden daha boş ve daha kaybolmuş bıraktı.

Çatlak.

Ya da belki bir gün hayatımda bir şeyleri doğru yapabilirim. Sevdiğim insanları mahvetmeyeceğim.

Olabilir.

Kim bilir.

Çatlak.

Sırtım sertçe eğiliyor, deri etimle buluştuğunda başım geriye fırlıyor ve yine acı duyuyorum. Sırtımın etinde bir cehennem yanıyor. *Lanet olası cehennem.* Uzaktan gelen bağırışlar, çığlıklar, hıçkırıklar kulaklarıma ulaşıyor ve ben karanlığımın içinde kaynağını arıyorum. Jake mi bana bağırıyor? Rosie mi ağlıyor?

Hayır.

Bir çığlık, yüksek sesle ve korkmuş. Bir bağırış, kızgın ve stresli.

Ava.

John.

Başımı kaldırdığımda onları fiziksel bir mücadele içinde buluyorum. Kadın çığlık atıyor, yumruk atıyor ve adama vuruyor. Adam küfrediyor, bağırıyor, kadının çırpınan kollarını yakalamaya çalışıyor.

Onun burada ne işi var? Neler oluyor? Neredeyim ben?

"Ava?"

Sesimin kısık tonu karşısında durgunlaşıyor ve bana doğru dönüyor. Güzel yüzüne kazınmış sıkıntı ve acı beni felç ediyor, gerçekliği geri getiriyor. Dizlerimin üzerindeyim. Malikâne, Sarah, kırbaç, günahlarım. Sonra Ava acı dolu bir hıçkırık salıveriyor ve bu bana biraz hayat veriyor. Ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarım jöle gibi oluyor, destek için ince havaya uzanıyorum, zihnim hala kısmen bulanık. Başımı sertçe sallıyorum, boncuk boncuk terin üzerimden uçtuğunu görüyorum.

"Ava?" Sonunda bacaklarımı top oynamaya ve ayağa kalkmaya ikna ediyorum. Sendeliyorum, sallanıyorum, kafam karışıyor. Kahretsin, herhangi bir votka miktarının başarabileceğinden daha fazla kızgın hissediyorum.

Ava burada olamaz. O burada olamaz. Başımı tekrar sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda burada olmadığımızı umuyorum. Yataktayız. Sarılmışız. Sevişiyoruz. Gözlerimi açıyorum ve kalbim parçalanıyor. Dizlerinin üzerine çökmüş, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, kara gözlerinden fişkırان saf ıstıraptan başka bir şey olmadan bana bakıyor.

"Tanrım, hayır." Ona doğru gidiyorum ama geri çekiliyorum ve bu his, ona ulaşmaya çalıştığım, onu gördüğüm ama ona ulaşamadığım o korkunç rüyalardan birine benziyor. "Bırak lan beni!" Sarah'yı itiyorum. "Ava, bebeğim." Yanına gittim, yerde ona katıldım, her kırık parçasını taradım. "Burada ne yapıyorsun?" Yüzünü kendime çektim ve bana baktığında geri çekildim. Acı. Yaklaştıkça, baktıkça daha da yoğunlaşıyor.

Beni itiyor, ona dokunmamı istemiyor. "Ava, lütfen."

Ayağa kalkıyor ve John'un yanından geçiyor, ben de hızla onu takip ediyorum. Bacaklarımı hissetmiyorum ama hızlı hareket ediyorlar. Kadınlar tuvaletinde kayboldu ve ben de John'un peşinden içeri daldım.

Beni karşılayan ses içimde bir delik açıyor. Retches.

Hasta oluyor.

Onu fiziksel olarak hasta ettim. Benden bu kadar iğreniyor.

"Ava!" Kapıya vurarak bağıriyorum. Onu kabinden nazıkçe çıkarmalıydım ama korkum her geçen saniye artıyor. "Ava! Kapıyı aç. Lütfen." Başımı tahtaya dayıyorum, avuçlarım ve göğsüm tahtaya bastırıyor, sanki bu beni ona biraz daha yakınlaştırmış gibi. "Ava, lütfen. Kapıyı aç."

Hiçbir şey.

"Onu kim içeri aldı?" Öfkeyle kapıyı yumruklamak istememiştim. "Siktir! Onu kim içeri aldı lan?"

"Onu içeri almadım," diyor John, sesi şaşırılmış gibi. "Onu asla içeri almazdım." İri avucu omzuma değiyor, yara olmayan bir et parçasına rahatlatıcı daireler çiziyor. Dürüst olduğunu anlamak için yüzüne bakmama gerek yok.

Kate içeri girdiğinde ikimiz de kapıya doğru bakıyoruz, güzel yüzü aramızda gidip geliyor. "Neler oluyor?" diye soruyor. Gözleri irileşti. "Lanet olsun Jesse, sırtına ne oldu böyle?"

"Yok bir şey," diye çıkışıyorum. Lanet olası sırtım şu anda endişelerimin en küçüğü. *Hay sikeyim.*

"Benimle böyle konuşma. Ava nerede? Ne haltlar dönüyor? Ava mı?"

"O içeride. Dışarı çıkmıyor. Lütfen Kate, çıkar onu." Hiçbir amaç gütmenden kapıya tekrar vuruyorum. Ben buradayken dışarı çıkmayacak. Bunu biliyorum.

"Hey," diye tersliyor Kate, beni kapıdan geri çekmeye zorluyor ve acınası halime bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bana neden onun orada kilitli olduğunu ve senin neden dışarıda olduğunu söyle."

Burada her yer kanıyor mu?"

Başka tarafa bakıyorum, çok utanıyorum. "Ava görmemesi gereken bir şeyi gördü." Belirsiz konuşuyorum. "Çok korktu. Onu görmem gerek."

"Eğer onu sikip attıysan, Jesse," diye feveran ediyor. "Ava mı?"

"Öyle bir şey değil." Ellerim saçlarımı buluyor ve çekiştiriyor. Ne yaptım ben böyle?

"Peki, nasıl bir şey o zaman? İçeride kusuyor. Ava?" Kate kapıya daha yumuşak bir şekilde vurmaya başlar. "Ava, hadi. Kapıyı aç."

"Ava!" Bağırıyorum.

"Jesse, sadece git."

İğrenerek homurdanıyorum. "Hayır." Yani malikânemden çıkıp bir daha dönmeyebilir mi?

Kate beni geri itiyor, kaba kuvvete başvuruyor, duymakta zorlandığım kelimeleri tıslayarak söylüyor ve John kolumu çekiştirmeye başlıyor, adımını her zamankinden daha yumuşak *bir* şekilde söylüyor ama ses tonunda *benimle* dalga *geçme* gibi bir ifade var. Tekrar kapıya bakıyorum. Ben buradayken açılmıyor.

"Hadi seni halledelim, seni aptal orospu çocuğu."

İsteksizce John'un beni Ava'dan uzaklaştırmasına izin veriyorum, yokluğumun onu cesaretlendireceğini umuyorum. Kate'e yalvaran bir bakış atıyorum, çalkantımı görmesi için her şeyi yapıyorum. O asla anlamayacak ama en kötüsü Ava'nın da anlamayacağını biliyorum.

John işe yaramaz bedenime ofisime kadar rehberlik ediyor ve üyelerin bakışlarını hissedebiliyorum, erkekler muhtemelen beni bir kadın yüzünden böyle lanet bir durumda gördükleri için gülümsüyorlar, muhtemelen yıllardır başıma geleni hak ettiğimi düşünüyorlar. Hepsi haklı. Kadınlar muhtemelen beni rahatlatmak, kafamı dağıtmak için can atıyorlardır. Asla işe yaramayacak. Bu kadını kaybedersem, acımı dindirecek tek bir şey var. O da Sarah'nın kırbacı değil.

Ofisimin kapısı kapandıktan sonra John kendini serbest bırakıyor ve ben de onun iri gövdesinin önünde durup hak ettiğim azarı işitiyorum. "Tanrı aşkına." Gürültülü patlaması beni bir adım geriye attı. "Yaptığın onca boktan şey arasında bu

lanet olası pastayı alır!" Omzuma hafifçe vuruyor ama bu beni sendeletmeye yetiyor. "Sana söylemiştim! Lanet olası içkiden uzak dur. Bu, onu lanet olası kırbaçla değiştirmek anlamına gelmiyor!" Başımı kaldırıp gözlüklerini çıkarışını izliyorum. "Sen kendinin en büyük düşmanısın, Jesse."

"Biliyorum." Savunmam yok, bunu kabul edilebilir kılacak hiçbir şey yok. Yine de deneyeceğim.

Sam'in kafası kapıda beliriyor, bizi rahatsız ediyor ve ikimizi de içeri aldıktan sonra gergin bir gülümseme takınıyor, kesinti için özür diliyor ve sonra sessizce tekrar ayrılıyor.

John'un dikkati doğrudan karşısındaki adamın acınası haline yönelir.

Ben.

"Sana gömleğini giymeni söyledim. Sana kız arkadaşına geri dönmeni ve işleri yoluna koymanı söyledim, kendi kendine acımanı ve Sarah'nın sadist bokuna katılmanı değil. Adam ol, seni aptal orospu çocuğu."

"I-" Sam'in ofisime yaptığı rastgele ziyaret, mahvolmuş beynime çabucak kaydedildi. Nasıl olduğumu sormadı. Ne olduğunu sormadı. Sırtımın neden kanadığını. "Siktir," diye nefes alıyorum, John'un yanından geçip koridorda gürleyerek ilerliyorum. Kadınlar tuvaletinin kapısından içeri daldım ve onu bulduğumda durdum. Benimle göz göze geliyor, sakın, sanki gelişimi bekliyormuş gibi.

Birbirimizi izlerken aramızda sessiz bir anlaşma oluyor, Kate bir kenarda sessizliğini koruyor. Yanlış anlamadığımı umarak Ava'nın yanına gidip onu kucağıma alıyorum ve ofisime geri götürüyorum. Onun kollarımda olması, bana tutunması tarif edebileceğimden çok daha öte bir şey ve o anda, şimdi söyleyeceğim her kelimenin bir anlamı olması gerektiğini fark ediyorum.

Kanepeye yerleşiyorum, onu yakınımda tutuyorum, derinin çiğ etime temasından irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Uyuşukluk azalıyor, yerini acı çeken kalbime eşlik eden bir sızı alıyor. Yüzüm içgüdüsel olarak

boynunun yumuşak teni, saçlarının kokusu beni biraz rahatlatıyor. Ancak gözyaşları öyle değil. "Lütfen ağlama. Bu beni öldürüyor."

"Neden?" Yumuşak sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Bu beklemem gereken bir soruydu ve şimdi cevaplanması gereken bir soru.

"Sana içki içmeyeceğime söz vermiştim."

"İçki mi istedin?"

"Onu engellemek istedim." Tercümesi: evet.

"Bana bak," diyor sertçe, ama onunla yüzleşemiyorum. Sebep olduğum acıyla yüzleşemiyorum. "Kahretsin, Jesse, bana bak." Hareket ediyor, beni saklandığım yerden çıkarmaya çalışıyor. Rahatsızlık tıslamam onu durduruyor. "Üç." Sakin sesi kaskatı kesilmeme neden oluyor. Bu ve cevaplara istediğimden çok daha çabuk ulaştıracak tek kelime. Bunu bir araya getirmeli, söylemek üzere olduğum kelimelerden en iyi şekilde yararlanmalıyım. Kendi manipölasyonumu bana karşı kullanıyor. "İki."

"Sıfırda ne olur?" "Ben giderim."

Başımı hızla kaldırıyorum. "Lütfen yapma."

Yüzü düşüyor, tüm kızgınlığı sözlerimle yok oluyor gibi görünüyor. Onu suçlu hissettirmek istememişim.

Kollarıyla beni dikkatlice sararak yanıma oturmak için hareket ediyor. "Bana neyi engellediğini söyle."

"Seni incitmek."

"Anlamıyorum," diyor, yüzü çok anlamlı, kafası çok karışık. "Bir içki içmeni tercih ederim."

"Yapamazsın." Küçük, ironik kahkaham durdurulamaz. Gerçekten hiçbir fikri yok.

Ava arkasına yaslandı, gözlerimi almaya kararlıydı. Onu asla inkar edemem. Bu yüzden onunla yüzleşiyorum. "Az önce gördüğüm şeyi görmektense, içinde yarım bir votka damıtıcısı varken seninle yüzleşmeyi tercih ederim."

"İnan bana Ava, yapmazsın."

"Sana güvenmek mi? Jesse, ihanetten midem bulanıyor." Birden kendini bedenimden uzaklaştırıyor, bana dokunuşunun kaybı dayanılmaz. Onu geri almaya çalışıyorum ama omuz silkiyor. "Gitmiyorum," diye tersliyor ve ofisimin etrafında inatçı bir yürüyüşe başladığında şok içinde elimi geri çekmeme neden oluyor. Ulaşamayacağım bir yerde durmaya özen göstererek karşı kanepeye çöktüğünde de tedirginliğim geçmiyor. Kafamda yavaş yavaş kelimeler oluşturuyorum, onu açıklayacak ya da daha iyi hissettirecek kelimeler, ama henüz sıraya girmediler. Nereden başlayacağımdan emin değilim.

İç çekiyor ve şakaklarına rahatlatıcı daireler çizmeye başlıyor. Ben de bunu yapmak istiyorum. Onu daha iyi hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye soruyor ve sorusuna vereceğim tepkiyi dikkatle izliyor.

Tedirginliğimi gizlemeye çalışıyorum. "Ne gibi?"

Yüzündeki iğrenme ifadesi haklıydı. "Bilmiyorum, sen söyle." Kolları tavana doğru fırladı. "Neden bunu sarhoş Jesse'ye tercih edeyim ki?"

Dişlerimi sıkarak ilerliyorum, aramızdaki boşluğu kapatmaya çalışıyorum. Dirseklerim dizlerime çarpıyor ve Ava'nın şakaklarımda daireler çizerek beynimin ağrısını dindirme çabasını ben de taklit ediyorum. "İçki ve seks benim için el ele gider." Sırlarımın çözülmesini başlatacak ilk kelimeleri söylüyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

Yüce İsa. Bunu nasıl açıklayacağım? "Ava, Malikâne bana yirmi bir yaşındayken miras kaldı. Genç bir delikanlının böyle bir yere ve hazır ve istekli bir sürü kadına sahip olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Uğraşmaktan mı bahsediyorsun?" Sesi sessiz ve temkinli. Bu işi çözmeye başlıyor.

"Evet, uğraşıyorum ama hepsi geride kaldı." Daha da ileri gidiyorum. "Artık her şey seninle ilgili." Bunu anlamasını istiyorum. Bu, geri kalanını kabullenmesini kolaylaştırabilir.

"İçki mi içtin?"

"Evet, dediğim gibi, içki ve seks el ele gider. Lütfen, buraya gel."

İsteğim göz ardı edildi. "Yani seks yapmak istediğin için mi içki içmedin?"

"Alkol konusunda kendime güvenmiyorum Ava."

"En yakın kadının üzerine atlayacağını düşündüğün için mi?"

Dudaklarımdan farkında olmadan ironik bir kahkaha daha dökülüyor. "Hiç sanmıyorum. Bunu sana yapamazdım." Cesaretim için kendimi bıçaklamalı ve onu bu boktan pislikle daha fazla uğraşma zahmetinden kurtarmalıyım.

"Öyle *düşünmüyor* musun?"

"Bu almak istediğim bir risk değil. Ava." *Tekrar.* "Çok fazla içiyorum, mantığımı kaybediyorum ve kadınlar kendilerini isteyerek bana atıyorlar. Sen de gördün."

"Geçen Cuma hiçbir şey yapabilecek gibi görünmüyordun," diye bağıırıyor kuşkuyla.

"Evet, bu benim normal ölçüsüzlük seviyem değil Ava. Zihin uyuşturan bir görevdeydim."

"Yani, genellikle sabit bir içki seviyesini koruyor ve sonra çok sayıda istekli kadınla çok sayıda seks mi yapıyorsun?" diye soruyor, açıklığa olan susuzluğu güçlü. Ve gerçekten çok tehlikeli. "Benimle yattığında hiç içki içmedin mi?"

Bunu temas olmadan yapamam, bu yüzden ona erişimimi engelleyen masayı kenara itiyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hayır, Ava. Seninle birlikteyken hiç alkolün etkisi altında olmadım. Buna ihtiyacım yoktu. Alkol benim için her şeyi engelledi, hayatımın ne kadar boş olduğunu unutturdu. Yattığım kadınların hiçbiri umurumda değildi, bir tanesi bile. Sonra sen hayatıma girdin ve her şey tamamen değişti. Beni hayata döndürdün Ava. İçkiye asla dokunmak istemiyorum çünkü başlarsam bir daha bırakamayabilirim ve seninle bir anı bile kaçırmak istemiyorum." Ben bir piçim. Çaresiz, umutsuz bir piç. Gözlerinde oluşan yaşları görebiliyorum. Bunun daha nasıl kötüleşebileceğinden emin değilim.

"Başka biriyle uykulu seks yaptın mı?" diye soruyor, sesi kırılgan, çatlamaya hazır.

Aptalca sorusu karşısındaki kızgınlığımı gizlemek için çok kötü bir iş çıkarıyorum ve yüksek sesle iç çekiyorum. "Hayır."

"Duyu sikişine ne dersin?" Sert görünüyor.

"Ava, hayır. Başka hiç kimseyi, onların aklını başına getirmeye ihtiyaç duyacak ya da bunu isteyecek kadar önemsemedim." Tanrım, sesim nasıl çıkıyor böyle? Bacaklarını buluyorum ve onlara biraz güvence veriyorum. "Sadece sen."

Ellerimi kenara itti ve hızla ayağa kalktı. "Yani Perşembe günü ofisinde, eğer votkayı içmiş olsaydın, seni Sarah'yla masanda sarmaş dolaş değil de, masanın üzerinde çiviliyorken bulacağımı mı söylüyorsun?"

Tanrım, biri bu korku filmini durdursun. Ayağa fırlayıp ona doğru yaklaştım ve küçük bedenini sıkıca kavradım. "Hayır, bu kadar aptal olma." Sarah'ya bir daha asla sırkla dokunmayacaktım ve bana elini sürmesine asla izin vermeyecektim.

Ama kırbaç?

"Aptal olduğumu sanmıyorum. İçki içmen konusunda endişelenmek yeterince kötü zaten." Sessizce, oldukça sakın bir şekilde başlıyor, ancak sonlara doğru sesi yükseliyor ve sonraki sözleri bağılıyor. "Sarhoş olman ve başka kadınları becermek istemen gibi ek bir endişeyle başa çıkabilir miyim bilmiyorum." Kontrolünü kaybediyor, sert sözleri beni geri sıçratıyor, yaralanmış olsam da buna hakkım yok.

Küfürlü konuşması nedeniyle onu azarlamaya da hakkım yok. "Ağzından çıkana dikkat edecek misin? Başka kadınları sikmek istememe neden olmuyor. Sadece sevişme isteği uyandırıyor."

"O zaman içki içerken yanında olsam iyi olur, değil mi?"

Tanrım, evet, vardı. Ama artık çok geç. "İçki içmeyeceğim. Beni ne zaman dinleyeceksin, kadın?" Artık ben de kontrolümü kaybediyorum,

Bu kelimeleri saydırmaya çalışma planı korkunç bir şekilde başarısız oldu. "İçkiye ihtiyacım yok." Tutuşumu çok fazla sıkmaktan korkuyorum, bu yüzden onu serbest bırakıyorum, kendimi onun alanından çıkarıyorum ve sakinleştirici düşünceler toplamaya çalışmak için ofisimde bir yürüyüşe çıkıyorum. İşe yaramıyor. Hiçbir şey işe yaramayacak. Parmağımı yüzüne vuruyorum. "Sana ihtiyacım var." Çabucak kenara itildi.

"İçki ve sevişme yerine bana ihtiyacın var."

Bunu da nereden çıkardı? Nefes almasını istiyorum, bu kadar basit. "Beni manipüle ediyorsun," diye bağıyor.

"Seni manipüle etmiyorum," diye itiraz ediyorum ama gerçekten ettiğimi biliyorum. Sürekli temas kurmak, mantıksız taleplerde bulunmak ve kimyamızla aklını başından almak onu kontrol etmem için bir yol. Korkumu kontrol etmenin.

"Evet, öyle," diye çılgılık atıyor. "Seksle! Duyu sikişi, hatırlatma sikişi. Hepsi manipülasyon. Sana ihtiyacım var ve sen bunu bana karşı kullanıyorsun." Çenesi bükülüyor, şok ve yıkımına öfke de katılıyor.

"Hayır." Beni hayatımın bu iğrenç noktasına getiren zehri ofisimin zeminine çarptırarak saldırıyorum. Şişelerin ve bardakların gürültüsü azalıyor ve kendimi tekrar onun kollarını sıkıca tutarken buluyorum. "Bana ihtiyaç duymana ihtiyacım var Ava," diye nefes alıyorum, bitkin bir halde. Keşke bana güvenebilse, her şey için değil ama sözde mantıksız isteklerimi dile getirdiğimde beni dinlese. "Bundan daha basit bir şey olamaz. Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Sen bana ihtiyaç duyduğun sürece, ben kendime bakarım. Bu kadar basit." Hiç de basit değil.

Patlıyor, aptalca sözlerim, ki aptalca olduklarını biliyorum, onu deviriyor. "Kendini kırbaçlatmak nasıl kendine bakmak oluyor?"

Lanet olsun, söylediğim her kelimeyle her şeyi daha da berbat ediyorum. "Bilmiyorum amına koyayım." Saçlarımı şiddetle çekiştirdiğimde saçlarım ciddi bir ceza alıyor. Buna verecek bir cevabım yok. Çaresizlik mi? Umutsuzluk mu? Issızlık mı? Korku mu? Dört sebep var ve henüz bitirmedim.

"Sana ihtiyacım var," diyor biraz sakinleşerek. "Ama bu şekilde değil." Bozgunculuğu beni endişelendiriyor. Onu kaybediyorum. Konuşuyor, konuşuyor, ona kelimeler veriyor,

işleri daha da kötüleştiriyor.

Ellerini nazikçe tutuyorum. "Bana bak."

Nefes alıyor, çaresiz emirlerime itaat etmek için enerji topluyor ve bana bakıyor. Şu anda güçlü olanın o olduğunu inkar edemem. Aramızda daha istikrarlı olan.

"Söyle bana, sana nasıl hissettiriyorum?" diye sordum. "*Bana* nasıl hissettirdiğini biliyorum." Ve bu böyle olmamalı. "Evet, bir sürü kadınla birlikte oldum ama hepsi sadece seksti. Akılsız seks. Duygu yok." Buna inanmak zorunda. "Ava, sana *ihtiyacım* var," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor.

"Kendine bunu yapmana neden olursam bana nasıl ihtiyaç duyabilirsin?" diye soruyor. "Şu anda kendine benden önce olduğundan daha fazla zarar veriyorsun. Seni alkole *ihtiyaç duyar* hale getirdim, istemez hale değil. Seni mantıksız, çılgın bir adam haline getirdim ve artık kesinlikle istikrarlı *değilim*. Birbirimize ne yaptığımızı görmüyor musun?"

Ne dedin? Hayır, hayır, biz birbirimiz için harikayız. "Ava-"

"Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bu konuyu açmandan nefret ediyorum."

Derin bir nefes alıyorum. Ben de bundan nefret ediyorum. İntikam duygusuyla. Bunu nasıl düzeltebilirim? Bunu *düzeltebilir miyim*? Ava nefes nefese kalıp gözleri dehşetle dolduğunda sessizce bunu düşünüyor, derinlere dalıyordum. Farkına vararak. Bu ses, bu görüntü damarlarıma korku pompalıyor ve onları donduruyor.

"Dört gün boyunca ortadan kaybolduğunda." Sözcükler boğazında düğümleniyor, güzel yüzüne korku yayılıyor.

Siktir, hayır. Hayır, hayır, hayır, buna hazır değilim. Ama zamanım doldu. Bütün bu lanet karmaşa daha da karışmak üzere. "Hiçbir şey demek istemediler," diyorum açıkça. "*Seni* seviyorum. *Sana* ihtiyacım var."

Ağzı genişliyor. Sanki sormuş ama inanmamış da ben doğrulamışım gibi. "Oh Tanrım." Yere doğru kıvrıldı, hıçkırıklara boğuldu. "Başka kadınları beceriyordun."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, sıkıca ama nazikçe tutuyorum, ne amaçla olduğunu bilmediğim bir şekilde onu biraz sarsıyorum. "Ava, beni dinle. Hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Ben

sana aşık olmak. Seni inciteceğimi biliyordum." Hayatım pahasına ona tutunuyorum. "Seni incitmek istemedim," diye homurdanıyorum.

"Bunu bana yapamayacağını söylemiştin. *Tekrar* eklemeyi unuttun. Bunu bana bir *daha* yapamayacağını söylemeliydin."

"Seni incitmek istemedim," diye mırıldanıyorum acınası bir şekilde.

"Yani bunu düzeltmek için başka kadınlarla mı yattın?" Mantıklı sorusu beni cevapsız bıraktı. Ofisinin önünde ondan uzaklaştığım ve kendimi votkaya boğduğum o günden beri her gün, günde on kez kendime aynı şeyi soruyorum.

"Kaç tane?"

İrkildim. "Ava, lütfen yapma. Kendimden nefret ediyorum." "Ben de senden nefret ediyorum! Bunu nasıl yaparsın?"

"Ava, neden beni dinlemiyorsun?"

"Duyuyorum ve duyduklarım hiç hoşuma gitmiyor!" Hareket ediyor, kendini uzaklaştırıyor ve ben panikle kalçalarını kavırıyorum, alnımı karnına koyuyorum, duygularım tamamen kontrolü ele alıyor.

Vücudum sarsılmaya başladı. Gözlerim yaşla doldu. Kaybettim. *Acınası*. İhtiyacı olan ve hak ettiği adamla alakası yok. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, kırılmış bir halde. "Seni seviyorum. Lütfen, sana yalvarıyorum, lütfen beni bırakma. Evlen benimle."

"Ne?" Sesi şok olmuş, tiksiniş, olmasını istemediğim her şeyi söylüyor. "Anlamadığım biriyle evlenemem." Ve bu sözler beni bitirdi, önünde yığılmama neden oldu. Mahvolmuştum. "Seni çözdüğümü sanıyordum." Sesi titriyordu. "Beni yine mahvettin, Jesse."

"Ava, lütfen," diye yalvarıyorum. "Berbat haldeydim. Kontrolümü kaybettim. Seni kafamdan atabileceğimi sandım." *Çünkü bunu sana yapabileceğimi biliyordum!*

"İşeyerek ve başka kadınları becererek mi?"

"Ne yapacağımı bilemedim." Şu anda elimdeki tek şey bu. Bir kez olsun gerçek. Onun incinmesinden duyduğum ezici endişe, korku ve dehşette bir iyileşme olmadı. Asla da düzelmeyecek. Onu kaybetme korkum da öyle. Geçmişimin hayaletleri beni takip etse de etmese de bu hep benimle olacak. Onu o dört gün boyunca terk ettiğim için mazeretlerim asla yeterince iyi olmayacak. Bir erkeğin içindeki korku

gölünç ama bu kadın beni buna indiriyor. Bir enkaza. Bir adamın trajik bir bahanesi. Onun sevgisini gerçekten hak etmiyorum. Ama ondan kolayca vazgeçemeyecek kadar bencelim. Çünkü onsuz olacağım yer bir daha gitmek istediğim bir yer değil. Ve içten içe, onun da benim oraya gitmemi istemediğini biliyorum.

"Benimle konuşabilirdin."

Konuş. Hayatınız boyunca sessiz kaldıysanız bunu söylemek yapmaktan daha kolaydır. Saklanmak. "Ava, benden yine kaçacaktın."

"Benden dilediğin tüm özürler vicdanın seni yiyip bitirdiği içindi. Sarhoş olduğun için ya da Malikane yüzünden değildi. Bana kazık attığın içindi. Benden çok önce bu işlere bulaşmadığını söylemiştin. Bana yalan söyledin. Ne zaman ilerleme kaydettiğimizi düşünsem, yeni bombalar patlıyor. Artık bununla başa çıkamıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum Jesse."

"Beni tanıyorsun. Her şeyi berbat ettim. Gerçekten batırdım ama kimse beni senden daha iyi tanıyamaz. Hiç kimse."

"Sarah olabilir. Seni *çok* iyi tanıyor gibi görünüyor." Sesi düz, neredeyse kızgın. "Neden?"

Bedenim teslim oluyor, kığım topuklarıma çarpıyor. Ava beni terk etmezse, bunu atlatabilirsek, bir gün bunu ona açıklayabilirim. Bilmeyi hak ediyor ama sadece kalırsa. *Ama* şimdilik bunu sadece bu sarmalın nasıl sona erebileceğiyle açıklayabilirim. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Bir içki içmek istedim ama içmeyeceğime söz verdim ve içersem neler olabileceğini biliyorum."

"Yani kendini kırbaçlattın mı? Anlamıyorum."

"Ava, renkli bir hayatım olduğunu biliyorsun. Evlilikleri yıktım, kadınlara eşya gibi davrandım ve benim olmayan şeyleri aldım. İnsanlara zarar verdim ve tüm bunların benim kefaretim olduğunu hissediyorum. Cennetten küçük bir parça buldum ve herkes onu benden almak için elinden geleni yapıyor gibi hissediyorum."

"Bunu mahvedecek tek kişi sensin. Sadece sen. İçiyorsun, kontrol manyağı oluyorsun, başka kadınları beceriyorsun. Sen!"

Evet, ben. Her zaman ben. "Sana sahip olduğuma inanamıyorum. Benden alınacağın için çok korkuyorum."

"Yani hor gördüğüm bir kadından, *seni benden* almak isteyen bir kadından seni kırbaçlamasını mı istiyorsun?"

"Sarah beni senden ayırmak istemiyor." Neden onu koruyorum ki? *Çünkü ona borçluyum.* Sarah bu dünyada hayal kırıklığına uğrattığım bir kişi daha. Çünkü kendimi ona bir kez vererek, baskıya boyun eğerek onu hayal kırıklığına uğrattım. Hepimizi hayal kırıklığına uğrattım.

"Evet Jesse, öyle. Bunu kendine yapman benim için ıstırap verici. Beni cezalandırıyorsun, kendini değil. Başıma açtığın onca belaya rağmen seni seviyorum ama bunu kendine yapmanı izleyemem."

Bu ne anlama geliyor? Sesinde duyduğum ve yüzünde gördüğüm bu kararlılık nedir? "Beni bırakma." Sesim yersiz bir talep tonuna büründü ve ellerini tuttum. "Sensiz kalmadan önce öleceğim."

"Öyle söyleme," diye bağıyor, öfkeli bir şekilde. "Bu saçma bir konuşma."

Görmüyor mu? Onu dizlerinin üstüne çekiyorum. "Bu delilik değil. Sen gittiğinde gördüğüm kabus. Aynen öyle, gitmiştin. Sensizliğin nasıl bir şey olacağına dair bana bir ipucu verdi." Hatırlatma, tüm işkence edici görüntüleri geri getirdi. Siyahlık. Boşluk. Acı. "Ava, bu beni öldürdü."

"Eğer gidersem, bunun nedeni kendine zarar vermeni izleyemem olur. Artık kendine işkence etmeni izleyemem."

"Seni ne kadar sevdiğimi asla anlayamazsın." Ona göstermeye çalıştım ve başarısız oldum. Yüzüne sarılıyorum ama o yine bana karşı koyuyor. "Sana dokunmama izin ver."

"Anlıyorum Jesse, çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum. Beni tamamen sikip atmış olsan da seni hâlâ seviyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. O yüzden sakın bana anlamadığımı söyleme."

"Bu mümkün değil." İçimde öfke kabarıyor ve öne doğru uzanıp keskin bir nefes alışla onu kendime çekiyorum. "Bu sadece lanet olası

mümkün."

Bu sefer bana karşı koymadı. Teslim oldu, kısa bir süre için onu hissetmeme ve tutmama izin verdi. Onu bu hale ben getirdim.

Bitkinlik.

"Seni temizlemek için bir şey getireceğim," diyerek benden uzaklaşmaya çalışıyor. Gitmesine izin vermeye hazır değilim ama o bir yerlerden güç bulup beni silkmeyi başarıyor. "Seni temizlemem gerek."

"Beni bırakıp gitme."

"Seni asla terk etmeyeceğimi söyledim." Sözleri sakın ve düzgün. "Ciddiydim." Beni dizlerimin üzerinde kırık, zavallı bir adam olarak bırakarak ofisimden çıkıp gitti. Yere yığıldım, kaslarım bitmişti.

Kalbim bitti.

Aklım bitti.

Ava da söz vermesine rağmen bitmiş görünüyordu.

Saatlerdir dizlerimin üzerindeyim. İğneler ve iğneler beni buldu, ama kendimi ayağa kaldıracak iradeyi bulamıyorum. Güçlü olma isteğini bulamıyorum. Nefes alma isteğini zar zor buluyorum. Tam kontrol - hiçbir zaman sahip olduğumu hissetmedim ve şimdi, aniden, Ava hayatımdayken, onu arzuluyorum. Ona ihtiyacım var. Beni dengede tutuyor. Bu da kanıtı değil mi? Burada, şimdi, yaptıklarım, sırtımın parçalanması, hepsi kanıt.

Saçlarımı avuçlayıp çekiyorum. Ona ihanet ettim. Yeni bulduğum ütopyamı elimden alabilecek o kadar çok insan var ki ve en olası kişi benim.

Umutsuzluk alışık olduğum bir duygu değil. Şimdi, beni yönetiyor gibi görünüyor. Suçlulukla birlikte. Kendinden nefretle birlikte. İstenmeyen her duygu şimdi diğer daha inanılmaz duyguların üzerini örtüyor. Mutluluk. Memnuniyet. Saf, ölümsüz aşk.

Ofisime göz gezdiriyorum. Özgür olabilir miyim? Tüm günahlarımdan kurtulabilir miyim? Ve bağışlanma. Ona da sahip olabilir miyim? Beni hiç affedecek mi? Çünkü onu güvende tutamamam beni buraya getiren tek sebep değil. Bu benim için bir kırılma noktasıydı, evet, ama aslında beni Sarah'ya ve kırbacına gönderen suçluluk duygusuydu.

Başım düşüyor, lanet olası gözlerimin arkası sıkışıyor ve o sefil umutsuzluk her zamanki acısını çektirerek ilerliyor. Sanki ben

Dünya için soruyorum. Ofisimin karşısında mengenemi sakladığım dolaba bakıyorum. Sonra kırılmış bardakların ve şişelerin halıyı kirlettiği yere. Dudağım beni ve uzun zamandır hayatımı yöneten zehri küçümseyerek kıvrılıyor. Artık harcanmayacağım. Aşkım boşa gitmeyecek.

"Bunu kendine yapman benim için ıstırap verici. Beni cezalandırıyorsun, kendini değil. Üzerime yağdırdığın onca pisliğe rağmen seni seviyorum ama bunu kendine yapmanı izleyemem."

O haklı. Kendime bunu yapmamı izlemek zorunda kalmamalı. Aşk böyle yürümez.

Kendimi yerden yukarı itiyorum, sırtımdaki alevli iğnelerin arasından tıslayarak geçiyorum. Omzumun üzerinden uzanarak elimi kirpiklerden birinin üzerinden geçiriyorum ve ağlayan yaranın ılık ıslaklığını hissediyorum.

Ava beni temizlemek ve yaralarımı iyileştirmek için bir şeyler getirmeye gitti. *Sen nasıl bir adamsın?* Benimle ilgilenmemesi gerekirdi, ama ironik bir şekilde tanıştığımızdan beri farkında olsa da olmasa da ilgileniyor.

Kapıya doğru yürüyüp çekerek açıyorum ve hemen uzaktan bir kargaşa duyuyorum. Yazlık odada adımlarken kaşlarımı çatıyorum ve köşeyi dönüp Malikane'nin ana giriş salonuna girdiğimde sesler daha da yükseliyor. Galeri sahanlığına bakıyorum, düzinelerce insanın etrafında toplandığı manzarayı görüyorum... ne?

Merdivenleri hızla çıkararak bir kalp atışında tepeye ulaşıyorum ve insan kalabalığının arasından ilerliyorum, hala gömleksiz olduğumdan ve kulübümün üyelerine dağılmış sırtımı iyice gösterdiğimden hiç etkilenmiyorum. Sarah'yı bir duvara yaslanmış, elini boğazına dayamış, gözleri biraz kaymış halde görüyorum. Sonra beni gördü. Yutkundu. Ve hızla başka tarafa baktı.

"Neler oluyor?" Etrafımdaki birçok yüze bakıp bir cevap arayarak soruyorum. Ama hepsi temkinli bir şekilde geri çekiliyor. Ben de dikkatimi Sarah'ya veriyorum, yüzüm bir cevap bekliyor. Gözlerini kapatıyor ve ben öne uzanıp elini boynundan çekiyorum. Soluk bir ışık saçıldı.

lekeler beni karşılıyor ve geri çekiliyorum. "Kim yaptı bunu?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Çok iyi biliyorum ve burada durup cevabı bekledikçe korkum durdurulamaz bir şekilde artıyor. "Nerede o?"

Sarah hiçbir şey söylemiyor ama yanımdan geçip gidiyor ve ben de bakışlarını takip etmek için döndüğümde ortak odaya çıkan merdivene doğru baktığını görüyorum. İçimde bir şeyler kıpırdıyor, hoşuma gitmeyen bir şeyler. Beynim devreye girip bana bunun terör olduğunu söyleyemeden, ele geçirilmiş bir adam gibi merdivenlerden yukarı uçuyor ve kapılardan içeri dalıyorum.

Önümdeki alanı tararken nefes nefese sendeleyerek duruyorum. Çıplak bedenler. Her yerde. Zevk, acı, tam ve mutlak coşku inlemeleri. Ve her kadına bakmaktan, sevgilimi aramaktan nefret ediyorum, onun başka bir erkekle birlikte olduğu düşüncesi beni felç ediyor. Anlıyorum. Beni cezalandırmak istiyor, ona ihanet ettiğim için bana öç vermek istiyor. Tanrı onun teklifini kabul eden adama yardım etsin. Lanet vücudundaki her kemiği kıracağım.

Ama cesetlerin hiçbirini tanımıyorum. İnlemelerden hiçbirini tanımıyorum. Ve sonra kötü zamanlanmış bir gösteri filmi gibi, Ava'nın vücudunun görüntüleri, her uzvu ve her kıvrımı zihnimden geçiyor, bana onun mükemmelliğini hatırlatıyor, bana bu karanlık, çökmekte olan dünyaya ait olmadığını hatırlatıyor.

John sırtıma çarptığında öne doğru sarsılıyorum, güç beni transımdan çıkarıyor. "Lanet olsun, hayır," diye nefes alıyor ve ben içgüdüsel olarak başımı yavaşça sağıma çeviriyorum.

Ve onu görüyorum.

Prangalardan cansız bir şekilde sarkıyor, başı ağır ve gevşek, gözleri kapalı. Sonra vücudu biraz sallanıyor ve sırtı görünüyor. "Hayır," diye fısıldıyorum, kendimi tutmak için John'un omzunu tutuyorum, bacaklarım tüm hissini kaybediyor. Sırtındaki karmaşa. Bilinci yerinde değildi, başı gevşekti. Bir kırbaç havaya savrulup kulakları sağır eden bir çatırtıyla sırtını kırbaçlarken boğuk bir inilti kaçıyor içimden. Başı geriye uçuyor ve ilk kez yüz ifadesindeki acıyı görüyorum.

Bu bana fiziksel her şeyden daha fazla acı veriyor. Tanrı yardımcım olsun, sanki biri göğsüme uzanıp kara kalbimi söküp çıkarmış gibi hissediyorum. Kırbacı tutan adama bakıyorum. Steve Cooke. *Yüce İsa*. Yüzündeki zevk, öfkeme göz kırpmamı sağladı. Sonra kolunu tekrar kaldırdı.

"Nooooooooo!" Kükrüyorum, bacaklarımı işbirliği yapmaya zorluyorum, Ava sarsılırken ortak odanın diğer ucuna koşuyorum, prangaların metali yüksek sesle çınlıyor. İnsanlar yolumdan atlıyor - hepsi de gösterinin tadını çıkaran hasta orospu çocukları. Buraya bir daha asla adım atamayacaklar.

Ona ulaşıyorum ve işe yaramaz ellerim teninde bir his çılgınlığına kapılıyor, zihnim bana onu kurtarmam için talimat vermiyor. "Tanrım. Ava, hayır. John!" Bağırıyorum. "Ellerini serbest bırak!" John'un küfrettiğini duyuyorum, botlarının ayağımın altındaki vuruşunu hissediyorum, ben de sürekli inançsızlık ve çaresizlik dolu sözler sarf ediyorum. "John, lanet olsun, indir onu." Okşuyorum, hissediyorum, yüzünü tarıyorum, adını söylüyorum, John onu serbest bırakmak için hızla çalışırken kalp atışlarım gittikçe hızlanıyor. Kollarıma bir taş gibi düşüyor, gevşek ve cansız. Ne yapmıştı? Nasıl yapabildi? "Ava?" Sırtındaki yaralara dokunmamak için elimden geleni yaparak onu kollarımın arasına alıyorum. Ama bu imkânsız. İrkiliyor, boğuluyor. *Hay sikeyim!*

Gözlerimi sessiz odada gezdiriyor, hareketsiz duran ve bu dehşet gösterisini izleyen tüm üyelerin yüzlerindeki rahatsız ifadeleri görüyorum. İşin kötü tarafı, tanık oldukları şey karşısında dehşete düşmediklerini biliyorum. Benim verdiğim tepkiden rahatsız oldular. Bu hedonist, sapkın pislikler için ofiste sıradan bir gün.

Gözlerim Steve'e takılıyor. O yürüyen bir ölü ve gözlerinin genişliğine bakılırsa bunu biliyor. "Hiçbir yere gitmesine izin verme," diye homurdanıyorum, bakışlarımdaki psikopatı gördüğünden emin olduktan sonra adımlarımı ileriye doğru atıyorum, ilerlerken sürekli gelen şok soluklarını duymazdan geliyorum.

Kate galeri sahanlığını dönerek bize doğru koşuyor. "Ne oluyor lan?" diye nefes alıyor, Ava'nın kollarımdaki cansız bedenine bakıp bana soru soruyor.

Beni takip edeceğini bildiğim için John'a omzumun üzerinden ihtiyatlı bir bakış fırlatıyorum ve o da Kate'i geçerken arkamdan gelmesini engelleyerek araya giriyor. "Ona bir şans ver," diyor John sessizce.

Malikânenen ofisime doğru adımlıyorum, insanlar yolumdan çekiliyor, bana yer açıyor ya da geniş bir alan bırakıyor ve ofisimin kapısını tekmeleyerek açıp omuzlayarak kapatıyorum. Kanepeye gidiyorum, kışıma doğru inerken Ava'yı göğsüme yakın tutuyorum. "Seni aptal, aptal kız," diye düzensiz bir şekilde fısıldıyorum, yüzümü boynuna gömüp derin nefes alıyorum. "Seni çılgın, aptal kız." Daha önce hiç bu kadar yoğun bir acı hissetmemiştim. Bu kadar zayıflatıcı bir umutsuzluk. Başladığım yere geri döndüm.

Hayatım boyunca, onun mantığını kavrayamadım ya da bu kadar acımasız bir intikamı işleyemedim. Kafam karmakarışık, hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor. Tek bildiğim, benim bile anlamakta zorlandığım bir güçle sevdiğim kadının kollarımda, zayıf ve kanlar içinde olduğu. Benim yüzümden. Ve bu karmaşayı nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok.

Kapı çalındığında gözlerimi kaldırıyorum ama başımı kaldırmıyorum. "Ne?"

John içeri giriyor, manzarayı görüyor ve masanın üzerine bir kase sıvı ve birkaç ped koyarak ilerlerken çaresizlik içinde başını sallamaya başlıyor. Sessizce ayrılmadan önce Ava'nın kıyafetlerini dikkatlice kanepenin arkasına yerleştiriyor ve ben yutkunarak Ava'nın pervasızlığının sonuçlarıyla yüzleşmek için ihtiyacım olan gücü buluyorum.

Yerimi birazcık değiştiriyorum ve hemen acı içinde tıslıyor, ben de gözlerimi kapatıp hareketsiz kalıyorum. "Oh, Tanrım," diye nefes alıyorum. "Bebeğim, seni hareket ettirmeliyim, sırtını görmeliyim."

Zayıfça itiraz etmeye başlayınca nefesimi veriyorum ve dudaklarımı nazikçe başının arkasına indiriyorum. "Neden?" diye soruyorum. Nedir bu çılgınlık? "Anlamıyorum."

Konuşmuyor ve bunun nedeni konuşamaması mı yoksa nedenini kendisinin de bilmemesi mi bilmiyorum. İkincisi olmalı. Onu delirttim. "Ava, sırtını görmem gerek." Tekrar hareket ediyorum ve bu sefer onu pozisyon almama izin veriyor.

kucağımda dik duruyor. Bir an için iyi görünüyor, ama sonra hemen o halinden uzaklaşıyor.

Öne doğru fırlayarak öğürmeye başlıyor, öğürmelerinin arasında bağırıyor. "Oh, Tanrım, Ava." *Hay sikeyim.* İçgüdüsel olarak ovma için avucumu sırtına koyuyorum ve o da sarsılıyor.

Ve her yere kusuyor.

Tekrar tekrar küfrediyor ve özür diliyorum, saçlarını geri çekmek için elimden geleni yapıyorum, kendimi tamamen işe yaramaz hissediyorum. "Ne yaptın sen?" Ağlamalarının yanı sıra öğürmeleri de devam ediyor. Buna dayanamıyorum. "Şimdi seni hareket ettireceğim, tamam mı?" Onu nazikçe kollarının altından tutup kaldırmaya başlıyorum ama acı dolu bir çığlık beni durduruyor ve kendi kendime homurdanıyorum. "Sana dokunmadan seni kaldıramam," diyorum, vücudunda nazikçe pazarlık yaparak, her çığlık attığında yüzümü buruşturarak. "Ön tarafına geç." Yavaşça inmesine yardım ediyorum, sırtının tüm acımasız karmaşası ortaya çıkıyor. Ben de kusmamak için yutkunmak zorunda kalıyorum. Sırtında en az bir düzine çizgi var, hepsi düz, hepsi eşit şekilde yerleştirilmiş, hepsi kırmızı çığ, ama sadece bir tanesi derisini parçalamış. Bu bir uzmanın işi, ne yaptığını bilen bir adamın işi. Kirpiklerin hiçbirisi kalıcı hasar bırakmayacak. Bu önemsiz noktalar öfkemi azaltmıyor ya da onun cezasını hafifletmiyor. Onunla işim bittiğinde, bırakın kırbaçlamayı, bir daha kırbaç bile tutamayacak.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Dizlerimin üzerine çöküyorum ve John'un getirdiği su kabına uzanıp onu yaklaşıtıyorum. Onu yaklaşan acı konusunda sessizce uyarırken biraz pamuk ıslatıyorum. "Nazik olacağım." Gözlerini bulmak ve beni duyup duymadığını kontrol etmek için öne doğru eğiliyorum. Onu öyle boş ve kof bakarken görünce hıçkırmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni ele geçiren, bir kitap gibi okuyabildiğim gözleri bomboş. Bu yüzden eğilip onu nazikçe öpüyorum, öpüşmelerimizden herhangi birinin ateşlediği olağan sıcaklığı umarak.

Hiçbir şey.

Lanet olsun sana Jesse, seni sapkın, boktan herif. Sen. Yaptın.

Bunu.

Ava'nın sutyenini çözüyorum, tısladığında ırkiliyorum ve sonra pamuğu en kızgın kirpiklerinin üzerinde nazikçe gezdiriyorum. Çığlık atıp tekrar özür dilediğinde hızla geri çekiliyorum, daha stresli, daha titrek ve daha öfkeli hale geliyorum.

Küfürler ve inlemelerle geçen birkaç dakikanın ardından elimden gelenin en iyisini yaptığımda ve vücudunun sürekli titremesine daha fazla dayanamadığımda, pamuğu kaseye atıp itiyorum. Ayağa fırlıyorum, halının üzerindeki kustumdan kaçıyorum ve masamdan bir şişe su alıyorum. "Oturabilir misin?" Tekrar kanepenin yanındaki kalçalarımaya doğru eğilirken soruyorum.

Yavaşça hareket etmeye başlıyor. "Kahretsin," diye mırıldandım. "Lanet olsun. Allah kahretsin." Gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi toparlamaya çalışıyorum, yaşlı bir kadın gibi çırpınmanın bir faydası olmayacağını biliyorum. Çözölmüş sütyeni düşüyor ve güçsüzce onurunu korumaya çalışıyor. "Bırak onu." Hissettiğı ellerini kenara itip suyu avucuna bırakıyorum. "Aç ağzını," diye emrediyorum, iki ağrı kesiciyi dudaklarının arasından geçirerek. "İç." Şişeyi ağzına götürmesine yardım ediyorum, bunu yaparken titrediğini hissediyorum. İşin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdim?

Onu eve götürmeliyim. Buradan uzağa.

Masama gidip eşyalarımı topluyorum, Ava'nın yanına dönüp kanepenin arkasından kıyafetlerini alırken tişörtümü giyiyorum. "Seni eve götürüyorum," diyorum önünde çömelip kot pantolonunu giymesini işaret ederken. Kotunu yukarı çekip üstünü çıkarıyorum, onu giydirmenin bu kısmının o kadar kolay olmayacağını biliyorum. Açıkta kalan göğüslerine bakıyorum. Bu çok fena acıtacak. "Deneyebilir miyiz?" Boynundan çekerek, açıklığı genişletmeye çalışarak soruyorum. Başının üzerinden geçirmeye başlıyorum ama kollarını kaldırmaya çalıştığı anda burnunu çekiyor, başını sallıyor ve ağlamaması için yalvarıyorum, alnından öpüyorum ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını görerek geri çekiliyorum. Küfrediyorum ve üstünü atıyorum. "Buraya gel." Düzinelerce meraklı göze maruz kalacak olanın önü değil de sırtı olması beni biraz olsun teselli ediyor. "Bacaklarını belime dola, kollarını da

Boynuna. Dikkatli ol," diye emrediyorum, onu kaldırırken sırtından sakınmaya dikkat ediyorum. "İyi misin?"

Başını sallaması beni rahatlatmıyor. O iyi değil. Ben de iyi değilim. Bir daha iyi olabilir miyiz? Başımı sallıyorum ve kapıya doğru yürürken ensesini tutuyorum, derin nefesler alıyorum, kendimi seyircilerle yüzleşmeye hazırlıyorum. Bir yandan da yükselen öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum. Duygularım, umutsuzluğum, öfkem, hepsi birbirine karışıyor, başım patlayacakmış gibi hissediyorum.

Ofisimden çıkıyorum ve köşeyi döndüğümde üyelerin hâlâ etrafta dolaştığını, küçük kalabalıklar halinde toplandıklarını, fısıldaştıklarını ve konuştuklarını görüyorum. "John," diye sesleniyorum ve bütün gözler bize dönüyor. Onları görmezden geldiğim gibi, şok olmuş nefeslerini de duymazdan geliyorum.

"Kız nasıl?"

"Nasıl görünüyor lan?" Sinirli bir şekilde bağıriyorum ama bu sinirlilik tamamen bana ait. Arkadaşım da bunu biliyor, muhtemelen bu yüzden bana seslenmiyor. "Temizlik bölümünden pamuklu bir çarşaf getir."

"Ava?" Kate beliriyor, gözleri yaralara çivilenmiş, ağzı bir karış açık. "Oh, lanet olsun. Ne yaptın sen, seni aptal inek?"

"Onu eve götürüyorum." Çabucak geçiyorum. "O iyi, seni arayacağım." "Jesse, kanaması var."

"Biliyorum, Kate. Biliyorum amına koyayım." Kör olduğumu mu sanıyor? "Seni arayacağım."

Yürümeye devam ediyorum, yüzüm gergin, herkes yolumdan çekiliyor. İyi, çünkü Ava'yı yere bırakıp yoluma çıkan her şeyi yok etme dürtüsü çok güçlü. Malikâneyi bir baltayla kolayca tarayabilir ve oda oda yok edebilirim.

Gözlerimi kapatıp nefes alış verişime yeniden odaklanıyorum ama gözlerimi açtığımda ciğerlerimdeki tüm hava, mantıklı sözlerimle birlikte kayboluyor. Steve'in gözle görülür bir şekilde yutkunduğunu görüyorum. "Jesse, dostum, bilmiyordum."

Öldürün onu. Olduğum yerde durup Ava'ya tecavüz eden ve bu süreçte onun ölüm fermanını imzalayan adama bakıyorum. "Her şeye teşekkür etmek istiyorsun."

Lanet olası kutsal kızımı kollarımın arasına aldım, çünkü eğer almasaydım, temizlikçiler senin kalıntılarını bir yıl boyunca topluyor olacaklardı."

"I . . . I . . . Bilmiyordum."

O gerçek mi? "Kimse sana onun benim olduğunu söylemedi mi?" "I . . . Sanmıştım. I . . ."

Kontrolüm gitti. Hislerim gitti. "O benim!" Dünyanın bunu bilmesini isteyerek bağıriyorum. Onsuz hayatla işim bitti. Her zaman olduğum tahmin edilebilir adam olmaktan bıktım. Artık tahmin edilemez biriyim. Duygularım tahmin edilemez. Tepkilerim tahmin edilemez. Bugünlerde, yapana kadar kendim bile ne yaptığımı bilmiyorum. Söyleyene kadar ne söylediğimi bilmiyorum.

Ama her şey kendiliğinden oluyor ve bunu durdurabilirsem ne olayım. Ben bir deliyim ve etrafıma bakıp Ava'nın önüme yapışmasıyla beni izleyen insanlara bakarken, hepsinin de benim bir deli olduğumu düşündüğünü fark ediyorum.

Ava'nın elimde hafifçe kıpırdadığını ve hafif bir inilti kaydettiğini hissediyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ne için özür dilediğimi bilmeden. Her şey için mi? "Sen ölü bir adamsın Steve," diye homurdanıyorum, içimdeki duygu tahterevallisi tekrar ölümcül bir hal alıyor. Kendimi bırakıp onu ezmek ne kadar kolay olurdu. Kendimi daha iyi hisseder miydim? Sonuçta, burada benden başka suçlanacak kimse var mı?

John bir adım öne çıkıyor, belli ki temkinli, belli ki canavarın serbest kalmak üzere olduğunu hissediyor. "Jesse?" diyor, *sakinleşmek* istercesine avucunu kaldırarak. "Her şey yolunda. Öncelikler, değil mi?"

Öncelikler. Arabaya doğru yürümeye devam ediyorum, Kate beni takip ediyor, yaygara koparıyor ve ona geri çekilmesini söylemek zorunda kaldığım noktaya kadar uğraşıyor.

Birden önümde belirdi, sert bakışları vardı. "İnatçı bir dangalak olmayı bırak ve lanet olası yardımı kabul et." Elini öne doğru itti. "Onu önemseyen tek kişi sen değilsin."

Sabrımı zorlayarak nefes alıyorum. "Anahtarlarım arka cebimde."

Kate hemen arkamda, aceleyle karıştırıyor. Arkamdaki meraklı gözlerin denizini hissedebiliyorum ve bazı üyelerin bizi dışarıda takip ettiğini görmek için dönüyorum.

"Herkesin içeri siktir olup gitmesi gerekiyor." Fıstık galerisi sinirlenene kadar Ava'yı hareket ettirmeye çalışmıyorum bile. Sadece akıl sağlığımı korumak için değil, onun onurunu korumak için de.

John insanları uzaklaştırmaya başlıyor, oraya buraya ölümcül bakışlar fırlatıyor ve herkes içeri girer girmez Ava'yı arabama bindirmek gibi acı verici bir işe başlıyorum. Beni kavrayışı gevşiyor ve John'dan çarşafı alıp üzerine sermeden önce ona talimatlar verirken acı belirtilerini izleyerek acele etmiyorum. Emniyet kemerini siktir et. Kapıyı kapattım ve aceleyle sürücü koltuğuna yerleştim. Gözleri kapalıydı. Ve sonra . . . değil.

Siktir et, ona bir bak. Benim meydan okuyan, vahşi güzelliğime. Koyu renk gözleri yine dolup taşıyor, benimkilerdeki umutsuzluğu yansıtıyor. "Dur," diyorum, sesim gergin, gözlerim yanıyor. Artık onu ağlarken görmeye dayanamıyorum. Ama sadece ona söylemiyorum. Kendime de söylüyorum.

Tanımadığım bir adamla evlenemem.

Beni cezalandırıyorsun, kendini değil.

Sözleri tekrar tekrar çalıyor.

Beni asla terk etmeyeceğini söylemişti,
ama şimdi? Her şey burada mı bitiyor?

Uyuyana kadar bir süre onunla yattım, yüzüne dokundum. Sonra aşağıya indim, yatak odasının zeminini dolduran her şeyin, kıyafetlerin, ayakkabıların, kozmetiklerin sadece hafifçe farkındaydım. Toplanmaya, gitmeye başlamış gibi görünüyor ama benim de bazı eşyalarım var. Nedenini merak edecek kapasitem yok.

Rahatsız bir tıslamayla sandalyeye yerleşiyorum ve evde olduğumuzu bildirmek için John, Kate ve çocuklara mesaj atıyorum. Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve zihnimi toparlamaya, bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyorum. Hiçbir fikrim yok. Şaşkına döndüm. Kızgınım.

Ava'nın telefonu çalıyor, ağır başımı aşağı çekiyor ve annesinin aradığını gördüğümde yavaşlayan kalbim hızlanıyor.

Anlamadığım bir adamla evlenemem.

Yutkunuyorum ve birkaç derin nefes alıyorum, masanın üzerinden topluyorum ve cevap veriyorum, önce boğazımı temizliyorum, umarım sesim ... aklı başında çıkar. "Bayan O'Shea?"

Konuşmadan önce kısa bir duraklama oluyor. "Evet."

Tekrar yutkunuyorum ve boğazımı temizliyorum. Lanet olsun, gerginim. Öfkeden deliye dönmekten iyidir. "Benim adım Jesse W-"

"Kim olduğunu biliyorum." Sesi pek etkilenmiş gibi gelmiyor. Onu suçlayabileceğimi sanmıyorum. Benim hakkımda bildiği her şey pek de parlak değil. "Ava nerede?"

Merdivenlere bakıyorum.

"Uyuyor." "Matt'i yumrukladın mı?"

Geri çekiliyorum. Sadede gelelim. Bunu hak ettiğini söylemek istiyorum. Beni onun yüzüne vurmaya iten her detayı ona anlatmak istiyorum. Tanrım, çok daha fazlasını hak ediyordu. "Ayrılımları hakkında ne kadar şey biliyorsun bilmiyorum."

"Ayrılımları umurumda değil. Adam onun geçmişinde ve orada kalacağından hiç şüphem yok. Onun için fazla iyiydi. Benim sorum şu, *sen* yeterince iyi misin?"

Vay canına. Acımasızca. Yeterince iyi değilim. Olduğum gibi değilim. Ama üzerinde çalışıyorum. "Kızınıza bayılıyorum."

"Onu neredeyse hiç tanıımıyorsun."

"Bana güvenin, Bayan O'Shea. Onu tanıyorum." Beni tanımayan Ava. "İnatçıdır," diyorum, o da homurdanıyor. Sanırım gülüyor. "Azimli. Günlerce şımarıklık yapar. Sinir bozucu ama takdire şayan bir şekilde bağımsız. Çok güzel. Tutkulu." Bunların iniş olup olmadığını merak ederek sandalyemde kayıyorum. Saçmalık değil. Lafta değil. Her kelimesinde ciddiym. Ama Ava'nın annesini, benimle hiç tanışmamış ve hakkımda sadece olumsuz şeyler duymuş bir kadını şüpheli olduğu için asla suçlayamam. "Kızınıza duyduğum sevgi ve saygıyı anlatmaya başlayamam bile."

"Dene."

Göz kırpıyorum. Bunun için beni çok uğraştıracak ve normalde bu tür talepleri görmezden gelsem de, o Ava'nın annesi. "Çok hızlı bir şekilde uğruna yaşamak istediğim tek şey haline geldi," diyorum ve nefes alıyor. Belli belirsiz ama yakalıyorum. "İnan bana, benim için önemli olan tek şey o. Senin düşüncelerini önemseydiğini biliyorum. Benimle tanışacağın için gergin olduğunu biliyorum."

"Neden?"

"Ben daha yaşlıyım," diyorum içimden gülerek. "Eminim duymuşsundur."

"Ne kadar yaşlı?"

"On bir yıl." Başka bir arama geldiğinde telefonuma bakıyorum. John'u reddedip Ava'nın annesine dönüyorum. "Ziyaret konusunda ne düşündüğünü merak ediyordum." Akıllı davranıyorum. Cornwall'a gitme teklifim şüpheyile karşılanacaktır. Evimi görmek isteyeceklerdir. Nerede yaşadığımı görmek.

"Ava'nın babasıyla konuşayım."

Babası. Başka bir engel. Tatlandırılacak başka biri. "Tamam. Haber vermek için bana mesaj atar mısın?"

"Evet. Bir kalem alayım. Numaranız nedir?"

O sorduğunda tekrarlayarak ve o bana tekrar anlatırken dinleyerek anlatıyorum. "Hepsi bu," diye onaylıyorum. "Seninle konuşmak güzeldi."

Mırıldanıyor ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Her zaman böyle çekingen midir, yoksa sadece dikkatli mi davranıyor?

Benimle gel.

Telefonu kapatıyor ve ben bir süre sessizlikte oturuyorum, sırtım ağrıyor, kaslarım sızlıyor. Benden emin değil. Yanaklarımı şişiriyorum. İki kişi olduk. Bu beklenmedik bir dönüş. Ava'yla nerede durduğumu, bundan sonra ne olacağını, nereye gideceğimizi bilmiyorum. Hamile mi, değil mi, hâlâ benimle evlenmek istiyor mu? Benimle olmak istiyor mu?

Ne kadar yaşlı?

On bir yıl.

Yavaşça nefes alıp veriyorum, sandalyede arkama yaslanıyorum, gözlerim bileğimde. Rolex'ime. İbrelerin yüzün etrafında kayarak gece yarısına doğru ilerleyişini izliyorum.

Saat 12'yi vurduğu anda telefonum çalıyor.

Mutlu yıllar, ağabey. Seni seviyorum. Amalie xxx

Yutkunuyorum. Başımın geriye düşmesine izin verdim. "Mutlu yıllar Jake," diye fısıldıyorum.

Mutlu yıllar, Jesse. Seni özledim, kardeşim.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı durdurmaya çalışmıyorum.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey Ava. Düşündüğüm ilk şey ... neden her tarafıma yayılmadığı? Sonra beynim uyanıyor ve her şeyi hatırlıyorum. Beni izliyor. Sessiz ol.

Hâlâ burada.

Öne doğru kayıyorum, ona yaklaşabildiğim kadar yaklaşıyorum. Yeterince yakın değil. Yavaşça ve bitmek bilmeyen irkilmelerle yan tarafına doğru hareket ediyor, ben de göğüslerimiz birbirine değene ve nefesi nefesim olana kadar ona yaklaşmasına yardım ediyorum.

"Bu mümkün," diyor, sesi çatlak ve uykulu. "Benim hakkımda ne hissettiğini anlamak mümkün."

Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyor? "Bunu kendine beni sevdiğini kanıtlamak için mi yaptın?"

"Hayır, seni sevdiğimi biliyorsun" diye cevap veriyor ve yalan söyleyemem, bu beni rahatlatıyor. O beni seviyor. *Hâlâ* seviyor. "Bunu sana nasıl bir his olduğunu göstermek için yaptım."

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum, kafam karışmış bir halde. "Kırbaçlanmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum." Şu anda sırtımda zonkluyor ve bu bir daha olmayacak.

"Öyle demek istemedim." Biraz sinirlenmiş gibi görünüyor, meramını anlatmakta zorlanıyor. "Sevdiğim adamın kendine zarar verdiğini görmenin ıstırabını kastediyorum."

Kafam karışmıştı, gözlerini taradım, şaşımıştım. Ben yaptım diye kendini kırbaçlattı mı?

"Hiçbir şey beni senin kendine bunu yaptığını görmek kadar incitemez. Bu beni öldürecek, başka hiçbir şey değil." Yüzümü okşuyor, inanılmaz bir şekilde bir arada ve aklı başında. "Eğer kendini bir daha cezalandırırsan, ben de cezalandırırım."

Bu hiçbir erkeğin görmezden gelemeyeceği bir tehdit. "Beni seviyorsun." Bunu tekrar söylediğini duymaya ihtiyacım var. Sanki savaştan dönmüşüz ve uzak kaldığımızdan beri her şey değişmiş gibi hissediyorum. Omuzlarımdaki ağırlık kalkmış gibi görünüyor.

"Sana ihtiyacım var," diyor, ihtiyaç için sevgiden vazgeçiyor. "Güçlü ve sağlıklı olmana ihtiyacım var. Seni ne kadar çok sevdiğimi anlamana ihtiyacım var. Benim de sensiz olamayacağımı bilmeni istiyorum. Seni kaybetmektense ben de ölürüm."

Buna inanamıyorum. Söyledikleri, kararlılığı, inanılmaz gücü. *Bağışlayıcılığı*. "Seni hak etmiyorum Ava." İlk defa buna neden inandığımı anlayacak. "Yaşadığım hayattan sonra değil. *Kardeşimi ve kızımı kaybettiğimden beri* değer verdiğim ya da korumak istediğim hiçbir şeyim olmadı." Yutkunuyorum. "Şimdi sahip oldum ve bu tam bir mutluluk ile tam bir korkunun tuhaf bir karışımı." Konuşuyorum ve kendimi durduramıyorum. Beni terk etmedi. Ona her şeyi söyleyebilmeliydim ve beni hâlâ seviyor olmalıydı. Ama hâlâ benden şüphe etme ihtimali var. Hamile olma ihtimali var ve kızımı dikkatsiz, umursamaz ve çok zayıf olduğum için kaybettiğimi bilse ne yapardı?

"Seni bu hale ben getirdim," diye fısıldıyor.

Hayır, kendimi bu hale ben getirdim. "Kontrolün sende olmasını istiyorum Ava." Olduğu gibi söylüyorum. Hepimizin bildiği gibi. "Elimde değil. Gerçekten edemiyorum."

"Biliyorum. Yapamayacağını biliyorum." Yaklaşıyor, bana sarılıyor ama ellerim kontrol altında. Acıtabilecek hiçbir yere dokunmuyorum.

"Benim yüzümden acı çekiyorsun," diyorum sessizce.

"Ve sen benim yüzümden öylesin. Geçmişle başa çıkıyoruz," diyor ve ben yine irkiliyorum. "Sana, *güçlü* sana sahip olduğum sürece

onunla birlikte. Beni inciten senin geçmişin değil. Sizsiniz. Şu anda yaptığın şeyler." Sesi çok düzgün geliyor. Çok mantıklı.

"Sen delirmişsin." Onu yavaşça göğsümden kaldırıyorum ve usulca öpüyorum. "Deli, deli deli."

"Sana deli gibi aşığım," diyor ağzımın etrafında. "Lütfen bunu kendine bir daha yapma." Bir sarsıntı, bir irkilme. "Sırtım ağrıyor."

Allah kahretsin. Öpüşmemizi kestim. "Sana hâlâ kızgınım."

"Ben de senden pek memnun değilim."

Bana doğru fırlatıldı ve ben tek bir şey bile söyleyemedim. "Sana dokunamam." Yüzünden başka hiçbir yerine dokunamıyorum ve ellerim deli gibi seğiriyor.

Yanaklarını dudaklarımla boğarken yüzü allak bullak oluyor. "Sırtın nasıl?" diye soruyor.

"İyi. Sadece sana kızgınım." Evet, dağları yerinden oynattık. Evet, iyiyiz. Bu Ava'nın aniden tamamen itaatkâr olacağı anlamına mı geliyor? Beni rahat bırak. Onunla sadece tutkulu olduğum konularda kavga ettiğimden emin olmalıyım, yoksa hep kavga edeceğiz. "Seni hareket ettirmeliyiz yoksa kriz geçireceksin."

"Yakalandığım için mutluyum."

"Hiç şansınız yok, bayan." Bir seçenek değil. "Lavanta banyosuna ve sırtınıza biraz kreme ihtiyacınız var. Tüm üyelerim arasında en dengesiz olanı seçtiğine inanamıyorum."

"Ben mi yaptım?"

"Sen yaptın. John ve ben onun üyeliğini iptal etmeyi görüşmek üzere bir toplantı yapacaktık. Bir süredir onu izliyorduk. Son zamanlarda davranışları biraz dengesizleşti"-gevşek-"ve bazı kadınlar onun cinsel istismarlarının sert tarafını hoş karşılarlarken, diğerleri pek hoş karşılamıyor. Bazı kadınları rahatsız ediyor ve bu bir sorun." Lanet olsun, daha önce harekete geçmeliydim. "Dün geceye kadar ondan kurtulmamızı gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı."

Dudakları düz, suçlu bir çizgi oluşturuyor. "Ona ben sordum."

"Kurallar var Ava." Yüzüne yaklaşıyorum, dudaklarını ısıyorum, dişlerimin arasından kaymasına ve dışarı çıkmasına izin veriyorum. "Sana bir çıkış yolu gösterdi mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır."

"İşlediği suçların listesi uzayıp gidiyor. Pek çok kuralı çiğnedi. Gitmesi gerekiyor."

"Onu hatırlamıyorum," diyor. "Yıldönümü partisinde değildi." "Hayır, görevdeydi."

"Görev mi?"

"O bir polis."

"Ne?" Kelimede boğuluyor. "O bir polis."

"Bir polisi öldürmekle mi tehdit ettin?"

"Çıldırılmışım." Yüzyılın yetersiz ifadesi. John ve ben Steve'le buluşma konusunu konuştuğumuzda, Turner'ın beni taciz ettiğinin belirlenmesine yardımcı olduğu için içimde bir burukluk hissettim. Sırtını kaşırmaktan bahsetmesi yepyeni bir anlam kazandı. O bir amcık. Bitti. Ava'ya dönelim. Saçlarıyla oynamamı izlerken bir an onu düşünüyorum. "Düşünüyordum," diyorum.

"Ne hakkında?"

"Pek çok şey hakkında. Ama ilk olarak Patrick'le Van Der Haus hakkında konuşmam gerekiyor."

Ava'nın yüzü allak bullak oluyor. Sonra hızla düzeliyor. "Bugün Pazartesi," diye bağırıyor, hareket ediyor, ne gibi? İşe mi gidiyor? Tanrı aşkına, zorlukla hareket edebiliyor, buna eşlik eden hırıltı da bunu kanıtlıyor.

"Gerçekten bir yere gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Tekrar kıpırdamadan yatmasını sağlamak için fazla güç gerekmiyor. "Dinle, düşündüğüm tek şey bu değil." Bunu nasıl söylesem? Hem kendi tuhaflıklarımın farkında olduğumu hem de onunkilere dikkat çektiğimi nasıl açıklayacağım? Ava haklı. Kelimelerle daha fazla iletişim kurmalıyız.

Bazen.

"Ne?" Çok gergin görünüyor.

"Sensiz asla olamam." "Bunu biliyorum."

"Ama eski yöntemlerime geri dönmekten endişe ettiğim için değil. Seni seviyorum çünkü bana bir amaç veriyorsun. Güzel yüzün ve ruhunla büyük bir boşluğu doldurdun ve meydan okuyan tavırlarımla hayatını biraz daha zorlaştırıyor olsam da, bunu sana geri vermek istiyorum."

Oldukça güzel konuştuğum için bayılmasını bekliyordum. Ama bayılmadı. Kıkırdadı. Kırıldım. "Ben meydan okumuyorum, Jesse Ward." Kandırılmış. Ona meydan okuyan tavırlarına dair sayısız örnek verebilirim ve bunu yapmak üzere olduğumu biliyor olmalı ki konuşmamı engellemek için eliyle ağzımı kapatıyor. "Az önce büyük bir boşluğu ruhumla doldurduğumu söyledin-"

"Ve senin güzel yüzün."

Bir an için gururlanmış görünüyor. "Bu ruhun bir parçası da *senin* zorlayıcı yöntemlerine meydan okuma ihtiyacım," diye devam ediyor. Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Başarısız. "Sana isyan eden o küçük parçamdan asla kurtulamayacaksın ve kurtulmak da istemezsin. Beni, çok uzun zamandır senin çizmelerini yalayan Malikâne'nin tüm kadınlarından farklı kılan da bu." Onlar benim çizmelerimi hiç yalamadılar. Her şeyi yaladılar ama çizmelerimi asla. "Kendimi tamamen sana verdim. Her parçam senin. Kimse beni senden alamaz. Asla. Ve sorununun bir kısmının beni hayatındaki diğer kadınların temsil ettiklerinden uzak tutmak olduğunu biliyorum."

"Hayatımda başka kadın olmadı," diye mırıldanıyorum, öfkeyle. Sevişmeler, evet. Kaçamaklar, evet. Ama *başka bir kadın* olarak sınıflandırılacak kadar önemli bir şey olmadı. Eski karım bile.

"Ama bir şeyi bilmem gerekiyor."

Lanet olsun.

"Beni Malikane'nin kadınlarından olabildiğince uzak tutmak istiyorsun," diyor, neredeyse utanmış görünüyor. "Peki ya seks?"

Sorusu ve tavrı beni gülümsetiyor ama eğlencem kısa sürüyor. Ava'nın nefesi kesiliyor ve sonra hızla tiksiniş görünüyor. Ben ne yaptım ki? "İçki içmemden hoşlanmıyorsun çünkü sarhoşken yaptıklarını yapacağımı düşünüyorsun," diye ağzından kaçırıyor telaşla. "Gördüğüm her şeyi becermek isteyeceğimi düşünüyorsun."

"Küfretmeyi kesecek misin?" Sinirlenerek sırtüstü düştüm. Çünkü beni kıştırdı. Birazcık. Bacaklarımda belirdiğinde kaşlarımı çatıyorum. Ayrıca sırtüstü yatmak sırtımı acıttığı için.

"Öyle, değil mi?" diye bastırıyor. "Sebebi bu."

Yine bunu nasıl ifade edeceğimi düşünüyorum. "Mesele sadece o değil Ava. Sarhoş olduğunda savunmasız oluyorsun."

"Ama bu da sebebin bir parçası, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle."

"Tamam, peki ya seks?" Şimdi çok nazlı. Çok sevimli. "Sana bunu zaten söyledim. Sana yeterince yaklaşmıyorum."

"Uykulu seks bunu başarır." Şimdi de soğuk davranıyor. Beni rahat bırak. Yatak odasında kontrolün bende olmasını seviyor. Hareketlerimi seviyor. Bu yüzden makul isteklerime ısrarla karşı çıkıyor.

"Evet, öyle," diye katılıyorum. "Ama inanılmaz bir kimyamız var. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim."

Mutlu Ava. Doyumsuz Ava ve Kabul Edilebilir Ava ile birlikte benim favorim. "Ne duygusu?"

Daha fazla kelime istiyor ve ben de ona bunları vermekten heyecan duyuyorum. "Saf mutluluk, bebeğim," diye başlıyorum, kalçalarını okşuyorum, zayıf, hırpalanmış vücudunun karşılık verdiğini hissediyorum. "Tam bir haz." Kaşlarımı çatıyorum, temasla nefes alışını, gözlerinin her zamanki parlak ışıltısına geri dönüşünü izliyorum. "Mutlak, tam, dünyayı değiştiren, evreni sarsan aşk."

"Öyle mi?" diye soruyor, memnun gülümsemesini engellemek için berbat bir iş çıkarıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Tam bir cennet."

Gülümsemesini serbest bırakarak bir an için kendini unutuyor ve göğsüme düşüyor. "Ah."

"Dikkatli ol," diye inleyerek tekrar oturmasına yardım ediyorum. Tanrım, bu berbat bir şey. "Çok acıyor mu?"

"Sorun değil. İş konusunda ne yapacağım?"

"Pantolonunu çöz." Ayağa kalkmak için nazikçe hareket ettirmeye başladım. Banyoya, bol lavantaya ihtiyacı var ve onu hareket ettirmeliyim yoksa kriz geçirecek. "Patrick'le konuştum." Gerçeği süslüyorum. Onunla konuşamadım çünkü numarasını almak için Ava'nın telefonuna giremedim, bu yüzden ofisteki telesekretere mesaj bırakmak zorunda kaldım.

İnliyor, bana yapıyor. "Hayatımda çığnemediğin kimse var mı?"

Hiçbir fikri yok. "Arsız olma. Kışınızda kırbaç izi yok, bayan. Her neyse, neden evimiz hırsızlar tarafından yağmalanmış gibi görünüyor?" Her şey her yerde.

"Bir şey arıyordum." "Ne?"

Onu ayağa kaldırırken tek bir kısıp gözle bana bakıyor ve bu beni çarpıyor. *Oh lanet olsun.* Onu banyoya ve benden uzağa doğru çevirirken yavaşça "Hiçbir şey," diyor ve tavana bakıyor. *Siktir, siktir, siktir.* Haplarını mı arıyordu?

"Patrick'e ne söyledin?"

Onu makyaj masasının üzerine kaldırdım ve banyomuzu hazırlamaya başladım. "Ona Cumartesi günü bayıldığını ve sırtını dışarı çıkardığını söyledim."

"Onu aramanızı garip bulmadı mı?"

Bilmiyorum, çünkü onunla gerçekten *konuşmadım*. "Bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil." Ava'ya dönüyorum, aynada arkasından somurtuyorum. "Güzel vücuduna ne yaptığına bir bak. Bir süre seni sırtıma almayacağım."

Hasarı incelemek için omzunun üzerinden bakarken dudak bükmesi benimkiyle eşleşiyor. "Bu kadar mı?"

"Ne demek istiyorsun, bu kadar mı?"

"Arkanı dön." Beni hızla önünde döndürüyor ve sırtımı tuttuğunda nefes alıyor. "Gördün mü, seninkiler benimkilerden daha iyi."

Ne oluyor lan?

Aklıma daha iyisi gelmeden harekete geçiyorum, onu üniteden alıp ayağa kaldırıyorum, şu anda onu beceremediğim için aklını başına getirmeye çalışıyorum. "Kapa çeneni, Ava."

Solgunlaşır, pişmanlık duyar. "Üzgünüm, sadece çok acıyor. Bundan çok daha kötü görüneceğini düşünmüştüm."

"Bu yeterince kötü." Tanrı aşkına. Banyoya geri döndüm, öfkeliydim.

"Üzgün olduğumu söyledim."

Banyomuzu hazırlarken ve yere saçılmış çeşitli eşyaları toplarken Ava'yı ne kadar saçmaladığını düşünmesi için yalnız bırakıyorum, bana ilaçlarını alıp almadığını sorup sormayacağını merak ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, kendine bu kadar çılgın olmamasını söylediğini düşünüyorum ve umuyorum. Çünkü bunu kim yapar ki? Ben, o kişi. Pişmanım, evet ve kesinlikle bir daha yapmayacağım. Çünkü bu çılgınca bir davranış. Asıl soru şu: Çılgın çabamda başarılı olabildim mi?

Üniteden inmesine yardım etmeye çalışıyorum ve tersleniyorum; banyoya gidiyor ve yavaşça, temkinli bir şekilde, yüzü acı içinde kendini aşağıya bırakıyor. Sonunda gözlerini açtı ve yer açmak için aşağı inmesini işaret ettim, birkaç mırıltıyla bunu yaptı.

İçeri giriyorum ve onu göğsüme yatırıyorum. "Benimle kavga etme," diye emrediyorum, kulağını ısııyorum, sakinleşip iç çekmeden önce kıpırdandığında gülümsüyorum. Suyun etinin üzerinde gezinmesini, havanın sessizliğini, atmosferin rahatlığını izliyorum. Dün geceki dehşetle tam bir tezat oluşturuyor ve bu sabah burada olacağımızı hiç düşünmemiştim. Minnettarım. Hem de çok minnettarım.

"Yani Steve k  c   st   m   yat  yor?" diye soruyor, ayak parmakları inciklerimin   zerinde kayarken.

      ekiyorum. Steve, Malik  ne ya da d  n gece hakkında konu  mak istemiyorum. "Gitti."

"Soru sormak yok mu?"

"Bir tane bile yok," diye onaylıyorum. "G  m  lmeyi mi yoksa yakılmayı mı tercih edeceği d   ında. Seni incitiyor muyum?"

"Hayır, ben iyiyim."

Yerle  yorum, sırtım yanıyor ama acıya dayanıyorum. Yapabileceğim en az   ey bu.

Yap.

"Peki, aynı   ey Sarah i  in de ge  erli mi?" Ava soruyor, tam da ben   pmek i  in boynuna doğru indirdi.

Donup *kaldım*. "Sarah'nın bununla ne ilgisi var?"

"Seni incitti."

"Ondan ben

istedim."

"Steve'den ben

istedim."

"Evet ama Steve senin sınırların d   ında olduğunu, benim olduğunu biliyordu.   izdiğim net   izgiyi a  tı ve bunu sadece kimin   zerinde uyguladığıyla değil, aynı zamanda *nasıl* uyguladığıyla da yaptı, her ne kadar ilki benim en b  y  k   eki  me noktam olsa da." Kulağına biraz zaman ayırıyorum, yalıyorum,   p  yorum ve ısıırıyorum. Yatı  tırmak mı? Lanet olsun, Sarah'yı kovma talebiyle uğra  mak zorunda kalmak istemiyorum. "Daha   nce hi   tanımadığı birinden kırba   yemeyi kabul etti ve sınırlarını bile netle  tirmede. Bildiği kadarıyla akli dengeiniz yerinde olmayabilirdi."

"Muhtemelen o anda   yleydim. Ve her neyse, sen benimsin. Sen de sınırların d   ındasın, biliyorsun."

"Biliyorum."       ekerek yumu  uyorum. "Biliyorum bebeğim. Bir daha asla, ama sanırım Sarah'ya olan   ikayetini g  sterdin." Bahse girerim boynu bu sabah pek g  zel g  r  nm  yordur.

"Yani ondan kurtulmayacak mısınız?" diye soruyor, sesi ...   ok olmu   gibi   ıkıyor.

Ava bunu takdir edemez ama Sarah Malikane'den ayrılamaz, üstelik sadece onsuz burayı yönetemeyeceğim için değil. "O bir çalışan ve yakın bir arkadaş. Ondan yapmasını istediğim bir şeyi yaptığı için onu işten atamam Ava."

"Bunu o planladı, Jesse."

"Ne demek planladı?" Neyi planladı? Acınacak halde olmamı mı? Ben mi aldatıyorum?

"John'dan aldığım mesaj." "Ne mesajı?"

"John'un telefonundan gönderdiği ve Malikâneye gitmem gerektiğini söyleyen mesaj."

Ne oluyor be? "Sarah'nın John'un telefonunu alıp sana mesaj attığını mı düşünüyorsun?"

"Evet."

Gülüyorum ve bu gergin bir gülüş. "Saçmalama."

"Aptal değilim. Telefonumda var, sana göstereyim."

"Ava, Sarah bunu yapmaz." Siktir et, kesinlikle yapardı. Yine de bunu itiraf edemem. *O* solucan kutusunu açamam.

"Hayal ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, Cumartesi gecesi sana ilaç verildiğini düşünüyorum ve belki de bir hata yapmışsındır." Benden nefret eden tanrılara onun bir hata yapmış olması için kesinlikle yalvarıyorum, çünkü bu uğraşmak istediğim bir sorun *değil*.

"Sana göstereceğim. Seni istiyor."

"Bana sahip olamaz, bunu biliyor. Ben sana aidim." Ava onu öptüğümde yanağındaki dudaklarımı kabul ediyor.

"Biliyorsun."

Yani anlaştık. Güzel. Malikâneden ve odalarda dolaşan insanlardan bu kadar bahsettiğimiz yeter. "Öne eğil ki sırtını yıkayabileyim." Onu öne doğru eğerken, sakatlanmış sırtını görünce irkiliyorum, yanaklarım patlıyor, kalbim acıyor. "Nazik olacağım." *Çok nazik*.

"Seni sert seviyorum."

Gülümsemem küçük. Kendimi pişmanlıkla ağır hissederken onun hafifliğine ihtiyaç duyuyorum. "Ava, sana şiddet uygulayacak durumda değilken böyle şeyler söyleme." Süngeri oraya koyduğumda kürek kemikleri hafifçe içeri çekiliyor ve hemen süngeri dudaklarımla değiştiriyorum, süngerin altında rahatladığını hissediyorum. Ben de öyle yapıyorum. Üzerine ılık su sıkıyorum, onu öpüyorum, sıkıyorum, öpüyorum, tekrar tekrar, saçlarına geçmeden önce - önümdeki hasara değil- buna odaklandığımda onun sessiz mırıltıları memnuniyetle karşılanıyor. Omuzlarından tutarak kalçalarımın arasından suya inmesine izin veriyorum ve ben ona nazikçe bakarken o da bana bakıyor. Küçük bir gülümseme dudaklarını gıdıklıyor.

"Ne?" Diye soruyorum ve gözleri parlıyor. Aletim kelimenin tam anlamıyla başının tepesini gıdıklıyor. "Kes şunu," diye uyarıyorum. Suratını asıyor. "Onu da kes." Doyumsuz biri. Keşke onu şımartabilseydim. "Hadi, dışarı." Kalkmasına yardım edip onu kaldırıyorum, homurdanmalarına aldırmadan havluya sararak kuruluyorum, sonra da sırtını hafifçe kuruluyorum.

Onu kucağıma aldım ve yatağa taşıdım. Gözlerini profilimde hissediyorum. Beni izlediğini. Ona bakmamdan keyif alıyor. Elbette bu benim de en sevdiğim iş ama bu şartlar altında değil. Dün gece ihtiyacı olan adam ben değildim. Kırılmış, dağılmış, öfkeli ve kontrolden çıkmış çaresiz.

Sırtım ağrıyor. Bir daha asla.

Onu yüzüstü yatırıyorum ve havluyu çekip kurtarıyorum, kendimi onun hasarsız, dolgun kıkına koyuyorum, bunu yaparken kendi havlumu da kaybediyorum. Şu lanet olası haline bak. *Nefes al*. Komodinin üzerindeki krem küvetine uzanıyorum. "Bu biraz soğuk olabilir." Krem teniyle buluştuğu anda tıslıyor, altımda kaskatı kesiliyor. Onu nazikçe susturuyorum, dişlerimi de sıkıyorum, sanki bunu atlatmasına yardım edebilmişim gibi. Yine de kesin olan bir şey var. *Umarım*. "Bunu bir daha yapmayacaksın, değil mi?"

"Eğer yaparsan yaparım." Kremi sürmeye başladığımda havayı içine çekiyor, yüzünü çarşaflara çeviriyor, kürek kemiklerini içeri çekiyor. O zaman kesinlikle yapmayacak. Sikim seğiriyor. Kaçınılmaz. Ne de olsa ona dokunuyorum.

Sırtının her santimetresini beş kez elden geçiriyorum ve geçen her dakikada sikime biraz daha kan damlıyor. Lanet olsun. Ava istediğini almak üzere.

Dudaklarımı omzuna indirmeye başlıyorum ama alt kattan birinin *merhaba* dediğini duyunca duruyorum.

Oh lanet olsun. Herkesi aramayı hatırladım.

Cathy hariç.

Ava başını kaldırıp kapıya doğru bakıyor ve aletim üzüntüden soluyor. Küfredip ayağa kalkıyorum ve soyunma odasına yöneliyorum. "Cathy'yi aramayı unuttum." Kot pantolonlarımı sakladığım yere gidiyorum ve bir yığın kadın kıyafeti buluyorum. "Kahretsin." Onları nereye taşımıştık? Bir çift bulana kadar birkaç kapı daha açıyorum, onları çekiyorum, bir tişört alıyorum ve lanet şeyi gövdemden aşağı çekerken tıslıyorum. "Kalk bakalım, seni beslemem lazım." Kalçalarından tutup yataktan kaldırıyorum.

Burnu kırışıyor. "Aç değilim."

"Yemek yiyeceksin. İçindekileri ofisimin zeminine boşalttıktan sonra miden tamamen boşalmış olmalı."

Utanç içeri girer. Bu çok saçma. "Özür dilerim."

"Üzülme." Islak saçlarını omzunun üzerinden itiyorum. "Üzerine bir şeyler giy. Seninle mutfakta buluşuruz." Hızlı bir öpücükle yanından ayrılıp Cathy'yi görmeye gidiyorum.

Ama mutfağı boş buldum. "Cathy?"

"Buradayım oğlum."

Buzdolabına giderken çamaşır odasına doğru bakıyorum. "Günaydın." Bir kavanoz fıstık ezmesi alıp bir tabureye yerleşiyorum ve içine dalıyorum.

Kapıda beliriyor, elinde bir çanta, yüzü soruyla buruşmuş. "Rafta ne var evlat? Çamaşır tozunu engelliyor." Çantanın içine bakıp bir kutu çıkarıyor ve ben hala taburemdeyim, parmağım ağzımdan dışarı sarkıyor. *Lütfen hemen aşağı inme Ava.* Beynim kalkıp ona gitmemi, o kutuların ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan çantayı almamı söylüyor. "Kahretsin," diye küfrediyor, gözlerini kısarak etikete bakıyor. "Gözlüklerime ihtiyacım var."

Elimdeki kavanozu bırakıp bir elimden poşeti, diğer elimden kutuyu kaptığım gibi koşarak yanına gidiyorum. "Sadece birkaç ilaç," diyorum, sik kafalı gibi gülümseyerek, içgüdüsel olarak çantayı arkama koyuyorum.

"İlaç mı? İlaç işine mi giriyorsun evlat?"

Komik olandan daha sert bir şekilde gülüyorum ve yanından geçip dolabı açıyorum ve çantayı içine sokuyorum.

Kapıyı kapatıp ona bakarken "Anlıyorum," diye düşünüyor. Neyi görüyor? "Sanırım soğuk hindiye dönmenin yan etkileri olabilir."

Ne sikimden bahsediyor bu? Bulaşık makinesini açarken kaşlarımı çatarak dönüyorum. Ve tıkırdıyor. İçkiyi bırakmama yardım edecek ilaçlara ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor? Kendi kendime gülüyorum. İroni. Muhtemelen ihtiyacım var. "Onlar sadece yedek," diyorum, taburemi ve kavanozumu tekrar alarak.

Yukarı bakıyor ve gülümsüyor. Bana değil, yanımdan geçip gidiyor, ben de dönüp Ava'yı kapı aralığında, bol giysiler içinde görüyorum. "Günaydın Ava," dedi Cathy.

Ava oturuyor ve burnum içeri girip onu kokluyor. Temiz. Bütün zehirler yıkanmış ve temizlenmiş. "Merhaba Cathy," diyor ellerini bana doğru çırparak. "Nasılsın?" Bana bakıyor, onu sıkıştırmama kaşlarını çatıyor. Telafi etmemiz gereken şeyler var. Parmağımı daldırıp dudağına sürüyorum, yüzü tiksintiyle buruşuyor. Çok sevimli, çenesi mendeneme bulaşmış. Boşa harcamayalım. Eğiliyorum ve yalıyorum.

Ava ve Sun-Pat. "Yum."

Ava beni başından savarken Cathy, "Çok iyiyim," diyor. "Kahvaltı ister misin? Somon balığı?"

"Lütfen." Rahatlayarak, Cathy'nin mutfağımızda dolaşmasını izliyor, memnun görünüyor. Mutluydu. Bu sabah bana söylediği her şey kafamda çınlıyor. Yolumuza geri döndük. Nihayet. "Bazı haberlerimiz var Cathy," diyorum Ava'nın meraklı gözlerinin üzerime dikildiğini hissederek. "Ava yakında Bayan Ward olacak."

Cathy doğrudan bana bakıyor ve az önce büyük bir hata yapmış olabileceğimi fark ediyorum. Kahretsin, Ava'ya *her şeyi* anlattığımı mı sanacak? "Oh, ne harika!" Elindeki her şeyi bırakıp Ava'ya doğru koşuyor, ona sarılıp sırtını sıvazlayınca irkiliyorum. "Çok mutluyum." Sonunda Ava'yı bırakıp ona öyle minnettar bir ifadeyle bakıyor ki, umarım Ava da bunu görüyordur. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam," diyerek Ava'nın yanaklarını okşarken Ava biraz sarsılmış bir halde ona bakıyor. "O iyi bir çocuk." Ve şimdi onu öpüyor. *Tanrım, Cathy, çok fazla.* Sevgili hizmetçim dikkatini bana çevirdiğinde en kötüsünden korkuyorum. Saldırısına hazırlanmak için fıstık ezmemi yavaşça indiriyorum. Göğsüne doğru zorlanıyorum,

Ava bana şaşkın şaşkın bakarken onu durduracak gücüm yoktu. Cathy mi, ben mi? "Oğlum sonunda uslanıyor." Beni serbest bıraktı. Olamaz. Gözleri yaşıyor.

"Cathy, kes şunu," diye nazikçe uyarıyorum, geçmişimin Ava'nın hâlâ bilmediği kısmından söz edilmemesi için dua ediyorum.

"Özür dilerim." Gözyaşlarını siler gibi elini yüzünde çırparak kahvaltı hazırlamaya geri döner. "Peki, nerede ve ne zaman?"

"Gelecek ay Malikâne'de," diyorum, biraz rahatlayarak, eline aldığı cezve bir şeye çarpınca Ava'ya bakıyorum.

Bana bakarken kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Bir yer bulmak için her yeri aradım. Hiçbir şey yok. Gelecek yıla ya da ondan sonraki yıla kadar yok ve ben o kadar bekleyemem. Sabırsızım. Heyecanlıyım. Manor'un onun en sevdiği yer olmadığını farkındayım ama bunu değiştirebilirim. Orayı farklı bir gözle görmesini sağlayabilirim. Binayı, dekoru, mimariyi, araziyi. Üst katta olanları değil, binanın ve çevresinin güzelliğini. Ben de yeni yeni takdir etmeye başladım.

"Ne kadar güzel," diye şarkı söylüyor Cathy. Katılıyorum. Çok güzel.

"Öyle olacak." Malikaneyi kapatacağım. Her yeri dekore edeceğim, özel sütleri gerçek sütler yapacağım, tüm misafirlerimiz burada kalacak. Muhteşem olacak. Ama içimden bir ses Ava'nın aynı fikirde olmadığını söylüyor. Sert bakışları yüzünden yanaklarım yanıyor ve kavanozumun kapağını yavaşça yerine takıp onu bunun ne kadar harika olacağına nasıl ikna edebileceğimi düşünüyorum. Bunu neden daha önce önermediğimi bilmiyorum. Kendime ait bir malikane varken neden kırsalda güzel bir malikane kiralamak için para ödeyelim ki? Muhtemelen en prestijli ve bakımlı olanlardan biri. Bir düğün planlayıcısının rüyası. Ve Carmichael Amca'nın benim için istediği yeni bir hayata, kendi yarattığı güzelliklerle çevrili bir hayata başlamamı izlerken gülümsediğini hayal edebiliyorum.

Göz ucuyla baktığımda Ava'nın hareket ettiğini görüyorum. Tabureden iniyor, tezgahdan bir şey alıyor ve arkamda dönüyor. I

Dik oturuyorum, gerginim ama nefesini kulağıma yakın hissettiğimde içim ısınıyor. "Kiminle evleniyorsun?" diye fısıldıyor.

Gizli gülümsemem kurşun gibi dökülüyor, inanmayan gözlerim onu çöp kutusuna kadar takip ediyor. Bunu o mu söyledi?

"Tazminat," diye mırıldanıyorum, sanki bana borçluymuş gibi ve ardından "Ezeceğim Ava," diye devam ediyorum. Çünkü yeterince mantıksız davranmıyorum.

Ava bana ters ters bakarken ben de ona ters ters bakıyorum. Sırf bunun için mi itiraz edecek? Bu sabah söylediği onca şeyden, verdiği onca güvenceden sonra bunu elimden mi alacak?

Çöp kutusunun pedalına biraz fazla kuvvetle vurunca kapak havalanıyor ve Ava sonunda beni pis bakışlarından kurtarıyor. Rahatladığım zaman lanet olası yüzüm ağrıyor. Alnımdaki kasları ovuşturuyorum. Bu sabah çok iyi gidiyordu. Seks yok, kabul, ama her şey düşünüldüğünde, ciddi bir ilerleme kaydettik ve şimdi engelleyicileri ... ne için takacak?

Bu ruhun bir parçası da size meydan okuma ihtiyacıdır.

"Doğru değil mi?" diye mırıldanıyorum, başımı kaldırıp baktığımda. Ava dalmış, bir şeyler okuyor. Kanım donuyor. *Hay aksi.* Mutfığa doğru uçuyorum ve elindeki kitabı alıp çöp kutusuna geri atıyorum ve dirseğinden tutup onu taburesine geri götürüyorum. "Otur." *Siktir. Siktir, siktir, siktir.* Neyim var benim böyle? Her yere götlüğümün kanıtlarını bırakıyorum; hamilelik testleri, davetiyeler.

"Kız kardeşin mi?" Ava küçük bir ses tonuyla soruyor, aslında bana karşı küstahça davranması gerekirken, çünkü şu anki davranışım bunu gerektiriyor.

"Bırak onu." *Lütfen, bırak onu.*

"Buyurun." Cathy, ruh halimizdeki değişiklikten habersiz, her birimizin önüne birer tabak koyduktan sonra cilalama işine gitmek için izin istedi. Kahvaltıma bakıyorum, her zamanki gibi kendimi nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyorum. İşleri daha da kötüleştirmek yerine daha iyi hale getirecek ne söylemeliyim? Bu konuda uzman değilim.

Konuşmak. Bu milyonlarca kez kanıtlandı. Bu yüzden onu fiziksel şefkatle boğuyorum.

Ava'nın tabağına bakıyorum. Dokunulmamış. Tabureden aşağı kayıyor. "Nereye gidiyorsun?" Panikle sordum.

"Üst katta." Bana bakmıyor bile, bu yüzden hissettiğim korkuyu anlayamıyor.

Hep kaçıyor. "Ava, benden kaçma," diye bağıyorum arkasından. "Ava!"

"Seninle evleneceğimi düşünüyorsan deliden de öte bir şeysin Jesse," diyor, vücudunun izin verdiğinden daha hızlı bir şekilde dönerken. Bu onun ne kadar deli olduğunun bir işareti. Ama sözleri dengeli. Kararlı. Ve canımı yakıyor. O gidiyor ve ben tabağımı iterek yumruğumu mermere vuruyorum. "Lanet olsun." Hiçbir şeyi doğru yapamayacak mıyım?

Peşinden gitmek için ayağına kalktım ama daha iyi düşündüm ve hemen geri oturdum. Belli ki delirmişim çünkü benimle evlenebileceğini düşünüyorum. Tekrar ayağına kalktım. Tekrar oturuyorum. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. "Tanrı aşkına." Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı avuçluyorum. Konuş onunla.

Bana düşünümüzü makul bir şekilde tartışabileceğimizi söyle.

Tamam, ne yapacağının ve neler olduğunun söylenmesinden hoşlanmıyor. Tabii benim altımda değilse. Gözlerimi deviriyorum ve telefonlarımızı alıp yukarı çıkıyorum ama benimki çaldığında duruyorum. "Alo?"

Ava'nın annesi, "Bu Elizabeth," diye açıkladı.

Geri dönüp çalışma odama giriyorum ve kapıyı sessizce kapatıyorum. "Merhaba," diyorum masama otururken.

"Buradayız."

Dik oturuyorum. "Nerede?"

"Londra'da."

"Ne?" *Siktir.* "Yani, bu harika." Sik kafalı gibi gülüyorum. "Hiç vakit kaybetmedin, değil mi?" Cornwall'dan sabahın köründe ayrılmış olmalılar.

"Demir tavında dövölür" diyor.

Ya da ortaya çıkıp beni yakalamaya mı çalışacaksın? Sarhoşken mi? Matt'i yumruklarken mi? "Nerede kalıyorsun?" diye sordum.

"The St. James's Hotel and Club."

"Güzel."

"Peki, adresiniz? Şimdi oraya gidiyoruz."

Tanrım, bu hiç de ideal değil. "Aslında birazdan koşuya çıkacaktım. Kraliyet parkları civarında olacağım, buluşmamak çılgınlık olur."

"Peki ya Ava?"

Kapıya baktım. "Yetişmesi gereken bazı işleri var." Avucumla alnıma bir tokat atıyorum. "Doğrusu Bayan O'Shea, Ava'ya burada olduğunuzu söylemeden önce sizinle ve kocanızla tanışmayı umuyordum."

"Neden?"

Tanrım, çok çalışıyor. "Seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Nefesi kesiliyor. "Tanrım, hamile, değil mi? Bu yüzden taşındı. içeri."

Çekiniyorum. "Tanrım, hayır." Biri beni tokatlasın. Dan belli ki Ava'nın yaşam düzeniyle ilgili. *Şerefsiz*. "Sakıncası var mı? Buluşalım mı? Eminim benim hakkımda bilmek istediğin çok şey vardır ve Ava oradayken sorularını bana yöneltmenin onu rahatsız edeceğini biliyorum."

Gülüyor. "Tanrım, onu iyi tanıyorsun."

Gülümsüyorum. Bu iyi hissettiriyor.

"Yaklaşık bir saat mi?" "Yakınlarda olduğunda beni ara."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapatıyorum ve duvara bakıyorum. Gerçekten de oldukça yavan. Bir şeylere ihtiyacı var. Başımı eğiyorum. Telefonuma bakıyorum, resimlere göz gezdiriyorum. Hepsi Ava'nın. Gülümsüyorum, Ava'nın ölmek üzere olan telefonunu şarja takıyorum ve yatak odasına gidiyorum. Onu giyinik buluyorum. İş için mi? *Kahretsin*. Makyajını yapmaya geri dönmeden önce aynanın yansımasından bana kısa bir süre bakıyor. "Nereye gidiyorsun?" Gergin bir şekilde sordum.

"Ben işe gidiyorum."

"Hayır, değilsin." İrkildim. *Sik kafalı.*

"Evet," diye karşı çıkıyor, sakın ve toparlanmış. Kararlı. "Öyleyim." Yanaklarını fırçalıyor ve tekrar ayağa kalkarken vücudundaki hafif sarsıntıyı kaçırmıyorum. Sırtı ağrıyor. Evde kalması için bir neden daha. Ama rahatsız olduğunu asla kabul etmez.

"Sırtın nasıl?"

"Ağrıyor."

Dişlerimi dudağıma gömüp kelimeleri arıyorum. Lanet olsun, Amalie aileme, ailem Jake'e, Jake Carmichael'a, Carmichael Rosie'ye . . .

Tüm kirli hikâyeyi ortaya dökmeden ona Amalie'den bahsedemem.

"Telefonum nerede?" Ava soruyor, cevap için bana bakıyor, kafası hafifçe eğik.

"Ofisimde şarj oluyor."

"Teşekkür ederim." Çantasını toplayıp gidiyor ve beni bırakıp gitmesi Ava'ya Amalie'den bahsetmekten çok daha kötü hissettiriyor. İleri atılıp kapının önüne atıyorum, kaçışını engelliyorum ve nefesi kesiliyor, geri çekilip bana bakıyor. Vücudunun hırpalanmak için hazırlandığını görebiliyorum.

"Konuşalım," diye geveledim. "Lütfen, gitme.

Konuşacağım." Şaşkınlığını gizleyemedi.

"Konuşmak mı istiyorsun?"

Evet, ben de senin kadar şaşırdım. "Şey, seni becerip de aklını başına getiremiyorum," diyorum karamsar bir şekilde. "Sanırım seninle biraz *konuşmam* gerekecek."

"Bu işlerle uğraşmanın geleneksel yolu bu, Jesse," diyor iç çekerek. Geleneksel mi? Biz ne zamandan beri geleneksel olduk?

"Evet, ama benim yöntemim çok daha eğlenceli." Kendi sırtını tuttuğunu gördüğümde gülümsüyorum. Ama bırakmıyor. Sanırım yetişkin olmaya çalışıyor. Ya da kontrolünü göstermeye. Her neyse işte. Kurtarılacak bir ilişkimiz kaldı mı korkusuna kesinlikle geri dönemem.

Yaklaşıyorum. Bu taktiksel. Ve ellerini tutuyorum. Bu da taktiksel. Ama ona süper yüklü enerjimize eşlik edecek kelimeler veriyorum. "Hayatımı hiç kimseye açıklamak zorunda kalmadım Ava." Açıklamak da istemedim. "Bu, hakkında konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil."

"Açılmayı reddeden biriyle evlenmem," diyor yumuşak ama kararlı bir sesle. "Bilgiyi saklamaya devam edersen, sonunda büyük bir karmaşanın içinde buluruz kendimizi."

"Sana bir şey söylemedim çünkü kaçmandan korktum." O da kaçtı. Durmadan, ve şimdi de yapıyor.

Yardımcı olmuyorum. İç çekişi bana bunu söylüyor. "Jesse, oldukça şok edici şeyler öğrendim," diyor. "Ve ben hâlâ buradayım."

"Ava, benim hakkımda yaşayan herkesten daha çok şey biliyorsun. Hiç kimseye senin kadar yakın olmadım." Ve ben kesinlikle kimseye yakın olmak istemedim. "Birini becerirken sohbete ve hayat hikâyelerine kendini kaptırma eğiliminde değilsin." Bunu yüksek sesle mi söyledim? İrkilmesi evet diyor.

"Böyle şeyler söyleme."

Hiç konuşmamalıyım. Bu beni hiçbir yere götürmez. Bilge biri bir keresinde eylemlerin kelimelerden daha yüksek sesle konuştuğunu söylemişti. O kişiyi severim. Ama Ava'nın aslında haklı olduğunu isteksizce kabul ediyorum. Öyle olmasını istemiyorum ama öyle. Hayatımın bu kısmı hakkında açılmalıyım. Sadece acıtıyor. Çok kötü acıtıyor.

Bizi yatağa götürüp oturtuyorum. "Ailemi son gördüğümde işler pek de iyi gitmemişti," diye başlıyorum, duyguları bir kenara bırakıp ona olduğu gibi aktarmaya çalışarak. "Kız kardeşim biraz kurnazlık yaptı ve buluşmamızı ayarladı. Babam çemkirdi, annem sinirlendi ve ben de çok sarhoş oldum." Kaçmak için o zamanki çözümüm. "Nasıl bittiğini tahmin edebilirsin." Dağınık. Gerçekten dağınık. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Bir sürü küfür. Bir sürü suçlama. Bir sürü gerçek. Ben onlara bağırdım, onlar da bana bağırdı. Aslında, babam bağırdı. Annem çoğunlukla ağladı.

Ava'nın yüz ifadesinde hak etmediğim ve kabul ettiğim için kendimi suçlu hissettiğim bir sempati var. "Yani kız kardeşin belli ki kendini affettirmeni istiyor."

"Amalie biraz inatçıdır. Yıllar boyunca çok fazla şey yaşandığını, çok fazla sert söz söylendiğini kabul etmiyor." Gerçekte, Jake ve ben ergenlik çağındayken her şeyin nasıl olduğunu göremeyecek kadar gençti. Sürtüşme, ebeveynlerimiz ve bizim tarafımızdan korunuyordu. "Bu düzeltilebilir bir şey değil Ava," diyorum, bu sözler beni kahrediyor. Onlara göre ben büyük bir hayal kırıklığıyım. Ava için öyle olamam. Bana onların baktığı gibi bakmasına asla izin veremem. Sanki ben bir hayal kırıklığıymışım gibi. Bir başarısızlık.

"Ama onlar senin ailen." Çok üzgün görünüyor. Bunun için ona sarılabılırdim. "Sen onların oğlusun."

Jake'i içmeye götürdüğüm ve onu kaybettikleri gün ailemin oğlu olmayı bıraktım. Ve bu sorunun yarısıydı. Onu kaybettiler. Bu sadece benim yeterince iyi olmadığım gerçeğini pekiştirdi. O arabanın altında ben olmalıydım. Aynı fikirde olduklarını biliyorum.

"O davetiye sadece kız kardeşim ailemin arkasından gönderdiği için geldi. Beni orada istemiyorlar. Adresleri silinmiş ve yerine Amalie'ninki yazılmış."

Bir an düşünüyor, gözleri kalçalarında geziniyor. "Ama Amalie belli ki seni orada istiyor." Bana bakıyor. Her şeyi düzeltmeye çok hevesli. "Onun evlendiğini görmek istemiyor musun?"

Tanrım, berbat olurum, o yüzden orada olmamam en iyisi. Küçük kız kardeşim mi? Dr. David'e de birkaç uyarıda bulunmayacağıma söz veremem, tabii ki buna hakkım yok. "Küçük kız kardeşimin evlendiğini görmeyi çok isterim ama düğününün mahvolmasını da istemem. Eğer gidersem, bunun tek bir sonu olacak. Güven bana." Ava beni nispeten dengeli ve içkiden uzak tutsa da, ailemin tetikleyici olabileceğinden ve o zaman *hiçbir şeyin* beni geri tutamayacağından korkuyorum.

"Ne oldu da böyle oldu?" diye soruyor, ellerimi daha sıkı tutarak. Beni cesaretlendirmek için mi?

Tanrım, ona ne verebilirim? "Carmichael'ın öldüğünde Malikaneyi bana bıraktığını zaten biliyorsun. Tabii ki, sana bunu söylediğimde.

bir oteldi." Bu gerçekle ilgili suregelen eğlencemi gösteriyorum ve Ava yüzünü buruşturuyor. "Onlar İspanya'ya taşındıktan sonra aramız zaten gergindi ve ben Carmichael'la kalmayı seçtim." nk . . . Rosie. "On sekiz yaşındaydım, Malikâne'de yaşıyordum ve bunun her anne babanın en kötü kbusu olduğunu anlıyorum." Gülüyorum, rahatsız oluyorum ama devam ediyorum, geçmişimi anlatıyorum. Ya da Jake, Rosie ve Lauren hakkında konuşmadan anlatabildiğim kadarını. İlk ikisi öldü, ikincisi ise beni tekrar öldürmeye çalışamayacağı güvenli bir yere kilitlendi. "Bir playboy yaşam tarzına kaydım ve Carmichael öldüğünde daha da düştüm." Ve Rosie. Ve Rebecca. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Ava'nın ellerinin üstünde hızlı daireler çizen başparmaklarıma bakıyorum. Ve yüzüğünün olmadığını fark ediyorum. Komodine bakıyorum ve hâlâ hastaneden döndüğümüzde koyduğum yerde olduğunu görüyorum. Tekrar takmadı mı?

Sürtünme yanıkları oluşmadan önce onu rahatlatıyorum. şu anda vücudunda yeterince yara var. "John olmasaydı, muhtemelen Malikâne de olmazdı." Sarah'dan bahsetmiyorum. Bu lmcl olurdu. "Ben çok fazla içki ve çok fazla kadınla tıka basa doymuşken o işletiyordu."

"Ah." Gözlerini kırpıştırıyor, uzun kirpikleri şaşkınlıkla dalgalanıyor.

"Sakinleştim" -Rosie doğduğnda- "ama ailem bana bir ültimatom verdi; Manor ya da onlar. Ben Manor'u seçtim." Rosie'yi seçtim. "Carmichael benim kahramanımdı, satamazdım." Ve sonra her şey boka sardı.

"Ailen senin devam ettiğini biliyordu ..." Ava bunu nasıl ifade etmesi gerektiğini düşünürken kayboluyor. Bunu tatlıya bağlamanın bir yolu yok. "Yani, senin gibi."

Sikişmek. İçmek. Aşağılanmış hedonizm. "Evet ve bunu tahmin etmişlerdi, görüyorsunuz, haklıydılar ve bunu unutmama asla izin vermediler." Asla. Bu onların en önemli kozu, bir silah gibi çekip kullandıkları. Rosie ile geçirdiğim zamandan hiç bahsedilmedi. Kız arkadaşımla olan ilişkimden. O her şeyimdi. Bir sebepti. Ve sonra hiçbir sebep kalmadı. Sadece pişmanlık ve acı. "Oldukça iğrenç bir hayat yaşadım," diye fisıldıyorum, bunu duymanın onu incittiğini görüyorum ama ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyorum. İhtiyacımız olan şey. "İtiraf ediyorum

Bu. Carmichael ailenin yüz karasıydı. Kimse onunla konuşmazdı ve aile onu evlatlıktan reddederdi. Ondan utanıyorlardı ve sonra o öldü ve ben kara koyunun yerini doldurdum. Ailem benden utanıyor. Hepsi bu." *Ve lütfen, artık bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?* Kendimi bu sözleri söylerken hiç duymadım. Eminim John'un talep ettiği gibi terapiye gitseydim, bu konu gündeme gelirdi. Ama benim terapim sıvı haldeydi.

"Senden utanmamalılar." "Bu işler böyledir." Oğullarını çaldım.

"John'u uzun zamandır mı tanıyorsun?" diye soruyor ve üzerindeki baskının kalktığını hissediyorum, artık koca adama odaklanmış durumda. Kahrolası kahramanım. Bütün gün o sefil orospu çocuğu hakkında konuşacağım.

"Evet, uzun zamandır." Gülümsüyorum. "Carmichael ile çok iyi arkadaştı." "Kaç yaşındaydı?"

Güzel soru. Hiçbir fikrim yok. İlişkimizde doğum günü diye bir şey yok. Ama Carmichael'la üniversitede rugby takımında birlikte olduklarını biliyorum. "Elli civarı, sanırım."

"Peki, Carmichael kaç yaşındaydı?"

"Ne zaman öldü?" Çok gençti. "Otuz bir."

İri kahverengi gözleri daha da büyüdü. "O kadar genç mi?"

"Babamla Carmichael arasında on yıl vardı. O, büyükannem ve büyükbabam için sonradan düşünülmüş bir şeydi." Ve babamın hayatının felaketi idi. Daha zeki, daha yakışıklı, daha popüler.

"Yani Carmichael ile aranızda da sadece on yıl mı vardı?"

Gülümsüyorum. "O daha çok bir kardeş gibiydi." Benim ve Jake'in ağabeyi, gerçi ben ona tartışmasız daha yakındım. Jake ailelerimiz tarafından kontrol edilmekle çok meşguldü.

"Nasıl öldü?"

Baskı geri geldi. Bu konuda yalan söyleyemem. "Bir araba kazasında."

Tüm vücudu sönüyor, üzüntü onu aşağı çekiyor. Sonra kaşları çatılıyor ve gözleri karnıma düşüyor.

Yara izime.

Oh.

Yine de ona doğruyu söylemiyorum. Bunun yerine, hayal gücünün ona söylediklerine inanmasına izin veriyorum, çünkü bu gerçeklerden çok daha iyi. Onu kucağıma aldım. Bu kadar konuşma yeter. "İşe gitme." Burnumu onunkine dayayıp yalvaran gözlerle bakıyorum. Konuştum. Ona çok şey anlattım, anlatabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlasını. Artık beni tanımadığını iddia edemez. "Evde kal ve seni sevmeme izin ver. Bu akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum." *Bazı özel konuklarla birlikte.* "Sana özel bir zaman borçluyum."

Onu yakaladım. Bayılıyor, bana yaklaşıyor, beni kokluyor, hissediyor. "Yarın işe dönüyorum."

"Tamam." Şimdi, planımın ikinci kısmına geçelim. Ama işten eve dönmemesi için bu kadar yaygara kopardıktan sonra Lusso'dan ayrılmama izin vermesine imkan yok. "Tamam, koşmaya gidiyorum" - koşmama asla engel olmayacak - "meydan okuyan baştan çıkarıcımın üzerimde yarattığı baskıyı biraz olsun hafifletmek için." Kocaman gülümsüyorum. Bana deliymişim gibi bakıyor. "Sonra bütün öğleden sonra sarılıp akşam yemeğine çıkacağız. Anlaştık mı?"

"Anlaştık, ancak bu ifadenin orta kısmına meydan okuyorum ve onu kandırılmış bir tanrı ile koz olarak kullanıyorum."

Bütün gün onun tanrısı olacağım. Kandırılmış ya da değil. Ava'yı da yanıma alarak yatağa uzanıyorum ve ondan umursamayacağı bir talepte bulunuyorum. Beni öpmesini. O da öpüyor. Tabii ki öpüyor. Tatlı şey, işine geldiğinde otoriter olmamı seviyor. Dudaklarını bırakıyorum -bu gerçekten çok zor- ve kendimi kaptırmadan önce onu yanımdaki çarşaflara yatırıyorum. Yatıştırmam gereken aileler var.

Soyunma odasına gidip koşu kıyafetlerimi giydim. Ebeveynlerle buluşmak için ideal değil ama üç parçalı bir kıyafetle koşmam da zor. Yine de banyoya gidip saçımı kontrol ediyorum.

"Biraz uyu," diyorum, yatağa gidip yüzüne öpücükler bırakıyorum. "Ve eğer şanslıysan, seni daha sonra şımartabilirim."

"Şimdi beni şımart." Tişörtümü tutup beni aşağı çekiyor, ben de yumruklarımı yatağa gömüp onu durduruyorum.

Sikeyim. Ben.

"Sonra," diye söz veriyorum, kendimi uzaklaştırıyorum ve onu ön tarafına çeviriyorum. Kıçını tokatlıyorum, ciyaklamasından zevk alıyorum, nişan yüzüğünü komodinden çıkarıyorum ve dışarı çıkıyorum, geçerken anahtarlarımı masadan alıyorum.

Gergin.

As.

Kahretsin.

Annesini teşhis etme konusunda endişelenmeme gerek yok. Tıpatıp aynısı, sadece daha yaşlı. Ama o kadar da yaşlı değil. Tanrım, belki kırklı yaşların ortasında görünüyor. Ava'nın annesiyle benim aramda, Ava'yla benim aramda olduğundan daha az yaş olduğu aşikâr. Yanaklarımı şişiriyorum, gerçekler yüzüme sertçe çarpıyor. Ava'nın onlarla tanışmam konusunda bu kadar çekingen davranmasına şaşmamalı. *Beşik hırsızı*.

Bury Sokağı'nın hemen dışındaki uzun ve dar kafeye doğru yürüyorum, gözlerim Ava'nın annesinde. Sırtı bana dönük olduğu için babasını göremiyorum. Masaya ulaştığımda yutkunuyorum, boğazımı temizliyorum ve nefes alıyorum. "Bay O'Shea. Bayan O'Shea." İki de menülerinden başlarını kaldırıp şortuma bakıyorlar. Kendimi tam bir meme gibi hissediyorum. "Kızınız akıllı," diye açıklamak için acele ettim. "Gizlice kaçıp şüphe çekmemenin tek yolu buydu." Ava'nın annesi öylece bana bakıyor ve şaşırdığını düşünmeden edemiyorum. Standart. Sadece yakında kayınvalide olacak biri için ideal değil. Ama utanıyorum, bu bir avantaj. Önümü gösteriyorum. "Bu halimi mazur görün."

Ava'nın annesinin gözleri biraz irileşiyor. "Affedersiniz."

Ve babasının gözleri bedenimden yüzüme doğru tırmanıyor. "Oldukça etkileyici bir örneksin, değil mi?" diyor kuru bir sesle ve Ava'nın annesi soluk soluğa kalırken ben gülüyorum.

"Jesse Ward." Elimi uzatıyorum.

"Joseph O'Shea." Kabul etti ve elini sıkıca salladı. "Ve bu da Elizabeth."

"Memnun oldum."

"Lütfen oturun." Yanındaki sandalyeyi işaret etti ve ben de sandalyeye çöktüm. Bütün gözler üzerimdeydi. "Kahve?"

"Elbette." Bir garsona el sallıyorum ve dilimden dökülen ilk şeyi sipariş ediyorum. "Cappuccino, lütfen. Çikolata olmasın." Kendime kaşlarımı çatıyorum.

"Oh, bu Ava'nın tercihi." Elizabeth gülümsüyor. Telefonda olduğundan çok daha sıcak biri. "Ben bir latte alayım lütfen, Joseph de düz beyaz alsın." Garsona gülümseyerek menüyü uzatıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Peki, ne iş yapıyorsun Jesse?"

Britanya Adaları'ndaki en elit, en seçkin seks kulübünün sahibiyim. Yine boğazımı temizliyorum, dirseklerimi masaya dayıyorum. "Bir otelim var."

İkisi de ilgiyle arkalarına yaslanırlar. "Burada, Londra'da mı?" Elizabeth soruyor ve biliyorum ki o da sessizce bunun değerinin ne kadar olduğunu soruyor.

"Aslında Surrey Tepeleri'nde. Bir malikane. Uzun yıllardır aileye ait."

"Bir malikane mi?" Joseph'e bakar, onun tepkisini görür. Onun bir malikanesi yok. Sessiz bir adam. Sadece söyleyecek kayda değer bir şeyi olduğunda konuşur. Ondan hoşlanıyorum. Elizabeth'i mi? Çok bakımlı. Sevecen, ama birçok konuda fikir sahibi olacağını söyleyebilirim. Sorun değil. O benimle dalga geçtiği sürece ben de onunla dalga geçerim.

"Ava'yla nasıl tanıştın?" Joseph sandalyesinde hafifçe dönerek soruyor, bana bakmıyor ama dikkatini çektiğimi bildiğinden emin olmak istiyor. Sanırım karısı yanındayken dikkat çekmek için çok yarışıyor.

Garson kahvelerimizi getirdiğinde gülümseyerek teşekkür ediyorum ve karıştırıyorum. "Çatı katımı o tasarladı."

Ava'nın annesinin fincanı tıngırdıyor. "Senin de mi çatı katın var?" "Elizabeth," diye iç geçiriyor Joseph.

"Ben sadece gerçekleri öğreniyorum, Joseph."

Bir yudum alırken fincanıma gülümsüyorum. "Benim de bir çatı katım var," diye onaylıyorum. "Varlıklısın."

"Tanrım," diye nefes alıyor Joseph, başını sallayarak. "Karımın kusuruna bakmayın."

"Dolu." Lafı dolandırmıyorum ve Ava'nın babası samimi cevabıma gülüyor. "Açık sözlü olmak istemem ama kızınızın birlikte yaşamaya başladığı adam hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek için buradasınız ve zaman bizim tarafımızda değil." O halde sadede gelelim. Öne doğru eğildim, ciddiye, ikisinin arasına bakıyordum. "Kızınızı seviyorum. Niyetimin onurlu olduğunu kanıtlamak için benden ne istediğinizi bilmiyorum, ama bu her neyse, size vereceğim."

"Ona bakabilir misin diye sorardım," diyor Joseph gülerek. "Ama bu kanıtlandı."

Ava'nın sırtının dağınıklığını zihnimde canlandırarak içten içe irkiliyorum. Onu bir hastane yatağında görüyorum. "Bakıma ihtiyacı *olmadığı* konusunda ısrar etmese ona bakmak daha kolay olurdu."

"Ha!" Yusuf karısına bakar. "Annesi gibi değil o zaman."

"Özür dilerim, beni kaybettin."

"Elizabeth saklanmaktan hiç rahatsız olmuyor, değil mi sevgilim?"

Kaşlarını çatıyor. "Sen geleneksel bir adamsın Joseph. Sakın bana evde olmamı, evi çekip çevirmemi, çocukları büyütmemi sevmediğini söyleme."

"Çocuklarımız yıllar önce evi terk etti."

"Şimdi bir iş bulmamı mı istiyorsun?" Dehşete düşmüş görünüyor. "Tanrım, hayır. Bitmek bilmeyen kadın yemekleriyle çok meşgulsün."

Kıkırdıyorum ve Joseph göz ucuyla küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum. Geleneksel. "Ava'ya ben bakarım, Bay O'Shea."

"Joseph, lütfen. Bana Joseph de."

"Joseph," diyorum Ava'nın annesine bakarak. O da başını sallıyor.

Elizabeth o zaman. Joseph kahve fincanını çevirerek, "Demek Ava senin yanına taşındı," diyor.

"Mantıklı, çünkü onun kendi evi yok ve benim de ... yani iki tane var."

"Bir otel ve bir çatı katı," diyor Elizabeth sessizce, belli ki zihninde bunun ne kadara denk geldiğini hesaplıyor.

"Sahip olduğum her şey onun." "Her şey mi?" diye soruyor.

Kalp, beden, ruh ve para. Ama hepimiz Elizabeth'in her şeyi söylerken paradan bahsettiğini biliyoruz. "Paraya ihtiyacım yok," diyorum onlara. "Kızınıza ihtiyacım var. Yıllarımı yalnız, yalnız, paranın getirdiği istenmeyen ilgiyi görerek geçirdim. Tek istediğim Ava, bu yüzden sahip olduğum her kuruşu vermem gerekse bile, bu sadece onu elimde tutabileceğim anlamına geliyorsa veririm."

Elizabeth, "Yapma bunu," diye ağzından kaçırır ve sonra söylediğine inanamıyormuş gibi geri çekilir. Joseph çaresizlik içinde başını sallar. "Yani, buna gerek yok."

Fincanıma bakıp gülümsüyorum. "O benim dünyam. Bunu başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum."

"Gerek yok." Bayılır, elleri göğsünde. Keşke kızı da onun gibi karşılık verseydi.

Ava'nın babasına bakıyorum. Kaşları kalkık, sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi. "Joseph, ben ..." Gözlerim kahveme düşüyor ve dalıp gidiyor. Bunu nasıl sorabilirim ki?

"Evet."

Kafamı kaldırdım. "Ne?"

"Evet dedim." Elime uzanıyor ve kahvesine dönmeden önce birkaç kez okşuyor. Ve işte bu kadar. Onun onayını aldım. Şaşkına döndüm. Heyecanlandım da, doğal olarak, ama gerçekten çok şaşırdım.

"Aman Tanrım, kızımız evleniyor," diye şarkı söyleyen Elizabeth kafedekileri susturur.

"Sessiz olalım, olur mu?" Joseph diyor ki. "Kızımız henüz bunu bilmediği için."

Kahveme yeniden odaklandım. Suçluyum. Biliyor ama bilmiyor. "Bu akşam bize yemeğe gelersen çok sevinirim."

"Malikâne mi?" Elizabeth soruyor ve ben öksürüyorum.

"Hayır." Aman Tanrım. "Çatı katı." Ava'nın ailesi bir mil yakınına gelmeden Malikane'yi boşaltmalıyım. "Malikane'de evleneceğiz."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor ve sandalyesine geri yaslanıyor.

"Ne büyük bir zevk." Gülümsüyorum. Hiçbir fikri yok.

Joseph ve Elizabeth'i kahvelerini bitirmeleri için bırakıyorum ve yüzümde durdurulamaz bir sırıtışla arabama dönüyorum. Her şey bir araya geliyor. Her şey yoluna girecek.

Yolun karşısına geçiyorum ve bir trafik polisinin arabamın yanında durup ruhsatın fotoğrafını çektiğini görüyorum. Ne kadar zamandır burada olduğumu kontrol etmek için saatime bakıyorum. Bir saatten biraz fazla.

"Park etmek için para ödedim," diyorum yaklaşırken.

Kafasını kaldırıp bakmıyor bile. "Sadece bir saatliğine." Saatine baktı. "Biletinizin süresi on iki on beşte doldu."

Kendi saatime baktım. "Saat 12:18." "Benimkine göre 12:20."

"Nedir o?" Bileğini görmeye çalışarak soruyorum. Yukarı baktı. "Ne?"

"Saatiniz. Ne marka?" Noel krakerinden çıkmış gibi görünüyor.

Ona bakıyor. "Bir Casio, sanırım."

"Şey, benimki bir Rol-" Ne yapıyorum ben? "Biliyor musun, bileti bana ver." Gülümseyerek elimi uzattım, o da kaşlarını çatı. "İşleri hızlandırabilir misin?"

O küçük bilgisayarına geri dönüyor ve ben iç çekerek kışımı arabamın kaputuna dayayıp bu geceki planlar hakkında birkaç mesaj gönderiyorum. Bunu yaparken de gülümsüyorum.

"Efendim."

Başımı kaldırıyorum ve müdürün kaşlarını çatarak bana baktığını görüyorum. "Bu kadını tanıyor musun?"

"Hangi kadın?" Etrafıma bakarak soruyorum. Kimseyi göremiyorum.

"Şuradaki kadın. O ..." Suratını asıyor, önce bir yana sonra diğer yana adım atarak sokağı arıyor ve ben de kendimi onu taklit ederken buluyorum, neşem azalıyor. "Oh, gitmiş."

"Bana mı bakıyordu?" Hıyar gibi konuşmak istemem ama birçok kadın bana bakıyor.

Müdür beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sanırım buna alışkınsınız." Bileti uzattı ve arabamı işaret etti. "Genç, fit" -Aston'a el sallıyor- "zengin."

Gülüyorum ve cezayı alıyorum. "Park cezasıyla aynı anda hiç iltifat almamıştım."

"Her şeyin bir ilki vardır, efendim. İyi günler dilerim."

"Sen de." Arabama atlayıp dışarı çıkıyorum ve doğal olarak sokağı bir kez daha tarıyorum, derim diken diken oluyor. Sanki zihnim, beni her zaman suçluluk ve keder içinde tutsak eden bu boktan yeni keşfedilmiş özgürlüğe sahip olmama izin vermiyor.

Bütün gün İngiltere için uyuyor. Cathy meşhur lazanyalarından birini tezgâhın üzerine bırakmış, bugün yemezsek dondurması için de bir not bırakmış. Gördüğümde midem gurulduyor. Acıktım, ama bu akşam yemek planımız var, bu yüzden kendime küçük bir porsiyon servis edip kalanını dondurucuya koyuyorum. Ofisime gidip yemek yerken masama oturuyorum, kelimelerimin, planımın üzerinden geçiyorum ama önümdeki çıplak duvar sürekli dikkatimi dağıtıyor ve ilk kez Ava'nın bu kadar ihtiyacı varken neden oraya bir şey asmadığını merak etmiyorum. Gülümseyerek dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve Google'da *Bespoke Wallpaper'ı* arıyorum.

Birkaç saat sonra, Ava'nın en sevdiğim fotoğraflarının hepsini yükledim ve ekranımda sadece bir başyapıt olarak tanımlanabilecek bir şey var. Mutluydum, çok fazla ekmek sipariş ettim. Sonra yemek yerken bir düğün organizatörü arıyorum. Eğer bu işi istediğim kadar hızlı halledeceksem bir tanesine ihtiyacımız olacak. Tabağımı bulaşık makinesine koyduktan sonra yukarı çıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, soyunuyorum, duş alıp tıraş oluyorum ve işim bittiğinde o *hala* uyuyor oluyor. Yatağın ucunda durup kurulanırken onu izliyorum. "Ava, bebeğim, u y a n m a vakti." Alnı kıvrılıyor, kirpikleri titriyor. "İyi Günaydın, bebeğim."

Biraz kafası karışmış bir halde yatak odasına bakıyor. "Değil, değil mi?"

"Hayır, saat beş." Havluyu bırakıp yatakta ona katılıyorum. "Bütün öğleden sonra uyudun. Sırtını nasıl hissediyorsun?"

"İyi hissettiriyor," diyor çarşafı sürterek. "Tembelin tekiyim, iş gününde bütün öğleden sonra yatakta yuvarlanıyorum."

"Sadece düşün"-Yaklaştığında onu göğsümle karşılıyorum
-"Eğer çalışmayı bırakırsan, bunu her gün yapabilirsin. Bu ne kadar mükemmel olurdu?" Gülümseyerek başının arkasına bakıyorum, sıcak nefesini göğsümde hissediyorum.

"Senin için. Senin için mükemmel çünkü her zaman nerede olduğumu bileceksin." Göğüs kafesimi öpüyor.

"Aynen öyle. Benimle işe gelebilirsin ve asla ayrı kalmak zorunda kalmayız."

Bir öpücük daha. "Benden bıcarsın."

"Mümkün değil." Kendimi tutmaya çalışarak bir iniltiyi bastırıyorum. Benim istediğimi yapmama hazır olmaktan çok uzak. Ama ona daha önce söz vermemiş miydim? Evet, ama ... ebeveynler. "Seni yemeğe çıkarmama izin verecek misin?"

Eli gövdemden aşağı kayıyor ve kesinlikle bittiğimi anlıyorum. "Ya da tam burada kalabiliriz."

"Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemez, ama seni dışarı çıkarmak istiyorum." Zaman benim yanımda değil. "Sakıncası var mı?" Zavallı şey tamamen şaşırmış görünüyor ve sikim kalkmış durumda. Onu elde edeli iki gün oldu ve biraz çaresiz kaldığımı itiraf etmekte sakınca görmüyorum. Taşaklarım şişiyor, kabul ediyorum. "Ama yine de, çok uzun zamandır içine girmedim. Bu kabul edilemez." Onu sırt üstü yatırıp herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığına bakıyorum. Hiçbir şey yoktu. Sadece istek ve şehvet belirtileri. "Bebeğim, uykulu seks bir süreliğine menüden çıktı, bu yüzden seni sadece becereceğim. İtirazın var mı?"

"Beni sikip sikemeyeceğini mi soruyorsun?"

Kesinlikle şüpheleniyor. "Ağzına dikkat et." Dikkatimi yüzüne verip kaşlarını öperek uzaklaştırıyorum. "Mantıklı olmaya çalışıyorum."

"Yapma!"

Tenine gülümsüyorum ama ona bakmak için geri çekildiğimde gülümsememin kaybolduğundan emin oluyorum. "Mantıklı olmamı istemiyor musun?"

Başını sallıyor, bunu kabul etmekte zorlanıyor. "Hayır."

"Şunu açıklığa kavuşturalım" -kalçalarımı ileri itiyorum; inliyor- "Biraz kafam karıştı. Gerçekten makul olmamı istemiyor musun?"

"Hayır," diye bağıyor, dudağını ısıyor.

Parmaklarımı teninde gezdirerek kalçalarının üstündeki kıvrıma kadar iniyor, iç çamaşırının dantelini okşuyor ve altımda kaskatı kesilmesinin tadını çıkarıyorum. "Anlıyorum." Dudağımı ısıyorum, malzemeyi itiyorum ve sırlıslıkla amının içinden geçiyorum. "Carte Blanche?"

"Evet!"

Güç yine benim ve çok iyi hissettiriyor. Bizim gibi hissettiriyor. "İşte şimdi bana karışık sinyaller veriyorsun." Çaresizliğini duyabildiğim kadar hissediyorum da. "Benim için bu kadar ıslak olmana bayılıyorum."

"Lütfen, Jesse."

Ve yalvarıyor. Evet, yalvarıyor.

Parmağımı içine sokuyorum, bunu yaparken onunla birlikte nefes alıyorum. "Yumuşak, sıcak ve sadece benim için yapılmış." Sütyeninin kaplarını aşağı çekiyorum. "İzim soluyor." Üzerine yapışıyorum ve çürüğü yenilemeye başlıyorum. "Kime ait olduğunu unutmanı istemeyiz, değil mi?"

"Ohhhhhh."

"Öyle mi, Ava?" Onu çalıştırıyorum, göğüslerini, etini ısıyorum ve o bana tüm sesleri veriyor, ben de ona tutkumuzun merhametindeyken arzuladığı tüm kelimeleri veriyorum. Mükemmeldi. Sertçe boşalıyor, elimin her tarafına, parmakları omuzlarımı kazıyor, ağzı benimkine aç.

Kendine gelmesine fırsat vermiyorum, kendi kanım coşuyor, aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor. Ailesini görmeye gittiğimizde hiç de ideal değil. Rahatlamaya ihtiyacım var.

Yataktan kalkmasına yardım ediyorum ve onu göğsüme kaldırıyorum, kollarını ve bacaklarını etrafıma sarıyor, sırtımın ortasından kaçınarak bana tutunuyor. Acımıyor. Şu anda hiçbir şey acımıyor. Bu bir ilk.

Bizi dışarı çıkarırken "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Ofisime." Onu henüz masama oturtamadım ve sırt üstü yatıramayacağıma göre, bu mükemmel bir fırsat.

"Bekle," diye geveliyor.

"Sorun nedir?" Kapıda durup soru sorarcasına ona bakıyorum. Soyunma odasını işaret ediyor. "Beni gardıroba götür." Onu soyunma odasında becermemi mi istiyor? "Neden?"

"Çünkü prezervatife ihtiyacımız var."

Geri tepmem durdurulamaz. "Ne?"

"Prezervatife *ihtiyacımız var.*"

"Bende hiç yok."

"Sende var. Gardıropta."

Oh lanet olsun. O biliyor. Yoksa sadece şüpheleniyor ve itiraf edeceğimi mi umuyor? Asla. Kendim yaptığımı inanmakta zorlanıyorum. Şu anda haplarını almıyor. Haftalar boyunca bir sürü kaçırdı. Ama prezervatif? "Ava, seninle prezervatif kullanmıyorum."

"O zaman seks yapmayız."

Şimdi ne diyeceksin? "Pardon?" Neden bu kadar eğlenmiş görünüyor? *Aman Tanrım.* Haplarını mı yoksa prezervatiflerini mi arıyordu? Haplarını benim aldığımı mı düşünüyor, yoksa düşünmüyor mu? Eğer aldığımı düşünüyorsa çok kızgın görünmüyor. Bu bebeklere açık olduğu anlamına mı geliyor? Kafam çok karıştı. Şimdi de çekimser kalacağımızı söylüyor. Çünkü hamile kalmak istemediğini varsayıyor. "Duydun."

Ve ne duydum, çünkü burada her türlü karışık mesajı alıyorum? "Tanrı aşkına." Soyunma odasına geri dönüp prezervatifleri aldım. "Bu çok saçma." Lanet bir prezervatif mi? Geri çekileceğimi söyledim ama kendimi onun içine boşalmanın inanılmaz hissinden asla mahrum edemezdim ve o zaman kızardı. Yoksa kızarmıydı? Artık bilmiyorum bile.

Onu çalışma odasına götürürken, "Biliyor musun, benim de izim soluyor," diyor.

"Öyle mi?"

"Tazelenmeye ihtiyacı var." Beni yatıştırmaya çalışıyor. Tanrı onu sevsin, işe yarıyor.

"Benim kızım sahiplenicidir. Keyfine bak bebeğim." Beni ısırıldığında homurdanıyorum, işaretini yapmasına izin veriyorum. "Seni tam buraya götürmek istiyorum, böylece ne zaman çalışmak zorunda kalsam seni masamın üzerinde cırılçıplak göreceğim." Kendi kendime gülüyorum. Ne zaman burada *çalıştım* ki? Bu değişmek üzere. Onu indirip oturtuyorum, külotunu indirip üst çekmeceme bırakıyorum. Kaşlarını kaldırdı. "Her yerine boşaldın. Ben de seni koklayabilmek istiyorum. Bacaklarını aç."

Açılıyor ve ben onun ıslak, zonklayan amına bakıyorum. Sütüyenini çıkarıp külotunun yanına koyarken sikim kalkıyor. "Ellerinin üzerine yaslan." Sandalyemde rahatlıyorum ve Ava biraz isteksizce de olsa talimatımı takip ediyor. Bu da ne demek oluyor? "Neden gerginsin?"

"Ben değilim."

Ona bakıyorum. Kesinlikle gergin. Benimle seks yapmaktan mı endişeleniyor? Sırtı yüzünden mi? Korunma durumu yüzünden mi? "Seni seviyorum," diyorum ve gözle görülür bir şekilde yumuşuyor. Sanki bunu duymaya ihtiyacı varmış gibi?

"Ben de seni seviyorum." "Bundan asla şüphe etme."

"Yapmayacağım." Bir yutkunuş, vücuduma hızlı bir bakış. "Gözlemlerini bitirdin mi?"

"Hayır." Bacaklarını daha da açtım. "Mal varlığımı değerlendiriyorum." Tekrar rahatladım, sanki dünyada çok zamanım varmış gibi. Ama yok.

"Ben bir varlık mıyım?"

"Hayır, sen *benim varlığım*sın." Onun da kendi varlığına hayran olduğunu biliyorum. "Kararımı duymak ister misin?"

"Yapardım."

"Ben çok zengin bir adamım." Ona arsızca yarım bir gülümseme veriyorum ve ayak bileklerinden tutup ayaklarını omuzlarıma koyarak zaten inanılmaz olan manzarayı daha da güzelleştiriyorum. "Benden çekinme." Ayak bileğini öpüyorum ve o da sarsılıyor.

Ve onu tekrar boşaltırken beni izlemesini sağlıyorum, vücudu dokunuşuma güzel bir şekilde açık. "İşte oldu." Nefes nefese tavana bakıyor, göğsü kabarıyor ve şu anda gücün kimde olduğunu kanıtlamaya devam etmek için ihtiyacım olan enerji ve sabır tükeniyor.

O. Her

zaman, o.

"Buraya gel." Onu kucağıma çektim ve sikimi tuttum. "Kaldır."

"Prezervatif."

"Ava." Adını zorlayarak söylüyorum, aletim elimde zonkluyor. "Benden prezervatif takmamı isteme."

Pantolonunu indiriyor, sıkıca tutuyor, batmayı reddediyor. Bu gücü nereden buluyor bilmiyorum. "Jesse, hamile olmadığım için ne kadar şanslı olduğumuzun farkında mısın?"

Şanslı mı? Ve henüz şüpheyi yer bırakmayacak şekilde doğrulanmadı, değil mi? Ve şimdi düşünüyorum da, göğüslerine bakarken biraz daha yuvarlak görünüyorlar. Peki ya içimdeki bu his? Bundan kurtulamıyorum. İçgüdülerim onun hamile olduğunu söylüyor. O zaman prezervatif kullanıp kullanmamamızın ne önemi var?

Aletim ağlıyor, çılgılık atıyor, temas için yalvarıyor. O pes etmiyor ve ben ona bakıyorum. Aramızda bir şey geçiyor, sessiz bir mesaj.

O biliyor.

Ne yaptığımı biliyor.

Bir prezervatif alıyor ve bacaklarımın arasına diz çöküyor, kaydırırken beni tutuyor, arada bir bana bakıyor, bunu durdurmamı bekliyor. Ama yapamıyorum. Onun içinde olmaya çok ihtiyacım var.

Kucağıma geri dönmesine yardım ediyorum ve göğsünü, meme uçlarını öpüyorum. Vücudu tekrar geriliyor. "Yavaşça indir." Kıcını tutuyorum ve aşağı inmesi için onu cesaretlendiriyorum.

İkimiz de inliyoruz. İkimiz de titriyoruz. Alnını benimkine yaklaştırıyor ve yüzüme doğru pantolonunu indiriyor.

"Kıpırdama." Her an boşalabilirim. "Etrafımda çok mükemmel hissediyorsun." Aramızda prezervatif olsa bile. "Sence buna karşılık vermeden ne kadar dayanabilirsin?"

Onu öperim. O da beni öpüyor. Arkamı dönüyorum. "Çok sürmez o zaman." "Beni inkar ediyorsun."

"Bu bir meydan okuma."

"*Sen* bir meydan okumasın." Dudaklarımı tekrar yakalamaya çalışıyor. Onu reddediyorum. Üzerimde hareket etmeye çalışıyor, kalçalarını daha sıkı tutuyorum. Homurdanıyor ve pes ediyor.

"Bana ihtiyacın var," diye fısıldıyorum.

"Sana ihtiyacım var." Çullandı ve beni tekrar öpmeye çalıştı. Hiçbirini kabul etmiyorum. "Biri beni öpmeni engellese ne hissederdin?" diye soruyor.

"Ölümcül."

Aşağı doğru iterken gözleri zaferle parlıyor. "Ben de." Daireler.

Sikeyim. Her kas titriyor, her damar zonkluyor. "Güç kimde Ava?" Sesim kısık, boğazım düğümlenerek soruyorum.

"Sen." Ondan ince bir öğütme daha, benden sert bir yutkunma daha.

Benimle dalga geçmesine bayılıyorum. "Seni becermemi ister misin?"

"Evet," diye fısıldıyor, davet edercesine hafifçe yükseliyor ve ben de yukarı doğru vurarak aşağı inerken onu karşılıyorum. "Böyle mi?" Toparlanmasına fırsat vermeden tekrar sertçe vuruyorum.

Ve onu beceriyorum, zevkini tamamen kontrol ediyorum ve o her emre itaat ediyor. Her vuruşu alıyor. Ona gelmemesini söylediğimde kendini tutuyor. Sınırlarını zorluyorum ve o hepsini alıyor.

"Seni seviyorum," diyor, uykulu ve bitkin bir halde, ben kucağımda onu izlerken, göğüsleri zıplarken.

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Hızımı yavaşlatıyorum, gücünü azaltıyorum, sınırına ulaştığını görüyorum ve başının arkasını tutuyorum, nefessizliğini tenimde hissediyorum. "Birlikte gelelim mi?"

Beni öpmesini istediğimde başını sallıyor ve ağzını yanağımdan dudaklarıma doğru sürüklüyor ve kendimi ona doğru yuvarlıyorum, o bana daha az şiddetle taparken diliyle boğuşuyorum. Mırıldanıyorum. "Çok lezzetlisin. Etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyorum. Çok iyi hissettiriyor."

"İyi hissediyorsun."

Kahretsin. "Benim için gel," diye emrediyorum, ona sürtünüyorum ve anında sarsılıyor ve kollarımda sertleşiyor. Sikim patlıyor, vücudumu karıncalanmalar sarıyor. "Oh, Tanrım." Durmak zorundayım, hassasiyet çok fazla, vücudum bununla başa çıkmak için titriyor. "Harikasın," diye nefes alıyorum, titriyorum, sikim onun içine giriyor, onu dolduruyor. Ama onu doldurmuyor.

"Bu çok iyiydi." Beni öpüyor ama ben cevap veremeyecek kadar bitkinim. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Hayır, değildi," diye itiraf ediyorum. "Ama aramızda hâlâ bir şeyler var."

"Prezervatifi ezmek istiyorsun." Ağzıma karşı gülümsüyor.

Arsız.

"Seviyorum." En azından hâlâ benimle konuşuyor. "Hazırlanmalısın yoksa geç kalacağız."

"Nereye gidiyoruz?" Kucağıma kilitleniyor, daha da ağırlaşıyor. "Ben rahatım."

Taşınmak zorunda olmasaydım, taşınmazdım. Ama zorundayım. "Akşam yemeği için. Rezervasyon yaptırdım." Dudaklarını göğsümden çekip yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Duş al."

"Seni sevmeme izin ver."

"Ava," diye inliyorum, boynumun içinde tekrar kaybolduğunda ve yenik düşmeden önce onu çekip çıkarıyorum ve sert ellerle kucağımda tutuyorum. Göğsündeki morluk bana doğru parlıyor, taze ve cesur. "Buna her zaman sahip olacaksın," diyorum kenarını çizerek. "Her zaman."

"Adını alnıma dövme yaptırmalısın." Göğüs kafesimdeki kendi el işçiliğini incelerken gülümsüyor. "O zaman kime ait olduğumu kimse karıştırmaz."

"Fena fikir değil. Hoşuma gitti." Ayağa kalkıyorum ve o da bana tutunarak onu yatak odasına taşımama izin veriyor. Onu yüzüstü yatırıp cildine biraz daha krem sürmeye hazırlıyorum. Duştan sonra tekrar yapacağım. Sonra da yatmadan önce. Prezervatifi çıkarıp atıyorum ve kendimi Ava'nın arka tarafına oturtuyorum. Cildi kuru, şüphesiz çarşaflara sürtünmekten. Biraz krem sıkıyorum ve nefesi kesiliyor, kafasını kaldırıyor.

"Kusura bakma, burası soğuk olabilir," diyorum ve yerleşip rahatlamadan önce omzunun üzerinden pis bir bakış fırlattığında gülümsüyorum. Çok güzel vakit geçiriyorum, ona bakıyorum, beni ne kadar sevdiğini, benden ne kadar etkilendiğini, beni sonsuza kadar yanında tutacağını anlatmasını dinliyorum. Sonra birdenbire, "Haplarımı nereye saklıyorsun?" dedi.

Donup kalıyorum, memnun gülümsemem düşüyor, gözlerim teninden kafasının arkasına doğru fırlıyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Tanrıya şükür şu anda yüzümü göremiyor. Kalbim gergin bir şekilde çarpmaya başladı.

"Doğum kontrol haplarımın son zamanlarda bacaklarını uzatıp kaçmaya başlamasından bahsediyorum ve bu sadece seninle tanıştığımın beri oluyor." Sesi çok sakın ve birlikte geliyor. Bu hak ettiğimden çok daha fazlası ama yine de bunu itiraf edemiyorum.

Ellerimi tekrar hareket ettirmeye başlıyorum ve hâlâ teninde hareketsiz olduklarını fark ediyorum. "Bunu neden yapayım ki?"

"Endişelendiğin buysa, hiçbir yere gitmiyorum."

Gülüyorum, zengin bir mizah içeren bir kahkaha. "Hayır, değilsin." Bütün bu tuhaf etkileşimi nasıl karşılamam gerektiğini bilmiyorum.

"Sorun değil," diye iç geçiriyor. "Onları değiştirmek için doktora gideceğim. Kursuma yeniden başlayana kadar prezervatif takman gerekecek."

Ben de ona kaşlarını çatıyorum. "Seninleyken prezervatif takmayı sevmiyorum." "O zaman seks yapmayacağız."

"Ağızından çıkanı kulağın duysun," diye homurdanıyorum ve ben sırtına masaj yaparken Ava sessiz sessiz odanın öbür ucuna bakıyor. Lanet olsun, kafam patlayabilir. Çok, çok sakın. Kabullenmiş. Artık o da mı benim deliliğimi sahipleniyor? "İyi misin?" Soruyorum, göz kırpmıyor ve odaya geri dönüyor.

"İyi." Kürek kemiklerini esneterek inledi. "Cathy ne zamandır senin için çalışıyor?"

Konuyu değiştirmek mi istiyor? Bana uyar. "Neredeyse on yıl."

"Senden hoşlanıyor."

"Öyle." Muhtemelen sempati duyuyordur. Bakıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor.

"Malikaneden haberi var mı? Ouch!"

Kahretsin. Elimi özellikle kızgın yaradan kaldırıyorum, tekrar tekrar özür diliyorum, onu yaralarının arasından öpüyorum, kendimi berbat hissediyorum.

"Sorun yok." Kelimeleri zorluyor. "Ben iyiyim. Boxer şortunu çöz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. İğneleme. Kıçını kaldırıp tokatlıyorum. "Zeki olma."

Küçümsememi kabul ediyor ve Cathy'yi, Malikâne'yi bilip bilmediği konusunda aklımı karıştırmaya devam ediyor. "Evet, biliyor. Bu gizli bir topluluk değil Ava. Pelerin ve hançerler yok. İşin bitti. Kalk bakalım."

"Bunu benden bir sır olarak sakladın." Yatağın kenarına oturur ve omuzlarını yuvarlar.

"Çünkü sana çok hızlı bir şekilde aşık oluyordum ve bunu öğrenirsen benden kaçacağını düşünmek beni çok korkutuyordu." Kremi ellerime sürüyorum. "Ve yaptın."

"Biraz şok oldum. Deneyimli olduğumu biliyordum ama bunun aşırı derecede kullandığın bir seks kulübünün sahibi olmandan kaynaklandığını tahmin etmemiştim." Yüzü allak bullak oluyor, tiksintisi geri geliyor ve geçmişimin bu kısmını unutup unutmayacağını merak ediyorum.

"Hey." Onu sıkıştırıyorum, yatağa doğru itiyorum ve ona artık farklı bir adam olduğumu hatırlatıyorum. Ona umutsuzca aşık olan biri. "Yapmayalım."

eski haberleri tekrar gözden geçirmek. Her şey şimdi, yarın, ertesi gün ve hayatımızın geri kalanında bizimle ilgili."

"Tamam." Gülümsemesi muhteşem. Bu planı sevdi. "Öp beni."

"Özür dilerim. Güç kimde?"

"Biliyorsun."

"Aferin kızıma." Ayağa kalkıyor ve dilinin tek bir hareketiyle ben onun oluyorum ve aslında gücün kimde olduğunu kanıtlıyor. Ama lanet olsun, zamanı zorlamaya başladım bile. Ağzımızı ayırıyorum. İnliyor. "Seni görmezden geliyorum." Bunu yapmazsam oyun biter ve ailesini gördüğümüzde ikimizin de mükemmel bir birliktelikten daha azına sahip olmamıza izin veremem. Ve tercihen giyinik. "Yeni krem elbiseni giy." Soyunma odasına gidip lacivert takım elbisemi buluyorum ve ne renk gömlek giyeceğimi uzun uzun düşünüyorum. Cesur olmaya karar verdim. Renk olarak değil ama seçim olarak. Pembe.

Giyiniyorum ve Ava'yı yatak odasında bırakıyorum. Şu anki hazır olma durumuna bakılırsa, yapmam gereken aramaları yapmak için yarım saatim var. Jay'den başlayarak. Bardaki diğer görüntüleri görmek istiyorum.

Çalıyor, çalıyor, çalıyor ve saate bakıyorum, muhtemelen işte olduğunu kabul ediyorum. Beni geri araması için mesaj bırakıyorum. Sağlam kanıtlar olmadan etrafa suçlamalar savuramam, Van Der Haus'u yok edemem. Kontrol etmek ve başka bir şeyi daha kontrol etmek için John'u aradım. "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum.

"Ne olduğuna bağlı."

"Telefonunu kontrol et ve dün gece Ava'ya herhangi bir mesaj gönderilip gönderilmediğine bak."

"Ne?"

"Ava senden Malikane'ye gitmesi gerektiğini söyleyen bir mesaj aldığını söyledi."

"Ona mesaj göndermedim." Sesi savunmacı geliyor. "İçmek ya da zavallı kışını kırbaçlatmak üzere olduğunu bildiğim halde neden ona Malikâne'ye gelmesini söyleyeyim ki?"

Başımı eğiyorum, avucumu yukarı kaldırıyorum. "Aynen öyle."

Kısa bir sessizlik olur. Sonra bir hava akımı. Farkına varma. "Sence-"

"Ava *düşünüyor*. Telefonun yanında mıydı?"

"Hatırlamıyorum bile. Biraz stresli bir gündü. Sarah'nın ona benim telefonumdan mesaj attığını mı düşünüyor?"

"Sence yapar mı?" İçimden evet demekten nefret ederek soruyorum. Zalimliğinin bu kadar dibe vurabileceğine inanmak istemiyorum. Yaptığı ortaya çıkarsa bunun sonuçlarını da düşünmek istemiyorum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor

John. "Ben de bilmiyorum."

"Mesajı gördün mü?"

"Hayır. Ava'nın kafasının karışıp karışmadığını merak ediyorum." John'un dediği gibi, geçen gün bulanıktı. Kahretsin, tüm hafta sonu. Ve başımın döndüğünü inkâr edemem, bir şeyler görüyorum, kardeşimi duyuyorum. "Eğer o olduğu ortaya çıkarsa, John, bu sonumuz olur, bunu biliyorsun, değil mi?" O kadına çok fazla şüpheyle yaklaştım. Carmichael'a olan sadakatim yüzünden işleri oluruna bıraktım. Ava'yla olan ilişkiyi yok etme özgürlüğünü ona bırakamam.

"Bunu biliyorum," diye gönülsüzce itiraf ediyor. Sarah için her zaman üzülmeyi nasıl başardığımızı bilmiyorum. O kindar bir sürtük. Aynı zamanda derinden kırılmış. Ve muhtemelen bu yüzden yıllar boyunca ona katlandım. Çünkü onu kıran bendim.

"Tamam, gitmem gerek, Ava'nın ailesiyle akşam yemeğim var." "Hadi canım."

"Evet, kahretsin." Gülümsüyorum, kocaman ve geniş, her ne kadar zavallı herif göremese de. "Tavsiyeni dinliyorum."

"Ne tavsiyesi?"

"İşleri doğru şekilde yapmak."

"O şeyi zaten yaptın."

"Yeniden yapıyorum." Telefonu kapatmak üzereydim ve bir şey hatırladığımda telefonu hızla kulağıma geri götürdüm. "Hey, John, kaç yaşındasın?"

"Siktir git." Telefonu kapatıyor ve ben inanamayarak telefonuma bakıyorum.

"Büyüleyici." Bir tabureye uzanıp Jay'i tekrar deniyorum ve bu sefer cevap veriyor. "Bir şey var mı?"

"Kamera çalışmıyor," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "O gece orada olan barmenlere uygunsuz bir şey görüp görmediklerini sordum."

"Ve?"

"Hiçbir şey."

Sönüyorum. "Bardaki adam."

"Takım elbiseli mi? Sanırım buradaki sorun o. Kim o?"

Gülüyorum. "Açıklayacak zamanım yok." O yılanı düşünmek bile öldürücü bir ter dökmeme neden oluyor. Bu gece olmaz.

Ava muhteşem, ışıltılı bir tanrıça gibi görünerek mutfığa girdiğinde neredeyse taburemden düşüyordum. *Lanet olsun. . . beni.* Bu güzellik yakında karım olacak. Ve beni zevkten dört köşe olmuş gözlerle süzüşüne bakılırsa, ailesinin de onay verdiğini görünce kocası olmamı kesinlikle sorun etmeyecek.

Onu kucığıma davet ediyorum, yüzünde meraklı bir ifade beliriyor ve bacaklarımın arasına giriyor. "Peki, bana bundan başka ne söyleyebilirsin?" Ava'nın ilgisini görmezden gelip kaşlarını öperek uzaklaştırıyorum. "Diğer kameranin bozuk olması çok uygun. Barın dışındaki görüntüleri kontrol ettin mi?" Ava durup yüzümü tarıyor, bakışları bana sakın olmamı söylüyor. Sakinim. Tamamen sakinim.

"Çalışmakta olan tek kamera sizin gördüğünüz görüntülerdir. CCTV'nin bakımı pahalıdır. Kameralar her zaman kırılır. Bazılarına bardak fırlatılıyor. Müdürün bunları sürekli değiştirmeye gücü yetmez. Araştırmaya devam edeceğim."

"Peki, ne bulduğunu bana bildir." Telefonumu bir kenara fırlattım, kaşlarımı çattım, düşündüm, merak ettim. "Bu lanet bir şaka."

"Görüntülerdeki kişinin Mikael olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Ava sessizce söylüyor. "Evet, öyle düşünüyorum."

"Mikael'in bana ilaç verdiğini mi düşünüyorsun?" "Bilmiyorum Ava." İç çekiyorum. Kanıtı *ihtiyacım var*. "Bu biraz zorlama, değil mi?"

"Benden nefret ediyor. Senin benim Aşil topuğum olduğunu biliyor. Bunu bekliyordu."

"Polise gitmeli miyiz?" diye soruyor bana dönerek. Çok endişeli görünüyor, anlamakta zorlanıyor. Dürüst olmak gerekirse ben de. İnanılır gibi değil ama yine de onu kendi gözlerimle gördüm.

"Hayır, bununla başa çıkıyorum."

Benimle tartışmıyor ve bu lanet olası bir yenilik. Çünkü korkuyor. Tanrım, bensiz hayatı ne kadar basit olurdu. "Senden uzaklaşmalıyım." Düşüncelerimin ağzımdan dökülmesine izin verdim. "Eğer dayanabilseydim, dayanırdım."

Bana dehşet içinde baktı. "Ne?"

Onun isteksizliği küçük bir teselli. "Bir sürü insanı üzdüm, Ava." Tanrım, gerçek şu ki, suçluluğumun ağırlığı kalkıyor ama şimdi bunun yansımalarıyla uğraşmak zorunda kalabilirim. Ava benim zayıf noktam. Ve o benim yaşadığım hayatı yaşamadı. Bir dereceye kadar korunaklı. İnsanların neler yapabileceğini gördüm, bu yüzden endişem haklı.

"Kapa çeneni, böyle şeyler söyleme."

"Ava, içki, kadınlar-"

"Yapma dedim. Seninle tanıştığımdan beri başka kadınların da olduğunu hatırlatmana ihtiyacım yok."

Özür dileyerek yüzünü ekşittim. "Keşke senin dışında her şeyi değiştirebilseydim. Hayatımdaki tek doğru şey sensin ve ben onu bile yanlış yapıyorum."

Yüzüm tutuldu ve yukarı çekildi. Öfkeden kuduruyor. Gerçekten çok kızgın. "Yapma."

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

"Bana hatırlattın."

Ona hatırlattı. Tanrım, güç, kararlılık. Etkileyici. Neden harika bir akşam olması gereken şeyi mahvediyorum? Her şeyin üzerinde duruyorum. Elbette şimdi her zamankinden daha güçlüyüz. Ve ben bizi daha da güçlü yapmak üzereyim. Ava'nın kızarmış yanaklarının başka bir nedenle kızarması gerekiyor. *Bizi tekrar yola sokmak için.* Bacağından dantel külotuna kadar elimi gezdiriyorum. "Elbiseni beğendim."

"Ben de elbisemi seviyorum." Omuzlarımı tutuyor ve bir şeyin yere düştüğünü duyduğumda sarsılıyorum. Çantası.

Gülümsüyorum ve ıslaklığının bir kısmını alıp dudaklarına siliyorum. "Ben çok şanslı bir adamım." Sonra onu öpüyorum, arzusuyla karışık parıltısının tadına bakıyorum.

"Bu renk sana yakışmıyor," diye fısıldıyor ağzımı silerken.

Dudaklarımı büzerek dudak boyasının yapışkan kalıntılarını hissediyorum. "Hayır mı?" Gülüşü saf bir neşe ve bana da tarifsiz bir neşe getiriyor. "Seninle dans etmek istiyorum," diye ilan ediyorum bir müzik açarken, tamamen rastgele, oldukça uygunsuz, ama iyimser temposu mükemmel.

Ben onu kendime çekerken o gülümsüyor, emin değil, beni sorguluyor. Sonra "Beni çok mutlu ediyorsun" diyor ve o anda beni asla terk etmeyeceğini biliyorum. Sadece o an mı bilmiyorum, umarım öyle değildir, ama içimdeki bütünlük hissi çok güçlü ve bunu onda da görebiliyorum. Benim günahlarım ne olursa olsun. Hapları hakkındaki şüpheleri ne olursa olsun. O burada ve beni benimkine eşit bir şiddetle seviyor.

"Hayatımın geri kalanında seni mutlu edeceğim bebeğim," diye söz veriyorum, çünkü şu andan itibaren daha makul olmak için elimden geleni yapacağım. Daha az çılgın.

Van Der Haus ile olan anlaşmanın tam olarak ne olduğunu öğrenir öğrenmez. Doğal olarak, makuliyet yemini konusunda hiçbir söz vermiyorum. Ben almayacağım

Çünkü eminim ki müstakbel eşim daha az meydan okuyucu olacağına söz veremezdi.

"Hadi dans edelim." Onu mutfaktan salona yönlendiriyorum ve kızım ile dans ediyorum, onu döndürüyorum, tutuyorum, döndürüyorum ve onun gülümsemesi bana hayat dolu pompalıyor. Evimizin hiçbir santimetrekaresinde onunla dans etmiyorum, hatta Londra'nın aşağıda olduğu terasta bile. Ve biz burada, şehrin yukarısında oluyoruz.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor, benimle dalga geçmeye devam ederek rastgele adımlarımı takip ediyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Vals ile hızlı adım arasında bir şey sanırım." İçinde biraz tango da olabilir. Emin olamıyorum. Bildiğim tek şey, salon dansı yarışmalarını kazanmadığımız. Ama kesinlikle ikimiz de *kazanıyoruz*.

Mutfağa geri döndüğümüzde Ava kıkırdıyor, gülümsemem genişliyor, gözlerim bana bakan ona dikilmiş. "Sanırım bu da en az içine gömülmek kadar hoşuma gidiyor."

"Gerçekten mi?" diye nefes nefese kalmış, şok olmuş.

"Hayır." Ne diyorum lan ben? "Bu muhtemelen şimdiye kadar söylediğim en aptalca şey."

Gırtlığı görüş alanıma giriyor, kahkahalar atarken kaslarındaki tüm gücü kaybediyor ve onu neredeyse ayakta tutuyorum. Karşı koymak için çok fazla ve onu kendime doğru çekiyorum, belimi kıvrılmış bacaklarına kilitlemesinin tadını çıkarıyorum. Sonra sadece ona bakıyorum. Yolculuğumuzu düşünüyorum. Ne kadar şanslı olduğumu. Bunu nasıl berbat edemeyeceğimi. Bana ikinci bir şans verdi.

Onu tezgâhın üzerine oturtuyorum, küçük, emin olmayan gülümsemesine hayret ediyorum. Yüzünü tutarak olabildiğince yaklaşıyorum. "Güç kimde Ava?" Fısıldıyorum.

Sorum onu kızdırıyor. Ne demek istediğimi anladığında kızmayacak. "*Anlıyorsun*."

Başımı hafifçe sallıyorum ve o da hafifçe geri çekiliyor. "*Yanılıyorsun*."

"Ben mi?"

"Sensin. Gücü olan sensin, bebeğim."

Aynı fikirdeymiş gibi görünmüyor. "Ama her zaman gücü elinde tutanın *sen* olduğunda ısrar ediyorsun."

Evet, bu konuda bu kadar çok konuşmam bile bir ipucu olmalı. "Egomu okşamandan hoşlanıyorum," diye küstahça takılıyorum ve o yine gülüyor, kalbimi mutlulukla dolduruyor.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır." Eğlencesi kayboluyor ve hemen şaşırıyor, yüzümü tarıyor, bir sonraki adımın ne olacağını bekliyor. "Bedenin üzerindeki güç benim elimde Ava," diyorum, zayıflığımı açığa vurduğuma pek inanmayarak. "O güzel gözler benim için şehvetle dolduğunda, işte o zaman güç bende olur." Ve bunu göstermek için kalçasının iç kısmına hafifçe dokunuyorum ve tahmin ettiğim gibi sırtı dikleşiyor, gözlerini arzu basıyor ve bana yapıyor. Mükemmel. Onu nazikçe öpüyorum. "Gördün mü?" Ve geri çekilip tüm teması kesiyorum. "Güç yine senin."

Söylediklerimi yavaş yavaş anlamasını izliyorum. Sonunda anladığında. Onun merhametine kalmıştım. Ve bunu ona söylemekten kesinlikle çekinmiyorum. "İşte bu yüzden beni anlamsızca beceriyorsun," diyor dudağını ısırarak. "Bana geri sayım yap ve kızdığımda seni öpmemi iste."

İçimden gülüyorum. Tam isabet. "Ağızından çıkanı kulağın duysun," diyorum usulca, hiç küçümsemeden, deli bir adam gibi gülümseyerek. Çünkü defalarca kanıtlandığı üzere, konu bu kadın olduğunda ben kesinlikle, kesin olarak deliyim.

"Kendini tamamen açığa çıkardın." Sözlerinin üzerine gülüyor. "Bir daha bana dokunmana asla izin vermeyeceğim."

Vücudum bir anda kıvrılıyor ve benden çıkan kahkaha, kendimden duyduğum en zengin, en gerçek kahkaha. Gözlerim yaşlarla doluyor, karnım ağrıyor ve sonunda kendimi toparladığımda

onu keyifle izlerken buluyorum. Gülmemi seviyor. Ve ben de seviyorum
Onu.

"Şey, Bay Ward," diyor rahatça. "Ne kadar çok seks yaptığımızı düşünürsek, bu ilişkide gücün çoğunluk hissedarının siz olduğunuzu söyleyebilirim."

"Bebeğim." Yine kıkırdıyorum, eğlencemle nefes almak için savaşıyorum.
"Asla yeterince seks yapamayacağız."

Sırıttırıyor. "O zaman bu seni çok güçlü bir adam yapar." Ve bundan kesinlikle memnun görünüyor.

Baştan çıkarıcı kahverengi gözlerinde kaybolmuş bir halde iç çekiyorum.
"Tanrım, Ava. Seni o kadar çok seviyorum ki." Yanaklarını ellerimle kavıyorum. "Öp beni."

"Zayıf hissediyor musun?"

Oh, şımarıklık. "Öyleyim." Onu baştan çıkarıyorum, yaklaşıyorum, minik bir temas kuruyorum ve o da kıvrılıyor, beni derinden öpüyor, gücü bir anlığına da olsa bana geri veriyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

"Çok." Hiç bu kadar memnun olmamıştım. "Hadi hanımefendi, randevumuz var." Onu tezgahından indirdim ve hızla saatimi kontrol ettim. *Kahretsin.* Merdiven boşluğunda bekliyor olacaklar. Çantasını almak ve müziği kapatmak için acele ediyorum ve aşağı indiğimizde Ava'yı çatı katına nasıl geri getireceğimi düşünmediğim aklıma geliyor. Belki arkamda bir şey bırakmışımdır. Gelip almasını mı isteyeyim? *Çok aptalca.* Bunu asla yapmam. Onu arabaya bindirip kendim gelirdim. "Hazır mısın?" *Düşün, düşün, düşün.*

"Dur sana mesajı göstereyim." Ava çantasını karıştırmaya başlıyor. "Ne mesajı?"

"John'un telefonundan gönderilen." Telefonunu hızla bana doğru çevirdi ve nefesini tuttuğunu görebiliyorum. Gergin. Ekranı bakıyorum. Ve geri çekildim. Hayal görmüyordu. Yanılmıyordu. Bu kesinlikle John'un numarası. Peki ya mesaj?

O iyi, ama sen de gelmelisin.

Kesinlikle iyi değildim. Ava kesinlikle gelmemeliydi. John iki konuda da aynı fikirdeydi. *Ne oluyor lan?* "Bununla ben ilgileneceğim," diyorum isteksizce. Kahretsin, bu hiç iyi değil. Ufuktaki katliamı düşünmek bile istemiyorum. Ava'nın telefonunu yere bırakıyorum, ruh halimin düştüğünü hissediyorum. Buna izin vermemeliyim. Bu gece olmaz. Ama yarın?

Bizi dışarı çıkarmak üzereyken Ava'nın cep telefonu mermerin üzerinde dans etmeye başlıyor ve içgüdüsel olarak bakıyorum. Ruth Quinn. "Kim o?" diye soruyorum. Anlık bir soru çünkü Ava cevap vermek için telefonunu toplarken tamamen bıkkın görünüyor.

"Yeni bir müşteri. Baş belası yeni bir müşteri."

Bir müşteri mi? Hayır. Daha fazla müşterinin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. Bugün onun izin günü. Ava'nın telefonunu ondan alıp tezgahın üzerine geri koyuyorum. "Bugün iş yok. Randevumuz için hazır mısınız?"

"Evet." Gülümsemesi, sevinci. O kadar hazır ki, normal çift şeyleri yaptığımız için mutlu. Ama biz asla normal bir çift olamayacağız.

Kollarımızı birleştiriyorum ve tezgahın üzerindeki telefonuna bakarak kendi kendime gülümsüyorum. Almak için geri gelmesi gerekecek.

Asansöre vardığımızda, merdiven boşluğuna açılan kapıya doğru bakıyorum, sonra saatime bakıyorum, çatı katına gizlice giren ailesiyle karşılaşma ihtimalimiz olmadığından emin oluyorum. Çok yakın. Sessizce asansöre acele etmesini söylüyorum, Ava'nın elinin ceketimin altından kıcıma kaydığını hissediyorum. O da sürekli temas istiyor. Eminim ailesinin burada olduğunu öğrendiğinde bu değişecektir. Ve bu berbat bir şey. Ama standartları ben belirleyeceğim. Hayatımızdaki herkesin anlaşmayı bildiğinden emin olacağım. "Bana burada ve şimdi özür dilemeni sağlamalıyım," diyorum sessizce, eğer dinleyecek kadar yakın olurlarsa ailesinin bunu duymasını kesinlikle istemiyorum.

"Sana bir özür borçlu muyum?" "Borçlusun."

"Ne için?" Çok düşündüğünü, suçlarını aradığını görüyorum. Bir sürü var ve eminim daha fazlası da gelecek.

"Beni çok beklettiğin için bana bir özür borçlusun," diyorum ve kapılar açıldığında asansöre adım atarken mutluluğunu mırıldanarak yaklaşıyor. Yalan söyleyemem, duvara karşı hızlı bir sevişme dürtüsü çok şiddetli. Ailesi çoktan yoluma çıkmaya başladı.

Mantıksız mı?

Hiç de değil.

Ama direniyorum ve ikimizin de kıyafetleri bozulmadan zemin kata ulaşıyoruz.

Fuayede yürürken Clive beni öldürüyor, gizli bir operasyondaymış gibi başını sallıyor, Ava'nın gözlerinden kaçıyor. Ve şimdi . . .

"Kate aradı," diyorum, elimdeki fobu arabama doğrultarak. "Muhtemelen onu geri aramalısın."

"Yine mi telefonuma cevap verdin?" Ava telefonunun *olmadığı* çantasına giderek soruyor. "Jesse, telefonumu kulede bıraktım."

Kule mi? Bu beni parlak zırhlı bir şövalye yapar. Dediğim gibi, genelde bir centilmen olur, onu arabaya bindirir ve gidip alırdım. Ama bugün, centilmen olamam. Oflayıp puflayıp arabamın kapısını açtım ve sağ olsun, özür diler gibi baktı. Tam bir hıyarım. Ona anahtarlarımı verip acele etmesini söyledim ve o asansöre biner binmez Clive'in masasına gittim. "Artık yukarı çıkabilirsin Clive," diyorum gülerken, etrafın temiz olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakınırken. Tazminatını masanın üzerinden kaydırıyorum ve o da doğrudan şapkasının içine sokuyor. Sesler duyduğumda omzumun üzerinden bakıyorum. Sam ve Kate var ama Drew yok mu? "Nerede o?" Aralarına bakarak soruyorum.

"Bir anlaşma bozuldu," diyor Sam. "Geç kalacak."

"Nerede o?" Kate soruyor.

"Telefonunu unuttu. Ya da ben unutturdum."

"Kurnazca. Elizabeth ve Joseph yukarıda mı?"

"Evet, onu mutfakta bekliyorum."

"Oh, bayıldım." Kate alkışlıyor. "Donuna sıçacak." Sonra kendini bana doğru fırlattı ve ölesiye sarıldı.

"Kahretsin," diye bağıyorum, lanet sırtım alevler içinde patlıyor. "Kate." Arkama uzanıp mengeneye benzeyen kollarını sırtımdan ayırıyorum. "Sakin ol, Tanrı aşkına."

"Kahretsin, özür dilerim." Beni serbest bıraktı. "Bazı çılgınlıklar yaptın-"

"Tamam." Bir elimi kaldırdım. "Bugün güzel bir gün. Dün hiç yaşanmadı, tamam mı?"

Sam koluma bir şaplak attı. "Tebrikler, dostum."

Dün Kate'in kaltağı olduğu ve Ava'nın Malikâne'den kaçması için ortalığın temiz olup olmadığını kontrol ettiği için onu bir güzel benzetmeliydim ama yapmadım çünkü sonunda her şey yoluna girdi. "Teşekkürler." Asansöre gidip düğmeye basıyorum, ceketimi içeri çekip nefes alıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

"Elizabeth'le daha önce konuştum." Kate kutudaki bir krika gibi. "Joseph'e sorduğunu söyledi."

Gülümsüyorum. Aslında gerek yoktu. "Dinle, Ava'nın kardeşi yakında burada olacak."

"Dan?" Kate ağzından kaçırıldı. Merakla ona bakıyorum. "Yani, tabii ki burada olacaktı."

Tuhaf. "İyi misin?"

"Tamam." Ben asansöre adım atarken bana dişlek bir gülümseme veriyor. "Bana on beş dakika verir misin?" diye sordum. "Cathy ve Luigi de birazdan burada olurlar."

"Elbette." Sam bir sandalyeye oturup Kate'i kucağına çekiyor ve kapılar kapanarak beni çatı katına taşıyor. Aynada kendimi kontrol ediyorum. Saçımı düzeltiyorum. Takım elbisemi düzelttim. Sonra küçük alanda bir aşağı bir yukarı yürüyorum, bir elim cebimde, yüzüğüne dokunuyorum.

Dua ediyorum.

Arabadan inip çatı katına çıkmadan önce en büyük nefesi alıyorum. İlk duyduğum şey ağlama sesi. Ava. Bu iyi mi kötü mü? Kahretsin, bilmiyorum. Mutfığa gidiyorum ve Elizabeth'i ona sarılmış halde buluyorum. Omzuna doğru gülümsüyor, endişeli görünmüyor. İçim rahatladı. Peki Ava neden ağlıyor? Bunu bir an düşünüp aynı şeye geri dönüyorum.

Duygu.

O hamile.

Elizabeth Ava'yı bırakıyor ve ona sevgiyle bakıyor. "Son birkaç haftadır beni ve babanı endişeden çılgına çevirdin," diye nazikçe küçümsüyor.

"Özür dilerim." Ava yüzünü ovuşturuyor. "Çılgın birkaç hafta geçirdim." Kendi kendime gülüyorum. Gerçekten de çılgınca.

"Dur bakalım." Ava anne babasının arasına bakıyor. "Gerçekten içeri nasıl girdin?"

Bunu daha yeni mi merak ediyor? "Onları ben davet ettim," diyorum sessizce ve üç çift göz de bana bakıyor.

Ava oldukça k o r k m u ş görünüyor. Emin değil. "Hiç söylemedin," diyor gergin bir şekilde, annesiyle babası arasında gidip gelerek ve tekrar bana bakarak.

"Kürek çekmek istemedim," dedim ona. *Çünkü yine oyalamanın bir yolunu bulacaktın.* "Şimdi buradalar."

Elizabeth'le göz göze geliyorum ve sadece bana bakışından bile onu kazandığımı anlıyorum. Çatı katı olabilir. Malikane. Zenginliğim. Ava'nın babası konuşuyor olabilir. Takım elbisemin içinde şık görünmem de olabilir. Umurumda değil.

Tamamen gafil avlanan Ava kekeleyerek konuşmaya başlar ve ailesini işaret eder. "Jesse, bunlar annem ve babam. Elizabeth ve Joseph."

"Tanıştık." Kedi yavrusu doğurmak üzere, bunu biliyorum.

"Ne?"

"Tanıştık." Gülümsememe engel olamıyorum, o da bana korkuyla bakarken gözlerinden taşan sorular. Bu onun ne kadar endişeli olduğunu gösteriyor. Beni sevecekler mi? Onaylayacaklar mı? Yanına gidiyorum, ama saygılı davranıyorum ve onu tamamen boğmuyorum, ki bu bana yabancı. "Bu sabah koşuya çıkmadım."

Hâlâ şok olmuş gibi görünüyor. "Sen yapmadın mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Üzerinde koşu takımın vardı."

"Biliyorum." Elizabeth ve Joseph'e bakıp gülümsüyorum, ikisinin de şortumu gördüklerindeki bakışlarını hatırlıyorum. "Ailenizle tanışmak için bunu giymeyi tercih etmezdim ama çaresiz zamanlardayız."

"Şimdi telafi ediyorsun Jesse," diyor Elizabeth, koluma uzanıp güven verici bir şekilde ovuşturarak. *Kesinlikle* onu kazandım. Muhtemelen paradır. Tekrar söylüyorum, sikimde bile değil. Elizabeth'in fark edemediği şey Ava'nın malikânelerden ve çatı katlarından çok daha değerli olduğu.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor Ava. "Kafam karıştı."

"Otur." Onu bir tabureye götürüyorum. "Dün gece geç saatlerde annenle konuştum," diye açıklıyorum yanına çöktüğümde. "Anlaşılr bir şekilde senin için endişelendi ve bana bir sürü soru sordu." Elizabeth'e bakıyorum ve sanki dramatik davranıyormuşum gibi bir elini sallayarak gülüyor. Dramatik değilim. Bu konuda dizginleri elime aldığım için çok mutluyum. Ava'nın, Elizabeth'in bana karşı ilk soğukluğuyla karşılaşmasından nefret ederdim. İşleri çok daha zorlaştırırdı.

"Meraklı, değil mi?" Joseph sonunda konuştu. "O benim küçük kızım, Joseph."

"Her neyse, gelip seni kulemizde esir tutan bir deli olmadığımı kendi gözleriyle görmelerinin en iyisi olacağını düşündüm." *Siktir git Matt*. Ve tabii ki bu kadar erken gelmelerini planlamamıştım ama sonunda her şey yoluna girdi. "İşte geldiler."

"İşte geldik!"

Ava annesine bakıyor, biraz kızgın, biraz telaşlı. "Yani onlarla bu sabah mı tanıştın?" diye soruyor. "Neden?"

Evet, bunu ona şu anda söyleyemem. "Kendimi açıklama ihtiyacı hissettim. Ava, ikimiz de birbirimizi beklemiyorduk ve bunun çok farklı nedenleri vardı. Ailenin fikirlerinin senin için çok önemli olduğunu biliyorum ve senin için ne kadar önemliyse benim için de o kadar önemli. Benim önceliğim sensin. Benim için önemli olan tek şey sensin." Ellerini sıkıyorum. "Seni seviyorum."

Bana kocaman gözlerle bakıyor. Sanırım nutku tutulmuştu.

"Her babanın tek istediği kızına iyi bakılmasıdır," diyor Joseph elini uzatarak. "İyi olacağına inanıyorum."

Kendimi ne kadar adadığımı bildiğinden emin olmak için sert ve erkeksi bir şekilde sallıyorum. Onu iyi anlıyorum. "Bu benim tam zamanlı işim." Ava kahkahayı patlattığında şaşırarak göz kırpmıyorum ve ona doğru ilgili bir bakış atıyorum. Ciddi olduğumu biliyor.

"Gel buraya, seni aptal herif." Elizabeth Ava'yı benden uzaklaştırıp ona sarılıyor. Annesi kulağına cesaretlendirici ve destekleyici sözler fısıldarken onun için dişlerini sıkıyor, acısını hissediyorum.

Joseph'e bakıyorum. Gözlerini deviriyor. "Pekâlâ, yemek yiyor muyuz, yemiyor muyuz?" diye soruyor. "Benim de canım bira çekiyor."

"Banyonu kullanmamın sakıncası var mı Jesse?" Elizabeth soruyor. Onu iyi tanımıyorum ama etrafa bakmak için can attığını görebiliyorum. Onu şımartacağım.

"Elbette." Kapı aralığını işaret ediyorum. "Sağa dön ve hemen tekrar sağa dön. Keyfine bak."

"Pardon?"

Ava güldüğünde gülümsüyorum, haftalar öncesine, ofisime geldiği o Cuma gününe dönüyorum. "Özür dilerim. Devam et. Dediğim gibi, sağa ve tekrar sağa. Spor salonunun yanında."

"Oh, teşekkür ederim."

"Ee, ne kullanıyorsun?" Joseph, Ava'yı geri alıp yaklaştırıp bacaklarımın arasına koyarken soruyor. Joseph'in tepkisini izliyorum ve hiçbir şey duymuyorum. Bu iyiye işaret.

"BİR DBS."

Gözleri parlıyor. "Aston Martin mi?"

Başımı sallıyorum, bilgiyi daha sonra kullanmak üzere saklıyorum. O bir benzin kafalı. "İşte bu kadar."

"Güzelmiş. Otel Surrey Hills'de mi?"

"Öyle." Kollarımda katılaştan Ava'nın başının arkasına bakıyorum. "Sana bir gün göstereceğim, belki bir sonraki ziyaretinde." *Birkaç hafta sonra evlendiğimizde mesela.*

"Elbette," diye düşünerek mutfağa baktı. "Elizabeth lüks olan her şeyi sever." Bu da benim için büyük bir avantaj. "Burası güzel bir yermiş."

"Teşekkür ederim ama bundan kızınız sorumlu. Ben daha yeni aldım."

"Demek tüm zamanını çalan büyük proje bu?" diye soruyor Ava'ya.

"İyi iş çıkardın."

"Teşekkürler, baba." Hiç de rahatlamış değil, bu yüzden kapının sesini duyduğumda onu kapıyı açması için gönderiyorum ve bundan oldukça memnun görünüyor.

"Kim o?" diye soruyor, uzaklaşırken bana bakıyor.

"Bilmiyorum. Git ve gör." Dikkatimi Joseph'e veriyorum. "Kate, Sam ve Dan olacak."

"Oh, Kate. Onu görmek güzel olacak. Sam kim?" "En iyi arkadaşlarımdan biri."

Başını sallıyor ve etrafına bir kez daha bakıyor. "Tüm bunları Ava mı tasarladı?" diye düşünüyor, etkilendiği belli. "Yetenekli bir kız olduğunu biliyordum ama bu bambaşka bir şey."

"Yetenekli ve *gerçekten* azimli."

Gülüyor. "Ve inatçı?"

"Evet," diye nefes alıyorum, karşılaştığım zorlukların farkında olduğunu duymak beni çok rahatlatıyor. "Pekala, bir gezintiye çıkacaksın, seni temin ederim."

Bir adam mutfağıma girdiğinde gülüyorum ve onu gizlice tartıyorum. Ava'nın kardeşi. Ondan daha yaşlı. Yakışıklı bir adam. "Baba," diyor Dan, beni taburede atlayıp babasını selamlıyor.

"Hey, evlat." Joseph ona sevgiyle sarılıyor ve sonra bana işaret ediyor. "Bu Jesse."

Dan bana dönüyor, gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Yüz yüze," diyorum, konuştuğumuzun hatırlandığından emin olarak ve Ava'nın ailesi açıkça biliyor çünkü Ava'nın taşındığını biliyorlar. Kahretsin, kardeşinden hoşlanmamak hiç de ideal değil. Ama denemek zorundayım. Elini tutuyorum ve sert bir elle tuttuğunda hafifçe gülümsüyorum. İlk bırakan o olmayacak. Tanrı aşkına, bu oyun için çok yaşıyım. O kazanabilir, ama sadece Ava'nın aramızda bir düşmanlık kokusu alırsa çıldıracağını bildiğim için. O yüzden gülümseyip beni bırakana kadar geri çekiliyorum.

"Adamım," Sam'in sesi bir nimettir.

"Bu Sam Kelt," diyorum Dan'i göstererek. "Ava'nın kardeşi."

Sam başını sallar, Dan başını sallar. Kate'in onları çoktan tanıştırdığını hissediyorum. Ve Dan'in de Sam'den pek hoşlanmadığını hissediyorum. Hoşlandığı *biri* var mı?

"Merhaba Joseph," diyor Kate, Ava'nın babasına yaklaşıp ona pek de rahat edemeyeceği bir şekilde sarılıyor.

Sam yanıma yaklaşarak, "Kardeşi biraz düşmanca davranıyor," diyor.

"Benden hoşlanmıyor." Bu bir gerçek. "İçki ister misin?" Buzdolabına gidip bir şişe şampanya ve birkaç bira çıkardım.

Önce Joseph'in eli, en son Ava'nın kardeşinin eli.

"İçki içmiyor musun?" Dan soruyor.

"Kafamı boşaltmak istiyorum," diye cevap veriyorum, gülümseyerek, bariz hoşnutsuzluğunun tadını çıkararak.

"Evlenme teklif edeceğin zaman için," diyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar yüksek sesle.

Dişlerimi ihtiyatlı bir şekilde gıcırdatıyorum ve Ava'yı Kate ve Elizabeth'le birlikte mutfağın karşısında daha rahatlamış buluyorum. "Bak," diyorum ona biraz daha yaklaşıp Joseph'in ve diğer herkesin duyamayacağından emin olarak. "Benden hoşlanmadığını açıkça belli ettin."

"Öyle mi?"

"Hadi ama Dan." Burada mantıklı davranıyorum ve bu beni öldürüyor. Ama ihtiyacım olan son şey başka bir engel. "Aramızda kötü hisler olduğunu sezerse Ava'yı mahveder."

Beni geçip kız kardeşine bakıyor. "O iyi bir kız."

"Biliyorum."

"En iyisini hak ediyor."

"Ona en iyisini
vereceğim." "Onunla
taşak geçme."

Gülümsüyorum ama hafif, hatta belki de suçlu bir gülümseme. "Eğer ona zarar veririm, beni deşmen için sana tam izin veriyorum." Dan'in, o bana ulaşmadan önce kendi bağırsaklarımı deşmiş olacağımı bilmesine gerek yok. Elimi uzattım ve o da yere baktı. "Ateşkes mi?"

Cathy gülümseyerek içeri girdiğinde başını sallayarak kabul eder, ardından enerjik bir Luigi gelir. "Bana biraz müsaade edin." Luigi'nin elini sıkmadan önce Cathy'nin çantasını alıp bana sarılmasına ve acıya *tekrar* katlanmasına izin veriyorum. "Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Cathy'nin çok sevineceğini biliyorum. Ödemeyi reddetti. Ben de onun yerine Air Miles aldım. Sık sık İrlanda'ya gidiyor, bu yüzden onları kullanmaktan ya da boşa harcamaktan başka seçeneği yok ve Cathy hiçbir şeyi boşa harcamaz.

"Ben mutfağı temizleyeyim, siz de işinize bakın."

"Masalar terasa yerleştiriliyor," diyor Luigi. "Partiyi oraya taşıyabilirsiniz."

"Teşekkürler."

"şimdi git," diyor Cathy, beni meraklı Ava'nın yanına iterek. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Akşam yemeği yiyeceğiz."

Başlayan hareketliliği görmek için boynunu eğiyor. "Burası mı?"

"Evet, Luigi'nin gelip bu şerefe nail olmasını ayarladım. Terasta yiyeceğiz. Güzel bir akşam." Onu daha yakına çekiyorum, gözündeki bir tutam saçı temizlerken yüzünü tarıyorum.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Sevgimden çekinmiyor.

Bir başka iyiye işaret.

"Ne gerekiyorsa," diyorum. "Bunu biliyorsun."

"Sevgi dolu kardeş konuşmasını alabilirsin." Kollarıma dokunuyor, çok garip görünüyor. *Artık çok geç.* "Sence ona şaka yapabilir misin?"

"Yani başka bir adam bana sana nasıl bakacağımı mı söylüyor?" diye sordum. "Hiç sanmıyorum." Zaten kardeşinin egosuna boyun eğmem yeterince kötü. Ağırılığını ortaya koymaya başlarsa, ayaklarındaki yükü alıp onu kıcının üstüne koymasına yardım etmeyeceğime söz veremem.

"Ne gerekiyorsa mı?" diyor umutsuzca, endişeyle.

Buna dayanamıyorum. Tekrar eğilip onu tatlı tatlı öpüyorum. "Ne gerekiyorsa yap.

Haydi."

Cathy ve Luigi'ye yol açmak için herkesi mutfaktan çıkarıyorum, Ava'nın annesinin çatı katında kendinden geçmesini ilgiyle izliyorum. Bu biraz gerçeklik kontrolü. Hayatımı lüks içinde geçirdim, yirmi bir yaşında multi milyoner oldum ve sahip olduklarımı yeni yeni görmeye başladım. Çünkü yıllardır ilk kez vizyonum net ve zihnim de hayatımı işlememe izin veriyor. Benim dünyamı. şu anda içinde olmak istediğim bir dünya, çünkü bu kadınla birlikteyim.

Bu inanılmaz, zarif, bazen zorlayıcı kadın.

Herkesle birlikte otururken onu izliyorum, gülümsüyor, rahatlamış ve beyaz şişeyi alıyorum, masanın etrafında dolaşıyorum, herkes için şarap dolduruyorum.

Ben hariç.

Ve Ava.

Hareketimi kabul etmiyor, şişeyi alıp kendi dolduruyor. Bu da başka bir meydan okuma. İçmeli mi? Alkol alımını engellemek için yeni bir nedenim daha mı var?

Suyumu yudumluyorum, dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum, teklifimi tekrar tekrar gözden geçiriyorum, ancak şimdi gergin değilim. Joseph ve Elizabeth'in onayını aldığım için olabilir. Ava şu anda çok mutlu görüldüğü için de olabilir. Gülümsüyorum, onu izlemeye devam ediyorum, sohbet ediyor, gülüyor, tamamen rahat. Ailesi ve ben aynı odadayız. Ya da Londra'nın göz kamaştırıcı, parlak ışıklarının üzerindeki on milyon sterlinlik çatı katımın aynı terasında.

"Dan, hadi ama," diyor Ava, biraz rahatsız görünüyor. Bu beni şimdiki zamana geri çekiyor ve onun dikkatini karşımdaki kardeşine yönlendiriyorum.

"Ciddiyim," diyor sandalyesinde rahatlamış bir şekilde. "Sen benim küçük kardeşimsin." Şişesini bana doğrultuyor. "Uyarını aldın."

"Daniel O'Shea," diye tısladı Elizabeth. "Bu kadar yeter."

İçimden gülümsüyorum ve kadehimi dudaklarıma götürüyorum. Bir yudum alarak, "Sorun yok Elizabeth," diye onu temin ediyorum. "Sadece ağabeylik yapıyor." *Ve bir amcık.* Masanın üzerinden ona gülümsüyorum, dostça. İçimden bir ses bu cepheyi korumanın gittikçe zorlaşacağını söylüyor. Ama Ava için? Üstesinden geleceğim. Bakışlarımız kilitlenmeden önce gözümü ondan kaçırıyorum.

Arkadaşının Elizabeth'le sohbetini izlerken Ava'ya "Kate her zamanki gibi değil," diyorum. "O iyi mi?" Ava'nın suyunu yeniden dolduruyorum, içmesi için sessiz bir jest yapıyorum. Umarım çok fazla içtiği şarabı dengeleyecektir. Ne zaman müdahale etmeliyim?

"O ve Dan'in biraz geçmişleri var." Ava kardeşine bakıyor. "Karmaşık bir durum."

Oh? Bir tarih, *bir tarih* mi? Ve bu gerçekten tarih mi, çünkü masanın etrafındaki hava bana öyle olmadığını söylüyor? "Anlıyorum." Sam'e bakıyorum. O da hissetti mi? Bunu araştırmam gerek. Ava'nın kardeşinin bana ondan hoşlanmamam için bir neden daha vermesine gerek *yok*. "Makarnanı beğendin mi?"

Neşesi bulaşıcı. Tabağı boş. İştahlı mı? Kesinlikle daha fazla yiyor. "Çok güzeldi. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Dizimin üzerinde duran elini tutup sıkıyorum. "Artık önünde hiçbir engel yok, değil mi?" Aşağılanmış eski sevgililer yok, aşağılanmış sikişler yok, ebeveynler, kardeşler ya da çok tanıdık müşteriler yok.

"Hayır," diye kabul ediyor, benim hissettiğim kadar hafif görünüyor. "Yolumuz açık."

Güzel. Hadi şu işi bitirelim. "Bunu söylediğine sevindim." Ayağa kalkıyorum ve ürkmüş Ava'yı kaldırıyorum. "Bize birkaç dakika müsaade edin."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor onu sessiz masadan uzaklaştırırken.

Önümdeki ince havaya gülümsüyorum, durmadan önce son bir derin nefes alıyorum, dönüyorum ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Onun yüzüne. Tanrım, keşke fotoğrafını çekip ısmarlama duvar kâğıdına ekleyebilseydim. "Bunu geleneksel yolla deneyelim mi?" "Aman Tanrım." Omzunun üzerinden bakıyor.

Evet bebeğim, hepsi sana bakıyor. Birleşen ellerimizden korkusunu hissedebiliyorum. Sinirlerini. Endişesini.

Çabuk yatıştırıyorum.

"Hepsini ezdim," diyorum o bana döndüğünde, gerçekten dizimin üzerinde olup olmadığımı kontrol etmek için. "Nazikçe ... ish." Hem de çok nazikçe. Ailesi benden nefret etseydi ve Ava'nın gitmesi için ısrar etseydi ne durumda olacağımızı düşünmek bile istemiyorum. Düşündükçe ürperiyorum. "Babana bile sordum," diye ekliyorum, onun için en büyük engelin bu olduğunu bilerek. Bir hıçkırıkla sarsılıyor. Mutlu bir hıçkırık. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor olmalısın." Ona bakıyorum, saçları omuzlarına dökülüyor ve bir tür perde oluşturuyor. Bir bariyer. Şu anda bizim için özel bir alan. Diğer dizimi yere koyuyorum ve uyluklarının arkasını tutuyorum, biraz baskı uyguluyorum, onu istediğimi söylüyorum

Daha yakın. Saçlarımı okşayarak buna mecbur kalıyor. "Ne gerekiyorsa yaparım, Ava." Ben de bu ifadenin bir resmini istiyorum. Kabullenmenin en güzel hali bu. "Evlen benimle bebeğim," diye fısıldıyorum, o da başını hafifçe sallıyor. Bu bir reddetme değil, bunu biliyorum. Bu bir huşu.

"Sen delirmişsin." Dudaklarını dudaklarıma değdirirken duyguları dudaklarından süzülüp gözlerine doluyor. "Seni çılgın, çılgın adam."

"Delirip evlenecek miyim? Lütfen bana deli olacağımı ve seninle evleneceğimi söyle." Henüz evet demedi. Kesin bir *evet* istiyorum. Onu yere yatırıyorum ve gözyaşlarını geri kırıyor. "Her şey seninle ilgili ve her zaman da öyle olacak. Hayatımın geri kalanında sadece sen olacaksın," diye söz veriyorum. "Seni deliler gibi seviyorum. Evlen benimle, Ava."

Kollarıma yığıldı, o an onu çok etkiledi. Yalnız değil. Boğazım düğümlendi ve gözlerim yanıyor. "Bu bir evet mi?"

"Evet." Verdiği cevap karşısında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, biraz da gülüyor ve ben onu da yanıma alarak güverteye yuvarlanıyorum. "Nefes alamıyorum." Onu her zaman öptüğümüz gibi, tutku ve güçle öpüyorum ve kimin yargılayacağı umurunda bile değil. "Seni çok seviyorum." Ava boynumda saklanmaya devam ederken cebimde yüzüğünü bulup takıyorum.

"Ben de seni seviyorum."

"Çok memnun oldum." Ona son bir hediye veriyorum. "Sen sahip olduğum en güzel doğum günü hediyesisin."

Hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti. Bir kalp atışında boynumdan çıktı, bana zevk ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bakıyordu. "Bugün doğum günün mü?"

Yıllardır ilk kez bunu kabul ettim. "Öyle." "Bugün mü?"

"Evet." Şimdi bana kaç yaşında olduğumu soracak ve ben de ona gerçeği söyleyeceğim.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor, dudakları geriliyor, köşeleri kıvrılıyor. En iyi manzara bu, çünkü biliyor ve umurunda bile değil.

"Otuz sekiz yaşımdayım." Otuz sekiz.

"Doğum günün kutlu olsun," diyor, çok heyecanlı, ısıltısı çok değerli.

Sırtışıım yüzümü acıtıyor ve gözlerim sonunda gerçek mutluluğun gözyaşlarını serbest bırakıyor.

"Bize aldırmayın." Sam'in sesi o anın içine giriyor ve Ava boynumda gülmeye başlıyor. Saçlarını yüzümden çekip başımı yana eğiyorum, misafirlerle dolu masamız bize bakıyor.

"Misafirimiz olduğunu unutmuşum," diyorum, ayağa kalkıp Ava'yı kaldırıyorum ve elbisesini düzeltmesine yardım ediyorum. Bana bakıyor ve annesi yan taraftan pusu kurup kollarını ona doladığında yanaklarına süzülen utanç kızarıklığını yakalıyorum. Ah, lanet olsun. Ava'nın omuzları kalkıyor ve tıslamasını pek iyi gizleyemiyor. Elizabeth fark etmedi. Hayatımı kendi ellerime alıyorum ve aralarına giriyorum.

"Affedersiniz, onunla işim henüz bitmedi," diyorum, avucumu Ava'nın ensesine koyarak -sırtına değil- onu çatı katına götürüyorum. Elizabeth'in öfkesini ben dönüp görmeden duyuyorum.

Ve böylece başlıyor.

Ava'yı görüş alanımdan çıkarır çıkarmaz onu çevirip en yakındaki duvara götürüyorum ve nazıkçe duvara yaslıyorum. Öpücüğüm nazık olmaktan çok uzak. Dudaklarımızı birbirine çarpıyorum, ona açım ve o da hemen yanımda.

"Malikânede evleniyoruz."

Omuzlarımdan tutarak inliyor. "İki hafta içinde," diye ekliyorum.

"Tamam," diyor dudaklarımı ısırarak.

Vay be.

Dudaklarımızı ayırıyorum ve ona bakıyorum. "İki hafta sonra Manor'da evleniyoruz," diye tekrarlıyorum ve ona bunu tutkunun sancıları içinde kabul ettiğini hatırlattığımda itiraza yer bırakmıyorum.

Gülümsüyor. "Ben de *tamam* dedim."

Gülümsüyorum. Çok sert gülümsüyorum.

Sonra onu tekrar ağzıma çekiyor, ölesiye öpüyorum ve eli pantolonumun üzerinden beni sıkıyor, masaj yapıyor, azgın ereksiyonumu okşuyor. Onu üst kata çıkarmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Bunu yapamam.

Lanet olsun.

"Beni yukarı çıkar," diye mırıldanıyor dilimin etrafında, kendini bana doğru yuvarlayarak.

İnliyorum, zihnimde hüngür hüngür ağlıyorum. Bunu *gerçekten* yapamam, kendime tekrar tekrar söylüyorum. Ailesiyle özenle inşa ettiğim her şeyi mahvetmeden önce bunu durdurmalıyım. *Saygı*. Nefes nefese kendimi uzaklaştırıyorum ve başımı sallıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor.

"Hayır." Ağzını siliyorum, dudağını sürüklüyorum. "Git rujunu yeniden sür," diye emrediyorum, onu omuzlarından çevirerek. "Kutlama seksini sonra yaparız."

"Uykulu kutlama seksi mi?" diye soruyor, etkilenmemiş görünerek. "Uykulu bir şey olmayacak. Git hadi."

Merdivenlerden yatak odasına çıkışını izliyorum ve yüzümü -sadece yüzümü, çünkü kasık bölgemi saklamak zorundayım- göstermek için hızla terasa geri dönüyorum, böylece herkes onu üst kata sürüklediğimi bilsin diye, ailesine saygıdan başka bir şey için değil, açık kapılardan kafamı uzatıyorum. "Ben mutfaktayken bira isteyen var mı?" Ava'nın babasının yüzündeki rahatlamayı görüyorum. Benim istediğimi sanmıştı. Dibinde bir inç olan bardağını kaldırıyor, ben de başımı sallayıp kardeşine bakıyorum. O da şarap kadehini kaldırıyor. Sam elini kaldırıyor.

Birkaç dakika aletimin sönmesini bekledikten sonra mutfağa gidip Cathy ve Luigi'ye hak ettikleri tüm övgüleri veriyorum. Mutfak hiçbir şey olmamış gibi görünüyor. Şaşırtıcı. Sonra John'u aramaya gidiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor cevap olarak. "Hiçbir şey yok."

"Ne dedi?"

"Sence ne dedi?" Gözlerimi deviriyorum, biraz fazla ukalaca. "Evet, tabii ki."

"Van Der Haus'tan haber var mı?"

"Hiçbir şey yok. Diğer kameralar çalışmıyor, dolayısıyla görüntülerdeki kişinin kim olduğuna dair hala büyük bir soru işareti var."

"Burası Londra. Sütlerde bir milyon sarışın erkek var."

Merdivenlerden yukarı bakarken kaşlarımı çatıyorum. Van Der Haus hakkında konuşmak istemiyorum. "Tüm üyelerimize bir e-posta göndermemiz gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü Malikâne birkaç hafta içinde hafta sonu için kapalı olacak." "Neden?"

"Çünkü bir düğün olacak." Dudaklarımı birbirine bastırıp bekliyorum. Sessizlik.

"John-"

"İki hafta içinde mi?"

"Evet."

"Ava bunu biliyor mu?"

Sırtarak ayakkabılarıma bakıyorum, tabanlarını tahtaya sürtüyorum.

"Kesinlikle biliyor."

"Tanrım," diye homurdanıyor. "Sarah mutlu olmayacak."

Yere çakılıyorum. Sarah'dan bahsetmişken. "John, Ava'nın telefonunda senden gelen mesajı gördüm. Hiç de yanılmamış."

"Siktir," diye küfrediyor ve ben de aynı fikirdeyim. Ama birkaç lanet daha ekleyeceğim. "Ne yapacaksın?"

"Gitmesine izin vermeliyim." Ya da, daha doğrusu, Sarah gitmeme izin vermeli. Yaşamama izin vermeli.

Nefesini duyuyorum, korkusunu hissediyorum. Geri tepme gerçekten çirkin olabilir. Ve bir kez daha Ava'yı gelen zehirden koruyacağım. Gözlerimi

Merdivenlerden indiğini görünce omzunu silkti. "Gitmem gerek." Telefonu kapattım. "Hey."

"Her şey yolunda mı?" diye sorar, emin değildir.

Nereden geldiği belli olmayan bir gülümseme koparıyorum, ona bakıyorum ve kollarımla onu çağırıyorum. "Her şey yolunda bebeğim." Onu kucaklıyorum, bir kolumu ona doluyorum ve onu terasa doğru yürütüyorum. Ve aniden her şey yolunda olmaktan çok uzaktı. Huzurum gerçekten kısa sürdü.

Ve Ava'yı ona zarar verebilecek bir şeyden korumaya geri döndüm. Ve şimdi, o şey Sarah.

Çünkü o benim bütün kirli sırlarımın ve acı veren günahlarımın anahtarı.

Jesse'nin hikayesi Sonsuza Dek Bu Kadın'da sona eriyor

[Şimdi sipariş verin](#)

JODI ELLEN MALPAS DA YAZIYOR

Bu Adam Serisi

Bu Adam Bu

Adamın Altında

Bu Adam İtiraf Etti

All I Am - Drew'un Hikayesi (Bir This Man

Novellası) Bu Adamla

Tek Gece Serisi *Tek*

Gece - Vaat Edilen Tek

Gece - Reddedilen

Bir Gece - Açıklandı

Bağımsız Romanlar

Koruyucu

Yasak

Centilmen Günahkar

Mükemmel Kaos

Beni Senin İçin

Nefessiz Bırak

Duman ve Aynalar Duolojisi

Tartışmalı Prenses Gerçek

Kraliçesi

Av Mirası Duolojisi

Artful Lies

Kötü Gerçekler

Kanunsuz Adamlar Serisi

Brit The

Enigma

Diriliş

Yükselen

Amerikan

Belmore Meydanı Serisi

Dük ile Bir Gece Bir

Centilmen Asla Anlatmaz

Bu Kadın Serisi

(Jesse'nin bakış açısından Bu Adam Serisi)

Bu Kadın Bu

Kadınla

Bu Kadın Sonsuza Kadar

JODI ELLEN MALPAS HAKKINDA

Jodi Ellen Malpas İngiltere'd e doğup büyümüştür ve burada kocası, çocukları ve Doberman Theo ile birlikte yaşamaktadır. Kendini hayalperest olarak tanımlıyor ve alfa erkeklere karşı korkunç bir zaafı var. Bağımlılık yaratan karakterlerle güçlü aşk hikayeleri yazmak onun tutkusu haline geldi - şimdi sadık okuyucularıyla paylaştığı bir tutku. *New York Times*'ın 1 Numaralı Çok Satan Yazarı, *Sunday Times*'ın En Çok Satan Yazarı ve eserleri dünya çapında yirmi beşten fazla dilde yayınlanmaktadır. Jodi ve eserleri hakkında daha fazla bilgi için: www.jodiellenmalpas.co.uk

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.